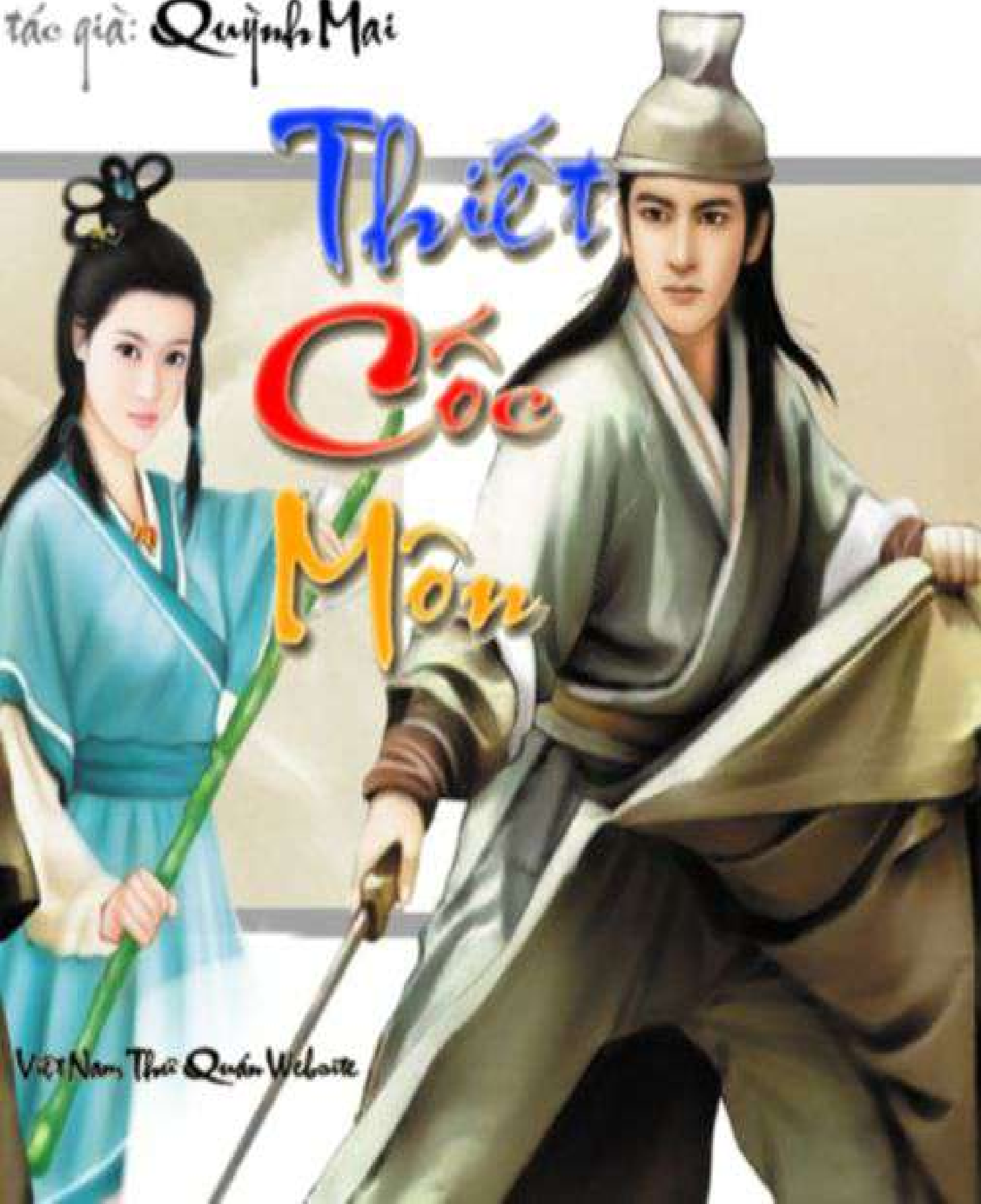


tác giả: Quỳnh Mai

# Thiết Cốc Môn



Viet Nam Thai Quan Website

# THIẾT CỐC MÔN

**Quỳnh Mai**

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

# Mục lục

[Trang Bìa](#)

[Mở đầu](#)

[Hồi 1](#)

[Hồi 2](#)

[Hồi 3](#)

[Hồi 4](#)

[Hồi 5](#)

[Hồi 6](#)

[Hồi 7](#)

[Hồi 8](#)

[Hồi 9](#)

[Hồi 10](#)

[Hồi 11](#)

[Hồi 12](#)

[Hồi 13](#)

[Hồi 14](#)

[Hồi 15](#)

[Hồi 16](#)

[Hồi 17](#)

[Hồi 18](#)

[Hồi 19](#)

[Hồi 20](#)

[Hồi 21](#)

[Hồi 22](#)

[Hồi 23](#)

[Hồi 24](#)

[Hồi 25](#)

[Hồi 26](#)  
[Hồi 27](#)  
[Hồi 28](#)  
[Hồi 29](#)  
[Hồi 30](#)  
[Hồi 31](#)  
[Hồi 32](#)  
[Hồi 33](#)  
[Hồi 34](#)  
[Hồi 35](#)  
[Hồi 36](#)  
[Hồi 37](#)  
[Hồi 38](#)  
[Hồi 39](#)  
[Hồi 40](#)  
[Hồi 41](#)  
[Hồi 42](#)  
[Hồi 43](#)  
[Hồi 44](#)  
[Hồi 45](#)  
[Hồi 46](#)  
[Hồi 47](#)  
[Hồi 48](#)  
[Hồi 49](#)  
[Hồi 50](#)  
[Hồi 51](#)  
[Hồi 52](#)

Quỳnh Mai  
THIỆT CỐC MÔN  
Trang Bìa

tác giả: Quỳnh Mai



**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
Xem dưới dạng PDF  
**Mở đầu**

Gió rét căm căm.

Trên sườn núi sơn cốc xuất hiện một thiếu niên đẹp trai, vẻ mặt đượm vẻ giang hồ lãng tử đang nhắm hướng tuyệt cốc phóng mình tới như bay, hình như gã định tự tử?

Phía sau một đại hán rượt theo sát hần miệng la lớn :

- Văn Bình! Người chạy đâu thoát!

Chàng thiếu niên đẹp trai, tên gọi Văn Bình vẻ mặt đượm vẻ thê lương cất giọng :

- Sư huynh! Sư huynh còn đuổi theo ta làm gì?

Đại hán tên gọi Triệu Chấn Cương quát lớn :

- Súc sanh! Đã phạm trọng giới sư môn, còn không chịu quỳ xuống để nhận lãnh hình phạt.

Văn Bình nghe nói tối tăm mày mặt, bỗng chàng tự nhủ :

- “Ta đã quyết ý muốn chết, tội gì còn phải chịu lãnh hình phạt cho nhục nhã?”

Nghĩ thế nên chàng gắng gượng đi lần ra phía vực thẳm nơi triền núi.

Bỗng sau lưng chàng có tiếng cười gằn, tiếp theo là một bàn tay như móc sắc nắm chặt vào lưng chàng giơ bổng lên, rồi lại quăng chàng ngã lăn xuống.

Triệu Chấn Cương không để chậm trễ cơ hội lệ làng điểm vào bảy nơi yếu huyệt khiến cho Văn Bình như đang bị muôn ngàn con kiến cắn vào ruột gan, chàng vừa rên la vừa than thở :

- Sư huynh! Chúng ta đều là đồng môn cốt nhục, anh nỡ nào dùng “Thất Âm tuyệt huyệt” để đối xử như vậy...

Triệu Chấn Cương gằn giọng “hừ” một tiếng, đưa chân đá Văn Bình bật ngửa đôi mắt oán hận, ganh tị đăm đăm nhìn vào mặt chàng, miệng nhếch nụ cười đắc ý.

Trông hành động của sư huynh, Văn Bình như biết ra điều gì vội nói :

- Sư huynh người...

Vừa nói đến đây thì ruột gan cũng đau nhức không chịu nổi, mồ hôi trán đầm đìa chảy ra, chàng thấy không thể nào chịu đựng được nữa kêu gào :

- Sư huynh! Nếu tiểu đệ có điều gì không phải... mong... Sư huynh nể mặt ân sư, cho tiểu đệ được chết mau lẹ.

Triệu Chấn Cương cười nham hiểm :

- Người định chết cho yên thân cũng không khó, nhưng phải y theo lời sai khiến của ta!

Vũ Văn Bình không còn biết làm sao, đành gật đầu ưng thuận.

Chấn Cương vừa cười vừa đưa tay ra đập vào lưng Văn Bình mấy cái, cầm giữ sự đau đớn của chàng tạm thời đừng phát ra, đoạn đưa tay vào áo móc ra một tờ giấy, chìa ngay trước mặt Văn Bình trầm giọng nói :

- Người cứ theo văn tự trên giấy này, tự tay chép sang một tờ khác, ta sẽ cho người chết được toại nguyện.

Văn Bình chú thần xem qua tờ giấy ấy một lượt, mặt bỗng thất sắc, đôi mắt nẩy lửa nhìn vào người Chấn Cương, miệng định nói nhưng không còn biết nói sao nữa.

Chấn Cương cười nhạt nói :

- Ta muốn người viết tuyệt mệnh thư này, chẳng qua là nghĩ đến tương lai của sư muội, nếu người không chấp nhận thì ta cũng không miễn cưỡng, ha... ha... vậy thì cho người nếm lại mùi “Thất Âm tuyệt huyết” sau bảy ngày thân người sẽ được mang về trình báo cho ân sư rõ.

Vũ Văn Bình nghe dứt, bỗng nhiên cất tiếng cười như điên dại.

Chấn Cương không hề đếm xỉa đến từ từ cất giấy vào người định ra tay điểm huyết.

Văn Bình ngưng ngay tiếng cười, nói lớn :

- Thì ra người đã biết ân sư định gả Quỳnh muội cho ta, đồng thời cho ta chấp chương môn hộ, vì vậy mà người cấu kết với giang hồ đại đạo để ám hại ta cùng Quỳnh muội, giờ lại bức ta phải viết tuyệt mệnh thư đăng tự do ép buộc Quỳnh muội hừ! Người mới thật là kẻ lòng người dạ thú.

Chấn Cương để cho chàng nói hết, mới lạnh lùng gằn từng tiếng một :

- Người có viết hay không thì nói mau?

Tay ông bắt đầu nhấn vào các huyết đạo của chàng.

Văn Bình lạ gì hình phạt độc ác ấy, nên sợ hãi :

- Thôi được! Ta theo lời người mau đem giấy mực ra đây.

Chấn Cương mỉm cười đắc ý, lập tức lấy giấy viết bày ra đoạn đờ Văn Bình ngồi dậy.

Vũ Văn Bình thở ra một tiếng, liền chép y theo lời sư huynh, xong xuôi, chàng ném cây viết nghiêng răng kèn kẹt nói :

- Hôm nay cho người toại ý, nhưng sau này xem người chết bằng cách nào cho biết.

Chấn Cương cầm tờ giấy lên xem một lượt rồi xếp cẩn thận bỏ vào áo, thò tay nắm lấy Văn Bình giơ bổng lên, cười lớn nói :

- Ta chỉ cần biết hiện giờ, sau này ra sao? Ha ha... người cũng chẳng thấy được!

Lời vừa dứt thì ông ta cũng đã quăng thân người Văn Bình lên nửa lưng trời, lớn tiếng quát :

- Sư đệ, người về Tây phương châu Phật đi, sư huynh đưa người một đoạn đường.

Lẹ như chớp, một chương đánh ra, chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết của Văn Bình, thân hình chành như cành lá rụng, rơi xuống biển sâu mất dạng.

Triệu Chấn Cương đưa mắt nhìn theo, chờ cho bọt nước tan dần theo mặt biển, ông ta mới ngửa mặt cười đắc thắng, đoạn quay mình hướng về hang đá cất bước.

Sóng vẫn gầm gừ, gió vẫn thổi, vầng thái dương vẫn đứng dừng, nào ai biết đâu nơi đây vừa xảy ra một cuộc thanh toán tàn nhẫn.



**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 1**

Bảo Hoàn kỳ hoa

Tuyết rơi lã chã, gió thổi vi vu, phái Bắc Đông Bá sơn nơi u cốc có một dãy tông xanh um, cao lớn, dẫn dài theo con đường đi vào một trang viện xây cất nguy nga hùng vĩ.

Lúc ấy, nơi hành lang của ngôi trang viện, mặc cho sương sa gió táp, một cậu bé mười hai tuổi vẫn đứng ôm cột ngóng chờ.

Gương mặt cậu tuần tú dễ yêu lại thêm đôi mắt sáng như sao, mũi thẳng miệng rộng, khiến ai nhìn vào, cũng đoán được ý chí cương cường của cậu bé.

Bỗng tiếng bước chân từ trong nhà dần dần lớn, cậu biết có người sắp ra đây, nhưng mắt cậu vẫn đắm đắm nhìn ra ngoài cổng, cậu đang chờ đợi gì vậy?

Quả thật, người trong nhà đã đến bên cậu, giọng lo lắng khê khuyên :

- Đồng nhi! Gió lớn như thế này, coi chừng bị cảm đấy! Nên vào nhà thì hơn.

Bỗng cậu bé quay đầu lại nhìn kẻ đứng sau thỏ thẻ hỏi :

- Hàn thúc thúc! Hôm nay cha cháu có thể về chăng?

Người vừa đến là một trung niên, mặt mày trung hậu, nghe cậu hỏi nhú mày, khê đáp :

- Chuyển ra đi này của Trang chủ, đã được nửa năm rồi, có lẽ trong vòng mấy hôm nữa sẽ về đến...

Đoạn ông lại khuyên nhũ :

- Đồng nhi! trời đã gần tối rồi, tuyết lại xuống nhiều cậu nên vào nhà đi!

Mặt cậu bé tuy đã bị lạnh biến thành tái nhợt, nhưng vẫn một mực lắc đầu, đưa mắt ra cửa nói lớn :

- Hàn thúc thúc sợ lạnh thì cứ vào đi. Cháu nhất định đứng chờ cha cháu về mới thôi!

Người trung niên không biết làm sao hơn, đành lắc đầu quay mình vào

trong.

Bỗng có tiếng vó ngựa văng vẳng từ xa, phúc chốc đã đến gần, cậu bé đưa đôi mắt chờ đợi nường to nhìn về phía cổng.

Người trung niên khẽ nói :

- Trang chủ, mọi người đã về rồi!

Lập tức một đại hán chạy ra mở cửa, bốn con tuấn mã sai vó vào, bốn người vừa xuống ngựa đã vội đi vào đại thính.

Cậu bé vui mừng khôn xiết kêu lên :

- Cha!

Rồi dang hay tay ra ôm chầm lấy người trung niên áo lam đi đầu.

Ngờ đâu cha cậu lấy tay hất cậu ra, đôi mắt trợn trừng nạt lớn :

- Cút đi!

Đoạn bốn người tiếp tục đi thẳng vào đại thính, rầm một tiếng cánh cửa lập tức đóng lại.

Cậu bé Đồng nhi cảm thấy thương tâm, hai tay ôm lấy lan can.

Cậu gục đầu muốn buông tiếng khóc, nhưng tánh tình cương nghị không cho phép cậu rơi lệ.

Cậu thốn thức tự nghĩ :

“Tại sao cha ta lại không thương ta, chẳng lẽ ta có làm điều gì khiến cho người phật ý? Chẳng lẽ ta lại không được sự thương yêu của người....?”

Bỗng, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào vai cậu giọng thương yêu bảo :

- Đồng nhi, trời đã tối rồi chúng ta vào nhà đi thôi!

Cậu bé chậm rãi quay đầu lại, mắt cảm xúc nhìn vào gương mặt người trung niên. Cậu biết trong nhà này trừ mẹ cậu ra, người thương yêu lo lắng cho cậu chính là Hàn thúc thúc.

Từ khi cậu biết suy nghĩ đến giờ, chưa lần nào thấy cha cậu cười nói với cậu, mặc dầu cậu đã hết sức tìm cách làm cho ông ta vui lòng, nhưng cũng vô hiệu quả, hôm nay cũng là một trong những hành động hững hờ ấy. Nhưng cậu không bao giờ có ý giận, cậu chỉ thắc mắc những nghi vấn trong đầu. Có lẽ những nghi vấn ấy chỉ có mẹ cậu mới trả lời được thôi!

Cậu quá đau đớn nên cất bước chạy nhanh vào trong viện, người trung niên khẽ thờ dài một tiếng, rồi cũng theo cậu đi vào.

Xuyên qua mấy gian nhà mới vào đến một căn phòng trưng bày đơn giản, Đồng nhi vừa vào thấy mẹ, lập tức chạy đến ôm chầm vào lòng khóc nức nở.

Thiếu phụ đưa tay ôm chặt lấy con, giọng âu yếm an ủi :

- Con ngoan của mẹ. Việc gì phải thương tâm đến như thế này?

Đồng nhi vừa khóc vừa nói :

- Cha... người...

Cậu như không nói ra lời, cứ khóc rưng rức trong lòng mẹ.

Thiếu phụ trẻ đẹp đưa tay vỗ nhẹ vào người cậu khẽ bảo :

- Hải nhi! Con mãi không nghe lời mẹ dặn, ra phía trước làm gì?

Đoạn nằng qua đầu hỏi người trung niên đứng bên :

- Mời thúc thúc qua thư phòng để chúng ta bàn chuyện. Đồng nhi ra ngoài chơi đi con.

Mẹ cậu tiếp lời.

Đồng nhi, nhìn thấy cha mẹ cậu cùng thúc thúc nói chuyện gì trong phòng mà lâu quá, cậu bèn rón rén về phía thư phòng.

Lòng càng thêm hồi hộp, nhanh bước chạy đến thư phòng, nhưng khi cậu vừa đến cửa thì lại do dự không dám đi vào, vì cậu sợ gương mặt khắt khe của cha.

Cậu đành cúi xuống đưa mắt lên nhìn vào khe cửa, chỉ thấy trong phòng có bảy người đang ngồi, trừ cha mẹ cậu ra còn một người mà cậu nhận biết đó là vị sư đệ duy nhất của cha cậu, hằng ngày cứ mãi lo nghiên cứu võ học, ít lo đến việc ngoài, đêm nay ông ta lại có mặt, đủ thấy sự việc không phải là tầm thường.

Đồng nhi bỗng thấy cha cậu nhíu mày, nói với người trung niên mặc huyền y :

- Từ lúc tiểu huynh tiếp nhận Chương môn, trên giang hồ có lan truyền rằng “Chu Tước Hoàn” đã xuất hiện nơi quan ngoại.

Vị trung niên huyền y sư đệ duy nhất của cha cậu lên tiếng :

- Sao! “Chu Tước Hoàn” một trong võ lâm tứ bảo đã xuất hiện rồi sao?

Cha cậu khẽ thở ra nói :

- Ý của tiểu huynh nghĩ, nếu được võ lâm kỳ trân này, thì việc chấn hưng

môn phái dễ như chơi. Vì thế mà không kể khó nhọc, bôn ba vạn lý ra ngoài quan ngoại tìm kiếm...

Nói đến đây, ông ta đưa tay vào áo lấy ra một xâu chuỗi kim tuyến đoạn hạ giọng nói tiếp :

- Phí mất mấy năm trời, cuối cùng tìm được nơi thiên trì trên đỉnh Trường Bạch sơn, không ngờ tin này lại bị các đại phái của võ lâm biết được, họ rần rần phái các cao thủ, định chặn đường mưu hại nhờ trời tiểu huynh được yên ổn về đến đây, nhưng có lẽ cũng bởi việc này mà đại họa sẽ đem đến cho môn phái chúng ta.

Trung niên huyền y nhìn xâu kim tuyến trên tay cha cậu bỗng hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

Nếu các đại môn phái không biết tự lượng dẫn thân đến đây, tiểu đệ tuy bất tài, cũng nguyện gắng sức giúp Chưởng môn sư huynh một tay.

Chỉ thấy cha cậu cười như vừa ý, đoạn quay sang mẹ cậu xuống giọng nói :

- Quỳnh muội! Việc này có liên quan đến sự tồn vong của môn phái, sao em có mặt nửa ngày mà không phát biểu một lời gì cả?

Đồng nhi biết là cha cậu có ý trách khéo mẹ cậu, nên liền đưa mắt nhìn qua vẫn thấy mẹ cậu với vẻ mặt lạnh lùng, im lặng không nói một lời.

Bỗng nghe trung niên huyền y cất giọng nghiêm nghị với mẹ cậu :

- Sư tẩu vốn là người từng trải, tiểu đệ rất mong được lãnh cao kiến.

Gương mặt mẹ cậu nghiêm lại, trầm giọng nói :

- Tam sư đệ có lẽ tưởng rằng tôi không quan tâm đến sự tồn vong của bốn môn? Kỳ thực chú chỉ biết có một mà...

Bỗng tiếng cha cậu quát lớn :

- Ai bên ngoài?

Đồng nhi giật mình sợ hãi, liền nghe có tiếng của Hàn thúc thúc từ sau vọng tới “Tôi” cậu liền qua đầu lại nhìn, thấy Hàn thúc thúc một mặt đưa tay đẩy cửa, một mặt ra dấu bảo cậu trốn đi đoạn ông ta lại trở về phòng riêng.

Đồng nhi lật đật về phòng hồi hộp chờ giây lát thấy mẹ cậu bước vào với gương mặt buồn bã cậu liền đến nắm lấy tay mẹ ân cần hỏi :

- Mẹ! Sao lâu quá mới về, cha đang có việc gì đấy hở mẹ?

Thiếu phụ gương cười nói :

- Không có việc gì cả, thôi khuy rồi con nên đi ngủ đi.

Đồng nhi biết mẹ cậu đang có tâm sự gì đây nên giả vờ ngoan ngoãn nghe lời, thay áo lên giường nằm.

Bỗng nghe tiếng chân khua động, một người vào phòng mẹ cậu khẽ nói :

- Hàn đại ca! Chuyển này các đại môn phái vì tranh đoạt “Chu Tước Hoàn” mà tìm đến đây gây sự, sợ không thể nào tránh khỏi đại họa.

Hàn đại thúc lo ngại :

- Lúc nãy nghe nói Trần lão sư nói, có lẽ đêm nay họ sẽ đến.

Chỉ nghe mẹ cậu “á” lên một tiếng rồi vội vã bảo khẽ :

- Hàn đại ca, chúng ta đồng ra phía trước một vòng xem sao.

Lời vừa dứt thì hai người cũng đã ra đi khuất dạng.

Đồng nhi nghe nói các đại môn phái đêm nay sẽ đến nơi đây, không khỏi tức giận tự nhủ :

“Bọn họ thật chẳng biết phải trái gì cả “Chu Tước Hoàn” cũng chẳng phải là vật của họ, sao lại định đến đây cưỡng đoạt, hừ! Chẳng lẽ họ không biết sự lợi hại của cha ta sao?”

Nghĩ đến đây, bỗng cậu có ý muốn đi lên xem cha cậu sẽ thi thố thần uy với bọn họ, bèn lặng lẽ ra khỏi phòng, dần mò đến nơi cửa sổ phái trái của đại thính, đưa mắt nhìn ra phía ngoài sân rộng.

Thời gian từng khắc một trôi qua, cậu vẫn nhẫn nại chờ đợi, chờ đợi...

Ngoài trời tuyết đã ngừng rơi, gió thổi yếu ớt, tứ bề vắng lặng không một tiếng động.

Bỗng tiếng gió lất phất lùa bay, từ bên ngoài sáu bóng người lẹ như chớp phi thân vào sân trước, Đồng nhi chăm chú nhìn ra, thấy trong sáu người có hòa thượng, đạo sĩ, tục gia đủ loại, đôi mắt người nào người nấy thấy đều láo lia tìm kiếm. Sáu người chân vừa chạm đất bỗng nghe “Kẹt” một tiếng hai cánh cửa lớn của đại thính cũng đã mở rộng năm người bên trong vội bước ra, người đi giữa chính là Trang chủ Chương môn nhân đời thứ ba của Thiết Cốc môn Càn Khôn Thủ Triệu Chấn Cương.

Càn Khôn Thủ Triệu Chấn Cương cười nói :

- Không ngờ nơi hoang sơn cùng cốc này, mà lại được chư vị Chương môn

giáng lâm, thật khiến cho Triệu mỗ ngạc nhiên vô cùng.

Sáu người nghe nói đưa mắt nhìn nhau rồi một đạo nhân độ bảy mươi tuổi bước ra cúi đầu thì lễ nói :

- Chúng tôi đang đêm tới viếng quý trang thật ra cũng bởi có một nghi vấn không giải được, nên đến nhờ Triệu đại hiệp chỉ giáo cho.

Càn Khôn Thủ Triệu Chấn Cương cười nhạt nói :

- Chư vị nếu không phải là nhất phái Chương môn cũng là người hùng cứ một phương trên võ lâm. Huyền Mạc đạo trưởng lại là vọng trọng bốn bể không hiểu còn điều gì khó giải mà phải cần đến Triệu mỗ nữa vậy?

Huyền Mạc đạo trưởng mỉm cười nói :

- Không phải chúng tôi cố tình trình bày chuyện, sự thật việc này chỉ có Triệu đại hiệp mới giải đáp được, xin đại hiệp miễn chấp cho.

Càn Khôn Thủ Triệu Chấn Cương biến sắc nói :

- Nếu chư vị xem trọng Triệu mỗ như thế xin đạo trưởng cứ hỏi Triệu mỗ thấy có thể, sẽ trả lời ngay.

Huyền Mạc đạo trưởng nghiêm nghị :

- Dục Bắc Thần Kiếm Trình lão anh hùng toàn gia mười hai mạng, trong một đêm bị giết sạch, nghe nói việc này chỉ có Triệu đại hiệp là người biết rõ hơn cả mong nói thật cho chúng tôi nghe.

Càn Khôn Thủ nghe nói sững sốt, đang định mở miệng, thì phía chái Đông đã có một người phi ra quát lớn :

- Các vị vô cớ đến đây náo loạn, chẳng lẽ xem Thiết Cốc môn chúng tôi là dễ hiếp đáp sao?

Huyền Mạc đạo trưởng nhìn thấy kẻ đến tuổi độ tứ tuần, mặc áo dài màu huyền, đôi mắt sáng như sao, liền cười nhạt hỏi lại :

- Vương thí chủ nhận thấy chúng tôi đến đây là vô duyên vô cớ sao?

Trung niên huyền y trầm giọng nói :

- Lời nói của đạo trưởng khi nãy, không phải ám chỉ Chương môn bốn phái nhúng tay vào việc ấy là gì...

Càn Khôn Thủ đột nhiên quát lớn :

- Tam sư đệ!

Rồi ông ta im lại, đưa mắt quét qua mọi người một lượt đoạn chú mục vào

người Huyền Mạc đạo trưởng cười nhạt :

- Không ngờ Chương giáo Nga Mi vọng trọng võ lâm mà thốt ra những lời không hề suy nghĩ. Triệu mỗ tuy không chấn hưng được Thiết Cốc môn, nhưng cũng không để cho ai có quyền hiếp đáp...

Bỗng nghe có tiếng nói lớn :

- Nói vậy “Chu Tước Hoàn” sao lại ở trong người tôn giá?

Kẻ phát ra tiếng nói là một cụ già mặt đỏ râu dài, âm thanh như đại hồng chung, thần thái uy mãnh lạ kỳ.

Càn Khôn Thủ đưa mắt nhìn sang, liền nhận ngay chính là Yến Sơn đại hiệp Triệu Quỷ, danh chấn Bắc phương sáu tỉnh. Cũng là bạn thâm giao với Dực Bắc Thần Kiếm Trình Hạo, người đã bị ám sát cả gia đình, liền hiểu ngay tự sự, cất tiếng cười ha hả nói :

- Thì ra các vị đến bốn trang này, chẳng qua cũng vì kỳ trân của võ lâm đây thôi, đúng vậy “Chu Tước Hoàn” đang ở trong tay Triệu mỗ đây.

Bỗng mặt ông sầm lại, lạnh lùng hừ một tiếng tiếp :

- Nhưng các vị cũng chớ nên mượn cớ để lôi thôi đem việc Thần Kiếm Trình gia bị nạn mà nói chung vào đây.

Yến Sơn đại hiệp Triệu Quỷ cười khê nói :

- Miệng lưỡi của tôn giá thật là không kém...

Huyền Y Trung Niên quát lớn :

- Triệu Quỷ ngươi chớ có lớn lối.

Yến Sơn đại hiệp Triệu Quỷ nhíu mày lạnh lùng nói :

- Vương Di, người tưởng rằng lời nói của ta quá đáng hay sao? Nên biết mấy năm nay, trên giang hồ liên tiếp xảy ra mười mấy vụ án gia đình nạn nhân không để sót một mạng, đủ rõ kẻ hạ sát chỉ là một, chẳng lẽ như vậy không quá đáng hơn sao?

Càn Khôn Thủ hừ một tiếng :

- Nói vậy, tôn giá cho là những việc ấy đều do người của Thiết Cốc môn tạo ra?

Bỗng nghe một tiếng: “A Di Đà Phật” phát ra, bạch mi lão tăng mặc áo cà sa chấp tay lên giọng :

- Triệu thí chủ vốn là Chương môn của một phái hãn nhiên không hề nói

đối, lão nạp dám hỏi vậy chứ “Chu Tước Hoàn” do đâu mà thí chủ có.

Càn Khôn Thủ thấy Tinh Huệ đại sư của Thiếu Lâm tự hỏi thế, vừa cười vừa đáp :

- Đại sư vốn kẻ hữu đạo cao tăng, sao lại hỏi chi cặn kẽ đến thế. Các vị đã có ý đến cướp “Chu Tước Hoàn”, cần chi phải giả vờ tra vấn.

Yến Sơn đại hiệp tiến lên hai bước, nói với Tinh Huệ :

- Đại sư cần chi phải nhiều lời với bọn giáo hoạt...

Càn Khôn Thủ không để cho ông ta nói dứt lời, cười lớn :

- Tôn giá nói vậy mới đúng, Triệu mỗ tuy bất tài, cũng nguyện lãnh giáo vài chiêu tuyệt học...

Yến Sơn đại hiệp cười khẽ một tiếng, tung mình nhảy tới song chưởng đánh ngay vào người đối phương.

Vương Di đứng bên thấy vậy, hét lên một tiếng, lập tức nhảy ra đương cự với đại hiệp, hai bên chỉ trong chớp nhoáng, đã công thủ lên hồi ba hiệp, bỗng nghe “Bùng” một tiếng, hai luồng kinh lực chạm vào nhau cả hai thấy đều thối lui ba bước.

Tinh Huệ đại sư vội niệm Phật hiệu, đoạn lấy tay cản đại hiệp lại và nói với Càn Khôn Thủ :

- Thiện Tại! Thiện Tại! Thật ra lão nạp không muốn mọi người phải ẩu đả nhau, nguyện Phật từ bi che chở mong Triệu thí chủ nói ra nguyên nhân của “Chu Tước Hoàn”...

Lời chưa dứt thì sau lưng Càn Khôn Thủ đã có một trung niên hán tử nhảy ra quát lớn :

- Lão hòa thượng đã vì “Chu Tước Hoàn” đến đây, tưởng cũng ý mình võ công hơn người, tại hạ xem thử bản lĩnh ra thế nào cho biết.

Song chưởng lẹ làng đánh ra, hai đạo kinh phong ồ ạt xông vào người Tinh Huệ.

Đôi mày của Tinh Huệ đại sư nhíu lại, cười khẽ nói :

- Châu bằng hạt thốt, cũng muốn tỏa hào quang sao!

Xẹt một cái, tay áo rộng phất ngang, một tiềm lực như bài sơn hải đảo tuôn ra nghênh địch.

“Bùng” một tiếng va chạm khô khan, thân hình của trung niên hán tử, như



điều đứt dây, bay bổng vào đại thánh.

Càn Khôn Thủ thấy thế nổi giận, gằn giọng nói :

- Nội lực của đại sư thật là thâm hậu, Triệu mỗi tuy bất tài cũng nguyện lãnh giáo vài chiêu.

Bổng nghe có tiếng phát ra như đại hồng chung :

- Triệu đại hiệp đã không thật tình nói ra, lại muốn trả lời bằng võ lực. Tôn mỗ sẽ thay đại sư lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của Thiết Cốc môn xem nào.

Càn Khôn Thủ Triệu Chấn Cương cười nhạt nói :

- Tôn huynh vẫn là đệ nhất cao thủ của phái Điểm Thương, võ học tuyệt luân, huynh đệ sớm đã nghe danh, đêm nay...

Vừa nói đến đây thì sau viện bổng có một tiếng nổ long trời lở đất, một ngọn lửa đỏ phực lên, sự việc xảy ra thật quá đột ngột, khiến cho mọi người có mặt ai nấy đều ngơ ngác.

Vương Di liếc nhìn Triệu Chấn Cương một cái, lập tức tung mình phi nhanh ra sau trang viện.

Triệu Chấn Cương mặt mày biến sắc, mặt lộ hung quang, quét nhìn mọi người một lượt, giần dữ thét :

- Không ngờ các người là bọn danh môn chánh phái, lại đi giở những thủ đoạn đen hèn đến thế.

Vừa nói ông ta vừa tung chưởng đánh tới tấp vào cụ già áo xám.

Cao thủ phái Điểm Thương thấy thế công vô cùng dũng mãnh, nên không dám khinh thường, vội lách mình né tránh.

Càn Khôn Thủ càng thêm tức tối, liên hồi đánh thêm hai chưởng, thế mau như điện chớp, mạnh tựa sơn băng.

Cụ già áo xám thấy không còn tránh né kịp nữa “Hừ” một tiếng lạnh lùng, vận dụng chín thành công lực giơ song chưởng ra nghênh địch, chỉ nghe “Hự” một tiếng, thân người của cụ già áo xám đã lao đảo lùi sau ba bước.

“Bốp... Bốp... Bốp...” tiếng nổ từ sau trang viện lại liên tục phát ra, tiếng người náo loạn, lửa cháy hừng trời.

Huyền Hạc đạo trưởng “Ý” một tiếng ngạc nhiên nói với Tinh Huệ đại sư :

- Tiếng nổ này thật là cổ quái, chẳng lẽ lão ma đầu Hoài Dương Phích Lịch

Tử cũng đã tới sao? Nhưng...

Càn Khôn Thủ như kẻ điên cuồng, vừa kêu rống vừa tung mình nhảy lên cao, một luồng thanh quang chói mắt vun vút đâm xả vào bọn sáu người.

Các thuộc hạ của Thiết Cốc môn cũng đã đồng thanh hè lên một tiếng tuốt kiếm xông vào vây quanh sáu người, giờ đây nơi trang viện đã trở thành một cuộc hỗn loạn tứ bề...

Đồng nhi này giờ trốn ẩn vào bên đại thính nhìn xem cuộc đấu một cách say mê đến khi khói ngạt xông vào cậu mới nhớ ra là trang viên đang bị lửa đốt, vội vã cầm đầu chạy về phòng. Giữa đường bỗng có một bàn tay chụp lấy vai cậu nằm lại, tiếng nói của Hàn đại thúc khẽ vang lên :

- Đồng nhi, chớ nên chạy bậy, mẹ cháu đang cho người tìm cháu khắp nơi. Mau theo đại thúc đi gặp mẹ cháu.

Đồng nhi định vùng vẫy, nhưng nghe nói đến mẹ đang tìm mình, sức nhớ lại và tự trách thầm “Sao ta có thể quên mất mẹ ta rồi” nên cậu ngoan ngoãn theo Hàn đại thúc chạy về hướng hậu viện, dọc đường tiếng kêu la thảm thiết vang lên, vòm lửa sáng hừng trời.

Đồng nhi thấy mẹ cậu đang từ trong chái viện chạy ra, đầu tóc rối bù, áo quần lam lũ, vừa mừng vừa tủi, cậu liền nhào vào lòng mẹ khóc gọi :

- Mẹ!

Thiếu phụ nhìn thấy đứa con yêu được bình yên vô sự vui mừng đến chạy nước mắt, khẽ siết cậu vào lòng âu yếm :

- Đồng nhi! Con ngoan của mẹ...

Mặt Đồng nhi đầy lệ, ngược lên nhìn mẹ nói :

- Mẹ! Cha đang ở phía trước...

Hàn đại thúc trông thấy từ phía trang viên bị lửa đốt cháy rụi vội giục :

- Quỳnh cô, toàn trang bị cháy hết, kẻ địch có đến mấy mươi, giờ không chạy sợ e không còn kịp nữa.

Thiếu phụ cúi đầu nhìn đứa con, giọng bi thảm nói :

- Hàn đại ca, huynh bề Đồng nhi chạy trước tôi đi xem Trang chủ...

Đồng nhi nghe nói nhìn mẹ khóc :

- Không! Đồng nhi theo mẹ đi xem cha giết địch!

Hàn đại thúc lên tiếng :

- Quỳnh cô! Trang chủ võ công và trí tuệ hơn người, có lẽ sẽ biết tự liệu, thời gian không cho phép chần chờ nữa.

Thiếu phụ nức nở nói :

- Huynh đem Đồng nhi ra sau sơn khẩu đợi, nếu quá một tiếng đồng hồ mà không thấy tôi và Trang chủ đến, thì huynh lập tức mang nó thoát thân... Ôi! Đứa con này thật đáng tội nghiệp! Hàn đại ca! Tôi xin ủy thác cho huynh đây!

Đồng nhi khóc rống lên :

- Không! Không! Đồng nhi theo mẹ!

Lửa đã lan tràn khắp mọi nơi, khiến cho ba người cảm thấy nóng buốt, khói tỏa mịt mù, thiếu phụ đưa ta vỗ lấy đầu con hiền từ nói :

- Con ngoan, nên nghe lời mẹ theo Hàn đại thúc. Nếu không mẹ không thương đấy!

Đồng nhi nào chịu nghe lời, cứ vùng vẫy khóc la, thiếu phụ biết nếu còn dằn dụa ba người sẽ bị thiêu chết cả. Nên mặc cho cậu kêu la nằng vội vả thúc giục Hàn đại thúc :

- Hàn đại ca! Huynh đem Đồng nhi đi nhanh lên... còn nữa. Từ này về sau huynh cho Đồng nhi được yên ổn, không nên dùng họ Triệu mà sửa lại là Vũ Văn.

Hàn đại thúc ngạc nhiên :

- Sao? Vũ Văn không phải là họ của nhị gia sao? Vì...

Nước mắt thiếu phụ chạy ròng, như muốn trốn tránh một điều gì, vội vã quay đầu chạy về phía trước thính đường. Nửa đường đột nhiên nàng dừng lại nói :

- Đồng nhi! Nên nhớ lấy sau này con đổi họ lại là Vũ Văn.

Đoạn nàng quay đầu tiếp tục chạy lên trước.

Ánh lửa cháy sáng cùng tiếng người la ó đã dần dần không nghe thấy nữa.

Đồng nhi cảm thấy mình đang bị Hàn đại thúc cặp vào người, cầm đầu chạy về hướng sau núi bỗng cậu sức nhớ lời căn dặn của mẹ, ra sau núi chờ người với cha.

Hai người đứng yên lặng chờ đợi gió lạnh thổi vi vu, thời gian từ từ trôi qua, nhưng hình bóng của mẹ và cha cậu không thấy đâu cả, hai giọt nước

mắt lăn tròn... lăn tròn trên đôi gò má của cậu bé mười hai.

Tuy còn nhỏ nhưng cậu đã biết, cậu biết đã lâu không thấy cha mẹ tới có lẽ gặp phải chuyện chẳng may rồi, từ nay về sau cậu trở thành một đứa bé mồ côi, bi thảm nhất trên đời.

Bỗng nghe Hàn đại thúc thốt lên một tiếng “Không xong” rồi vội vã cặp cậu vào nách, nhanh như bay chạy miết. Qua được mấy rặng núi cao, đột nhiên phía trước có tiếng cười ha hả phát ra. Hàn đại thúc biết gặp phải kẻ bất lương nên vội vàng đặt cậu xuống đất.

Đồng nhi kinh ngạc ngược đầu lên nhìn thấy trước mặt khoảng sáu bảy thước, có năm lão già sắc phục khác nhau, đôi mắt người nào người nấy đều chăm chú nhìn vào người cậu.

Hàn đại thúc hừ một tiếng, trầm giọng nói :

- Hàn mỗ cùng Thanh Long bang không cừu không oán. Vũ bang chủ thống lãnh tứ đường hương chủ đến đây chặn đường không hiểu ý muốn gì?

Chỉ thấy một trong năm lão già ấy lên tiếng cười nhạt :

- Vũ mỗ xin hỏi Hàn lão sư, thằng nhỏ kia có phải là con của Triệu Chấn Cương chăng?

- Đúng vậy, chính là Thiếu trang chủ, chẳng lẽ Vũ bang chủ...

Lão già họ Vũ tiến đến một bước mỉm cười :

- Việc rất đơn giản, chỉ cần Hàn lão sư để lại thằng nhỏ kia. Vũ mỗ quyết không làm khó dễ người.

Đồng nhi nghe nói hừ một tiếng nghĩ :

“Ta không quen biết với người để ta lại làm gì, có lẽ lão già này không phải là người tốt”.

Đôi mắt cậu giận dữ nhि dăm dăm vào mặt lão.

Hàn đại thúc tức giận thét lớn :

- Câm miệng! Hàn mỗ không tin người có thể giữ được ta!

Lập tức vung chưởng đánh vào người họ Vũ, lão già cười nhạt vung chưởng đón liền, qua lại vài hiệp Hàn đại thúc không ham đánh, tìm cách tháo lui.

Người già mập mạp ấy cười khẩy một tiếng vung chưởng đánh ra quát :

- Không tin cứ nếm thử xem! Người đừng hòng chạy thoát!

Hàn đại thúc không dám khinh địch, lập tức tụ khí song chưởng, tận lực đưa ra nghinh chiến, hai luồng chưởng lực vừa chạm nhau, một tiếng nổ chát chúa kinh phong xông ra tứ phía bắn tung lớp tuyết bay cao và cũng đẩy lui Đồng nhi đến bên bờ vực rớt xuống hố sâu.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 2**

Luyện Hồn cốc

Thân hình nhỏ bé của Đồng nhi như chiếc lá rụng rơi xuống dưới núi, tay cậu cứ quơ đi chụp lại hai bên sườn. Nhưng những sợi dây bò theo vách núi quá nhỏ đâu thể chịu nổi được thân hình của cậu nên chụp rồi lại đứt, đứt rồi lại chụp, rốt cuộc người cậu cũng lăn long lóc xuống đáy núi.

Đồng nhi cảm thấy ê cả mình mẩy, đầu óc choáng váng rồi mê man bất tỉnh đi, không biết đến bao lâu, đến khi sương phủ đầy mình một luồng hơi lạnh thấm vào lớp áo, mới dần dần làm cho cậu tỉnh dậy mở mắt nhìn quanh, mới hay người cậu đang nằm trên tầng mây khô, tuyết đã bao phủ lên áo một lớp khá dày.

Cậu từ từ cựa mình, thấy toàn thân ê ẩm, khẽ buột lên tiếng rên, đoạn lần mò ngồi dậy đưa mắt đảo nhìn tứ phía.

Bỗng cậu thấy nơi xa xa dưới gốc cây tùng, có hai bóng người như đang tìm kiếm một vật gì, đến lúc nhìn kỹ, cậu ta không khỏi thất kinh, thì ra họ đang lùng tìm cậu.

Đồng nhi vội vã bò dậy tìm nơi ẩn trốn, cũng may cách không bao xa, dưới chân núi có một cái hang nhỏ, đang lúc sợ hãi, cậu không cần suy nghĩ vội vã chui mình vào hang, bỗng nghe có tiếng văng vẳng từ xa vọng đến :

- Từ huynh, lúc này đệ thấy trên triền núi có mấy cành cây bị gãy, thế nào tên nhãi ranh ấy cũng bị rớt đầu đây, chúng ta nên tìm cho kỹ.

Tiếp theo là những tiếng lá cây xào xạc, tiếng bước chân đến gần, Đồng nhi càng thêm sợ hãi bất kể mình mẩy đau nhức lần mò chui vào phía trong sâu, phần thì đất ẩm ướt đá lổm chổm bò được giây lâu, hai tay và đầu gối cậu bị trầy đi mấy chỗ. Nhưng trong giờ phút này cậu đâu kể đến những vết thương nhỏ nhặt ấy.

Bỗng nghe trước cửa động có tiếng người kêu “Ý” một tiếng, khỏi nói cũng đủ biết hai kẻ ấy đã phát giác ra cửa động này rồi, Đồng nhi lại bò nhanh hơn nữa, huyết động như hình vô đáy, càng vào càng sâu thăm thẳm, không

khí ẩm ướt xông lên, mùi tanh hôi nồng nặc.

Nhưng rồi huyết động càng vào càng lớn dần, ánh sáng lại bắt đầu rơi xuống, trong bóng tối nhìn ra thấy rõ nơi ấy là một khoảng đất rộng rãi, có những mòm đá như hình cầm thú, ghê tợn lạ thường.

Đồng nhi đưa mắt đảo dác nhìn tứ bề, định tìm xem có nơi nào để trốn hay không?

Bỗng cậu thấy cách đó độ năm sáu bước có một mô đá hình người, trên đỉnh đầu có hai luồng ánh sáng xanh, đăm đăm chiếu vào mặt cậu.

Đồng nhi sợ hãi đưa mắt nhìn kỹ, dưới hai luồng sáng xanh ấy có một người mặt mày hung tợn đang ngồi nơi mô đá hình người ấy, cậu liền kêu lên một tiếng thất thanh, vội vã bước lùi lại hai bước.

Bỗng phía sau lưng cậu có tiếng chân người bước tới tiếng nói vang lên :

- Hử ở đây rồi.

Trước mặt có hung thần, sau lưng bị kẻ rượt, Đồng nhi không khỏi rụng rời, tay chân bủn rủn ngã lăn xuống đất.

Lập tức nghe tiếng cười quái gở của hung thần quát ra, tiếp theo là một luồng kinh phong lướt qua đầu, rồi nghe sau lưng hai luồng chưởng lực chạm nhau đánh “Bùng” một tiếng, kinh phong dội ra tứ phía, bắn tung thân cậu vệt sang bên.

Luồng chưởng phong vừa dứt thì đã có tiếng người phát ra :

- Tôn giá là ai? Sao dám ẩn dật nơi đây để ám toán lão phu?

Thì ra hai người đuổi theo cậu lúc nãy đã bị hung thần vung chưởng đánh ra, nên đưa tay nghinh địch, vừa cất tiếng hỏi hung thần ngồi dưới chân quái tượng vừa bước tới gần bên.

Đồng nhi vội vã chui sau cột cổ trốn lánh, đưa mắt nhìn ra, mới hay hai người ấy một người là thân hình cao lớn còn người kia thì mặc áo đen dáng bộ gầy ốm, hai kẻ này là đồng bọn với những người đã chặn đánh Hàn đại thúc vừa rồi.

Hung thần buông tiếng cười ghê rợn, rồi im bặt đưa mắt nhìn đăm đăm vào hai người.

Lão già cao lớn hừ một tiếng :

- Nếu Tôn giá không nói rõ mục đích ở nơi đây thì đừng trách lão phu vô

lễ!

Vừa nói lão già thân hình cao lớn vừa bước đến gần.

Hung thần không đợi cho lão ta đến sát, lập tức vung song chưởng đánh ra, đối phương đưa tay chống đỡ, lẹ như chớp hung thần liền quay nửa thân trên sang bên trái, nhằm vào kẻ áo đen đánh tới.

Kẻ áo đen này giờ cứ đưa mắt đảo dáo dác tìm Đồng nhi, nên không kịp đề phòng, bị kinh lực đánh dội ra ba bước.

Bỗng cụ già cao lớn cất tiếng nói :

- Từ huynh, gã này đã tàn phế nửa thân, không thể di động được, chúng ta mặc gã.

Cụ già áo đen gật đầu đồng ý, lập tức hai người tránh sang bên tìm kiếm.

Đồng nhi thấy vậy thất kinh, vội vã tìm nơi trốn lánh, bỗng cậu phát giác sau trụ đá của hung thần đang ngồi có một cửa hang, nên lật đặt vừa núp vừa tiến vào hang ấy.

Bỗng “vù” một cái, một đường xích to dài như con rắn phốt qua đầu, kế tiếp “bi- bát” hai tiếng vang lên, thì ra đôi tay của hung thần giờ đây lại có hai đường xích lớn vung ra đánh cản không muốn cho hai lão già ấy vào hang.

Lão già to lớn cùng kẻ áo đen một mặt tránh né đường xích, một mặt huy động vũ khí công ra, chỉ thấy cát bụi tung bay, đá văng đom đóp, bỗng nơi tay áo rộng của cụ già áo đen vụt ra một luồng khói công vào người hung thần.

Hung thần thấy vậy buông tiếng cười dài, tà áo phất ngang, lập tức vệt tan luồng khói đen ngay, nhưng ông ta vẫn cười, không hề động thủ nữa.

Hai lão già thấy vậy sửng sờ, giây lát sau như nhịn không được, lão áo đen lên tiếng :

- Chưa phân thắng bại sao tôn giá lại ngừng tay?

Nhưng hung thần vẫn mặc kệ, tiếng cười quái gở cứ phát ra không ngớt...

Đồng nhi sợ hãi, nghĩ thầm giờ đây không chạy, còn chờ đến bao giờ. Đồng nhi liền bò ngược trở ra, hai lão già chỉ chờ có thế, liền bỏ quái nhân chạy lại định bắt sống Đồng nhi. Đồng nhi cố hết sức bình sanh vùng vẫy, hy vọng thoát ra tìm con đường sống...



Ngụy Vân Phi trầm giọng nói :

- Nhãi con cũng dám kháng cự sao!

Đồng nhi bỗng cảm thấy châu thân bị siết chặt, đầu óc choáng váng, bên tai văng vẳng nghe hai tiếng “hự, hự” khô khan của hai lão già, kể đó người cậu như mê man bất tỉnh...

Đến khi một luồng gió nhẹ thoảng qua trên người Đồng nhi tiếp theo là những sự đau đớn cũng tiêu tan đi mất, một giọng nói hiền từ văng vẳng bên tai :

- Hài nhi! Tỉnh lại đi, mọi việc đã qua cả rồi, có lẽ con có duyên số với lão sư.

Đồng nhi từ từ mở mắt, cậu thấy mình đang nằm trên một chiếc giường êm ấm, bên cạnh là một cụ già râu tóc bạc phơ, gương mặt hiền từ đang mỉm cười nhìn cậu.

Nhưng sau lưng cụ già, người áo trắng đang đứng sừng sững nơi ấy, khiến cho Đồng nhi sợ hãi khôn cùng, vội vã thu mình vào góc giường.

Cụ già tóc bạc ôn tồn nói :

- Hài nhi chớ có sợ, hấn không làm hại con đâu.

Lời nói dịu dàng đã khiến cho cậu bé Vũ Văn Đồng một ký ức “Người mẹ hiền” bỗng những cảnh gian nan dần dần hiện lên đầu cậu, quá bi thương. Cậu liền ngã người vào lòng cụ già khóc nức nở.

Lão già đưa tay vuốt ve lấy đầu cậu an ủi :

- Con ngoan, chớ nên khóc, ông biết con đã gặp phải lắm chuyện bi thương, nhưng khóc mà có ích gì, bụng con đã đói rồi, mau ăn chút điểm tâm đi!

Đồng nhi vừa tức tưởi vừa nói :

Con không ăn đâu, con muốn báo thù, con phải giết cho sạch bọn người hung ác ấy để báo thù cho cha mẹ cùng Hàn đại thúc của con.

Lão già gật đầu mỉm cười :

- Tốt lắm, tốt lắm, nhưng con không thể để bụng đói mà đi báo thù được.

Nói đến đây cụ già quay người ra sau tiếp lấy cái bát mà nãy giờ người áo trắng đang đứng chực sẵn nói :

- Đây là cháo lòng nấu với rễ tranh ngàn năm ăn vô rất có ích cho thân thể, con ăn xong rồi ngủ đi một giấc, mai dậy lão sẽ dạy cách cho con báo thù,

được chưa?

Bỗng một ý niệm thoáng qua đầu cậu bé. Đồng nhi liền cung kính quì trước mặt cụ già lạy ba lạy vừa khóc vừa nói :

- Lão bá bá, Đồng nhi nhất định nghe theo lời bá bá. Xin bá bá dạy cách báo thù cho Đồng nhi.

Cụ già vuốt râu mỉm cười gật đầu :

- Được, được. Lão sẽ làm cho con được toại nguyện.

Đợi cho Đồng nhi ăn xong cháo nằm xuống giường, ông ta dùng hai tay từ từ sờ trên người cậu bé.

Một luồng hơi nóng chậm rãi chuyển vào cho đến khi cậu ngủ thiếp đi.

Cụ già ngồi nhìn vào gương mặt tuấn tú của Đồng nhi, bỗng mặt ông nở ra một nụ cười an ủi, đôi mắt ngấn hai giọt lệ, ông ta lắc đầu thở dài lẩm bẩm :

- Đứa bé này tuy đã bước vào đường sát nghiệp, nhưng bốn tánh vẫn khá lương thiện. Ta đợi đã mười năm rồi, giờ đây mới gặp...

Trên gương mặt hiền từ của ông, bỗng hiện lên một nét oán hận, ông từ từ cúi đầu chìm đắm trong suy tư.

\* \* \* \* \*

Ngày tháng trôi qua, thắm thoát đã được năm mùa hoa nở.

Hôm ấy, vào một buổi chiều hoàng hôn nền trời đỏ ửng một màu, cảnh vật núi rừng đẹp như tranh vẽ, trên một khoảng đất trống trong đám rừng Tùng, một bóng người đang nhảy múa như công bay rồng lộn, nhưng mỗi cử động nhẹ nhàng của một bóng người ấy theo sau lại là một kinh lực ghê người, cỏ cây chung quanh đều bị luồng gió cuốn như vũ bão.

Cách đó mấy trượng một cụ già râu bạc đang đứng chấp tay ra sau, chú mục xem xét, thỉnh thoảng lão ta mỉm cười gật đầu như mãn nguyện.

Sau lưng cụ già là một người áo trắng đang kính cẩn theo hầu, đó chính là người đã danh chấn đại giang Nam Bắc “Thất Bộ Truy Hồn” Ngụy Vân Phi.

Lúc ấy, bóng người đang bay bỗng trên không đột nhiên rít lên một tiếng như chim kêu, rồi cắm đầu chúi xuống, hai chân giơ bỗng lên trời, đợi còn cách mặt đất chừng bảy thước liền xoay mình một cái thân hình lại tung lên như khi nãy...

Thất Bộ Truy Hồn Ngụy Vân Phi đứng bên ngưỡng mộ khen thầm :

- “Vân Long Cửu Hiệp” thân pháp của Thiếu cốc chủ quả thật là rất thành thực.

Thức “Long Quy Thượng Hạ” vừa rồi có thể nói đã đạt đến mức tuyệt diệu, chỉ còn đợi hỏa hầu cho đến mức thì sợ thế gian ít ai là đối thủ.

Lúc ấy bóng người đã từ từ hạ xuống mặt đất. Thì ra là cậu bé Đồng nhi mà năm năm trước đây đã tìm gặp hiền sư chỉ dạy, hiện giờ cậu đã trở thành một chàng thiếu niên anh tuấn.

Cụ già vuốt râu mỉm cười.

Cũng nhờ cốt cách thông minh hơn người, bẩm phú thâm hậu nên chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã luyện thành thuộc.

Chàng thiếu niên Vũ Văn Đồng đã sửa lại áo quần chỉnh tề nhanh nhẹn chạy đến trước mặt cụ già thân mật gọi “Sư phụ!” cung kính cúi đầu.

Cụ già vừa cười vừa hỏi :

- Đồng nhi, thân pháp “Vân Long Cửu Hiệp” của con đã luyện đến mức khá đấy, vậy còn “Thập Bát Kim Cương Thủ” thế nào?

Văn Đồng nghiêng mình cung kính đáp :

- Đồng nhi thấy khi thi triển “Thập Bát Kim Cương Thủ” hình như còn thành thuộc hơn “Vân Long Cửu Hiệp” nữa sư phụ à.

Cụ già mỉm cười quay đầu sang ra hiệu cho Thất Bộ Truy Hồn Ngụy Vân Phi.

Ngụy Vân Phi hiểu được, ngay lập tức bước ra ba bước cung kính nói với Văn Đồng :

- Ngụy Vân Phi xin Thiếu cốc chủ chỉ giáo!

Văn Đồng ngơ ngác nhìn về phía sư phụ, cụ già mỉm cười nói :

- Không sao đâu, sư phụ muốn xem “Thập Bát Kim Cương Thủ” của con.

Văn Đồng lúc ấy mới hiểu ra mỉm cười cung thân lùi lại ba bước, đoạn quay qua đứng ngang mặt với Ngụy Vân Phi chân tấn liên hoa bồn, tay trái đưa ngang mi, tay phải chắp ngay ngực, thế vững như trụ đồng chú thần nhìn về đối phương.

Vân Phi cung kính nói :

- Thiếu cốc chủ xin mời!

Văn Đồng đã tụ khí vào người, mỉm cười :

- Tiếp chiêu!

Lời dứt chưởng ra, lệ làng thi thố ba đường chưởng thế như bài sơn hải đảo.

Vân Phi đâu ngờ vừa ra tay, Văn Đồng đã sử dụng chiêu thức nhanh nhẹn đến thế, nên không kịp chống đỡ, cứ bước lùi ra sau sáu bảy bước, mới tránh được ba thức của đối phương rồi bắt đầu ra tay đánh trả lại...

Văn Đồng khẽ cười một tiếng, bỗng chưởng pháp trở lại chậm chạp dị thường, nhưng biến hóa kỳ ảo khiến cho đối phương khó có thể dò biết.

Vân Phi mấy lần suýt bị Văn Đồng đánh trúng không khỏi buột miệng khen thầm :

- Thủ pháp đẹp tuyệt!

Lời vừa dứt thì ông cũng lập tức sử dụng tuyệt học “Thất Bộ Truy Hồn”. Qua lại lệ làng nhắm vào các yếu huyệt của đối phương điểm tới.

Văn Đồng rít lên một tiếng “Nhậm Ý Tung Hoàn” “Lượng Chu Sa Giới” cùng “Đại Thiên Hoán Cảnh” tam chiêu tuyệt diệu trong “Thập Bát Kim Cương Thủ” đem ra thi thố ngay, tay chân quá ư mau lẹ, bức Ngụy Vân Phi phải tránh dang ra xa, ông ta vội thu tay lại thủ ngay trước ngực. Văn Đồng tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng liền hiểu ngay ý định của đối phương muốn làm gì rồi, cũng thu tay chắp về trước ngực, rồi từ từ đẩy ra theo thế “Đồng Tử Bái Quan Âm”.

Vân Phi đưa chưởng chống cự nhưng bỗng thấy một tiềm lực mạnh tựa băng sơn ào ạt công vào, ông ta sợ hãi trượt chân sang bên tránh né, thuận đà đánh ra hai chưởng.

Hai tay Văn Đồng huy động trên không tung luồng chưởng phong của cao thủ giang hồ đã bị hóa giải một cách vô hình, tiếp theo là chưởng ảnh của đối phương dày đặc như màn lưới, phủ quanh mình Vân Phi nhắm vào yếu huyệt.

Ngụy Vân Phi đổ mồ hôi trán, lệ làng dùng thế “Lạc Đà Đảo Lộn” liên hồi lăn xa ra ngoài hai trượng, mới thoát khỏi lưới chưởng của đối phương, đến khi ông ta đứng dậy, đã thấy Văn Đồng cung kính đứng bên cụ già. Vân Phi chạy đến khen ngợi đồng thời cảm tạ Thiếu cốc chủ đã hạ thủ lưu tình.

Cụ già đưa tay ra dấu cho Vân Phi rút lui đoạn quay sang nói với Văn Đồng :

- Chiêu “Vạn Pháp Tề Chương” sau cùng của con đã đạt tới tám thành hóa hầu, đợi khi con luyện thành môn “Vô Cực huyền công” của sư phụ dạy thì có lẽ trên giang hồ chẳng mấy ai tiếp được chiêu ấy của con nữa.

Ngưng giây lát với giọng ôn tồn ông tiếp :

- “Vô Cực huyền công” con đã luyện đến mức nào rồi?

Văn Đồng cung kính đáp :

- Tuy có tiến bộ hơn trước song hai luồng chân khí âm dương vẫn còn rời rạc, chưa thể tự điều khiển theo ý muốn được, Đồng nhi ngu muội mong sư phụ chỉ điểm thêm cho.

Cụ già vuốt râu cười nói :

- Nếu bản chất của con không được thâm hậu thì đâu có thể nào chỉ trong năm năm đã đạt đến mức mà kẻ thường phải khổ luyện trên mười năm, hiện tượng như con đã nói thì nguyên do hai mạch nhâm, đốc chưa được ăn thông. Theo thầy dự đoán con chỉ cần tịnh tâm khổ luyện thêm một năm nữa, ắt có thể đã thông được hai mạch ấy.

Văn Đồng tỏ ra sốt ruột ứa lệ nói :

- Ân sư cũng hiểu, năm năm nay Đồng nhi không ngày nào không trông mong...

Cụ già khoát tay cản lại, nghiêm nghị nói :

- Theo công lực của thầy giúp con đã thông hai mạch ấy thì cũng không có gì khó khăn lắm.

Đoạn cụ già thu xếp cho Đồng nhi vào ở riêng một nơi gọi là mật thất để luyện hai môn “Vô Cực thần công” và “Đoạn Hồn thập tam thức”. Thời gian thấm thoát trôi qua đã ba tháng rồi, chàng nóng lòng muốn gặp ân sư, hằng ngày chàng thấy nơi mật thất này có nhiều người làm công việc khó nhọc, không biết họ là ai. Chàng nhìn thấy trong đám nhân công này có hai lão già mà trước đây sáu năm đã rượt theo bắt chàng. Văn Đồng mới vỡ lẽ đôi chút, đang định tiến lên hỏi Ngự Vân Phi...

Thì sau lưng chàng có tiếng chân vồn vã, quay đầu nhìn lại mới hay một cụ già mặc áo xanh đang cung kính đứng trước mặt mình, chàng nghiêm nghị

hỏi :

- Cự là ai? Sao lại ở đây trong lúc này?

Cự già áo xanh nghiêng mình, đang định trả lời thì đằng kia Thất Bộ Truy Hồn đã thốt lên một tiếng “Ý” rồi tung mình nhanh nhẹn đến nơi cung thân nói :

- Sao Thiếu cốc chủ lại đến đây?

Đoạn đưa tay chỉ sang cự già áo xanh tiếp :

- Người này tên gọi là Từ Huyền, phụng mệnh Cốc chủ đến giúp tôi giám thị Luyện Hồn ngục này.

Văn Đồng bán tính bán nghi hỏi :

- Người bảo những kẻ bị tội này do ý của ân sư cả sao?

Từ Huyền gật đầu nói :

- Cốc chủ đoán biết Thiếu cốc chủ đã khổ luyện thành công, nên sai tôi đến mời Thiếu cốc chủ trở về.

Văn Đồng nghe nhắc, mới nhớ ra là mình đã thành đạt chưa về bẩm lại cho ân sư hay, nên ra dấu cho Từ Huyền dẫn đường về cốc. Vừa đi chàng vừa lên tiếng hỏi :

- Trong đám người làm khổ công ấy tại hạ nhận ra có hai người tội đáng hình phạt song chẳng lẽ bao nhiêu người ấy cũng đắ tội cả sao? Họ làm thế nào lại bị ân sư giam vào đây?

- Cố nhiên bọn họ không hẳn toàn là kẻ xấu cả, đồng thời cũng có nhiều tay cao thủ của danh môn chính phái. Chỉ vì Cốc chủ rất ghét bọn người võ lâm, kẻ nào võ công càng cao, Cốc chủ lạt càng ghét thậm tệ, vì vậy mà hễ ai ỷ có võ công xông vào Cốc hoành hành, đều bị bắt vào luyện hồn ngục chịu tội.

Văn Đồng như không tin :

- Không có lẽ ân sư ta là người hiền từ, đâu nỡ dùng thủ đoạn ấy để hành hạ bọn họ, lại nữa trong đám ấy còn có kẻ danh môn chánh phái...

Bỗng tấm thảm kịch của gia đình chàng cách đây sáu năm lại hiện ra, không phải do bọn danh môn chánh phái gây ra là gì?

Họ với bọn phi đồ lục lâm có khác gì đâu?

Ngĩ vậy nên chàng cứng họng không biết nói sao...

Hai người đã ra khỏi hang núi, đến một khu rừng Tòng, Từ Huyền dừng chân lại, cúi đầu thi lễ rồi quay mình trở lại đường cũ, Văn Đồng xuyên qua cánh rừng Tòng, đến nơi tịnh thất của ân sư, đang chỉnh tề quần áo thì đã nghe tiếng nói của ân sư từ trong thạch thất phát ra :

- Có phải Đồng nhi đó không? Con vào đây!

Văn Đồng giật mình tự nhủ : “Sao giọng nói của thầy ta có vẻ giận dữ đến thế?”

Chàng cung kính ứng lên một tiếng rồi vội vã đẩy cửa bước vào. Thấy sư phụ đang ngồi với vẻ mặt nghiêm nghị, đôi mắt phản nộ nhìn chăm chăm vào người chàng, sắc thái không còn như lúc trước nữa, tim chàng đập mạnh vội vã tiến lên hai bước quì xuống cung kính gọi :

- Sư phụ!

Đoạn chàng quì thấp xuống nước nỡ :

- Đồng nhi lỗi lầm, xin sư phụ trách phạt Đồng nhi!

Cụ già nhìn chàng hơi lâu bỗng khẽ lắc đầu, gương mặt trở lại hiền từ, ôn tồn nói :

- Hải nhi! Thầy làm sao trách con được vì tấm lòng thương người của con, hải nhi! Thầy rất vui mừng đấy, mau đứng dậy đi.

Văn Đồng giờ mới yên tâm cúi đầu lạy tạ rồi đứng lên định đem việc luyện tập “Vô Cực thần công” cùng “Đoạt Hồn thập tam thức” đã thành đạt bẩm lại cho sư phụ mình hay thì...

Cụ già đã mỉm cười nói :

- Thầy đã đến thạch thất xem qua, khá khen cho con đã luyện thành “Đoạt Hồn thập tam thức” huyền ảo ấy.

Ngừng giây lát, mắt cụ bỗng sáng lên nhìn vào mặt Văn Đồng hỏi :

- Hải nhi! Thầy hiểu có lẽ con cảm thấy ngạc nhiên lắm thì phải, tại sao thầy lại cứ ẩn cư nơi sơn cốc này, và tại sao thầy lại oán ghét bọn võ lâm thế ấy, có phải vậy chăng?

Văn Đồng ấp úng :

- Đồng nhi ngu xuẩn vô tư, không dám...

Cụ già khoát tay, đôi mắt như mơ màng dần dần chìm đắm vào dĩ vãng, chậm rãi nói :

- Một người sống ở đời, tuyệt chớ nên đi sai một bước. Hài nhi, sư phụ trong tuổi tráng niên, đã bất cẩn gây nên một mối hận rất lớn.

Văn Đồng tỏ ra kinh dị, cứ đưa mắt nhìn về ân sư chờ đợi ông ta nói ra xem việc gì to tát đến thế...

Cụ già từ từ lắc đầu, mặt ra vẻ đau khổ tiếp :

- Việc ấy khó nói cho con biết trong lúc này, cũng vì mối hận ấy mà sư phụ đã phải ẩn dật nơi đây, đồng thời còn lập lời thề là suốt đời không bước ra khỏi cốc và cũng không cho phép ai được vào cốc... Ôi! Đã ba mươi năm tuế nguyệt trôi qua, nhưng lòng thầy không lúc nào quên được...

Nói đến đây bỗng đôi mắt ông lóe ra một vẻ hy vọng nhìn chàng :

- Hài nhi, con là đứa đệ tử duy nhất của thầy, mối hận ấy sau này sẽ do con thay mặt thầy mà giải quyết.

Văn Đồng cúi lạy khẩn thiết nói :

- Đồng nhi mang ơn dưỡng dục của sư phụ thì dù thịt nát xương tan, miễn cho sư phụ được toại nguyện là con không bao giờ từ chối.

Cụ già gật gù đầu, với tay sang chiếc kỷ ngọc bên trái lấy ra một cầm nang được niêm phong kỹ lưỡng, trao cho Đồng nhi dặn :

- Sư phụ đã ghi rõ sự việc trước kia cùng phương cách đối phó sau này cho con, đợi khi ra giang hồ con gặp được người đàn bà tên gọi “Ngọc Nhụy Hương Phi” lúc ấy mới được mở cầm nang ra xem.

Văn Đồng hai tay cung kính tiếp lấy cầm nang, cẩn thận cất vào người mà lòng không khỏi thắc mắc. Mối hận của sư phụ là gì? Trong cầm nang ấy ghi những gì? Đang nghĩ ngợi thì sư phụ chàng tiếp :

- Đồng nhi! Con đã luyện thành võ công của sư phụ đã dạy, mai này con nên rời khỏi nơi đây vào giang hồ để học thêm kinh nghiệm, đồng thời lo giải quyết mối thù của con...

Văn Đồng không ngờ sự việc xảy ra mau lẹ đến thế, trong cảnh trạng này mừng, tủi, hay buồn cho sự ly biệt, bao nhiêu cảm xúc dồn dập đến một lượt chàng chỉ biết gọi “Sư phụ!” rồi ôm chầm lấy ông ta.

Vài hôm sau chàng tạ từ ân sư xuống núi, lòng bùi ngùi khôn tả vì nghĩa tày non của ân sư trong bấy lâu nay, chàng cầm đầu đi một mạch về phía trái Đông Thành, bụng đói miệng khát chàng tìm đường vào một thị trấn



gần nhất. Đang phi thân xuyên qua cánh rừng thưa chàng chợt nghe thấy phía sau có gió phàn phật. Một bóng xám xẹt qua người chàng chặn ngay phía trước, Văn Đồng dừng bước lại hỏi :

- Kính lão tiền bối có điều chi chỉ giáo?

Cụ già áo xám hỏi :

- Người có phải là...

Chưa dứt tiếng, song chưởng đã vung ra về phía Văn Đồng, chàng biết đã gặp điều rắc rối rồi đây.

Một chiêu hai thức đồng lượt đánh ra, chưởng chỉ đưa đến mà kinh phong đã bức người.

Văn Đồng cười khê, tà áo phất phơ, trượt chân sang bên ba thước tránh khỏi, rồi lại đứng về nơi cũ như hình vô sự.

Cụ già áo xám thấy đánh không trúng, song chưởng lại vung ra nhắm vào các mạng môn yếu huyệt của Văn Đồng.

Hai tay Văn Đồng vẫn chấp sau đít, đợi cho chưởng phong sắp đến áo mới bước sang bên một bước, chỉ một cử động nhẹ liền hóa giải ngay thế công dũng mãnh của đối phương vô hình vô dạng.

“Hừ” một tiếng giận dữ, song chưởng cụ già chộp ngay lên ngực từ thế “Đồng Tử Bái Quan Âm” biến thành “Âm Dương Song Tán chưởng” mạnh mẽ đánh ra.

Văn Đồng cũng tỏ ra vô sự, chỉ nhích mình một cái rồi cũng đứng yên như cũ, thần sắc vẫn thản nhiên.

Cụ già áo xám thấy ba đường tuyệt chiêu của mình không làm đối phương nao núng, ông thu tay lại lớn tiếng quát :

- Sao ngươi không xuất chiêu chống trả?

Văn Đồng ngạo nghễ :

- Nể các hạ là tiền bối, ta dùng lễ nhường trước ba chiêu.

- Ha ha... xem không ra ngươi cũng có lòng kính kẻ tiền bối. Vậy ba chiêu đã qua, giờ ngươi khỏi cần khách sáo nữa.

- Được! Tiếp chiêu đây!

Tay trái Văn Đồng đưa lên ngay ngực, tay mặt với thế “Thần Lư Trong Bể” chậm chạp đẩy ra.

Cụ già áo xám lúc này đã đánh ra ba chiêu mà không chạm vào được áo đối phương, trong lòng thầm dè dặt, nên giờ tuy chưởng pháp chậm chạp cũng chẳng dám khinh khi.

Lập tức song chưởng thủ thế, song cước đạp chữ ra đình, cận thận nghinh địch. “Bùng” một tiếng hai chưởng chạm nhau.

Văn Đồng nhếch mép mỉm cười, tay mặt vẫn để im không hề biến thức cứ từ từ đẩy tới.

Cụ già bị lùi nửa bước, quát to một tiếng, hóa chưởng thành chỉ, chụp ngay vào cổ tay đối thủ.

Văn Đồng cười khê, tay mặt xòe ra với chiêu “Thiên Vương Chưởng Tán”, tay trái đánh mạnh một luồng kinh lực dũng mãnh bắn ngay vào ngực cụ già.

- Hảo thủ pháp! - Cụ già áo xám lớn tiếng khen, rồi hữu chưởng thâm về với thế “Âm Tân Càn Khôn” giữ ngang trước ngực.

“Bùng” hai chưởng lại va chạm nhau, chỉ nghe dưới chân trái cụ già đánh bịch một tiếng, khối đá xanh lập tức bị vỡ nứt.

Văn Đồng buông tiếng cười dài, lại ra tay tiếp tục tấn công địch.

Cụ già nổi giận lôi đình, tóc râu dựng ngược, rống lên dữ dội, song chưởng lẹ làng tung ra, chân trần “Bát môn, Ngũ bộ” chớp nhoáng đã tấn công ra tám chưởng.

Trong tám chưởng này, hướng công chia làm tám phương vị khác nhau, nhanh nhẹn, uy mãnh, thật không hổ danh hiệu “Thủ pháp” tuyệt luân.

Văn Đồng cũng thầm thán phục, vội vã sử dụng sư môn tuyệt học “Thập Bát Kim Cang Thủ”.

Chưởng pháp đôi bên vô cùng dũng mãnh, kinh lực ồ ồ, chưởng ảnh xoay vù vù như chong chóng, chỉ trong phút chốc mà cát bay đá chạy, bụi tung mù mịt đến nửa lưng trời, những trụ đá chung quanh, không chịu nổi luồng gió cuống ùm ùm ngã nhào xuống cả.

Độc môn tuyệt học “Lôi Đình Bát Quái Du Long chưởng” của cụ già đã đem ra sử dụng, thế mà không những không chiếm được ưu thế với đối phương, trái lại cảm thấy như mệt nhọc, không sợ hãi nhủ thầm :

- Thiếu niên này sao lại có công lực thâm hậu đến thế cả?

Văn Đồng cũng không ngờ mới đầu đã gặp phải đối thủ như thế, chàng nghĩ :

“Chương pháp của người này thật là quái dị, công lực có lẽ còn thâm hậu hơn Ngụy Vân Phi, nếu trên giang hồ mà có thêm mấy người như thế thì việc báo thù sợ e...”

Trong lúc chàng đang suy nghĩ, tinh thần phân tán, đôi mắt cụ già tinh vi, biết ngay nhược điểm lập tức đánh ra ba chương liên hoàn uy lực, bài sơn đảo hải.

Văn Đồng bắt buộc phải ra tay đương cự, dôi lùi nửa bước, chàng giận “Hừ” một tiếng trả lại ba chương tức thì.

“Bùng! Bùng! Bùng!” ba tiếng khô khan phát ra, thân hình cụ già cũng theo đẩy mà lao đảo lùi ra sau mấy bước.

Văn Đồng dừng tay đứng lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn vào mặt cụ già nói :

- Lần đầu tiên tôi ra tay giết người, nên không muốn giết những kẻ không tên tuổi. Vậy các hạ là ai?

Cụ già vừa bị chương lực của chàng đẩy lùi, tuy đã dò thử không hề bị thương, nhưng trong lòng cũng đã hoảng sợ, dù vậy ông ta giả vờ trấn tĩnh cười lớn :

- Lão phu hóa thân muôn hình vạn trạng, nhãi con mới vào giang hồ, dù cho lão có nói người cũng chẳng biết được.

Ngưng giây lát, ông ta trầm giọng tiếp :

- Người là ai? Sao ta lại không biết được?

Đột nhiên Văn Đồng buông tiếng cười dài, tiếng cười thâm thiết bi ai, lâm lút như vượn kêu lúc đêm trường, như ma hú nơi hoang địa.

Cụ già tuy định lực cao thâm nhưng cũng không khỏi biến sắc mặt tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tiếng cười từ từ im bật, vẻ mặt Văn Đồng như bi lụy, căm hờn :

- Tôi là ai? Các hạ ở trên mảnh đất nhà tôi đánh được nửa ngày, còn hỏi tôi là ai?

Cụ già à một tiếng như hiểu ra, ngạc nhiên chăm chú vào người chàng lâm bầm :

- Người... người với “Thiết Cốc môn” tiền Chương môn nhân là...

Văn Đồng vội nói :

- Là gia phụ...

Cụ già lắc đầu như không tin :

- Không đúng, lão phu đích tai nghe người tự xưng là Vũ Văn Đồng thì sao lại...

Văn Đồng hừ một tiếng ngắt ngay lời nói quát :

- Việc này không có liên can đến các hạ, lựa phải mệt trí vô ích, hôm nay lai lịch của tại hạ kể như các hạ đã biết rõ rồi, vậy mau thông qua danh tánh đi.

- Cha chả, muốn biết danh tánh của lão phu với mấy đường chưởng của người lúc này, sợ e chưa xứng.

Văn Đồng tỏ vẻ thần nhiên cười nhạt nói :

- Được, lần đầu ra tay tại hạ sẽ cho người phục mới được. Vậy mau vận đủ công lực toàn thân, xem tại hạ ra mấy ngọn nữa cho người sáng mắt.

- Ha ha! lão phu tung hoành giang hồ mấy mươi năm, tuyệt học của các môn phái đều hiểu rõ, hôm nay người cứ việc làm sao cho lão phu phục đi thì làm.

Nói dứt lời ông ta cũng đã vận dụng độc môn “Ngũ Uẩn thần công”, hai mắt chăm chú vào người đối phương.

Văn Đồng buông lỏng hai tay như hình nhàn rồi, gương mặt nghiêm trang, thần sắc uy dũng cứ đưa mắt nhìn về cụ già không nói không rằng. Cụ già thấy thế nóng nảy giục :

- Sao còn chưa ra tay?

Lời vừa thốt thì hai mắt bỗng nhiên hoa lên, một luồng gió nhẹ phất qua ngang mình, đến lúc định thần nhìn lại vẫn thấy Văn Đồng đứng buông tay nơi chỗ cũ, nhưng gương mặt chàng tỏ vẻ đắc ý mỉm cười.

Cụ già nghi ngờ, ngẫm vận chân khí điều hành, vẫn thấy trong người tuyệt nhiên vô sự ông ta nhíu mày lớn tiếng :

- Người làm trò gì thế...

Lời vừa đến đây, bỗng có một ngọn gió mát thoảng qua trên chiếc áo xám của cụ đang mặc, mười mấy miếng vải to đóng bàn tay theo chiều gió bay như đàn bướm, ông ta cúi đầu xem xét, mặt liền biến sắc, mồ hôi trán rịn

ra.

Thì ra trên chiếc áo dài, có mười ba nơi bị dấu bàn tay xé rách như dùng kéo cắt, vị trí của mỗi lỗ thủng đều nhằm ngay nơi yếu mạng đại huyết.

- Thôi rồi! Thôi rồi! - Cụ già thở dài khẽ nói - Xem vậy bọn hòa thượng của Thiếu Lâm cùng đạo sĩ Nga Mi sợ khó tránh khỏi tai kiếp.

Bỗng ông ta lại nghĩ võ công của người này hiện giờ võ lâm giang hồ không mấy ai sánh kịp, nếu muốn tránh khỏi sát nghiệp, chỉ còn có cách này...

Nghĩ đến đây, tiếng nói của Văn Đồng lại phát lên :

- Thế nào? Người nhận thấy chết có đáng chưa?

Cụ già áo xám ngẩng mặt lên trời cười nói :

- Đáng lắm! Đáng lắm! Thiết Cốc môn có được một người con như người, xem việc chấn hưng thanh thế rất có hy vọng, lão phu tuy chết cũng cam lòng.

Văn Đồng nghe thế không khỏi ngạc nhiên, tiến lên một bước trầm giọng :

- Các hạ vốn là ai?

Cụ già không hề trả lời câu hỏi mà nói :

- Tâm nguyện chấn hưng Thiết Cốc môn trong mười mấy năm nay, không ngờ đến giờ lại được mãn nguyện. Ha ha! Ha ha! Ha ha ha ha...

Ông cười một cách vui mừng, phấn khởi.

Văn Đồng ngơ ngác không hiểu gì cả, hỏi lại lần nữa :

- Các hạ là ai? Với Thiết Cốc môn có uyên nguyên gì?

Cụ già áo xám khẽ thở dài nói :

- Ôi! Sự việc trước kia, đừng nói còn hơn. Lão phu Khương Trạch, với Thiết Cốc môn uyên nguyên rất sâu, sau này tôn giá tự nhiên sẽ hiểu.

Suy nghĩ giây lát, bỗng sắc mặt Văn Đồng trở nên lạnh nhạt nói :

- Các hạ chớ bày chuyện lời thôi, để hòng khỏi chết.

Khương Trạch với vẻ hiên ngang :

- Lão phu đâu phải là hạng người tham sống sợ chết.

Và bỗng ông ta hỏi :

- Chẳng lẽ tôn giá chỉ có ý báo thù, ngoài ra đối với việc trùng hưng Thiết Cốc môn không hề tính toán sao?

Văn Đồng như sực tỉnh nhủ thầm : “Tại sao ta không từng nghĩ đến điểm ấy?”.

Khương Trạch lại lên tiếng tiếp :

- Tôn giá đã có sẵn tuyệt học cái thể trong người, chẳng lẽ đành nhìn ba chữ “Thiết Cốc môn” bay theo khói bụi sao?

Văn Đồng vặn hỏi :

- Các hạ đã có ý niệm phục hưng Thiết Cốc môn, tại sao không ra tay thực hiện.

Khương Trạch lắc đầu thở dài :

- Ôi! Việc ấy có phải dễ dàng đâu? Thiên thời địa lợi, nhơn hòa, khuyết một cũng không thể được, hơn nữa đã là người lãnh đạo, tài nghệ tất phải đủ cho quần hùng thán phục.

Nói đến đây ông ta lại thở dài tiếp :

- Trong giới võ lâm, công lực như lão tuy chẳng mấy người, dù cho lão phu có đơn thân độc mã vào chốn giang hồ cũng chẳng hề gì, nhưng với tư cách chiêu hiền nạp sĩ trùng hưng một đại môn phái thì thật còn kém rất xa, vì thế mà phải đành hoang phí tháng năm.

Tim Văn Đồng đập nhanh, nhưng chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh hỏi :

- Theo các hạ nhận thấy tại hạ có đủ tư cách, năng lực ấy sao?

- Có đủ!

Khương Trạch nói với vẻ tin tưởng, đoạn tiếp :

- Với thân phận là người kế tục của Chương môn nhân trước kia kiêm võ công tuyệt học ấy, cộng vào sự lịch duyệt giang hồ của lão phu mấy mươi năm, thì đại sự ắt sẽ thành công chẳng sai.

- Sao? - Văn Đồng như không tin hỏi lại người - Các hạ nguyện giúp tại hạ sao?

Khương Trạch chậm rãi gật đầu.

Nhưng Văn Đồng lại lắc đầu lăm bắm :

- Không được! Tại hạ không những chỉ báo huyết thù mà còn nhiều việc trọng yếu khác phải làm đâu thể đi chung với các hạ hoài được!

Khương Trạch cười ha hả! Vuốt râu chậm rãi nói :

- Tôn giá muốn báo thù cho cha mẹ, không phải đương đầu với các tay võ

lâm cao thủ sao?

Văn Đồng gật đầu, Khương Trạch tiếp :

- Nên hiểu một khi môn phái mà hưng thịnh hay suy đồi, đối với uy đức của vị Chủ môn rất là trọng hệ, vì vậy mà Tôn giá muốn sáng lập lại bốn môn, phải thừa cơ hội phục thù, khiến cho thiên hạ vô lâm phải khiếp vì uy, phục vì đức, như thế công việc phục thù cùng sáng nghiệp đi đôi, thiết tưởng có lão phu một bên cũng giúp ích lắm chứ.

Văn Đồng cúi đầu suy nghĩ, chàng nhớ lại lúc xuống núi, thầy chàng tuy không bó buộc hành động của chàng, nhưng có cản dận nhất thiết không được đi sai một bước, việc trùng chấn Thiết Cốc môn thật quan hệ rất lớn, ta có nên...

Khương Trạch đứng bên nhìn xem sắc mặt của Văn Đồng, biết chàng còn đang do dự chưa quyết, ông ta lên tiếng :

- Trên giang hồ tin tức truyền đi rất mau lẹ, nếu tôn giá với thân phận tiếp nối ngôi Chủ môn Thiết Cốc môn ra mặt khiêu chiến với kẻ thù trước kia, không mấy ngày ắt họ sẽ biết, lúc ấy thanh uy không sợ không vững, lòng địch không sợ không rung động.

Văn Đồng như tỉnh ngộ nghĩ thầm :

“Người này một hai, cứ khuyên ta trùng hưng môn phái, với dụng ý gì tuy ta chưa hiểu song những lời sau này thật quả có giá trị không ít”.

Vì chàng đã ra công tìm kiếm trên khoảng đất cháy này, không gặp hài cốt của cha mẹ, trong lòng đã có đôi phần hy vọng hảo huyền, lại nữa Hàn đại thúc thất lạc sống chết chưa tường, nếu quả họ còn sống, tiếp được tin này, không hơn ta phải tìm kiếm như mò kim đáy biển sao? Chàng đưa mắt nhìn về phía cụ già gật đầu ứng thuận.

Khương Trạch vui mừng nói :

- Mấy năm nay đối với kế hoạch trùng chấn Thiết Cốc môn lão đã có ghi chép, giờ đây thừa lúc núi thẳm trăng thanh chúng ta cùng nhau bàn luận một hồi.

Nói dứt, ông ta tìm một nơi bằng phẳng sạch sẽ cùng Văn Đồng ngồi xuống đàm luận.

Gió đêm thoảng lướt, tiếng côn trùng tứ phía trối vang, tiếng lá cây xào

xạc, chỉ thấy hai bóng người một già một trẻ, thỉnh thoảng buông tiếng cười to, có lúc thở ra buồn bã rồi lại phẫn nộ căm hờn...

Thời gian trôi qua, trôi qua mãi...

Trăng lặn, sao mờ. Vầng trời Đông từ từ sáng tỏ.

Hai bóng người một già, một trẻ đứng dậy chỉnh tề y phục Khương Trạch lên tiếng :

- Hành động “Thanh Long bang” mấy năm tới đây ngang ngược vô kể, khiến cho võ lâm gai mắt, Chưởng môn nhân trong việc thăm dò tin tức của Hàn Đồng, răn dạy bọn chúng một trận cho thẳng tay, để giương uy cho “Thiết Cốc môn”.

Văn Đồng thấy trời đã sáng, rít lên một tiếng vang rền, tung áo bay đi, như một làn khói nhạt phút chốc mất dạng.

Khương Trạch cũng giở tuyệt đỉnh khinh công tung mình theo sau.

Cảnh điêu tàn của trang viên có lẽ bắt đầu từ nay sẽ có bao người chú ý đến.



**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 3**

Bán dạ truy hồn

Trong lòng chảo Vu Sơn, ba bề núi dựng, u cốc hiểm nguy, đi sâu vào trong người ta thấy một tòa thành bảo, xây cất nguy nga hùng tráng, đấy là “Phong Vân bảo”, Tổng đàn của Thanh Long bang mà nhân vật giang hồ ai cũng đều biết tiếng.

Vào một buổi trưa ngày hôm ấy, trời nắng như thiêu đốt, nắng đến đổi cỏ cây đều khô héo, vậy mà trong “Phong Vân bảo” đâu đâu cũng đèn treo liều kết, âm nhạc vang dậy vui vẻ tưng bừng.

Hai bên đại môn, hai chiếc lồng đèn to lớn đề hai chữ “Thọ” treo lủng lẳng dưới hai chiếc đèn lồng, tiếp theo là hai hàng đại hán ăn mặc chỉnh tề đứng đầu là một trung niên hán tử áo quần đẹp đẽ nhưng đôi mắt nhỏ như chuột xạ, mũi cong như mũi ó, không ngớt cúi đầu chào đón các tân khách đến dự.

Tuy trời nắng gắt mồ hôi ai nấy đổ đầm đề, song trên gương mặt mọi người ai cũng không dám để lộ những vẻ than oán.

Đợi cho khách đến ít dần, chàng trung niên hán tử mắt chuột kia mới dám thở phào một tiếng lui sang một bên định nghỉ ngơi.

Bỗng nghe có tiếng ai thốt “Khổ quá” âm thanh lớn tợ đại hồng chung khiến cho ai nghe cũng phải giật mình.

Không hiểu tự lúc nào, trước mặt chàng trung niên hán tử đã đứng sừng sững một cụ già áo xám thân hình to lớn, mặt đỏ như Quan Công.

Phải hiểu trung niên hán tử mắt chuột này là một nhân vật khá cao trong đội hồng kỳ của “Thanh Long bang”, hẳn có đôi mắt thấy sáu ngả, tai thính tám phương, dù cho một chiếc lá rơi, một luồng gió thoảng, cũng không qua được tai mắt của gã, thế mà sự hiện diện của cụ già bằng cách nào mà gã không hề hay biết, trong lòng kinh dị vô cùng.

Gã liền tăng hắng một tiếng, vung tay cười nói :

- Lão anh hùng khổ sở, có phải đến để chúc thọ cho bốn Bang chủ chẳng?

Cụ già áo xám “À” một tiếng vỡ lẽ :

- Hèn chi náo nhiệt như thế này, lão phu cứ tưởng có đám tang chứ!

Câu nói này vừa thốt ra, mọi người trong Thanh Long bang ai nấy đều thất sắc, kinh dị lẫn tức giận.

Trong mấy năm nay, uy thế của Thanh Long bang vang dội giang hồ, nhân vật hắc bạch lưỡng đạo đều phải nể nang thế mà người này dám lựa ngày đại thọ của Bang chủ, quần chúng tụ tập đông đảo để tìm cách gây sự, bảo sao bọn họ chẳng kinh? Chẳng giận?

Trung niên hán tử quay ra sau đưa tay ra hiệu, lạnh lùng hừ một tiếng nói :

- Tôn giá nói chuyện nên thận trọng một tí, nếu hôm nay không phải là ngày đại thọ của Bang chủ thì, hừ...

Cụ già áo xám “Hừ” theo một tiếng, đoạn cắt đứt lời nói của gã mỉm cười :

- Đại thọ thì chưa thấy, ha, ha, ha, đại họa có lẽ đến nơi!

Trung niên hán tử không dẫn được nữa, lớn tiếng quát tháo :

- Tôn giá là ai, sao dám nói bậy thế, có ý gì nói ra ngay?

Cụ già áo xám vẻ mặt nghiêm nghị :

- Lão phu phụng mạng “Thiết Cốc môn” Chưởng môn nhân đến cùng Bang chủ các người, còn không mau gọi Vũ Tường ra đây nghinh tiếp?

Trung niên hán tử thoát đầu ngơ ngác, song mỉm cười nói :

- Cha chả! Đừng nói chi một tiểu môn phái lâu nay đã bật tiếng, cho dù Cửu đại môn phái ngày nay phái người đến hạ thiệp đi nữa, cũng chưa dám ngông cuồng như thế này.

Gã ta ngừng giây lát, rồi lại hạ giọng :

- Thôi miễn cho, tôn giá là kẻ đến đưa thiệp ta cũng không cố chấp làm chi.

Nói đến đây gã thò tay ra hất hàm :

- Đưa thiệp đây!

Cụ già áo xám ngửa mặt cười ha hả :

- Nói mà dễ, hạng người như người đâu có đủ tư cách nhận thiệp này.

- Cha cha, cho dù thiệp vàng thiệp bạc đi nữa, đại gia đây cũng có thể lấy được kia mà!

Cụ già áo xám cười khinh một tiếng, thò tay vào áo lấy ra một tấm đại hồng thiệp, giơ cao lên nói :

- Thiệp nơi đây, người có bản lĩnh thì cứ tiếp đi!

Vừa nói cụ già vừa dùng hai ngón tay kẹp chặt tấm thiệp đưa ra.

Trung niên hán tử “Hừ” một tiếng khinh khi, năm ngón tay lẹ làng đưa ra, chụp lấy hồng thiệp trên tay cụ già.

Cụ già áo xám bỗng khẽ rung tay một cái, miệng quát :

- Người còn chưa xứng lui ra.

Thân hình của hán tử bỗng như say rượu, lão đảo bước lùi ra sau, gã ta trừng mắt thét lớn :

- Các anh em mau bắt con chó già này lại.

Lập tức hai hàng đại hán huy động binh đao bao vây tứ phía chuẩn bị tấn công.

Thì trong bảo có tiếng vọng ra :

- Không được dấy động!

Lời chưa dứt thì đã thấy trong bảo có một cụ già đi ra, mặt tím râu dài, áo quần đẹp đẽ, tuổi trạc lục tuần.

Tất cả bang chúng của Thanh Long bang vừa thấy cụ già ấy có mặt, thảy đều xúi tay cúi đầu, ra vẻ kính cẩn.

Cụ già ấy đưa mắt quét nhìn khắp nơi một lượt rồi lớn tiếng quát :

- Đồ ăn hại, cút đi cả lũ!

Đoạn ông ta vung tay nói với cụ già áo xám :

- Bọn chúng vô lễ mạo phạm, xin các hạ miễn chấp. Phụng mạng Bang chủ kính mời các hạ di giá đến bốn bang “Long Tường Thính” tương kiến.

Cụ già áo xám bỏ tấm thiệp lại vào áo, lạnh lùng hỏi :

- Người cho biết chức vị đến bậc nào, xem thử có đủ tư cách mời lão gia chăng?

Cụ già mặt tím mỉm cười nham hiểm, vung tay đáp :

- Huynh đệ Lạc Kỳ, giang hồ thường gọi “Sanh Tử Nhất Phàn” hiện đang chấp chương bốn bang “Kỳ Lân đường” Đường chủ, còn chưa thỉnh giáo các hạ quý tánh đại danh.

Cụ già áo xám ờ ờ hai tiếng đoạn cười lớn nói :

- Danh tánh của lão phu, người chưa xứng hỏi, niệm chức Đường chủ của người, già này cũng dễ dãi cho đấy, mau dẫn đường.

Sanh Tử Nhất Phán Lạc Kỳ tức lộn ruột, đưa mắt trừng đối phương một cái, nhưng vẫn ung dung nói :

- Xin mời!

Rồi quay mình đi trước dẫn đường.

Cụ già áo xám gật đầu mỉm cười, ung dung cất bước, theo sau vào trong đại bảo.

Xuyên qua một đại thính ngồi đầy các tay hào khách võ lâm, đi thêm một khoảng đường lót bằng đá xanh, mới đến một gian nhà trên cửa đề ba chữ mạ vàng rất lớn “Long Tường Thính”.

Sanh Tử Nhất Phán Kỳ Lạc đưa cụ già áo xám vào đến nơi và quay lại nói :

- Xin các hạ đứng đợi giây lát, đợi huynh đệ bẩm báo Bang chủ một tiếng.

Cụ già áo xám hừ một tiếng, đứng lại đưa mắt nhìn vào bên trong.

Thực khách trong thính này, toàn là các tay cao thủ hắc đạo dọc theo hai bên bờ Huỳnh Hà, cùng Đại Giang Nam Bắc.

Giữa bàn nơi ngồi chủ đang ngồi chễm chệ là một cụ già mặt mày uy nghiêm, râu dài đến ngực. Chính là Bang chủ của Thanh Long bang Vũ Tường.

Lúc ấy quần hào trong thính, người nào người nấy mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, giương đôi mắt hoài nghi nhìn ra phía cụ già áo xám như dò xét.

Vì thần thái tự nhiên, gương mặt chưa từng gặp của cụ già cho dù bọn họ có moi óc tìm tòi cũng không nhớ ra trên giang hồ có kẻ võ công thượng thừa như thế cả.

Thanh Long bang chủ Vũ Tường cũng đồng có ý nghĩ ấy. Ông ta đưa mắt nhìn về cụ già, nghe xong Sanh Tử Nhất Phán Lạc Kỳ bẩm cáo, thân hình vừa đứng dậy, nhưng chẳng biết sao lại ngồi trở xuống vuốt râu cười lớn :

- Lạc đường chủ thay ta tiếp lấy thiệp đi, rồi đưa ông ta xuống dưới uống ly rượu thọ gọi là thù lao vậy.

Đủ thấy Thanh Long bang chủ Vũ Tường không thèm ngó ngang gì đến cụ già mà tên họ chưa hề nghe qua trên chốn giang hồ.

- Ha ha ha ha...

Cụ già áo xám nghe thế buông tiếng cười to, tiếng cười tuy không kinh người, nhưng bọn quần hào trong thính đều là nội lực cao thâm, thế mà

không chịu đựng được, khí huyết cuộn trào, đỉnh tai nhức óc, không hện mà ai nấy cũng phải bịt tai.

Lạc đường chủ vừa đứng dậy định đi tới cụ già áo xám tiếp lấy thiệp thì đã bị một luồng kinh phong vô hình xô đẩy lộn ngược lại phía sau. Vũ Tường tái mặt lên :

- Người dám...

Chưa dứt lời, Vũ Tường bỗng thấy trước mắt đỏ chói.

“Bộp”, “Bộp” hai tiếng vang lên như bị tát tai, hai bên má Vũ Tường dính chặt hai tấm thiệp. Mọi người đều cả kinh thất sắc. Xem lại cụ già áo xám đã biến mất tự hồi nào.

Vũ Tường sượng mặt lấy thiệp ra xem rồi nói :

- Trên giang hồ đồn đãi, cho đến giờ này mà cũng chưa ai thấy rõ mặt mày của ông ta, và cũng chưa ai được hân hạnh biết danh tánh của ông ta.

“Thiên Thủ Thần Long” là một nhân vật động trời trong chốn lục lâm, cũng là một sát tinh của giới hắc đạo, nhưng nào ngờ hôm nay lại chịu đi hạ thiệp cho một kẻ khác là Chương môn nhân của “Thiết Cốc môn”.

Thời gian giây khắc trôi qua Vũ Tường mới cẩn thận lật tấm hồng thiệp ra xem, mặt ông không khỏi biến đổi mấy lần. Thì ra bên trong tấm hồng thiệp là một bài thiệp màu đen, trên đề :

- “Thiết Cốc môn Chương môn nhân Vũ Văn Đồng” chữ bằng vàng mạ sáng chói.

Vũ Văn Đồng là ai?

Sanh Tử Nhất Phán Lạc Kỳ ngồi bên kinh ngạc thốt ra.

Vũ Tường trình trọng lắc đầu :

- Vũ Văn Đồng này tuy chưa hiểu là ai, song căn cứ vào chuyện “Thiên Thủ Thần Long” mà chịu cam tâm đi làm kẻ đưa thiệp, thì kẻ này không phải tầm thường.

Ngưng giây lát, ông ta đứng dậy nâng ly rượu cười nói với quần hào :

- Phiền các vị từ xa đã đến đây, đáng lẽ huynh đệ sẽ cùng chực vị vui chén mấy ngày mới ha hả dạ, nhưng...

Nói đến đây, Bang chủ tăng hắng một tiếng bỗng đổi giọng nghiêm nghị tiếp :

- Đáng lẽ việc khiêu chiến tầm thù là sự thường trên chốn võ lâm, nhưng chuyển này cứ theo thân phận của kẻ đưa thiệp, đủ biết không phải tầm thường. Vì vậy, huynh đệ không muốn cho quý vị phải chịu liên lụy, nên buổi tiệc hôm nay xin gác lại, đợi khi công chuyện xong xuôi rồi sẽ tiếp tục trở lại.

Sau lời nói này, quần hào ai nấy đều ngó mặt nhau, có trên phân nửa đã đứng cả dậy từ từ rút lui khỏi bàn tiệc.

Vũ Trường ra lệnh cho Lạc đường chủ thay mặt đưa khách tiền thích cũng nên rời nơi đây ngay, cuối cùng ông ta đưa mắt nhìn về những người còn lại lên tiếng nói :

- Chư vị nghĩa khí như vậy, huynh đệ thật ghi tạc vào lòng, nhưng không đối gì, đối với cuộc chiến đêm nay, huynh đệ không chắc lấy làm thắng, mong các vị nên suy nghĩ lại cho kỹ lưỡng.

Sau câu nói của Bang chủ Thanh Long, lại có mấy người mặt tỏ vẻ bẽn lèn cáo từ bước ra.

Lúc bấy giờ, trong ngôi đại thính trù Tam đường chủ trong mấy vị “Phước Thọ đường” trưởng lão ra, quần hào chúc thọ chỉ còn :

Kim Bằng bảo chủ “Cửu Thiên”.

Luyện Hồn cốc Nhị cốc “Lệ Độc”.

Bang Huyền Qui Đàn chủ “Tất Vân Phát”.

Một trong Đại Biệt song hùng, “Hắc Ma” Hỏa Phi.

Bốn người này cùng Vũ Trường không khác gì mấy, không có việc gì ác mà chẳng làm, cũng bởi ý mình có độc môn tuyệt học, nên không muốn vì thế mà phải bỏ ra đi.

Vũ Trường dùng đôi mắt biết ơn nhìn về bốn người một lượt rồi lập tức hạ lệnh cho các trạm canh đều giải tán vào bảo tập trung chờ lệnh. Sau cùng truyền cho thuộc hạ rút lui vào Thâm Tân bảo để cùng nhau bàn luận chánh sách đối địch...

Ánh nắng dần dần tà, hoàng hôn tiếp đến, chẳng bao lâu màn đêm đã bắt đầu che phủ khắp đó đây.

Trong ánh đêm mờ ảo, Phong Vân bảo như một con thú khổng lồ đang nằm im lìm giương đôi mắt hung tợn nhìn đăm đăm về phía Cốc khẩu hoang

vắng.

Rồi vầng trăng thanh dần dần ló dạng nơi đỉnh non cao tỏa ánh sáng mờ nhạt khắp vùng thâm sơn cùng cốc.

Thời gian một phút...

Một phút... nặng nề trôi qua.

Bỗng... một ngọn gió lốc thổi qua, hai chiếc đèn lồng trước cửa bị giao động...

Ánh sáng lập lờ, đến khi gió tạnh, dưới ánh trăng sáng đã thấy hai bóng người xuất hiện tự lúc nào. Một cụ già áo xám cao lớn cùng vị thiếu niên áo lam mặt mày tuấn tú.

Đôi mắt của thiếu niên sáng quắc như hai luồng điện nhìn vào cửa lớn của thành bảo, rồi lạnh lùng “Hừ” một tiếng song chương phát ra.

“Tung Tung”, hai tiếng nổ khô khan cùng hai ngọn đèn lồng to lớn đang treo trước cửa đã biến thành tro bụi tung bay.

Thiếu niên áo lam lúc ấy mới cùng cụ già áo xám, ung dung cất bước tiến vào sân.

Trong bảo bầu không khí im lìm, không nghe một tiếng người, một hình bóng, tứ bề toàn là một màu đen như mực, cảnh tượng rùng rợn kinh hồn.

Thiếu niên cùng cụ già tỏ ra không đếm xỉa đến cảnh vật chung quanh vẫn ung dung tiến bước xuyên qua những gian đại thính đến “Long Tường Thính” mới chịu dừng chân.

Thiếu niên áo lam đứng nhìn quanh một lượt đoạn ra dấu cho cụ già áo xám.

Cụ già ngược đầu lên, đôi mắt trợn ngược cất tiếng quát :

- Giờ phút đã đến Vũ Trường ngươi còn chưa ra chịu tội!

Tiếng quát vừa dứt bỗng...

Sạt Sạt Sạt Sạt... mấy trăm luồng ánh sáng từ bốn phía chiếu vào. Lập tức trong đại thính sáng tỏ như ban ngày, khiến cho ai nấy cũng đều hoa mắt.

Kha... Kha... Kha...

Một tràng cười chát chúa, Thanh Long bang chủ Vũ Trường từ trong “Long Tường Thính” đi ra đứng ngay trước cửa.

Tiếng cười vừa dứt, Vũ Trường liền vung tay nói với vị thiếu niên áo lam :

- Tôn giá là tân nhậm Chương môn nhân “Thiết Cốc môn” Vũ Văn Đồng?

- Đúng thế.

- Bốn bang cùng quý môn phái lâu nay không phạm nhau vả lại bốn Bang chủ cùng Chương môn nhân cũng chưa hề quen biết, sao đột nhiên lại hạ chiến thiệp, không hiểu có chi dạy bảo.

- Ha ha... sáu năm trước đây, đang đêm tiêu diệt “Thiết Cốc môn” việc ấy người đã quên rồi sao?

- Rất tiếc đêm ấy bốn Bang chủ đến chậm một bước nên quý môn phái đã bị các đại môn phái hủy diệt, các hạ đến đây có thể nói là đã gõ lộn cửa.

Vũ Tường với lời lẽ biện bạch đã đẩy việc ấy lên vai kẻ khác.

Văn Đồng “Hừ” một tiếng lạnh lùng :

- Hành động thiêu hủy trang viện, có lẽ người không tham dự đến, nhưng đêm ấy bốn Chương môn nhân đã bị quý bang Đường chủ tặng cho một chương, vì thế mà không dám lãng quên.

Vũ Tường nghe nói ngạc nhiên, đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn về phía Văn Đồng một lượt, lúc ấy ông mới bắt đầu hoảng sợ, trán rịn mồ hôi, nhưng vẫn trấn tĩnh cười lớn :

- Thì ra quý Chương môn nhân là di tử của Triệu Chấn Cương? Được! Được! Bốn Bang chủ xin nghe theo tôn ý.

Văn Đồng nhếch mép cười chậm rãi nói :

- Trước tiên, bốn Chương môn nhân muốn đòi lại một chương của sáu năm trước.

- À! Còn sau đây?

- Ha ha! Sau cùng cũng không tha cho người.

Vũ Tường vuốt râu cười lớn nói :

- Được!

Ông quay đầu lớn tiếng :

- Lạc đường chủ, mau ra lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của vị tân Chương môn “Thiết Cốc môn” xem nào!

Sanh Tử Nhứt Phán Lạc Kỳ tuân lệnh từ trong bóng tối bay ra, hạ mình ngay trước mặt Văn Đồng với đôi phán quan bút để ngang trước ngực trầm giọng nói :



- Thanh Long bang Kỳ Lân đường chủ Lạc kỳ, xin cùng quý Chương môn nhân thanh toán nợ cũ.

Đôi mắt lạnh lùng của Văn Đồng đắm đắm nhìn vào Lạc kỳ, bao cảm hờn trước kia từ từ xuất hiện trong ký ức, nhớ đến Hàn đại thúc, chàng càng nổi giận thêm, tay mặt từ từ đưa lên phất nhẹ một cái lạnh lùng thét :

- Đi!

Sanh Tử Nhất Phán Lạc Kỳ quát to một tiếng, đôi bút phán quan vung lên chống đỡ.

Xẹt “bùng” một tiếng khô khan, đôi bút phán quan lập tức bay bổng lên không, Danh Tử Nhất Phán Lạc Kỳ cảm thấy như có một sức nặng ngàn cân áp đảo “Hự” lên một tiếng thân hình đội xa ngoài trượng, thất khiếu máu tuôn trào, không thốt ra được tiếng nào.

Một vị uy chấn vô lâm Thanh Long bang Tam đường chủ. Vậy mà không thể chịu nổi một chiêu.

Toàn thể bang chúng trong Thanh Long bang người nào người nấy đều rụng rời mất vía.

Văn Đồng đưa mắt nhìn về tử thi của vị đường chủ Lạc Kỳ một cái, đoạn đưa tay chỉ về Vũ Tường lạnh lùng :

- Giờ đến phiên ngươi!

Vũ Tường tuy trong lòng đã khiếp đảm nhưng gượng cười nói :

- Công lực của quý Chương môn thật là thâm hậu, bốn Bang chủ xin nguyện lãnh giáo vài đường.

Nói dứt đưa mắt nhìn tả hữu một vòng đoạn từ từ bước xuống trang cấp.

- Khoan đã!

Văn Đồng lên tiếng.

Vũ Tường ngạc nhiên dừng lại.

- Quý Chương môn còn điều chi dạy bảo?

Ta hỏi người đêm ấy người thống lãnh bang chúng đến Cửu Hoa Sơn tranh chiến với đại thúc Hàn Đồng, vậy ông ta chết hay sống? Giờ ở đâu?

- Ha ha ha... bốn Bang chủ giết người lu bù, đâu còn biết ai mà nhớ.

Lời vừa dứt, ông ta liền tung mình nhảy tới, vung ngay song chương đánh vào người Văn Đồng.

Thế “Càng Thiên Tâm Chưởng” vốn là độc môn tuyệt học của Vũ Tường lâu nay ít hay dùng đến, độc ác vô kể, giờ lại đánh ra trong lúc địch chưa kịp đề phòng, tận hết mấy mươi năm tinh lực nếu chưởng này mà thành công thì âm mưu độc hiểm của ông cũng được toại nguyện.

Chưởng ảnh tung hoành, kinh lực phát ra thế tựa như bài sơn đảo hải.

Văn Đồng trong lúc bất ngờ, bị bức phải lùi sau hai bước, đôi mày nhíu lại, khẽ rít lên một tiếng, thân hình như “Tiềm Long Cửu Uyển” nghịch chưởng lập tức đánh ra “Thập Bát Kim Cương Thủ”, nhanh như điện chớp, thế tựa lôi đình, đánh ngang vào đối thủ.

“Bùng! Bùng!” hai luồng chưởng lực chạm nhau, hai tay của Thanh Long bang chủ ôm ngay vào ngực lão đảo lùi lại mấy trượng, đột nhiên rít lên một tiếng thật dài.

Văn Đồng đang định tunh mình rượt theo, nhưng Khương Trạch vội vã cản lại khẽ nói :

Chưởng môn nhân mau vận chân khí hộ thân.

Lời chưa dứt thì hai tiếng đờn “Tưng Tưng” bỗng nhiên phát ra tiếp theo dưới ánh đèn sáng của đại thính có hằng trăm mũi tên đen từ bốn phía bắn ra.

Khương Trạch song chưởng liên tục vung ra, phút chốc đã có mười mấy tên cung nô ngã lăn xuống đất.

Văn Đồng hầm hừ mấy tiếng lập tức nhớ ra “Lưỡng Nghi chân khí” tung ra tứ phía, mấy trăm lần tên vừa bắn vào người thì lập tức bay ngược trở lại.

Trong bóng tối, tiếng cười nham hiểm của Thanh Long bang chủ phát ra :

“Chu Cát thần công” của bốn bang bắn ra không hết, để xem quý Chưởng môn nhân cầm cự đến chừng nào.

Lời vừa dứt thì tiếng đờn “Tưng tưng tưng tưng” vọng lên mấy trăm mũi tên lại bắn ra không ngớt.

Văn Đồng hét lên một tiếng vận dụng “Vô Cực huyền công” tung mình nhảy cao ba trượng, song chưởng dùng thế “Lưỡng Nghi chân khí” đánh ra, kinh phong như trường giang đại hải, cuộn cuộn tung hoành.

Lập tức.

Mưa tên loạn xạ rầm rầm mấy tiếng chát tai, những cột trụ của đại thính bị

luồng chưởng phong đánh gãy, vách sập tường rơi, các tay cao thủ kẻ thì gãy tay cụt chân người bị đập đầu xác chết ngổn ngang vô số.

Những ngọn đèn đã tắt rụi, trong thính tối đen như mực, bỗng nghe tiếng của Khương Trạch quát lên :

- Lũ chuột cả gan!

Trong bóng tối, Văn Đồng ung dung cười lớn :

- Lão tiên sanh khỏi cần động thủ.

Tiếp theo là một tiếng ra lệnh :

- Đi!

Trong đám gạch đổ tường xiêu nơi “Long Tường Thính” đột nhiên có mấy tiếng thảm khốc vang lên, mấy bóng người như trái cầu tung bay ra xa.

Thân hình Văn Đồng lại từ từ hạ xuống, năm đầu ngón tay xò ra nhắm vào hướng mặt của đại thính chụp mạnh, lên tiếng lạnh lùng :

- Mau ra đây!

Khương Trạch trở mắt nhìn theo, quả thấy Thanh Long bang chủ Vũ Tường, như bị một hấp lực vô hình bó lại, y theo động tác của Văn Đồng lao đảo bước ra.

Năm ngón tay của Văn Đồng từ từ buông ra lại lên tiếng quát :

- Quì xuống.

Thật lạ đời, Thanh Long bang chủ danh chấn võ lâm, thế mà không hề kháng cự ngoan ngoãn quì xuống.

Khương Trạch đứng bên cứ trở mắt ra nhìn nhiều lúc như không tin là sự thật.

Ông cố định thần nhìn kỹ thì thấy những sớ thịt trên gương mặt của Vũ Tường hình như rung động, đôi mắt trợn trừng như nẩy lửa, với thần sắc ấy chứng tỏ nội thể của ông đang bị đau đớn, trong thâm tâm thì căm phẫn chẳng vừa.

Văn Đồng không hề thương hại lạnh lùng nói :

- Nếu người chịu chỉ nơi hạ lạc của Hàn Đồng, ta sẽ cho người được yên thân.

Vừa nói chàng vừa dùng tay búng vào Liêm Tuyền huyết của Vũ Tường.

Vũ Tường bỗng rống lên một tiếng giận dữ :

- Hàn Đồng vẫn chưa chết, cũng chẳng sống được yên thân, nếu muốn tìm hãn cứ đến các vùng thâm hiểm tại Vu Sơn hiện giờ bốn Bang chủ cũng chẳng biết địa điểm, người có tin hay không thì tùy.

Văn Đồng nhìn đăm đăm vào mặt Vũ Tường như dò xét, lát sau chàng nhếch mép cười mãn nguyện gật đầu nói :

- Tốt!

Tay áo nhẹ nhàng phất ra, chỉ nghe Vũ Tường kêu “Hự” một tiếng, thân hình như điều đứt dây bay bổng ra xa hai trượng, rớt thịch xuống đất nằm im lìm không động đậy nữa.

Phong Vân bảo hùng vĩ hiên ngang là bao, thế mà chỉ trong chớp nhoáng đã biến thành một nơi hoang vắng điêu tàn.

Văn Đồng đứng chờ ra giây lâu bỗng đôi mắt chàng từ từ ứa lệ, chàng đã khóc.

Dòng lệ truy điệu song thân đã bất hạnh. Cảm xúc tấm thành tình của ân sư đã đổi đãi và cũng là giọt lệ mừng cho sự rửa thù thành công trong bước đầu tiên.

Thời gian trôi qua được khá lâu, chàng mới khẽ thở dài một tiếng trầm giọng nói :

- Chúng ta đi thôi!

Tà áo màu lam được dịp tung bay. Khương Trạch cũng tung mình cất bước, hai bóng người phút chốc đã biến dạng trong đêm trường.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 4**

Người Đoạt Phách

Trời vừa hừng sáng, trên con đường kỳ khu của vùng Vu Sơn thâm cốc, một bóng xám cùng một bóng lam lướt nhanh trên mặt đất như hai cánh chim bằng.

Núi cao trùng điệp, đại thụ um tùm, thỉnh thoảng từ xa vang lại những tiếng thú kêu, hùm rống. Nhưng bao nhiêu sự hãi hùng của rừng núi ấy, không thể cản được bước tiến của hai bóng người, đó là Văn Đồng cùng Khương Trạch.

Bỗng... đôi mắt Văn Đồng sáng lên “Hừ” một tiếng lạnh lùng, lệ làng tung mình về phía gốc cây cách đây mấy trượng.

Khương Trạch cũng vung tà áo xám, theo sau bén gót.

Thì ra một chiếc thây người đang nằm lẩn dưới gốc cây cổ thụ, mặt mày còn tươi tắn, chứng tỏ nạn nhân vừa chết chẳng bao lâu.

Có điều rất kỳ lạ là trên người của nạn nhân không hề thấy một vết thương nào đáng khả nghi, ngũ quan đều như thường.

Khương Trạch đến sát bên, đưa mắt chăm chú nhìn giây lâu, bỗng mặt ông tỏ vẻ kinh dị thốt lên một tiếng thất thanh :

- Thật quái lạ, người này chính là danh thủ Côn Luân “Hải Thiên Nhứt Hạc” Hạng Khôn.

Văn Đồng chỉ gạt đầu mấy cái đoạn đưa mắt ra dấu cho Khương Trạch, hai người lại bắt đầu tiến bước đi được một khoảng độ mấy dặm đường, đột nhiên Văn Đồng lại đưa tay ra hiệu, hai người không hẹn mà đồng đưa mắt nhìn về phía lẻ đường, quả thấy cách đó không bao xa, lại một tử thi thân hình lùn mập, áo quần đẹp đẽ vừa chết cũng chẳng bao lâu, trên người cũng không có một vết thương khả dĩ dò xét.

Hiện trạng như vậy, ngay cả Văn Đồng cũng không khỏi ngơ ngác, chàng cảm thấy như đang có một lùm mây bao phủ.

Lúc ấy, Khương Trạch cũng đến lật ngửa thây nạn nhân ra, bỗng nhiên sắc

mặt tái mét, đôi mắt bơ phờ.

Văn Đồng thấy vậy khẽ hỏi :

- Ông làm sao thế?

Khương Trạch lắc đầu mấy cái, miệng lẩm bẩm :

- Thật không ngờ! Thật không ngờ!...

- Không ngờ việc gì. Chẳng lẽ tiền bối lại nhận biết kẻ này nữa sao?

Khương Trạch đưa mắt nhìn về tử thi, vẻ mặt đau đớn thở dài, chậm rãi nói :

- Một trong Điểm Thương song kiếm “Nhất Vũ kiếm khách” Tư Đồ Thanh Sơn, võ công xuất chúng, cơ trí hơn người, không ngờ lại bỏ mạng nơi hoang sơn này.

Côn Luân Danh Tú Điểm Thương kiếm khách đột nhiên bị giết nơi Vu Sơn, thời gian ngộ nạn của hai người cách nhau không bao lâu, chết đồng một cảnh. Việc này thật quá ly kỳ.

Tình cảnh hiện tại, đã biến vùng Vu Sơn thâm cốc này thành một khu vực đầy dẫy sự chết chóc, thần bí.

Gió thổi từng cơn, mây đen bao phủ cả một vùng bốn bề vắng tênh, khẩn trương hồi hộp. Văn Đồng như đã thấy ra vẻ khác biệt đôi mắt dè dặt quan sát từng nơi.

Bỗng Khương Trạch thốt lên một tiếng ngạc nhiên, hai người tung mình đến dưới một gốc cây to cách tử thi không đầy mấy trượng đã thấy trên thân cây có hàng chữ của kẻ lạ mặt nào dùng “Kim Cương chỉ công” viết vào đấy.

“Nơi đây thuộc vùng cấm địa ai vào sẽ chết”.

Nét chữ tuy nguệch ngoạc xong từ đầu đến cuối đều xâu cạn như nhau, đủ thấy kẻ lưu tự này công lực tinh thâm thâm y hợp nhất.

Văn Đồng xem xong, đôi mày không khỏi nhíu lại, hừ một tiếng lạnh lùng. Chàng xuất thân từ đường kim võ lâm đệ nhất kỳ nhân môn hạ nếu là trên cây không đề chữ, chàng còn cho việc đó đối với chàng không có liên quan, làm ngơ bỏ đi được, nhưng giờ đây...

Mắt chàng bỗng trợn trừng, tay mặt phất ra một cái, lập tức thân cây to đến một người ôm đã rần rắc gãy tung.

Hạ xong cấm lệnh của kẻ lạ, chàng lại cất bước bay nhanh hướng vào vùng cấm địa thẳng tiến.

Khương Trạch không ngờ hành động chàng quá ư liều lĩnh, ngơ ngác giây lâu, đang định tung mình đuổi theo thì sau lưng có tiếng nói lạnh lùng vọng tới :

- Cả gan phạm lệnh, để mạng lại đây!

Lời dứt thì kinh phong cũng đã đến nơi, nhắm vào lưng ông đánh tới.

Khương Trạch bình tĩnh, vận dụng bảy thành công lực, trở tay đánh lại một chiêu “Lực Kinh Ngũ Nhạc” tiếng gió ào ào, đương nghinh kẻ địch.

“Bùng” hai luồng chưởng lực chạm nhau, hai đàng không phân cao thấp.

Khương Trạch mượn thế nhảy xa năm thước quay người trở lại, đôi mắt trợn trừng.

Thì ra một người mặc áo đen, thân hình ốm tong teo mặt nạ ngũ sắc, trông tợ như ma quỷ.

“Ha ha ha” Khương Trạch buông tràng cười lớn :

- Đồ vô danh tiểu tốt cả gan dám xuất hiện trước mặt lão phu ta sẽ đưa ngươi về Âm tào Địa phủ!

Lời dứt thì tay mặt phất ra tận dụng chín thành độc môn nội gia chân lực, quét ngang một cái, một luồng kinh phong riu rít tung ra nhắm vào người áo đen quét tới.

Người áo đen hừ một tiếng lạnh lùng! Không hề thối lui, song chưởng đưa ra nghinh tiếp.

“Bùng, Bùng” chưởng lực chạm nhau tiếng vang như sấm, trong vòng mấy trượng, đá cát tung bay.

Khương Trạch đứng yên như núi, không hề lay động, chòm râu bay theo gió, thần sắc uy nghi.

Trái lại kẻ áo đen kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã nhào xuống đất, hai cánh tay đều bị gãy tụi máu ra lai láng, lập tức mê man bất tỉnh.

Ha ha ha Khương Trạch lại vuốt râu cười lớn :

- Một lũ chuột nhắt, chỉ có thể thôi.

Lời ông chưa dứt thì đã có bốn bóng người phân tả hữu hai bên phi đến.

Khương Trạch đưa mắt nhìn lại, ông là người nghe thấy đã nhiều, lịch

duyet có dư, thế mà cũng không khỏi ngạc nhiên trước cảnh tượng.

Thì ra, bốn người vừa đến cũng đều mặc toàn một màu đen, trên mặt cũng đeo mặt nạ ngũ sắc như kẻ vừa rồi, trông thật rùng rợn.

Bóng người này vừa đến nơi, lập tức buông ra những tiếng cười rùng rợn, nghe nanh múa vuốt như kẻ điên loạn hướng vào người Khương Trạch nhào tới.

Trong khoảng khắc chưởng ảnh đã huy động bốn phương tám hướng, vây lấy Khương Trạch không đường thoát ra.

Khương Trạch quát lên một tiếng giận dữ hữu chưởng nhắm vào hai kẻ bên mặt đánh ra, tả chưởng quét ngang.

Một chiêu hai thức bao gồm bốn lối biến hóa thể công như thiên lôi giáng quỷ.

Bốn kẻ áo đen hú lên một tiếng ám hiệu, thân hình lập tức dang ra tránh khỏi cuồng phong của đối thủ, rồi lại một tiếng hú vang lên bốn người vây vào trở lại.

Công lực của bốn người này hơn kém không bao nhiêu, nên cứ đồng động một lúc, một khi đánh ra, tập trung công lực bình sanh đều nhắm vào yếu huyệt của Khương Trạch đột kích.

Khương Trạch thấy thức đánh vừa rồi vô hiệu tóc râu dựng ngược, hét lên một tiếng giận dữ chân đi chữ bát, tay xuất “Ngũ Uẩn thần công” vù vù... liên hồi đánh ra bốn chưởng, đá ra tám cước.

Bốn kẻ áo đen bỗng cảm thấy gió áp đến mình nặng như núi trấn, không còn xuất thế đánh ra được nữa chân liền bị trượt lão đảo lùi ra sau mấy trượng.

Khương Trạch thu tay đứng lại, đôi mắt nhìn ra bốn người, nhưng đầu ông không khỏi dậy lên một điều nghi hoặc, bởi vì sau hai lần đụng độ, ông đã để ý dò xem chiêu thức của bốn kẻ ấy một cách rõ ràng.

Một người sử dụng “Thiếu Lâm long chưởng”, người thứ hai lại dùng “Thiên Sơn chưởng pháp” lại có người dùng lối võ công quan ngoại “Kỳ Môn Chưởng Thuật” và võ lâm ít thấy xuất hiện Thanh Hải “Lưu Sa chưởng”.

Bốn người này công lực đâu phải tầm thường, đường quyền chưởng pháp



cũng chẳng giống nhau, nhưng sao lại ăn mặc một thứ sắc phục đeo mặt nạ như hình ma quỷ, không chịu để lộ gương mặt thật cho thiên hạ thấy.

Hai chiếc thuyền lúc này là “Hải Thiên Nhất Hạc” Hạnh Khôn cùng “Nhất Vũ kiếm khách” Tư Đồ Thanh Sơn có phải do tay bọn họ giết chẳng?

Nghĩ vậy nên ông ta lập tức có một ý định, trầm giọng nói :

- Nếu các người không chịu để mặt thật ra, thì đừng trách lão phu xuất thủ độc ác.

Sau khi bốn kẻ quái nhân bị Khương Trạch đánh lui ra sau, họ chưa xuất thủ đánh lại, người nào người nấy cứ đứng trân như khúc gỗ, đôi mắt sáng quắc nham hiểm nhìn về người Khương Trạch đối với lời nói vừa rồi của ông là như không hề nghe thấy.

Bỗng nhiên, người áo đen đứng phía bên mặt lên tiếng :

- Trúc Kinh Khổn Phi!

Người áo đen phía bên trái lập tức tiếp theo :

- Liêu Âm Ban Tịch!

- Minh Nguyệt Đình Huy.

- Phù Vân Trú Ảnh!

Bốn người thốt ra bốn câu ám hiệu lạ lùng, người ngoài cuộc làm sao mà hiểu được!

Khương Trạch e dè, hừ lên một tiếng tự nghĩ “Để xem lũ quỷ này định bày trò gì nữa đây”.

Nào hay... trong lúc ông đang nghĩ ngợi thì bốn bóng người đã tung bay như cánh chim bằng, theo bốn hướng ra đi mất dạng.

Biến cố quá đột ngột ấy, khiến cho Khương Trạch cũng phải sửng sờ, cũng không biết nên đuổi theo người nào đây?

Ông ta từ từ cất bước mà trong đầu như đám mây mù, với sự việc xảy ra vừa rồi, chính mắt ông thấy mà chẳng hiểu ra gì cả.

Bốn người này võ công cao thâm, cao thủ của những danh môn, nhưng sao họ lại không dám để lộ bộ mặt thật, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ thuộc về một tổ chức bí mật nào đây chẳng?

Lập tức câu nói của Thanh Long bang chủ Vũ Tường đã thoáng qua đầu “Sự bí mật gì trong vùng Vu Sơn hiểm hốc này cả?” Ngay cả thế lực rộng

lớn như Thanh Long bang chủ mà cũng không dám héo lánh đến nơi. Nhưng “Hải Thiên Nhất Hạc” cùng “Nhất Vũ kiếm khách” tại sao lại đến vùng Vu Sơn xa xôi ngàn dặm này làm gì, để rồi phải rước họa vào thân?

Càng nghĩ, ông ta càng cảm thấy khó hiểu hơn...

Ý, xác chết “Nhất Vũ kiếm khách” đâu mất rồi kìa?

Khương Trạch nghe có tiếng nói phát ra lập tức quay đầu nhìn lại thì thấy Văn Đồng đang đứng cách ông không bao xa, đôi mắt nghi ngờ nhìn nơi chiếc thây của “Nhất Vũ kiếm khách” đã nằm khi nãy.

Sắc mặt của Khương Trạch từ đỏ đã biến thành tím, ông ta vừa kinh dị vừa ngạc nhiên, một thây ma to lớn nằm trong tầm mắt của ông ta, thế mà không cánh mà bay, đâu phải là một chuyện tầm thường.

Văn Đồng không hề để ý đến thần sắc biến đổi của cụ già, hai luồng nhân quang rợn người, từ từ nhìn về bốn phía bỗng chàng cười khẽ một tiếng trầm giọng quát :

- Mau ra cả đây!

Tiếng quát vừa dứt thì tiếp theo những tiếng cười quái dị nổi lên từ chung quanh mười mấy bóng người lẹ làng tung thân bay ra.

Phút chốc, cách họ độ một trượng, mười mấy người mặt nạ ngũ sắc đã bao quanh thành một vòng tròn.

Đôi mắt Văn Đồng sáng như sao, gương mặt lạnh lùng lên tiếng hỏi :

- Các người do ai chủ xướng ở đây giả ma giả quỷ để hành hung nếu muốn toàn mạng, lập tức trả lời cho ta rõ.

- Cha chả!...

Một tên áo đen đứng ngay mặt Văn Đồng bỗng tiếng cười danh ác nói :

- Tiểu tử ngươi muốn chết gấp hay sao?

Văn Đồng hừ lên một tiếng tay phất ra một luồng kinh phong ào ạt bắn tới.

- “Ái chà!” một tiếng kêu thảm thiết vang lên, người áo đen vừa rồi đã bắn tung ra trượng ngoài, miệng thổ máu tươi lập tức tắt hơi.

Kỳ dư bọn áo đen, như không hề đếm xỉa đến cái chết thảm thiết của đồng bọn vừa rồi, chỉ nghe một tiếng ám hiệu rít lên họ đều từ từ di động tiến đến Vũ Đồng cùng Khương Trạch.

Văn Đồng tỏ ra giận dữ, đôi mi nhíu lại mắt lộ hung quang thét lên một

tiếng :

- Lũ chuột muốn chết!

Song chường vung lên thành một vòng tròn. Trong lúc tức giận chàng đã sử dụng sư môn tuyệt học “Lưỡng Nghi chân khí” phát ra, lập tức gió cuộn vòng quanh như bão táp.

Mười mấy kẻ áo đen đang từ từ di động, bỗng thấy một tiềm lực vô hình như kéo họ vào trong, tiếp theo một tiềm lực đẩy ra, thế mạnh vô tả.

Bọn áo đen thoát đầu tỏ vẻ khinh thường, nhưng rồi dần dần cảm thấy như tim đập mạnh, hơi thở không đều, kinh hãi vô cùng, vội vã huy chưởng đánh ra đương cự.

Bùng, bùng... liên hồi mấy tiếng phát ra, tứ bề cát bay đá chạy, xen vào những thân hình nặng trĩu ngã lăn giẫy giụa, một lát lâu tứ bề im vắng, gió lặng cát chìm, mười mấy người áo đen khi nãy cũng đã nằm ngay không nhúc nhích, người nào kẻ ấy thất khiếu máu ra, trông mà dễ sợ.

Gió rừng bỗng thoảng qua, mùi hôi tanh của máu mủ bay lên nồng nực, Khương Trạch nhìn đám thầy ma, không nhìn được khê buột tiếng thở dài, tựa hình luống tiếc cho mười mấy sanh linh và như trách móc Văn Đồng quá ư tàn nhẫn.

Nhưng, đối với Văn Đồng thì chàng tỏ ra thản nhiên vô sự, tựa như không có việc gì xảy ra, bỗng đôi mắt chàng lim dim, ra dáng lão tăng nhập định, đứng quay mặt về chiều gió thổi.

Cử chỉ khác thường ấy, dù cho lịch duyệt giang hồ như Khương Trạch cũng không hiểu được chàng đang làm gì, hay chàng lại phát giác ra những gì nữa chăng?

Giây lâu Văn Đồng mở mắt khê nói :

- Chúng ta đi xem thử!

Hai bóng người lại tiếp tục lên đường dọc theo sơn đạo lần tới, được một khoảng xa, quả nghe có tiếng khua động binh đao, theo cơn gió thổi vọng vào tai. Khương Trạch giờ mới hiểu ra liền tung mình phi nhanh theo Văn Đồng.

Phút chốc hai người đã đi được mươi dặm đường, càng vào sâu trong lòng núi, đá càng gập ghềnh khó bước xuống lên hung hiểm, song tiếng binh đao

khua chạm đã nghe rõ ràng.

Văn Đồng liền dừng bước lại quay đầu khẽ nói :

- Tiếng khua động từ hướng trái rừng Tòng, lão tiên bối theo tại hạ đến đây. Nói dứt chàng lại cất bước phi nhanh, thân hình tung lên cao bảy trượng, lướt nhẹ như cánh chim bằng.

Công lực cao thâm, thân pháp ngoan mục đến đổi võ lâm kỳ khách như Khương Trạch cũng không khỏi phục thâm. Ông cũng giở kinh công tuyệt thế “Thuận A Na Di thân pháp” ra sử dụng, theo sau vào cánh rừng Tòng.

Đi được một khoảng nữa, bỗng thấy trước mắt có một khu đất trống, mấy bóng người đang đấu với nhau kịch liệt. Văn Đồng liền đưa tay ra dấu, lập tức hai người phi thân lên đọt cây cao, ngồi yên nhìn xuống lượt trận.

Thì ra, có hai trung niên hán tử, tuổi trạc bốn mươi mặt áo màu lam đang bị năm tên áo đen cầm trường kiếm vây đánh, hai trung niên hán tử ấy lấy thể lực đương cự nhưng xem vẻ họ như đã kiệt quệ.

Một trong hai trung niên hán tử, hình như đã bị thương, máu tươi rịn ra ướt cả thân áo, tay cầm binh khí kỳ lạ, kiếm chẳng ra kiếm đao chẳng giống đao, còn chàng trung niên hán tử bên kia tay cầm cây quạt bằng sắt, đôi mắt trợn trừng, nghiêng răng giận dữ thì ra hai người này là đệ tử của phái Điểm Thương, thường gọi là “Điểm Thương song tú” tên gọi là Hàn Tú và Ngụy Vân. Tên áo đen có vẻ thủ lĩnh trong bọn quát lớn :

- Hãy bắt hai con chó chết này cho ta.

Lời vừa quát thì năm đường lam kiếm cũng vừa vung ra chuẩn bị công vào Hàn Tú, Ngụy Vân hai người.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 5**

Hồ Ly động

Trời càng về đêm, gió rừng càng thổi mạnh, giữa đám rừng Tòng, cảnh vật bắt đầu mờ ảo.

Chỉ thấy năm đường kiếm xanh chớp nhoáng vun vút công vào hướng giữa tròng.

Bỗng... một tiếng cười dài xé tan bầu không khí vọng đến, một chàng thiếu niên áo lam từ trên không hạ mình xuống giữa trận.

Năm người áo đen thấy đều giật mình, không hẹn mà đều dừng tay cả lại.

Người thiếu niên áo lam ấy là ai? Chính là Văn Đồng mà nãy giờ ẩn trên thân cây cao lướt trận, chàng đưa mắt nhìn về hướng năm người áo đen một lượt, đoạn lạnh lùng hỏi :

- Mạng của hai người này, các người cũng muốn lấy sao?

Người áo đen cao lớn khi nãy, hừ lên một tiếng hất hàm :

- Tiểu tử, ngươi là ai?

- Người Đoạt Phách!

- Người Đoạt Phách? Ha ha...

Người áo đen tỏ ra khinh khi ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Im mồm!

Văn Đồng thét lên một tiếng, gương mặt lạnh lùng đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chập vào đối phương.

Người áo đen bỗng cảm thấy như lạnh cả người vội lùi ra sau một bước.

Văn Đồng gằn từng tiếng một :

- Không hỏi đến không được mở miệng!

Nói dứt, không thèm ngó ngang đến bọn áo đen có phản ứng hay không, chàng quay người về phía Hàn Tú hỏi :

- Hai người được gọi là “Điểm Thương song tú” ắt là môn hạ đệ tử của Điểm Thương phải chăng?

Từ khi Hàn Tú biết sư đệ đã bị kỳ độc vào mình, ông ta lo lắng vô cùng giờ

thấy thiếu niên áo lam bỗng nhiên xuất hiện, chẳng khác nào như một cứu tinh, tinh thần lập tức phấn chấn cung kính nói :

- Anh em tại hạ chính là đệ tử đời thứ nhì của Điểm Thương phái.

Sắc mặt của Văn Đồng liền nghiêm lại, hỏi tiếp :

- Tôn Cao hiện giờ ở đâu?

Điểm Thương đệ nhứt cao thủ Tôn Cao, chính là sư tôn của Hàn Tú cùng Ngụy Vân hai người, giờ Văn Đồng bỗng buột miệng gọi tên, khiến cho Hàn Tú có hơi khó chịu, nhưng bào tình cảnh hiện tại ông ta không dám tỏ ra, chỉ gượng cười nói :

- Tôn giá có việc gì muốn tìm gia sư?

Văn Đồng không trả lời, quay sang năm kẻ áo đen nói :

- Các người ý chung hiệp cô, tội đáng xử chết nhưng cho các người tự định đoạt lấy, hay để chờ ta ra tay mới được?

Lời nói này là tia hy vọng đối với bọn “Điểm Thương song tú” vì thế mà sự tức bực vừa rồi như không còn tồn tại trong lòng nữa.

Người áo đen to lớn hừ một tiếng lạnh lùng khinh khi nói :

- Đâu có dễ như vậy được, người có phải là đồng bọn với hai đứa ấy chẳng?

Văn Đồng ngang nhiên :

- Hai người ấy còn chưa xứng.

Người áo đen buông tiếng cười lớn :

- Nếu không phải là đồng bọn của chúng thì ngoan ngoãn đứng sang một bên, đợi lệnh sai khiến.

Văn Đồng mỉm cười, đột nhiên sắc mặt nghiêm nghị, lên tiếng :

- Đừng nói xàm, các người muốn gì nói mau!

“Ha ha ha” người áo đen lại cười nghiêng ngửa đoạn lớn tiếng :

- Thái gia muốn lấy mạng người!

Lời vừa dứt, trường kiếm liền tung bay, kỳ dư bốn người thấy thế cũng đều vung kiếm tiến lên, phút chốc những đường kiếm quang, như một dây rào siết dần Văn Đồng cùng Điểm Thương song tú ba người.

Bọn áo đen sớm đã đoán hiểu sự lợi hại của Văn Đồng, nên thế kiếm vừa tung ra đã dụng binh sanh tuyệt học, năm đường Lam độc trường kiếm đã

hợp lại như “Thiên la địa võng” giọt nước cũng chẳng lọt.

Bỗng nghe một tiếng thét vang tai :

- Lũ chuột dám cả gan!

Tiếp theo là một trận cuồng phong nổi dậy.

“Điểm Thương song tú” vội mở mắt ra nhìn không khỏi ngơ ngác như đang trong cơn mộng.

Thì ra thân hình của Văn Đồng như một con rồng bay bỗng lên cao mấy trượng, dưới này cuồng phong nổi dậy, đá chạy cát bay.

Lập tức tiếng binh khí im bật, bóng người lão đảo, rồi đến tiếng rống thảm thiết, nghe rợn người.

Phút chốc trận đấu trở lại im lìm. “Điểm Thương song tú” đâu phải là kẻ tầm thường vậy mà trong hoàn cảnh này cũng không hiểu một tí gì cả. Chỉ thấy ánh sáng chớp lòa, tiếng rống của người lẫn lộn với tiếng rền của chuông rồi trở lại im bật.

Chàng thiếu niên áo lam giờ lại đứng về chỗ cũ, thần sắc tự nhiên, dưới đất nằm chiếc thây đã nằm ngổn ngang, người người máu ra nơi thất khiếu hồn về Địa phủ từ lúc nào.

Với lối phát tay giết người trong chớp nhoáng, kỳ công cái thế này, “Điểm Thương song tú” thấy phải khiếp sợ, mồ hôi đổ ra đầy trán.

Văn Đồng lấy tay chỉnh tề quần áo, mỉm cười, thản nhiên nói :

- Lũ chuột tự dẫn thân vào lửa ấy, nhị vị phải sợ hãi làm gì!

Bỗng nét mặt chàng trở lại nghiêm nghị tiếp :

- Nhị vị là đệ tử của Tôn Cao, mau cho biết chỗ ở của người.

Hàn Tú đã thấy sự lợi hại của chàng thiếu niên trước mặt giờ lại định hỏi hành tung của sư phụ mình, nhất thời không biết phải trả lời ra sao cứ ú ớ mãi :

- Tôn giá... tôn giá..

Văn Đồng như không chờ đợi được nữa, hừ lên một tiếng, hữu chương từ từ đưa lên...

Bỗng nghe một tràng cười trong trẻo như chuông ngân từ xa vọng đến, rồi trong ánh sáng mờ ảo của cảnh rừng đêm, hai bóng người, nhanh như điện xẹt phi tới.

Thân hình chưa kịp chạm đất, đã nghe giọng nói trong trẻo như châu rơi đĩa ngọc từ trên không phát ra.

- Cha chả, người nào đến đây mà lợi hại quá thế! Dám giết chết bọn gia nô của chủ nhân ta?

Lời vừa dứt thì trước mắt ba người cũng đã xuất hiện hai nàng thiếu nữ mặc áo xanh, mặt đẹp như hoa chớm nở.

Văn Đồng vừa trông thấy, liền cười nói :

- Thì ra bọn này là nô tù của người? Bọn chúng đã vô lễ làm gì cũng phải đòi chủ chúng trả lời mới được.

Thật là lanh trí “Điểm Thương song tú” tuy có tâm sự buồn lo, nhưng cũng không khỏi thầm khen phục.

Hai nàng thiếu nữ trẻ đẹp nghe nói tỏ vẻ không tin đưa mắt nhìn về chàng thiếu niên một cái rồi bốn hạt châu lóng lánh lại đảo vòng quanh đầu trường một lượt.

Giây lâu nàng thiếu nữ hơi lớn tuổi, đột nhiên cười nói :

- Bọn nô tài cả gan mạo phạm đến tướng công, thật là đáng chết!

Lời nói này đến đôi Văn Đồng cũng phải ngạc nhiên, nàng đã không trách cứ đối phương, trái lại còn bảo người của mình là đáng chết.

Thiếu nữ nhỏ tuổi hơn đứng bên, miệng nở nụ cười duyên dáng tiếp lời :

- Thưa chị! Vị tướng công này có ý muốn tìm chủ nhân của chúng ta, vậy thì thời giờ không còn sớm nữa, ta nên dẫn chàng đi thôi!

Văn Đồng hừ một tiếng mỉm cười nói :

- Tại hạ đang định gặp mặt chủ nhân của nhị vị, giờ nhị vị cô nương chịu ra công dẫn lộ, thì còn gì hay cho bằng.

Lời dứt thì lại nghe một tràng cười ha hả rất lớn, vang động cả cánh rừng sâu, một bóng người áo xám từ trên cao bay xuống.

Văn Đồng liền quay sang nói :

- Tiền bối đến rất đúng lúc, đoạn đưa tay chỉ về “Điểm Thương song tú” tiếp :

- Phiền tiền bối chăm sóc hộ hai người này.

Khương Trạch cung thân tuân mạng rồi dùng lối “Nghĩ Ngữ Truyền Âm” (Nghĩ : Kiếm) tận dụng nội công nói :



- Hai nhãi con này thần sắc bất chính, chương môn nhân nên cẩn thận mới được!

Văn Đồng mỉm cười, cũng dùng lối mật âm đáp :

- Cảm tạ tiền bối đã chiếu cố, văn bối đoán sự hạ lạc của Hàn đại thúc, thế nào hai thiếu nữ này cũng biết được, lão xử bọn “Điểm Thương song tú” này rồi, có thể noi theo dấu hiệu mà văn bối để lại dọc đường để tìm đến nơi gặp mặt.

Khương Trạch gật đầu lãnh hội.

Hai nàng thiếu nữ mặt vẫn tươi cười, đợi cho Khương Trạch cùng Văn Đồng nói chuyện xong mới đồng loạt cất bước ra đi, hai tà áo xanh phờn phơ trong làn gió như hai con chim én bay trong đám liễu tùng.

Đi được một khoảng đường, hai nàng lại dừng bước, quay lại đưa bàn tay ngọc ra ngoắc lấy Văn Đồng khẽ gọi :

- Chàng đi nhanh lên chứ!

Văn Đồng trầm giọng :

- Thật phiền nhị vị cô nương!

Thân chàng như rồng lượn cửu trùng, cất bước tung bay.

Hai nàng thiếu nữ mỉm cười, thân hình khẽ động, khác nào tiên nữ du xuân, hướng về phía rừng sâu thẳng bước.

Trời càng về đêm, sương mù bắt đầu thấm lạnh, gió thổi từng cơn, ba bóng người như ba làn khói cứ đi lên... đi lên mãi.

Bỗng hai bóng người phía trước, bốn vạt tay áo rung động thân hình lập tức bay bổng lên một ngọn đồi cao hút mất dạng.

Bóng người theo sau lập tức đến nơi, ngửa mặt lên dòm ngó, xem xét một hồi, rồi cũng tung bay lên trên đỉnh.

Chân vừa chấm đất, Văn Đồng đã đảo mắt nhìn quanh, bóng của hai nàng thiếu nữ không hiểu đã biến đâu chẳng thấy, bỗng một ngọn gió thoảng qua, một mùi hương thơm giống hoa quế xông ngay vào mũi.

Sau khi ngửi qua mùi thơm hoa quế Văn Đồng bỗng cảm thấy tinh thần mê mết, một phút... rồi một phút trôi qua, chàng như sức nhớ rừng mình.

Văn Đồng từ từ mở mắt ra nhìn thấy mình nằm trong một căn phòng của thiếu nữ, mùi hương tỏa ra nhẹ nhẹ.

Một hồi lâu, sau cánh cửa xuất hiện một thiếu nữ tuyệt đẹp, nàng òng ẹo lên tiếng :

- Đến bấy giờ chàng mới tỉnh hả chàng? Ngủ gì mà lảm thế!

Văn Đồng gằn giọng :

- Đây là đâu? Tiện tỳ người dám...

Văn Đồng chưa nói dứt lời thì thiếu nữ đã đưa tay lên từ từ mở nút áo, làn da trắng hồng mịn màng lồ lộ trước mắt Văn Đồng.

Chàng định thần lại, nhưng thật là khó chịu, cô gái lại nói trong hơi thở :

- Chàng ơi, không nỡ chàng để em chết một đời xuân xanh ở đây sao?

Cùng với lời nói cô gái đã tự trút bỏ hết xiêm y, tấm thân lỏa thể bày ra trước mắt Văn Đồng. Văn Đồng vội nhắm mắt lại.

Cô gái lại cất tiếng cười mơn trớn thác loạn :

- Chàng yêu! Chớ lãng phí thời gian quý báu, hãy cùng thiếp tận hưởng...

Rồi lại tiếng cười khúc khích, cô gái lại nhoi lên ôm chầm lấy người Văn Đồng...

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 6**

Qua cơn thử thách

Văn Đồng cảm thấy khối thịt mịn màng lại đè lên người chàng và mỗi lần như thế, toàn thân chàng như mềm nhũn ra, tim chàng đập mạnh...

Bỗng... thân hình mát mịn ấy sao lại rời khỏi mình chàng trong giây phút quá đột ngột ấy, dù cho có thông minh tột đỉnh đi nữa, chàng cũng không thể nào đoán ra được tại sao.

Chàng ngạc nhiên vô cùng, tại sao mới đây đối phương tỏ ra rất bông bột, xúc động, giờ lại đột nhiên rút lui?

Chàng giương đôi mắt lên nhìn, thì ra nàng thiếu nữ tuyệt sắc thân thể trần truồng kia đang nằm dưới đất ôm chân của một người đàn bà mặc sắc phục cung trang màu vàng nhạt.

Người đàn bà cung trang này có đôi mắt lóng lánh, mớ tóc đen huyền cùng làn môi mọng đỏ, ai vừa nhìn vào cũng phải tiêu tan thần trí, nàng đẹp cái đẹp cao quý ai bì cho kịp.

Thiếu phụ cung trang lạnh lùng nói :

- Người dám bắt kẻ ngoài vào cung sao không bấm cho ta biết?

Thiếu nữ lửa thể sợ sệt van lơn :

- Ân sư! Đệ tử...

- Im đi!

Cung trang thiếu phụ lớn tiếng :

- Ta xem người càng ngày càng to gan, dám làm những điều nhơ nhớp thế này!

Thiếu nữ lửa thể biết việc không phải tầm thường cúi gập đầu xuống đất lạy lục.

Đệ tử nhất thời bông bột đã phạm vào đại tội, mong ân sư thương tình...

Thiếu phụ cung trang phất tay lạnh lùng :

- Đã hiểu phạm vào điều cấm vậy thì lập tức xuống lạy cung chịu tội.

Thiếu nữ lửa thể vâng dạ, cung kính cúi đầu lạy tạ rồi vội vàng mặc ngay

áo quần, im lặng rời khỏi căn phòng bí mật.

Trong căn phòng bí mật chỉ còn lại thiếu phụ cung trang và Văn Đồng hai người, nhưng đôi mắt thiếu phụ cứ mãi nhìn cửa sổ hướng về một cây chuối tiêu, đôi mắt mím lại, vầng trán căng thẳng, hình như đang suy nghĩ một việc gì trọng đại lắm.

Văn Đồng nhìn sững vào người nàng, tự nhủ :

“Thầy trò hai người, tuy cũng da trắng mặt xinh đáng điệu tuyệt sắc, nhưng một đàn ông thì cử chỉ cao sang, như tiên nữ, còn một kẻ thì dâm loạn lăng loàn, giở trò tồi bại, ôi!

Lạ thật lời lẽ trách móc của nàng lúc này, hình như không...”

Vừa nghĩ đến đây, bỗng thấy thiếu phụ cung trang khẽ dời gót ngọc đi đến bên chàng.

Mùi thơm phảng phất, Văn Đồng bỗng nghe bên tai với giọng trong trẻo phát lên :

- Người nhỏ tuổi! Tên cậu gọi là gì? Đệ tử của môn phái nào?

Văn Đồng hừ lên một tiếng lạnh lùng quay mặt về hướng khác không hề đếm xỉa.

Mặt của cung trang thiếu phụ bỗng hiện lên một luồng sát khí, đôi bàn tay trắng như ngọc từ từ đưa ra, nhắm ngay thần phong huyết nơi ngực của Văn Đồng điểm tới.

Thì ra, thiếu phụ đột nhiên cảm thấy có một ý niệm thương tiếc kẻ hữu tài, nàng quyết định phá lệ của bốn môn, khiến vị thiếu niên này trở thành một nam đệ tử đầu tiên trong môn phái nàng.

Cũng bởi vì ý nghĩ kỳ quặc ấy, Văn Đồng mới thoát khỏi cảnh chết chóc vừa qua, nàng đưa đôi tay trắng nõn nà lên vệt mấy làn tóc rối, mặt nở một nụ cười tươi như hoa xuân dịu dàng nói :

- Người trẻ tuổi! Có lẽ cậu không ngờ rằng hành động ngạo ngược của cậu lúc này, đủ khiến cho tánh mạng cậu phải kết liễu chẳng!

Văn Đồng đâu phải chẳng hiểu điều đó, mạng chàng hiện đang nằm trong lòng bàn tay bà ta, chỉ một cái tăng hắng thì cũng đủ đi đời, song tánh tình cứng cỏi hồi giờ, nghe nói thế không tỏ vẻ sợ hãi, trái lại còn hừ thêm một tiếng.

Thiếu phụ giờ như không còn có ý giận hờn nữa, nét mặt còn tươi cười nói :

- Ta đang nói chuyện với cậu, cậu có nghe hay không?

Đôi mắt Văn Đồng trợn trừng, lạnh lùng nói :

- Tại tôi chưa đến nỗi điên, sao lại không nghe những lời nói nhảm của người.

Hai câu nói chọc tức này, cung trang thiếu phụ nghe qua không những không tỏ ra tức giận, trái lại càng thêm quyết chí thu chàng làm đệ tử, nàng mỉm cười nói :

- Cậu đã nghe được, sao không trả lời câu ta hỏi. Cậu có hiểu đây là nơi nào không?

Văn Đồng không ngờ câu nói của mình lại không chọc tức được bà ta vì vậy nên những câu sắp muốn nói, chàng đành dần lại, chỉ im lặng như hình không nghe thấy.

Giờ phút lặng lẽ trôi qua, giây lâu cung trang thiếu phụ lại cất tiếng :

- Người trẻ tuổi ương ngạnh kia! Nếu ta không có ý nghĩ thương kẻ có tài, thì dù cho mười cái mạng của cậu cũng đã chết sớm từ lâu rồi.

Câu nói đã khiến cho Văn Đồng tức giận gương mặt lạnh lùng nói :

- Hừ! Nếu ta không bị ám toán, thì đâu sợ chi người.

Cung trang thiếu phụ sầm ngay nét mặt :

- Thật chẳng biết trời cao đất rộng là gì. Cậu có biết ta là ai chẳng?

Không đợi Văn Đồng mở miệng bà bỗng lăm bắm hình như đặc ý lăm :

- Vô lâm ngày nay, đã có mấy người tiếp được nữa chiêu của ta chưa?

Văn Đồng lớn tiếng cười dài :

- Bọn môn hạ quỷ quái của người, cũng xưng là vô lâm tuyệt học ấy sao nói không ra sợ hổ hổ miệng.

Thiếu phụ giờ đây mới bắt đầu nổi giận, trầm giọng quát :

- Thằng nhãi con ương ngạnh nếu như ta không định thu người làm đồ đệ thì... thì đâu dễ để cho người như thế này! Hừ! Không cho người nếm chút mùi khổ sở thì người đâu có chịu phục.

Lời vừa dứt, vòng tay áo rộng thêu kim tuyến của bà như xé gió diêm tới các đại huyết trên người Văn Đồng, toàn thân chàng lạnh buốt và run lên

bần bật, Văn Đồng từ từ hôn mê vào giấc ngủ kinh hoàng, thủ pháp của Cung trang thiếu phụ quả là tàn độc.

Thời gian cứ mãi trôi qua, không biết đến bao giờ, Văn Đồng như cảm thấy dưới lưng lạnh lạnh, chàng cố nhướn mắt nhìn lên, mới hay nơi mình nằm đây không còn là căn phòng bí mật nữa mà là một thạch thất rộng độ mấy trượng, dưới lưng không còn êm ấm của nệm bông mà là một phiến đá lạnh lẽo.

Sức mạnh của phiến đá này có hơi khác lạ hơn thường khiến cho ai bị phải đều cảm thấy xương cốt nhức mỏi, chân tay tê buốt không thể cử động được.

Bỗng một mùi thơm dịu lại thoảng qua mũi, chàng từ từ mở mắt ra nhìn, thì ra thiếu phụ cung trang không biết đã vào tự lúc nào và đứng ngay bên giường chàng.

- Người lại đến đây làm gì?

Văn Đồng định mở miệng hỏi, nhưng giờ chàng mới hiểu không những chân tay tê buốt mà ngay cả tiếng nói cũng không thể thốt ra được.

Thiếu phụ cung trang nhìn chàng với đôi mắt lạnh lùng nói :

- Người đã bị hơi lạnh của “Huyền Âm Địa Sát” xâm nhập vào, nhiều nhất là ba tiếng đồng hồ nữa thân người sẽ cứng thành đá mà chết nếu chịu theo lời ta thì hiện giờ còn có thể cứu kịp.

Văn Đồng vẫn không trả lời, chàng lim dim đôi mắt, định ngẫm vận “Vô Cực huyền công” đẩy những hàn âm khí ấy ra, nhưng chàng lại bị thất vọng vì chàng cảm thấy chân khí trong người đã đông cứng lại cả, vô phương điều hành di động, chàng khẽ thở dài một tiếng than thầm: “Hết rồi!”

Cung trang thiếu phụ lên tiếng :

- Người đừng hòng vận công vô ích!

Văn Đồng nhìn đăm đăm vào mặt thiếu phụ tuy chàng không mở miệng nói ra, song với ánh mắt giận dữ ấy, đã bộc lộ hết những ý nghĩ của chàng.

Cung trang thiếu phụ chau mày, “Hừ” lên một tiếng tức giận nói :

- Hừ! Người muốn chết, ta sẽ cho người được toại nguyện.

Lời vừa dứt, nàng quay mình bỏ đi ra nhưng đi được mấy bước bỗng nàng lại dừng lại, từ từ quay đầu nhìn về phía Văn Đồng thở dài một tiếng, lại đi

đến trước mặt chàng, gương mặt kiều diễm lại nở một nụ cười tươi nói :

- Ôi! Hay là ta đã dành thời gian suy nghĩ cho người quá gần chẳng? Thật ra ta không nỡ để cho người chết.

Vừa nói nàng vừa đưa tay vào người lấy ra một chiếc lọ thật đẹp, trút ra một viên thuốc đỏ bỏ vào miệng Văn Đồng.

Văn Đồng nào dễ chịu uống, song giờ đây người chàng đã tê cứng, không còn cách nào kháng cự hơn nữa viên thuốc vừa vào tới miệng, đã tan thành nước chảy vào cổ tức thì.

Cung trang thiếu phụ lấy tay sửa lại mấy sợi tóc, mỉm cười :

- Thuốc hườn của ta có thể hóa giải được hơi lạnh “Huyền Âm Địa Sát” trong người người, nhưng...

Nói đến đây, mặt nàng bỗng nhiên nghiêm lại lạnh lùng tiếp :

- Nhưng thuốc hườn này vốn là vật kỳ độc trên thế gian luyện thành sau khi uống xong chất độc sẽ tan dần trong huyết quản, sau một tháng thì các đường máu trong người sẽ bị vỡ ra mà chết.

Văn Đồng tái mặt buông tiếp thở dài.

Thiếu phụ cung trang tươi cười ôn tồn nói :

- Chỉ cần trong một tháng người phải đồng ý nhận ta làm thầy, ta sẽ cho người thuốc giải, nên nhớ mấy trăm năm nay môn phái của ta chưa hề thu một nam đệ tử nào, hôm nay ta phá lệ thu người, có thể nói là duyên số cho người đó.

Nói dứt lời bà ta khẽ vỗ tay ba cái, lập tức có hai thiếu nữ mặc áo màu xanh, khiêng một chiếc giường nằm tới nơi, đỡ chàng từ phiến đá đến chiếc giường êm ấm ấy.

Thiếu phụ cung trang lại đưa tay ra búng vào bốn nơi yếu huyệt trên ngực chàng, rồi quay người đi ra, hai thiếu nữ áo xanh cũng theo sau bén gót.

Bấy giờ, Văn Đồng cảm thấy hàn âm trong người quả nhiên đã tan mất tay chân không còn cứng nữa, nhưng huyết đạo vẫn còn bị chế ngự, muốn cử động cũng khó bề, ngay đến vận công giải huyết cũng không được.

Vốn tánh ngạo ngược, chàng tự cho võ công đã tuyệt thế vậy mà hôm nay bị phải cảnh như vậy. Muốn sống không được chết chẳng yên chàng khẽ buột tiếng thở ra chán nản.

Dù vậy, đầu chàng vẫn luôn luôn suy tính, tìm cách để thoát thân, nhưng suy đi tính lại cũng chẳng có phương cách nào hoàn thiện cả, trong người bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, chàng thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Đang lúc mơ màng, bỗng nghe bên tai văng vẳng những tiếng nói cười trong trẻo, vội vàng mở mắt nhìn xem thì ra hai nàng thiếu nữ áo xanh khi nãy lại trở vào, trên tay một nàng bưng một chiếc đĩa lớn, một con gà quay và một bình rượu.

(Thiếu mấy trang vì lý do kỹ thuật...) ...

Sau khi chấp nhận uống hoàn thuốc của thiếu phụ cung trang, Văn Đồng từ giã ra đi tìm thầy chữa bệnh...

Yếu Mạng Hoa Đà nổi tiếng là Thần Y trong thiên hạ. Thời gian một tháng không phải là dài Văn Đồng lập tức lên đường tìm Thần Y.

Một buổi sáng nọ, Văn Đồng tiến vào khu rừng rậm. Thấp thoáng một ngôi lều cỏ, mặt chàng điểm một nụ cười và nhanh bước tiến vào ngôi nhà.

Chàng giơ tay gõ cửa :

- “Cốc... Cốc...”

Một âm thanh khàn khàn từ trong nhà vọng ra :

- Ai đó!

Văn Đồng từ từ thốt :

- Vô lâm mạt học Vũ Văn Đồng, bái kiến Thần Y.

- Tìm ta có việc gì?

Văn bối mắc phải quái chứng kính mong lão tiên bối ra tay cứu chữa.

Âm thanh của lão già lại vọng ra :

- Người mắc phải bệnh gì?

Văn Đồng đáp :

- Văn bối bị người ép uống một viên “Tiên Cốt Hóa Phách đơn”.

- Ha ha ha...

Cụ già bỗng cười một tràng dài :

- Hay! Thật là hay!

Văn Đồng cảm thấy tách tưởi người này thật là quái quắc, đôi mày chàng nhíu lại...

Sắc mặt cụ già bỗng nghiêm lại với giọng lạnh lùng :



- Người đã uống độc dược ấy vào, còn muốn sống nữa sao?

Văn Đồng cung kính nói :

- Được biết y học của lão tiên bối quảng bác thần thông, đặc biệt đến nhờ cứu trị...

- Cha chả! Nói sao mà dễ nghe, người có biết vì sao lão phu phải ẩn cư nơi đây chẳng?

Văn Đồng lặng lẽ gật đầu.

Cụ già cười nhạt nói :

- Trước khi lão phu chưa khôi phục lại võ công. Ai cũng chớ hòng lão phu trị bệnh cả, nói một cách khác lão phu tội tình gì phải chữa độc cho người. Câu nói này thật không kể gì là nhân tình cả, Văn Đồng nghe xong nổi giận, nói :

- Tại hạ có lòng thành khẩn yêu cầu, lão tiên bối không chấp nhận thì thôi tại hạ cũng vô phương nài nỉ.

Nói dứt chàng liền đứng dậy quay gót ra đi.

Bỗng cụ già “Hừ” lên một tiếng trầm giọng nói :

- Cửa lớn của lão phu đâu có thể để cho người muốn vào thì vào, ra thì ra tùy ý, hừ! Hừ! Sự việc đâu có dễ được!

Văn Đồng không ngờ đối phương lại quá khó dễ như thế, bất giác ngửa mặt cười to.

- Hừ? Nhãi con chết đã đến nơi còn có gì đáng tức cười?

- Ta cười cho ta là thằng ngốc tội bậc, đã phí nghìn dặm khổ nhọc để đi cầu một người không có tài năng gì cả!

- Nhãi con thật to gan, dám mở miệng vô lễ nói xấu lão phu!

- Hừ! Ngay cả chất độc “Tiên Cốt Hóa Phách đơn” của “Thiên Áo mê cung” chủ mà không giải được, còn xưng là...

- Nói bậy, sao người biết lão phu không thể giải được?

Cụ già trong cơn giận dữ thốt ra, bỗng như sức hiểu ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Nhãi con! Người đừng hòng dùng lời lẽ để khiêu khích ta, chỉ có uống công thôi!

Văn Đồng không biết phải giận hay tức cười chỉ đành thở ra lắc đầu nói :

- Thiên hạ đồn tách tiền bối quái gở, thật không sai chút nào.

Cụ già đưa mắt nhìn chàng một cái, trầm giọng nói :

- Lão phu lâu nay hành sự chỉ do ý muốn của lão mà làm, không cần đến dư luận của thiên hạ càng không cần đến đạo nghĩa của giang hồ, hừ! Dù cho thiên hạ có bỏ rơi ta thì đã làm gì ta nào.

Văn Đồng thấy tư tưởng của ông quá kích, nên cũng chẳng biết nói sao cho phải...

“Ầm! Ầm!” Ngoài cánh rừng bỗng có tiếng nổ vang lên. Văn Đồng tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng sao thấy thần sắc của cụ già không hề biến đổi, vẫn ngồi y như cũ.

Tiếp theo ngoài rừng lại có tiếng quát lớn :

- Yếu Mạng Hoa Đà hôm nay ngày chết của người đã đến còn không ra đây nhận lãnh.

Tuy ở về chiều gió nghịch, nhưng tiếng nói vẫn rõ mồn một đủ thấy công lực của kẻ ấy thâm hậu như thế nào rồi.

Nhưng sao thần sắc của cụ già không tỏ ra chút gì là sợ sệt cả. À thì ra cánh rừng mê hồn trận này dễ thường mấy ai đã lọt vào được.

Tiếng nổ thứ hai lại phát lên, tiếp theo cũng tiếng nói của kẻ ấy vọng lại :

- Lão thất phu, nếu người không chịu ra, Thái gia sẽ ném lửa đốt rừng cho mà xem.

“Ném lửa đốt rừng” bốn chữ này, không những cho cụ già phải tái mặt, ngay cả Văn Đồng cũng sợ hãi không ít.

Chỉ trong giây phút, mặt của cụ già thay đổi mấy lượt, Văn Đồng đứng bên nhìn xem biết ngay ông ta đang suy tính một việc gì hệ trọng.

Bỗng nét mặt cụ già hiền từ trở lại, nói với Văn Đồng :

- Lão phu ưng thuận chữa độc phục hồi công lực lại cho người, nhưng lão cũng cần nhờ đến người một việc gọi là trao đổi, ý của người thế nào?

Văn Đồng im lặng giây lâu, chỉ còn cách gật đầu ưng chịu.

Cụ già lập tức đứng phắt dậy, đi vào trong phòng lấy ra một cái hồ lô nhỏ, trút một hừng thước màu xanh đưa cho Văn Đồng uống vào, đoạn căn dặn ngồi xuống tĩnh tọa, vận dụng lối bình nhứt hành công chi pháp, để điều hành chân khí.

Văn Đồng theo lời chỉ dẫn, bỗng thấy một luồng khí lạnh hạ xuống đơn điền, phát huy chân khí trong người rồi xông các huyết mạch, phút chốc ngũ tạng chàng như bị rã rời, đau đớn vô cùng, mồ hôi trán xối xả như mưa. Cụ già ngồi bên trầm giọng nói :

- Tinh thần lắng dịu, thấy nhất tâm linh, lập tức tập trung ngũ hành chi pháp Văn Đồng ráng chịu đau đớn, theo lời chỉ bảo, giây lâu quả thấy khí huyết lưu thông, mọi sự khổ đau đều tan biến mất, dần dần đến mức người vật chia ra, thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Đến lúc vắng nghe bên tai có tiếng quát to, chàng mở mắt ra, thì thấy thần sắc của cụ già đã quá sợ sệt, nói với chàng :

- Giờ chất độc trong người ngươi đã giải, công lực cũng đã phục hồi có thể gấp rút ra rừng trừ kẻ ấy, gọi là đã thực hiện lời hứa với lão đấy.

Văn Đồng giờ đây khó xử, tự nghĩ :

“Nếu kẻ ấy là người hiệp nghĩa, thì ta làm sao nỡ ra tay giết họ?”

Cụ già thấy thế mỉm cười :

- Người tưởng đâu kẻ ấy là người tốt sao? Lại nữa người đã ưng thuận với lão phu rồi, đâu thể nuốt lời hứa.

Văn Đồng đưa mắt trừng đối phương một cái, rồi tung mình ra khỏi túp lều tranh. Vừa đến mép rừng chàng đã ngửi thấy có mùi khói lửa, biết ngay kẻ ấy quả thật đốt rừng, không còn chậm trễ được nữa liền phi thân vào rừng.

Vừa đến nơi khói bốc, bỗng một tiếng quát rất lớn vang tai :

- Tiểu tặc, ngươi còn mong đi cầu viện binh sao, lão phu giết ngươi trước đã.

Lời vừa dứt thì một cụ già mặt đỏ râu xòm đã chặn ngang trước mặt Văn Đồng vùng chưởng đánh tới.

Đôi mày Văn Đồng dựng ngược, thét lên một tiếng.

- Thất phu muốn chết!

Hữu chưởng khẽ phát qua, một luồng kinh phong ồ ạt.

“Ái chà”, tiếng kêu thảm khốc vang lên, thân kinh của cụ già nằm lăn ngay dưới đất, thất khiếu rịn máu tươi chết ngay tại chỗ.

Đồng lúc ấy, một hòa thượng hình thù cao lớn im lặng lẻ làng, song chưởng vùng ra nhắm sau lưng Văn Đồng đánh tới.

Văn Đồng mắt lộ hung quang, lệ làng quay gót, đánh lại một chưởng miện quát to :

- Đi!

Bốn đường kinh lực chạm nhau “Bùng” một tiếng tựa trời long đất lở, Hòa thượng ré lên một tiếng thảm khốc, thân hình to lớn là thế, mà bị chưởng lực đánh tung, như điều đứt dây văng ra ngoài trượng, hộc máu chết tươi.

Hai chiếc bóng khác một tả một hữu phi ra như điện xẹt, vừa chưởng vừa chỉ, đồng lúc nhắm ngay mười đại tử huyết của Văn Đồng công tới.

Văn Đồng đã biết vẫn mỉm cười, đứng yên không cử động đợi cho đối phương đến còn ly tặc, hai vai chàng khẽ động, mười đầu chỉ tay một lượt tung ra.

Hai kẻ đánh lén không ngờ đối phương lại phản kích mau lẹ như thế, trở tay không còn kịp chỉ còn đánh hự hai tiếng lăn nhào xuống đất bất động.

Văn Đồng ra tay trong chớp nhoáng đã thi triển ba môn thủ pháp khác nhau, giết chết bốn tay cao thủ võ lâm, những người còn lại thất đảm kinh hồn đứng sững mà ngó.

Bỗng nghe một tiếng quát to :

- Tiểu tử thủ đoạn ác độc, các bạn đồng ra tay một lượt đi.

Lập tức trong bụi có chín người tung mình nhảy ra, binh đao, quyền chưởng một lượt sử dụng, nhắm người Văn Đồng làm đích. Chưởng ảnh như núi quyền phong ào ào binh đao chớp nhoáng, người nào người nấy đều trút hết sức lực bình sanh thế công uy mãnh dị thường.

Văn Đồng nghiêm ngay sắc mặt, rít lên một tiếng xé trời, lập tức sử dụng môn tuyệt học “Thập Bát Kim Cương Thủ” đưa ra nghênh địch.

Phát uy trong lúc phản nộ “Vô Cực huyền công” theo đó tuôn vào chín người bao quanh bên ngoài đã có hai tiếng rống lên thảm thiết, hai thân người ngã xuống đất, thất khiếu rỉ máu tươi, chết ngay lập tức.

Phút chốc lại có người nữa chết theo. Giờ đây vòng vây chỉ còn năm người, phân ra năm sắc áo khác nhau, nội lực của họ không những thâm hậu, mà đường công nước lùi của họ cũng rất chặt chẽ, Văn Đồng đã công ra mấy chiêu đều bị họ hợp sức phá giải cả.

Văn Đồng tức giận khẩy cười, chiêu “Thiên Vương Chưởng Tán” hợp với

“Lưỡng Nghi chân khí” được chàng sử dụng, đánh tạt vào một cụ già áo vàng bên trái.

Cụ già áo vàng đưa song chưởng ra nghênh, bỗng cảm thấy như bị một sức lực ngàn cân đè tới, ông ta thất kinh hồn vía, vội hít hơi vào chống đỡ, nào ngờ, sức công không ngớt áp đảo vào ngực, một môn công phu kỳ lạ mà lâu nay ông chưa hề gặp, một tiếng thảm thiết vang lên ngũ tạng ông ta liền bị giập nát.

Đồng thời, cụ già áo xanh bên trái cũng bị Văn Đồng dùng chiêu “Thần Lư Trọng Bế” hợp với “Lưỡng Nghi chân khí” đánh ra, ông cũng liền chết tốt. Hai người đã chết, chiến lượt liên thủ bị đẩy động, Văn Đồng thừa cơ quát lên một tiếng vung chưởng kết liễu luôn cụ già áo lam.

Năm cụ già ngũ sắc này vốn là nhân vật có hạng của võ lâm, vậy mà trong chớp mắt đã chết hết ba còn lại hai người một đen một đỏ, lòng đã khiếp sợ, đâu còn dám ở lại ứng chiến vội vã phi thân một trái, một mặt nhắm hướng nghịch phản tẩu thoát.

Văn Đồng đâu dễ buông tha, rít lên một tiếng, tung mình rượt theo cụ già áo đỏ, chàng liền dùng chỉ bung ra miệng quát “Năm xuống”, chỉ công lẹ như điện chớp bắn tới cụ già áo đỏ bị chỉ của chàng ngã lăn xuống đất tuyệt mạng.

Đến khi trở lại muốn rượt theo cụ già áo đen, thì ông ta đã ra đi mất hình mất dạng chàng chỉ còn đứng nhìn mười hai thân ma mà không khỏi buột tiếng thở dài. Vẫn biết bọn họ là kẻ hung tàn vô kể nhưng đối với chàng chưa hề gây thù gây oán. Chàng đứng chờ người giây lâu, định cất bước đi, bỗng nghe sau lưng có tiếng tăng hắng khô kha “Yếu Mạnh Hoa Đà” không hiểu đã ra tự lúc nào, đứng sau lưng chàng.

- Cậu bạn nhỏ kia khoan đi đã, lão phu còn có việc muốn nói.

Văn Đồng quay đầu lại nhìn và lạnh lùng nói :

- Giữa chúng ta không còn thiếu đủ gì nữa, nếu không có việc cần xin đừng lôi thôi vô ích.

- Ha, ha, cậu bạn nhỏ kia, nể biết là thuốc khử độc của lão phu cho cậu uống vừa rồi là một thứ thuốc độc khác, không hiểu có nhận nại nghe lời nói của lão phu hay không?

Văn Đồng tiến lên chụp cổ tay của ông ta, giận dữ quát :

- Thất phu dám bội tín phỉnh người hù! Hôm nay chó hòng sống sót.

Sắc mặt cụ già không hề biến đổi, cười nhạt nói :

- Tốt lắm, nếu lão phu cùng được chết với người, thì cũng đáng lắm.

Văn Đồng vùng tay ông ta, trợn trừng đôi mắt nhìn.

“Yếu Mạng Hoa Đà” vò cổ tay vừa bị nắm cười ha hả nói :

- Phải hiểu “Tiêu Cốt Hóa Phách đơn” của “Thiên Áo mê cung”, trừ phi dùng “Dĩ độc công độc” mới giải được nổi, nếu không thì thế gian không còn cách nào trị được, bởi vậy nên hườn thuốc xanh của lão phu cũng là thứ thuốc độc, hiện đang thấm vào các huyết quản của người...

Văn Đồng giận dữ :

- Đừng nói lời thôi, mau đưa thuốc giải cho ta.

“Yếu Mạng Hoa Đà” không hề đếm xỉa, cứ tiếp tục nói :

- Sau này trong mạch máu của người có thể chống được trăm thứ chất độc không xâm nhập vào người, đối với người cũng hữu ích. Nhưng sau một năm, máu trong người của người cũng sẽ đọng lại mà chết....

- Những lời hù nhát, đâu qua mặt được ta!

Hoa Đà vẫn tiếp tục :

- Nếu người không muốn chết thì phải giúp ta một việc nữa, ta sẽ dùng viên thuốc cuối cùng trên thế gian này tặng cho người ngay.

Văn Đồng lại quát lớn, vùng tay chụp vào mạch môn huyết, nơi cổ tay cụ già một lần nữa.

Đôi mắt cụ già vẫn thản nhiên nhìn vào mặt chàng lạnh lùng nói :

- Thuốc giải cất nơi đâu, dù cho lão có nói ra người cũng không thể đi lấy được.

Văn Đồng bị ông ta đoán trúng ý, nên đành buông tay! hằm hực nói :

- Được, người muốn ta làm việc gì?

Cụ già nói từng tiếng một :

- Giúp ta tìm lấy “Chu Tước Hoàn”.

Văn Đồng nghe nói, mặt liền biến sắc lớn tiếng, hỏi lại :

- Người cũng muốn tìm “Chu Tước Hoàn”?

Cụ già thấy thái độ của Văn Đồng, tuy tỏ ra ngạc nhiên, nhưng ông làm gì

biết được vật ấy đối với chàng liên quan rất to tát, nên ông lạnh lùng nói :

- Đúng vậy, lão phu cần vật võ lâm chi bảo ấy, để giúp cho công lực lão được phục hồi.

Văn Đồng giờ mới trở lại bình thường, mỉm cười nói :

- Người tưởng ta sẽ ưng thuận sao?

Cụ già vẫn thản nhiên :

- Người ưng thuận hay không, lão phu cũng chẳng miễn cưỡng. Trong một năm nay lão phu vẫn ở đây chờ đợi, còn như quá một năm thì... hà hà...

Văn Đồng hừ một tiếng tức giận, tung mình ra đi.

Cụ già đứng nhìn theo bóng chàng dần dần khuất. Gương mặt nở một nụ cười đắc ý...

**Quỳnh Mai**  
**THIẾT CỐC MÔN**  
**Hồi 7**

Hành tung bí mật

Trăng liềm lơ lửng trên trời, ánh sao lốm đốm sáng, một đêm mờ ảo của trăng non, khu rừng tĩnh mịch lạ thường.

Dưới gốc cây Bá to lớn rậm rạp, một bóng người như ma quỷ đột nhiên xuất hiện.

Người này mặc áo dạ hành, thân hình cao lớn, sau lưng đeo một bình khí quái gở. Ánh trăng mờ soi vào mặt người ta thấy sắc diện ông ta xanh mét rợn người.

Đứng dưới gốc cây lắng tai nghe ngóng giây lâu đôi mắt đảo đảo nhìn quanh tứ phía, đoạn tru mỏ hú lên một tiếng như quỷ kêu đêm.

Một bóng người lẹ làng theo tiếng ám hiệu phi tới, khẽ cất tiếng hỏi :

- Có phải Hạnh bài chủ đây chăng? Sao giờ này mới đến?

Người áo đen hừ một tiếng, lạnh lùng đáp :

- Dịch bài chủ tướng tại hạ đi chuyển này dễ lắm sao? Đừng làm thẳng nhãi ấy là dễ ăn ha, ha coi bộ lạnh hơn chúng ta nữa đấy.

Người vừa đến thân hình nhỏ nhắn, mặt bịt khăn xanh nghe nói, đôi mắt tròn tròn, cười nhạt.

- Hạnh huynh chớ nên nghi ngờ, chỉ vì tại hạ phát hiện không chỉ mình thẳng nhãi con ấy mà còn...

Người áo đen nghe nói giật mình, vội vã hỏi :

- Còn ai?

- Trước đây không lâu, đệ gặp Ân Dương Tử Linh bang Đơn Phụng đàn. Đàn chủ thống lãnh mấy tay em út, cùng với Luyện Hồn cốc lão tam, hấp tấp đi về hướng ấy, đệ...

Người áo đen ngoắc tay cản ông ta lại, rồi cúi đầu suy nghĩ.

Giây lát người bịt mặt như không nín được lên tiếng tiếp :

- Hạnh huynh, Giáo hoàng xem việc này rất hệ trọng, “Chu Tước Hoàn” ấy có phải ở...



- Nín đi!

Người áo đen nạt lớn, rồi nghiêm nghị nói :

- Đã biết việc này trọng đại, Dịch huynh sao lại buông lời không cần thận gì cả, chúng ta đi thôi!

Người bị mặt cười ngượng một tiếng, rồi cùng người áo đen, hai chiếc bóng tunh mình vào rừng mất dạng.

Đợi cho hai chiếc bóng đi mất hút rồi, trên đọt cây Bá rậm rạp khi nãy, một thiếu niên áo lam từ trên rơi mình xuống. Thiếu niên ấy chính là Văn Đồng nửa đường đến Nga Mi Sơn, chàng nhíu mày hình như suy nghĩ, rồi khẽ cười, tà áo lại tung bay hướng về rừng Tòng đuổi theo hai chiếc bóng lúc nãy.

“Truy Quang Trục Điện” khinh công, thế gian hãn hữu, Văn Đồng vừa đem ra thi triển, chẳng mấy chốc đã bắt kịp hai bóng người phía trước không còn bao xa.

Theo lời đối đáp của hai kẻ dạ hành, thấy rõ họ đang theo đuổi một thiếu niên vì bao vật “Chu Tước Hoàn” mà chàng cũng đang muốn tìm hiểu sự hạ lạc của “Chu Tước Hoàn” vậy.

“Họ theo dõi người ấy, có phải là ta chăng?” Văn Đồng một mặt tự hỏi một mặt vẫn bám sát theo bóng hai kẻ dạ hành.

Vì, chàng hiểu rằng từ khi hủy diệt “Thanh Long bang” đến nay tên tuổi cùng hành động của chàng đã lăm kẻ trên giang hồ để ý đến.

Bỗng, hai bóng người phía trước đột nhiên rẽ vào một đường sơn cốc, phút chốc không còn tìm thấy tăm dạng đâu nữa.

Văn Đồng đứng nhìn con đường khúc khuỷu quanh co ấy, cỏ mọc cao đến thân người đá dựng lổm chổm, ánh trăng mờ bị triền núi che ngang tối đen như mực, chàng đứng nhìn địa thế giây lâu đang định tung mình cất bước... Thì một đốm trắng nhanh như sao băng từ trên dốc núi kỳ khu, vụt xuống chân đồi.

Chớp mắt, bóng trắng ấy dần dần lớn lên, đã đến một nơi cửa vào của sơn cốc. Tà áo trắng như tuyết thân hình thon thon của một nàng thiếu nữ đương xuân.

Văn Đồng buột miệng “Ý” một tiếng ngạc nhiên, người chàng đang định

cất bước đuổi theo hai kẻ dạ hành phía trước liền đứng lại ngay, miệng lẩm bẩm :

- Lại là nàng! Nàng đến đây để làm gì?

Nàng, chính là thiếu nữ áo trắng đã cứu Văn Đồng nơi sông Hồn Thủy.

Thiếu nữ áo trắng đứng ngoài miệng cốc, đưa mắt nhìn vào trong giây lâu, mặt nàng khẽ mỉm cười, hai vai rung động, tà áo bạch tuyết lại nhẹ lướt vào trong.

Văn Đồng đứng trên nhìn xuống, nên cử chỉ của nàng thấy rất rõ ràng, lòng chàng không khỏi hồi hộp, lo lắng hộ cho nàng sẽ gặp phải hiểm nguy.

Nên hiểu tình cảm của con người thật là quái gở, từ khi Văn Đồng gặp nàng trên con đò sang sông Hồn Thủy, tuy bị nàng tỏ ra khinh rẻ không hề đếm xỉa nhưng từ ấy đến nay, mỗi lúc tâm chàng được rỗi rảnh là hình bóng của nàng lại ám ảnh trong đầu.

Nàng là người con gái đầu tiên đã được in sâu hình dáng vào tim của chàng thiếu niên áo lam ấy.

“Ha ha ha”, một tràng cười đắc ý, lạnh lùng phát ra, một đám người xuất hiện chen lấy đường đi của Bạch Y Nữ.

Thiếu nữ áo trắng hừ một tiếng, dừng bước đứng nhìn họ.

Một người đàn bà áo đỏ, một lão già gương mặt đanh ác nhưng đã bị cụt đi một tay, cùng tả hữu hai bên có sáu tên đại hán đang cầm binh đao hờ sẵn, đứng trước thiếu nữ không đầy một trượng.

Đôi mắt lóng lánh của thiếu nữ quét nhìn mọi người một lượt, rồi cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Nửa đêm thanh vắng các người chặn đường của cô nương, vậy có ý gì?

Người đàn bà áo đỏ nghe nói cười lên :

- Cô em, đã biết nửa đêm thanh vắng cô lại đi đâu thế?

- Hừ! Các người hỏi làm gì?

- Cha chả, cô em thật là nóng tánh, con đường này khó đi lắm đấy, cô em theo chúng ta đi thôi.

- Im mồm, các người có dang ra không?

“Cha chả” lão già một tay trợn mắt nhe nanh, tiến lên một bước quát lớn :

- Con nhỏ này thật to gan, không cho người nếm chút mùi khổ sở thì người

đâu có chịu nghe lời.

Chiếc tay độc nhất của ông lệ làng vung ra, năm ngón tay như móc sắt chụp vào người thiếu nữ Bạch Y.

Thiếu nữ áo trắng vừa nghiêng mình né tránh, “soạt” một tiếng trường kiếm tuốt ra, lăn thanh quanh tủa chói mắt, kiếm khí lạnh rợn người vun vút công tới.

Lão già một tay thấy đường kiếm quá ư lợi hại, vội vã rút tay nhảy lùi, liền nghe “tang tang” hai tiếng, đốm lửa tung bay, hai ngón tay sắt của lão già đã bị lăn kiếm chém đứt.

Bạch Y thiếu nữ không chịu buông tha, vụt vụt nhồi thêm mấy đường, cứ bám sát vào chín đại tử huyết nơi ngực lão già đâm tới.

Lão già một tay như đã biết rõ lai lịch kiếm thức của đối phương, mặt đầy thất sắc, cứ thối lùi mãi...

Bạch Y nữ hiệp thét lên :

- Người còn định chạy sao?

Lập tức Kiếm Hoa huy động, vẫn giữ y chiêu thức, đâm vào chín đại tử huyết.

Lão già một tay sắp bị lâm nguy, bỗng nghe có tiếng cười nói :

- Cha chả! Cô em sao mà hung quá thế!

Một ánh màu hồng lệ làng lướt tới, quay cuộn trong chín đường kiếm thức của đối phương.

“Xẹt” một tiếng xẻ lụa vang lên, mảnh vải nơi tay áo của người đàn bà áo đỏ đã bị mũi kiếm chém đứt.

Lão già một tay tên gọi “Ly Hồn Thủ” vội thoát khỏi vòng nguy hiểm, thấy vậy tung mình nhảy lên hươu chưởng đánh tới.

Thiếu nữ Bạch Y tung mình lên cao ba thước đường kiếm xanh linh động, chém xả vào cánh tay trái của lão già.

“Ly Hồn Thủ” vội lách mình nhảy xa trượng ngoài né tránh đường kiếm của đối phương.

Một tiếng hiệu lệnh quát lên, một vùng ánh sáng của sáu loại binh đao công vào thiếu nữ một lúc.

Thiếu nữ hừ lên một tiếng, giọng trong trẻo quát :

- Phải đồ không biết sĩ nhục, cả gan dụng nhiều để thắng.

Lưỡi kiếm lại vùng vẫy như mưa nhưng sáu người đại hán kia không hề chống đỡ, cứ tìm cách né tránh.

Thiếu nữ nhú mày ngạc nhiên, bỗng nàng thu kiếm lại đứng chờ địch tấn công.

Sáu chàng đại hán, vốn được lệnh dùng xa luân chiến pháp định dụ đấu cho thiếu nữ Bạch Y phải mệt nhừ, lúc ấy người đàn bà áo đỏ mới ra tay bắt nàng, không ngờ thấy nàng đã rõ được âm mưu sáu tên hán tử cứ đứng đó ngó sững.

Người đàn bà áo đỏ cũng nhú mày khó xử. Tiếng của “Ly Hồn Thủ” lại vang lên.

- Ân đàn chủ, mau gọi chúng lui cả ra.

Lời ông ta chưa dứt thì tiếng thét của thiếu nữ đã phát lên, đường kiếm bỗng xoay vù như chong chóng, “tang tang”... tiếng va chạm của binh khí chất tai, tiếng kêu la thảm khốc, thịt máu đổ rơi, sáu tên đại hán bất ngờ bị đường kiếm xoay vù chém nằm lăn xuống đất chết cả.

Thiếu nữ Bạch Y không để lỡ cơ hội, tung mình chạy thẳng vào bên trong sơn cốc, người đàn bà áo đỏ cùng Ly Hồn Thủ đâu dám cản ngăn.

Bỗng nghe tiếng cười quái dị phát ra, một bóng áo đen không hiểu đã từ đâu xuất hiện, tiếng sắt vù vù đánh tới khí thế tợ lôi đình, thiếu nữ trông thấy hoảng kinh, vội múa gươm chống đỡ.

Leng keng một tiếng chạm nhau, đốm lửa tung bay tứ phía, Bạch Y thiếu nữ đã bị đánh dội lên cao, trường kiếm thiếu điều rời khỏi tay nàng vội vận khí kèm thân, nhẹ nhàng rơi xuống đất, đã thấy trước mặt một người to lớn khác thường đã đứng đó tự bao giờ.

Kẻ ấy mình cao chín thước, mày rậm mắt to, dưới cằm râu mọc một chòm, trên đầu đội chiếc mũ bạc, tai đeo khoen tròn, mình mặc áo vải trắng, tay tả nắm thẻ câu hồn, tay hữu cầm chiếc xích sắt to lớn.

Hình thù như là thần ác sát trước điện Diêm La.

Thiếu nữ lấy lại sự bình tĩnh, chỉ kiếm vào mặt đối phương lớn tiếng :

- Người là ai, giả dạng hung thần ác quỷ như thế làm gì?

Lúc ấy người đàn bà áo đỏ cùng “Ly Hồn Thủ” cũng đã đến nơi, đồng

thanh gọi :

- Quản nhị gia! Gió nào đã đưa đại giá đến đây?

Lời lẽ cùng thái độ tỏ ra cung kính kết mức.

Kẻ áo trắng hừ một tiếng đưa mắt liếc qua sáu chiếc thầy ma, đoạn nhìn người đàn bà áo đỏ cười nói :

- Ân đàn chủ chỉ nuôi bọn ăn hại để rồi chết một cách nhục nhã như thế sao?

Thiếu phụ áo đỏ không khỏi giựt mình.

Người khổng lồ áo trắng lại quay sang thiếu nữ Bạch Y lớn tiếng :

- Tiện tỳ muốn sống thì ngoan ngoãn theo nhị thái gia!

Thiếu nữ Bạch Y thầm nghĩ trong lòng đối phương chính là “Phong Đô song sát”

tên gọi “Hiền Đạo Vô Thường” cùng một người nữa là “Cửu U Vô Thường” hai người này đi đôi với nhau, giờ ông ta xuất hiện nơi đây, có lẽ “Cửu U Vô Thường” cũng ở đâu lân cận.

Theo tình thế trước mắt, mỗi hy vọng duy nhất là phải lợi dụng hai kẻ đứng bên đối phó với ông ta, nàng liền mỉm cười nói :

- Ý muốn của người vừa rồi, sợ e không chỉ mình bản cô nương ưng thuận là được đâu !

Hiền Đạo Vô Thường Quản Đô hừ lên một tiếng :

- Việc của Quản nhị Thái gia, đổ ai dám cả gan ra đây cản trở.

Vừa nói, sắc thái ông ta tỏ ra giận dữ, thiếu phụ áo đỏ với Ly Hồn Thủ cứ đưa mắt nhìn nhau, chẳng nói chẳng rằng.

Quản Đô sầm nét mặt, nhìn hai người lớn tiếng :

- Sao? Các người không bằng lòng phải không?

Thiếu phụ hồng y không biết tính sao, đành rụt rè nói :

- Chỉ cần quản nhị gia để cho chúng tôi có lý do bám lại bề trên thì Nhị gia muốn làm gì cũng được.

Quản Đô cười quái dị :

- Hai vị đã không phản kháng, sau này gặp Thạch bang chủ cùng Long Đại cốc chủ, quyết không để cho hai người phải chịu tội đâu.

Thiếu nữ áo trắng đâu ngờ cuộc thương thuyết giữa đôi bên lại nhanh

chóng quá vậy, mỗi hy vọng đã tan, nàng liền trở mặt lúi sau năm thước lớn tiếng nói :

- Quán Đô, bản cô nương xem thử người có bản năng gì giữ ta lại được.

Quán Đô cũng cười hung ác quát :

- Tiện tỳ vô tri kia, nếu không cho người nếm mùi người đầu sợ chỉ cần chịu nổi ba chiêu “Tỏa Hồn Xích” của Nhị Thái gia này, thì người sẽ được ung dung thoát nạn.

Lời vừa dứt, tay mặt liền khẽ rung chiếc xích to lớn leng keng khua động, từng bước một chậm rãi đến gần thiếu nữ.

Thiếu nữ áo trắng không dám thờ ơ, mắt đăm đăm lườm địch, nàng tự biết công lực của mình đối với ông ta còn kém quá xa, giờ chỉ còn mong dùng những chiêu kiếm tuyệt truyền mới hòng chống cự được.

Ly Hồn Thủ đưa mắt ra hiệu cho hồng y thiếu phụ, hai người lặng lẽ bước lùi ra tránh vòng chưởng phong của trận đấu.

Quán Đô bước đến còn các thiếu nữ độ chừng sáu thước, mắt ông ta bộc lộ hung quang “Thẻ Câu Hồn” nơi tay trái đưa lên che ngực, tay mặt từ từ đưa lên.

Thiếu nữ áo trắng không để cho đối phương ra tay trước đường kiếm lập tức vung lên nhắm ngay Hiền Đạo Vô Thường Quán Đô đâm tới.

Quán Đô quát to một tiếng “Thẻ Câu Hồn” đưa cao chiếc “Xích Câu Hồn” nơi tay mặt liền sử dụng chiêu “Địa Võng Thiên La” ào ạt như núi vỡ nước tràn đánh tới tấp vào đường kiếm quang của đối thủ.

“Tang, tang, tang” kiếm, xích vừa chạm nhau, đốm lửa tung bay tứ phía. Quán Đô lừa cho kiếm địch vào tròng vận dụng đường xích chế ngự, một tiếng cười khẽ phát ra, “Thẻ Câu Hồn” nơi tay trái tụ sức đánh mạnh.

Văn Đồng chỉ “hừ” một tiếng, không hề đếm xỉa. Quay mình vung tay thi lễ nàng thiếu nữ áo trắng cười nói :

- Thật người đời hể còn sống là còn gặp nhau, cô nương lúc này vẫn mạnh? Bạnh Y thiếu nữ thấy chàng vẫn cái lối không biết sợ chết, trong lòng không khỏi lo hộ cho chàng tự nhủ :

“Với chút công phu của người mà cứ muốn ra tay nghĩa hiệp hoài, hừ! Thật không biết tự lượng”.

Nghĩ vậy nên nàng dậm chân xuống đất giả vờ tức giận :

- Việc gì mà mạnh với không mạnh người đến đây làm gì?

Tuy lời lẽ thì thế nhưng gương mặt nàng không thể che giấu được lo lắng cho sự an nguy của chàng.

Văn Đồng thản nhiên đáp :

- Hành hiệp trượng nghĩa, tế khổ phò nguy, vốn là bản sắc của anh hùng...

Quản Đô tức giận thét lên như sấm nổ :

- Đẹp đi, cái gì mà anh hùng bản sắc!

Tay mặt vung ra, dây Câu Hồn Xích nhắm đầu chàng đánh tới!

- Mau tránh!

Thiếu nữ áo trắng hốt hoảng thét lên, tay trái nắm lấy vạt áo của Văn Đồng kéo tới, tay mặt đưa kiếm lên đỡ.

“Tang!” dây xích sắt bị lưỡi kiếm thép đánh văng lên cao nhưng nàng thiếu nữ cũng bị dội lão đảo lùi mấy bước.

Văn Đồng bị nàng giựt mạnh một cái thân hình di động ra sau tám bước, nhắm nơi thiếu phụ Hồng Y đang đứng, mắt thấy có cơ hội đã đến bà ta cười khẩy một tiếng nạt :

- Tiểu tử nằm xuống!

Hai tà áo nơi tay phất mạnh.

Văn Đồng mỉm cười, đầu cũng chẳng thềm quay lại phản chưởng đánh ra miệng thét :

- Cút đi!

“Ầm!” một tiếng nổ vang tai, thiếu phụ Hồng Y không thốt được lời nào, người đã văng ra mấy trượng miệng trào máu tươi chết ngay tại chỗ.

Mọi người có mặt, thấy thế thấy đều thất kinh.

Phải biết, Hồng Y thiếu phụ vốn là “Đơn Phụng đàn chủ” của Tứ Linh bang, võ công đâu phải tầm thường, vậy mà chỉ có một chưởng đã kết liễu cuộc đời, bảo sao họ không kinh dị có lẽ họ cũng chưa dám tin rằng chính mắt họ đã chứng kiến như thế.

Hơn ai hết, có thể nói là nàng thiếu nữ áo trắng, đôi mắt xoe tròn, cứ nhìn sững vào chàng thiếu niên mà mình đã từng ra tay cứu giúp trên chiếc đò Hồn Thủy, sắc mặt nàng tỏ ra khác lạ, như hình chưa tin.

Văn Đồng rủ rủ tay áo, từ từ đến trước mặt Quán Đô lạnh lùng lên tiếng :

- Những kẻ đánh lén vô liêm sỉ còn để làm gì, giờ đến lượt nhà người!

Quán Đô rống lên một tiếng :

- Nhị thiếu gia này không tin, Tiểu tử tiếp chiêu đây.

Lời vừa dứt, ông ta đã vận dụng mười thành công lực. Tay trái “Thẻ Câu Hồn” như thái sơn áp đỉnh, “Câu Hồn Xích” tợ thần loan huy động, vù vù đánh xuống, “rẹt rẹt” tung bay.

Văn Đồng đứng vững như núi, miệng khẽ mỉm cười, đợi lúc kinh phong đến kề mình thì mới hay tay hợp lại vung ra khẽ quát “Dang ra”.

- Ấm! leng keng! tiếng dội inh tai cát bay mù mịt.

Thẻ Câu Hồn đã vượt tay bay bổng lên cao, chiếc xích sắt bị vùi dưới đất, Quán Đô hai tay lính quính để hờ mặt tiền.

Văn Đồng thần sắc như thường, vung tay một cái quát “Đi!”

Kinh lực như khối núi ngàn cân, bắn vào ngực địch thủ.

Bỗng một luồng âm nhu tiềm lực bay ra, “ùm” một tiếng cản ngay thế công của Văn Đồng. Nhưng Quán Đô cũng đã bị chưởng phong đánh dội một tiếng “hự” nặng nề, người ấy lão đảo lùi sau “Ạch” một cái té ngồi xuống đất, miệng hộc máu tươi.

Văn Đồng đưa mắt nhìn về cụ già áo xám quát lớn :

- Có lẽ người đợi không được, mau ra đây lãnh chết.

Cụ già áo xám vuốt râu cười nói :

- Chưởng lực của các hạ thật là thâm hậu, lão hủ tuy bất tài cũng nguyện lãnh giáo vài chiêu.

Nói dứt, tà áo khẽ động song chưởng từ từ đưa ra.

Văn Đồng mỉm cười, cũng cử hai tay một cách chậm chạp.

Cụ già áo xám vốn tưởng rằng đối phương chỉ luyện Dương Cang chưởng lực, vì vậy nên ông giở học độc tuyệt môn “Ngũ Âm nhu công” có thể chế phục được đối phương, đợi cho lão đại “Phong Đô song sát” đến nơi, thì tình thế không còn nguy kịch nữa, ngờ đâu...

Lúc hai luồng chưởng lực chạm nhau, ông cảm thấy tiềm lực âm nhu của ông đã bị đối phương hoá giải một cách vô hình vô dạng, trong lòng không khỏi sợ sệt.



Nhớ rằng Văn Đồng đã luyện “Lưỡng Nghi chân khí” vốn là môn kỳ công Cang, Nhu hỗn hợp. Ngũ Âm nhu công của cụ già làm sao chống cự được. Chớp mắt, mặt cụ già dần dần tái nhợt, ông ta sợ sệt cho tánh mạng sắp lâm nguy.

Cùng lúc ấy, Bạch Y thiếu nữ đã khôi phục lại bình thường, nàng thừa cơ hội, vung kiếm phóng tới đâm vào người của Quản Đô đang ngồi dưỡng thương nơi đất.

“Cha chả!” một tiếng cười rùng rợn, tiếp theo một đạo kinh phong lạnh như tuyết thổi.

Bạch Y thiếu nữ không kịp đề phòng thất kinh vội vàng vận dụng chân khí, múa kiếm đỡ gạt song cũng bị luồng kinh lực ấy đẩy dang, thân nàng rớt ngay xuống đất.

Văn Đồng vốn quan tâm đến nàng, thấy thế tự hết khí lực đẩy mạnh một cái quát to :

- Đi!

Cụ già áo xám cảm thấy như có một sức mạnh ngàn cân, đang đè nặng trước ngực “Ừ” lên một tiếng thân hình bay ra xa.

Văn Đồng không thèm ngó ngang đến sự sống còn của ông ta, vội vã tung mình nhảy đến bên Bạch Y thiếu nữ lo lắng hỏi :

- Cô...

Bỗng thấy một bóng đen cặp lấy người của Quản Đô, lướt nhanh vào bóng đêm mất dạng. Lại nghe một tiếng quát vang lên :

- Các hạ một chiêu đánh thương Phương Văn Thiên này xin bái lãnh, hẹn một tháng sau mời đến Tứ Linh bang gặp mặt.

Văn Đồng quay đầu lại xem thì thấy cụ già áo xám cặp lấy “Ly Hồn Thủ” vào nách ra đi.

Văn Đồng mỉm cười khê nói :

- Tha cho bọn cầu tặc một phen.

Đoạn quay đầu sang Bạch Y thiếu nữ ôn tồn :

- Cô nương, cô...

Ngờ đâu Bạch Y thiếu nữ không để cho chàng nói hết, khê hừ một tiếng, làn áo lụa phất phơ trong gió cuốn thân nàng đã lướt nhanh vào sơn cốc.

Văn Đồng đứng ngơ ngác, không hiểu lòng cô gái sao kỳ quặc thế, một nỗi buồn phảng phất trong đầu chàng giâyây... bỗng chàng như lo lắng điều gì thầm kêu “Không xong” vội tiến vào theo. Văn Đồng lặng lẽ theo sau nàng, lúc đó chàng thấy thân pháp của Bạch Y thiếu nữ tự nhiên chậm lại, rồi khụy xuống Văn Đồng vội lướt tới đỡ lấy thân hình của Bạch Y thiếu nữ. Chàng đặt nàng xuống phiến đá bằng phẳng, gương mặt xinh đẹp của Bạch Y thiếu nữ làm cho Văn Đồng càng nhìn tim càng đập mạnh, thoát đầu chàng cứ trù trù không dám chạm vào thân hình người ngọc, nhưng thấy sự lâm nguy đã đến lúc chỉ đành, nên chàng bậm gan, vệt lớp áo trắng lơ tay, nhưng đôi tay không thấy có vết thương nào cả bắt buộc chàng cởi áo ra, cách nhũ hoa không đầy một tấc, nơi “Nhũ Căn huyết” lổm đổm mấy mũi kim đen găm sâu, máu tím bắt đầu rỉ ra.

Đây là loại “Hắc Vũ Châm” kẻ nào bị trúng phải nếu không cứu chữa, ngay mấy tiếng đồng hồ sau sẽ biến thân hình đen như than mà chết, còn nếu nhằm ngay tử huyết, thì sẽ chết ngay tức khắc.

Vừa hồi hộp, vừa lo lắng, chàng biết lấy thuốc đâu mà chữa cho nàng bây giờ, nhưng nếu cứ kéo dài thì nàng sẽ bị nguy mất.

Bỗng chàng chợt nhớ đến lời nói của “Yếu Mạng Hoa Đà” liền nhổ mấy mũi hắc châm ghim trong mình thiếu nữ, đoạn đưa ngón tay trở lên miệng cắn cho chảy máu, rồi nhỏ những giọt máu tươi ấy lên chỗ vết thương của nàng. Làn da trắng trẻo mịn màng, nơi chỗ bị thương bầm đen như mực thế mà sau khi máu của Văn Đồng nhỏ vào không bao lâu, nơi vết thương dần dần trở đỏ làn da trắng chầm rãi ửng hồng.

Thì ra “Yếu Mạng Hoa Đà” đã cảnh cáo chàng sau khi cho chàng uống hườn thuốc xanh để cấp thời chữa khỏi “Tiêu Cốt Hoá Phách đan” của “Thiên Áo mê cung” chủ nhân, nhưng nhớ rằng thuốc xanh ấy cũng là một loại độc dược, ông ta nói : “Chất độc ấy tiêu trong huyết quản có thể chống lại trăm thứ độc bên ngoài” vì vậy mà Văn Đồng mới hy vọng máu có chứa chất độc của chàng, có thể cứu chữa “Hắc Vũ châm” độc của địch.

Quả thật chẳng sai chàng đã thu được kết quả, đã chữa được vết thương của người đẹp.

Chàng vui mừng khôn xiết, lớn tiếng gọi :

Cô nương! Cô nương, cô có cảm thấy đỡ phần nào chẳng?

Văn Đồng đã gọi hai ba lượt mà cô gái vẫn không hề phản ứng, nàng vẫn thiem thiep chưa tỉnh.

Đây... đây là nguyên nhân gì vậy cà? Chàng nghĩ đi nghĩ lại có đến trăm lượt kết cuộc mới vỗ trán thất thanh nói :

Có lẽ độc khí đã xâm nhập vào nội phủ của nàng rồi?

Trầm ngâm giây lát, chàng mới khẽ thở dài nói :

- Cô nương, xin tha thứ cho tại hạ đã thất lễ!

Nói dứt, chàng liền lấy răng cắn ngay chót lưỡi, máu tươi chảy ra một miệng, rồi dùng hai tay vạch môi thiếu nữ, kề miệng vào miệng nàng, ngậm dụng chân khí thổi bung máu ấy vào nội tạng của nàng.

Cũng nhờ công lực của Văn Đồng thâm hậu, phút chốc đã đưa máu nóng của chàng đi quanh cả nội thể của thiếu nữ một vòng.

Sợ chưa đủ sức cứu chữa vết thương độc đã xâm nhập quá lâu, chàng lại sù thêm hai bung máu của chàng vào người nàng nữa. Giây phút trôi qua gương mặt tái nhợt của cô gái dần dần ửng đỏ, sức nóng trong người cũng đã giảm xuống dần.

Văn Đồng thấy thế mới yên tâm, bốn chiếc môi từ từ rời khỏi, chàng hít một hơi nhẹ nhõm đang định đứng lên bỗng thấy đôi mắt của thiếu nữ từ từ hé mở, lay động mấy cái lòng Văn Đồng mừng tợ bắt được vàng, vội vã gọi lớn :

- Cô nương! Cô...

Lời vừa đến đây, đột nhiên thân hình của thiếu nữ tựa quây, đôi tay của nàng dang ra ôm chặt lấy người chàng, cả một thân hình mềm yếu nằm lọt trong lòng chàng thiếu niên mười tám.

Cử chỉ đột ngột của thiếu nữ Bạch Y khiến cho Văn Đồng sợ hãi chàng định đưa tay ra xô lấy thân hình nàng.

Ngờ đâu tay chàng vừa chạm đến làn da trắng mịn ấy, bỗng cảm thấy lạnh như băng, gương mặt ửng hồng khi nãy khoảng khắc lại trở nên trắng xác, tứ chi run rẩy không ngừng.

Văn Đồng sợ hãi, vội vã đưa tay ra ôm chầm lấy người nàng siết lại, truyền hơi ấm trong người chàng vào khắp thân thể nàng.

Đó chẳng qua là một động tác cấp thời trong lúc lúng túng, vài phút trôi qua, tâm chàng mới lắng lại, suy nghĩ những biến cố vừa qua, mới hiểu rõ nguyên do của vết thương nàng đã mắc phải.

Trận chiến nơi sơn cốc khẫu, lúc Quân Đô bị chàng đánh thương, đang ngồi điều dưỡng, Bạch Y nữ thừa cơ tung mình đến giết, không ngờ lại bị “Cửu U sát chưởng” của Khưu Huyền.

Lúc ấy thì nàng chỉ rùng mình một cái nhưng Hàn âm chưởng lực đã xâm nhập vào người mà không biết, đến khi nàng bị “Hắc Vũ châm” ám hạ, Văn Đồng chỉ lo điều trị bên ngoài nên trong người còn yếu, Hàn Khí trong người lại phát ra.

Văn Đồng đã biết căn do không còn chần chờ gì nữa lập tức cởi ngay áo, áp ngực nàng vào người mình, tay mặt áo vào Mạng Môn huyết tập trung tư tưởng vận dụng “Vô Cực huyền công” thì triển “Lưỡng Nghi chân khí”, một luồng hơi nóng từ trong lòng bàn tay phát ra, chậm rãi chà sát khắp lưng nàng.

Hai miệng lại một lần nữa kề bên nhau, tình cảnh hiện tại nếu người ngoài nhìn vào như đôi tình nhân đang âu yếm, thân mật tột cùng, chiếc thân ngà ngọc của thiếu nữ đang xuân nở trong lòng chàng trai vừa lớn, bốn làn một khít lại chuyển hơi nóng cho nhau, cảnh thần tiên trong giai đoạn ái ân khiến ai thấy mà chẳng đem lòng ham muốn.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 8**

Thiên Huỳnh nhất giáo

Đột nhiên, đôi mắt Văn Đồng nhìn đồng máu nơi tay đã chảy ra ngoài đất thành vũng, chàng bất giác giật mình, thở dài tự trách :

“Văn Đồng! Văn Đồng! Người đã phí giọt máu tươi để cứu tánh mạng nàng, mục đích để làm gì? Người dám lấy cả sinh mạng mình ra để hòng đổi lấy mạng của nàng sao? Nhiệm vụ người còn nhiều lắm! Mỗi thù của cha mẹ đang chờ người.”

Nghĩ vậy liền chàng đứng phắt dậy, vội vã gài lại nút áo, đoạn nghiêm chỉnh, đoạn trang mặc lại chiếc áo cho nàng.

“Ái chà” tiếng kêu khê đau đớn của nàng thiếu nữ Bạch Y, đôi mắt của nàng từ từ hé mở.

Văn Đồng vội vã thụt tay lại đứng dang ra một bước ôn tồn hỏi :

- Cô nương! Có phải trong người cô đã bớt hẳn rồi không?

Thiếu nữ đưa mắt yếu ớt nhìn chàng, rồi từ từ sụp đôi nhãn quang xuống, bỗng mặt nàng biến sắc, má ửng đỏ, nàng vội vã ngồi nhõm dậy, đôi mắt lại soi ngay vào mặt Văn Đồng.

Thì ra khi nhìn xuống quần áo của mình nàng biết ngay đã bị người ta cởi áo ra. Trong động tối om chỉ có hai người, vậy thì kẻ cởi áo nàng không phải Văn Đồng thì còn ai? Rồi!...

sau đó còn có việc gì xảy ra? nàng thật không dám nghĩ thêm.

Văn Đồng bị đôi mắt nhìn soi mói của nàng, trống ngực đập thành thịch, nghĩ lại tình cảnh khi nãy, lòng chàng cảm thấy không yên, mặt nóng rang tay chân lỉnh quính.

Bạch Y thiếu nữ chú mắt nhìn Văn Đồng một hồi bỗng đôi mắt long lanh ấy từ chỗ nẩy lửa trở thành dịu hiền, đôi mi đen từ từ sụp lại, giọng u oán nói :

- Người...

Nàng chỉ thốt được có một tiếng rồi ấp úng không còn nói tiếp được nữa.

Văn Đồng này giờ đang hồi hộp, bỗng mặt chàng nghiêm nghị cất tiếng :

- Khi này cô nương đã bị “Cửu U Sát Khí” của Hiến Đô song sát xâm nhập, rồi lại bị ám khí làm bị thương, tại hạ trong lúc cấp kỳ chỉ còn biết tòng quyền thay cô nương hút độc chữa thương với lòng thành thật ấy tại hạ dám thề với trời đất...

Thiếu nữ Bạch Y vốn thông minh hơn người, nhìn qua nét mặt thành khẩn của chàng biết ngay chàng không nói dối khê thở dài ngắt lời :

- Người khỏi nói nữa, đa tạ người lắm.

Vốn tánh ngạo nghễ sẵn có trong lòng của mỗi thiếu nữ, nên nàng sợ nói nhiều chàng sẽ thấy rõ lòng yếu đuối giả vờ nghiêm nghị nhắm đôi mắt lại dưỡng thương.

Văn Đồng ngơ ngác lát lâu chàng khê thở dài, cảm thấy trong người đã bắt đầu biết mệt, liền ngồi một bên cũng vận khí điều hòa.

Thời gian từng phút một trôi qua lúc hai người mở mắt ra thì ánh mặt trời đã rơi vào trong động.

Văn Đồng vội vàng đứng dậy mỉm cười hỏi :

- Thương thế cô nương đã bớt hẳn rồi chứ?

Bạch Y thiếu nữ chỉ “ừ” một tiếng rồi đưa mắt mơ màng nhìn ra ngoài xa, bỗng nàng khê nói :

- Tôi khát nước quá, phiền ra ngoài tìm cho chút nước được chăng?

Trong lúc nói chuyện giọng nàng sao hơi run run, hình như phải rón dưng sức lắm vậy.

Văn Đồng đưa đôi mắt lo lắng nhìn nàng rồi quay người ra động đi tìm nước.

Vùng rừng núi, đâu đâu cũng có suối khe, nhưng lấy gì để hứng đem về, chàng tìm mãi cho đến khi vào một ngôi miếu bẽ tìm gặp chiếc chén mẻ miệng chàng vội vã đem ra rửa sạch, hứng lấy nước trong đem về cho nàng. Vừa bước chân vào đến sơn động, bỗng mặt chàng tái xanh, đôi tay run rẩy, chiếc chén mẻ bị rớt xuống đất vỡ tan.

Thì ra, trong động vắng lặng không một tiếng động bóng thiếu nữ Bạch Y đã đi mất tự bao giờ.

Chàng buột tiếng thở dài ảo não, miệng lẩm bẩm :

- Nàng cố ý trốn lánh ta? Hay là lại gặp ai bắt cóc nữa rồi?...

Mặt chàng vừa buồn bã, vừa hờn giận, từ từ cất bước ra khỏi hang núi, đưa mắt nhìn lại tứ phía một lượt cuối cùng, nhưng thất vọng hoàn toàn thất vọng.

Bỗng... từ dưới núi có sáu bóng người lẹ làng chạy lên, phút chốc đã đến trước mặt Văn Đồng dừng lại.

Đi trước là bốn người trung niên ăn mặc đẹp đẽ, đầu đội kim khôi, lưng giắt trường kiếm, chân đi giày thêu hoa, đặc biệt là đôi mắt kẻ nào cũng đều sáng quắc như sao, khiến ai nhìn thấy cũng phải rùng mình.

Sau bốn người là một người hán tử áo đen cùng một cụ già bịt mặt.

Hai bên đứng im lặng giây lâu, sau cùng một trong bốn người đi đầu lên tiếng lạnh lùng :

- Tân Thẩm, cứu con a đầu ấy có phải là hãn không?

Hán tử áo đen đứng sau lưng nghiêng mình cung kính “dạ”.

Người ấy “Hừ” lên một tiếng, quay sang Văn Đồng trầm giọng quát :

- Nhãi con, sang đây, bốn tước có lời muốn hỏi!

Văn Đồng trừng mắt nhìn ông ta một cái, vẫn im lặng đứng yên một chỗ.

Người ấy sầm ngay nét mặt, quá tháo :

- Nhãi con, con a đầu ấy đã đi đâu rồi?

Văn Đồng mỉm cười nói :

- Bốn thiếu gia đang định hỏi người câu ấy, nàng đã đi đâu rồi?

Hừ! thằng nhãi con thật to gan, dám chạm đầu bốn tước, có lẽ người không còn muốn sống nữa thì phải!

Văn Đồng miệng vẫn mỉm cười, đôi mắt lườm đối phương, từ từ tiến lên gần.

Kẻ ấy mắt lộ hung quang, hét lớn :

- Đứng yên! trả lời câu hỏi của bốn tước nếu không người sẽ chết ngay.

Văn Đồng như không nghe thấy, chân vẫn bước gần miệng lạnh lùng :

- Lũ chuột vô tư, bốn thiếu gia ghét nhất là đồ mưu cướp của người, làm chuyện bất chính nông cuồng tự đại.

Kẻ ấy nghe nói ngường mặt lên trời cười dài, hai tay áo liền phất ra.

Vù! Vù! hai luồng Hàn ân nhu khí cuồn cuộn tuôn ra, nhắm vào người Văn Đồng công tới.

Văn Đồng khẽ hừ một tiếng, liền dừng bước lại, tả chưởng đưa ra chống đỡ. Miệng quát :

- Dang ra!

Hai luồng chưởng lực chạm nhau, phát ra tiếng kêu xào xào, thân hình đối phương lao đảo lùi sau hơn trượng. Văn Đồng vẫn đứng yên bất động nghênh mặt mỉm cười.

Công lực của Văn Đồng thật là ít thấy, khiến cho năm người bên kia phải thất đảm kinh hồn. Vì họ dư hiểu thể phất của người hán tử vừa rồi ít nhất phải dùng đến bảy thành công lực. Sức mạnh có thể hứng cây băng đá, thế mà đối phương chỉ nhẹ nhàng dùng tay trái đương nghênh cũng đủ đánh bại.

Văn Đồng không dám nhồi thêm, chỉ đưa mắt nhìn cả bọn trầm giọng :

- Vì bốn thiếu gia có lời hỏi người. Nên tạm thời tha cho đấy, nếu không thật lòng phút đáp, hừ! đừng trách thiếu gia ác độc.

Người vừa bị đánh khi nãy đưa mắt liếc nhìn ba người một cái, bỗng bốn người lệ làng lách mình dang ra.

“Lẻng kẻo” một tiếng vang phát ra bốn cây trường kiếm lệ như chớp tung vào đối phương đâm nhâu.

Văn Đồng ra vẻ thản nhiên đợi cho mũi kiếm sắp chạm vào mình liền giở “Truy Quang Trục Điện” thân pháp xẹt một cái đã nhảy ra khỏi vòng công của bốn tay kiếm khách.

Bỗng... vút vút vút... sau lưng chàng phát ra những tiếng xé gió không hề quay đầu lại nhìn hai bóng tay áo phất mạnh ra sau, vù vù kinh phong lập tức thối ra đẩy tạt mấy trăm mũi kim nhỏ quay đầu trở lại.

“Ồi chà!” một tiếng kêu đau đớn hán tử áo đen vừa buông ám khí hại chàng, ngờ đâu lại bị ám khí quay đầu ghim trở lại, thân thể lập tức đen bầm, giãy giụa một hồi rồi tắt thở.

Bốn tay kiếm thấy chém vào địch bị hụt, đồng bọn của mình lại chết mất một người, vừa giận, vừa sợ đồng hè nhau tung mình lên cao đưa kiếm ra bủa xuống đầu địch, ánh sáng kiếm chói lòa uy lực dũng mãnh tuyệt luân như sơn băng, như sét chớp.

Văn Đồng thấy thế không khỏi e dè liền vận “Vô Cực huyền công” song



chưởng đưa ra chống đỡ chân bước ngang người đã đi sang tám thước.

Bốn tay kiếm thấy thế liên thủ của họ quá chặt chẽ, đối phương đã bị vùng kiếm quang che lấp, chỉ còn chờ chết mà thôi, ngờ đâu đột nhiên lại có một kinh lực ghê hồ từ dưới dội lên, bốn mũi kiếm phát ra những tiếng vù vù gió cản, hồ khẩu người nào người ấy như bị xé rách, họ biết ngay đã gặp phải kẻ địch không phải tầm thường, bốn người đã hợp hết sức lực thể mà cũng không đủ để chống cự với một mình thiếu niên trong lòng gầm khiếp đảm, vội vã đề khí, thân hình của bốn tay kiếm lại nhẹ nhàng tung ra xa hạ xuống.

Đồng lúc ấy, một tiếng “Bùng” vang lên, thì ra người bịt mặt đứng sau bốn tay kiếm này giờ thừa lúc Văn Đồng không lưu tâm, vận sức đánh vào lưng chàng một cái thật mạnh.

Một việc cho mọi người ngờ ngác lại xảy ra, không hiểu sao người bịt mặt kêu lên một tiếng thảm thương, thân hình bị một sức lực vô hình chấn dội văng người ra xa ngoài trường, ngã lăn xuống đất miệng thổ máu tươi, vùng vẫy giãy lâu rồi tắt thở.

Văn Đồng không hề biết được sự phản ứng lợi hại trong người chàng, vì ngay cả chiếc áo lam cũng chưa động đến.

Với công lực thần kỳ từ trước đến nay chưa từng thấy khiến cho bốn tay kiếm đang định nhào vô lần nữa đều phải dừng tay đứng ngó, kinh dị, sợ hãi.

Văn Đồng đưa mắt lạnh lùng nhìn qua bọn họ một lượt, lên tiếng :

- Sao? Các người không muốn chết thì phải trả lời những câu hỏi của ta đây!

Bốn tay kiếm đưa mắt nhìn nhau, vẫn chàng hán tử trọng tuổi hơn lên tiếng :

- Trước khi vào chính đề, các hạ có thể cho biết quý tánh đại danh cùng sư môn.

“Im mồm!” Văn Đồng với giọng lạnh lùng mặt nghiêm nghị :

- Bốn thiếu gia hỏi người, chứ không phải các người hỏi ta, các người không muốn chết thì trả lời “vâng” còn nếu muốn chết thì, hà hà! rất là giản tiện, chỉ trả lời một tiếng “không” cũng đủ rồi!

Tay kiếm khi nãy, hù một tiếng nói :

- Bốn tước không tin lại có việc giản đơn như thế.

Đôi mày Văn Đồng nhú lại, quát lớn :

- Không tin người cứ thử xem.

Tiếng quát vừa dứt, hữu chưởng từ từ đẩy ra nhắm ngay hướng của tay kiếm vừa đối đáp khi nãy, “Lưỡng Nghi chân khí” từ trong tay chàng ào ạt phát ra.

Đối phương đã hiểu thiếu niên áo lam này chẳng phải tầm thường, vội vã tận dụng sức lực của mười mấy năm công lực, dồn vào song chưởng, đưa lên ngang ngực chống nghinh.

Lạ kỳ, hai luồng chưởng lực vừa chạm nhau, không hề nghe thấy tiếng động biến đi một cách vô dạng vô hình.

Tay kiếm khách không khỏi thất kinh, vốn ông tận dụng sức bình sinh phản công thế mà như sắt chìm đáy biển, không tung không tích bảo ông không kinh dị sao được.

Đang lúc suy nghĩ liên miên, bỗng cảm thấy lại có một áp lực của chưởng phong như thái sơn áp đỉnh.

“Ái chà” tiếng rống vang lên, thân hình vạm vỡ là thế, vậy mà bị luồng gió đánh vào thất khiếu liên chạy máu tươi ngã lăn ra đất.

Văn Đồng từ từ thu chưởng lại, đôi mắt sáng như sao, nhìn đăm đăm vào bọn ba người còn lại, nạt lớn :

- Các người là ai?

- Chúng ta là người của Thiên Huỳnh giáo.

Vừa lúc đó xuất hiện một lão già lưng khòm. Ba hán tử khom mình thi lễ, ông già mới khẽ hỏi :

- Người là ai?

Văn Đồng không đếm xỉa tới câu hỏi của lão già mà hỏi ngược lại :

- Các người có gặp Bạch Y thiếu nữ không?

- Không!

Văn Đồng chấp tay nói :

- Tại hạ có việc gấp xin cáo từ.

Cụ già lưng khòm đưa tay nói :

- Khoan đi đã.
- Tại sao?
- Muốn đi không phải là chuyện dễ!

Văn Đồng hơi tức giận :

- Lão tiên bối nói vậy là có ý gì?

Cụ già nói :

- Người muốn rời khỏi đây phải thắng ta.

Văn Đồng tức giận nói :

- Xin lãnh giáo.
- Tiếp chiêu.

Lời vừa dứt, tay phất ra một đạo kinh phong như vũ bão.

Văn Đồng khẽ hừ lên một tiếng, vận dụng “Vô Cực huyền công” tay trái dùng chiêu “Hải Đế Giáng Long” công địch.

Cụ già lưng khòm thấy Văn Đồng tiếp được vù phất vũ bão của mình lòng cũng kinh hãi biết là gặp phải tay không vừa, ông ta buông tiếng cười nham hiểm, hai vạt tay áo lại hợp nhau phát ra vận dụng bảy thành công lực.

“Bùng” một tiếng động trời, cát bay đá chãy, cây cối ngã tung trong vòng mấy trượng kinh phong dữ dội.

Văn Đồng vẫn uy nghi, đứng yên không nhúc nhích.

Cụ già lưng khòm râu tóc bị gió thổi tung sắc thái trông bộ dữ ác, cũng đứng vững như núi thái sơn không hề nhúc nhích.

Trong lòng hai người lại càng dè dặt, họ đã rõ nội lực của đối phương, tuy không phân thắng bại, song nếu sơ hở chỉ một đường tơ kẽ tóc ắt phải lâm nguy ngay thật đã gặp địch thủ lợi hại mà xưa nay chưa hề thấy.

Hai bên đứng nhìn sững nhau giây lâu.

Bỗng đôi mi của cụ già lưng khòm nhúu lại, mặt hiện sát khí, thét lên như sấm :

- Nhãi con, nạp mạng đây!

Lời dứt thì tay áo rộng liền phất ra, hai ban tay gân guốc một trên một dưới. Lập tức Hỏa Nhiệt Chánh Phong nóng như lửa đốt, từ đôi lòng bàn tay tuôn ra, công vào người đối phương.

Văn Đồng rít lên một tiếng “Thập Bát Kim Cương Thủ” lẫn với “Lưỡng

Nghi chân khí” dồn vào song chưởng đưa lên ngang ngực từ từ đẩy ra.

“Ầm” hai đàng đều bị sức dội đẩy lùi hai bước. Cụ già tóc bạc tung bay, thiếu niên áo lam phơ phất, họ đều trừng mắt nhìn nhau, ngầm vận chân khí thử xem có hề bị thương tích nào chẳng?

Bỗng nhiên một tiếng quát to... ba hán tử thừa cơ tung mình nhảy tới, hợp nhau sáu chưởng đánh mạnh vào người Văn Đồng.

Sáu luồng chưởng lực, thế mạnh tựa đảo hải bài sơn, thành một bức tường ồ ạt ập vào người Văn Đồng.

Văn Đồng khẽ cười một tiếng, thân hình dụng thế Tiềm Long Thăng Thiên nhảy vọt lên cao ba trượng tránh khỏi luồng chưởng hợp kích của ba người, rồi lẹ làng sử dụng chiêu “Thần Long Điều Thủ” song chưởng từ trên ấn xuống phối hợp “Lưỡng Nghi chân khí” một cương một nhu ào ạt đè vào đầu địch.

Ba hán tử thấy sức hợp công của mình đã vô hiệu, giờ đối phương lại từ trên giáng xuống, trong lòng không khỏi run sợ, hè nhau một tiếng, sáu bàn tay đưa lên đỉnh đầu chống đỡ.

Cụ già lưng khòm thấy ba thuộc hạ sắp bị lâm nguy, cũng chẳng cần đến điều luật giang hồ, song chưởng liền từ bên đánh vào, mong phân tán được phần nào thế công của Văn Đồng.

“Bùng, Bùng” hai tiếng chất động vang lên, cát bụi lúc nãy chưa kịp lắng xuống, giờ lại được dịp bay tung lên trời.

Trong đám bụi mù, ba tiếng đánh “hự” nặng nề, ba thân hình hán tử lão đảo lùi bước, mặt mày tái nhợt, miệng thổ máu tươi, chứng tỏ thương tích chẳng phải nhẹ.

Văn Đồng bay vệt ngang một trượng, rơi mình xuống đất, mồ hôi bắt đầu thấm ướt, gương mặt đỏ bừng giữa hai đường mi ẩn hiện một màng sát khí.

Cụ già lưng khòm thấy thân hình của Văn Đồng đang lơ lửng trên không, không những chịu nổi kinh lực của song chưởng mình đánh ra, lại còn dư sức đả thương ba tay cao thủ thượng hạng của bốn giáo, công lực thâm hậu như thế, thật trên đời ít từng trông thấy, không khỏi lo sợ, hét lên một tiếng

:

- Nhãi con, tiếp thêm chưởng nữa xem nào!

Lời dứt thì song chưởng cũng đã đưa lên ngang ngực, từng bước một tiến gần đến trước mặt Văn Đồng. Sau khi xuất chưởng cự địch Văn Đồng vội vã công điều khí, bồi bổ lại công lực, giờ thấy hai lòng bàn tay của cụ già bỗng đỏ như lửa đốt, trong lòng ngấm cảnh giác, ngoài mặt vẫn thản nhiên cười khiêu khích :

- Lão thất phu chó hòng nhác người, bốn thiếu gia cũng sẽ cho người về Tây phương một lượt.

Vừa nói chàng vừa vận “Vô Cực huyền công” chạy khắp châu thân, “Lưỡng Nghi chân khí” tụ vào song chưởng mắt nhìn địch tử, miệng khẽ mỉm cười.

Bầu không khí nặng nề, ngọt ngào chỉ còn nghe tiếng thở ồ ồ của ba hán tử đang ngồi vận khí dưỡng thương.

Cụ già lưng khòm cùng Văn Đồng hai người cách nhau càng lúc càng gần, đến khi còn độ sáu bước nữa, hai bên đều giơ song chưởng lên, chờ đợi đẩy ra.

Bỗng... một tiếng hú thanh thót từ chín tầng mây vọng đến.

Cụ già lưng khòm vừa nghe mặt liền biến sắc vội vã thu chưởng lại, hai tay khẽ rung rung, người đã tung xa mấy trượng, thốt kêu :

- Chạy!

Trong chớp mắt, hình bóng của ông mất dạng.

Ba hán tử vừa nghe lệnh “chạy” của cụ già cũng vội vã tung mình biến mất.

Văn Đồng không ngờ đang sắp xảy ra một trận đấu sanh tử, đối phương lại đột ngột bỏ đi mất cả dạng, chàng chỉ còn biết đứng ngơ ngác nhìn theo. Đến khi chàng nhận biết sở dĩ họ bỏ chạy là do một tiếng hú vừa rồi, thì bóng địch không còn thấy đâu nữa.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 9**

Tâm ý khó lường

Ánh nắng ban mai dịu dàng, Văn Đồng đứng yên một chỗ, đôi mắt mơ màng nhìn nơi phương trời xa thẳm nghĩ ngợi sự việc đêm qua, không khỏi buông tiếng thở dài.

Sự lẩn tránh của nàng đối với ta, có liên quan gì đến việc “Chu Tước Hoàn” không?

Văn Đồng hiện đang muốn tìm kiếm nơi hạ lạc của Chu Tước Hoàn càng muốn tìm kiếm tông tích của thiếu nữ đáng yêu kia giờ biết khởi sự từ đâu? Lúc ấy, nơi phiến đá lớn cách chàng mấy trượng, đột nhiên có một bóng người từ từ lộ dạng lạng lẽ đi gần về hướng chàng.

Ba trượng... hai trượng... rồi chỉ còn cách chàng có một trượng...

Văn Đồng sớm đã phát giác nhưng giả vờ không hay biết đợi cho bóng người ấy đến gần đột nhiên quay người trở lại. Hữu chưởng đánh ra một luồng kinh phong mạnh mẽ nhắm ngay kẻ ấy công vào.

Kẻ ấy chỉ phát ra tiếng cười khẽ, làn áo tung bay, thân hình lơ lửng giữa không trung như hình hạc lướt gió, rồi từ từ hạ xuống đứng ngay trước mặt Văn Đồng.

Văn Đồng xét thấy kẻ này không có ý đối địch, nên chưởng hai trái sắp định tung ra, vội vàng thu trở lại, đưa mắt nhìn kỹ.

Thì ra! Một chàng thiếu niên anh tuấn, đẹp đẽ, mặt trắng như dãi phấn, môi đỏ tợ thoa son, đôi mắt mày dài sắc xảo. Cặp mắt đen lóng lánh, phong độ nho nhã, khí phách hiên ngang.

Thiếu niên đẹp đẽ này mình mặc áo xanh, đầu chít khăn nho sinh, trước ngực đeo lưng lẳng một miếng Túy Ngọc màu sắc long lanh, vừa xem cũng biết ngay là vật quý hiếm có.

Càng lạ lùng hơn là thiếu niên vừa hạ thân xuống đất, đôi mắt cứ đảo khắp châu thân Văn Đồng từ trên xuống dưới, đến khi bốn mắt chạm nhau, không hiểu thiếu niên lại nở một nụ cười duyên, rồi đưa mắt nhìn về nơi

khác.

Nụ cười của thiếu niên đập đẽ kia, không khỏi khiến cho Văn Đồng lấy làm lạ. Vì lúc cười hai má để lộ đồng tiền, mà dáng điệu nhu mì như phái nữ lưu khuê các.

Văn Đồng nhìn đến sững sờ, bỗng nghe giọng nói trong trẻo, thiếu niên lên tiếng :

- Huynh đài một tay hạ được thuộc hạ của “Thiên Huynh giáo” võ công hy hữu, tiểu đệ thật bội phục vô cùng, giờ đây...

Văn Đồng không hiểu tại sao nói đến đây thiếu niên lại ngấp ngừng, đưa mắt nhìn lên, thiếu niên mỉm cười tiếp :

- Tiểu đệ có lời yêu cầu hơi đột ngột, không hiểu huynh đài có nhận cho chăng?

Đôi mày Văn Đồng nhíu lại, lạnh lùng nói :

- Các hạ có việc gì, cứ nói ra xem thử.

Thiếu niên cười nói :

- Tiểu đệ muốn thỉnh cầu huynh đài chỉ giáo cho vài chiêu tuyệt học?

Văn Đồng liền vui vẻ :

- Nếu các hạ có hứng thú, tại hạ xin chịu ngay.

Thiếu niên mừng rỡ :

- Vậy thì huynh đài nên lưu ý đấy nhé!?

Trong tiếng cười vang, tả chưởng đưa lên đánh vào đối thủ hữu chưởng biến chỉ, điểm ngay “Khúc Trì đại huyết”.

Một chiêu hai thức, chỉ chưởng liên gia, khí thế tuyệt luân, cử động nhanh nhẹn.

Văn Đồng khẽ “hừ” một tiếng, chân bước dang ra, tà áo phất lên, thân hình đã vụt ra sau lưng của đối thủ.

Thiếu niên xuất vô hiệu, lòng thấy phục ngẫm, thân hình như “Hải Yến đùa sóng” vệt ngang năm thước, rồi lại uốn mình trở ngược lập tức đứng lại đối diện với Văn Đồng, mặt tươi như hoa nói :

- Không ngờ nơi huynh đài, lại thấy được “Vân Long Cửu Hiện” thân pháp tuyệt diệu, thất truyền đã lâu, khiến cho tiểu đệ vui mừng khôn siết, dám mong chỉ thêm vài chiêu tuyệt kỹ nữa vậy!

Lời vừa dứt thì tả chưởng của thiếu niên cũng đã từ dưới giở lên trên nhẹ nhàng đẩy ra, chân đi sáu bước, thân hình mau như điện chớp hữu chưởng tua tủa đánh ra cứ nhắm chín đại yếu huyết nơi lưng Văn Đồng công tới.

Văn Đồng không ngờ đối phương lại biết được sư môn tuyệt học của mình thâm giựt mình, vội vã hữu chưởng phát ra với chiêu “Thần Lư Trọng Bế” chế ngự lấy tả chưởng của đối phương, tay mặt sử dụng “Thủ Huy Tỳ Bà” quơ thành một vòng tròn trước mặt, lập tức hóa giải thể công của đối thủ cười lớn nói :

- Chiêu “Hành Vân Bố Vũ” của các hạ vốn là một trong ba tuyệt chiêu “Phật Quang Phổ Độ Giáng Ma chưởng” do “Vô Ưu thần ni” nơi Nam Hải sáng tạo ra không hiểu lời đoán của tại hạ có đúng cho chăng?

Thiếu niên thấy Văn Đồng không những hóa giải được chiêu thức sở trường của mình một cách dễ dàng đồng thời còn biết được danh chiêu cùng xuất xứ. Trong lòng không khỏi kinh ngạc, lập tức dừng lại, cung tay hỏi :

- Xin hỏi huynh đài là môn hạ của ai?

Văn Đồng nghe hỏi ngơ ngác, bụng nghĩ “Thật là quái lạ!” chàng đã biết được là “Vân Long Cửu Hiện” thân pháp, tại sao lại không hiểu lai lịch sư môn của ta? Trong lòng phân vân khó hiểu, nên nhất thời im lặng không trả lời.

Thiếu niên trông thấy Văn Đồng đứng im không lên tiếng sắc mặt như lộ vẻ chẳng vui, tru mỏ nói :

- Huynh... huynh không muốn cho đệ biết sao?

Thái độ nũng nịu này, đã lộ vẻ cử chỉ của một trang thiếu nữ.

Văn Đồng trông thấy lại càng không hiểu gì cả, khẽ lắc đầu.

Thiếu niên bỗng mỉm cười, rồi tỏ ra như thông minh nói :

- À! đúng rồi! Có lẽ lệnh sư đã dặn cấm không được cho ai biết, nên huynh cảm thấy khó xử có phải chăng?

Văn Đồng lại khẽ lắc đầu, đột nhiên trầm giọng nói :

- Lắng nghe! Có kẻ từ dưới núi lên đây!

Thiếu niên lắng tai nghe ngóng, quả nghe từ xa vắng vắng có tiếng lùa bay, nhưng nếu tai không tinh thông, thì không thể phát giác được, liền đưa đôi



mắt thán phục liếc về phía Văn Đồng, mỉm cười nói :

- Kê đến hình như thân thủ chẳng kém, chúng ta có nên tìm nơi lẩn tránh không?

Với lời lẽ ấy, tỏ ra chàng tùy theo ý muốn của Văn Đồng mà tùng sự. Nhưng, Văn Đồng vẫn tỏ vẻ thản nhiên, lắc đầu.

Phút chốc, tiếng động càng lúc càng to, ba bóng người đã từ dưới núi chạy lên đến nơi, đứng ngay trước mặt hai người. Ba người vừa đến ăn mặc sắc phục khác nhau râu dài lưng lép, ánh mắt sáng ngời.

Sáu luồng nhân quang cứ chăm chú nhìn về phía thiếu niên trẻ đẹp. Nghiến răng kèn kẹt như hình muốn ăn tươi nuốt sống.

Lát sau, sáu luồng nhân quang lại đi về phía Văn Đồng, tiếng cười lạnh nhạt không ngớt phát ra.

Văn Đồng cảm thấy tức giận, hừ lên một tiếng hỏi :

- Các người muốn gì, nói mau!

Một trong ba cụ già, thân hình cao lớn, mặc áo huỳnh bào bước lên một bước cười dễ sơ :

- Tiểu tử buông lời nên cẩn thận, người có biết lão phu ba người là ai không?

Văn Đồng định ninh bọn họ cũng thuộc hạ của Thiên Huỳnh giáo. Vừa nghe hỏi đôi mày dĩnh ngược khinh khi nói :

- Thì cũng như hạng vô sĩ của giang hồ. Chịu làm nô bộc của thiên hạ chứ ai.

Cụ già áo vàng biến sắc giận dữ quát lớn :

- Tiểu tử! Cả “Xuyên Tây tam độc” cũng không nhận được sao mà dám buông lời hồ đồ, hừ...

Văn Đồng lớn tiếng quát tháo :

- Người “hừ” việc gì nghĩ tình không phải đồng bọn với “Thiên Huỳnh giáo” thiếu gia tha cho đấy không mau rút đi.

Cụ già huỳnh bào khẽ cười, đưa tay chỉ về thiếu niên đẹp để hỏi Văn Đồng :

- Người này có phải là bạn của người không?

Văn Đồng vốn tính thông minh vừa hỏi đã biết ngay thiếu niên này chắc có

thù oán với bọn họ nhưng không đành mà chạy, nên bị họ đuổi theo nhận lầm chàng là bạn.

Song, thực tế Văn Đồng cũng có hảo cảm đối với thiếu niên này nên vừa nghe hỏi, chàng không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận lạnh lùng đáp :

- Người không quyền hỏi!

Cụ già áo vàng lớn tiếng :

- Tiểu tử, nếu người không hề quen biết với hân thì ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Văn Đồng nghe nói nổi giận rít lớn :

- Lũ chuột vô tri, dám thất lễ trước mặt bốn thiếu gia, kể như các người muốn chết.

Cụ già cùng rống lên, tung mình nhảy đến mười đầu ngón tay đưa ra, lập tức mười luồng hơi lạnh nhẹ nhàng phát tới tiếng theo là một mùi tanh nực mũi bao trùm cả châu thân chàng.

Văn Đồng hừ một tiếng, chân khê dang ra, song chưởng đưa ngang ngực từ từ đẩy ra nghênh địch.

Hai luồng chưởng lực vừa chạm nhau cụ già áo vàng bỗng nhảy ra xa tám thước, rơi người xuống đất đứng nhìn Văn Đồng mỉm cười đắc ý nói :

- Tiểu tử! người đã hít “Huyền Âm Hàn Độc” của lão phu rồi, còn không ngoan ngoãn đứng bên đợi chết!

Văn Đồng lúc này đã ngửi thấy mùi hôi của đối phương phát ra, nhưng vì thấy không có hiện tượng gì khác lạ nên không để ý đến, giờ nghe đối phương vừa nói lập tức kinh sợ, vội vã vận chuyển thần công, đưa vòng khắp châu thân huyết mạch...

Cụ già thấy vậy, ngửa mặt cười dài.

- “Huyền Âm Hàn Độc” của lão phu, sớm đã theo chân lực của người đưa vào huyết mạch rồi, chỉ hai tiếng đồng hồ sau thịt người sẽ tan thành máu, cốt rả như tro, ha ha! Giờ đây có phải người cảm thấy trong người vô lực, ngửa ngáy...

Văn Đồng đột nhiên quát lớn :

- Lũ chuột nhấc nói bậy, đi!

Chưởng mặt đánh ra, kinh phong ào ạt.

Nên nhớ, từ lúc chàng bị “Yếu Mạng Hoa Đà” dùng lối dĩ độc công độc chữa trị, trong người không còn sợ chất độc nào xâm vào nữa, cho nên chưởng độc của cụ già, đối với chàng đâu có nghĩa lý gì.

Nhưng đối phương đâu biết đến việc ấy, thấy vậy lại càng đắc ý cười ha hả :

- Tiểu tử, ngươi làm vậy càng chóng chết hơn nữa.

Liên vung chưởng đưa ra bảy thành công lực, ứng phó đối phương.

“Bùng”, hai luồng chưởng lực chạm nhau, cuồng phong tung ra tứ phía, cát bụi mịt mờ chiếc bóng áo vàng, như điều đứt dây, bay lên cao rơi xa mấy trượng.

Hai cụ già kia thấy thế, hè nhau tung mình đến đỡ đại ca, nhưng khi họ đến nơi, không khỏi hồn phi phách tán, mặt mày tái mét, lạng lẽ nhìn trân. Thì ra thất khiếu của cụ già đều ra máu đã tắt thở từ bao giờ.

Nếu hiểu ba cụ già này, đều xưng “Xuyên Tây tam độc” hoành hành giang hồ lâu năm, luyện được độc môn “Huyền Âm Hàn Độc” khí công, lúc đấu với địch, chỉ khẽ đưa tay bung ra, lập tức thương ngay kẻ địch vô hình vô bóng. Trừ phi luyện được “Huyền Môn chân khí” hoặc Phật gia “Kim Cang Bất Hoại thân pháp” hộ thể mới mong trừ được.

Giờ đây Văn Đồng không hề gì cả, chỉ vì trong người đã uống độc dược, có thể chống được bách độc xâm vào.

Luận về võ công của cụ già áo vàng, có thể liệt vào hạng nhất cao thủ võ lâm, nhưng mới có một chiêu mà đã bị toi mạng, đủ kiểu võ công của đối thủ thế nào, cao thâm đến khó thể tưởng tượng được.

Vì vậy nên hai cụ già đưa mắt nhìn nhau, lập tức quyết định, bỗng thấy hai tà áo tung bay một Nam một Bắc, phân ra hai đường tẩu thoát.

Thiếu niên đẹp đẽ đứng bên đột nhiên quát lớn :

- Hai người đừng hòng tẩu thoát?

Lời vừa dứt, cũng chẳng thấy cử động ra sao. Người đã bay bỗng lên cao, thân hình như mũi tên đuổi tới, chớp mắt đã bắt kịp cụ già áo đỏ hướng Đông, hai ngón tay chỉ ra như điện xẹt, nhắm ngay “Mạng Môn” huyết sau lưng kẻ địch điểm ngang.

“Ái!” chỉ một tiếng kêu thảm thiết, thân hình cụ già đã lặn xuống đất, chết

ngay tức thì.

Thân pháp của thiếu niên mau lẹ lạ thường, thế điểm huyết cũng không hề suy suyển, Văn Đồng nhìn thấy không khỏi tần ngần.

Lúc ấy cụ già hướng Bắc đang chạy, bỗng nghe tiếng rống của nhị ca, trong lòng sợ hãi liền quay đầu nhìn lại...

Thừa lúc ông ta quay đầu lại, thân hình chậm chạp, thiếu niên đẹp đẽ như ánh sao băng, chớp cái đã rượt đến nơi. :

Văn Đồng như sức hiểu ra việc gì, vội vã quát lớn :

- Các hạ không được!

Lời vừa ra thì thân hình cũng vừa sử dụng “Truy Quang Trục Điện” thân pháp tung ngay đến nơi.

Thiếu niên như hình không nghe không biết, lẹ làng vung chỉ điểm ra.

Văn Đồng thấy thế, hoảng hốt đề khí nhảy cao, tay mặt đánh vào người thiếu niên, tay trái điểm vào Mê huyết của cụ già, khiến cụ té xuống.

Thiếu niên thấy Văn Đồng xuất chiêu đánh mình, sợ hãi lách người né tránh, đến khi chân vừa chấm đất, thì Văn Đồng đã đỡ cụ già lên tay từ từ đi tới, gương mặt lạnh lùng, chàng nói :

- Việc giữa các hạ với ba người này, tại hạ muốn nghe cho biết!

Thiếu niên nghe nói ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì?

- Việc gì các hạ chớ có giả vờ, tại sao họ lại đuổi theo các hạ?

Thiếu niên ấp úng :

- Tại sao theo đuổi, tiểu đệ cũng chẳng hiểu nữa.

Văn Đồng lắc đầu :

- Nói vậy, các hạ đã bị họ ngầm gây sự có phải chăng?

Thiếu niên lắc đầu cười nói :

- Huynh đài cử hỏi những việc ấy làm gì? Chẳng lẽ tiểu đệ có chỗ nào chẳng phải sao?

Văn Đồng hừ một tiếng, mắt đăm đăm nhìn thiếu niên, trầm giọng :

- Theo tại hạ đoán, ba người này thế nào cũng vì đuổi theo các hạ mà đến đây, lúc này các hạ thỉnh giáo võ công của tại hạ, chẳng qua là muốn kéo tại hạ chung vào vòng đay thôi, nếu không thành thật nói rõ, thì...

Không đợi cho Văn Đồng nói dứt, thiếu niên bỗng khẽ cười nhìn chàng ôn tồn nói :

Sự phán đoán của huynh đài có lẽ hơi quá đáng, đệ có thể nói rõ cho huynh nghe, đệ không từng quen biết với họ, cũng không có gì thù oán, lúc này thỉnh giáo huynh tuy có dụng ý riêng, song chẳng liên quan gì đến việc này cả, huynh đài xin cứ yên tâm.

Văn Đồng như bán tín bán nghi nói :

- Các hạ bảo không thù oán gì với họ, tại sao nỡ ra tay ác độc đến thế?

Mặt của thiếu niên bỗng biến sắc, đôi mắt nhìn Văn Đồng lạnh lùng rồi đột nhiên bật cười :

- Vậy chớ thủ pháp của huynh đài đâu có hiền gì?

Rồi chàng nghiêm nghị tiếp :

- Xuyên Tây tam độc tiếng ác vang dậy, hơn nửa hôm nay đến đây đã chứa sẵn một ác ý, tiểu đệ ra tay có hơi ác độc, nhưng cũng chẳng qua là muốn diệt ác cứu nguy ấy thôi.

Lời lẽ cùng luận điệu hợp lý thành thật khiến cho Văn Đồng không biết bắt bẻ làm sao nữa.

Nhưng quan niệm của Văn Đồng, không vì thế mà phải dẹp đi, trái lại thần sắc biến đổi của đối phương càng khiến cho chàng nghi ngờ thêm nữa.

Người này đã ẩn núp bên trong chứng kiến trận đấu giữa chàng với “Thiên Huỳnh giáo” sau lại thỉnh giáo võ công nhận ra sư môn truyệt học của chàng rồi giả vờ không biết hỏi. Lại nữa võ công của thiếu niên này hơn bọn Xuyên Tây tam độc rất xa lại không đấu mà trốn chạy, giờ lại ra tay giết sạch?

Văn Đồng càng nghĩ càng cảm thấy thiếu niên này có nhiều việc mâu thuẫn, thế nào cũng có điều gì bí mật chứ chẳng sai, chưa biết chừng lại liên quan đến mình nữa.

Nghĩ thế, chàng lại đưa tay giải huyệt cho cụ già. Cụ ta vừa mở mắt, thấy mình đang nằm trong tay địch thủ, liền nhắm ngay mắt lại chẳng nói chẳng rằng.

Văn Đồng lớn tiếng :

- Mở mắt ra trả lời mấy câu hỏi của bốn thiếu gia đây.

Cụ già nhắm mắt ngẫm vận thử công lực, thấy đã bị bế, nên mở mắt cười lạnh lùng :

- Lão phu đánh không bằng người, còn biết nói làm sao?

Văn Đồng lên tiếng :

- Người là nhân vật có tiếng trong võ lâm, thi hành sự có đến nước cùng đi nữa, cũng phải ân oán phân minh chứ.

Nói đến đây chàng liền đưa mắt nhìn sang thiếu niên hỏi tiếp :

- Thiếu niên kia với người không hề quen biết lại chẳng oán cừu, tại sao các người lại tìm đến sanh sự, nếu thành thật nói ra, ta sẽ tha cho người được sống.

Cụ già đưa mắt liếc sang thiếu niên một cái đoạn hỏi Văn Đồng :

- Hẳn là bạn của người?

Văn Đồng sầm ngay nét mặt :

- Người chỉ nên trả lời những câu hỏi của ta, việc này khỏi cần lo tới.

- “Ha ha ha” cụ già bỗng bật cười lớn.

Văn Đồng khó chịu quát :

- Người cười gì?

Cụ già đột nhiên nín cười thở dài :

- Tội nghiệp! lão phu thương hại cho người, đã kết một người bạn như thế.

Văn Đồng lạnh lùng :

- Việc của ta, khỏi cần người thương hại, tốt hơn hãy thương hại cho mạng người hiện giờ.

Đôi mày cụ già bỗng nhíu lại, gương mặt trở nên đanh ác, nhìn về thiếu niên ra vẻ giận dữ, lớn tiếng :

- Kẻ ấy đã giết môn hạ của lão, để đoạt lấy tài vật, chẳng lẽ lão phu không có quyền đến hỏi tội sao?

Văn Đồng gật đầu :

- Người ấy đã đoạt vật gì của môn hạ người?

Cụ già hừ một tiếng lạnh lùng :

- Đoạt vật gì, cứ hỏi hẳn, lão phu không muốn trả lời.

Văn Đồng nhìn sang thiếu niên hỏi :

- Lời nói của ông ta có đúng hay không?

Thiếu niên mỉm cười :

- Đúng rồi sao? Không đúng rồi sao?

Văn Đồng nghe nói hiểu ngay, liền giải huyết đạo cho ông ta, trầm giọng :

- Niệm tình người nói thật lời, ta tha cho người mạng sống, mau rút ngay!

Cụ già đứng dậy, giương đôi mắt oán hờn nhìn đăm đăm vào thiếu niên chẳng nói chẳng rằng, cất bước đi xuống núi.

Thiếu niên cười nhạt một tiếng lẹ như điện chớp nhảy đến trước mặt cụ già tay trái vung ra điểm ngay vào “Ấn Đường” đại huyết.

Văn Đồng nào ngờ thiếu niên lại ra tay như vậy, muốn cản cũng không còn kịp nữa chỉ nghe một tiếng đánh “Ừ”, thân hình ông ta liền ngã lăn ra đất chết ngay tức thì.

Văn Đồng tỏ ra giận dữ phóng người đến nơi, đang định gây sự.

Thiếu niên từ từ quay đầu? trở lại cười dịu hiền nói với Văn Đồng :

- Huynh đài chớ vội nóng giận, xin nghe tiểu đệ...

Văn Đồng lớn tiếng :

- Tôi đã hứa để cho ông ta sống, tại sao lại còn ra tay giết hử?

Thiếu niên nghiêm nghị :

- Không phải lòng dạ tiểu đệ độc ác đâu, thật ra tình thế bắt buộc không làm vậy không được. Nếu để người này sống sót, không những mình tiểu đệ mà ngay cả huynh đài cũng bị rước họa vào thân.

Văn Đồng ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ nói câu này có ý gì?

Về mặt thiếu niên càng lúc càng thêm nghiêm trọng nói :

- Nên hiểu nhân vật của võ lâm, đối với việc phú quý giàu sang xem như cỏ rác nhưng đối với chữ “danh” thì không ai chịu rời bỏ, mọi việc xảy ra cũng vì danh cho đến bỏ mạng cũng chẳng hề tiếc...

Văn Đồng không nhịn được “hừ” một tiếng nói :

- Vậy các hạ giết ông ta cũng bởi tranh giành chữ danh ấy sao?

Thiếu niên mỉm cười đáp :

- Nhân vật võ lâm, tiếng tăm từ đâu mà đến? Hẳn nhiên là căn cứ trên võ công cao thấp để định đoạt, vì vậy mà các vị tiền nhân lưu truyền các cuốn bí kiếp, thần đạo, mục đích cũng để cho chúng ta dùng nó để cầu danh

thỉnh thoảng trên giang hồ có tin đồn nào là bí kiếp bảo lục, thần đao tiên kiếm xuất hiện người trong võ lâm một khi nghe được không nệ trăm phương ngàn kế để chỉ cầu đoạt cho được là mãn nguyện.

Nói đến đây, thiếu niên đưa mắt nhìn Văn Đồng tiếp :

- Huynh đài có biết hiện nay quần hùng đang tìm kiếm một vật chi bảo võ lâm, vật ấy là gì chẳng?

Văn Đồng nhanh nhẹ :

- Các hạ nói đó có phải là “Chu Tước Hoàn” chẳng?

Thiếu niên biến sắc, đôi mắt đen huyền trở mắt nhìn Văn Đồng như dò xét đoạn khẽ gật đầu tiếp :

- Đúng! Liên quan đến vật này được võ lâm đồn đãi rất nhiều, song cho đến gần đây mới biết là ở trong tay của một vị đại hiệp, vì vậy mà mọi người đã nhắm ngay mục tiêu đó tìm vị đại hiệp...

Văn Đồng vội hỏi :

- Vị võ lâm đại hiệp ấy là ai?

Thiếu niên nhìn thấy thần sắc của Văn Đồng tỏ ra quá quan tâm, không khỏi kinh ngạc đáp :

- Là vị mà tước kia đã thành danh chấn phía Bắc sáu tỉnh “Yến Sơn đại hiệp” Triệu Qui.

Câu nói đã khiến cho Văn Đồng sốt ruột, vội vã chụp tay thiếu niên hỏi giục :

- Người... người ấy hiện giờ ở đâu?

Thiếu niên không ngờ Văn Đồng lại xúc động như thế, tay vừa bị chụp gương mặt bỗng đỏ bừng, nhút thối không biết nói sao.

Văn Đồng giờ mới nhớ ra cũng vì nóng lòng, nên có thái độ đường đột như thế, tay chàng từ từ buông ra, vội vàng xin lỗi.

Thiếu niên bẽn lẽn cúi đầu cười tủm tỉm rồi tu mờ nói :

- Y ở đâu đệ làm sao biết được!

Văn Đồng ngạc nhiên nói :

- Người... người...

Thiếu niên cười khanh khách :

- Không phải huynh cứ nghi ngờ đệ sao? Lời nói của đệ liệu huynh có tin



không?

Thái độ cùng giọng nói của chàng ta không còn là kẻ tu mi nữa. Nhưng Văn Đồng đâu có để tâm chú ý, vội vã cung tay xin lỗi :

- Tại hạ có điều chi thất lễ, mong huynh đài tha thứ, nhờ huynh đài chỉ rõ cho biết, tại hạ cảm kích vô cùng.

Thiếu niên vội xê mình né tránh cười nói :

- Được rồi, được rồi! Chỉ cần sau này đừng có trở mặt với đệ là được.

Nói dứt, sắc mặt nghiêm nghị tiếp :

- Sáu năm trước đây, không hiểu nguyên nhân gì gia đình Triệu Qui lại bỗng nhiên dọn đi nơi khác, cho đến hôm nay cũng chưa ai hiểu chỗ ở của ông ta. Hai hôm trước, không hiểu sao môn hạ của “Xuyên Tây tam độc” lại tìm thấy đồng thời còn vẽ ra một tấm địa đồ...

Văn Đồng cười xen lời :

- Vì vậy mà các hạ mới giết hãm, cướp lấy bản đồ có phải vậy chẳng?

Thiếu niên đặc ý gật đầu, nhìn chiếc thân của cụ già cười nói :

- Nếu huynh thả ông ta ra, lúc ấy mục tiêu của thiên hạ vô lâm, không còn là Triệu Qui nữa mà là hai chúng ta!

Nói đến chữ “Hai ta” không hiểu sao mặt chàng thiếu niên lại đỏ ửng, im lặng không nói nữa.

Văn Đồng cứ tưởng chàng ta có thói đỏ mặt nên chẳng hề đếm xỉa, vội vã cất lời :

- Vậy huynh đài có thể dẫn tại hạ đến tìm Triệu Qui chẳng?

Đôi mắt thiếu niên chăm chú nhìn vào mặt Văn Đồng chậm rãi hỏi :

- Mục tiêu của huynh là muốn gặp “Chu Tước Hoàn” hay là chỉ muốn tìm nơi an lạc của họ Triệu? Tại hạ chỉ muốn tìm người chứ không mong được báu, xin huynh đài cư yên tâm.

Thiếu niên tươi cười :

- Lời tuy nói vậy, nhưng huynh cũng phải hứa với đệ một điều...

- Điều gì? Cứ nói.

- Rất đơn giản đệ dắt huynh đến tìm người, thì huynh cũng giúp đệ lấy được bảo vật!

Văn Đồng do dự hỏi :

- Vạn nhất “Chu Tước Hoàn” không có ở trong tay ông ta thì sao?

Thiếu niên ra chiều suy nghĩ đoạn cười nói :

- Lòng của huynh đệ rất hiểu rõ, vì vậy mà đệ phải nêu thêm chi tiết cho rõ ràng: Nếu “Chu Tước Hoàn” từ trước đến nay chưa lọt vào tay ông ta thì thôi kể như đệ phí công một chuyến vậy. Nhưng “Chu Tước Hoàn” quả đã có trong tay ông ta hay đã bị kẻ khác cướp đoạt rồi thì huynh phải giúp đệ lấy cho được vậy ấy, anh nghĩ sao?

Văn Đồng khẳng khái đáp :

- Được, chúng ta một lời danh dự, đi thôi!

Thiếu niên cũng vui vẻ không xiết, hai bóng người nhanh nhẹn tung bay.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 10**

Truy hồn đoạt mạng

Văn Đồng cùng thiếu niên khai triển tuyệt thế kinh công vượt núi qua rừng độ vài tiếng đồng hồ sau mới đến một nơi thâm sơn u cốc.

Cốc khẩu là một cụm rừng cây um tùm, lúc ấy vầng thái dương đã tắt về hướng Tây, nên cụm rừng đã bắt đầu u ám. Nhưng thiếu niên không chút do dự, lách mình chui vào bên trong khóm rừng.

Văn Đồng cũng theo bèn gót chui mình vào.

Thiếu niên trên tay cầm sẵn họa đồ vừa đi vừa nhắm hướng, một khắc đồng hồ trôi qua, chàng dừng chân lại khẽ nói :

- Đến rồi!

Văn Đồng dừng bước nhìn theo hướng chỉ, thấy xa xa trong đám cây xanh một trang viên được xây cất đẹp đẽ.

Hai người vừa định cất bước, bỗng nghe từ bên trong viên trang một tiếng cười quái gở vọng ra, thiếu niên liền biến sắc khẽ giục :

- Chạy mau!

Hai thân mình lẹ như điện xẹt, phút chốc đã lên đến mặt tường.

Văn Đồng nhờ có “Truy Quang Trục Điện” thân pháp nên đã vượt quan khỏi mặt thiếu niên nhắm hướng hậu viện xông vào.

Thiếu niên đứng nhìn bóng dáng của Văn Đồng đến khi mất hút, miệng khẽ mỉm cười, thân hình nhẹ nhàng rơi xuống đất, quay sang tả chái xông vào.

Văn Đồng vượt qua hai lớp sân viên mới đến hậu viện. Vừa phóng mình lên trên gác nhìn xuống đã thấy...

Trong đại thính một cụ già râu dài, thân hình vạm vỡ, tay cầm trường kiếm, đứng giữa bọn người ăn mặt không đều nhau.

Một trong bọn người ấy là cụ già mặt mày xấu xí, mình mặt áo dài mày huyền nhìn đăm đăm vào cụ gài đứng giữa giọng lạnh lùng :

- Tại hạ chuyển này mạo muội đến đây, cốt muốn nhờ Triệu huynh trao cho một vật.

- Khoan đã! Một trung niên nho sinh đầu chít khăn điều đột nhiên lên tiếng :

- Vạn huynh đến sau một bước, tốt hơn chúng ta nên sắp thứ tự, để tránh sự tổn thương hòa khí.

Cụ già xấu xí bật lên tiếng cười nham hiểm mặt vẫn lạnh lùng nói :

- Nếu tại hạ không thích thế thì sao?

- Cha chả! Vạn huynh nếu muốn tự ý ngang tàng. Tại hạ chỉ còn đắc tội vậy.

Riêng cụ già ồm ồm như que củi đứng bên khẽ cười lên tiếng :

- Vật chưa vào tay mà nhị vị đã gây lên rồi, không sợ chủ nhân họ cười cho bể bụng hay sao?

Cụ già xấu xí liếc mắt nhìn về người vừa nói giọng khàn khàn hỏi :

- Dư huynh chẳng lẽ có cao kiến chi chăng?

Cụ già qui củi họ Dư chăm rãi nói :

- Theo ý tại hạ, trước hết chúng ta nên hợp lực đối phó với chủ nhân, xong việc rồi mới bàn về chuyện khác chẳng hiểu nhị vị thấy như thế nào?

Trung niên nho sinh lên tiếng :

- Cao kiến của Dư huynh, tại hạ rất tán thành.

Cụ già xấu xí cũng cười híp mắt nói :

- Ý kiến của Dư huynh quả đã huyền diệu. Tại hạ đâu dám trái lời, vậy mời Dư huynh ra tay!

Cụ già họ Dư huynh hừ lên một tiếng lạnh lùng, thân hình bỗng nhiên vụt đến trước mặt cụ gài đứng giữa sảnh vu vu liên tiếp đánh ra năm chương.

Cụ già râu dài đứng giữa mỉm cười, trượt chân sang bên lách tránh mũi kiếm vung lên một chiêu “Vân Khai Kiến Nhựt” nhắm ngay vào mi tâm huyết đối phương.

Cụ già họ Dư hoảng hốt, ngã mình ra sau né tránh, rồi di vị đến bên trái địch thủ, vung tay nhắm các đại tử huyết “Kỳ Môn”, “Thương Khúc” điểm tới.

Thấy kẻ địch vừa tránh né, vừa tấn công, thủ pháp ác độc, cụ già râu dài cũng phải sợ sệt, lập tức sử dụng chiêu “Hóa Thụ Ngân Tinh” trường kiếm vừa bảo vệ châu thân, vừa chém vào địch thủ.

“Xẹt” một tiếng phát ra, cụ già họ Dư không kịp né tránh, vai trái đã bị mũi kiếm chém xả.

Cụ già xấu xí cùng trung niên nho sinh này giờ đứng bên lượt trận, thấy thế không khỏi e dè, đoán biết một người không thể thắng nổi đối phương vì vậy mà không hện đều mỉm cười cất tiếng :

- Chủ nhân kiếm thuật siêu phàm huynh đệ chúng tôi mạo muội dám xin thỉnh giáo vài chiêu.

Lời vừa dứt, không đợi sự phản ứng của đối phương hai người đã tung ra một mặt trái, công vào địch thủ.

Cụ già râu dài quát lớn :

- Lũ chuột dám lấy nhiều làm thắng!

Trường kiếm vung ra một đạo hào quang lấp lánh đánh vệt cụ già xấu xí dang ra, tay trái phất lên, tiếp ngay chưởng công của trung niên.

“Bùng!” một tiếng nổ vang tai, hai đảng đều lùi sau một bước.

Cụ già xấu xí khẽ cười, thân hình tiến tới, tung chưởng đánh vào.

Chỉ thấy ba tiếng vụt vụt vụt, ba đường kiếm múa nhanh bức cụ già xấu xí phải lùi sau mấy bước, bỗng nghe sau lưng có tiếng phát ra :

- Chưởng lực của huynh đài thật là thâm hậu tiếp thêm tại hạ một chưởng nữa xem nào!

Lập tức một luồng chưởng phong ào tới, cụ già râu dài vội trở kiếm thế biến chiêu “Khổng Tước Xòa Đuôi” trường kiếm đưa ra sau múa dử, chân lực dồn vào lưỡi kiếm, chống nghinh kinh lực của đối phương.

Thấy thế công của mình vô hiệu người trung niên lại càng thêm cố sức liên hồi đánh ra như chong chóng tợ gió táp mưa sao chưởng nào chưởng nấy đều nhắm ngay yếu huyệt.

Trước những thế chưởng ngông cuồng khiến cho cụ già cũng phải lúng túng, chỉ cho thế thủ hộ thân.

Cụ già xấu xí này giờ bị dồn vào thế bí, giờ thấy cơ hội đã đến, lập tức rút đôi phán quan, một trên một dưới công vào đối phương.

Tang tang... liên hồi mấy tiếng, lửa vệt tứ tung, thân hình của cụ già xấu xí lại bị đẩy lùi mấy bước.

Cụ già râu dài chưa kịp nghỉ tay, song chưởng của trung niên lại đánh vào,

cứ như vậy khiến cho ông ta mỗi một, đường kiếm không còn linh diệu như trước nữa.

Cụ già họ Dư bị thương nơi tay này giờ ngồi dưỡng thương, cảm thấy trong người đã đỡ, giờ đứng dậy quát lớn :

- Đã nỡ mũi kiếm của huynh đài khi này giờ xin trả.

Lời dứt thì tay ông cũng vừa vung ra, một loạt liên hoàn đạn bắn vào vai trái của đối phương.

Cụ già râu dài này giờ lo ứng phó hai địch thủ, thế đã khó đương, giờ bỗng lại có kẻ thức ba xen vào, đâu còn ứng phó nổi, chỉ nghe “phụp” một tiếng, liên hoàn đạn của cụ già họ Dư đã cắm ngay vào vai trái, máu tuôn xối xả.

Văn Đồng này giờ xem đã rõ, vẫn biết cụ già râu dài ấy không phải là Yến Sơn đại hiệp Triệu Quỷ, song chàng cũng không muốn để cho ông ta phải chết lập tức quát lớn :

- Ngừng tay!

Thân hình liền từ trên cao rơi xuống. Tiếng quát như sét nổ ngang tai, chấn động cả tứ bề, khiến cho ai này thấy đều kinh hãi lập tức ngừng tay lại đứng nhìn.

Văn Đồng hạ người xuống đất không hề đếm xỉa đến ba kẻ kia, từ từ bước đến trước mặt cụ già râu dài lạnh lùng hỏi :

- Lão thất phu Triệu Quỷ hiện giờ ở đâu? Mau gọi hắn ra đây!

Cụ già râu dài gắng sức dùng mũi kiếm chống ngay xuống đất tay mặt bịt vào vết thương nơi vai trái đứng im không trả lời.

Cụ già họ Dư, gã trung niên và cụ già xấu xí giờ mới định thần, trông thấy kẻ đến là một thiếu niên nhỏ tuổi, không khỏi ngưỡng mặt cười lớn.

Văn Đồng quay đầu trở lại, hai luồng nhân quang sáng chói quét qua ba người lên tiếng :

- Lũ chuột không biết sống chết, các người cười gì im mồm ngay lập tức.

Cụ già họ Dư cứ tiếp tục cười nói :

- Thằng tiểu tử này cũng hòng xen vào việc của chúng ta, thật là chẳng biết chết sống đấy, mau đang ra đợi bọn ông đắc thủ rồi, sẽ cho người được chết toàn thân.

Văn Đồng nổi giận, hừ lên một tiếng, phất tay quát lớn “Đi!” một kinh

phong vô cùng mạnh mẽ theo với tiếng quát nhắm người cụ già họ Dư bắn tới.

Cụ già họ Dư tỏ vẻ khinh thường đưa tay ra nghênh đỡ lập tức rống lên một tiếng thảm thiết, thân hình như quả khí cầu bay tung ra xa mấy trượng, miệng thổ máu tươi chết ngay tại chỗ.

Trung niên nho sĩ cùng cụ già xấu xí thấy thế vừa kinh vừa giận, đồng thanh quát lớn :

- Tiểu tử muốn chết!

Bốn chưởng lập tức tung ra, bốn đạo kinh phong như bài sơn đảo hải ồ ạt xông vào người thiếu niên.

Văn Đồng nghinh mặt cười dài nói :

- Châu châu cũng định đá xe!

Trong tiếng cười ngăm vận “Vô Cực huyền công”, một chiêu “Thiên Vương Chưởng Tán” hữu chưởng đánh ra thét :

- Đi!

“Ầm” một tiếng vang long trời lở đất hai đàng chưởng lực chạm nhau, tứ bề cát tung mù mịt.

Hai tiếng thảm khốc kêu lên, thân hình của trung niên cùng cụ già xấu xí đã ngã lăn xuống đất thất khiếu rỉ máu tươi, vùng vẫy giãy lêu tắt thở.

Công lực thần kỳ lây nay chưa từng thấy, khiến cho cụ già râu dài bủn rủn tay chân, ngã người ngồi xuống đất.

Văn Đồng không thèm ngó ngang gì đến ba chiếc tử thi, chậm rãi đến trước mặt cụ già nói :

- Người chớ sợ, ta không giết người mau đi gọi Triệu Quỷ ra đây.

Trên mặt cụ già tái nhợt, nhưng vẫn im lặng không trả lời.

Bỗng... một tiếng động của gió phất lựa tung năm bóng người nhanh như điện xẹt từ ngoài rơi mình vào đại sảnh.

Văn Đồng từ từ quay mình, với đôi mắt lạnh lùng nhìn vào bọn họ một lượt khề hừ một tiếng.

Năm người này tuy đồng vào, nhưng chẳng phải cùng chung một bọn, nên vừa đến nơi đã chia thành hai phái.

Phía trái ba người, vốn đã xưng hùng thủy đạo “Ngân Hán bang” Phó bang

chủ Thiết Chưởng Kim Đan Tư Đồ Văn thống lãnh hai vị Đường chủ cùng đi.

Phía mặt là uy trấn Hãn Dương Tứ Linh bang Thanh Long đàn chủ Ngô Luân cùng Bạch Hồ đàn chủ Cam Vân.

Năm người vừa thấy ba tử thi đang nằm dưới đất đến lúc nhận ra kẻ ấy là ai, họ không khỏi sửng sờ ngơ ngác với đôi mắt kinh dị nhìn về Văn Đồng. Cùng lúc ấy... từ phía lại có tiếng động vang lên trên vách tường thành trên mái nhà, đột nhiên xuất hiện mấy mươi chàng đại hán tay cầm bánh xà đồng. Bọn họ cứ đứng im lặng như còn chờ đợi ai nữa vậy.

Bỗng nghe... một tràng cười quái gở, xé vỡ bầu không khí đưa tới, hai bóng người to lớn theo tiếng cười ấy phi nhanh vào đại sảnh.

Thì ra, hai người này mình mặc áo quần đẹp đẽ đầu đội kim khôi, lưng mang trường kiếm, một vị mặt đỏ, râu xồm trong hai người ấy đưa mắt nhìn Ngô Luân, tiếng nói như sấm dội :

- Phụng mạng của Giáo hoàng, phạm những hễ nào vào đến trang viên này, đều đáng tội chết!

Nói đến đây ông ta đưa đầu sang bên một hán tử áo đỏ hất hàm :

- Hoa tướng quân mau dẹp người này cho ta.

Hán tử áo đỏ nghiêng mình vâng dạ, rồi từ từ đi đến trước mặt Ngô Luân, còn cách năm thước đứng lại trầm giọng :

- Bốn tướng quân đã phụng mạng thu dẹp, xin các hạ mau báo tin để rồi chịu chết.

Ngô Luân cười nhạt, quát lớn :

- Việc sống chết, Ngô mỗ không hề để ý đến, chỉ hỏi Tôn giá có bảo đảm được việc ấy chăng?

Hán tử áo đỏ quát :

- Được! Các hạ tiếp chiêu!

Lời vừa dứt thì quyền chưởng cũng vừa tung ra, liên hồi đánh tới sáu thức, đường nào đường nấy đều nhắm vào yếu huyệt của đối phương.

Ngô Luân vội thụp người xuống, hữu chưởng đánh vào ngang ngực, tả chưởng đánh vào đầu gối đối phương.

Hán tử thấy thế công của mình vô hiệu, trái lại còn bị đối phương phản



kích, trong lòng dè dặt, chân bước kỳ môn, song chưởng biến thành chỉ, chụp nhanh vào vai Ngô Luân.

Võ công chiêu thức của Hán tử, xuất xứ không phải do võ học trung nguyên mà ra, thế đánh hiểm độc, chiêu thức tuyệt luân, khiến bên ngoài ai cũng lo hộ cho Ngô Luân vô kể.

Nhưng Ngô Luân đâu phải tầm thường, xưng hùng khắp vùng Giang Nam, lại kiêm Thanh Long đàn chủ, vừa thấy tay địch chộp tới, không còn tránh né kịp nữa hấn ra sức vận công, ngửa mình ra sau song chưởng với chiêu “Thiên Vương Thoát Tháo” mạnh mẽ đưa ra nghênh địch.

Hán tử không ngờ Ngô Luân lại liễu lĩnh ứng chiến, thu tay song không còn kịp.

“Bùng” bốn chưởng vừa chạm nhau, hai bên thảy đều thối lùi một bước, đủ rõ sức lực của đôi bên cầm cự ngang nhau.

Hán tử không bỏ lỡ dịp may, lệ làng đánh nhồi tiếp hai chưởng.

Thân hình của Ngô Luân chưa đứng vững, đâu còn đủ sức để chống cự đối phương.

Bạch Hổ đàn chủ Cam Vân quát lớn, vội vã đánh vào sau lưng hán tử, hai đường kinh lực xông vào mạnh mẽ.

Hán tử lập tức tung mình, nhảy xa ba trượng hạ xuống.

Thanh Long, Bạch Hổ hai Đàn chủ đang định liên thủ công vào, bỗng nghe cộ già mặt đỏ râu xồm quát lớn :

- Ngừng tay!

Rồi quay sang hán tử áo đỏ “hừ” một tiếng nói :

- Đã ba chiêu mà chưa dẹp nổi tên vô dụng ấy, còn không mau lui ra lập tức :

Ngô, Cam hai người sắc mặt tái mét, đồng thanh quát lớn :

- Các hạ lại có tuyệt học gì, mà trong ba chiêu có thể chế địch.

Người mặt đỏ râu xồm lạnh lùng :

- Giết hai người lựa phải đến ba chiêu nữa sao!

Lời vừa dứt, tiếp theo là một tràng cười quái gở, thân hình ông ta khẽ động, song chưởng đã đánh ra nhắm ngay Ngô, Cam hai người công tới.

Ngô, Cam hai người lập tức chia ra làm hai phía, lướt đến phía sau người

đối phương, bốn chưởng đánh ra nhắm ngay yếu huyệt đối phương công tới.

Cụ già mặt đỏ đợi cho chưởng lực đối phương đánh gần đến bên mình, lẹ làng lách tránh trở tay đánh ra hai chưởng.

Tác động tuy thấy nhẹ nhàng, chậm chạp, nhưng kết quả là hai tiếng rống lên, hai vị Đàn chủ của Tứ Linh bang đều ngã lăn xuống đất tay chân không cử động được, đủ thấy họ đã mang thương rất nặng.

Ngân Hán bang Phó bang chủ Tư Đồ Văn cùng hai Đường chủ thấy thế thấy đều kinh sợ.

Sau khi hạ xong Ngô, Cam nhị đàn chủ cụ già mặt đỏ quay người lại đưa đôi mắt xanh dễ sợ nhìn về bọn Tư Đồ Văn ba người, miệng buông tiếng cười quái dị.

Tư Đồ Văn đã dư hiểu hôm nay hung nhiều kiết ít, lập tức dùng ám hiệu trong bang ra lệnh, hai Đường chủ tỏ dấu vâng theo, đoạn hợp nhau hét to một tiếng, song chưởng nhất tề đánh ra, hai mươi bốn phát kim đạn đều nhắm ngay vào người ông ta bắn tới.

Kim đạn vừa ra khỏi tay thân hình của ba người lẹ như chớp bay lên vòng thành tẩu thoát.

Cụ già mặt đỏ khễ phất vạt tay áo, hai mươi bốn viên đạn đều rơi xuống đất cả, miệng quát to :

- Sát!

Lập tức mười mấy tên hán tử, đồng loạt nhảy theo bóng ba người, chiếc bánh xe đồng của họ đều đưa ra. Thiên Vạn Ngân Tinh như mưa từ trong bánh xe tủa ra bủa vây ba người.

“Ồi chà!” hai tiếng kêu thảm khốc, hai thân hình của nhị Đường chủ rớt ngay xuống đất.

Phó bang chủ Tư Đồ Văn hét lên một tiếng song chưởng tung ra bốn mũi kim đạn, đánh vệt một đường máu, lướt mình phi nhanh.

Văn Đồng này giờ cứ đứng chắp tay một chỗ, tỏ vẻ không hề đếm xỉa tới sự việc vừa xảy ra.

Riêng người ăn mặc đẹp đẽ này giờ đứng một bên cụ già mặt đỏ, giờ mới từ từ đến trước mặt Văn Đồng mỉm cười hỏi :

- Nhãi con, ngươi là người thế nào của Triệu Quý?

Văn Đồng lạnh lùng nói :

- Ngươi không có quyền hỏi đến, nhưng ta có lời muốn hỏi, bắt buộc ngươi phải trả lời, nếu không...

Người mặc hoa phục liền cười lên khanh khách :

Vạt tay áo rộng phất ra, một tiềm lực âm nhu chậm rãi xông đến người Văn Đồng.

Văn Đồng mỉm cười, vận dụng “Lưỡng Nghi chân khí” xuất chiêu đầy tới.

“Bùng, bùng” hai luồng chiêu lực chạm nhau, tiếng nổ như sấm vang, trong vòng mây trướng, cát đá tung bay.

Người mặt hoa phục cứ đăm đăm nhìn Văn Đồng đang đứng vững như núi bất di bất dịch, miệng chàng cứ nở nụ cười, nhưng... bỗng thân hình của ông ta ngã lăn ra đất đánh ạch, thất khiếu rờ máu tươi chết ngay tại chỗ.

Người mặt đỏ râu xồm thấy vậy, lòng không khỏi kinh hồn, xẹt một tiếng trường kiếm rút khỏi bao, miệng quát lớn :

- Sát!

Lập tức mấy mươi tên hán tử, lệ làng phân ra tứ phía, bao vây Văn Đồng vào giữa, người nào người nấy đều giơ bánh xe đóng lên cao.

Vút vút... bốn phương tám hướng, một trận mưa đạn bắn ra, kết thành hình cái nia ụp vào đầu chàng.

Văn Đồng nào thềm để ý đến những hạt ngân tinh của kẻ địch, cười lên một tiếng, tà áo tung bay, sử dụng “Thập Bát Kim Cương Thủ” phối hợp với “Truy Quang Trục Điện”

khinh công, thân hình như điện xẹt chiêu ảnh lệ làng, một kinh lực băng tuôn ra tứ phía.

Làn mưa đạn vừa bị chiêu lực tuôn ra, lập đập rớt ngay xuống đất, kế tiếp là những tiếng kêu la thảm thiết, vang dội cả sảnh đường.

Cát bụi dần dần lắng xuống, tiếng động không còn, tứ bề im phăng phắt, Văn Đồng đứng yên một chỗ, đưa mắt nhìn tứ phía thấy mấy mươi chiếc thân nằm ra nghiêng ngửa thất khiếu đều chảy máu, chết một cách thê thảm, lòng chàng không khỏi bui ngùi xúc động.

Nhưng bỗng mặt chàng tỏ ra phần nộ, thì ra người mặt đỏ râu xồm thừa lúc hỗn chiến, đã bỏ ra đi từ lúc nào.

Văn Đồng lại nhớ đến cụ già râu dài, vội quay đầu tìm kiếm, bất giác chàng đứng đờ ra, người ông ta đã nằm lẩn dưới đất, không hề cử động, có lẽ chết đi đã lâu lắm rồi.

Sửng sờ giây lâu, bỗng chàng lại sức nhớ tới chàng thiếu niên đẹp đẽ, tại sao này giờ không hề thấy hình dạng y.

Văn Đồng vừa cất bước đi quanh tứ phía, vừa lắng tai nghe ngóng động tĩnh, bỗng...

có tiếng từ phía tây phòng phát ra, bụng chàng tự nhủ :

“Tiếng nói này có hơi quen thuộc, chẳng lẽ lại là chàng ta?”

Nghĩ thế, chàng liền cất bước chạy nhanh về hướng Tây phòng.

Ánh tà dương đã lặn dần xuống núi, màn đêm sắp sửa che phủ khắp nền trời, bầu không khí tĩnh mịch trong cánh rừng thâm u hẻo lánh, càng khiến cho lòng người run sợ.

Văn Đồng chạy như bay trên những mái nhà, chẳng bao lâu đã đến chái Tây, dừng bước đưa mắt nhìn xuống.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 11**

Vụ án sáu năm trước

Dưới ánh sáng mờ ảo của buổi chiều tà, giữa đại thánh có hai người đang đánh nhau kịch liệt, chưởng phong ào ào thổi ra tứ phía, cát bụi tung bay như trận cuồng phong bão táp.

Một người hình thù cao lớn, tính uy lâm liệt, mặt đỏ áo xám. Còn người kia chính là thiếu niên đẹp đẽ dẫn đường cho Văn Đồng đến đây.

Cụ già áo xám giận dữ, đôi mắt lộ hung quang, chưởng thế đánh ra như tận dụng cả sức lực bình sinh muốn cùng đối phương thí mạng ngắt một nỗi cửa ngõ bốn bên, thấy đều đóng kín khiến cho thiếu niên phải lúng túng tránh né mệt nhọc.

Bấy giờ Văn Đồng đã nhìn rõ cụ già ấy không ai xa lạ, chính là người đã theo chàng từ “Thiệt Cốc môn” đến núi Vu Sơn “Thiên Thủ Thần Long” Khương Trạch chàng vội quát to :

- Ngừng tay! Đây là người nhà cả.

Người chàng theo lời quát hạ mình xuống đất đứng giữa Khương Trạch cùng thiếu niên.

Khương Trạch vừa thấy Văn Đồng trong lòng không khỏi vui mừng, vội vã thu tay lại đứng sang bên.

Nhưng thiếu niên kia thấy Văn Đồng đã đến, không những không ngừng tay, còn thừa lúc đối phương không đánh, vừa ra tay vừa quát lớn :

- Huynh đài đến rất đúng lúc, mau giúp đệ giết lão thất phu ấy đi!

Văn Đồng hừ lên một tiếng, lập tức chặn ngay thế tiến của thiếu niên, trầm giọng nói :

- Các hạ có nghe lời nói của tôi vừa rồi chẳng?

Thiếu niên vội dừng tay lại, trở mắt nhìn Văn Đồng, giọng lạnh lùng :

- Chẳng lẽ huynh đài đã quên lời ước hẹn giữa chúng ta sao?

Văn Đồng chỉ hừ một tiếng, rồi quay sang Khương Trạch hỏi :

- Sao lão tiền bối cũng đến đây.

Khương Trạch nghiêng mình cung kính :

- Khải bẩm Chương môn nhân...

Thiếu niên bỗng kinh ngạc lên tiếng hỏi :

- Huynh đài là Chương môn nhân của môn phái nào vậy?

Văn Đồng khiêm tốn :

- Không dám, tại hạ vốn Chương môn nhân của “Thiết Cốc môn”.

Thiết Cốc môn! Thiếu niên kêu lên một tiếng thất thanh! bỗng dậm chân một cái, tung mình ra đi, phút chốc mất dạng trong đêm tối.

Văn Đồng cứ đứng nhìn theo ra chiều ngơ ngẩn, Khương Trạch thấy vậy lên liền tiếng :

- Hạng người lòng dạ độc ác như thế, Chương môn nhân tránh lui tới thì hơn.

Văn Đồng ngạc nhiên quay đầu lại hỏi :

- Tiền bối biết y?

Khương Trạch gật đầu đáp :

- Thân thể của y rất phức tạp hiện giờ chúng ta nên lo việc chính đã rồi sau này lão sẽ nói rõ.

Văn Đồng như sực nhớ :

- Đúng rồi, tiền bối đã tìm ra nơi ở của Triệu Quỷ chưa?

Khương Trạch tỏ ra buồn bã :

- Đã thấy, nhưng tiếc rằng bị kẻ gian ám hại.

- Sao? Triệu Quỷ đã chết rồi?

Khương Trạch lắc đầu, liền quay mình dắt Văn Đồng đi vào hậu chái, vừa đi ông ta vừa nói :

- Từ khi ở Vu Sơn mất liên lạc với Chương môn nhân lão phu đã tìm khắp nơi trong vùng núi ấy, cũng chẳng thấy dấu tích gì cả. Sau mới nghe nhân vật võ lâm ùn ùn tuôn ra đi tìm “Chu Tước Hoàn” lão phu khổ nhọc lắm mới tìm được đến nơi đây. Chủ Nhân của trang viên này là “Yến Sơn đại hiệp” Triệu Quỷ lão phu cũng chỉ mới biết được đấy thôi...

Nói đến đây, hai người đã xuyên qua mấy dãy hành lang quay vào một gian nhà nhỏ, Văn Đồng hỏi Khương Trạch :

- Sao lão tiền bối biết được Triệu Quỷ bị ám toán? Và do thiếu niên ấy hạ

độc thủ?

Khương Trạch nghiêng răng tức giận :

- Lúc lão hủ vừa đến nơi, thì thấy tặc nhân ấy bức hiếp Triệu Quỷ đại hiệp phải chỉ nơi giấu “Chu Tước Hoàn” tội nghiệp cho Triệu Quỷ đại hiệp lúc ấy...

Văn Đồng bỗng chận đứng ngay lời nói của Khương Trạch với giọng lạnh lùng :

- Hạng người ấy cũng nên báo ứng, tội nghiệp mà làm gì, hơn nữa trước mặt tại hạ xin tiên bối chớ nên dùng hai chữ Đại Hiệp gán cho ông ta.

Khương Trạch gục đầu vâng dạ, đoạn dắt Văn Đồng vào một gian phòng ư tịch trần thiết đơn sơ, chính giữa kê một chiếc giường, kế bên là mấy cái gác đựng sách, trên bàn một ngọn đèn dầu leo lét, đủ soi rõ một bóng cụ già râu dài, đang ngồi dựa trên chiếc ghế ra chiều mệt nhọc.

Sáu năm trước đây Văn Đồng đã từng lên nhìn trận đấu giữa cha chàng cùng sáu người xâm phạm vào “Cửu Hoa sơn trang” nên gương mặt của họ chàng đều in sâu vào tâm khảm.

Cụ già trước mặt, tuy thần sắc đã tiêu tụy, da mặt tái xanh cặp mắt mất thần, song Văn Đồng vừa trông thấy, máu giận liền nổi lên, quát to một tiếng tung mình nhảy đến chụp lấy bả vai ông ta.

Cụ già từ từ trở mình, giọng nói yếu ớt :

- Người tuổi trẻ người muốn làm gì, “Chu Tước Hoàn” nào có ở trong tay lão phu!

Giọng nói đứt quãng, thỉnh thoảng lại thở hơi chứng tỏ ông ta có lẽ sắp chết.

Khương Trạch đứng bên thở dài thương hại.

Văn Đồng lặng lẽ đôi mắt sáng ngời, nhìn qua toàn thân cụ già một lượt bỗng dừng tay điểm vào eo hông của ông ta một cái.

Đôi mày Khương Trạch nhíu lại, hình như cảm thấy cử động của chàng có vẻ lạ lùng.

Cụ già bị Văn Đồng điểm vào hông, bỗng cảm thấy trong mình nóng hổi, trên trán toát mồ hôi, tinh thần có vẻ phấn chấn đôi chút.

Văn Đồng bắt đầu trầm giọng nói :

- Triệu Quý! uy phong sáu năm trước, giờ có còn nhớ chăng? Mau trả lời những câu nghi vấn của thiếu gia thì thiếu gia sẽ cho người chết được toàn thây.

Cụ già ấy vốn là Yến Sơn đại hiệp Triệu Quý nghe nói đưa mắt ngạc nhiên nhìn Văn Đồng :

- Người tuổi trẻ, người là ai? Tại sao lão phu phải trả lời những câu nghi vấn của người ?

Đôi mắt Văn Đồng trợn trừng lớn tiếng quát :

- Ta là con của Triệu Chấn Cương, Chương môn nhân Thiết Cốc môn. Thất phu, nợ máu sáu năm trước, hôm nay người phải trả.

Yến Sơn đại hiệp Triệu Quý nhìn vào mặt Văn Đồng một hồi, bỗng lắc đầu nói :

- Không giống! Không giống!

Văn Đồng ngạc nhiên, hỏi lớn :

- Không giống? cái gì không giống?

Triệu Quý chậm rãi nói :

- Tướng mạo của tôn giá, không giống là con của Triệu Chấn Cương.

Văn Đồng thất sắc, quát lớn :

- Thất phu chớ có nói bậy, nếu không tưởng mình người đang bị trọng thương, bốn thiếu gia đã cho người nếm mùi đau khổ rồi, nói mau. Người có muốn trả lời những câu hỏi của ta chăng?

Triệu Quý gượng cười nói :

- Triệu Quý mồ sanh thời hành sự, tự vẫn lương tâm không có điều gì quá đáng, tôn giá cứ việc hỏi. Nhưng nếu quá sức hiểu biết của lão phu, thì có giết lão phu cũng không thể trả lời.

Văn Đồng gật đầu :

- Tốt, ta tin nơi người!

Đoạn chàng nghiêm nghị cất tiếng hỏi :

- Nghe đây! điều thứ nhất, sáu năm trước đây người có tham gia vào việc hủy hoại Thiết Cốc môn, việc ấy người phủ nhận chứ?

Triệu Quý lắc đầu cười thiếu náo :

- Lời nói của tôn giá có hơi quá đáng. Năm đó lão phu cũng chỉ vì một



người bạn bị thảm hại mà đến vấn tội Triệu Chấn Cường thôi, chứ không biết gì việc đốt trang viên cả.

Văn Đồng cười nhạt :

- Nói vậy, ai vào đây để phóng hỏa?
- Không biết!
- Hừ! trang viên bị đốt cháy rụi. Tráng đình trong ấy chết vô số, ai gây ra?
- Không biết!
- Hừ! cha mẹ của ta còn sống? Hay đã chết?
- Lão cũng không biết.

Văn Đồng tức đến nhảy lộn lên, quát :

- Cái gì người cũng không biết, vậy người làm sao biết được bạn người đã do cha ta sát hại?

Triệu Quỷ bình tĩnh :

- Hẳn nhiên là đã có chứng cứ...
- Chứng cứ gì?

Triệu Quỷ thở ra một tiếng nói :

- Năm ấy lão phu được tin cả nhà bạn lão bị hại, sau nhiều phen điều tra cũng không thấy manh mối gì cả, đang định bó tay chịu thua, bỗng nhiên tiếp được một phong thư mật, trong thư ấy đã kể rõ đầu đuôi của vụ án và chỉ rõ hung thủ là Triệu Chấn Cường, thoát đầu, lão phu chưa tin, kế tiếp được thư mời của “Huyền Hạc đạo trưởng” trên Nga Mi sơn. Sau khi đến núi Nga Mi mới hiểu ra còn có kẻ được mời nữa là hòa thượng Thiếu Lâm tự cùng Điểm Thương phái Tôn Cao mọi người...

Văn Đồng hừ một tiếng :

- Vì thế mà các người đã quyết định làm việc vô sĩ ấy phải không?

Triệu Quỷ không thèm đếm xỉa gì đến câu hỏi của Văn Đồng tiếp tục :

- Thì ra bọn họ cũng có tiếp được một phong mật thư, sau bao phen tranh luận mới nhìn nhận là thư ấy nói thật, nên quyết định cùng nhau đi hỏi tội Triệu Chấn Cường...
- Hỏi tội? Hừ! nói mà dễ nghe, lúc ấy cha ta đã một hai phủ nhận, các người cũng chẳng tin, nhất định bắt buộc phải dùng võ?
- Ôi! việc đó lão phu cũng nhìn nhận là không nên làm thế, nhưng, thái độ

của Chấn Cường lúc ấy thật ra cũng khó dùng phương pháp nào khác nữa.

- Nói bậy! Văn Đồng quát lớn chặn ngang lời nói của đối phương :

- Người còn dám đối với cha ta có những lời bất kính thì đừng trách thủ đoạn ta ác độc.

Đoạn chàng lại hỏi tiếp :

- Thôi được, cứ cho là người không biết kẻ phóng lửa là ai đi nhưng tham gia tàn sát gia nhân ta thì đừng hòng chạy tội...

Ầm! Bùng!

Triệu Quý miệng phun máu tươi, bay ra năm sáu thước, Văn Đồng tiến tới định kết liễu sinh mạng lão thì một bóng trắng nhẹ nhàng đáp xuống trường đấu, mọi người đều kêu lên kinh ngạc. Khương Trạch bước tới vùng chưởng công thẳng tới khí thế vô cùng dũng mãnh...

... Bóng trắng khẽ hừ một tiếng, nhẹ nhàng lách sang bên tránh đường chỉ phong của Khương Trạch, rồi trở tay phất vào “Đại Linh” huyệt của đối phương.

Người này tránh công phản kích, động tác như “Hành vân lưu thủy”, nhanh nhẹn lạ thường.

Khương Trạch cũng phải e dè, tay trái trầm ngay xuống, tay mặt đang định đánh ra...

Bỗng nghe Văn Đồng quát lớn :

- Không được đánh... chẳng phải người ngoài.

Lời vừa dứt thì người chàng cũng đã lướt đến giữa chặn ngang hai người.

Khương Trạch nghe nói dừng tay, lùi sau hai bước. Bóng trắng vừa thấy Văn Đồng cũng có mặt nơi đây, khẽ buột ra một tiếng “Ý” tỏ vẻ ngạc nhiên vội vã dừng tay đứng lại.

Kẻ ấy chính là thiếu nữ tuyệt sắc, mà Văn Đồng đang đem lòng tìm kiếm, là thần tượng đã in sâu vào tâm khảm chàng.

Văn Đồng đợi cho hai bên đều ngưng tay và mới quay sang thiếu nữ ôn tồn :

- Sáng hôm nay cô nương ra đi không lời từ biệt khiến cho tại hạ tìm kiếm khắp nơi, không ngờ lại gặp nơi đây, dám hỏi cô nương vì Triệu Quý mà đến? hay vì “Chu Tước Hoàn?”

Bạch Y thiếu nữ lấy lại sự bình tĩnh, mỉm cười trả lễ nói :

- Hai việc ấy, đối với tôi, vẫn như hai mà là một, nhưng các hạ cứ yên tâm, đối với “Chu Tước Hoàn” tôi không có ý nhúng tay vào.

Vừa nói nàng vừa cất bước lần đến bên người Triệu Quý.

Văn Đồng vội vã đến trước ngăn lại cười nói :

- Khoan đã! Đối với người này tại hạ còn có mấy lời chưa hỏi hết, xin cô nương đợi tí vậy.

Nói dứt chàng đi đến trước mặt Triệu Quý.

Yến Sơn đại hiệp lúc ấy đã lấy ra một phong thư, trao cho Văn Đồng nói :

- Đây là phong mật thư mà năm ấy lão phu đã nhận được, tôn giá xem xong, sẽ hiểu là lão phu hành sự không phải vô cớ.

Hai tay run run, Văn Đồng rút lá thư ra khỏi phong bì lật ra xem mới rõ trong thư ấy đã ghi những hành động sát nhân của Triệu Chấn Cương cùng việc cướp đoạt “Chu Tước Hoàn” tường thuật tỉ mỉ như hình họa đã chính mắt trông thấy, nhưng có một điều là dưới lá thư không hề đề tên của ai cả, không biết kẻ nào đã viết ra.

Văn Đồng xem qua lại mấy lượt, rồi đi đến án thư của Triệu Quý lục ra những tờ giấy lưu tự của ông ta, đem đối chiếu với dòng chữ trong thư ấy thì nét chữ không hề giống nhau, chàng thở ra tuyệt vọng, trao lá thư cho Khương Trạch nói :

- Tiền bối kiến thức quảng bác, không hiểu có nhận ra được nét chữ này là của ai không?

Khương Trạch tiếp lấy lá thư xem xét một hồi, lắc đầu đang định mở lời, bỗng lại nghe Văn Đồng quát lớn :

- Người muốn gì?

Vừa quát chàng vừa đưa tay ra chụp lấy cổ tay của Triệu Quý.

Thì ra Triệu Quý đang định dùng tay đập vào thiên linh huyệt tự vẫn, bỗng có kẻ ra tay ngăn cản, đôi mắt ông ta trợn trừng, đôi tay vùng vẫy nói :

- Không! Không! Người cứ để cho lão phu chết cho xong.

Văn Đồng tức giận :

- Lời của ta chưa hỏi hết, vị cô nương này cũng đang tìm người, đâu để cho người muốn chết là được!

Triệu Quý thở dài nói :

- Lão phu đã nói hết các việc cho người nghe rồi, chẳng lẽ còn nhẫn tâm để cho lão phải chịu đau đớn sao?

Tiếp theo lại một tiếng thở dài khổ sở.

Đôi mắt Văn Đồng trừng trừng nhìn Triệu Quý hỏi lớn.

- Ai làm cho người đau đớn? Nói mau!

Hơi thở của Yến Sơn đại hiệp Triệu Quý mỗi lúc một dồn dập, tay chân bỗng run lên cầm cập, cặp mắt thất thần tự bao giờ, lúc này trở thành đỏ ngầu như một con thú dữ bị thương.

Văn Đồng thấy thế không khỏi ngạc nhiên, liền lớn tiếng hỏi :

- Người làm sao vậy?

Lời chưa dứt thì Triệu Quý đã gầm lên, mắt lộ hung quang, thân người cứ giãy giụa, hai tay vùng vẫy chẳng ngớt.

Rõ ràng một cụ già sắp chết, giờ lại hung dữ lạ thường, khí lực quá mạnh khiến cho Văn Đồng không kịp đề phòng bị ông ta giựt hai tay ra, không khỏi sợ sệt thầm nhủ :

“Đây là tà môn công phu gì?”

Khương Trạch đứng bên thấy vậy, biến sắc mặt thốt lên một tiếng thất thanh, vội vã vùng hai tay ra, chỉ phong mau lẹ điểm vào “Hồn Môn” “Hồn Hộ” “Linh Đài” ba nơi yếu huyệt sau lưng Triệu Quý.

Lập tức thân hình của Triệu Quý trở lại bình thường, ngã lưng vào chiếc ghế thái sư trở lại mặt xám như chì, hơi thở yếu ớt, một dòng máu đen từ khóe miệng rỉ rả trào ra.

Văn Đồng ngơ ngác nhìn Khương Trạch hỏi :

- Việc gì xảy ra thế?

Bạch Y thiếu nữ đứng bên cũng tỏ vẻ nóng lòng tiếng lời hỏi :

- Đại hiệp sao thế? Không còn cứu được nữa sao?

Khương Trạch lấy vạt tay áo chùi mồ hôi trán buồn bã lắc đầu :

- Khó nói lắm...

Văn Đồng nắm tay ông ta giục :

- Dù thế nào đi nữa, tiên bối cứ nói ra nghe thử.

Khương Trạch thở dài một tiếng nói :

- Hành động lúc này của Triệu Quỷ, chứng tỏ trong người đã bị “Ly Hồn Thiên Tâm âm công” xâm nhập.

- “Ly Hồn Thiên Tâm âm công?”

Văn Đồng cùng thiếu nữ Bạch Y đồng thanh buột miệng, đủ thấy danh từ của môn công phu này quái ư quái gở, lâu nay chưa từng nghe nói.

Khương Trạch trịnh trọng gật đầu :

- Phàm kẻ nào đã bị công lực âm độc này nhiễm vào. Cứ cách ba ngày khí huyết vận hành ba trăm sáu mươi vòng thì lại phát ra một lần, lúc phát ra tình trạng như mãnh thú, tánh người đã bị mất hết, máu huyết trong người lại chạy ngược, nên đau khổ không thể nào tưởng tượng được.

Văn Đồng hỏi :

- Vậy thì, lúc này tiền bối điểm mấy nơi yếu huyết ấy, hậu quả sẽ ra sao?

Khương Trạch thở ra nói :

- Sau một tiếng đồng hồ, thất khiếu rỉ máu đen toàn thân rút lại mà chết!

Văn Đồng nghe nói biến sắc, quát lớn :

- Tiền bối, người làm thế là có ý gì?

Khương Trạch nghiêm nghị nói :

- Đối với Triệu Quỷ, tuy không nói là bạn tri kỷ, xong hằng ngày lão mộ danh đã lâu, đâu nỡ nhìn thấy sự đau khổ của người, Chương môn nhân chắc cũng hiểu rõ nỗi khổ ấy chứ.

Văn Đồng liền lấy tay ngăn lại không để ông nói tiếp, hỏi :

- Nói vậy, chẳng lẽ không còn phương cách nào để cứu ông ta sao?

Phương cách giải cứu không phải không có, nhưng thật quá khó khăn.

- Thế nào?

Trước hết phải uống thuốc hộ tâm, sau cùng “Bá Tượng thủ pháp” điểm vào ngũ âm kinh huyết, đồng thời người cứu trị phải biết huyền môn tuyệt học của “Lưỡng Nghi chân khí” mới có thể dẫn dắt các mạch máu trở lại bình thường...

Khương Trạch nói đến đây, ngừng giây lát, đoạn lắc đầu cười tuyệt vọng đáp :

- Thuốc hộ tâm vốn đã khó tìm, huống chi trong võ lâm ngày nay, người biết môn tuyệt học ấy có thể nói rất hiếm, không phải quá khó là gì?

Văn Đồng hỏi :

- Nếu không có thuốc hộ tâm chỉ dùng “Lưỡng Nghi chân khí” để dẫn dắt các mạch máu trở lại nguyên vị thì hậu quả như thế nào?

Khương Trạch suy nghĩ giây lát, đáp :

- Như vậy thì chỉ có thể bảo toàn được tánh mạng còn võ công thì đều mất hết cả, không khác nào như kẻ tầm thường.

- Hạng người như thế kéo dài được mạng sống là đã may mắn rồi, còn mong bảo tồn võ công làm gì, xin tiền bồi dưỡng ông ta nằm xuống, để tại hạ ra tay cứu trị cho.

Khương Trạch nghe nói, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, kinh ngạc là ông ta không dè Văn Đồng lại biết Huyền Môn tuyệt học ấy, mừng là mừng cho tánh mạng của người bạn già còn hy vọng bảo tồn, nên liền bồng ngay Triệu Quỷ đặt nằm lên giường.

Văn Đồng lập tức vận dụng “Lưỡng Nghi chân khí” dồn vào hai tay thi triển “Bát Tượng thủ pháp”, mười đầu ngón tay lẹ làng điểm vào năm nơi âm kinh huyết.

Giây lát, trong người Triệu Quỷ tiết ra thứ mồ hôi dẻo như hồ, hơi thở lại điều hòa, từ từ tỉnh lại.

Khương Trạch ôn tồn :

- Triệu huynh, bạn đã bị “Ly Hồn Thiên Tâm âm công” đả thương, giờ được bốn Chương môn nhân cứu chữa, chỉ tiếc không thể tìm được thuốc hộ tâm, nên võ công của huynh...

Triệu Quỷ nghe nói giật mình, vội ngồi nhổm dậy hỏi :

- Sao?...

Rồi ông ta thở dài với giọng buồn bã :

Tại hạ còn sống để hưởng tuổi già, đã mãn nguyện lắm rồi, với mớ võ công hèn kém ấy, còn tiếc rẻ làm gì!

Văn Đồng lạnh lùng lên tiếng :

- Đó là việc của người, khoan nói đến đã. Lời của ta hỏi còn chưa hết, chớ nói dần dà.

Triệu Quỷ cúi đầu thở ra :

- Tôn giá đối với lão phu có ơn cứu mạng, xin cứ hỏi lão phu sẽ trả lời tất

cả.

Văn Đồng trầm giọng :

- Theo ta đoán người ắt biết tác giả của bức thơ này là ai? Và kẻ đã dùng “Ly Hồn Thiên Tâm âm công” đã thương người là ai? Có phải chỉ do một người làm ra chăng?

Triệu Quỷ khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu, gương mặt như ngơ ngác, đưa mắt nhìn Khương Trạch, lặng thinh không lời.

Văn Đồng nổi giận lớn tiếng :

- Người làm như thế là ý gì?

Khương Trạch đứng bên cung thân nói :

- Chương môn nhân bốt giận về kẻ sử dụng “Ly Hồn Thiên Tâm” đã thương Triệu huynh, lão hủ đã biết là ai rồi.

Văn Đồng “ờ” một tiếng hỏi :

- Ai?

Khương Trạch chậm rãi đáp :

- Giang hồ võ lâm ngày nay, sử dụng được âm công đã thương người không thấy vết tích, chỉ có một kẻ một thôi. Nhưng theo lão phu biết thì kẻ ấy đã mấy năm nay không xuất hiện giang hồ nữa.

Văn Đồng như không chờ đợi được, lên tiếng :

- Kẻ ấy tên họ là gì?

- Kẻ ấy không tên không họ, chỉ vì hành tung vô định, võ công tuyệt cao, tâm địa ác độc cho nên giang hồ thường gọi là “Tam Ảnh Ma Quân ”.

Khương Trạch nói đến đây, lại quay đầu nhìn về Triệu Quỷ chỉ thấy ông ta khẽ gật đầu, Khương Trạch tiếp :

- Thủ pháp của Ma quân thật âm độc, lắm khi kẻ bị hại chưa thấy được hình dạng của hắn nữa, có lẽ trường hợp của Triệu huynh cũng như vậy cho nên chỉ biết kẻ ấy chứ không thấy qua, vì thế mà không thể nói được.

Nói đến đây lại quay đầu nhìn sang Triệu Quỷ quả thấy ông ta gật đầu nhận đúng.

Văn Đồng như đã hiểu ra nói :

- Thôi khỏi cần nói nữa, tại hạ đã hiểu việc này rồi. Giờ chỉ cần tìm cho ra tên “Tam Ảnh Ma Quân” thì mọi việc đều có thể giải đáp.

Nói dứt quay sang thiếu nữ áo trắng :

- Tại hạ đã hỏi xong, cô nương cứ tự tiện.

Thiếu nữ Bạch Y lắc đầu nói :

- Thôi khỏi cần, có lẽ Triệu Quỷ đại hiệp cũng chẳng biết gì đến việc của tôi, hỏi cũng vô ích.

Văn Đồng ngạc nhiên :

- Sao? Cô nương không phải vì “Chu Tước Hoàn” mà đến sao?

Triệu Quỷ cười thiếu não :

- Việc của cô nương này chắc cũng có liên quan gì đến “Chu Tước Hoàn”? Vậy cứ nói cho lão phu nghe thử, hoặc giả lão phu giúp được phần nào cho cô nương cũng chẳng biết chừng.

Bạch Y thiếu nữ đến trước mặt Triệu Quỷ thi lễ nói :

- Văn bối Cát Thanh Sương gia phụ “Vân Trung Nhất Hạc” Cát Dật Văn, nghe nói sáu năm trước đây rời khỏi gia đình ra đi tìm “Chu Tước Hoàn”. Từ ấy đến nay không hề nghe tin tức gì cả, mấy tháng trước văn bối được sư phụ cho về nhà mới hay tin ấy. Vốn đã tìm kiếm các nhân vật có liên quan đến “Chu Tước Hoàn” để hỏi thăm tin tức của gia phụ nhưng đến nay cũng chưa có kết quả. Tiền bối nếu biết được tin gì cho biết, văn bối cảm ơn vô cùng.

Yến Sơn đại hiệp Triệu Quỷ “À” một tiếng nói :

- Thì ra cô nương là thiên kim của “Vân Trung Nhất Hạc” Cát đại hiệp, lão phu thất kính, thất kính!

Ông ngừng giây lát tiếp :

- Lão phu từng ngưỡng mộ đại danh của linh tôn lâu nay, không ngờ người cũng bị mất tích vì vật bất tường ấy. Thật là xấu hổ, lão phu không biết gì về hạ lạc của linh tôn xin cô nương tha thứ.

Thanh Sương cười buồn :

- Lão tiền bối nói chi vậy, chuyến đi này văn bối tuy không được như ý muốn nhưng cũng đã thu thập được nhiều việc hữu ích...

Văn Đồng đứng bên xen lời :

- Tin tức của Linh Tôn Cát đại hiệp, có lẽ tra hỏi “Tam Ảnh Ma Quân” sẽ biết được, tại hạ cùng cô nương đồng một mục đích, vậy thì nên hợp bọn



với nhau, thế lực không phải mạnh mẽ hơn sao?

Đoạn chàng giới thiệu tên chàng cùng Khương Trạch cho thiếu nữ biết.

Thanh Sương lễ độ hỏi Khương Trạch :

- Khương lão tiên bối có biết “Tam Ảnh Ma Quân” hiện giờ ở đâu không?

Khương Trạch trù trù :

- Việc này... Việc này...

Bỗng thấy Văn Đồng dùng đôi mắt ra dấu, ông liền tiếp :

- Ma cung thì cũng không khó tìm, có điều gặp phải là nên đề phòng tà thuật âm độc.

Ba người bèn lên đường dò xét hành tung của Ma cung mỗi người mang một tâm sự, không ai nói với ai lời nào.

Bỗng nhiên, Văn Đồng phát hiện thấy nhiều bóng đen thấp thoáng trước cánh rừng thưa. Văn Đồng, Khương Trạch và Thanh Sương vội phóng mình bám sát tới bọn người áo đen này. Bỗng nghe tiếng quát lớn :

- Các người là ai? Muốn làm gì? Nói mau!

Gió rừng vi vu thổi, tứ bề im lặng như tờ.

Khương Trạch vội dùng lối “Truyền âm” nói với Văn Đồng :

- Đây là mười hai u linh, thuộc hạ của Ma cung đêm nay xuất hiện nơi đây, Chưởng môn nhân cần phải cẩn thận lắm mới được!

Văn Đồng hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Các người còn không dang ra, đợi bốn thiếu gia đưa về Âm phủ sao?

Lời dứt thì song chưởng chàng cũng đã đánh ra, kinh phong ào ạt công tới. Nhưng lạ thay chỉ thấy những người ấy đảo lộn trên không một vòng rồi trở lại đứng về nguyên chỗ cũ không hề nao núng gì cả.

Văn Đồng giận dữ quát lớn :

- Các người quả có chút tà môn công phu. Tiếp thêm chưởng nữa xem nào.

Vừa nói chàng vừa vận dụng “Lưỡng Nghi chân khí” tả chưởng từ từ đẩy ra “Bùng” một tiếng, ba bóng đen của đối phương như điều đứt dây, theo luồng chưởng lực bay bổng lên trời. Trong lúc ấy, Văn Đồng bỗng cảm thấy một luồng chân khí lạnh từ đối phương phát ra, chặn đứng ngay kinh lực của Văn Đồng.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 12**  
Gặp phải Ma cung

Thì ra một bóng trắng đã xuất hiện tự lúc nào, đứng ngay trước mặt Văn Đồng ra vẻ thản nhiên vô sự.

- Người là ai? Mau báo danh rồi chịu chết.
- Sợ ta nói ra người sẽ khiếp vía mà chết trước đây thôi.

Bóng trắng trả lời một cách ngạo nghễ.

Trong lúc bóng trắng đã xuất hiện, mười hai u linh kia không hẹn mà đã dồn về bao lấy Khương Trạch cùng Thanh Sương, còn Văn Đồng thì đã có thủ lãnh ngăn chặn.

Văn Đồng xem thấy tình hình như thế liền cười lớn nói :

- A! Thì ra người là Ma cung, nhưng không hiểu tại sao lại chặn đường thiếu gia.

Ma cung phát ra một tiếng cười lạnh lùng, rồi gằn từng tiếng một :

- Thật đơn giản chỉ cần ngoan ngoãn đưa ra vật kiện mà lúc này Triệu Quỷ đã trao, ta niệm tình sẽ cho người được toàn thân.

Văn Đồng ha hả cười lớn :

- Hay lắm, hay lắm! Bốn thiếu gia thật đã được Triệu Quỷ trao cho một vật, nhưng nếu các hạ muốn lấy, ha ha, thì cứ vào đây.

Ma cung vẫn lạnh lùng :

- Người có thể giết chết “Hạc Thủ Hầu” của “Thiên Huỳnh giáo” võ công kể cũng khá đấy nhưng đối với Ma cung này, thì chẳng xem ra gì...

- Im mồm!

Văn Đồng nạt lớn:

- Chớ nói lời thôi, tiếp thiếu gia một chương trước đã, xem thử có ra gì không?

Chân chàng dang ra lấy thế, tay trái giữ ngực, tay mặt dụng thức “Thiên Vương Chương Tán” vận dụng bảy thành “Vô Cực huyền công” mạnh mẽ đánh ra.

Lúc này, chàng dùng chưởng đánh bay ba thuộc hạ của Ma cung. Ông ta đã hiểu kẻ địch này chẳng phải tầm thường nên giờ rất cẩn thận.

Ông ta chú mục nhìn vào Văn Đồng, không hề tránh né, cũng không đưa tay chống cự, cười nhạt nói :

- Chưởng lực thế này, lão có tiếp một trăm chưởng cũng chẳng hề hấn gì.

Lời vừa nói dứt thì Văn Đồng cũng vừa hét lớn “Lưỡng Nghi chân khí” hợp với chưởng lực phát ra kinh phong như bài sơn đảo hải đánh vào người đối phương.

“Bùng” một tiếng vang như sấm dội, thân hình của Ma cung lão đảo lúi ra sau hai bước.

Văn Đồng mỉm cười hỏi :

- Chưởng lực của thiếu gia thế nào?

Ma cung chậm rãi bước bốn hai bước, nhìn chăm chăm vào mặt Văn Đồng cười nham hiểm :

- Tiểu tử chó vội kiêu căng chỉ ba chưởng của lão ngươi sẽ hóa thành máu đen mà chết ngay.

Dứt lời ông ta lại rít lên một tiếng ám hiệu, lập tức mười hai u linh kia siết chặt vòng vây, đánh tới tấp vào Khương Trạch và Thanh Sương.

Văn Đồng giận dữ :

- Lũ chuột chỉ cậy đông làm thẳng!

Song chưởng nhất tề đánh ra, nhắm ngay mười hai u linh đánh tới.

Ha ha ha! Ma cung buột tiếng cười dài, lệ làng chắn ngang trước mặt Văn Đồng, lạnh lùng nói :

- Tiểu tử gấp làm gì, phần ngươi là đây.

Hai tay ông ta bỗng lay động, mười đầu ngón tay như chiếc móc đưa ra, lập tức mười luồng khói màu hồng nhạt, từ mười ngón tay bắn tới, mùi khét thối nức mũi bao trùm khắp châu thân Văn Đồng.

Văn Đồng nhìn thấy nội gia kinh khí của Ma cung đã luyện đến mức tuyệt luân, trong lòng không khỏi sợ sệt, ngầm vận “Vô Cực huyền công” hộ thân “Lưỡng Nghi chân khí” tụ vào song chưởng...

Bỗng lại nghĩ thấy mùi hôi tanh nức mũi, chàng bỗng biết ngay liền giả vờ lão đảo đến gần bên Ma cung.

Ma cung nào biết được Văn Đồng đã uống thuốc có chất độc của “Yếu Mạng Hoa Đà”, có thể trừ được các hơi độc khác, Ma cung thấy chàng bước đi lảo đảo, tưởng đã trúng độc của mình, không khỏi đắc ý cười ha hả :

- Tiểu tử ngươi đã bị “Xích Thi Âm Sát” của ta rồi hà hà hà...

Tràng cười vừa dứt, bỗng nghe Văn Đồng hét lớn, song chưởng đánh ra.

“Bùng! Bùng!” Ma cung đâu kịp đề phòng, nên bị đối phương đánh cho hai cú nên thân.

Nhưng Ma cung này vốn là những ma đầu có hạng trong chốn giang hồ ngày nay, nội lực đâu phải tầm thường, cú đánh không thể kết liễu được mạng ông, trái lại còn khiến ông ta quyết định sống chết cùng đối phương. Mười đầu ngón tay lập tức vung ra, chụp ngay vào đầu Văn Đồng.

Không ngờ đối phương lại có sức chịu đựng như thế, tránh không kịp nữa. Văn Đồng liền sử dụng chiêu “Kim Cang Chấn Thiên” đưa hai tay lên chống đỡ.

Hai mươi ngón tay xen kẽ lấy nhau, hai bên ghìm sức đẩy ra.

Đằng kia, Khương Trạch với Thanh Sương chia nhau kháng cự cùng mười hai u linh.

Khương Trạch công lực thâm hậu, kinh nghiệm phong phú, nên chế ngự được sáu kẻ không kịp trở tay, còn Thanh Sương tuy trong tay sử dụng bảo kiếm, chiêu thức huyền ảo, ngặt vì công lực còn non nên càng đánh càng chậm chạp dần.

Lúc ấy, Văn Đồng cùng Ma cung đang lâm vào tình cảnh khốc liệt, có thể chết sống trong đường tơ kẽ tóc, vì vậy mà có thấy đi nữa cũng không dám phân tay ra cứu giúp.

Bỗng một tiếng ré của Thanh Sương phát lên, trước mặt như sắp bị năm đầu ngón tay của một kẻ u linh chộp vào.

Văn Đồng nghe tiếng giật mình đang định rút tay về cứu viện bỗng cảm thấy trong người ớn lạnh, rung mình một cái thì ra Ma cung đã thừa lúc đối phương phân tán tinh thần, mười đầu ngón tay đè mạnh vào vai đối thủ.

Văn Đồng giận đến lộn ruột, phần thì lo cho sự an nguy của Thanh Sương, hét lên một tiếng kinh hồn song chưởng đánh mạnh vào bụng dưới của kẻ

địch.

Ma cung nào ngờ đối phương phản kích một cách quá đột ngột muốn tránh cũng không còn kịp, một tiếng “hự” khô khan vang lên, ngũ tạng lục phủ đã bị lệch vị liền ngã lăn ra đất.

Văn Đồng cũng cảm thấy lạnh buốt cả người đầu óc choáng váng không còn bước được nữa nằm dài xuống đất.

Vừa lúc thân hình của Văn Đồng nằm lăn xuống đất thì trong đám cây rậm có một bóng người xẹt ra, lẹ như cắt cỏ lấy cây chà vào nách rồi tung vào rừng mất dạng.

Mười hai u linh thấy sư phụ bị thương, đồng rít lên một tiếng hiệu lệnh, rồi bỏ Khương Trạch cùng Thanh Sương nhảy đến ôm thân Ma cung biến cả vào rừng mất dạng.

Khương Trạch vừa định thần thấy chiếc thân của Văn Đồng đâu mất, không khỏi lo lắng liền quát lớn :

- Rượt theo! Nhắm hướng bọn u linh đuổi tới.

Thanh Sương trù trù giây lát, rồi cũng bèn gót theo sau.

Vùng thái dương từ từ trôi lên đỉnh núi, tỏa ánh hào quang chiếu sáng khắp mọi nơi.

Trong một sơn động giữa lưng chừng núi ánh sáng dịu hiền của buổi ban mai chiếu vào, người ta nhìn thấy có hai bóng người trong ấy.

Một người gương mặt trắng như ngọc, mày thanh, mắt sáng, mình mặc áo dài xanh, đầu chít khăn thư sinh ra vẻ lo lắng ngồi nhìn xuống một người đang nằm yên dưới đất, đấy là Văn Đồng vừa bị Ma cung đả thương.

Thiếu niên đã tận dụng đủ các phương pháp cứu chữa, vẫn không làm cho Văn Đồng tỉnh lại được, thấy hơi thở chàng càng lúc càng yếu dần, thiếu niên bối rối đôi mắt ứa lệ.

Đứng trong tình cảnh này, có hoảng lên cũng chẳng ích gì, nên thiếu niên lúng túng giây lát, lấy lại bình tĩnh, từ từ nhắm đôi mắt trầm tư suy nghĩ phương pháp cứu chữa cho Văn Đồng.

Thời gian từng phút một trôi qua, bỗng thiếu niên nhếch miệng mỉm cười, như đã tìm ra cách giải cứu, nhưng mặt chàng đột nhiên lại ửng đỏ như kẻ say rượu, đưa mắt nhìn trân trân vào thân hình của Văn Đồng...

Rồi chàng thiếu niên mím môi như cương quyết, từ từ cởi lấy y phục của Văn Đồng ra.

Lúc thiếu niên cởi đến chiếc áo cuối cùng trên người Văn Đồng thì... không những má chàng ửng đỏ, mặt lại nóng ran lộ vẻ ngượng ngập hai tay run rẩy không ngừng.

Sau cùng, chiếc thân cường tráng của Văn Đồng những bắp thịt cuộn cuộc đã phơi bày ngay trước mặt thiếu niên.

Như có một ma lực hấp dẫn, mặt thiếu niên bỗng sượng sùng, đôi tay từ từ đưa lên trên ngực Văn Đồng rồi chậm rãi nhẹ nhàng di động lần xuống...

Bỗng... một cơn gió mát thổi qua, khiến cho thiếu niên như sức tỉnh cơn mơ, bắt đầu đôi tay chàng lẹ làng điểm vào “Thái Dương”, “Thiếu Dương”, “Dương Minh”... sáu nơi dương mạch. Đoạn đôi tay mau lẹ cởi hết áo quần của mình ra.

Thì ra da thịt của thiếu niên không những trắng trẻo, mịn màng, vòng ngực cường lên, thì ra chàng không phải là một thiếu niên như bề ngoài đã phục sức mà là một thiếu nữ dậy thì một giai nhân tuyệt sắc.

Thiếu nữ từ từ xem xét khắp châu thân lạnh ngắt của Văn Đồng, mới thấy trên vai chàng có năm dấu tay bấm vào, máu bị bầm đen, có lẽ chất độc từ nơi ấy ngấm vào thân thể, nàng đưa miệng vào đấy hút hết máu bầm ra, rồi dùng ngực áp vào ngực Văn Đồng, tay trái đặt nơi “Linh Đài huyết” phía sau lưng, tay phải chà xát Khí Hải huyết.

Nhờ chân lực thâm hậu của nàng, hơi nóng từ từ chuyển sang cơ thể đối phương. Cơn lạnh trong người của Văn Đồng từ từ giảm bớt....

Nói về Khương Trạch cùng Thanh Sương đuổi theo bọn Thập Nhị u linh một đôi xa, nhưng vẫn không thấy hình dáng của họ đâu nữa cả.

Hai người đang lo cho tánh mạng của Văn Đồng, Thanh Sương liền dừng lại nói :

- Theo văn bối thấy kẻ cắp Văn Đồng chắc cũng không thể đi xa đâu vì một bệnh tình của người phải cứu chữa gấp, hai là chung quanh đây toàn núi rừng làm gì họ cũng phải kiếm một nơi tạm thời ẩn trú để chữa thương, vậy tiền bối đi về hướng đông, còn văn bối tìm hướng tây họa may còn có hy vọng gặp được, đến sáng mai chúng ta sẽ trở lại nơi đây gặp mặt.

Khương Trạch đồng ý và hai người bắt đầu chia ra tìm kiếm.

Thanh Sương cứ nhắm vào các hang đá đi tới tìm mãi cả mấy tiếng đồng hồ cũng chẳng thấy tung tích gì cả.

Màn đêm dần dần vén hướng, trời tây cũng đã điểm một màu đỏ ửng trong lớp sương mù trắng xóa bỗng nàng thấy xa xa có một thạch động rộng lớn liền nhanh bước đến nơi.

Thì...

Một hiện tượng quá sức tưởng tượng khiến nàng phải thẹn thùng, một thiếu nữ mình trần đang nằm trong ấy, khi bước đến gần bỗng như có một ma lực làm nàng phải run lẩy bẩy, thì ra nàng đã thấy Văn Đồng thân thể cũng không có tất vải đang nằm chung với thiếu nữ kia, máu ghen tức nổi lên thay vì mới trước đây một phút nàng rất lo lắng cho sự an nguy của chàng giờ thì chỉ “hừ” một tiếng lạnh lùng quày quả ra đi.

Thiếu nữ tuyệt sắc kia thấy sắp cứu được Văn Đồng thoát khỏi bỗng có người đến quấy rầy tức giận khôn tả đâu dễ buông tha, lập tức chụp ngay áo quần mặt vào lớn tiếng quát :

- Tiện tỳ chớ hòng chạy!

Lời vừa dứt thì thân hình cũng vụt ra khỏi động đuổi theo hình bóng của thiếu nữ vừa khuất dạng. Văn Đồng cũng bỗng thở dài một tiếng bật mình ngồi dậy.

Lúc ấy, đôi mắt chàng đỏ ngầu, cứ trừng trừng trợn ngược như điên như dại, da thịt nóng như lửa đốt, ngay cả trên mình không có tất vải che thân mà chàng cũng không hề hay biết.

Sức thiêu đốt trong người khiến cho chàng như điên loạn trong hang đá lại chật hẹp, chàng cứ nhảy đi nhảy lại tông mình vào vách đá.

Thì ra, nguyên dương chân khí trong người chàng đang bộc phát lên đến mức cao độ, hiện cùng “Xích Thi Âm Sát” chống chọi nhau, thành thử mới có hiện tượng điên cuồng như thế.

Vách hang bằng đá mà bị chàng tông lâu, cát bụi phải tung bay, da thịt của chàng cũng bị sướt trầy chảy máu, nhưng chàng tuyệt như chẳng biết gì cả, cứ úi thân vào vách ẩm ẩm.

Bỗng... một điều quái dị xảy ra!

Lúc chàng ủi đầu cụng vào phía trái của hang đá “ầm” một tiếng vang tai nơi ấy bỗng nhiên nức ra một kẽ hở có thể vừa lọt một thân người. Khi ấy chàng đâu còn thần trí để ngưng lại, một cú tổng thứ nhì thì người chàng đã lọt ụp vào trong.



**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 13**

Di vật tổ tiên

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết đã được bao lâu, Văn Đồng mới từ từ tỉnh lại thần trí bắt đầu sáng suốt, da thịt mát dịu dần.

Chàng lặn qua cửa lại dưới đất một hồi cảm thấy sự khó chịu trong người đã hoàn toàn tiêu tan mất nhưng khắp thân ê ẩm, đau nhức khôn tả.

Chàng bắt đầu nghĩ lại sự việc vừa qua từ lúc chiến đấu với Ma cung, đến khi nghe tiếng kêu hoảng hốt của Thanh Sương, chàng bị Ma cung đánh thương, tức giận đánh trả lại rồi mê man mất. Trong lúc hôn mê hình như có ai vận công độ khí chữa thương hộ mình nhưng tại sao giờ lại nằm nơi đây? Khương Trạch cùng Thanh Sương đâu rồi? Theo thương thế của ta hiện giờ hình như đã bớt đi rất nhiều, vậy thương thế tại sao có thể giảm bớt được? Ai đã cứu ta?...

Những câu hỏi cứ tiếp tục đưa lên óc chàng kết quả chàng có thể giải đáp được đôi phần sự giải đáp ấy là mùi thơm dịu nhẹ phảng phất qua lỗ mũi chàng vội vã mở mắt ra xem thì ra cách mặt chàng không đầy ba tấc có một nhánh cây trắng như ngọc trụi lủi không hề có một chiếc lá, trên đọt cây ấy sanh ra một quả hình sáu cạnh to bằng trứng chim, mùi thơm dịu ngọt đã từ trong trái ấy tiết ra.

Văn Đồng trông thấy không khỏi vui mừng, chàng nhờ có lần nghe sư phụ giảng qua hình thù của trái cây này, bảo đấy là “Lam Điền Ngọc Quả”, ai được ăn vào không những dung nhan tăng phần trẻ đẹp, mà còn có công lực chữa kẻ sắp chết trở lại sống.

Văn Đồng liền với tay hái trái “Lam Điền Ngọc Quả” bỏ vào miệng vừa cắn thì quả ấy đã nứt ra sáu tép một mùi thơm tho xông lên tận não.

Sau khi nuốt trái ấy vào cổ bỗng một luồng hơi lạnh lần khắp châu thân, tay chân run rẩy. Văn Đồng sợ hãi vô cùng tưởng mình đã ăn bậy vật gì rồi.

Càng lúc quả ấy càng hành hạ khắp người Văn Đồng một cách ghê gớm, chàng vội vã ngồi dậy vận dụng công lực kháng cự.

Giây lâu, bỗng nhiên chân lực trong người trở lại dồi dào, những sự đau đớn vừa rồi cũng tiêu tan mất.

Bách huyết kinh mạch được thông suốt, khí huyết vận hành đều đặn, từ từ chàng đã thiếp đi lúc nào không hay đến khi tỉnh lại, sự việc khiến chàng ngạc nhiên trước hết là trên mình chàng không có một tấm vải che thân, đầu tóc rối bù, mình mẩy lấm lem.

Điều ngạc nhiên thứ hai là hiện chàng đang bị nhốt trong thạch động, tứ phía không có cửa ngõ ra vào. Thân hình trần truồng chàng không lo mảy, chỉ thắc mắc là hang đá không có cửa, chàng làm sao có thể vào được? Giờ thì làm sao có thể đi ra?

Văn Đồng để ý dò xét bốn bên, hy vọng tìm ra cửa bí mật thì đột nhiên... đôi mắt chàng chú ý đến một lỗ thủng nơi vách đá, tại lỗ thủng ấy một ánh sáng xanh lờ lờ từ một thanh cổ kiếm tỏa ra.

Trong một hang đá bí mật không ngõ ra vào, lại xuất hiện một thanh cổ kiếm, nếu không phải là thần vật, chắc cũng chẳng phải loại thường, Văn Đồng từ từ đi đến cầm kiếm lên xem, thấy thân kiếm ngang độ ba ngón tay dài chừng ba thước tám chín, mỗi khi lay động thì hào quang sáng chói, khí tỏa lạnh người, tuy chàng không biết kiếm này tên gì, nhưng tin chắc đây là báu kiếm. Ngay dưới mũi kiếm chỉ xuống đất, Văn Đồng lại phát hiện ra một hộp đá trong đó có một hộp sắt đen rỉ sét lâu ngày. Chàng mở ra vụt khê ồ lên một tiếng, thì ra bên trong là một cuốn sách nhỏ bằng lụa vàng. Văn Đồng hồi hộp từ từ cầm lên xem, ngoài bìa ghi bốn chữ : “Long Tiềm bí lục”, phía dưới ghi Long Lạc Tử - Thiết Cốc môn thủ tự.

Văn Đồng xem xong như kẻ đang cơn mộng, thật vậy, chàng làm sao tin được đây là sự thật, vì Long Lạc Tử chính là vị “Khai sơn tổ sư” của môn phái “Thiết Cốc môn”.

Chàng còn nhớ lúc nhỏ, mẹ chàng từng kể lại cho chàng nghe như một chuyện đời xưa. Trước đây mấy trăm năm, võ lâm quần hùng nhiều loạn, ai cũng đòi giành làm bá chủ, khiến cho máu chảy thịt rơi, tứ bề chết chóc.

Lúc ấy Tổ sư của “Thiết Cốc môn” Long Lạc Tử đột nhiên xuất hiện giang hồ, sáng lập môn phái, nhờ có võ công kỳ tuyệt, nên đã mời quần hùng hẹn ngày gặp mặt nơi Phi Thúy cốc, lúc ấy ông ta giở các môn tuyệt học, chế

phục quần hùng, nhưng không vì thế mà ngang ngược tung hoành, ông khuyên quần hùng võ lâm nên tế thể an dân, phát huy võ đức.

Quần hùng thấy đều kính phục, đồng thanh tôn Long Lạc Tử làm Võ lâm Minh chủ, thời gian ấy có thể nói trên giang hồ được yên ổn không có gì xảy ra, Thiết Cốc môn cũng nhờ thế mà hưng thịnh.

Nhưng... vào một đêm tối mưa dầm, vị khai sơn tổ sư ấy không hề để lại một chữ nào lặng lẽ ra đi mất tông tích.

Ngờ đâu ông ta lại ẩn cư nơi đây, nghiên cứu võ công tuyệt học, Văn Đồng đứng ngẩn ngơ suy nghĩ một hồi lâu, rồi sửa lại quần áo chỉnh tề quì xuống thạch quan cúi lạy tám lạy, đoạn mới bắt đầu lật dần những trang kế tiếp của cuốn “Long Tiềm bí lục”.

Cuốn sách này chỉ độ hai mươi trang, những trang ấy đã ghi đủ về Quyền, Chưởng,

Chỉ, Cước cùng thân pháp, kiếm pháp, môn nào môn nấy đều tinh thâm vô kể, ba trang sau chót là dạy cách luyện “Tiên Thiên Chân Sát”.

Văn Đồng đọc đi đọc lại ba lượt, thấy sự huyền ảo biến hóa không lường đến khi chàng định bắt đầu thực hành thì bỗng chàng suy nghĩ :

“Trong thạch thất này không có lương thực, cuốn sách lại ghi những tuyệt học không phải luyện một vài giờ mà thành được, như vậy có lẽ sư tổ không muốn cho ta ở lại lâu để khuấy rầy người, nhưng các cửa nẻo đều bị đóng kín, làm gì cũng có sự chỉ dẫn đâu đây”.

Nghĩ vậy nên chàng lại xem qua cuốn sách một lượt nữa, quả nhiên sau bìa sách có chỉ lổ ra. Chàng liền cắt sách vào áo đến cúi đầu lạy tạ trước cổ quan tài rồi theo cách thức lần mò ra khỏi động.

Bấy giờ, trời đã xế chiều, sơn động lúc này chàng nằm đã trở thành mờ ảo, nhưng nhờ ăn qua trái “Lam Điền Ngọc Quả” nên nhãn lực của Văn Đồng xem ban đêm cũng rõ tợ ban ngày.

Ra đến ngoài việc đã khiến chàng chú ý trước hết là miếng Túy Ngọc trên chiếc khăn đầu của nho sinh công tử. Viên Túy Ngọc ấy trong bóng tối đã tỏa ra một ánh sáng dịu mát.

Bên chiếc khăn đầu của công tử nho sinh, Văn Đồng lại thấy áo quần của chàng được để đó, chứng tỏ lúc chàng bị thương đã có người cứu chữa hộ

chàng và chiếc khăn đầu có ghim miếng ngọc xanh, chàng đã nhận ra đây là vật dụng của người bạn đẹp trai hôm qua chàng đã gặp, cũng là người muốn đến trang viên của Triệu Quý để lấy “Chu Tước Hoàn”.

Vậy thì, chàng ta đã đi đâu rồi? Theo những đồ đạc để lại chứng tỏ chàng đã ra đi một cách hấp tấp hay là đã bị kẻ thù xâm nhập?

Nghĩ đến đây lòng chàng càng thêm nóng nảy, chàng vội vàng cầm lấy chiếc khăn bịt đầu cùng viên Túc Ngọc rồi lập tức tung mình lên nơi cao nhìn quanh tứ phía.

Sương đêm bắt đầu rơi phủ những tiếng quạ kêu về tổ thỉnh thoảng vang lên, gió rừng vi vút thổi. Văn Đồng đưa mắt xem xét bốn bề chỉ thấy núi non trùng điệp, nào thấy có điểm gì khả nghi đâu?

Văn Đồng đứng sững giây lâu, bỗng chàng sức nhớ đến Khương Trạch cùng Thanh Sương hai người, không biết hung kiết thế nào hơn nữa chàng còn nhớ trước khi bị mê man, đã từng nghe tiếng kêu hoảng hốt của Thanh Sương, như vậy có lẽ nàng đã bị thương hay là...

Càng nghĩ lòng chàng thêm nóng nảy, nhưng giờ chàng biết đi đây để tìm họ?

Sau cùng chàng chỉ có một kết luận là quyết định một mình đến núi Nga Mi, không biết chừng giữa đường sẽ gặp họ cũng nên. Chủ ý đã định, chàng liền thi triển khinh công, nhắm về hướng Tây Nam tiến bước.

Đêm càng về khuya, sương mù thấm lạnh, Văn Đồng cứ mãi miết chạy một mạch đã đi xa ngoài trăm dặm đường, dốc núi bắt đầu bằng phẳng, nhìn xa xa thấy vô số các ánh đèn. Thành Hàng Dương đã hiện rõ ra trước mắt.

Bỗng Tang! Tang! Tang! Tiếng binh khí chạm nhau vang dậy, theo chiều gió vọng vào màng tai. Văn Đồng không khỏi giật mình, lập tức dừng lại lắng tai nghe mới hiểu nơi phát ra tiếng binh khí ấy từ một đường sơn cốc trong chân núi, chàng liền noi theo hướng ấy đi vào.

Trong bóng đêm mù mịt, xa xa thấy nơi cốc khẩu có một số người vũ động binh đao, bao vây hai người vào giữa đánh thoi kích liệt.

Hai kẻ bị bao vây, lưng dựa vào nhau cố gắng chống đỡ sức công như vũ bão từ bên ngoài, người quay mặt về hướng Văn Đồng là một cụ già áo xám thân hình to lớn, còn kẻ đứng bên kia lại sử dụng trường kiếm.

Văn Đồng đan nóng ruột, vội vả tú khí đơn điền dụng thế “Long Phấn Cửu Tuyền” vụt một cái đã tung mình đến nơi, miệng vừa quát lớn thì song chưởng đã đánh ra mãnh liệt.

“Ùm” gió cuộn ào ào, cát bay đá chạy, bóng người quay lộn trong đám phi sa, những tiếng kêu thảm khốc vang dội cả cánh rừng.

Giây lát đá dừng cát lặng, đầu đầy im lặng như tờ, bỗng nghe Văn Đồng thốt ra một tiếng kêu kinh ngạc. Vì giờ chàng mới thấy rõ hai kẻ bị vây ấy không phải là Khương Trạch với Thanh Sương.

Thì ra người mặc áo dài xám vốn là một cụ già tuổi trạc lục tuần, râu mọc ba chòm, dáng người nho nhỏ, còn kẻ sử dụng trường kiếm cũng là một cụ già tuổi lổi năm mươi, thân hình bé nhỏ, nhưng lanh lợi lạ thường.

Hai kẻ này mặt vẫn còn tỏ ra sợ hãi, vội vả đến trước mặt Văn Đồng, cụ già áo xám cất tiếng nói :

- Ngu huynh đệ kính tạ tôn huynh đã ra tay giúp sức, xin cho...

Văn Đồng vội vả lấy tay cản lại nói :

- Tôi cứu hai vị vốn không phải là chủ ý, khỏi cần đa tạ làm gì!

Bỗng nghe có tràng cười quái gở phát ra :

- Liệu các hạ có bảo đảm cứu nổi hai kẻ ấy chẳng?

Đôi mắt Văn Đồng sáng như sao băng, quét nhìn qua một lượt, lạnh lùng lên tiếng :

- Bốn thiếu gia một chưởng đánh chết ba người, hai người mang trọng thương còn năm người đang run lấy bấy ha ha! có lẽ tôn giá không ở trong bọn người này vậy sao chưa trường mặt ra thử xem.

Cụ già áo xám đứng bên khề nói :

- Người đang nói chuyện đó với một trong “Tuyệt Sơn tam hung” tên gọi “Phi Thiên Ngô Công” Phùng Thái, tôn huynh nên khá đề phòng độc môn ám khí của hắn!

Văn Đồng mỉm cười gật đầu lạnh hội.

Thì tiếng nói trong bóng đêm lại sang sang phát ra :

- Lão thất phu, người chó hòng sống sót trong đêm nay, chỉ vì thái gia còn chờ một người nữa, mới để cho người được sống thêm chút nữa đấy thôi.

Tiếng nói trong bóng đêm vừa dứt, bỗng nghe sơn cốc đột nhiên nổi dậy

một tràng cười chát chúa tởn vượn kêu.

Cụ già áo xám vừa nghe tiếng, mặt mày sợ đến tái nhợt. Vội vã đưa tay vào tay áo lấy ra sáu miếng bông gòn, nhét vào mũi hai, còn bốn trao cho Văn Đồng cùng cụ già bé nhỏ, nói :

Tôn huynh nên cẩn thận, kẻ đến vốn là “Lang Thần” A Nguyên Chương một trong “Miêu Cương tứ ác”, kẻ này chuyên phóng ra những con sâu độc, khiến cho kẻ bị thương không hề hay biết...

Lời chưa dứt thì tiếng gió thổi lùa bay cũng đã đến nơi, một hán tử cao to lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Kẻ này da thịt đem mun, mình mặc áo mây đan, lưng dắt hai chiếc câu liêm dài, mặt mũi hung ác dị thường.

Tiếp theo lại một tiếng cười từ trong bóng tối một người tung ra, thân hình ngũ đoản, tướng mạo dị kỳ, vai mang chiếc bị màu vàng, chân đi giày cỏ.

“Lang Thần” A Nguyên Chương trừng mắt nhìn Văn Đồng và mọi người một lượt, đoạn quay sang “Phi Thiên Ngô Công” Phùng Thái nói :

- Lão Phùng, người thật là vô dụng, tự xử ba đứa ấy cũng không được sao? Còn phải đợi đến thiếu gia ra tay nữa?

Phùng Thái cười ngượng ngập nói :

- A Miêu Tử người cũng chẳng phải mù, chẳng lẽ không thấy hai đệ tử cường của người đang nằm ngủ luôn dưới đất kia sao?

Lang Thần A Nguyên Chương sụp đôi mi mắt xuống, nhìn vào ba chiếc thân ma bỗng ông ta nhảy lên như điện giật mắt lộ hung quang, nhìn vào Văn Đồng ba người quát lớn :

- Ai đã giết chúng? Thiếu gia phải bầm nát thân mới được.

Lời chưa nói dứt thì bỗng thấy bóng người xẹt qua, “bát! bát!” đánh cho ông ta hai tát tai nẩy lửa, cả hàm răng điều muốn rụng máu chảy đầm đìa đau đớn vô cùng.

Đã xưng “Miêu Cương tứ ác”, võ công đâu phải tầm thường, một tiếng rống dữ dội, hai tay lẹ làng rút hai chiếc câu liêm cầm tay dùng thế độc long giao vĩ đánh tới.

Văn Đồng không ngờ bọn thô lỗ nơi miền rừng núi thân pháp thủ pháp lại mau lẹ như vậy, vừa đánh ông ta tát tay, thân hình chưa kịp thua về thì hai

chiếc câu liềm cũng đã chém đến.

Chàng khẽ rút lên một tiếng, tay mặt đã nhanh nhẹn tuốt cây “Thái Ất thần kiếm” cầm tay, một màu xanh lóe mắt một khí lạnh rợn người.

Tang! Tang! hai tiếng va chạm của binh khí vừa phát ra, hai chiếc câu liềm của Lang Thần cũng đã bị đứt tiện chỉ còn hai chiếc cán nơi tay.

Văn Đồng thu kiếm trở về cười nhạt nói :

- Tại sao binh khí các hạ lại lìa ra vậy?

Lang Thần giận đến tột độ, thét lớn :

- Đại gia không có đao cũng lấy được mạng người vậy.

Lời vừa dứt thì hai tay ông ta đã vỗ “bạch! bạch!” vào hai chiếc túi bên hông, bỗng thấy chiếc túi mang bên tay trái bay ra vô số là đom đóm, còn túi mang bên mặt lại tỏa ra một lùm khói đỏ phút chốc đã bao phủ khắp mọi người.

Văn Đồng thấy lùm khói đỏ sắp xáp vào mình, liền lên tiếng nói :

- Nhị vị mau đứng dang ra, để ta xem những con trùng độc này lợi hại là dường nào!

Hai cụ già đứng sau lưng Văn Đồng, từ lúc A Nguyên Chương thi triển “Thiên Phong Ác Trùng” với “Đào Hoa độc chương” họ đã ngầm hiểu là hung nhiều kiết ít, nhưng bởi đạo nghĩa giang hồ không nỡ thoát thân một mình, giờ nghe Văn Đồng nói thế, lập tức ứng tiếng tung mình dang ra mấy trượng ngoài.

Chỉ trong chớp nhoáng thân hình của Văn Đồng đã bị bao phủ lấy độc chương cùng Ác trùng.

Phi Thiên Ngô Công Phùng Thái đứng bên thấy thế biết Văn Đồng thế nào cũng phải chịu chết chẳng sai, nên liền cười lớn nói :

- A Miêu Tử! Lão Phùng này giúp cho người một tay nhé!

Vừa nói hai tay ông ta khẽ rung động chiếc túi vàng bên vai rút ngay xuống đất, lập tức vô số bò cạp tung ra tứ hướng, trà trộn vào đám khói hồng.

Hai cụ già đứng ngoài thấy nguy cơ đã đến đâu còn chần chờ được nữa vội tung mình vào đánh Phùng Thái tới tấp.

Bỗng nghe một tràng cười réo rắt, phát khởi từ trong đám mây hồng, tiếp theo là cuồng phong nổi dậy, ánh sáng lập lòe những con đom đóm bị luồng



kiếm quang đánh rớt tứ tung khói hồng cũng bị gió thổi vệt.

Lang Thần tưởng rằng đối phương đã bị chết ngộp trong hơi độc của mình, nào ngờ chỉ trong khoảng khắc đã bị địch thủ phá tung. Ông ta tỏ ra hoảng hốt, vội vả tung mình tẩu thoát.

Phùng Thái đã biết sức địch lợi hại giờ thấy Lang Thần sợ hãi ra đi, ông ta cũng tìm đường chạy trốn.

Văn Đồng sắp định đuổi theo, nhưng nghĩ rằng công việc của mình còn quá nhiều, nên đành dừng lại nhìn về hai cụ già đang đứng cười nói :

- Thế nào? Nhị vị có thể yên tâm lên đường được rồi.

Hai cụ già nghe nói, đột nhiên quì xuống vái lạy :

- Công tử chính là thần nhân xin nhận ngu huynh đệ một lạy để tạ ơn.

Văn Đồng vội vả né sang bên, từ từ nói :

- Việc mọn ấy đâu đáng kể, xin nhị vị cứ lên đường.

Cụ già áo xám vẫn quì dưới đất :

- Xin công tử đừng bước, ngu huynh đệ còn có lời muốn nói.

Văn Đồng nhú mào hỏi :

- Nhị vị còn muốn nói gì nữa?

- Ngu huynh đệ ý muốn theo hầu công tử để đáp lại ơn đức vừa rồi, mong công tử nên nhận lời cho.

- Tại hạ vốn chưa từng quen biết nhị vị, thì làm sao có thể nói đến việc ấy được.

Cụ già áo xám vội vã đứng dậy cung mình giới thiệu.

- Lão hủ Hạng Vũ vốn là Hội chủ của “Huyền Vân hội” còn đây là minh đệ Tào Khôn biệt hiệu “Thiên Nam kiếm khách”...

Không đợi ông ta nói dứt, Văn Đồng vội vã lắc đầu :

- Như vậy càng chẳng được, tiền bối vốn là thủ lĩnh của một bang hội, làm sao...

Hạng Vũ bỗng nghiêm nghị lớn tiếng nói :

- Từ nay trở đi, bốn hội thuộc hạ từ trên xuống dưới đều phải tuân theo lời phân phối của công tử, dù có vào sanh ra tử cũng chẳng từ nan.

Văn Đồng nghe nói liền sức nghĩ đến lời khuyên của Khương Trạch về việc chấn hưng Thiết Cốc môn, nên chàng lên tiếng :



- Tại hạ vốn mới nhậm chức Chương môn nhân của “Thiết Cốc môn” quả thật tiền bối có thành ý theo tại hạ, thì sau này thuộc hạ của “Huyền Vân hội” sẽ do tại hạ lựa chọn gia nhập vào bốn môn, như vậy tiền bối có ưng thuận chăng?

Hai cụ già vừa nghe đến ba tiếng “Thiết Cốc môn” mặt đều lộ vẻ sửng sốt, nhưng bình tĩnh lại ngay chờ cho Văn Đồng dứt, cúi đầu cung ứng :

- Thuộc hạ xin nghe những lời căn dặn của Chương môn nhân, chết sống cũng chẳng từ.

Văn Đồng giờ cũng không còn câu nệ gì nữa, đứng yên nghiêm chỉnh để tiếp nhận đại lễ của hai người đoạn đưa tay đỡ lấy họ lên nói :

- Trước kia lịch sử của “Thiết Cốc môn” như thế nào, trông vào thần sắc của nhị vị tại hạ cũng đã hiểu rõ. Hiện giờ lai lịch của tại hạ cùng sự liên quan của Thiết Cốc môn như thế nào, đợi đến thành Hàng Dương nghỉ chân tại hạ sẽ kể cho nhị vị rõ!

Hạng Vũ, Tào Khôn hai người liền cúi đầu vâng lệnh đoạn theo sau Văn Đồng hướng về Hàng Dương thành đi tới.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 14**

Linh Sơn Phong Vân

Nga Mi sơn là dãy núi từ Dân Sơn chạy dài về hướng Nam, đến huyện Nga Mi bỗng dựng lên ba ngọn núi cao, được gọi là Đại Nga, Trung Nga và Tiểu Nga.

Nga Mi phái là một môn phái danh chấn võ lâm, được đóng đô giữa triền núi của ngôi đại Nga Sơn một tòa nhà nguy nga hùng vĩ đặt tên “Thanh Linh thánh quan”.

Hôm ấy trời vừa sụp tối, dưới chân đại Nga Sơn bỗng xuất hiện ba bóng người, rồi từ dưới đi dần lên trên.

Người đi đầu là một thiếu niên áo lam, tướng mạo anh tuấn lưng đeo trường kiếm.

Theo sau là hai cụ già một to lớn, một bé nhỏ ba người này không ai khác hơn là Văn Đồng cùng Hạnh Vũ, và Tào Khôn.

Ba người theo đường chính đạo đi lên “Thanh Linh thánh quan” lúc họ vừa đến còn cách “Khuyến Nghi động” độ vài dặm bỗng nghe một tiếng niệm “Vô Lượng Thọ Phật” phát ra kế tiếp là năm đạo nhân mặc Thanh bào, tay cầm Tùng Văn kiếm lẹ như chớp đứng chặn ngay cửa động đạo nhân đứng giữa lên tiếng.

- Xin thí chủ dừng bước lại.

Hạnh Vũ vội đến trước một bước khẽ nói với Văn Đồng :

- Chưởng môn nhân xin lưu giá, mấy tên đạo sĩ này để cho thuộc hạ tự thu xếp lấy!

Văn Đồng mỉm cười gật đầu đoạn dừng bước đứng sang một bên xem xét.

Hai cụ già vẫn cất bước đi đến, đạo nhân thấy vậy quát lớn :

- Nếu nhị vị không dừng bước lại, chúng bản tăng xin chịu thất lễ thôi.

Hạnh Vũ hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Lão phu không tin các người có thể cản được đường đi của lão.

Miệng thì nói, chân ông vẫn tiến bước lúc ấy hai bên chỉ còn cách độ một

trượng ngoài.

Bọn đạo nhân mặt mày biến sắc rít lên một tiếng ám hiệu lập tức năm tà áo rộng tung bay năm đạo nhân đã chia làm ngũ hành phương vị bao vây lấy Hạng Vũ cùng Tào Khôn.

Tào Khôn đưa mắt nhìn Hạng Vũ cười nói :

- Đại ca, nhường cho đệ được kiến thức Nga Mi Ngũ Hành kiếm trận thử lợi hại thế nào nhé?

Lập tức rút ngay trường kiếm cầm tay, nhắm vào đạo nhân đứng hướng chánh đông đi tới.

Đạo nhân ấy thấy đối phương định tuyên chiến với mình, miệng niệm “Vô Lượng Thọ Phật”, tay đưa Tùng Văn kiếm ngang ngực, đứng chờ địch công.

Tào Khôn cười lên ha hả, vung kiếm chém vào Phương Vị Đông Ất, đạo nhân đứng giữ phương vị ấy vội trầm người xuống, lách sang một bên thì Tào Khôn cũng thừa cơ đâm ngay vào hướng Mậu Thổ nơi chính giữa, đạo nhân đứng giữa thấy địch phương đâm tới, nhưng cũng vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, Tào Khôn thấy thế không khỏi rùng mình, biết ngay mình đã lọt vào trận thế thì quả nhiên hai đạo nhân đứng hai bên phương vị Bình Hỏa cùng Ất Mộc, lập tức vung gươm chém vào mặt trái hai bên địch thủ.

Tào Khôn quát to một tiếng, đường kiếm xoay vòng như chong chóng, hóa giải ngay hai hướng kiếm pháp đâm vào, đang định phản công qua phía chánh Tây bồng... một tiếng ám hiệu rít lên, Đông Nam Tây Bắc đều huy động trường kiếm một lượt, nhắm vào các nơi yếu huyệt của đối phương đâm tới.

Tào Khôn thấy thế giựt mình, vội vã tụ khí đơn điền tung mình nhảy lên trên cao ba trượng, thoát khỏi vòng kiếm của địch, rồi đột nhiên dụng thế “Vân Trung Đảo Hướng” vung kiếm đánh vệt các mũi kiếm của đạo nhân.

Thế kiếm vừa rồi từ trên không đánh xuống của Tào Khôn chính là một trong ba đài tuyệt chiêu trong pho “Thiên Nam kiếm pháp” uy lực kỳ ảo tuyệt luân.

Bỗng nghe một tiếng hiệu lệnh của đạo nhân đứng giữa năm mũi kiếm lập

tức đưa lên, đến khi thấy thế kiếm của Tào Khôn chém xuống quá mạnh họ lại dang ra né tránh chờ cho chân địch vừa rơi chạm đất họ lại xông vào vây công.

Hạng Vũ đứng bên trông thấy không khỏi lo lắng cho Tào Khôn nhưng Văn Đồng vẫn mỉm cười hình như tin tưởng.

Quả thật, Tào Khôn vốn danh “Thiên Nam kiếm khách” không những công lực tinh thâm võ học lại còn uyên bác, trông qua mấy lượt tiến thoái, biết ngay nhược điểm của trận đấu. Thì ra chỉ qui tụ vào phương vị trung ương, mỗi khi điều hành hay biến hóa cũng do đạo nhân nơi giữa ra lệnh, vì vậy nên ông ta lập tức nhắm ngay điểm chính thí mạnh công vào.

Đạo nhân đứng giữa thấy đường kiếm của địch thủ tấn công vội vàng đưa gươm ra đỡ, không dè Tào Khôn đã có ý định liền trở thế ghìm ngay lưỡi kiếm của đối phương không hề nhúc nhích rồi dụng sức hất mạnh một cái.

Mũi kiếm của đạo nhân vừa vắng ra, ông ta vội vàng thừa cơ để hở, cứ nhắm mấy nơi yếu huyệt của đạo nhân đâm tới bức cho đối phương liên tiếp thoái lui.

Đông, Nam, Tây, Bắc bốn phương thấy chủ vị bị địch phương kiên chế, cũng lần lượt thoái lui vào hang động.

“Ngũ Hành kiếm trận” lập tức tan rã!

Hạng Vũ thấy vậy thở phào một tiếng, bước đến trước mặt Văn Đồng nói :

- Chưởng môn nhân xin mời!

Ba người lập tức lướt qua “Khuyến Nghi động” Văn Đồng đi giữa, hai cụ già hộ vệ hai bên, chẳng bao lâu “Thanh Linh thánh quan” đã hiện ra trước mắt. Còn cách Thánh Quan độ mười dặm thì bỗng nhiên...

Chín vị đạo nhân không biết đã đứng đợi tự lúc nào, dàn sẵn Cửu Cung trận Thế, tay cầm cổ kiếm ngang hông.

Hạng Vũ đi bên Văn Đồng khẽ nói :

- Chín người này vốn là Nga Mi Cửu đại hộ pháp, không những kiếm thuật cao cường, mà “Cửu Cung kiếm trận” cùng Thiếu Lâm “La Hán trận” có thể liệt vào hai đại kỳ trận của võ lâm. Vậy xin Chưởng môn nhân đứng sang một bên, để cho thuộc hạ đến trước kiến thức một phen.

Lời vừa dứt thì hai cụ già cũng đã phi thân đến Cửu Cung trận tiền.

Đạo nhân đứng giữa vừa thấy Hạng Vũ gương mặt liền nở nụ cười, cúi đầu thi lễ nói :

- Thì ra là Hạng hội chủ giá lâm bốn quán môn hạ đệ tử ở trước “Khuyến Nghi động” có điều thất lễ bần đạo xin đại diện Chương giáo sư huynh cáo lỗi cùng Hội chủ.

Hạng Vũ nghe nói cười ha hả :

- Huyền Chân đạo trưởng nói quá lời, Hạng mỗ cũng xin thay bá đệ Tào Khôn cáo lỗi cùng quý phái.

Huyền Chân đạo trưởng tiến lên hai bước, đưa mắt nhìn về Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn cúi đầu thi lễ nói.

- Thì ra vị này là “Thiên Nam kiếm khách” Tào đại hiệp bần đạo ngưỡng mộ uy danh đã lâu.

Đoạn quay sang Hạng Vũ nói :

- Hội chủ đại giá quang lâm, đáng lẽ bốn phái phải dùng đại lễ tiếp rước, ngặt vì đêm nay sắp có cường địch phạm sơn Chương môn sư huynh không thể thân hành tiếp đón, mong Hội chủ tha thứ cho.

Hạng Vũ “à” một tiếng như thông cảm rồi cười nói :

- Thì ra là thế! Song bốn Chương môn nhân có việc muốn gặp mặt quý phái Chương giáo, cảm phiền đạo trưởng bẩm qua một tiếng, mời Thiết Cốc môn di giá ra đây nói chuyện.

Huyền Chân đạo trưởng nghe nói, không khỏi tỏ vẻ kinh ngạc, ông ta đã từng biết Hạng Vũ vốn là Hội chủ của một bang hội. Vậy thì bốn chữ “Bốn Chương môn nhân” là có ý nói ai, chẳng lẽ là thiếu niên trẻ tuổi đang đứng phía sau kia sao?

Vẻ mặt của Huyền Chân đạo trưởng đang còn ngờ ngác, bỗng từ dưới “Khuyến Nghi động” có tiếng chuông vang dội liên hồi, tiếp theo là những tiếng ré kêu thảm khốc.

Huyền Chân đạo trưởng cùng tám vị đạo nhân mặt đều biến sắc. Đạo trưởng quay sang nói với Hạng Vũ :

- Cường địch sắp đến nơi phiền hội trưởng tạm thời đứng sang bên, tha thứ cho bần đạo thất lễ.

Lời vừa dứt thì người ông cũng đã thụt về trận địa.

Bỗng từ hướng “Khuyển Nghi động” mười mấy bóng người nhanh như điện chớp từ dưới phi lên, phút chốc đã đến trước mặt mọi người.

Kẻ dẫn đầu là một cụ già râu tóc bạc phơ, mặt đen như than, thân thể cường tráng, mình mặc áo cẩm bào, đôi mắt long lanh dễ sợ.

Hai bên ông ta có hai người ăn mặc đẹp đẽ, đầu đội kim khôi, lưng đeo trường kiếm.

Một người tuổi trạc tuần, còn người kia là một thiếu niên nhỏ thó.

Sau lưng ba người, có đến mười hai đại hán áo vàng. Kẻ nào kẻ ấy Thái Dương huyết nổi cao, chứng tỏ là các tay võ lâm cao thủ.

Lúa ấy, chín đại hộ pháp Nga Mi, đôi mắt đều lim dim giữ yên nơi Cửu Cung phương vị, không hề đếm xỉa đến thế lực ào ạt của địch thủ.

Bầu không khí nặng nề bao trùm cả trận địa.

Cụ già mặt đen hừ lên một tiếng lạnh lùng đưa mắt nhìn qua Văn Đồng ba người, trầm giọng nói :

- Ba người không phải là lũ chuột Nga Mi, mau đứng sang một bên, lát nữa bốn tọa sẽ có điều phái lạc.

Văn Đồng nhú mày tức bực quay sang Hạng Vũ nói :

- Khi tại hạ cùng Huyền Hạc đạo nhân chưa nói chuyện xong bọn “Thiên Huynh giáo” này nếu dám làm ồn, người cứ việc ra tay trừng trị chúng.

Nói dứt, chàng quay mình từ từ tiến vào Cửu Cung trận.

Lời nói cùng thái độ của Văn Đồng bọn “Thiên Huynh giáo” đâu dễ chịu nhin, thiếu niên đứng bên cụ già lên tiếng quát :

- Tiểu tử cả gan buông lời phách lối. Còn không nạp mạng cho bốn tước sao!

Lời vừa dứt thì thân hình chàng ta cũng đã phóng ra, hữu chưởng vung lên nhắm ngay sau lưng Văn Đồng đánh tới.

Hạng Vũ thấy vậy quát lớn :

- Lũ chuột cả gan!

Hữu chưởng lẹ làng đưa ra nghinh địch.

“Bùng” một tiếng hai chưởng chạm nhau, Hạng Vũ cảm thấy kinh lực của đối phương quá ư mạnh mẽ khiến cho tay ông tê buốt trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Thiếu niên của Thiên Huỳnh giáo cười lên một tiếng, song chưởng lại đánh ra, lần này chàng ta vận dụng mười thành công lực nên thể mạnh tựa như bài sơn kinh phong ồ ồ bắn tới.

Hạng Vũ tuy đã biết rõ sức lực của đối phương rất là lợi hại, nhưng mình vốn là thủ lĩnh của một bang hội, đâu thể tỏ ra yếu đuối, lập tức ngậm vận mười mấy năm công lực, đưa chưởng chống nghênh.

“Ầm” một tiếng vang trời vỡ đất, gió cuộn ào ào cát bay đá chạy.

Hạng Vũ bị chưởng phong chấn dội, lùi sau ba bước mới đứng vững lại, còn bên thiếu niên cũng bị đẩy lùi một bước.

Sau lần chạm chưởng, Hạng Vũ đã biết nội lực của mình kém hơn đối phương một vẻ.

Riêng về thiếu niên Thiên Huỳnh giáo đôi mắt chàng ta xanh lờn dễ sợ, dăm dăm nhìn vào mặt Hạng Vũ, bước từng bước một đến gần song chưởng từ từ đưa lên...

Hạng Vũ vừa bị đối phương đánh lui ba bước, cũng may nội phủ chưa bị thương, hơn nữa địa vị của ông ta chịu chết chứ không hề thối bước, ông nghiêng răng cắn giận, tựa hết sức lực vào đôi tay, chờ đợi nghênh địch...

Kẻ nóng ruột nhất có thể nói là Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn. Tay cầm trường kiếm, chú mục vào trận, ngật vì Chưởng môn nhân chưa hề ra lệnh nên không thể ra tay giúp đỡ.

Văn Đồng miệng vẫn mỉm cười đứng bên quan sát, thái độ tỏ ra nhàn nhã, như hình nằm chắc vào cái ghế của Hạng Vũ.

Trong lúc thiếu niên Thiên Huỳnh giáo cùng Hạng Vũ chỉ còn cách xa độ năm thước hai người đang sắp định xuất chưởng đánh nhau...

Bỗng một điệu nhạc từ trong “Thanh Linh thánh quan” trỗi lên âm thanh vang dội khắp núi rừng. Tiếp theo là một đội đèn lồng màu vàng nhật từ trong cửa quan chậm rãi đi ra...

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 15**

Nga Mi nhị lão

Tiếng nhạc vừa rồi trời dậy, bầu không khí đang nghiêm trọng bỗng trở lại dịu hòa, hai đảng đang chuẩn bị chiến đấu đều không hẹn mà buông tay đứng ngó.

Hai mươi bốn cậu đạo đồng, tuổi độ mười bốn mười lăm, tay cầm đèn lồng, phân ra hai hàng từ từ tiến đến nơi mọi người, theo sau là mười hai vị trung niên đạo sĩ, đầu đội tinh khôi, tay cầm binh khí.

Đợi cho đoàn đèn lồng đi đến chỗ mọi người còn cách hai trượng thì tiếng nhạc bỗng nhiên im bật, hai mươi bốn đạo đồng cùng mười hai trung niên đạo sĩ cũng theo đó mà đứng dừng chân lại.

Mọi người có mặt nơi đấu trường đều đứng im chú mục nhìn về phía lồng đèn, bỗng một vị đạo trưởng mặt tợ trăng rằm, tiên phong đạo cốt từ từ bước ra, theo sau là sáu tên đồng tử tay cầm bảo kiếm.

Hạng Vũ khẽ nói với Văn Đồng :

- Vị đạo trưởng râu dài ấy chính là Thiết Cốc môn.

Lúc ấy, Chương giáo chân nhân của phái Nga Mi với vẻ mặt nghiêm trang từ từ bước đến trước đèn lồng độ một trượng đứng lại, đôi mắt long lánh như sao quét nhìn mọi người một lượt, rồi cúi đầu thi lễ nói với Hạng Vũ :

- Hạng đàn Việt từ xa đến đáng lẽ bản đạo phải thân hành nghinh đón, ngặt vì đêm nay lại cũng có khách đến thăm nên bản đạo đang bận chuẩn bị tiếp họ, mong Đàn Việt tha thứ những điều thất nghi.

Hạng Vũ cười ha hả nói :

- Khéo nói! Khéo nói! Huynh đệ không phải có ý đến thăm, cũng chẳng phải nghe tin đến giúp, nên hai chữ “Thất Nghi” của đạo trưởng tại hạ không dám tiếp nhận.

Thiết Cốc môn có vẻ ngạc nhiên, đoạn quay sang cụ già mặt đen nói :

- Bốn phái đệ tử nơi Khuyển Nghi động có phải do thí chủ đã thương chăng?



Cụ già mặt đen lạnh lùng nói :

- Lũ chuột cả gan chặn đường bốn tọa, tội đáng xử tử.

Lời vừa nói ra khiến cho môn hạ đệ tử của phái Nga Mi người nào người nấy sần ngay nét mặt, đôi mắt phần nộ nhìn đăm đăm vào bọn Thiên Huỳnh giáo.

Nhưng Thiết Cốc môn quả không thẹn với khí độ của một vị Chương giáo, ông liền niệm lên câu “Vô Lượng Thọ Phật” rồi nghiêm nghị lên tiếng :

- Chư vị thí chủ đêm nay giá lâm đến bốn quan không hiểu có gì dạy bảo?

Cụ già mặt đen phát lên một tràng cười quái dị, đoạn gằn từng tiếng :

- Phụng thánh dụ Giáo hoàng, môn phái Nga Mi đêm nay phải gặt sổ trong giới võ lâm.

Lời ông ta vừa dứt, thì bỗng có tiếng lạnh lùng xen vào.

- Trước khi việc giữa ta cùng Thiết Cốc môn chưa giải quyết xong, lời nói của các hạ có hơi quá sớm.

Thì ra lời nói ấy chính do Văn Đồng thốt ra.

Cụ già mặt đen lướt qua nhìn Văn Đồng, một tràng cười quái dị lại phát lên ông ta nói:

- Nhãi con! Nợ cũ của người với Nga Mi để xuống âm gian giải quyết vậy.

Văn Đồng không hề đếm xỉa quay đầu sang đạo trưởng hỏi :

- Đạo trưởng có phải là Chương giáo Nga Mi Thiết Cốc môn? Bần đạo chính là Huyền Hạc, thí chủ thương tách đại danh có gì chỉ giáo?

Đôi mắt nhìn đăm đăm vào mặt đạo trưởng lạnh lùng nói :

- Tại hạ Vũ Văn Đồng tân nhiệm chức Chương môn “Thiết Cốc môn”, hôm nay đến đây không ngoài mục đích đòi lại nợ cũ trước đây sáu năm đạo trưởng đã đến Cửu Hoa sơn trang đốt nhà giết người ấy.

Thiết Cốc môn nghe nói, mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, đôi mắt nghi ngờ nhìn vào Văn Đồng giây lâu nói :

- Thí chủ đã tiếp chương “Thiết Cốc môn”, vậy sự việc đã xảy ra nơi “Cửu Hoa sơn” sáu năm trước, ai phải, ai quấy chẳng lẽ chưa rõ sao?

Cũng vì hiểu rõ ai quấy ai phải, tại hạ mới dám đến đây thanh toán cùng đạo trưởng.

Thiết Cốc môn nghiêm ngay nét mặt nói :

- Bần đạo đối thời không thẹn, đối người không quấy vậy có điều gì sai?

Với vẻ tức giận Văn Đồng vừa nghiêng răng vừa nói :

- Người giả danh vì bạn báo thù, nhưng thật tình muốn đoạt một vật chí bảo võ lâm, tội vô cớ đã thương, đốt trang ém miệng.

Cụ già mặt đen đứng bên bỗng thốt ra tiếng cười sang sảng, cắt đứt lời nói của Văn Đồng :

- Nhãi con! Lão mũi trâu này dù cho có trăm điều tội trạng, thì người cũng phải để xuống âm phủ mới tính giờ chớ nói lời thôi.

Ha ha ha! Văn Đồng phát lên tiếng cười đình tai nhức óc đoạn quay sang bọn người của Thiên Huỳnh giáo nghiêm giọng :

- Ta chưa nói chuyện với các người đó là phước lắm rồi. Nếu còn chẳng biết chết sống thì đừng trách thiếu gia đây nhé!

Cha chả! Cụ già sắc phục đẹp đẽ của Thiên Huỳnh giáo cười nhạt nói :

- Tiểu tử vô tri, dám buông lời ngông cuồng, xem chừng!

Tay mặt lập tức đánh ra, vận dụng mười thành chân lực, chưởng phong mạnh mẽ vô cùng, nhắm vào sau lưng Văn Đồng đánh tới.

Văn Đồng chỉ khẽ mỉm cười, đầu không cần quay lại phải chưởng đưa ra nghênh chiến.

“Bùng” một tiếng dội kinh hồn, cụ già của Thiên Huỳnh giáo bỗng cảm thấy kinh lực của mình bị một sức mạnh vô hình của đối phương hóa giải, tiếp theo là một luồng gió bắn tung vào ngực, nặng tựa nghìn cân, khiến ông phải lão đảo ngã nhào. Miệng thổ máu tươi.

Cụ già mặt đen vừa kinh dị, vừa phẫn nộ quát lớn :

- Tiểu tử to gan, ra tay không sợ hậu quả.

Văn Đồng vẻ mặt lạnh lùng :

- Như hạng này của quý giáo bị thương dưới tay thiếu gia không biết đã bao nhiêu rồi, nhưng nào có thấy hậu quả là gì đâu!

- Ha ha! Được, đêm nay ta sẽ cho người xem hậu quả đây.

Nói dứt cụ già mặt đen liền đưa tay ra hiệu cho mười hai đại hán đứng sau lưng quát :

- Mau dùng “Chánh Phán Lục Hợp trận pháp” bắt lấy thằng này.

Mười hai đại hán áo vàng cung thân tuân lệnh chỉ nghe tà áo tung bay, chớp

mắt mười hai đại hán đã bao vây Văn Đồng vào giữa.

Văn Đồng đưa mắt nhìn qua, thấy cách thức trận đồ có hơi quái gở, bên trong sáu người đi tới, vòng ngoài sáu kẻ bước lui, luân hồi như vòng bánh xe quay.

Ngắm nhìn giây lâu, như đã tìm ra cách phá, chàng liền trầm giọng nói :

- Chỉ có chút bản lĩnh như vậy mà đòi bắt ta được ư?

Phù Xu Tử nghiêm nghị nói :

- Lời nói của tôn giá, hình như có hơi thiếu sót chăng?

Văn Đồng chỉ hừ một tiếng lạnh lùng.

Phù Xu Tử cười tiếp :

- Tôn giá có ý muốn đến đây tầm thù, ắt cũng phải làm cho sự việc rõ ràng đã, mới khiến cho đối phương đem lòng kính phục chứ, còn như cứ buông lời ra là bức hiếp người ta thì đâu thể kể là hai đảng đều rõ cả?

Văn Đồng trầm ngâm giây lâu mới lên giọng :

- Thôi được, các hạ muốn hỏi điều gì cứ hỏi, nhưng trả lời hay không ấy là quyền của ta!

Phù Xu Tử chậm rãi lên tiếng :

- Lúc này tôn giá bảo rằng mọi việc đều chính mắt trông thấy, vậy xin hỏi bốn phái Chương môn sư diệt giết ai?

Văn Đồng lại tỏ ra tức giận, chỉ về Thiết Cốc môn :

- Việc ấy tốt hơn tự đạo trưởng nói ra đi!

Thiết Cốc môn vẫn ôn tồn :

- Bần đạo đã thanh minh không hề giết người, đốt nhà. Nếu thí chủ cứ một mực vu khống thì sợ bần đạo khó nhẫn được vậy!

Văn Đồng lớn tiếng :

- Trong bọn sáu người của người đến công Cửu Hoa sơn trang, có một người chứng minh đã từng thấy người rượt giết Tam Thúc Vương Khôi của ta...

Phù Xu Tử đột nhiên xen lời :

- Có phải linh thúc đã bị giết tại trận chăng?

Văn Đồng trù trù một lát, lại giận dữ nói :

- Tam thúc tại hạ từ ấy không còn thấy tông tích gì cả, còn đạo trưởng thì

cũng không quay về, đủ thấy sau khi giết người, lương tâm cắn rứt, nên lén lút trở về Nga Mi...

Phù Xu Tử sầm ngay nét mặt khoát tay nói :

- Xin tha thứ cho lão phu đã ngắt lời, câu nói của tôn giá vừa rồi hình như có hơi phiến diện?

Văn Đồng lạnh lùng quay sang Thiết Cốc môn nói :

- Tại hạ muốn nghe người có lời gì để nói chẳng?

Thiết Cốc môn vẫn điềm đạm.

- Đúng thế, đêm ấy bản đạo có rượt Vương Khôi ra đến bên ngoài...

Văn Đồng đột nhiên hỏi :

- Vào lúc trước khi lửa cháy hay sau khi lửa cháy?...

Huyền Hạc Chân Nhan suy nghĩ giây lát nói :

- Trước khi lửa cháy, nhưng cũng có thể nói là đồng một lúc.

Văn Đồng gật đầu :

- Rồi! Còn sau đấy thì sao?

- Lúc ấy, Vương Khôi phát hiện trong trang bị lửa cháy lòng càng thêm nóng nảy, định quay mình trở lại, nhưng vì bị bản đạo chặn lại hai bên đánh thêm một hồi nữa, đến khi ngọn lửa nơi trang viên đã lan tràn khắp nơi, Vương Khôi hình như thấy hy vọng không còn nữa, thở ra một tiếng liền tháo lui chạy mất...

Văn Đồng nạt :

- Nói bậy, Tam thúc ta đâu phải hạng người tham sống sợ chết!

Thiết Cốc môn nghiêm nghị :

- Sự thật quả thế, lúc ấy bản đạo đuổi theo ra đến Cốc ngoại, bỗng nghe ông ta rít lên một tiếng quái dị, cũng trong lúc đó, thân hình đĩa biến đi mất tung mất dạng.

Văn Đồng cười nhạt :

- Lời nói ấy khó tin.

Bản đạo đĩa hết lời thí chủ nếu không tin, thật chẳng còn biết nói sao.

Văn Đồng lạnh lùng :

- Những lời vừa nói, cũng chỉ có thể là phiến diện vậy...

Đoạn chàng từ từ quay sang Phù Xu Tử :

- Các hạ tưởng thế nào?

Phù Xu Tử là người đã quá trăm tuổi, đâu chịu để cho ai kiêu ngạo, nên mặt liền sầm lại nói :

- Theo ý của tôn giá, phải làm thế nào mới có thể giải quyết được việc này?

Văn Đồng găng từng tiếng :

- Giết người đền mạng!

Phù Xu Tử bật ra tiếng cười ha hả :

Thật là thằng nhãi con quá ư ngông cuồng, lão phu cũng ráng xem người có gì mà dám lớn lối như vậy?

Đủ thấy vị lão tiền bối của phái Nga Mi, đã bị lời nói của Văn Đồng khiến ông đã bế quan mấy mươi năm nay, giờ lại nổi cơn tức giận.

Văn Đồng ngang nhiên nói :

- Các hạ không phải là người trong chuyện, cần gì phải tức tối như thế. Nếu có hứng thú, thì đợi tại hạ cùng quý phái Chương giáo thanh toán xong, sẽ hầu tiếp các hạ thế nào?

Phù Xu Tử giận đến tóc râu dựng ngược, trợn tròn đôi mắt quát lớn :

- Tôn giá đến Nga Mi gây sự, lão phu có quyền làm chủ, hừ! Nếu không cho người nếm chút mùi vị, thì đâu có hiểu trời cao đất rộng.

Thiết Cốc môn cúi đầu nói :

- Xin sư thúc bớt giận, vì Vũ đại hiệp đến đây cốt tìm Huyền Hạc. Vậy để Huyền Hạc giải quyết mọi cừu oán chưa rõ này.

Nói đến đây, đạo trưởng quay sang Văn Đồng tiếp :

- Thí chủ nếu cứ khư khư như vậy, bản đạo buộc lòng phải lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của thí chủ mới được, nhưng có điều cần phải nói trước, mong thí chủ xét lại.

- Việc gì cứ nói?

Thiết Cốc môn nghiêm nghị :

- Thí chủ đã bảo rằng việc này chỉ liên quan đến một mình bản đạo, vậy thì sau khi thí chủ có thắng hay bại, đối với Nga Mi không quan hệ gì cả. Thí chủ nghĩ sao?

Văn Đồng nhú mày :

- Cần chi phải nói nhiều lời vô ích, chẳng lẽ bốn Chương môn nhân cũng

đồng một kiến thức như bọn tiểu đạo sĩ ấy sao!

Thiết Cốc môn cúi đầu bái tạ, đoạn khoát tay một cái, lập tức một vị đồng tử cầm kiếm chạy đến, hai tay kính cẩn dâng cây Tùng Văn trường kiếm lên.

“Rẻng!” Thiết Cốc môn đã rút kiếm ra khỏi bao, đưa lên ngang ngực mỉm cười nói :

- Xin thí chủ chỉ giáo cho vào đường!

Văn Đồng thấy Thiết Cốc môn muốn dùng kiếm để phân cao thấp, liền ngửa mặt cười lớn...

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 16**

Côn Luân song tiên

Tiếng cười của Văn Đồng chưa dứt đã thấy ba bóng người hạ mình trước Thanh Linh thánh quán. Mọi người chưa kịp kinh ngạc thì lẹ như chớp ba bóng ấy cũng đã rơi đến trước mặt mọi người.

Người đứng giữa là một cụ già tuổi đã quá trăm, mày dài, đầu sói, râu bạc phủ ngực, mình mặc áo vải gai, thần thái nhu hòa, nhưng khiến ai nấy cũng điều khiếp sợ.

Người đứng bên mặt cũng là một cụ già, đôi mắt sáng như sao, mặt trắng tởm dôi phấn, ba chòm râu đen buông xúi đến ngực, mặc áo màu xanh nhột cốt cách như tiên nhân hạ phàm.

Còn người đứng bên trái thân thể cao to. Mặt đỏ áo xám thần thái uy mãnh lạ thường.

Ba người vừa có mặt trừ Văn Đồng là người tỏ vẻ kinh ngạc ra, bên phái Nga Mi ai nấy đều tỏ ra vui vẻ.

Chỉ có Hạng Vũ cùng Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn giựt mình, lăm bầm :

- Không ngờ việc này đã kinh động đến hai vị lão tiền bối?

Bầu không khí trầm lặng giây lát. Văn Đồng đột nhiên hỏi cụ già mặt áo xám :

- Sao các cô nương không cùng với tiền bối đến đây?

Thì ra cụ già mặt đỏ áo xám ấy chính là Khương Trạch nghe hỏi vội cung thân đáp :

- Việc này nói ra thì dài. Xin cho lão hủ giới thiệu Chương môn nhân với nhị lão tiền bối này trước đã.

Văn Đồng chỉ hừ một tiếng, trong lòng đang suy đoán chủ ý của Khương Trạch cùng nhị vị lão nhân này đến để làm gì...

Khương Trạch vui vẻ chỉ về phía cụ già đứng giữa nói :

- Vị này họ Công Tôn tên Khước Câu, võ lâm thường tặng “Nam Cực lão

sĩ” nhưng... trong giới võ lâm chỉ cần nói đến tên “Côn Luân song tiên” thì không ai mà không kính nể...

Lời chưa dứt đã bị tiếng cười ha hả của Công Tôn Khước Câu lấn át.

Nam Cực lão nhân Công Tôn Khước Câu ngưng cười, mặt liền nghiêm nghị nói với Văn Đồng :

Lệnh sư tổ trong lúc còn tại thế, thường có qua lại với lão phu, đến ngày đại lễ vu qui của lệnh đường, lão phu cũng đã uống qua ly rượu mừng, ôi!...

Nói đến đây lão nhân bỗng thở ra một tiếng vẻ mặt ảm đạm tiếp :

- Không dè một môn phái uy chấn võ lâm như thế, mà phải bị hủy diệt trong tay lệnh tôn...

Đôi mắt Văn Đồng đỏ hoe, cung tay thì lễ nói :

- Lão tiền bối xin chớ hi hoài. Văn bối đã lập thệ quyết rửa cho được thù, trùng hưng “Thiết Cốc môn”.

Nói đến đây chàng đưa tay chỉ sang Thiết Cốc môn tiếp :

- Đêm nay người này phải trả nợ máu. Xin lão tiền bối vì văn bối lượt trận, hầu giúp thanh thế, không hiểu lão tiền bối có vui lòng cho chăng?

Phải hiểu Văn Đồng thông minh hơn người e “Côn Luân song tiên” đến giúp cho phái Nga Mi, nên thừa cơ thốt lời ngăn chặn trước.

Nam Cực lão nhân nghe nói, tỏ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Ủa! Chẳng lẽ sự việc năm ấy, Huyền Hạc đạo trưởng cũng có tham dự sao?

Văn Đồng giận dữ nói :

- Đúng vậy.

Lúc ấy, Phù Trần, Phù Xu nhị tử cũng đã dắt Huyền Hạc đạo trưởng đến trước mặt “Côn Luân song tiên” ra mắt.

Phù Xu thở ra nói :

- Hiện giờ hai bên đang tranh chấp đã đến lúc phải động vũ để giải quyết.

- Mong nhị vị lão ca tìm cách điều đình hộ cho!

Văn Đồng trầm giọng :

- Dù cho là ai, việc điều đình cũng thành vô hiệu, khỏi cần nhiều lời vô ích!

Nam Cực lão nhân mỉm cười nói :

- Lão phu muốn biết câu nói của thiếu hiệp có hàm ý gì?



Văn Đồng lạnh lùng :

- Dù cho Huyền Hạc đạo trưởng có đưa ra chứng minh rằng ông ta không giết Tam Thúc của tại hạ, nhưng với lối ý chúng hiếp cô, vô cớ gây sự, tội ấy cũng không khỏi chết, lão tiên bối nghĩ như thế nào?

Phù Trần Tử này giờ đứng im lặng, đột nhiên lên tiếng nói với Huyền Hạc đạo trưởng.

- Sự việc năm ấy như thế nào, ngu thúc chưa từng nghe qua, sao sư diệt không kể rõ một phen để cho Công Tôn, Thái Sử nhị huynh dễ bề phán đoán.

Huyền Hạc đạo trưởng nghĩ ngợi giây lâu, rồi đem việc cũng vì chánh nghĩa võ lâm, trợ giúp Yến Sơn đại hiệp Triệu Quý vì bạn phục thù, cùng việc tra hỏi “Chu Tước Hoàn”, mới đến “Cửu Hoa sơn trang” hỏi tội Càn Khôn Thủ Triệu Chấn Cương, và sự việc sau này xảy ra thế nào, nhứt nhứt thuật rõ cho song tiên nghe cả.

Nam Cực lão nhân nghe xong, gật gật đầu nói :

- Huyền Hạc hiền diệt! Đó là người có lỗi rồi.

Thiết Cốc môn sững sờ, khẽ hỏi :

- Văn Bối có nơi nào chẳng phải lão tiên bối chỉ cho.

Nam Cực lão nhân nghiêm trang nói :

- Hiền diệt là Chương môn của một đại phái đâu có thể vì một lá mặt thơ không tên không tuổi lại gây ra việc ấy...

Huyền Hạc Chân Nhân vội phân biện :

- Lúc ấy, Đức cao trọng vọng như Thiếu Lâm Tinh Huệ đại sư xem qua bức thư ấy còn công nhận là có thể tin được. Hơn nữa, căn cứ theo hành động hàng ngày của Càn Khôn Thủ Triệu Chấn Cương mà phán đoán, mọi người đều không nghi ngờ gì cả...

- Im mồm! - Văn Đồng hét lớn, ngăn lời nói tiếp của đạo trưởng - Nể mặt Công Tôn tiên bối tại hạ mới để cho người có cơ hội giải thích, nhưng cấm không được nói bậy phê bình đến tiên phụ!

Thiết Cốc môn nói :

- Lệnh tôn trước kia hành vi như thế nào nhân vật giang hồ thấy đều biết cả. Nếu thí chủ không tin có thể đi điều tra.

Nam Cực lão nhân vội vả chặn lại nói :

- Thôi được rồi, chớ nên nói nữa dù sao với tội gây sự ấy hiền điệt không thể chối cãi được.

Văn Đồng nhìn sang Huyền Hạc cười nhạt:

- Thế nào? Còn không mau đến đây chờ chết.

Nam Cực lão nhân khoát tay mỉm cười nói :

- Nga Mi chưởng giáo tuy tội không thể chối cãi, nhưng chưa đến nỗi phải chết...

Văn Đồng phẫn nộ :

- Nói vậy tánh mạng của Tam Thúc vẫn bối, ai đền mạng!

Nam Cực lão nhân vẫn mỉm cười :

- Xin thiếu hiệp chớ nên nóng, lão phu đã có cách!

Đoạn mặt ông trở lại nghiêm nghị, trịnh trọng nói :

- Lão phu đã nghĩ ra một phương pháp để giải quyết việc này không hiểu thiếu hiệp có nể mặt lão phu mà tạm thời gác lại việc tìm thù với phái Nga Mi chăng?

Văn Đồng nghe nói còn đang suy nghĩ bỗng nghe bên tai có tiếng văng vẳng của Khương Trạch dùng lối “Truyền Âm Nhập Bí” nói :

- Thừa Chưởng môn nhân nhị vị “Côn Luân song tiên” này vốn là bạn chí giao của lệnh tổ trước kia, hơn nữa tánh tình chánh trực vô tư, tuyệt đối không binh phái Nga Mi đâu Chưởng môn nhân nên ưng thuận thì hơn.

Văn Đồng nghe nói, vẫn gục đầu suy nghĩ giây lâu mới lên tiếng :

- Lão tiên bối chi mạng đáng lẽ phải tôn kính song việc này không phải tầm thường, nên văn bối đợi nghe phương pháp của tiên bối đưa ra trước đã rồi mới quyết định tuân mạng hay không?

Nam Cực lão nhân cười ha hả nói :

- Được! Được! Thiếu hiệp cứ yên tâm, bảo đảm không thiệt thòi đâu!

Đoạn ông ta quay sang Thiết Cốc môn nói :

- Ý của hiền tế thế nào?

Thiết Cốc môn cung thân đáp :

- Mọi việc đều vâng theo ý của tiên bối.

Nói dứt đạo trường quay sang Văn Đồng ôn tồn :

- Đêm sương gió lạnh, xin mời thí chủ nể mặt, di giá vào Thánh quan dùng trà?

Văn Đồng khẽ gật đầu :

- Thiết Cốc môn ra lệnh cho Cửu đại hộ pháp lui vào nghỉ ngơi, đoạn cùng Văn Đồng theo sau Phù Trần, Phù Xu nhị tử và “Côn Luân song tiên” đi vào Tam Thanh bảo điện phân ngôi chủ khách an tọa.

Tiểu đạo đem trà thơm lên dâng.

Nam Cực lão nhân đợi cho Huyền Hạc mời uống trà xong mới bắt đầu lên tiếng :

- Phương pháp của lão phu này chủ yếu là việc Nga Mi chưởng giáo có từng giết Vương Khôi hay không, rồi sau này mới giải quyết được đoạn án vây đánh Cửu Hoa sơn trang...

Nói đến đây, mặt ông nghiêm nghị tiếp :

- Việc giữa Vũ Văn thiếu hiệp cùng Nga Mi chưởng giáo chẳng qua là việc chưa rõ sự chết sống của Vương Khôi mà thôi, và việc này theo sự suy xét của lão phu. Nga Mi chưởng giáo thật tình phải huy động hết lực lượng, tìm kiếm cho ra nguyên nhân của cái chết ấy, để định tội lỗi thuộc về ai. Đồng thời lão phu cũng gấp rút phát thiệp mời các đại môn phái trên giang hồ, tụ hội nơi Côn Luân đặng cùng phân đoán vụ án sáu năm về trước.

Nói dứt ông ta quay sang Văn Đồng hỏi :

- Thiếu hiệp nhận thấy biện pháp của lão phu thế nào?

Văn Đồng đáp :

- Hẳn nhiên là được, nhưng về thời gian phải có nhất định.

Thiết Cốc môn khấn khái nói :

- Bần đạo xin hẹn trong vòng nửa năm, nếu không tìm được tin của linh thúc, bần đạo nguyện chết để đền tội.

Văn Đồng nói :

- Được, chúng ta một lời quyết định.

Nam Cực lão nhân vui cười ha hả.

- Hay lắm! hay lắm! Vậy ngày hội võ lâm tại Côn Luân, lão phu sẽ định vào nửa năm sau đây...

Vừa nói ông ta vừa bấm đốt tay tính.

Sang năm vào ngày rằm tháng giêng. Nguyên tiêu giai tiết, lão phu sẽ kính  
hầu nơi núi Côn Luân, vậy chư vị nơi đây khỏi cần phải thiệp nữa rồi!

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 17**

**Cứu tinh**

Văn Đồng cùng Khương Trạch, Vũ Tào Khôn ba người đứng dậy kiếu từ. Thiết Cốc môn cố nài ở lại không được đành phải đưa ra khỏi quan ân cần chia tay.

Bốn người suốt đêm lên đường, ai nấy đều thi triển khinh công đến lối canh ba đã tới một tiểu trấn dưới núi Nga Mi, gõ cửa vào một khách điểm kiểm phòng nghỉ ngơi.

Sau khi mọi người đã yên nghỉ Văn Đồng liền hỏi khê Khương Trạch về hạ lạc của Cát Thanh Sương.

Khương Trạch nói :

- Đêm hôm ấy, Chưởng môn nhân bị thương ngã xuống đất, lão phu cùng Cát cô nương định đến cứu, không ngờ tiện nhân ấy đột nhiên xuất hiện cắp Chưởng môn nhân đi mất...

Văn Đồng ngơ ngác hỏi :

- Tiền bối bảo tiện nhân ấy là ai?

Là người từng đánh với lão phu nơi trang viên Triệu Quỷ đấy.

- Ủa, lại là y?...

- Đúng vậy, là thiếu nữ giả trai đó!

Văn Đồng bỗng nghĩ đến việc nơi sơn động đã bị nàng cỡi trần để chữa thương không khỏi đỏ mặt, im lặng không nói được lời nào.

Khương Trạch nào hay biết vẫn tiếp tục nói :

- Con tiện nhân ấy vốn là thủ đệ của “Vô Ưu thần ni” nơi Nam Hải, được chân truyền về Phật môn công phu, nhưng sau không hiểu vì sao mà bị Thần ni từ bỏ, đến bái sư với “Thiên Áo Thần Phàm” lại học được những công phu của tà môn. Nên lão phu cùng Cát cô nương có đuổi theo một đoạn cũng khó bề đuổi kịp, sau cùng... sau cùng...

Văn Đồng nóng ruột :

- Vậy tiền bối cùng Cát cô nương làm thế nào mà mất liên lạc?

Sau khi rượt một đoạn không còn tìm thấy tông tích nữa, Cát cô nương mới đề nghị phân ra hai đầu lòng kiếm, lão phu...

Văn Đồng khoát tay ngăn lại hỏi :

- Vậy sau cùng tiền bối có tìm gặp người đã cấp tại hạ ấy chẳng?

Khương Trách lắc đầu.

Trống ngực Văn Đồng đánh thành thịch, thầm nghĩ

“Thôi rồi! như vậy nàng đã vào động tìm gặp ta rồi. Nếu nàng thấy tình cảnh như thế thì mọi việc đều hỏng cả”.

Nghĩ đến đây chàng không khỏi buột tiếng thở dài.

Khương Trách tưởng chàng đang lo lắng cho Cát Thanh Sương nên an ủi :

- Chưởng môn nhân xin cứ yên tâm, võ công của Cát cô nương đã được “Thiên Sơn Thần Lão” đích thân truyền dạy, còn cây trường kiếm là môn binh khí cổ truyền quyết không thể bại dưới tay tiện nhân ấy đâu.

Văn Đồng như bỗng nhớ ra điều gì hỏi:

- Lúc nãy tiền bối có nói đến “Thiên Áo Thần Phàm” là ai thế? Hiện giờ ở đâu?

Khương Trách lắc đầu :

- Nàng là người như thế nào, lâu nay chưa ai từng gặp, nên nàng ở đâu, không ai hiểu được. Vì vậy mà giang hồ chỉ biết nàng là “Thiên Áo Thần Phàm” còn tên họ thật mù tịt.

Văn Đồng bỗng hỏi :

- Tiền bối còn nhớ việc thất lạc của chúng ta nơi Vu Sơn chẳng?

Khương Trách gật đầu.

Văn Đồng tiếp :

- Tại hạ đã đến qua một nơi gọi là “Thiên Áo mê cung” gặp một nàng đẹp tựa tiên nga nhưng lòng độc như rắn rết, là nữ chủ nhân nơi ấy, tiền bối có biết nơi Vu Sơn có chỗ nào như vậy chẳng?

Khương Trách khẽ lắc đầu :

- Lão phu chưa từng nghe qua danh từ “Thiên Áo thần cung” ấy.

- Vậy tiền bối có quen biết một người gọi là “Diệu Thủ Phương Sóc” chẳng?

Khương Trách cười :

- Người ấy thần xuất quỷ nhập, lão phu chỉ nghe danh chứ chưa gặp qua, Chương môn nhân đã gặp y?

Văn Đồng không muốn kể rõ những việc tồi bại mà chàng đã bị qua nơi “Thiên Áo mê cung” nên im lặng không trả lời, hai người cáo biệt nhau đi nghỉ.

Qua ngày hôm sau, bốn người lại bắt đầu lên đường. Văn Đồng vừa đi vừa nhớ đến cái đêm mà chàng cứu thiếu nữ áo trắng Cát Thanh Sương, đã thương những kẻ vây đánh nàng, trong ấy có Phó bang chủ của “Tứ Linh bang” Phương Văn Thiên trong lúc thua chạy ông ta có mời chàng đến Tổng đàn để báo thù, bấm đốt ngón tay thì ngày giờ cũng sắp đến, nên chàng đem ý muốn ước hội nói cho ba người biết.

Hạng Vũ nói :

- Nghe đồn “Tứ Linh bang” Bang chủ Dịch Thành tánh tình chánh trực nghĩa khí, mong Chương môn nhân nên lưu tình đôi chút.

Văn Đồng ngạt nhiên :

- Sao? Tiền bối không đi với chúng tôi sao?

Hạng Vũ cung thân nói:

- Thuộc hạ cần trở về Tổng đàn để đem việc gia nhập vào quý môn tin báo bọn thuộc hạ biết để chuẩn bị nghinh tiếp Chương môn nhân đại giá, mong Chương môn nhân chấp nhận cho.

Văn Đồng mỉm cười gật đầu, Hạng Vũ cùng Tào Khôn bái biệt, bốn người phân ra hai ngã cất bước lên đường...

Dương Châu Đông Bắc có một con sông thường gọi là Bà Hồ, nơi đây sơn minh thủy tú, đâu đâu cây cối mọc xanh um, nơi phong cảnh mỹ lệ bên bờ hồ có một cổ堡 kiến trúc bằng đá xanh ngụy nga, hùng vĩ.

Cổ堡 ấy chính là nơi tổ đàm của “Tứ Linh bang” võ lâm ai cũng biết tiếng.

Hôm ấy, vào lúc hoàn hôn dọc theo hai bên lề cầu bằng đá trước tò cổ堡 có hai mươi đại hán ăn mặc chỉnh tề tỏ vẻ rất lễ độ hình như họ đang nghinh đón một vị quý khách nào.

Lúc ấy... xa xa vọng lại những tiếng chân ngựa rộn rập rồi đến gần một cách mau lẹ.

Đoàn ngựa cả thảy tám người phi nhanh trên đường đất như gió cuộc cát bụi tung bay mờ mịt.

Hai người đi đầu là hai con ngựa lang câu màu tía cương yên vàng xem ra đặc biệt lạ thường trên lưng con ngựa bên phải là một cụ già tóc bạc râu đen, gương mặt hiền hòa nho nhã, bên trái là một thiếu niên anh tuấn mình mặc áo lam, vả lại thần uy凛凛 tướng mạo phi phàm khiến cho ai trông thấy cũng đoán ngay là người chức vị cao sang, không phải hạng phàm phu tục tử.

Hai con ngựa kế sau là một cụ già mặt đỏ áo xám, còn bên kia là một cụ già ốm gầy, lưng đeo trường kiếm, sau chót bốn người ba nam một nữ người tuổi trẻ nhất cũng ngoài tứ tuần bên hông đều giắt binh đao, nghiêm trang hùng dũng.

Hàng ngựa phía trước từ cụ già tóc bạc lâu lâu nói cười với thiếu niên áo lam ra, kỳ dư sáu người đi sau, thảy đều lặng lẽ, không thốt một lời.

Thiếu niên áo lam quay sang cụ già tóc bạc nói :

- Tổng đàn trọng địa của quý bang, hình thế quả thật hiểm trở, lối tổ chức lại có thứ tự, đủ thấy Dịch bang chủ kỳ học bao la, lãnh đạo khéo léo.

Cụ già tóc bạc cười như đắc ý :

- Vũ Văn đại hiệp quá khen!

Thì ra thiếu niên áo lam chính là Vũ Văn Đồng, người đã y hẹn đến viếng Tứ Linh bang, còn cụ già tóc bạc là “Tứ Linh bang chủ” “Thiết Chỉ Thần Quyền” Dịch Thành.

Hai cụ già đi kèm mặc áo xám cùng ốm nhỏ ấy khỏi nói cũng hiểu là Khương Trạch với Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn.

Còn bốn người đi sau vẫn là bốn vị đàn chủ của Tứ Linh bang Thanh Long, Bạch Hổ, Đơn Phụng, Huyền Qui.

Hai con ngựa của Văn Đồng cùng Dịch Thành đã bắt đầu bước lên thạch kiều, hai mươi đại hán cúi đầu tiếp đón.

Tám con ngựa từ từ vượt qua, hướng vào cửa đại môn đi tới.

Bên trong là một sân rộng vuông trăm trượng, chính giữa có lát đá xanh làm đường, đi sâu vào là một gác lầu cất cao mấy trượng. Văn Đồng đưa mắt nhìn quanh... thấy một rừng cây cổ thụ bao la, chen lẫn là những ngôi



nhà đỏ, hăng hà sa số.

Gió đêm bắt đầu thổi, màn tối từ từ che.

Khi tám con ngựa vào còn cách lâu gác chừng mấy trượng, thì đèn đuốc chung quanh đều bật lên, sáng tỏ ban ngày.

Tám đại hán mặc áo xanh từ trong lâu chạy ra đứng ngay trước đầu tám con tuấn mã.

Dịch Thành nghiêng đầu mỉm cười nói với Văn Đồng :

- Xin mời đại hiệp!

Đoạn ông buông cương lìa về cho đại hán áo xanh, rồi thân hình nhẹ nhàng như tàu lá, lẹ làng nhảy xuống đất.

Văn Đồng cũng mỉm cười, không trước không sau, đồng rơi mình một lượt với Dịch Thành đằng sau Khương Trạch, Tào Khôn, cùng bốn bị Đàn chủ cũng nhất tề nhảy xuống ngựa.

Dịch Thành khoanh tay nghiêm trang đưa Văn Đồng vào cửa đại thính. Xuyên qua hai hàng đèn sáng dẫn đến một cái sân nhỏ có chừng kỳ hoa dị thảo đã nghe tiếng cười nói vui vẻ vọng lại từ hướng Nam.

Dịch Thành đưa tay mời Văn Đồng đi về hướng ấy, mọi người trong đại thính đang vui cười, vừa thấy Bang chủ đi vào lập tức nín im phăng phắc.

Cửa đại thính lập tức mở to, từ từ bước ra một cụ già đồng nhan tóc bạc vừa thấy Văn Đồng vội vàng cung tay cười nói :

- Tôn giá thật là người biết giữ tín, mỗ Phương Văn Thiên bội phục vô cùng.

Văn Đồng lạnh lùng.

- Các hạ đã mời tại hạ đâu dám thất tín.

Dịch Thành đưa mắt trừng Văn Thiên một cái, vội mỉm cười nói :

- Mời Vũ Văn đại hiệp, trong thính còn có mấy vị bạn hữu đang đợi bái kiến đại gia.

Bang chủ Dịch Thành dùng đôi mắt lạnh như đồng, quét nhìn Văn Thiên một cái, đoạn quay sang Văn Đồng mỉm cười nói :

Cao huynh nất thời xúc động, mong Vũ Văn đại hiệp chớ chấp, chuyện này mời đại hiệp giá lâm bốn bang, cũng vì cái chết của Đơn Phụng đàn Ân cố đàn chủ. Theo lời của bốn bang Phương phó bang chủ thi Ân đàn chủ đã bị

đại hiệp giết, nhưng không hiểu sự thế như thế nào, mong đại hiệp kể lại để đoán xem ai phải quấy, có lẽ đại hiệp cũng không chấp nhất chứ?

Văn Đồng tuy bên ngoài tỏ ra ngạo nghễ, nhưng chẳng phải là người không hiểu sự phải quấy, với phong độ quân tử của Dịch Thành cùng lời lẽ khiêm nhượng, lòng chàng đã có hảo cảm ngay, nên cười nói :

- Bang chủ đã có lời, tại hạ đâu dám không thành thật bẩm minh!

Đoạn chàng đem việc đêm hôm ấy Cát Thanh Sương bị vây đánh làm sao, chàng ra tay giải cứu rồi sau bị Ân Minh Châu (thiếu phụ áo đỏ) ra tay đánh lén chàng mới phản chưởng đỡ, đều nói rõ cả.

Dịch Thành nghe xong, không tỏ vẻ ngạc nhiên, nhú mày quay sang Phương Văn Thiên nói :

- Ân cố đàn chủ tự ý dắt người ra ngoài để mưu đồ cướp đoạt vật báu của thiên hạ, vậy sao Phó bang chủ không bẩm minh?

Văn Thiên nghe hỏi sợ sệt ắp ứng :

- Việc ấy... việc ấy...

Bỗng nghe lão nhị Cao Hồng lớn tiếng :

- Sao Dịch bang chủ lại nghe lời nói của đối phương kiến cho Ân đàn chủ đã chết còn bị bôi nhọ là bởi tham lam. Hừ! hừ! Vị đại hiệp này thật hiệp người quá lẽ!

Thiên Nam kiếm khách đối với bọn anh em Cao Thị sớm đã tức giận giờ thấy họ còn thốt ra những lời khiêu khích đâu còn nhẫn nhịn được, lập tức đứng dậy quát lớn :

- Đồ vô sỉ tiểu bối âm mưu gây sự, lão phu sẽ dạy cho người trước đã.

Cao Hồng cười như ngông cuồng :

- Thất phu chó hòng ngậm máu phun người, có giỏi ra kia so đấu.

Lời vừa dứt thì người cũng đã rời khỏi chỗ ngồi, vụt một cái đã ra khỏi đại thính.

Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn cũng khẽ cười dậm chân một cái, thân hình bay bổng lên cao lướt theo bén gót.

Đôi mắt Phương Văn Thiên nhìn chằm chằm vào Văn Đồng trầm giọng nói :

- Vũ Văn đại hiệp kỳ học tuyệt luân, ngạo thị giang hồ, Văn Thiên này

nguyện liều chết để đòi lại nợ máu của Ân đàn chủ.

Lời dứt thì ông ta liền tung người bay ra khỏi thính. Vân ảnh Tam Kiệt lão đại cùng lão tam cũng vội vã theo sau.

Dịch Thành lớn tiếng nạt :

- Anh em Cao Thị là khách chẳng nói gì. Phương phó bang chủ lại cũng thất lễ như thế nữa sao?

Vừa nói ông ta vừa đứng lên. Nhưng ngồi bên ông có “Huyền Qui” đàn chủ “Nhứt Chương Thác Thiên” Sử Linh đứng dậy ra vẻ tức giận nói :

Bang chủ! Xem ra đối phương có ý dùng mạnh hiếp yếu đây, việc này không thể dùng lời lẽ để giải quyết được, theo ý thuộc hạ chi bằng dùng võ công thẳng phụ để giải quyết dù cho có máu chảy thịt rơi đi nữa, anh em cũng cam chịu.

Dịch Thành đưa mắt trừng Sử Linh một cái đoạn quay sang cung tay nói với Văn Đồng:

- Vũ Văn đại hiệp! Anh em Cao Thị dù sao cũng là khách của bốn bang, chúng ta nên can đảm họ trước đã, rồi mới nói chuyện sau?

Văn Đồng thấy đã đến nỗi này, vậy mà Dịch Thành vẫn còn giữ được phong độ bình thường, trong lòng không khỏi ngẫm kính phục, vội vã cung ta trả lễ nói :

- Vâng! Xin Bang chủ cứ tự tiện!

Hai người khiêm nhượng lẫn nhau, đồng cất bước đi ra khỏi thính.

Hai người vừa ra đến ngoài hiên bỗng nghe một tiếng kêu thảm khốc, một bóng người tuôn đầy máu me văng đến nấc thềm nằm lăn ra chết.

Văn Đồng cùng Dịch Thành đưa mắt nhìn xem thì ra kẻ ấy là Cao Hồng đã bị “Thiên Nam kiếm khách” dùng kiếm đâm thủng ngay ngực, mặc dù đã chết mà máu vẫn cuồn cuộn trào ra.

Văn Đồng cùng Dịch Thành đưa mắt nhìn ra bên ngoài, thấy Cao Đàm, Cao Cát đang vây đánh Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn, còn Phó bang chủ thì đứng dưới một gốc cây to, khoanh tay lướt trận ra chiêu đặc ý.

Dịch Thành nhíu mày lớn tiếng gọi :

- Xin ba vị tạm thời ngưng tay, nghe tại hạ nói một vài lời.

Lúc ấy dây xích trên tay Cao Đàm quay cuồng như chong chóng, còn Cao

Cát thì dùng một lưỡi “Tu La đao” cả hai thi triển “Thiên Chánh xích pháp” cùng “Địa Sát đao pháp” hợp nhau vây kín lấy Tào Khôn, đang được ưu thế, đâu dễ chịu nghe theo lời của Bang chủ Dịch Thành.

Còn Thiên Nam kiếm khách sau khi giết chết Cao Hồng rồi sự tức giận cũng đã giảm, thấy Phó bang chủ Văn Thiên đang đứng dựa dưới gốc cây to, ông ta đoán biết mọi người đều lầm kế, nên vừa nghe Dịch Thành lên tiếng, lập tức thi thố những tuyệt chiêu, đánh lùi địch thủ đoạn tung mình dang ra...

Cao Đàm thấy không thể để cho cơ hội mất, tay trái vội vã mang bao tay, mò vào túi lấy ra mớ “Đoạn Môn đinh” có tẩm thuốc độc, sử dụng chiêu “Vòm Trời Hoa Vũ” vung tay vãi ra.

Cao Cát thấy đại ca mình đã có ý giết địch, cũng lập tức tung ra độc ám khí “Truy Hồn khuyến”, phân ra trên dưới tả hữu chưởng ào ạt ném tới.

Lập tức một vòm trời mưa đinh cùng vòng sắt, bủa vây lấy Thiên Nam kiếm khách vào giữa.

Tào Khôn nào dè bọn anh em Cao Thị lại giở thủ đoạn ác độc thế, trong lòng tức giận quát lên một tiếng, tụ khí vào tay, sử dụng chiêu “Vạn Nhụy Tê Phong” lưỡi kiếm xoay nhanh như chong chóng, chống cự với “Đoạn Hồn đinh” cùng “Trung Hồn khuyến”.

Trong khi hai đàng sắp chạm vào nhau, bỗng nghe có tiếng quát lớn :

- Tào huynh thu kiếm về hộ thân!

Lời vừa dứt thì thấy một bóng xám như tợ thần long trên trời rơi xuống, đứng bên người Tào Khôn, vung tay phất ra.

Lập tức, các cây đinh cùng khuyến sắc như bị chạm phải một bức tường vô hình, lộ độ rớt ngay xuống đất.

Anh em Cao Thị lâu nay chưa từng thấy qua môn kỳ công tuyệt học như thế, nên cứ đứng sững như trời trồng không nói được lời nào.

Thiên Nam kiếm khách tra kiếm vào bao cung tay nói với người áo xám :

- Đa tạ Khương huynh đã ra tay cứu giúp.

Thì ra Khương Trạch nhìn thấy anh em Cao Thị sử dụng ám khí kỳ độc sợ e Tào Khôn có điều sơ thất nên dùng “Ngũ Âm thần công” đánh rơi ám khí của đối phương. Đoạn ông ta cùng Tào Khôn nhìn về phía anh em Cao Thị.

Phương Văn Thiên nói :

- Phương phó bang chủ lúc này chỉ trích bốn phái Chưởng môn nhân là ngạo thị giang hồ, không xem võ lâm bằng hữu ra gì cả, lão phu muốn các hạ chỉ giáo cho không hiểu đã đích mắt xem thấy hay nghe ai nói?

Phương Văn Thiên cười nhạt :

- Xuyên Đông “Thanh Long bang” bị hủy diệt, bốn bang Ân đàn chủ bị giết chết cùng Cao Hồng vừa bị kiếm đâm, những sự việc ấy chẳng lẽ là giả sao?

Nói đến đây tay mặt ông giờ cao, lớn tiếng :

- Kẻ địch đã ở đây anh em chưa động thủ còn chờ gì!

Lời chưa dứt thì tiếng người ở bốn bên cũng đã vang dậy phút chốc trong hoa viên bốn vách tường trên mái nhà đâu đâu cũng đều xuất hiện những tên đại hán, kẻ nào kẻ nấy tay đều hờm sẵn cung nỏ nhắm vào bên trong làm đích.

Văn Đồng thấy thế nhú mày lạnh lùng hừ một tiếng đưa đôi mắt sáng như sao nhìn đăm đăm vào mặt Bang chủ Dịch Thành, đang định lên tiếng...

Bỗng thấy nét mặt của Dịch Thành nghiêm nghị, hướng về Phương Văn Thiên quát lớn :

- Phương phó bang chủ! Ai cho phép người chủ trương như thế này?

Phương Văn Thiên với gương mặt gian trá lạnh lùng nói :

- Bang chủ! Cái chết của Ân đàn chủ chẳng lẽ bỏ qua sao?

Dịch Thành vẫn đăm đăm nhìn về phía Văn Thiên trầm giọng :

- Ân đàn chủ tự tiện thống lãnh đệ tử ra ngoài mưu đoạt bảo vật của thiên hạ, đã phạm bang qui, Phó bang chủ người biết mà không can ngăn cũng chẳng báo cáo. Nay lại chưa đợi lệnh của bốn Bang chủ đã dám bố trí “Thiết Bích thần cung” và “Chu Cát Liên Châu Nỏ” chẳng lẽ bang qui không dám trừng trị người sao?

Văn Thiên vẫn ngang nhiên đáp :

- Bang chủ! Vi phạm bang qui là một việc, cự địch báo thù lại là một việc. Bang chủ buông lời trách cứ đủ thấy có ý bên vực kẻ ngoài chẳng lẽ...

Lời chưa dứt, bỗng thấy sau lưng Dịch Thành có người lướt tới lớn tiếng nói :

- Phó bang chủ! Sao người dám nói với Bang chủ những lời ấy?

Văn Thiên đưa mắt lên nhìn mới hay kẻ ấy là Bạch Hổ đàn, Tân nhiệm Đàn chủ “Thiết Đám” Mạc Ngộ nên liền thương lớn tiếng quát :

- Sử đàn chủ đâu rồi? Đẹp thẳng ngông cuồng ấy cho ta!

Huyền Qui đàn Đàn chủ, Nhất Chương Thác Thiên Sử Linh, lập tức nhảy ra tay mặt nhanh như điện chớp chụp lấy cổ tay của Mạc Ngộ ghì chặt.

“Thiết Đám” Mạc Ngộ giận dữ quát lớn :

- Sử huynh! Người điên rồi sao?

Ông ta liền vận khí tung mạnh.

Sử Linh cười lên một tiếng lạnh lùng, năm đầu ngón tay vừa buông lỏng lại lẹ làng đâm vào “Hồn Môn” đại huyệt của đối phương.

Bang chủ Dịch Thành chưa kịp ngăn cản thì người của Mạc Ngộ đã nằm lăn ra đất, Bang chủ vừa kinh hãi vừa giận, lia đôi mắt ngạc nhiên nhìn về Sử Linh, trong đầu đã có mối hoài nghi. Nên hiểu Dịch Thành có thể lãnh đạo một bang xưng hùng trên giang hồ nên sự kiến thức về võ công có thể nói hơn người một bậc, hôm nay thấy Sử Linh dùng thủ pháp tuyệt học theo võ công ấy, sợ còn hơn ông một bậc nữa là khác, như vậy thì tại sao lại chịu vào đây để lãnh chức Đàn chủ?

Hơn nữa, với lời lẽ cùng thái độ của Phó bang chủ hôm nay xem như hơi khác lạ, đủ thấy có điều gì quan trọng sắp xảy ra.

Nghĩ thế nên Dịch Thành quay sang Sử Linh trầm giọng hỏi :

Sử đàn chủ nghe lệnh, Phương phó bang chủ độc phạm bang qui. Mau bắt ông ta đem đến hình đường để luận tội xét xử.

Nào ngờ Sử Linh nghe nói cười nhạt lạnh lùng :

- Hiện giờ trước mặt là cường địch, Bang chủ lại thi hành trái ngược bảo anh em sao kính phục?

Lời nói này đã khiến cho Thanh Long đàn chủ Thanh Kinh, từ sau lưng Dịch Thành bước lên chỉ mặt Sử Linh quát lớn :

- Sử Linh! Người có biết rằng người đã phạm vào điều thứ hai của bang qui, mạo phạm Bang chủ là đại tội chăng?

Sử Linh cười nhạt :

- Liệu người cũng xứng để giáo huấn bốn toạ sao?

Dịch Thành bình tĩnh đưa tay ra can Thanh Long bang chủ Thạnh Kinh, đoạn trầm giọng hỏi :

- Sử đàn chủ, người dám không tuân mệnh lệnh của bốn Bang chủ sao?

Văn Thiên đứng bên ngạo nghễ xen vào :

- Người nhút nhát như thế, lại bình vực người ngoài đâu xứng là Bang chủ của một bang được.

Đoạn ông ta hướng về phía bang chúng lớn tiến nói :

- Vì uy danh của bốn bang, bắt đầu từ giờ cần phải lập lại Bang chủ mới.

Chung quanh rải rác có những tiếng tán đồng.

Khương Trạch kề tai Văn Đồng khẽ nói :

- Trong bang hôm nay có việc đại biến xin Chưởng môn nhân tạm thời lui sang một bên xem xét có lẽ có điều lợi để thu hoạch.

Văn Đồng mỉm cười gật đầu, rồi từ từ đứng dang ra xa.

Bỗng nghe Sử Linh lớn tiếng nói :

- Dịch Thành đã bị truất chức Bang chủ, bốn toạ kiêm thân việc bắt người cho!

Lời vừa dứt thì “vù” một cái, ông ta xuất chưởng đánh vào ngực của Dịch Thành.

Thanh Long đàn chủ Thạnh Kinh thét lớn :

- Phản tặc, sao dám phạm thượng?

Tay mặt vừa rung động, hữu chưởng liền tung ra bỗng thấy có một bóng người từ nơi hoa viên bay vút tới, trên không phát chưởng một luồng kinh phong đẩy tới chặn ngay thế chưởng của Thạnh Kinh.

Bang chủ Dịch Thành trừng mắt quát lớn, vận dụng chân lực song chưởng đưa ra.

“Bùng bùng” hai tiếng nổ vang rền, chung quanh mấy trượng gió cuộn ào ào cát bay đầy chạy.

Thanh Long đàn chủ Thạnh Kinh, bị kẻ lạ mặt vung chưởng đón nghinh, chấn động phải liên hồi lùi bước, tay đau như muốn gãy.

Còn Dịch Thành đấu với Sử Linh, hai đảng đều thối lui một bước.

Kẻ lạ mặt đánh lui Thạnh Kinh, vốn là một chàng hán tử bệch mặt đang ngạo nghễ đứng bên người Sử Linh, sau lớp vải thưa đôi mắt sáng như sao quét

nhìn mọi người.

Dịch Thành tỏ vẻ đau đớn nhìn sang hai bên thấy những bộ hạ trung thành với mình chỉ còn có Thanh Long, Đôn Phụng nhị vị Đàn chủ, nên lớn tiếng quát :

Bốn Bang chủ nếu không thể chế ngự được bọn phản đồ quyết liều mình chết theo anh em!

Nói dứt thì hữu chưởng phát ra vận dụng mười thành công lực đánh về Sử Linh.

Thanh Long, Đôn Phụng nhị Đàn chủ cũng hét lên một tiếng, nhảy vào đánh hán tử bịt mặt.

“Bùng! Bùng! Bùng!” liên hồi mấy tiếng vang dội cát bay mịt mù. Dịch Thành bị Sử Linh đánh cho một chưởng lão đảo thối lui còn Thanh Long Đôn Phụng hai người kêu lên thảm thiết ngã lăn xuống đất có lẽ họ đã bị hán tử bịt mặt đã thương rồi.

Tiếp theo là những tiếng kêu la thảm thiết, bọn đệ tử trung thành với Bang chủ đang bị Cao Đàm, Cao Cát đánh giết tơi bời ngã lăn ra đất vô số.

Lúc ấy, Bang chủ Dịch Thành mặt mày thảm đạm uất hận quát lớn.

Vô sỉ ác tặc, bốn Bang chủ thí mạng cùng người!

Lời vừa dứt thì ông ta liền vung chưởng đánh vào người Sử Linh.

Sử Linh buông tiếng cười nham hiểm:

- Lão thất phu, người muốn chết sao?

Lời chưa dứt đã nghe tiếng quát của Văn Đồng :

- Vô sỉ phản tặc, còn không chịu nằm xuống!

Lời dứt thì người đã đến bên Sử Linh ngay cả Sử Linh cũng chưa kịp quay đầu lại thì đã cảm thấy một kinh lực quá mạnh từ trên áp xuống chỉ còn hự lên một tiếng, thất khiếu rỉ máu tươi ngã lăn ra đất chết liền.

Sau khi giết chết Sử Linh, Văn Đồng không chần chờ vận dụng thần công, một chưởng đánh vào người hán tử bịt mặt.

Hán tử bịt mặt hự một tiếng lạnh lùng, song chưởng đưa ra vận dụng toàn lực chống đỡ.

Hai chưởng vừa chạm nhau “Bùng” một tiếng thì người bịt mặt đã như một trái banh bắn tung ra xa mấy trượng, hai tay gãy đứt, miệng hộc máu tươi,



nằm lảo ra chết liền tại chỗ.

Anh em Cao Thị nhìn thấy Văn Đồng thần uy lẫm lẫm, tựa như thiên thần, trong lòng kinh hồn khiếp đảm, một tiếng ám hiệu phát ra hai người liền tung thân bỏ chạy...

Khương Trạch lớn tiếng :

Lũ chuột chạy đi đâu năm xuống!

Thân hình ông bỗng bay lên cao mấy trượng vượt qua anh em Cao Thị, linh không phát chương từ trên đánh xuống.

“Bùng! Bùng!” hai tiếng, Cao Đàm, Cao Cách đã bị “Ngũ Uẩn thần công” đánh cho ngã lảo xuống đất chết tươi.

Trong phút chốc, bọn cầm đầu phản loạn đã chết đi sắp hết, khiến cho Bang chủ Dịch Thành như đang nằm mộng, cơ hồ không hiểu gì nữa cả.

Phượng Văn Thiên xem thấy tình hình không xong, lòng ác vẫn không bỏ cười lên một tiếng phất tay quát lớn :

- Phát xạ!

“Tang! tang! Tang!...” một loạt cung nỏ buông ra, hàng ngàn mũi tên như mưa sa nhằm vào trong viện làm đích.

Văn Đồng tức bực, truyền lệnh cho Khương Trạch với Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn lo bảo vệ Bang chủ Dịch Thành và nhị vị Đàn chủ đang bị thương, “Reng” lập tức rút ngay cây “Thái Ất thần kiếm” khai triển “Vô Cực kiếm pháp” tả chương vận dụng “Lưỡng Nghi chân khí” liên tục đánh ra...

Chỉ thấy một đường xanh lóe mắt, như một chiếc dù gạt đỡ những mũi tên, cùng lúc với tiếng gió cuộn ào ào tiếng thảm khóc vang lên, chỉ trong khoảng khắc mà bọn đại hán bắn cung, đã bị chết đi phân nửa, bao nhiêu còn lại sợ sệt tìm đường tẩu thoát.

Phượng Văn Thiên nhìn thấy tình thế không xong thừa cơ hỗn loạn cũng trốn chạy tự lúc nào.

Bầu không khí từ từ lắng dịu chỉ còn những tiếng rên khẽ của những kẻ bị thương, Bang chủ Dịch Thành như vừa tỉnh mộng thấy Văn Đồng đang dứt kiếm vào bao, ông ta bước đến trước quì nói :

- Đại ân không thể nói bằng lời cảm tạ được Vũ Văn đại hiệp đêm nay đối

với lão phu, chỉ nguyện kiếp sau sẽ báo đền.

Văn Đồng vội vã đỡ ông ta dậy cười nói :

- Việc nhỏ mọn chớ nói quá lời, Dịch bang chủ mau hạ lệnh cho người dọn dẹp chiến trường chỉnh đốn lại bang chúng là việc cần kíp.

Dịch Thành thở ra nói :

- Qua cuộc đại biến này lão phu đã chán ngán sự chen lấn của giang hồ quá rồi, nên định giải tán toàn bộ, tìm nơi thâm sơn dẫn vật không còn...

Khương Trạch vội vàng cản lại, mỉm cười nói :

- Bốn Chưởng môn nhân bắt đầu tái lập môn phái nên có việc cần đến Dịch huynh sau này không phải là ít...

Dịch Thành cười thiếu não :

- Tại hạ vô lực bất tài, nếu qui thuộc dưới bệ của đại hiệp, cũng chỉ làm rộn chứ chẳng ích gì, lời nói của Khương Trạch quả thật tại hạ không dám nhận.

Văn Đồng nghiêm trang nói :

- Dịch bang chủ hành động quang minh chánh trực vô tư tại hạ đem lòng kính phục, lời nói của Khương tiên bối là thật chứ không khách sáo chút nào. Nhưng không hiểu ý của Bang chủ nghĩ sao?

Dịch Thành suy nghĩ giây lát, đoạn khẳng khái nói :

- Vũ Văn đại hiệp võ công cái thế lòng dạ hiệp nghĩa, khí phách hơn người, lão phu xin nguyện theo hầu, dù cho có vào sanh ra tử cũng không dám chối từ.

Nói đến đây, ông ta cúi đầu khấu lễ.

Văn Đồng vội vàng cản lại :

- Hiện giờ Bang chủ vẫn cai quản lộ Tứ Linh bang, tạm thời chớ nên cải hiệu, kỳ đợi đến ngày làm lễ phục phái “Thiết Cốc môn” nơi Cửu Hoa sơn, lúc ấy sửa tên cũng chưa muộn.

Dịch Thành cung kính vâng mạng, rồi bắt đầu cứu chữa cho ba vị Đàn chủ Thanh Long, Bạch Hổ, Đơn Phụng cùng các thuộc hạ trung thành sau việc dọn dẹp xong xuôi liền truyền lệnh cho bày yến tiệc, thiết đãi Văn Đồng mọi người.

Trong buổi tiệc, Văn Đồng đem việc muốn tìm kiếm Vương Khôi nói cho

Dịch Thành nghe, và căn dặn ông ta nên để ý dò la tin tức.

Một đêm đã qua, ngày thứ hai lại bắt đầu Văn Đồng cùng Khương Trạch, Tào Khôn ba người rời khỏi Từ Linh bang nhằm hướng Cửu Hoa sơn tiến bước.

Thời gian thấm thoát trôi qua một ngày lại một ngày, vào một buổi trưa đứng bóng Văn Đồng ba người đã đi đến một thị trấn nhỏ, nơi vùng Huỳnh Sơn, vô tình nghe thiên hạ đồn gần đây có rất nhiều nhân vật võ lâm, không hiểu việc gì mà rầm rộ xuất hiện gần Cửu Hoa sơn.

Ba người liền thảo luận, Khương Trạch nhận thấy nếu việc ấy quả có thật, tất nhiên có liên quan đến vụ “Chu Tước Hoàn”, không biết chừng kẻ ấy là bọn mình giáo cùng lũ Ma cung, vì vậy mà ba người quyết định phân ra ba ngã đi lên, để tránh khỏi cặp mắt tò mò của thiên hạ, khiến cho địch thủ không dám hiện thân.

Sau khi đã quyết định, Văn Đồng nói rõ về cách thức thông tin cho nhau, đoạn ba người chia làm ba hướng cất bước lên đường.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 18**

**Cô gái áo hồng**

Mặt trời vừa xuống núi hoàng hôn bắt đầu buông phủ trên ngọn đồi Huỳnh Sơn có một bóng người áo lam phi nhanh như điện chớp hướng về phía chân núi lướt xuống.

Với lối thân pháp “Truy Quang Trục Điện” ngoài Văn Đồng ra có lẽ không còn ai sử dụng như vậy được.

Thì ra lúc này chàng phát giác bên lề đường có ám hiệu chỉ về hướng ấy theo tín hiệu đã định chứng tỏ Khương Trạch hoặc Tào Khôn một trong hai người có lẽ đã tìm được tông tích của kẻ địch nên Văn Đồng nóng lòng chạy nhanh đến giúp.

Phút chốc chàng đã xuống đến chân đồi, đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi bỗng hai tay chàng phất nhẹ, thân hình như một làn khói nhạt bay bỗng lên đọt cây, sụp mắt ngồi im lìm như lão tăng nhập định để lắng nghe động tĩnh chung quanh.

Một khắc đồng hồ trôi qua. Bỗng mắt chàng sáng lên lệ làng chuyển từ đọt này sang đọt khác nhằm hướng Đông Nam đi tới. Đến mút đầu rừng thân hình chàng đột nhiên dừng lại ẩn mình sau chùm lá. Đưa mắt nhìn xuống thấy Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn bị bốn kẻ hình thù cô quái đang bao vây. Bốn quái nhân này mặc toàn đồ đen, phủ từ đầu xuống chân nên vừa xem qua Văn Đồng đã nhận biết ngay là trong bọn mười hai u linh hôm trước đã gặp. Chàng không khỏi lăm bầm :

“Bọn Ma cung đến Giang Nam để làm gì kìa?”

Bốn tên u linh bước từng bước một siết vào vòng vây. Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn đưa mắt nhìn bốn u linh quát lớn :

- Tứ vị khổ sở rượt theo tại hạ, giờ vây bức như thế này không hiểu mục đích muốn gì?

Bốn tên u linh vẫn không trả lời cứ phát ra những tiếng cười như quỷ khóc. Tám tròng mắt ánh sáng chói nhìn đăm vào đối phương chân vẫn bước đều

sát tới.

Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn cười lớn. “Reng” một tiếng trường kiếm rút khỏi bao quát :

- Được Thiết Cốc môn hạ Tào Khôn xin lãnh giáo cùng Ma cung đệ tử.

Lời nói của ông chưa dứt bỗng có một tràng cười trong trẻo vọng lên. Một bóng người lẹ làng từ trong rừng vụt ra. Tiếng cười vừa dứt thì người cũng đã đến nơi.

Mọi người đưa mắt nhìn xem. Thì ra một thiếu nữ tuyệt sắc giai nhân, mặc áo lụa hồng, động tác yếu điệu khiến cho ai nấy vừa trông thấy cũng phải đem lòng mê tưởng. Đôi mắt long lánh như có sức thu hồn mọi người đưa về bốn tên u linh nhìn một lượt, đoạn quay sang Thiên Nam kiếm khách mỉm cười

- Người là người của “Thiết Cốc môn” sao?

Tào Khôn vừa nghe hỏi có vẻ sững sờ, nhưng rồi lập tức tươi cười gật đầu hỏi lại :

- Cô nương có gì chỉ giáo?

Bỗng nghe tiếng áo khua động bốn tên u linh nhanh như chớp di động bao vây luôn thiếu nữ áo hồng vào trong đoạn tiếp tục tiến tới siết chặt.

Thiếu nữ áo hồng như không hề để ý đến những cử chỉ của bốn u linh mỉm cười hỏi lại :

- Các người hiện muốn gì đây?

Bốn tên u linh vẫn chẳng trả lời, miệng thì buông tiếng cười như quỷ khóc chân thì cứ tiếp tục bước lên.

Thiếu nữ áo hồng thấy thế nhú mày lớn tiếng :

- Ê! Các người dẹp tiếng cười như ma ấy đi có được không?

Nhưng bốn tên u linh vẫn cười vẫn bước như không đếm xỉa đến lời nói của nàng.

Thấy bọn họ đến còn cách một trượng gương mặt tươi như hoa của thiếu nữ liền sụp lại nghiêm nghị nàng nói :

- Bọn tiểu quỷ cũng dám vô lễ như vậy sao?

Vừa nói tay áo nàng khẽ lay động bàn tay trắng như ngọc từ từ đưa ra vẫn thấy bọn chúng tiến vào nàng lớn tiếng :

- Ê! Nếu các người không dừng bước bốn cô nương không còn khách sáo nữa đấy nhé!

Lời vừa dứt thì ngón tay nàng cũng đã khẽ búng ra, linh không điểm vào “Trung Đình” huyết của tên u linh trước mặt.

Động tác yếu điệu nhẹ nhàng nhưng một luồng chỉ phong mạnh như xuyên đồng phá núi.

Tên u linh ấy đâu ngờ một thiếu nữ yếu đuối như thế ấy lại được công phu giết người quá lợi hại đến khi biết được thì đã muộn không còn tránh kịp nữa, một tiếng thảm thiết kêu lên người đã lao đảo lùi sau miệng học máu đen ngã lăn xuống đất chết liền.

Với kỳ công cái thể linh không điểm huyết để giết người này, khiến cho ba tên u linh kia phải khiếp đảm kinh hồn không hện mà đều dừng bước lại.

Ngay cả người kiến thức rộng rãi như Tào Khôn mà cũng chịu dứt không hiểu lại lịch của thiếu nữ này cùng môn kỳ công vừa sử dụng tên gọi là gì nữa?

Thiếu nữ áo hồng thản nhiên bàn tay ngọc đưa lên vuốt mái tóc rối miệng cười duyên đáng nói với ba tên u linh đang đứng ngây người trước mặt :

- Các người xem như vậy có vui không? Ba vị có muốn thử thì cứ vào.

Thiên Nam kiếm khách đứng bên cười thầm nhủ :

“Thử để chết người thì còn ai dám thử?”

Bỗng kẻ dẫn đầu trong bốn tên u linh cất giọng lạnh lùng nói :

- Cô nương là người thế nào của “Thiên Áo Thần Phi”.

“Thiên Áo Thần Phi” bốn chữ này vừa thốt ra khiến cho Văn Đồng đang núp trên ngọn cây phải giật mình đôi mắt chàng cứ dăm dăm nhìn về thiếu nữ.

Thiếu nữ áo hồng nghe hỏi gương mặt không khỏi lộ vẻ đắc ý cười nói :

- Các người đã biết tên của ân sư ta, còn không ngoan ngoãn cúi đi!

Ba tên u linh nghe nói đưa mắt nhìn hau rồi lập tức ôm thi thể của đồng bọn tung mình ra đi, tiếng cười như quỷ khóc vừa im bật thì ba hình bóng ấy cũng đã mất hút.

Màn đêm bắt đầu phủ vừng trắng sáng cũng từ từ trở dậy nơi đỉnh núi cao.

Thiếu nữ áo hồng đưa tay lên chỉnh lại mái tóc, mỉm cười nói với Tào

Khôn :

- Chúng ta đi thôi!

Tào Khôn ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương định đi cùng lão phu sao?

Thiếu nữ khẽ gật đầu cười :

- Đúng thế!

- Việc này... việc này...

Tào Khôn mù tịt nhất thời không biết phải nói làm sao.

Thiếu nữ áo hồng hừ một tiếng hỏi :

- Sao? Chẳng lẽ người không vui lòng?

Tào Khôn ú ớ :

- Được đi cùng với cô nương lão phu có lý do gì mà chẳng vui lòng, chỉ vì...

- Chỉ vì sao? Tôi đâu nuốt sống người mà sợ!

Thiên Nam kiếm khách liền trấn tĩnh lại, cất tiếng hỏi :

- Cô nương quyết muốn đi chung với lão phu không hiểu với mục đích gì?

- Thật lớn tuổi như người vậy mà ngay cả ý cô nương cũng chẳng đoán được, nghe đây ta bảo người dẫn ta đi gặp quý phái Chương môn có hiểu chưa?

Câu nói này vừa thốt ra không những Tào Khôn ngỡ ngàng mà ngay cả ẩn thân trên cây như Văn Đồng cũng phải ngạc nhiên thầm nhủ :

“Thật may ta đang muốn gặp y trái lại y muốn tìm ta, song tìm ta để làm gì?”

Thiếu nữ áo hồng thấy Tào Khôn vẫn đứng yên bất động nàng liền cao giọng :

- Ê! Đã nghe hiểu chưa bốn cô nương không còn thì giờ để chờ đợi nữa.

Tào Khôn như nghĩ ra một cách vội đáp :

- Lão phu hiện giờ đang có việc gấp phải làm thật vô phương để đưa cô nương đi gặp bốn Chương môn, hơn nữa...

Đôi mày thiếu nữ nhíu lại lạnh lùng nói :

- Lời nói của bốn cô nương tức là mệnh lệnh, mặc kệ người có việc gấp hay không?

Bỗng mặt nàng trầm lại quát lớn :

- Người có chịu đi hay không?

Tào Khôn cảm thấy khó chịu nói :

- Cô nương đối với lão phu tuy có ơn giải nguy nhưng dồn người vào thế bí như vậy, trừ phi...

Nói đến đây bỗng nhiên nét mặt của ông ta nghiêm chỉnh, ngưng ngay tiếng nói, đứng buông đôi tay ra chiều cung kính.

Thiếu nữ áo hồng thấy thế lập tức dè dặt đưa mắt nhìn ra đã phát hiện cách nơi hai người độ sáu bảy thước một thiếu niên áo lam phong thái tuyệt thế đang đứng đấy tự lúc nào, nàng không khỏi giật mình hỏi :

- Người là ai?

Thiếu niên ấy chính là Vũ Văn Đồng nghe hỏi mỉm cười nói :

- Tại hạ là hạng vô danh không dám trả lời câu hỏi của cô nương, vậy mong cô nương cho biết tôn tánh phương danh hầu kẻ này được ghi nhớ?

Thiếu nữ áo hồng khẽ lắc đầu cười :

- Người đã không muốn cho ta biết tên họ vậy ta tội gì phải thông báo.

Văn Đồng cười :

- Nếu cô nương thấy không thích tôi cũng không dám ép buộc.

Thiếu nữ hừ một tiếng quay sang Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn :

- Chúng ta đi!

Văn Đồng lên tiếng hỏi :

- Cô nương muốn đi đâu?

Thiếu nữ không thèm quay đầu lại chỉ thốt một câu lạnh lùng :

- Người hỏi làm gì?

Đoạn đôi mắt phượng mở to trừng Tào Khôn lớn tiếng :

- Nếu người không đi có lẽ sẽ bị nếm mùi cay đắng đấy!

Văn Đồng lạnh lùng :

- Nói chuyện với một người già cả mong cô nương nên nhã nhặn một chút!

Thiếu nữ áo hồng bỗng quay đầu lại nhìn vào mặt Văn Đồng nói :

- Ủa Người cũng muốn can thiệp đến việc riêng của bốn cô nương sao?

Văn Đồng mỉm cười :

- Đúng thế!



Thiếu nữ áo hồng “hừ” một tiếng cười nhạt :

- Việc riêng của bốn cô nương liệu người can thiệp được sao?

Văn Đồng mỉm cười gật đầu :

- Có lẽ hình như thế ấy!

Thiếu nữ giận giữ nói :

- Ta muốn người này dẫn ta đi gặp một người, người có làm được không?

- Không hiểu cô nương muốn tìm ai?

Thiếu nữ như không nhẫn được nữa nói :

- “Thiết Cốc môn” tân Chương môn Vũ Văn Đồng!

- Ồ! Cô nương tìm người ấy có việc gì không?

- Ủa! Tại sao người lại cứ hỏi lời thôi như vậy?

Văn Đồng nghiêm nghị :

- Nếu cô nương không nói rõ sự tình tôi đâu dám mạo hiểm để dẫn cô nương đi gặp.

Thiếu nữ nghe nói, đưa mắt nghi ngờ nhìn Văn Đồng một lúc đoạn gật đầu nói :

- Thôi cũng được! Cho người biết cũng không sao cô nương muốn tìm y để tỷ thí võ công.

Văn Đồng hết đổi ngạc nhiên nhìn thiếu nữ giây lâu chàng mới mở miệng hỏi :

- Cô nương và y có thù?

- Không!

- Thật kỳ lạ! Cô nương với y không thù không oán, tìm để tỷ thí võ công làm gì?

Thiếu nữ nhún mày như bức bối nói :

- Người thật là lời thôi, chẳng lẽ việc dùng võ để kết bạn người cũng không hiểu sao?

Văn Đồng giờ mới vỡ lẽ ra, ngửa mặt lên trời cười lớn...

Gương mặt đẹp của thiếu nữ bỗng sầm lại quát hỏi :

- Có gì mà người cười?

Văn Đồng ngưng ngay tiếng cười vẻ mặt trang nghiêm nói :

- Tuy cô có võ công tuyệt kỹ thật nhưng hành sự bất minh...

Thiếu nữ tức giận :

- Hừ hừ! Người dám phê bình bốn cô nương, mau nói lý do ra bằng không thì đừng trách...

Văn Đồng mỉm cười :

- Cô nương chớ nóng nảy nghe tôi nói đây nên hiểu trước khi muốn đối địch cần phải biết rõ hư thực của đối phương mới hòng dùng sở trường của ta để công sở đoản của địch... như nay cô nương với Vũ Văn Đồng không hề biết mặt nhau võ công của đối phương ra sao cũng chưa hiểu rõ, mà dám mạo hiểm tìm y tỷ thí hậu quả thế nào chắc cô nương cũng đã hiểu. Như vậy có phải là hành sự bất minh không?

Thiếu nữ cắn môi suy nghĩ đoạn ừ một tiếng lạnh lùng hỏi :

- Chẳng lẽ võ công của Vũ Văn Đồng lại cao hơn ta sao?

Văn Đồng thản nhiên nghiêng mình :

- Có thể.

Thiếu nữ cười nhạt :

- Người làm sao biết được võ công của y cao hơn ta?

- Bởi vì tôi đã đích mắt nhìn thấy, đích thân thử qua nên mới biết rõ như vậy.

Thiếu nữ “ồ” một tiếng lẩm bẩm :

- Thì ra người đã đấu với y rồi.

Đoạn nàng ngược mặt nhìn Văn Đồng tiếp :

- Kết quả ai thắng ai bại?

Văn Đồng cười :

- Hai đành võ công đồng nhau, kết quả không phân thắng bại.

Thiếu nữ nghe nói, đôi mày nhíu lại lạnh lùng :

- Hay da! Người nói vòng quanh tam quốc đến nửa ngay kết cuộc là bảo võ công của người cao hơn ta. Hừ! Bốn cô nương sẽ thử với người trước đã xem thử ai mạnh ai yếu cho biết.

Lời vừa dứt thì người nàng khẽ lay động bàn tay ngọc đưa ra, hai ngón tay búng vào “Kỳ Môn” huyệt nơi trước mặt Văn Đồng.

Bỗng thấy bóng lam khẽ động Văn Đồng nhẹ nhàng bay ra ngoài trượng, hai tay khoát lia lịa :

- Khoan đã! Khoan đã...

Thiếu nữ áo hồng cười khinh :

- Sao? Người sợ rồi à?

- Tôi chưa từng biết sợ là thế nào chẳng qua trước khi tỷ thí tôi muốn giao ước một điều.

Thiếu nữ đậm chân nói :

- Người thật lắm điều, muốn nói gì thì nói mau đi!

Văn Đồng ôn tồn nói :

- Tuy tôi ưa chen vào việc người nhưng không muốn tranh đấu một cách vô mục đích.

Thiếu nữ bỗng “à” một tiếng như hiểu ý của đối phương.

Văn Đồng lên giọng tiếp :

- Vì hễ tranh đấu là có thắng bại, vậy thì nếu kẻ nào bại phải đối với kẻ thắng thế nào? Tốt hơn ta nên giao ước trước ví dụ như phải ưng thuận một việc gì đó.

Thiếu nữ hừ một tiếng lạnh lùng :

- Người tự tin rằng có thể hơn được bốn cô nương đây sao?

- Đó cũng để xem cô nương có gan đánh cá với tôi không?

- Hừ! đánh cá thì đánh cá ai mà sợ người vậy người muốn đánh cá điều gì?

Văn Đồng ôn tồn :

- Cô nương không phải đang muốn tìm “Thiết Cốc môn” Chương môn là gì? Nếu tôi thua xin dắt cô nương đến gặp Văn Đồng ngay bằng như tôi thắng chỉ cần cô nương trả lời một câu hỏi thôi, ý cô nương thế nào?

- Đồng ý!

Lời vừa dứt thì tà áo cũng đã tung bay mười ngón tay búp măng trắng trẻo búng ra mười luồng chỉ phong như điện chớp nhắm ngay người Văn Đồng xẹt tới.

Thiếu nữ khễ di bước, đến còn cách Văn Đồng độ năm sáu thước bỗng cười nói :

- Ê! Chú ý đấy nhé!

Chiêu thức theo lời nói, tay mặt liền đưa ra một luồng chỉ phong màu hồng nhạt theo làn tay áo bay ra mau lẹ, mạnh mẽ nhắm về chiếc lá trên tay Văn

Đồng bản tới.

Văn Đồng vẫn tươi cười tay mặt vẫn để y như cũ không hề nhúc nhích. Chỉ phong màu hồng cứ đâm tới thấy còn cách chiếc lá ba phân đột nhiên như chạm phải một bức tường vô hình “tang” một tiếng khê vang, luồng chỉ phong ấy lại quay đầu trở về.

Thiếu nữ áo hồng “ý” một tiếng kinh ngạc nàng liền thu tay lại tiến lên một bước cười nói :

- Xem không ra người lại có chút tài nghệ, bốn cô nương phải cẩn thận tỉ mỉ với người mới được.

Văn Đồng cười nói :

- Quá khen! Cô nương cứ việc ra tay.

Thiếu nữ đứng trầm ngâm giây lâu đoạn từ từ giơ cánh tay lên vận dụng chân lực bình sanh, một luồng chỉ phong màu hồng lại bắt đầu tung ra như một làn khói đỏ chậm rãi bay về phía trước.

Văn Đồng chú mục nhìn về làn khói ấy không hề chớp mắt nhưng miệng vẫn nở nụ cười tỏ vẻ thản nhiên.

Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn vốn đã từng trải trên chốn giang hồ kiến thức lại nhiều nên thấy ngay chỉ phong của thiếu nữ vận dụng toàn nội gia chân lực thể đi tuy chậm chạp song uy lực có thể phá đá khai sơn sức mạnh ít nhất cũng phải ngàn cân trở lên nên trong lòng ông ta không khỏi sợ sệt.

Luồng chỉ phong càng đến gần chiếc lá trên tay Văn Đồng nét mặt thiếu nữ càng thêm trầm trọng, đôi mắt lộ vẻ mong muốn cho sự thắng lợi về mình tinh thần hoàn toàn tập trung vào đấy.

Đến khi chỉ phong còn cách ba tấc thì rằng nàng đã cắn chặt, nội gia chân ào ạt trú ra, mạnh mẽ dị thường hầu mong đâm trúng giới hạn của bức tường vô hình của đối phương.

Nhưng... Bỗng Văn Đồng cười nói :

- Cô nương! Việc gì phải khổ sở đến thế, lui về nghỉ lát đi.

Câu nói ấy vừa dứt thiếu nữ áo hồng bỗng cảm thấy như có một tiềm lực rất mạnh, từ nơi chiếc lá phát ra, chạm vào luồng chỉ phong của nàng, lập tức bao nhiêu nội gia chân lực của nàng đều bị đẩy lùi lại cả, không khỏi giật mình nếu biết không rút lui thì có thể bị thương ngay.

Lòng đã quyết nàng liền phân tán chân lực đã phát ra, mình khẽ rung động đã nhảy tránh ra xa sáu thước, rồi lại nhẹ nhàng trở về nơi cũ nhưng giờ đây mặt nàng bỗng hiện lên sát khí đôi môi mím chặt, đôi mắt oán hận nhìn Văn Đồng tỏ ra chàng đã chạm phải tánh tự cao của nàng thiếu nữ.

Văn Đồng mỉm cười :

- Chúng ta cũng không phải thí mạng với nhau, cô nương cần gì phải giận dữ như vậy chứ?

Thiếu nữ nghe nói liền trở lại tươi cười gương mặt đẹp như hoa vừa chớm nở, bỗng tay áo rộng khẽ rung bàn tay ngọc lại đưa ra, chỉ tay búng mạnh một đường chỉ phong vô hình xé tan bầu không khí bắn tới, nhắm ngay chiếc lá của Văn Đồng làm đích, một tiếng “phập” khẽ vang, chiếc lá trên tay Văn Đồng tuy không lay động nhưng đã bị chỉ phong xuyên thủng một lỗ nhỏ.

Cả hai sắc mặt đều biến đổi Văn Đồng cười nói :

- “Thiên Tinh chỉ lực” của cô nương thật quá mạnh.

Thiếu nữ cười đắc ý tay khẽ vuốt tóc, chân khẽ tiến lên vừa cười vừa nói :

- Thế nào? Người chịu thua chưa?

Văn Đồng lắc đầu :

- Tôi chỉ khen tặng công phu của cô nương đấy thôi, xin chớ có hiểu lầm.

Thiếu nữ giận dữ nói :

- Rõ ràng người đã thua còn biện bạch gì nữa?

Văn Đồng cười nói :

- Chiếc lá này tuy đã bị cô nương đâm xuyên thủng một lỗ nào, nhưng cô nương đã từng thấy qua nó rung động bao giờ chưa?

Thiếu nữ áo hồng như vỡ lẽ, im lặng không nói không rằng...

Văn Đồng cười nói tiếp :

- Song nếu cô nương thấy còn tuyệt học gì muốn thi thố nữa thì cứ việc, tạm coi như cuộc này chưa tính...

Bỗng nghe thiếu nữ “hừ” một tiếng như hờn giận, ngoảnh mặt đi nơi khác nói :

- Ta không thèm đấu nữa đâu!

Văn Đồng nghiêm trang hỏi :

- Vậy cô nương đã thừa nhận thua?

- Hừ! Ai bảo tôi thua?

Hai tay Văn Đồng đưa dang ra nói :

- Cô nương không muốn tỉ thí nữa, cũng không chịu thua, xem vậy có lẽ cô nương muốn ở lì rồi!

Thiếu nữ cười lên khanh khách :

- Người xem ta có phải là hạng lì không? Sở dĩ ta không muốn tỉ thí nữa là vì ta đã biết rồi!

Văn Đồng nghiêm nghị :

- Cô biết gì?

Thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt Văn Đồng chậm rãi từng tiếng :

- Người chính là Vũ Văn Đồng!

Văn Đồng cười lên ha hả, bỗng nét mặt sầm lại lạnh lùng hỏi :

- Cô nương đẹp tựa như hoa khiến cho tôi cảm lòng mến phục nhưng tại sao không cho biết tánh danh?

Thiếu nữ phụng phịu :

- Đây là việc riêng của tôi người không được hỏi đến!

Văn Đồng cười nhạt :

- Việc riêng của cô nương tôi đâu dám chen vào nhưng đã thua cuộc thì phải y lời đâu thể bỏ qua được.

- Người thật gì mồm không sợ cắn lưỡi chảy máu sao?

Văn Đồng lạnh lùng nói :

- Không sao, cô muốn rửa sao cũng chả bại. tôi sẽ có phương pháp khiến cho cô phải nhận thua mới được.

Thiếu nữ mỉm cười :

- Tôi không tin người lại có diệu pháp gì có thể khiến cho ta phải nhận thua.

Văn Đồng bị nàng khiêu khích không khỏi lửa giận bùng bùng, quát lớn :

- Nếu vậy thì chớ trách tôi độc ác!

Lời vừa dứt bỗng trong rừng có tiếng cười ha hả vang lên, tiếp theo là những tiếng người xen vào :

- Tiểu tử vô tri dám cả gan chạm đến người ngọc, thật là to gan! Thật là to

gan!

Văn Đồng nghe nói trong lòng không khỏi khiếp sợ vì công lực của chàng hiện nay, trong vòng mấy mươi trượng trở lại, dù cho một chiếc lá nhỏ khẽ rơi cũng không lọt được tai chàng. Vậy mà kẻ này đã đến kề bên mà chàng không hề hay biết, đủ thấy thân thủ của y chẳng phải tầm thường.

Vì vậy mà lòng chàng đã bắt đầu dè dặt đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Lúc ấy trong cánh rừng tối om một người từ từ bước ra dưới ánh trăng mờ ảo, soi rõ bóng người lạ mặt thì ra một trung niên nam tử, mình mặc áo cẩm bào đầu đội khăn nho sinh, mặt trắng như dôi phấn, môi đỏ tợt thoa son, mũi dọc dừa, mày lá liễu hợp với đôi mắt phụng hoàng, xem tướng mạo còn đẹp hơn nữ nhi nữa là khác.

Tay cầm chiếc quạt bằng ngà tượng phe phẩy, nơi cán cột một sợi chỉ màu hồng phía dưới đeo lưng lửng một hạt minh châu to bằng trứng chim, tỏa ánh hào quang tứ phía.

Mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất theo bước di động của người thoang thoảng phát ra khiến cho ai nấy cũng không thể đoán được là trai hay gái.

Bước chân vừa đi đôi mắt chàng ta cứ đắm đắm nhìn vào người thiếu nữ áo hồng, tựa như muốn nuốt sống nàng vào bụng mới hả dạ.

Với thần sắc và thái độ chàng ta như thế khiến cho thiếu nữ áo hồng nhìn thấy, không khỏi cười khúc khích.

Riêng về Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn thì mặt mày biến sắc, sợ sệt lùi sau một bước.

Đôi mày Văn Đồng nhíu lại, hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Các hạ mặt mày như thế ấy, lại buông lời thô lỗ không sợ hổ miệng sao?

Trung niên như không nghe thấy, chẳng hề đếm xỉa cứ đi ngay đến thiếu nữ áo hồng tán tỉnh :

- Bốn công tử hộ hoa đến trễ, để cho cô nương phải kinh sợ! Thật là có lỗi!

Thiếu nữ nghe thế gương mặt cười như hoa đột nhiên biến mất, hừ một tiếng lạnh lùng quay đầu sang nơi khác không thèm ngó ngang đến.

Trung niên bước đến gần thêm hai bước ân cần nói :

- Trăng thanh gió mát trời đêm đẹp như thế này cô nương cần gì phải bực

bội vì một tên tiểu tử vô tư, chỉ bằng theo bốn công tử đi thưởng thức những gì gọi là vui sướng của cảnh thần tiên có hơn không!

Nói dứt cũng không đợi thiếu nữ có phản ứng gì, liền đưa tay ra nắm lấy cổ tay ngọc của nàng.

Thiếu nữ kêu lên một tiếng :

- Đồ không biết xấu hổ.

Đoạn nàng rút mạnh tay lại, nào ngờ... mặt cho nàng dùng sức đến đâu cũng khó bề thoát khỏi.

Thiếu nữ biến sắc, nhìn chăm chăm vào mặt trung niên nói :

- Ta với người không quen biết chưa gì đã động tay động chân, như vậy xem sao được.

Lời vừa nói thì tay trái nàng vừa đưa lên một đường chỉ phong nhanh như điện chớp nhắm về “Thất Khảm” đại huyệt của đối phương bắn tới.

Lúc này hai người đứng chỉ cách nhau có hai thước thế công của luồng chưởng lực trong tay áo bắn ra nhanh nhẹn lạ thường, nếu trung niên không thụt tay tránh né ắt phải bị thương ngay lập tức, ngờ đâu...

Trong lúc nguy hiểm trung niên không hiểu vô tình hay hữu ý “rẹt” một tiếng cây quạt ngà xòe ra “bốp” chỉ phong của thiếu nữ bị chạm vào, hình như đụng phải một bức tường kiên cố dội ngược trở lại.

Trung niên như không hề hay biết chiếc quạt khe khẽ phẩy tay vẫn nắm chặt cổ tay nàng cười nói :

- Trước thì lạ, sau thì quen cô nương cố chấp những thói thô tục làm gì...

Nói dứt liền xếp quạt lại cất vào tay áo đoạn đưa tay ra ôm ngay eo của thiếu nữ.

Thiếu nữ “xì” một tiếng tay mặt xòe ra như hình chiếc bông lan chụp ngay vào “Khúc Trì huyệt” của đối phương.

Trung niên khẽ cười một tiếng trề cánh tay xuống né tránh thế công rồi lại tiếp tục ôm vào eo cô gái.

Thiếu nữ áo hồng hai lần đánh ra đều vô hiệu vừa thẹn vừa tức, nét mặt sầm lại tay mặt nhanh nhẹn phất ra ba đường tay trái điểm luôn hai chỉ.

Với thế “Tam Chương Lưỡng Chỉ Liên Công” kỳ ảo tuyệt luân, cơ hồ đều nhằm ngay các đại yếu huyệt trước ngực của đối phương đánh tới.



Gặp phải thế công mãnh liệt ấy người trung niên không những sắc mặt không hề biến đổi mà lại còn dười đùa.

- Được! Được! Được! Bốn công tử cùng cô nương thân mật! Thân mật!

Vừa cười nói, thân hình không cần lay động tay áo khê đưa lên đã hóa giải ngay thế công của thiếu nữ vô hình vô bóng.

Sau khi thất thủ lần thứ ba của thiếu nữ áo hồng người trung niên lại càng làm già, ôm ngay thiếu nữ sát vào lòng mình.

Với thủ pháp tuyệt luân cùng sắc diện bình tĩnh của trung niên khiến cho Văn Đồng là một nhân vật có võ công cái thế cũng phải nhìn trân trân không hề nháy mắt.

Thì ra Văn Đồng cứ đinh ninh rằng thiếu nữ dù cho không phải là kẻ đối địch với trung niên ít nhất cũng phải cầm cự được mấy mươi hiệp đợi lúc ấy chàng mới ra tay cứu giúp, ngờ đâu chỉ trong chớp mắt nàng đã bó tay để mặc cho người ta ôm ấp trong lòng.

Văn Đồng hừ lên một tiếng đang định ra ra tay bỗng Thiên Nam kiếm khách đứng bên khê nói :

- Chưởng môn nên cẩn thận hãn vốn là một trong “Hoàn Vũ tứ ma” được gọi là “Sắc Ma” ngoại hiệu “Tích Hoa công tử” võ công âm độc vô cùng lòng dạ lại thêm hung hiểm...

Lời chưa dứt trung niên đã quay đầu sang nhìn Thiên Nam kiếm khách cười nói :

- Người đã hiểu ta quá rõ ràng như thế, vậy thì ta sẽ giết người trước.

Vừa nói tay vừa buông thiếu nữ ra hai ngón tay khê đưa lên búng mạnh, một luồng chỉ phong xé gió nhắm ngay “Hoa Cái huyết” của Tào Khôn bắn tới.

Văn Đồng rút lên một tiếng chiếc lá trên hai ngón tay còn kẹp nãy giờ, đưa sang che ngay trước ngực Tào Khôn.

Một tiếng “xẹt” khua lên chiếc lá nho nhỏ ấy đã bị chỉ phong của Sắc Ma bắn trúng lay động mấy lượt, nhưng vẫn nằm yên trong hai ngón tay của chàng không hề xô dịch.

Sắc Ma thấy thế mặt mày không khỏi biến sắc.

Văn Đồng nhú mày quát lớn :

- Chỉ lực của các hạ quá ư xuất chúng xem ta trả lại hai chỉ đây!

Lời vừa dứt thì chiếc lá trên đầu ngón tay đã bay vút vào mặt đối phương.

Đồng thời năm ngón tay trái của chàng cũng vừa bung ra năm đường chỉ phong réo rắt bắn tới, nhằm ngay “Kiên Tĩnh”, “Khúc Trì”, “Hội Tông” cùng “Hồn Môn” ngũ đại yếu huyết của đối phương.

Với lối “Phi hoa sát địch” ném lá đã thương cái thế kỳ công, Sắc Ma vốn đạt đến mức công lực uyên thâm nên còn có thể tránh được miếng lá bay nhằm mặt, nhưng còn năm đường chỉ phong hiểm yếu ấy một lúc đánh nhằm năm đại yếu huyết thì đâu thể nào tránh được.

Sắc Ma thật không hổ với danh lòng dạ hiểm độc chỉ nghe ông ta cười khế, chân trượt sang bên đưa ngay thân hình kiêu diễm của thiếu nữ áo hồng ra hứng đỡ.

Hành động này ngoài sự tưởng tượng của Văn Đồng chàng hoảng hốt vận công phân tán năm luồng chỉ lực tà áo liền tung bay thi thố “Truy Quang Trục Điện” thân pháp lẹ như điện chớp đã bay ra sau lưng Sắc ma vận chỉ điểm vào hông, lưng, vai các đại huyết của đối phương quát lớn :

- Buông tay!

Sắc Ma đang tưởng địch thủ đã trúng kế của mình nào ngờ vút một cái, địch tông không còn thấy đâu nữa, rồi phía sau lưng lại bị điểm vào lòng giật mình kinh hãi.

Trong tình cảnh này dù cho Sắc Ma có tâm địa độc ác đến đâu cũng phải buông tay thả ngay thiếu nữ xuống đất người liền xoay một cái để tránh khỏi đường công của Văn Đồng.

Thiếu nữ nằm lăn xuống đất, thân hình mềm mại đôi mắt nhắm nghiền, chứng tỏ Sắc Ma đã điểm huyết nòng.

Văn Đồng càng thêm nổi giận biến chỉ thành chưởng ào ạt đánh ra.

Sắc Ma vội vã nhảy lùi lại mấy trượng khoát tay lớn tiếng :

- Khoan đã!

Văn Đồng ngừng tay nhíu mày quát hỏi :

- Đồ vô sỉ thất phu, muốn nói gì?

Sắc Ma từ từ xòe quạt phất phơ, vừa cười vừa nói :

- “Truy Quang Trục Điện” ba mươi năm nay không thấy xuất hiện trên

giang hồ, tiểu tử Lý Tôn Du là gì của người?

Văn Đồng từ khi xuất đạo giang hồ kẻ nhìn được thân pháp của chàng đây là lần đầu tiên, nên vừa nghe hỏi lòng chàng không khỏi sửng sờ, càng không hiểu Lý Tôn Du mà Sắc Ma vừa nói là ai, nên chàng nhíu mày quát lớn :

- Vô sỉ yêu ma chó đẻ hỏi lời thôi mau đến đây nạp mạng.

Sắc Ma hừ lên một tiếng nói :

- Tiểu tử không biết sống chết, buông lời ngông cuồng được rồi nếu người chịu nổi ba chiêu của bốn công tử, ta sẽ nể mặt cố nhân tha cho người con đường sống.

Văn Đồng cười dài nói :

- Hừ! Các hạ nếu tiếp được ba chiêu của bốn thiếu gia thì bốn thiếu gia cũng tha cho người con đường sống.

Lời vừa dứt, thân chàng cũng đã di động quát lớn :

- Tiếp ta chiêu thứ nhất!

Tay tả xòe ra nhanh như điện chớp chụp ngay vào vai Sắc Ma, tay hữu dụng thế “Thủ Phất Tì Sà” chưởng ảnh như núi đánh ra.

Sắc Ma mặt mỉm cười, vai trái sụp xuống né tránh tay mặt đưa ngay cây quạt lên che ngực rồi đưa tay trái ra nghênh chưởng, miệng quát :

- Người cũng tiếp bốn công tử một chiêu xem nào!

“Bát bát” mấy tiếng khê vang lên, người của Sắc Ma lão đảo lùi lại, hừ một tiếng ông ta lại tiến lên trước...

Văn Đồng lại lớn tiếng quát :

- Đây! Chiêu thứ hai các hạ phải lùi ba bước.

Song chưởng liền đưa ra thế “Hải Đế Giáng Long” phối hợp ào ạt tung ra.

Sắc Ma tay trái dùng chưởng, tay mặt cầm quạt đưa ra chống đỡ miệng vẫn cười nói :

- Chưa chắc...

Lời chưa dứt thì hai bên chưởng lực đã chạm nhau, kinh phong tuôn ra tứ phía, khiến cho Thiên Nam kiếm khách cũng bị đẩy lùi dang ra khỏi vòng chiến.

Tiếp theo là Sắc Ma khê “hự” một tiếng không kịp nói dứt lời, quả nhiên đã

bị đẩy lùi lại lão đảo ra sau ba bước.

Thân hình vừa đứng vững mặt của trung niên tái mét như đồng, mày liễu nhú lại đôi mắt lộ hung quang, nhìn đăm đăm vào Văn Đồng chiếc quạt từ từ xòe ra, tiếng kêu kèn kẹt.

Văn Đồng cười nhạt nói :

- Các hạ cần gì phải giả vờ như thế chiêu thứ ba đây các hạ nên giữ mình...

Lời chàng chưa dứt, bỗng nghe Tào Khôn hốt hải nói :

- Chưởng môn nên cẩn thận “Tuyệt Âm ma công” của ma đầu này!

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 19**

Tiếng cười quái dị

Thiên Nam kiếm khách vừa nói thì “Sắc Ma” cũng vừa buông lên tiếng cười ha hả, song chưởng mạnh mẽ đẩy ra!

Hai bàn tay trắng như ngọc của trung niên bỗng trở thành một màu xanh như chàm, hai đường khói lam từ từ tuông ra nhắm ngay người Văn Đồng công tới.

Nội gia kinh lực luyện đến mức hữu hình thật là một kỳ công hiếm thấy, Văn Đồng đâu dám khinh thường ngầm vận “Vô Cực huyền công” lên hộ thể “Lưỡng Nghi chân khí” dồn vào hai tay miệng thét :

- Đi!

Song chưởng đưa ngang ngực đẩy ra.

“Bùng” một tiếng vang dữ dội, chung quanh mấy trượng cát đá tung bay cây cối ngã gục.

Hai luồng khói lam của Sắc Ma “Tuyệt Âm ma công” bị chưởng lực của Văn Đồng đánh dội tung bay tứ phía, mùi hôi nực mũi.

Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn vội vàng tuốt kiếm múa quanh hộ thể, xông vào làn khói cặp thiếu nữ áo hồng đang nằm dưới đất, rồi lẹ làng tung ra khỏi vòng độc khí.

Một phút trôi qua khói tan gió lạnh ánh trăng rọi sáng như ban đầu.

Văn Đồng đứng vững như núi thái sơn thở phào một cái, đôi mắt trừng trừng nhìn vào người “Sắc Ma” quát lớn :

- Vô sỉ yêu ma, kể ra mạng người cũng còn dài, không mau rút đi.

Sắc Ma nghe nói cũng hậm hực lớn tiếng :

- Tiểu tử chó có ngông cuồng, bốn công tử không hề giết người sau ba chiêu thức, đêm nay tạm thời tha cho người được sống, kỳ sau gặp nhau thì đừng hòng thoát.

Nói dứt tào áo khề tung bay chớp mắt đã ra đi mất dạng.

Văn Đồng mỉm cười không thèm đuổi theo, quay người sang Tào Khôn hỏi

:

- Cô gái ấy thế nào?

Thiên Nam kiểm khách Tào Khôn cung thân đáp :

- Hôn mê huyết của nàng đã bị chết thủ pháp của Sắc Ma ấy thật là kỳ dị, cần Chưởng môn đích thân giải cứu mới được.

Văn Đồng mỉm cười gật đầu chậm rãi đến bên người thiếu nữ, xem qua một hồi đoạn dùng lực dồn vào ngón tay cách áo điểm ngay “Hạc Khẩu” “Kiên Tâm” cùng “Huyết Môn Thương Khúc” ba nơi huyết đạo.

Thiếu nữ áo hồng thở phì một tiếng cửa mình tỉnh dậy, rồi vội vã ngồi lên đảo mắt nhìn hai bên giọng oán hận hỏi :

- Hắn đâu rồi?

Văn Đồng cười nói :

- Tôi đã tha cho hắn rồi.

Thiếu nữ trừng mắt nhìn chàng như trách móc :

- Ai bảo ngươi thả hắn đi? Hừ!

Văn Đồng sầm ngay nét mặt :

- Nếu cô nương có tài thì cứ giữ hắn lại thôi đừng nói lời thôi nữa, chúng ta nên tiếp tục chuyện khi này.

Đôi mắt thiếu nữ như ánh nước mùa thu nhìn đắm đắm vào mặt Văn Đồng, bỗng nàng cười khúc khích nói :

- À! Đúng rồi suýt nữa thiếp quên cảm ơn chàng rồi xin chàng bớt giận cho. Nàng đã đột ngột biến đổi lối xưng hô khiến cho Văn Đồng vừa thẹn vừa khó chịu chàng nhíu mày nói :

- Cô nương cứ nói lời thôi mãi tại hạ không còn khách sáo nữa đâu? Nợ vừa rồi cô nương có chịu thua chăng?

Thiếu nữ nghe nói khẽ thở dài :

- Thôi được giờ chàng là ân nhân của thiếp thì thiếp đâu còn lý do gì để từ chối nữa.

Văn Đồng nghiêm trang nói :

- Tại hạ không có ý muốn lấy ân để bức người, cô nương...

Thiếu nữ bỗng bật cười nói :

- Chàng đổi cái bộ mặt đura ma ấy đi có được không? Không thôi chúng ta

miễn nói chuyện với nhau.

Văn Đồng liền tươi cười :

- Nếu cô nương không còn ừ lì nữa tự nhiên tại hạ đâu có thể, giờ đây cô nương đã biết tại hạ tức Vũ Văn Đồng vậy thì cô nương tôn tánh đại danh, cũng nên cho tại hạ biết chứ?

Thiếu nữ cười hỏi :

- Đó là vấn đề mà chàng muốn hỏi thiếp sao?

- Không! Vấn đề còn ở sau!

Thiếu nữ đưa mắt liếc sang Thiên Nam kiếm khách đang đứng bên xui tay hầu, bỗng nhiên mặt nàng ửng đỏ ra dáng thẹn thùng khẽ nói :

- Tên của thiếp xưa nay chưa từng có một người đàn ông nào biết qua, chàng không được nói cho kẻ khác biết đấy!

Văn Đồng gật đầu :

- Tại hạ xin vâng theo ý của cô nương.

Thiếu nữ đứng trờ trờ giây lâu mới bắt đầu nói :

- Thiếp gọi... Mộ Dung Uyển Mỹ!

Đoạn nàng ngước lên nhìn chàng cười nói :

- Rồi đấy, chàng còn việc gì nữa cứ hỏi đi.

Văn Đồng tươi cười cung tay thi lễ :

- Cô nương tên cũng như người, mỹ lệ tuyệt phàm...

Nói đến đây bỗng nhiên chàng im bặt quay mặt vào rừng lạnh lùng hỏi :

- Kẻ nào cả gan dám rình nghe lén?

Lời vừa dứt thì trong rừng lập tức có giọng trong trẻo phát ra :

- Xin lỗi, đã làm rộn đến sự hứng thú của Vũ Văn đại hiệp hai người nói gì tôi không hơi nào nghe đâu mà sợ!

Lời nói trong trẻo như tiếng chuông ngân nhưng bao hàm một ý nghĩa khó hiểu, hình như soi bói cũng tự ghen tuông, chỉ trừ Văn Đồng là người trong cuộc ra kẻ ngoài không thể nào hiểu nổi.

Vì, theo lời nói này thì chỉ có một người mới nói ra được người ấy chính là người mà từ lâu đã khiến cho Văn Đồng lo lắng, trông mong chính là Cát Thanh Sương.

Trong tình cảnh này... Nàng lại nói thế... Có lẽ... chàng đứng trân trân một

hồi lâu.

Lời nói của người trong rừng vừa dứt tiếp theo là một tràng cười trong trẻo bỗng nhiên xa dần rồi im bất chứng tỏ người ấy đã rời khỏi khu rừng.

Văn Đồng như sực tỉnh vội vã gọi to :

- Cát cô nương xin dừng bước!

Vừa kêu thì người chàng cũng vừa tung mình rượt theo.

Bỗng nghe tiếng nói của Mộ Dung Uyển Mỹ cất lên :

- Ê! Việc gì chàng có hỏi thì hỏi mau lên kéo thiếp đi đây nhé!

Văn Đồng lại trở lộn người lại, nắm vào tay nàng khẽ giục :

- Chúng ta cùng đi một lượt việc ấy đợi lát nữa sẽ hỏi.

Đoạn chàng quay sang căn dặn Tào Khôn :

- Gặp nhau tại Cửu Hoa sơn trang.

Lời dứt thì chàng đã kéo tay Uyển Mỹ thi triển khinh công, lướt nhanh trên mặt cỏ.

Phút chốc đã ra khỏi cánh rừng đen tối, chàng vận dụng nhãn lực nhìn quanh tứ phía.

Dưới ánh trăng thanh bỗng thấy xa xa một bóng người mờ ảo cua qua khúc núi quanh, thoắt cái đã mất dạng.

Thân pháp của người này vô cùng mau lẹ đáng diệu lại là một kẻ nữ nhi, nên Văn Đồng lại càng tin chắc là Thanh Sương chứ không ngoài ai khác, lập tức tụ khí Đan Điền gia tăng thêm tốc độ đuổi theo.

Mộ Dung Uyển Mỹ cũng thật khó hiểu lúc đầu Văn Đồng kéo tay nàng chạy, nàng còn giả vờ vùng vẫy không chịu đi lúc này không những ngoan ngoãn đi theo mà còn khai triển khinh công bám sát không rời.

Được mười phút đồng hồ Văn Đồng đã đuổi đến eo núi ấy đưa mắt nhìn lên thì lại thấy bóng nàng đã leo lên đỉnh núi, sang phía bên kia đồi.

Văn Đồng không còn chần chờ gì nữa chàng tung mình lướt nhanh lên triền núi, đợi cho chàng cũng Mộ Dung Uyển Mỹ đã lên đến trên cao thì lại thấy bóng người ấy chạy xuống đến giữa eo quay vào một đường cốc hẹp.

Xem tình hình thì kẻ ấy cũng đã giở hết khinh công thân pháp nên mới mau đến thế Văn Đồng càng thêm nóng nảy tự kêu thầm :

- “Cát cô nương chớ hiểu lầm, chẳng lẽ không chịu dừng ại để nghe tại hạ



giải thích sao?”

Lòng càng gấp chân càng mau chẳng bao lâu chàng cùng Uyên Mỹ đã rượt đến cốc đạo.

Với lối rượt bắt không ngừng này thấm thoát đã mất đi trên một tiếng đồng hồ vầng trăng đã lặn về hướng Tây, hai đàn cách nhau không còn bao xa nữa đồng thời Cửu Hoa sơn cũng đã lồ lộ ra trước mắt.

Bấy giờ trong lòng Văn Đồng không những nóng nảy đuổi theo cho kịp lại còn ngạc nhiên đến cực độ, vì chàng không thể ngờ được mục đích của Cát Thanh Sương sao cũng là Cửu Hoa sơn này?

Nàng đến Cửu Hoa sơn để làm gì? Đến để tìm Vũ Văn Đồng của nàng chăng? Hay là nàng cũng nghe đồng nhân vật võ lâm tụ tập nơi đây nàng đến để dò tin tức của cha nàng đã bị thật lạc? Hay là...

Càng phân vân chàng càng quyết định phải đuổi theo cho được để hỏi rõ ất giáp.

Hai đàn cách nhau chỉ còn mười trượng thân hình yếu điệu của kẻ phía trước quả là Cát Thanh Sương chẳng sai.

Văn Đồng thấy hơi lo cất tiếng gọi lớn :

- Cát cô nương, xin dừng bước...

Tiếng kêu đó to đến nỗi chấn động cả sơn cốc thế mà bóng người phía trước vẫn không dừng lại cứ đi nhanh...

Văn Đồng tức tối hừ lên một tiếng bỗng nghe phía sau Uyên Mỹ cười khúc khích chàng liền quay đầu gắt gỏng :

- Cô nương có gì mà cười vui thế?

Uyên Mỹ vẫn cười nói :

- Thiếp cười việc thiếp chàng hỏi làm gì?

Hai người đối đáp vừa xong thì cũng đã đi vào con đường u cốc của “Cửu Hoa sơn trang”.

Xa xa hình bóng tàn phá của ngôi trang viên đứng im lìm dưới ánh trăng mờ, Văn Đồng lòng càng xúc động tay nắm tay Uyên Mỹ đề khí vào người tri triển “Truy Quang Trục Điện” thân pháp thân hình lên xuống ba hồi, đã vượt qua khỏi bóng người trước mặt.

Hai đàn đều vô tình dừng bước lại chính ngay nơi ấy là giữa nền nhà thiêu

rụi của trang viên trước đây.

Văn Đồng vừa xem rõ không khỏi thốt lên một tiếng “ý” ngạc nhiên, rồi đứng sững như trời trồng lặng thinh không nói nửa lời.

Thì ra bóng người áo trắng mà chàng này giờ ra công theo đuổi, không phải là Cát Thanh Sương.

Vị thiếu nữ này mày liễu mắt phụng má tròn, môi đỏ, tà áo trắng phất phới dưới làn gió thoảng thật là một giai nhân phong hoa tuyết sắc.

Thiếu nữ thấy thái độ của Văn Đồng như thế không khỏi bật lên tiếng cười giọng trong trẻo nói :

- Chàng bỏ công rượt thiếp mấy mươi dặm đường, chẳng lẽ chỉ vì có một tiếng “ý” ấy thôi sao?

Văn Đồng lập tức định thần mặt mỉm cười nhìn lại thiếu nữ một lần nữa bỗng lòng chàng phân vân tự nhủ :

- “Lạ kỳ tại sao gương mặt của người này hình như quen thuộc”...

Thiếu nữ áo trắng thấy dáng điệu của Văn Đồng như đã đoán hiểu tâm tư chàng mặt nàng tươi như hoa, nụ cười ngọt như mật, giọng dịu dàng thân thiết :

- Vũ Văn huynh cảm thấy kỳ lạ hình như chúng ta đã từng quen biết nhau có phải thế không?

Văn Đồng nghe hỏi, không những kỳ lạ lại càng kinh dị, tại sao nàng ta lại rõ tên họ của mình? Nghĩ thế nên chàng ấp úng :

- Đúng thế... đúng thế... cô nương là...

Bỗng nghe sau lưng có giọng nói của Uyển Mỹ vang lên :

- Sử tử! Chị mạnh không?

Vừa nói nàng vừa đi lần đến bên thiếu nữ áo trắng ra vẻ vui mừng.

Văn Đồng giờ mới hiểu ra khế hỏi :

- Thì ra cô nương là...

Vừa nói đến đây bỗng mặt chàng đỏ ửng thẹn thùng không nói tiếp được.

Thiếu nữ áo trắng cũng đồng một cảm nghĩ mặt nàng cũng đỏ ửng lên, đưa đôi mắt bên lề nhìn chàng lặng lẽ không nói nên lời.

Nàng là ai?

Nàng chính là chàng thiếu niên đẹp trai đã đưa Văn Đồng đến tìm Yến Sơn

đại hiệp và cũng là người đã cặp chàng vào thạch động, mạo hiểm sử dụng “Chánh Âm Đạo Dương đại pháp” khóa thân chữa thương cho chàng.

Dưới ánh trăng khuya cảnh rừng tĩnh mịch hai người cứ đứng im lặng nhìn nhau, giây lâu bỗng tiếng cười của Uyển Mỹ đã phá tan bầu không khí lặng lẽ ấy, nàng cười nói :

- Ý! Sư tỷ, không phải chị thường bảo mong gặp chàng sao? Giờ gặp nhau lại không nói chuyện?

Văn Đồng một lần nữa lại trấn tĩnh cung tay thì lễ nói :

- Tại hạ trước kia đã nhờ cô nương ra tay cứu giúp ơn ấy ghi tạc nơi lòng, vừa rồi có sự đường đột dám mong cô nương tha thứ!

Thiếu nữ áo trắng khiêm nhường trả lễ :

- Không dám! Không dám! Vũ Văn đại hiệp tài mạo song toàn...

Mộ Dung Uyển Mỹ đứng bên vờ tay cười lớn :

- Sao thế? Hai người không phải thân mật lắm sao? Còn dùng những lời khách sao làm gì?

Thiếu nữ áo trắng đưa mắt háy sư muội một cái nói :

- Em Mỹ! Cứ nói bậy hoài.

Uyển Mỹ lè lưỡi ra đáng trêu ghẹo, cười nói :

-Thôi thôi! Em không nói nữa đâu để hai người nói chuyện cho nhiều.

Dứt lời nàng cười khanh khách, quay người đi ra phía bờ rừng.

Thiếu nữ bạch y cười nói :

- Tánh sư muội của em ưa bông đùa, Vũ Văn huynh sao lại gặp được nó vậy?

Văn Đồng đáp :

- Lúc này nàng đã ra tay cứu một thuộc hạ của tại hạ, lại nghe nàng bảo là đệ tử của “Thiên Áo Thần Phi” vì thế nên tại hạ muốn dò hỏi nàng sự hạ lạc của cô nương...

Thiếu nữ bạch y biến sắc cười lời :

- Huynh đã biết em là... vậy còn định dò hỏi làm gì nữa?

Văn Đồng nghiêm nghị nói :

- Ơn cứu mạng không thể không báo đáp hơn nữa tại hạ thật cũng muốn gặp mặt cô nương.

Thiếu nữ áo trắng vui vẻ trở lại mỉm cười hỏi Văn Đồng :

- Thật huynh muốn gặp em sao?

- Một để bái tạ ơn cứu mạng, hai để hỏi thăm một vài việc.

Thiếu nữ nghe thế mặt lại đổi sắc hừ một tiếng lạnh nhạt :

- Không dám! Chẳng hiểu quý Chương môn có việc gì muốn hỏi?

Văn Đồng tăng hăng một tiếng, cười nói :

- Hai việc này đối với tại hạ rất là trọng đại, lại có liên quan đến cô nương vì vậy nên quá đường đột xin cô nương thứ lỗi cho.

Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng hỏi :

- Có phải huynh định hỏi về sự hạ lạc của cô nương họ Cát kia không?

Văn Đồng khẽ gật đầu.

Thiếu nữ áo trắng như hờn dỗi :

- Nàng chưa đến đôi phải chết đâu, không phải lúc này huynh đã gọi nàng là gì?

Văn Đồng ôn tồn nói :

- Cô nương với nàng không thù không oán, chuyện gì mà phải nói vậy?

Thiếu nữ áo trắng hậm hực :

- Hừ! Suýt tí nữa nàng đã vô tình hại mạng huynh rồi, huynh lại cứ quan tâm đến nàng làm gì?

Nói đến đây bỗng nàng nhớ lại cái việc hôm ấy đã khóa thân môn chàng vào lòng chữa thương mặt không khỏi nóng ran, cười bẽn lễn nói :

- Thôi việc ấy đừng nói nữa vậy điều thứ hai như thế nào?

Văn Đồng nghiêm nghị nói :

- Lệnh sư “Thiên Áo Thần Phi”...

Lời vừa đến đây bỗng nghe phía bên bờ rừng có tiếng cười quái dị tiếp theo là tiếng kêu kinh hoàng của Mộ Dung Uyển Mỹ, sự việc xảy ra quá đột ngột vô tình đã cắt đứt lời nói của Văn Đồng.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 20**

Trường Bạch song quái

Thiếu nữ áo trắng lớn tiếng gọi :

- Sư muội chớ sợ!

Lập tức tung mình chạy đến phía ấy. Văn Đồng cùng vội vã chạy theo, thấy mặt mày của Uyển Mỹ trắng nhợt, ra chiều sợ hãi từ bên bờ rừng chạy ra, nhưng không hề thấy kẻ địch.

Thiếu nữ áo trắng vừa đến nơi, chặn lấy người nàng vội hỏi :

- Sư muội, việc gì đây?

Mặt đang hoảng sợ, Uyển Mỹ liền ngã vào lòng sư tỷ, vừa thở hổn hển vừa nói :

- Một bộ xương ma! Ôi! Em sợ đến chết!

Thiếu nữ bạch y cười an ủi :

- Em thật là ngốc, trên thế gian làm gì có ma, để chị bắt hắc đem lại cho em xem!

Văn Đồng quay mặt về hướng phát ra tiếng cười quái dị khi nãy, lạnh lùng quát :

- Lũ chuột ở đâu, cả gan dám giả ma giả quỷ, còn không ra đây chịu chết!

Sau tiếng quát ấy, bầu không khí vẫn im lặng như tờ, không hề có một tiếng động phản ứng nào.

Văn Đồng tức giận đang định lớn tiếng quát nữa, bỗng nghe phía sau lưng có tiếng lẹ bay, từ xa vọng lại, liền quay đầu lại nhìn.

Trong khoảnh khắc, tiếng lẹ bay ngưng lại, ngoài xa mấy trượng trên nền đất cao có hai người thân hình ốm cao, mình mặc huỳnh bào đã hiện thân đứng đấy.

Hai người này không thềm ngó ngang gì đến bọn Văn Đồng ba người, cứ đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Một lát lâu, cụ già đứng bên trái bỗng cười lên ha hả, ra chiều đắc ý nói :

- Lão đại, con đường bí mật ấy đệ đã...

Cụ già đứng bên mặt “suyt” lên một tiếng :

- Nói chuyện nên cẩn thận tí!

Giọng nói lạnh như băng, khiến kẻ nghe phải ớn người.

Cụ già bên trái liếc mắt nhìn về bọn Văn Đồng cười ha hả nói :

- Ba đứa nhãi con, dù cho chúng nó nghe đi nữa cũng làm gì nào, mặc chúng vậy?

- Hừ! Chung quanh đây có rất nhiều bằng hữu, chẳng lẽ đệ không thấy sao? Thôi đi! Huỳnh đã có cách.

Lời nói lạnh lùng của cụ già bên mặt vừa dứt thì tay áo cũng vừa đang ra, định tung mình rời bước.

- Khoan đã!

Văn Đồng bỗng nhiên quát lớn :

- Xin nhị vị dừng bước!

Hai cụ già mặc huỳnh bào nghe tiếng, vội dừng ngay lại, quay đầu nhìn về phía Văn Đồng. Cụ già bên trái cười lên hi hí hỏi :

- Nhãi con! Việc gì mà kêu gọi như thế?

Văn Đồng giờ mới thấy rõ mặt của hai người là hai cụ già mày dài đầu sói, tướng mạo y nhau như hai anh em song sanh chỉ nhìn ra được cụ già bên trái mặc luôn tươi cười, còn cụ già bên phải thì thái độ lạnh lùng.

Bỗng nghe thiếu nữ áo trắng ngạc nhiên thốt :

- Trường Bạch song quái?

Cụ già bên mặt lạnh lùng nói :

- Nhãi con đã biết anh em lão phu, vậy sao còn dám vô lễ như thế?

Văn Đồng vội vã cung tay, cười nói :

- Đêm khuya vắng vẻ như vậy, giai khách đến viếng nơi cũ của bỉ phái, chẳng hiểu có việc chi chăng?

Cụ già bên trái cười ha hả nói :

- Thì ra người tự xưng là tân Chương môn nhân của Thiết Cốc môn mà gần đây giang hồ đồn đãi ấy mà!

Văn Đồng khiêm nhường nói :

- Không dám, xin mời nhị vị đến đây nói chuyện được chăng?

Hai cụ già đưa mắt nhìn nhau, rồi từ nền đá nhẹ nhàng rơi mình xuống đất,

từ từ đi đến.

Văn Đồng cung tay nói :

- Nhị vị đã biết tại hạ là ai, vậy có thể cho tại hạ bái thức thượng tánh đại danh của nhị vị được chăng?

Cụ già mặt lạnh lùng nói :

- Người biết được danh tánh của anh em lão phu. Nếu không phải bạn tức là thù, không hiểu người muốn thuộc về bên nào?

- Trước khi nhị vị chưa cho biết mục đích đến đây để làm gì, thì tại hạ cùng nhị vị không phải là thù cũng chưa hẳn là bạn...

- Hai đảng không có quan hệ nhau, thì tên của anh em lão phu, người cũng chẳng nên biết làm gì!

Cụ già lạnh lùng ngắt ngang lời của Văn Đồng, đoạn đưa mắt ra hiệu cho người em, hai người định ra đi.

Thiếu nữ áo trắng bỗng cười khinh nói :

- Trường Bạch song quái Lãnh Quái Đoạn Can Hàn, Tiểu Quái Đoạn Can Lạc. Hai cái tên ấy trên giang hồ ai mà chả hiểu, còn làm bộ giấu diếm như hình bí mật.

Ha ha ha... Đoạn Can Lạc dừng bước lại cười lớn :

- Bọn nhãi con này đã hiểu danh tánh của anh em lão phu, vậy là bạn hay thù, nói mau!

Văn Đồng với giọng lạnh lùng :

- Bạn thì sao, cò thù lại thì sao?

Đoạn Can Hàn gương mặt lạnh lùng từ từ nói :

- Là bạn tức phải theo ý của anh em lão phu mà hành sự, còn nếu là địch thì đêm nay đừng hòng thoát chết!

Uyển Mỹ này giờ đứng bên Văn Đồng “xì” lên một tiếng rủa :

- Chà! Hách dữ đó, các người xem bộ ăn nhiều mật rồi đấy mà?

Đoạn Can Hàn đưa mắt lạnh lùng nhìn về Uyển Mỹ một cái, cười nhạt nói :

- Nhãi con vô tri, dám buông lời hỗn xược, mau nói rõ sư phụ của người là ai. Nếu là bạn quen của lão thì sẽ tha người được sống sót!

Uyển Mỹ nghinh mặt một cái, trêu tức :

- Liệu người cũng xứng biết tên sư phụ của bốn cô nương? Ê! chớ có nằm

mộng!

Đoạn Can Lạc cười lớn :

- Nhãi con im mồm ngay!

Vừa nói vạt tay áo ông vừa phất ra, nhắm vào mặt Uyển Mỹ đánh tới.

Văn Đồng đứng bên cũng khẽ phất động vạt áo. Một tiếng “xẹt” khô khan phát ra, lập tức tiêu tán ngay luồng chỉ phong của Can Lạc. Chàng lạnh lùng nói :

- Các hạ đã tuổi già mà hành sự như còn ấu trĩ, mau nói mục đích đến đây để làm gì, bốn thiếu gia có điều giải quyết!

Can Lạc vừa dùng chỉ lực điểm ra, tuy chỉ vận dụng năm thành công lực nhưng hiện nay trên chốn võ lâm, có kẻ khẽ phất tà áo để giải hóa chỉ lực của địch thật là hiếm thấy, nên trong lòng đã bắt đầu dè dặt, nghe Văn Đồng nói thế, ông bỗng ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Can Hàn đứng bên thấy sự tình như thế, như có ý định đưa mắt ra hiệu cho Can Lạc ngưng cười, ông ta tăng hăng một cái cất tiếng nói :

- Mục đích của anh em lão phu, quý Chương môn nhân đã biết còn hỏi làm gì, nhưng lão phu có một lời muốn cáo bạch không hiểu tôn giá có chịu nghe chăng?

Văn Đồng lạnh lùng :

- Việc gì các hạ cứ nói ra thử xem.

Can Hàn nghiêm trọng nói :

- Đêm nay, quanh đây các nhân vật võ lâm sớm đã bố trí cả rồi, cũng vì muốn lấy cho được Chu Tước Toàn, nhưng họ đều có ý định làm ngư ông đắc thủ, thành thử chưa ai định ra tay. Giờ đây lão phu đã sửa đổi mục đích, nguyện cùng tôn giá hợp tác. Vậy ý của tôn giá thế nào?

Văn Đồng nghe nói, đưa mắt nhìn chung quanh, thần uy凛冽, giọng lạnh lùng chàng lớn tiếng nói :

- Nếu ai dám động đến một cây cỏ một cọng rác trong nhà ta, thì sẽ bị giết ngay!

Can Hàn biến sắc nói :

- Nếu bọn họ dụng đồng liên thủ, tôn giá tự lượng có chống cự nổi không?

Văn Đồng bức tức :



- Niệm tình người đã nói thật, bốn thiếu gia không hề trách phạt, cút đi mau!

Lời vừa dứt, bỗng sau những bức tường nhà cháy, có tiếng cười gian trá phát lên :

- Măng thật đáng! Đoạn Can huynh, không ngờ người đã uống công, còn phải bị nhục, ha ha ha... như vậy có đáng kiếp không? Ha ha ha...

Can Hàn vừa bị Văn Đồng đòi đuổi, mặt đã biến sắc, mắt lộ hung quang, giờ lại nghe kẻ trong bóng tối đổ thêm dầu, càng thêm tức giận, quay đầu lại quát :

- Ông bạn nào thế, sao không ra mặt chỉ giáo cho?

Ha ha ha.... Trả lời câu hỏi của ông ta chỉ là một tràng cười chọc tức.

Can Lạc như không nhẫn được, cười lớn nói :

- Tôn giá không dám thấy người, lão phu cũng phải xem cho được lũ chuột nào to gan đến thế?

Lời vừa dứt thì thân hình đã tung bay mấy trượng, nhằm hướng phát ra tiếng cười, hữu chưởng đưa ra linh không đánh xuống.

Một đạo cuồng phong mãnh mẽ tuôn xuống tới thái sơn áp đỉnh, khiến cho cát bay đá ngã, những cột trụ bị lãng chiêng, nhưng nửa bóng người cũng không hề thấy.

Can Lạc càng thêm tức tối, lại tung mình nhảy lên lần nữa, xoay về hướng khác đánh ra, bỗng nghe Can Hàn đứng dưới quát :

- Lão nhị cẩn thận phía trên!

Đồng lúc ấy, bỗng trên không lại có tiếng dội xuống :

- Xuống nhanh!

Một luồng kinh phong mạnh mẽ, như từ trên trời áp xuống khiến cho Can Lạc sợ hãi, vội vận chân lực, phản chưởng chống nghinh. Tay trái lo che cách yếu huyệt nơi bộ phận ngực, thân hình đảo lộn mấy vòng. Một tiếng “bùng” vang dội, tay phải của Can Lạc như bị một kinh lực đánh băng, tiếp đó như có một sức nặng ngàn cân đè áp nơi ngực, khí huyết đảo ngược, thân hình rớt ngay xuống đất.

Can Hàn vội vàng đưa tay hứng đỡ, hỏi :

- Lão nhị không sao chứ?

Can Lạc gắng gượng vận công, dẫn các đường khí huyết trở xuống, mặt mày nhảnh nhó đứng dậy trừng mắt hỏi :

- Ai đã ám toán lão phu?

Văn Đồng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã cảnh cáo trước, các hạ biết mà còn cố phạm, chưởng này chỉ mới sơ thôi, còn không rút đi mau!

Can Lạc nghe nói tức đến lộn ruột, không còn dẫn được khí huyết trào lên khi này, “ự” một cái học ra mấy búng máu tươi, lập tức mê man bất tỉnh.

Can Hàn vội đỡ lão nhị vào lòng, lấy mấy viên thuốc bỏ vào miệng cứu chữa, đoạn đưa đôi mắt oán hờn nhìn chăm chặp vào người Văn Đồng lạnh lùng nói :

- Nhị đệ đã được tôn giá hậu thí, ngày kia nhứt định sẽ báo đền!

Nói dứt, nhún chân một cái, người đã cặp Can Lạc tung mình ra đi.

Bỗng nghe có tiếng lùa bay, chung quanh bóng tối của ngôi trang viện bị cháy. “Vụt vụt” mấy bóng người xuất hiện, chặn ngang đường đi của Can Hàn.

Một trong bọn ấy lên tiếng :

- Đoạn Can huynh khoan chạy, cùng anh em chúng tôi bày kế chống địch!

Can Hàn vội vã dừng lại, đưa mắt nhìn xem nhận ra bọn người này vốn là Phong Đô nhị sát lão đại Khưu Huyền, Tuyết Sơn tam hung Ngô Chương cùng Tỏa Hồn Chưởng Tàn Tư Hoa, Đoạn Hồn Chỉ Kim Kỳ, Tây Tạng Ma Tăng Lạc Cách.

Kẻ vừa nói ấy chính là Khưu Huyền.

Năm tên hắc đạo này là nhân vật nguy hiểm, lòng dạ độc ác chẳng ai bì. Đêm nay họ đến đây với ý gì, Can Hàn cũng có thể đoán ra đôi chút, nhưng cũng phải e dè, ngấm vận công phòng bị, lạnh lùng đáp :

- Quý vị sớm không ra mặt, trễ không ra mặt, đợi lúc nhị đệ bị trọng thương, còn có gì chỉ giáo nữa?

Can Hàn nào lạ gì bọn cao thủ hắc đạo này, lúc này cố ý làm cho lão nhị tức giận, mục đích để khiêu khích Văn Đồng trợ tay hạ sát. Kẻ trong bóng tối đã phát ra tiếng cười, nào ngờ Văn Đồng quá bình tĩnh nên mới bị sai kế.

Quả vậy, Khưu Huyền vừa nghe Can Hàn trả lời, liền bướng tiếng cười nham hiểm, chậm rãi nói :

- Lúc này, Đoạn Can huynh đã tỏ ý hợp tác với tên nhãi ấy, nên lệnh đệ mới bị hậu quả như vậy. Giờ đây có lẽ huynh đã đổi ý lại rồi, vậy chúng ta ngại gì mà chẳng hợp tác?

Can Hàn nghe nói khẽ gật đầu :

- Liên thủ thì được rồi, nhưng giờ tại hạ phải chữa thương cho nhị đệ, vậy phiền cách huynh ra tay trước, thế nào?

Đoạn Hồn Chưởng Tàn Tư Hoa nghiêm nghị nói :

- Thương tích của lệnh đệ tưởng một vài giờ cũng chưa bộc phát, chỉ cần Chu Tước Hoàn vào tay rồi thì còn sợ gì nữa?

Tuyết Sơn tam hung Ngô Chương đứng bên cạnh lạnh lùng xen lời :

- Đoạn Can huynh, mối thù của lệnh đệ, cần chi phải đợi ngày khác, hôm nay anh em nguyện giúp một tay, chẳng lẽ Đoạn Can huynh còn từ chối nữa sao?

Can Hàn thấy không còn nói gì được nữa, chỉ đành cắn răng gật đầu ưng thuận, cẩn thận đặt lão nhị nằm bên lề đường, đoạn cùng bọn hắc đạo tiến về phía Văn Đồng.

Văn Đồng vẫn đứng yên nơi chỗ cũ, đưa mắt lạnh lùng nhìn sáu người, thản nhiên nói :

- Các người muốn liên thủ hợp công, sao không gọi hết thầy ra đây để cho thiếu gia khỏi bận tay lẫn nữa?

Khưu Huyền đưa đôi mắt khinh khi nhìn về Văn Đồng mỉm cười nói :

- Giết ba đứa nhãi con như chúng bay, cần chi phải nhiều người vô ích!

Văn Đồng ngừng mặt cười lớn :

- Nói thế thì, bài toán của chư vị lại tính sai nữa rồi!

Tây Vực Ma Tăng Lạc Cách chấp tay lại nói :

- A Di Đà Phật! Chẳng lẽ Vũ Văn thí chủ lại nhận thấy có thể thoát khỏi kiếp nạn đêm nay sao?

Văn Đồng lạnh lùng :

- Tại hạ không có gì gọi là kiếp nạn, trái lại các vị liệu hồn khó tránh đấy!

Nói đến đây, mặt chàng bỗng sầm lại tiếp :

- Vì vẫn còn rất nhiều giai khách đang chờ đợi chung quanh, hẳn nhiên là không để cho các vị thành công một cách dễ dàng rồi, dù cho các vị không chết nơi tay tại hạ, thì cũng khó tránh khỏi...

Đoạn Hồn Chương Tàn Tử Hoa cười lên ngông cuồng :

- Hiện thời trên chốn giang hồ, còn ai có thể chống cự nổi thế công liên thủ của sáu người chúng ta chẳng...?

Lời nói ông ta chưa dứt, bỗng bốn phía bìa rừng những tràng cười kỳ dị kinh tâm vang lên.

Giữa tràng cười đình tai nhức óc ấy, mười bóng người từ những cột trụ cháy, những đồng gạch vụn cùng những bụi cây rậm một lượt tung ra, nhắm vào Tàn Tử Hoa sáu người bắn tới.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 21**

Nhất thạch nhị điều

Tòa Hồn Chương Tàn Tử Hoa sáu người đều giật mình. Vì bọn họ trước khi đến đây đã có âm thầm dò la tin tức, biết trong vùng núi này, nhân vật hắc bạch võ lâm không ai xứng là địch thủ của bọn họ. Vì vậy nên Tàn Tử Hoa mới dám buông lời ngông cuồng là thế, ngờ đâu lại có kẻ liên hiệp đấu chọi với bọn họ.

Nhưng bọn sáu người này đều là những ma đầu đã tung hoành giang hồ hơn mấy mươi năm, tuy gặp phải những điều xảy ra bất ngờ, thần sắc họ không hề biến đổi, mỗi người lách mình sang bên tránh né, rồi phát chương đánh lại những kẻ đã xông vào.

Sáu người này đâu phải kẻ tầm thường, nên khi họ đồng ra tay phát chương thì uy lực không tưởng tượng được, gió ào ạt tung ra, thế như bài sơ đảo hải.

Chương phong vừa chạm tới, lập tức vang lên những tiếng kêu thảm thiết, mười mấy thân người đang lơ lửng trên không, miệng đều trào máu tươi lăn lộn mấy vòng rồi ngã ngay ra đất, không còn cựa quậy nữa.

- Ha ha ha ha....

- Ý...

Bọn sáu người ngửa mặt lên trời cười đắc ý một hồi, rồi như sức nhớ ra điều gì, người nào người nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Vì họ vừa nhớ lại mấy mươi người bị họ đánh chết, hình như không hề ra tay kháng cự hoặc đánh trả lại. Họ đã chịu chết một cách dễ dàng đến nỗi không ai tưởng tượng được.

Sáu người đưa mắt nhìn nhau ngẫm hiểu ý, đoạn phân ra tra xét những chiếc thân ma.

Văn Đồng đứng bên lạnh lùng nói :

- Các người cần chi phải đi xem, bọn hắc đã bị người ta điểm huyết tử sớm, các người đã có công giết họ cho người ta rồi!

Uyển Mỹ giờ mới hiểu ra, vỗ tay cười nói :

- Kẻ sống đánh người chết, ha ha... Các người cười đã đến thế, còn bị mắc mưu!

Bọn Tàn Tử Hoa sáu người đứng sững sờ giây lát. Bỗng Khưu Huyền hừ lên một tiếng ra chiều chưa tin, bước đến bên những xác chết xem kỹ, mặt ông bắt đầu biến sắc.

Kỳ dư năm người thấy thế, cũng phải rung động không vừa. Vì mười mấy tên cao thủ võ lâm phút chốc đã bị người ta chế ngự mà không hề có một chút gì phản ứng, đủ thấy kẻ ra tay võ công vào bậc nào. Hơn nữa, lúc này mười mấy người đã bị ném ra một lượt, tỏ rõ kẻ núp trong bóng tối không phải là số ít, vậy thì...

Sáu người đang trong cơn hồi hộp, thì trong mấy cột trụ nhà cháy, mấy đồng gạch cùng mấy vách tường sụp lò ra có trên trăm chàng đại hán mặc áo vàng tay cầm ống tiêu đồng.

Ánh trăng dần dần lặn xuống đồi Tây, gió bắc hiu thối, tà áo bay sào sạt, nhưng những chàng đại hán đứng sừng sững như tiếng đá, không hề di động.

Tiếp theo là những bước chân nện thành thạch dưới mặt đất phát từ hướng cửa lớn của trang viên, với bước đi rần rộ như thể chứng tỏ những kẻ ấy có thái độ hiên ngang không hề sợ sệt lén lút.

Cửu U Vô Thường Khưu Huyền sáu người không khỏi rung động, ngay cả Văn Đồng cũng phải ngạc nhiên chẳng ít.

Dưới ánh trăng mờ ảo, bỗng thấy mười người sắp thành hai hàng, ung dung từ từ đi về hướng mọi người.

Dẫn đầu có hai người, một cụ già áo xanh mặt trắng, tay cầm hình người bằng ngọc, còn một người mặt đỏ, tướng tợ Quan Công tái thế. Hai người này không những uy thái khiếp người, đôi mắt còn tỏa ra một màu xanh rùng rợn.

Theo sau là tám người mặt mũi khác nhau, mình mặc cẩm y, lưng đeo trường kiếm.

Văn Đồng tuy không nhìn biết hai người dẫn đầu, song với y phục cùng đôi mắt xanh của tám người đi sau, chàng có ấn tượng rất sâu, bất giác khẽ

buột miệng :

- Thiên Huỳnh giáo!

- Thiên Huỳnh giáo?

Thiếu nữ áo trắng cùng Mộ Dung Uyển Mỹ kinh ngạc hỏi lại :

- Thiên Huỳnh giáo?

Bọn Khưu Huyền sáu người là những tay ma đầu từng lăn lộn giang hồ đã lâu, thế mà cũng phải ngỡ ngàng không hiểu gì cả.

Cụ già tướng như Quan Công vuốt râu cười lớn :

- Đúng thế, bốn tọa phụng Thiên Huỳnh giáo Giáo hoàng thánh dụ, phạm hễ ai vào khu đất này sẽ bị trừng trị ngay, niệm tình các người lúc này đã thay bốn tọa hành hình bọn thảo khấu, xét công lao ấy...

Nói đến đây, bỗng sắc mặt ông ta nghiêm nghị, mắt lộ hung quang trầm giọng tiếp :

- Bốn tọa gia ân cho các người được tự liệu lấy, gấp rút trao đầu cho mau. Ha ha ha...

Cửu U Vô Thường Khưu Huyền ngửa mặt lên trời cười ngất.

Đôi mày cụ già mặt đỏ nhú lại, lớn tiếng ra lệnh :

- Thiên Cơ Hầu đâu!

Lời vừa dứt thì một trong bọn tám người đứng sau lập tức tung mình nhảy đến trước mọi người, trông thấy đấy là một cụ già tuổi trạc sáu mươi, ngũ quan thanh tú, thân hình cao lớn, đứng trước mặt cụ già mặt đỏ cung thân lên tiếng :

- Thuộc hạ chờ đợi sai khiến!

Cụ già mặt đỏ trầm giọng :

- Lập tức xử tên Khưu Huyền ba kiếm phân thân, trăm đứt làm hai đoạn!

Thiên Cơ Hầu cúi đầu “tuân lệnh” đoạn lập tức đi đến trước mặt Khưu Huyền chấp tay nói :

- Bốn tước phụng mạng hành hình. Xin các hạ mau chuẩn bị chờ chết!

Nói dứt thì “rềng” một tiếng, trường kiếm tuốt khỏi bao, đưa ngay ra trước, mắt đăm đăm nhìn về đối phương, mặt đầy sát khí.

Phải biết Cửu U Vô Thường cũng là ma đầu xưng hùng một cõi, giờ thấy đối phương tỏ ra như cầm chắc mạng sống mình trong tay, nên ông ta

không còn nhẫn được, đôi mắt trợn trừng nhìn vào Thiên Cơ Hầu, mỉm cười lạnh lùng quát :

- Thật là ngông cuồng, Khuru mỗ xem tôn giá có tuyệt học gì đây!

Lời vừa dứt thì chân đã tiến lên hai bước, tay trái đưa lên, vận dụng mười thành Cửu U Âm Sát ồ ạt đẩy ra.

Một luồng khí lạnh đến xương, không hình không tiếng công vào Thiên Cơ Hầu.

Thiên Cơ Hầu khẽ rít lên một tiếng, tả chưởng đẩy ra, đón nghinh thế công của địch thủ, tay phải lẹ như chớp vung luồng kiếm quang chém ngay ra trước.

“Bùng” một tiếng, hai luồng chưởng lực chạm nhau, khí lạnh tung ra tứ phía. Thiên Cơ Hầu bỗng cảm thấy rung mình, thì ra đã bị Cửu U Âm Sát xâm nhập vào người.

Cùng trong lúc ấy, luồng kiếm quang mạnh mẽ chém tới. Chỉ nghe Khuru Huyền “hự” lên một tiếng đau đớn, cánh tay trái đã bị lưỡi kiếm chặt đứt, máu me chảy ra lai láng.

Thiên Cơ Hầu bậm môi chịu đựng sự đau khổ của Âm Sát xâm nhập vào xương, lên tiếng quát lớn :

- Xin các hạ tiếp kiếm thứ hai!

Thân hình liền tiến lên, lần ánh sáng lại vung vút, uy phong hùng dũng.

Khuru Huyền thấy vậy cũng thét lớn :

- Tôn giá cũng tiếp một chưởng nữa của ta đây!

Bất kể cánh tay đã lìa đứt, máu me tuôn trào, vận dụng sức lực bình sanh dồn vào hữu chưởng tạt ngang hai bước, mạnh mẽ đánh ra.

Vụt vụt!

Mũi kiếm chém vào luồng hàn khí, tung bay tứ tán.

Bỗng nghe “thịch” một tiếng, cánh tay mặt của Khuru Huyền cũng đã rời khỏi thân người rớt nằm dưới đất, máu tươi lại được dịp tuôn trào.

Riêng về Thiên Cơ Hầu mặt mày tái mét, run rẩy không ngừng, lưỡi kiếm chỉ còn buông xuôi chấm mũi xuống mặt đất.

Bỗng ông ta lại quát to một tiếng :

- Kiếm thứ hai!



Tự hết tiềm lực trong người, đưa kiếm lên cao, vút một cái đường kiếm mạnh mẽ lao vào người đối phương.

Lập tức một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân hình trụ lủi của Khưu Huyền giờ lại bị đường kiếm chém ngang hông, đứt làm hai đoạn, ruột gan lập tức lòi ra, rớt thịch xuống đất chết liền.

Một ma đầu tung hoành ngang dọc chốn giang hồ lâu nay... Quả nhiên chỉ có ba đường kiếm đã kết liễu tánh mạng.

Bỗng một tiếng khua động mạnh, người của Thiên Cơ Hầu cũng ngã lăn ra đất, thân hình run lẩy bẩy như thằn lằn đứt đuôi, rồi cũng tắt thở chết ngay.

Trận đấu vừa rồi, chỉ đội vài cái tích tắc, thế mà cả hai đều vong mạng, khiến cho Tàn Tử Hoa năm người đứng ngoài cũng phải hồn phi phách tán, đoán biết đêm nay kết ít hung nhiều.

Chỉ có Văn Đồng vẫn đứng chắp tay sau lưng như an nhàn vô sự, mặt vẫn mỉm cười.

Cụ già mặt đỏ của Thiên Huynh giáo đôi mắt sáng như sao, lạnh lùng quét nhìn hai tử thi đang nằm dưới đất một lượt, đoạn quay sang bọn Tử Hoa năm người lạnh lùng cất tiếng :

- Các người muốn tự giải quyết lấy, hay muốn nhốt trong chuồng như cầm thú suốt đời, nói mau!

Bọn Tử Hoa năm người hằng ngày vốn là ma đầu ngang dọc, nhưng giờ chí khí đều tiêu tan, kẻ nào kẻ nấy tim đang đập mạnh.

Đột nhiên..., năm người trao mắt cho nhau rồi lẹ làng tung mình tẩu thoát.

Cụ già mặt đỏ giận dữ quát :

- Bắt chúng lại cả cho ta!

Năm tên hán tử đứng sau lập tức tung mình rượt theo, chỉ trong chớp mắt đã rượt kịp bọn Tử Hoa năm người, đồng giờ tay phất ra một chưởng quát lớn :

- Trở xuống!

Năm luồng kinh phong mạnh mẽ, hợp thành một đạo ào ạt ép xuống năm tên ma đầu.

Năm tên ma đầu như sớm đã đề phòng, thấy kinh phong của đối phương áp tới, không hề ra tay kháng cự, chỉ đưa chưởng mượn thế phi nhanh, phân

tán ra năm đường chạy trốn.

Chưởng phong của năm tên hán tử vì thế mà phải bị đánh hụt, trúng ngay vào những cột trụ nhà cùng những vách tường còn lại, “đùng đùng” đá gạch ngã lăn, bụi cát tung bay mù mịt.

Bỗng thấy một bóng người áo lam tung bay lên không, mười đầu ngón tay một lượt bung ra, miệng quát lớn :

- Đứng ngay cả lại cho ta!

Tàn Tử Hoa năm người chân vừa chấm đất, bỗng nghe tiếng quát vào tai, tiếp theo là chỉ phong chạm vào người, huyết đạo thủy đều bị chế. Năm người đứng ngay ra đấy như hình tượng gỗ.

Năm tên hán tử thấy thế, thủy đều giật mình, bỗng lại nghe tiếng quát :

- Đến đây!

Một tiềm lực mạnh mẽ vô cùng, khiến cho năm hán tử không kịp đề phòng đã hút ngay họ rơi người xuống đấy.

Văn Đồng mỉm cười với bọn hán tử :

- Ta đã cảnh cáo trước, không được động nơi đây một cây cỏ, một cục đá. Năm người các ngươi đã biết còn cố ý vi phạm, tội ấy không thể tha. Vậy ngươi muốn tự liệu hay đợi bốn thiếu gia động thủ?

Năm tên hán tử đang còn kinh hãi, nghe nói mặt đều biến sắc, đưa mắt nhìn nhau đoạn tay mặt một lượt đưa ra tuốt ngay trường kiếm lệ làng bao vây Văn Đồng vào giữa.

Văn Đồng nhìn qua năm người một lượt, lạnh lùng nói :

- Bốn thiếu gia tách ư mau lệ, vậy ban đặc ân cho các ngươi một kiếm hành hình!

Lời chưa dứt thì năm tên hán tử đã bắt đầu thét lớn, chân bước đều nhau, tay trái đưa lên thủ thế, tay phải vung kiếm đâm vào.

Văn Đồng cười nhạt một tiếng, thân hình né nhanh như điện xẹt, tay mặt ấn vào cán kiếm “rẽng” một cái tuốt ra khỏi bao, lập tức trong những làn kiếm quang của bọn hán tử Thiên Huỳnh giáo đã xuất hiện một luồng ánh sáng xanh lòe mắt, khí tỏa buốt người, ấy là cây Thái Ất thần kiếm của Văn Đồng đã vung động.

Bỗng nghe tang tang... năm tiếng đều phát lên, luồng thanh quang xẹt đến

đâu, tiếng rống thảm khốc vang lên đến đó, máu bắn tứ tung. Năm chiếc thây của năm tên hán tử quả đã bị chặt làm hai đoạn.

“Rềng”, Văn Đồng lại tra kiếm vào bao, thân hình lại tung bay trở về đúng lại chỗ cũ.

Gió đêm hiu hắt thổi, mùi máu tanh hôi xông lên nức mũi. Với chiêu kiếm hạn hữu của Văn Đồng vừa rồi khiến cho Tàn Tử Hoa năm người thấy đều kiếp vía. Mộ Dung Uyển Mỹ cùng thiếu nữ áo trắng cũng phải kinh hồn.

Hai cụ già của Thiên Huynh giáo mặt mày biến sắc, quay đầu lại căn dặn hai tên hán tử ấy cung thân lãnh mạng tung mình ra đi.

Liền thấy mười mấy hán tử áo vàng bước đến, người nào người nấy cầm một tấm lụa trắng, lạnh lẽo bao ngay mười khúc thây của năm tên hán tử rồi bước lui về sau lưng hai cụ già.

Cụ già mặt trắng áo xanh từ từ bước đến trước mặt Văn Đồng nói :

- Đường kiếm của tôn giá thật là siêu phàm, bốn tọa kính xin thỉnh giáo!

Văn Đồng lạnh lùng nói :

- Không dám, trước khi chúng ta động thủ, tại hạ muốn hỏi các hạ một điều.

- Tôn giá có điều chi cứ dạy!

Văn Đồng nghiêm trang :

- Quý giáo đã không nề khó nhọc, xuất động cao thủ giá lâm đến hàn gia, không hiểu mục đích muốn gì?

- Phụng mạng Giáo hoàng, trừng trị những kẻ đã bước vào vùng đất này!

Văn Đồng cười nhạt :

- Nói vậy thì tại hạ xin cảm tạ công lao khó nhọc của quý giáo đấy!

Nói đến đây, bỗng mặt chàng sầm lại :

- Quý giáo làm sao biết được nhân vật võ lâm đã tập trung nơi đây? Tại sao lại ra tay trừng trị những kẻ đã xâm nhập? Và với mục đích gì?

Cụ già áo xanh biến sắc, ấp úng :

- Việc này...

- Khỏi cần việc này với việc kia, để cô nương thay người nói ra cho!

Thiếu nữ áo trắng bỗng đứng bên vừa cười vừa lên tiếng :

- Gần đây giang hồ được mật báo Chu Tước Hoàn vẫn còn chôn tại ngôi

nhà cháy này. Tin ấy không phải của quý giáo đã loan ra sao? Ha ha! Thật là kẻ Nhứt Thạch Nhị Điếu, ai mà chẳng rõ?

Cụ già áo xanh nghe nói thần sắc biến đổi, thét lớn :

- Tiện tỳ cũng dám nhiều mồm!

Tượng người bằng ngọc trên tay ông ta lập tức đưa ra một luồng nội gia chân khí ào ạt, nhắm người thiếu nữ bạch y bắn tới...

Thiếu nữ bạch y vẫn mỉm cười, chân mặt đưa về sau nửa bước, hai tay chấp lại từ từ đẩy ra...

“Bùng” một tiếng phát ra, một mùi hương thơm thoang thoảng tung bay. Mặt thiếu nữ vẫn mỉm cười, hai tay một trên một dưới khê động, thân hình đã bay dạt ra xa mấy trượng.

Cụ già áo xanh thấy thế kinh hãi, liền nghiêm nghị nói :

- Nam Hải Vô U thần ni cùng cô nương là người thế nào?

Thiếu nữ bạch y cười nói :

- Người đã biết được chiêu Liên Đài Lễ Phật, vậy còn giả đồ hỏi nữa làm gì?

Cụ già trầm ngâm giây lâu, đoạn quay sang Văn Đồng nói :

- Đã có đệ tử của Thần ni nơi đây, bị giáo không tiện mạo phạm, món nợ vừa rồi bị giáo sẽ lựa ngày tìm nơi để cùng tôn giá thanh toán!

Văn Đồng cười nhạt nói :

- Các hạ cần chi phải nói nhiều lời, bốn thiếu gia lâu nay không từng làm khó với những kẻ đã chịu nhận thua. Vậy cứ tự tiện ra đi!

Cụ già áo xanh với đôi mắt giận dữ nhìn chàng, miệng “hừ” một tiếng, quay người phất tay cho bọn bộ hạ, lập tức các hán tử áo vàng đang bố trí này giờ nơi tứ phía liền ra đi mất dạng.

Cụ già áo đỏ như không tán đồng, tranh luận vài câu, rồi ra chiều bất mãn, dậm chân tung bay đi mất. Cụ già áo xanh nhìn theo lắc đầu, rồi cũng từ từ ra đi.

Văn Đồng mỉm cười quay sang thiếu nữ bạch y nói :

- Lần này lại cũng nhờ cô nương giải vây nữa, thật là... Ý! Cô nương sao thế?

Thì ra thiếu nữ bạch y đã ngồi xuống đất, đôi mắt nhắm nghiền, mặt mày

tái mét, chứng tỏ lúc này nàng đã dùng quá sức để chống đỡ một chiêu của cụ già, sau lại gắng gượng tỏ vẻ tươi cười, không chịu ngấm vận khí chữa thương liền, nên mới bị hậu quả như vậy.

Văn Đồng vội vã người xuống sau lưng nàng, ra tay ấn vào Mạng Môn huyệt, vận tụ chân khí truyền sang người nàng.

Một khắc đồng hồ trôi qua, thiếu nữ bạch y bỗng thở ra một cái, vệt áo đứng dậy, quay sang nhìn Văn Đồng tươi cười nói :

- Thiếp xin cảm ơn chàng!

Văn Đồng cũng đứng dậy tươi cười :

- Cảm ơn làm gì, không phải cô nương cũng đã...

- Cấm không cho chàng nói!

Mặt thiếu nữ đỏ bừng, đưa ngón tay lên miệng ra chiều e thẹn.

Văn Đồng nghiêm trang nói :

- Cô nương đã biết tên họ của tại hạ, vậy có thể cho tại hạ biết lại phương tánh đại danh không?

- Ủ, em Mộ Dung Uyển Mỹ đứng bên vỗ tay cười nói :

- Sư tỷ làm gì lại e thẹn lên rồi, để em thay chị nói cho!

Đoạn nàng quay sang Văn Đồng chậm rãi :

- Sư tỷ của em họ là Thượng Quan, tên chỉ có một chữ Lan.

Văn Đồng vội vã cung tay gọi :

- Thượng Quan cô nương!

Thượng Quan Lan khiêm nhường trả lễ.

Văn Đồng lại nói :

- Cô nương tài sắc điểm toàn, lại thêm thông minh tốt chúng, lúc này chỉ có một câu mà đã nói toát âm mưu của bọn Thiên Huỳnh giáo. Tại hạ ngu muội, mong cô nương giải thích thêm cho rõ chút nữa có được chăng?

Mặt Thượng Quan Lan đỏ ửng, trù trừ nói :

- Việc ấy...

Bỗng nghe Uyển Mỹ “ủa” lên một tiếng hỏi :

- Bộ xương ma lúc này tại sao không thấy xuất hiện vậy cà?

Văn Đồng mỉm cười nói :

- Đó là lão Ma cung đấy, có lẽ cũng vì ham cướp Chu Tước Hoàn mà đến,

nhưng đã rõ là bị người lừa gạt, nên không còn lộ diện bỏ trốn đi rồi.

Lời nói vừa dứt, bỗng thấy xa xa có ba bóng người phi nhanh như điện lướt tới. Văn Đồng không khỏi ngạc nhiên.

Liền nghe Quan Lan đứng bên thở thở :

- Người mà chàng muốn kiếm đã đến rồi đấy, em không muốn làm rầy, hôm khác chúng ta sẽ gặp lại.

Văn Đồng giờ mới thấy rõ ba bóng người ấy chính là Khương Trạch, Tào Khôn với Cát Thanh Sương, trong lòng khó xử, vì ở nơi Quan Lan chàng còn những việc trọng đại muốn dò hỏi, nên đâu chịu để cho nàng đi, vội vã chạy lên trước cản Uyển Mỹ cùng Quan Lan lại, nói :

- Xin nhị vị cô nương dừng lại, tại hạ...

Lời chưa dứt thì Khương Trạch ba người đã lướt đến nơi, mặt Thanh Sương biến sắc, tỏ ra khó coi lạ thường.

Thượng Quan Lan đưa mắt liếc nhìn, đoạn mỉm cười nói :

- Vũ Văn huynh làm chi vậy, xin tạm biệt!

Nói dứt, nàng liền nắm tay Uyển Mỹ nhẹ nhàng tung bay mất dạng.

Văn Đồng nóng nảy đang định đuổi theo, bỗng thấy lại có một bóng người xuất hiện, chính là Tứ Linh bang chủ Dịch Thành.

Văn Đồng không hiểu tại sao đang đêm mà ông ta lại vội vã đến đây, trong lòng không khỏi phân vân.

Chàng đành dừng bước không đuổi theo chị em Uyển Mi nữa, quay người lại chào hỏi mọi người, đoạn cất tiếng hỏi Thanh Sương :

- Cát cô nương vắng mặt đã lâu, vẫn mạnh giỏi chứ?

Thanh Sương chỉ dùng giọng mũi “ừ” một tiếng lạnh nhạt không buồn đếm xỉa đến chàng...

Văn Đồng thấy thế, chỉ còn biết cười, quay sang Dịch Thành hỏi :

- Dịch bang chủ đêm khuya đến Hoa Sơn không lẽ có việc chi sao?

Dịch Thành cung thân nói :

- Lão hủ nghe giang hồ đồn đãi Chu Tước Hoàn vẫn còn chôn dưới nền gạch vụn của Thiết Cốc môn tại Cửu Hoa sơn. Đồng thời lại nghe có rất nhiều nhân vật võ lâm đã kéo đến đây, lão hủ cảm niệm đại ơn của thiếu hiệp, nên gấp rút lo sắp đặt các việc trong bang xong xuôi, vội vã đến đây

để giúp tay với thiếu hiệp!

Văn Đồng nghe nói cảm tạ không ngớt :

- Dịch bang chủ đến thật đúng lúc, đợi tại hạ xử phạt bọn ma đầu này xong, có lẽ phải nhờ đến Dịch bang chủ rất nhiều!

Nói dứt chàng từ từ đi đến trước bọn Tàn Tử Hoa năm người, lệ làng giải quyết cho bọn họ, đoạn lớn tiếng nói :

- Các người lòng dạ hung ác, đáng lẽ phải bị xử tử hình, nhưng niệm vì các người cũng bị họ lừa gạt nên tha thứ cho, vậy mau xẻo mỗi người một lỗ tai bên trái để lại đây, sau về đóng cửa tu niệm mới được.

Năm tên ác ma là những ma đầu ngang dọc giang hồ hiện nay, giờ đứng cù rù như những con gà ướt cánh, nghe nói không ai dám lên tiếng phản đối, đành tự tay xẻo lấy một lỗ tai bên trái, rồi lồm lũi ra đi.

Lúc ấy, ánh trăng đã khuất hẳn, xa xa những tiếng gà rừng gáy sáng. Vầng thái dương lấp ló nơi trời Đông.

Văn Đồng quay sang Khương Trạch mọi người nói :

- Theo lời nói của Triệu Quỷ cùng Huyền Hạt chân nhân đã nói, chứng tỏ ngọn lửa đốt trang viên năm ấy không phải do sáu người bọn họ gây ra, vậy phiền các vị giúp tay, tìm lại tàn tích năm xưa xem thử có manh mối nào khả dĩ dò ra chăng?

Tứ Linh bang chủ Dịch Thành nói :

- Thiếu hiệp có thể kể rõ tình hình đêm hôm ấy cho chúng tôi nghe qua một lượt, ngõ hầu giúp phần ý kiến!

Văn Đồng liền đem việc xảy ra cách đây sáu năm nhứt nhứt kể rõ cho mọi người nghe.

Dịch Thành suy nghĩ giây lâu, lên tiếng :

- Theo lời thiếu hiệp nói thì đêm hôm ấy trang viên đã bị một loại hỏa khí rất mạnh đốt cháy. Vậy xin thiếu hiệp dẫn đường ra sau hậu trại nơi đã khởi đầu ngọn lửa tìm xem có gì chăng?

Văn Đồng khẽ gật đầu, đoạn dắt mọi người đi ra phía sau...

Dưới ánh sáng lờ mờ của buổi ban mai, sương mù phủ đầy đó, năm người một mặt vạch cỏ lần bước, một mặt xem xét những chỗ khả nghi.

Quả nhiên thấy mấy lỗ thủng ăn sâu xuống mặt đất, cỏ dại đã phủ lên,

nhưng màu đất bị cháy sém còn nguyên vẹn như xưa.

Văn Đồng cho biết trong nhà chàng trước kia không hề có những lỗ thủng như vậy.

Khương Trạch cũng nhận định những lỗ ấy là do một thứ hỏa khí rất mạnh tạo thành.

Riêng Dịch Thành không hề nói một lời.

Ông lấy tay móc những búng đất ấy đưa lên mũi ngửi, bỗng mày ông nhúu lại, mặt tỏ ra kinh ngạc dị thường.

Một lát lâu, mới nghe ông ta vừa lắc đầu vừa lẩm bẫm :

- Kỳ thật! Việc này không ai có thể tin được, đây là Bích Lịch Tử...

Khương Trạch thất thanh xen lời :

- Bích Lịch Tử! Dịch huynh bảo những lỗ này vốn trước kia uy trấn võ lâm Hàn Dương Bích Lịch Tử đã gây ra sao?

Dịch Thành gật đầu.

Văn Đồng bỗng như sực nhớ một việc gì trước đây sáu năm, nên lớn tiếng nói :

- Đúng rồi! Đêm hôm ấy lúc tiếng nổ thứ hai vừa phát ra, vị Điểm Thương phái Tôn Cao đã từng thốt ra câu ấy Hàn Dương Bích Lịch Tử. Dịch bang chủ có biết kẻ sử dụng hỏa khí ấy là ai chăng?

Dịch Thành gật đầu :

- Nói về người ấy thì lão hủ biết, nhưng có điều cảm thấy kỳ lạ...

- Có việc gì kỳ lạ?

Văn Đồng bộp tộp hỏi.

Dịch Thành nhúu mày đáp :

- Người này tuy có món hỏa khí kinh người ấy, nhưng xưa nay chưa từng nghe nói ông ta làm việc gì ác đức. Đồng thời cũng ít qua lại giang hồ, đối với ai cũng dùng hai chữ nghĩa hiệp, như vậy thì sao lại có thể làm được một việc như vậy, vì thế mà lão hủ mới bảo là kỳ lạ!

Văn Đồng cười nhạt :

- Trên thế gian này thiếu gì người giả đò. Bên ngoài làm thiện, kỳ thực bên trong lòng tham lam vô kể. Dịch bang chủ đã biết người ấy, có lẽ cũng biết tên họ cùng nơi cư trú?



Dịch Thành nhìn Văn Đồng một chặp, sắc thái vô cùng trầm trọng nói :

- Người này họ Đơn tên Phi, ẩn cư trong một u cốc kế cận Hàn Dương, đều lấy nghề

canh nông làm sanh sống, nên ít người biết đến...

Văn Đồng vội vã cung tay nghiêm nghị nói :

- Phiền Dịch bang chủ dẫn tại hạ đến đấy bái vọng, luôn tiện điều tra xem thực hư thế nào?

Dịch Thành cúi đầu suy nghĩ giây lâu, đoạn cung thân nói :

- Kính tuân mạng thiếu hiệp!

\* \* \* \* \*

Ngày qua ngày, bọn Văn Đồng năm người ngày đi đêm nghỉ, thấm thoát đã được mấy hôm.

Một buổi chiều hoàng hôn, bọn họ đã đến thị trấn Hàn Dương, tìm nơi cơm nước xong xuôi, bắt đầu hướng về khu rừng rậm, nơi u cốc mà Đơn Phi Bích Lịch Tử đã ẩn cư.

Ánh trăng non từ từ xa đỉnh núi, gió đêm thổi mạnh, cành lá chạm vào nhau phát tiếng kêu sào sạt, năm bóng người xuyên qua khu rừng rậm, đến trước một trang viện xây cất trong u cốc.

Dịch Thành dừng lại khẽ nói :

- Đây là trang viện mà Đơn Phi đang ẩn cư, thiếu hiệp có phải dùng lễ để đến thăm viếng hay chăng?

Văn Đồng ngược mắt nhìn ra, thấy trong trang viện nhà cửa trùng trùng điệp điệp, nhưng sao chẳng nghe một tiếng người, đèn đuốc cũng chẳng có, không khỏi nhú mày, chàng gật đầu khẽ nói :

- Phiền Dịch bang chủ thông qua một tiếng, để tránh khỏi sự thất lễ.

Dịch Thành lãnh mạng tiến đến trước cửa, dùng tay gõ mấy cái, ngờ đâu...

“Kẹt” một tiếng khô khan phát ra, cánh cửa lớn không gài bị sức gõ của ông ta tự động mở ra.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 22**

Hàn Dương Bích Lịch Tử

Xào, bụi cát đóng trên cánh cửa được dịp rớt xuống đầy mình Dịch Thành. Xem tình hình như vậy thì ngôi trang viên này lâu nay không có ai ra vào nên đất bụi mới bám đầy như thế, suy nghĩ một hồi, Dịch Thành từ từ mở toạt hai cánh cửa ra.

Thì bên trong, cây cối nằm chật đất, cây cỏ mọc lu bù. Xem như một nơi hoang địa.

Dịch Thành không khỏi sững sờ tự nhủ :

- “Lạ nào! Sao trang viên lại vắng vẻ như thế này!”

Ông ta liền quay lại nói với Văn Đồng :

- Tình hình trong trang viên có hơi khác lạ, xin thiếu hiệp chờ đây, để lão hủ vào trước!

Văn Đồng không đợi cho Dịch Thành nói dứt, vội vã khoát tay cản lại, cười nói :

- Đâu dám làm phiền Dịch bang chủ quá thể!

Nói dứt, người chàng đã bước nhanh vào cửa đi trước.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, thấy trước gian đại thính cửa ngõ sụp đổ, nhện giăng tứ phía, không có một tiếng động khê.

Văn Đồng từ từ bước đến nhìn vào trong, bỗng chàng không khỏi kinh ngạc, vì chàng đã bắt gặp dưới đất có tám chín bộ xương người đang nằm ngổn ngang.

Khương Trạch mọi người thấy thần sắc của Văn Đồng như thế, biết đã phát hiện ra việc gì, vội vàng đến bên cửa sổ nhìn xem, cũng không khỏi tỏ ra kinh ngạc.

Văn Đồng vừa như nghĩ ra điều gì, vội vã tung mình đi quanh một vòng bốn bên, đoạn trở lại nói với mọi người :

- Các phòng khác cũng có xương người như thế, chúng ta hãy mau vào trong xem sao?

Nói dứt thì người chàng đã đi trước dẫn đầu, hướng về bên trong tiến tới.

Mọi người theo chàng lướt qua ngôi chính thứ nhất, bước vào gian trại thứ hai. Cảnh tượng nơi đây cũng như phía trước, cửa nẻo sụp đổ, nhện mắt tứ bề, bụi bám tung tung, một bầu không khí lạnh lùng rùng rợn.

Một ý nghĩ cho sự không may của gia đình Đơn Phi đã bắt đầu xâm nhập vào lòng mọi người.

Quả nhiên, dưới màn lưới nhện, dưới lớp bụi bám là những bộ xương người lâu ngày đã rã thịt.

Văn Đồng xem qua một lượt, tuy nhiên :

- “Xem như vậy, thì trong trang chắc chẳng có ai còn sống sót cả. Vụ án khốc liệt như thế này tại sao mấy năm nay trên giang hồ không ai hay biết?”

Đoạn chàng từ từ quay đầu dòm sang bọn Khương Trạch, thấy họ cũng tỏ ra ngơ ngác không kém chàng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, gió lạnh thoảng qua, bóng cây nhấp nhố, quanh nhà cây chết ngổn ngang, khiến ai xem thấy không khỏi rùng rờ ghê sợ.

Đang lúc mọi người đang hồi hộp phân vân, thì cánh cửa cái nơi ngôi đại thánh bỗng phát ra một tiếng “kẹt” rồi tự động từ từ hé mở...

Văn Đồng thấy thế không kịp dẫn đo, vụt một cái phi nhanh vào trong, vận dụng thần công hộ thể đưa mắt tìm kiếm bốn bề. Nhưng vẫn tuyệt nhiên không thấy một bóng người, bàn ghế nơi này trần thiết vô cùng ngăn nắp, không bị ngổn ngang như các phòng trước đây. Chứng tỏ nơi này không có cuộc giao chiến nhưng bụi bám bám đầy, đóng đã lâu không người lai vãng. Bỗng một luồng gió thổi qua, cánh cửa lại “kẹt” một tiếng, di động...

Văn Đồng giờ mới vỡ lẽ không khỏi bụm miệng cười thầm.

Khương Trạch mọi người lúc ấy cũng đã đến nơi, trước tiên Khương Trạch mở lời hỏi :

- Chưởng môn nhân có thấy những dấu chi chẳng?

Văn Đồng lắc đầu, đưa mắt nhìn về Dịch Thành hỏi :

- Cảnh tượng này xảy ra tự lúc nào, Dịch bang chủ có nghe biết chẳng?

Dịch Thành cũng khẽ lắc đầu, thở ra :

- Lão hủ ở gần nơi đây, vậy mà không hiểu được Đơn gia đã bị thảm họa tự

lúc nào, thật là hổ thẹn.

Ông ta vừa nói dứt, bỗng thấy Văn Đồng nhú mày lạnh lùng “hừ” một tiếng, tay mặt đưa lên búng ra một chỉ.

“Xẹt” một tiếng, một luồng chưởng phong mạnh mẽ tuông ra nhắm ngay phía ngoài cửa sổ bắn tới.

Đợi cho chỉ phong đi qua, lập tức một cụ già áo xanh thân hình ốm như cành trúc, mặt mày râu ria xồm xoàm từ phía bên ngoài lẹ làng lướt vào.

Văn Đồng giật mình một cái, liền nhận ra kẻ đến ấy ngay, thì ra cụ già từng cứu chàng thoát khỏi Thiên Áo mê cung, tự xưng là Diệu Thủ Phương Sóc. Nhưng không hiểu tại sao, vị cao thủ võ lâm thần xuất quỷ nhập này lại hiện thân nơi đây vào lúc này?

Câu nghi vấn này lập tức đã hiện ra trong đầu Văn Đồng!

Bỗng nghe Khương Trạch cười ha ha, bước lên mấy bước nói :

- Đoan Mộc huynh, lâu năm không gặp, còn nhận ra tiểu đệ Khương Trạch chăng?

Diệu Thủ Phương Sóc sau khi vào đến trong thính, liền thấy Khương Trạch cười ha hả bước lên nói thế, ông ta ngơ ngác hỏi :

- Gì? Khương... A! Ha ha thì ra là Khương huynh, anh em chúng mình thật lâu không gặp!

Nói dứt cung tay trả lễ với Khương Trạch.

Văn Đồng đưa mắt nhìn qua Khương Trạch một cái, rồi cùng đi đến trước mặt Phương Sóc cung tay thi lễ :

- Lão trượng lâu nay vẫn mạnh? Xin tha thứ cho tại hạ lúc nãy có điều thất kính!

Diệu Thủ Phương Sóc vuốt râu cười lớn :

- Cậu bạn gặp mặt đã dâng lễ một cách hậu đãi như thế, lão hủ suýt nữa không nhận nổi!

Khương Trạch ngạc nhiên hỏi :

- Như vậy Đoan Mộc huynh sớm đã quen biết bí Chưởng môn nhân?

Văn Đồng nói :

- Nói ra hổ thẹn, tại hạ đã từng chịu qua đại ân của Đoan Mộc lão trượng, thế mà chưa biết đại danh của người!

Khương Trạch à lên một tiếng, vội vàng giới thiệu giữa hai người.

Văn Đồng giờ mới biết được Diêu Thủ Phương Sóc họ Đoàn Mộc tên gọi là Hoàng.

Riêng về Diêu Thủ Phương Sóc sau khi nghe tên Vũ Văn Đồng, ông ta tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn chàng giây lát, bỗng cười lên ha hả hỏi :

- Thì ra thiếu hiệp tức là tân nhậm Chương môn nhân của Thiết Cốc môn, mà gần đây giang hồ đã đồn đãi ầm lên, thảo nào chỉ lực lút này, uy mãnh không thể tưởng tượng.

Văn Đồng mỉm cười khiêm tốn. Khương Trạch tiếp lời hỏi :

- Đoàn Mộc huynh, lâu nay nếu vô sự thì huynh không khi nào dời chân đi nửa bước, vậy đêm nay đến đây có việc gì, huynh có thể cho biết được chăng?

Diêu Thủ Phương Sóc nghe hỏi thở dài nói :

- Việc nói ra thì dài, còn các vị đêm hôm đến đây, có việc chi chăng?

Khương Trạch chưa kịp mở lời, Văn Đồng đứng bên đã lên tiếng :

- Lão trượng có nghe qua vụ đốt trang viên sáu năm trước đây nơi Cửu Hoa sơn chăng?

Diêu Thủ Phương Sóc đáp :

- Lão hủ tuy có nghe qua giang hồ đồn đãi, nhưng chi tiết thế nào thì chưa hiểu tường tận.

Văn Đồng nói :

- Tại ha đến đây đêm nay cũng vì muốn tra cứu vụ đốt trang viên năm ấy!

Diêu Thủ Phương Sóc ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Bích Lịch Tử Đơn Phi với việc đốt trang ấy có liên quan sao?

Văn Đồng lập tức đem việc mấy hôm trước đây khi mọi người đến tra xét Cửu Hoa sơn, Dịch Thành đã phát hiện độc môn hỏa khí của Hàn Dương Bích Lịch Tử Đơn Phi còn để lại hung lâu làm bằng chứng.

Diêu Thủ Phương Sóc lặng lẽ nghe qua một hồi, đoạn đưa mắt nhìn mọi người một lượt, thần sắc trịnh trọng nói :

- Các vị có biết Đơn Phi huynh trước đây bảy năm, vì luyện tập một môn kỳ công, không may bị tẩu hỏa tọa cương, hiện giờ cũng chưa khôi phục lại sao?

Lời nói này thốt ra, ai nấy đều ngơ ngác, lát lâu Khương Trạch lên tiếng nói :

- Trang viên này không những sớm đã hoang tàn, đồng thời xương người nơi nơi đều thấy!

Diệu Thủ Phương Sóc nghe nói, mặt liền biến sắc, không nói một lời, vội vã tung mình ra đi.

Với cử chỉ đột ngột ấy, khiến mọi người đều phải ngẩn ngơ, chỉ mình Khương Trạch thở ra buồn bã.

Phút chốc bỗng nghe có tiếng thở dài ảo não từ xa vọng đến, kế tiếp là thân hình của Diệu Thủ Phương Sóc nhẹ nhàng lướt nhanh vào thính.

Vừa vào đến nơi, người ông quá xúc động, miệng cứ lắp bắp :

- Thủ đoạn thật độc ác!

Khương Trạch đợi cho Diệu Thủ Phương Sóc bình tĩnh lại rồi, mới lên tiếng hỏi :

- Đoan Mộc huynh đã phát giác ra những gì?

- Cố hữu Đơn Phi đã bị nạn, bộ xương vẫn còn ngồi y tại chỗ!

Khương Trạch thở ra nói :

- Cái chết của quý hữu cùng với sự việc đốt trang, tuy hai mà thành một, việc điều tra này có lẽ cũng phải nhờ Đoan Mộc huynh giúp cho một tay!

Văn Đồng mỉm cười tiếp :

- Nếu được lão trượng giúp cho, việc này ắt có thể sớm phá giải được!

Diệu Thủ Phương Sóc vội nói :

- Thiếu hiệp cùng Khương Trạch nếu không nói ra, tại hạ cũng sẽ báo thù cho bạn, đồng thời tẩy sạch những mối nghi ngờ!

Nói đến đây, ông ta lại hạ giọng tiếp :

- Lúc này, nơi phòng luyện công của cố hữu Đơn Phi, tại hạ có phát giác ra một điều lạ, các vị có muốn đến đó xem chẳng?

Mọi người nghe nói đều ngạc nhiên, cùng gật đầu đồng ý.

Lập tức, tất cả đồng theo sau Diệu Thủ Phương Sóc đến phòng luyện công của Bích Lịch Tử Đơn Phi.

Một gian phòng xây cất nơi sau hậu viên, hình thức khác lạ, chỉ dùng toàn đá trắng xây lên, chỉ một cánh cửa lớn, ngoài ra không có một cửa sổ nào.

Mọi người vừa vào trong, đã thấy có mười mấy bộ xương đang nằm ngổn ngang dưới đất, chính giữa lại có một bộ xương vẫn còn ngồi y nguyên.

Diệu Thủ Phương Sóc dùng tay chỉ vào bộ xương đang ngồi, nói :

- Đây là Đơn Phi, còn những bộ xương chung quanh chính là mười sáu tên đệ tử của người!

Văn Đồng đưa mắt nhìn qua, thấy vị trí của những bộ xương đang nằm chính là phương vị của Bát Trận Đồ, nên chàng lên tiếng nói :

- Xem vậy, Đơn Phi tất đã biết trước có kẻ địch xâm nhập phòng ông, nên ra lệnh cho mười sáu đệ tử bày trận kháng địch, nhưng trận thế chưa kịp diễn biến thì đã bị địch thủ chế ngự, ngụ ý của tại hạ, không hiểu lão trượng nghi thế nào?

Diệu Thủ Phương Sóc khen :

- Sự phán đoán của thiếu hiệp quả thật đúng!

Đôi mắt ông ta quét nhìn mọi người một lượt, đoạn tiếp :

- Các vị có chú ý đến vết đen nơi xương bả vai bên trái của mỗi bộ xương chăng?

Mọi người nghe nói đồng đưa mắt nhìn, quả thật nơi bả vai trên mỗi bộ xương đều có một chấm đen to bằng ngón tay cái.

Trong mọi người, trừ Khương Trạch ra chiều suy nghĩ, còn kỳ dư không ai hiểu được tại sao bộ xương nào cũng có chấm đen như vậy cả.

Lát lâu, bỗng nghe Khương Trạch à lên một tiếng, miệng lẩm bẩm :

- Lạ thật! Người này đã chết trước đây mười năm nay sao còn phát hiện kỳ môn tuyệt học ấ nữa kia?

Mọi người nghe nói, đồng thanh hỏi lớn :

- Ai thế?

Khương Trạch chậm rãi :

- Bạch Y Quái Tẩu!

Trong bọn sáu người, trừ Văn Đồng ra, kỳ dư đều là những người lão luyện giang hồ kiến thức rộng rãi, nhưng khi nghe qua Khương Trạch nói tên “Bạch Y Quái Tẩu”, mọi người thấy đều ngơ ngác, không những họ chưa từng gặp qua, ngay cả nghe nói cũng chưa.

Khương Trạch đưa mắt nhìn qua thần sắc mọi người, như đã đoán ra, mỉm

cười nói :

- Người này võ công cao kỳ, đồng thời ra tay độc ác. Nếu kẻ nào không vừa ý ông ta thì lập tức giết ngay, nhưng ông ta ở tự nơi hướng Bắc xa xăm, trên đỉnh Thiên Sơn, ít khi bước vào Trung Nguyên. Vì thế mà nhân vật võ lâm Trung Nguyên ít ai biết được cái tên Bạch Y Quái Tẩu! Người này đã luyện được một môn thần công cái thế, xuất chưởng vô thính, đả thương người xa ngoài tiếng. Nạn nhân bị ông ta đả thương không biết đau đớn gì cả, nên lúc chết mặt vẫn tươi cười, châu thân tìm không ra thương tích, đến khi tịt rữa xương khô mới thấy trên bả vai có một vết đen như vầy! Nhưng vào một hôm trước đây mười năm, đột nhiên có người phát hiện thi thể của ông trên Bắc Thiên Sơn, mặt mày bị những vết dao rạch nát...

Văn Đồng đột nhiên xen lời hỏi :

- Lão tiền bối, mặt của kẻ chết đã bị rạch nát, làm sao có thể quả quyết là ông ta được?

Khương Trạch mỉm cười :

- Chưởng môn nhân chưa rõ, trời sanh ra y đặc biệt, hai bàn tay nơi ngón cái lại mọc thêm một ngón tay dư!

Diệu Thủ Phương Sóc nghe nói, đôi mắt tỏ ra kinh dị, xen lời :

- Khương huynh vừa nói vị Bạch Y Quái Tẩu này có phải đầu lớn tai nhỏ, đôi mày dài quá mắt chẳng?

Khương Trạch đưa mắt nhìn về Diệu Thủ Phương Sóc khẽ gật đầu.

Diệu Thủ Phương Sóc càng thêm nóng nảy, vội nói :

- Trên mặt phía hữu của y có phải còn có nốt ruồi son to đồng móng tay chẳng?

Khương Trạch ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Đoan Mộc huynh đã từng gặp qua?

Diệu Thủ Phương Sóc gật đầu :

- Gặp qua!

Văn Đồng không đợi cho Khương Trạch lên tiếng, vội vã hỏi :

- Lão trượng đã gặp y ở đâu?

Diệu Thủ Phương Sóc suy nghĩ giây lát, đoạn thở ra nói :

- Việc này nói ra dài dòng, sở dĩ lão biết ông ta chẳng qua cũng là một việc



ngẫu nhiên, đồng thời ông ta còn có ơn đối với lão!

Mọi người nghe nói, đều đưa mắt nhìn đăm đăm vào mặt ông như chờ đợi. Sắc mặt của Diệu Thủ Phương Sóc bỗng nghiêm nghị, thở ra một tiếng, nói :

- Bốn năm trước đây, lão đến Khuyển Ngưu sơn tìm một thứ linh dược để về phục thể cho bạn Đơn Phi...

Văn Đồng xen lời hỏi :

- Bích Lịch Tử Đơn Phi lúc ấy còn chưa bị hại sao?

Diệu Thủ Phương Sóc nói :

- Không được rõ, lão hủ vì bận lo tìm thuốc để phục thể cho bạn, nên bận rộn trên giang hồ, nhiều năm không từng về lại đây, nên không hiểu người sớm đã bị hại!

Nói đến đây, ông lại tiếp :

- Địa khu nơi Khuyển Ngưu sơn to rộng có hàng mấy ngàn dặm. Linh dược mà lão hủ muốn tìm nghe đâu mọc trong một tuyệt cốc. Đất núi rộng là thế, tuyệt cốc ấy cũng chẳng có tên, phương hướng cũng chẳng hiểu, vì vậy mà tìm mãi cho đến khi lương khô đã hết cũng chưa tìm được, nên lão định cần phải trở ra... Ngờ đâu, trong lúc đang bận tâm lo lắng về lương khô đã cạn, vội vã đi nhanh, trong bãi tuyết giăng, súp chân nhào xuống một khe núi cao ngoài trăm trượng. Trong khi thần chết sắp sửa đến rước, người lão đang lơ lửng nửa lưng chừng thì bỗng cảm thấy có một kinh lực từ dưới thổi lên, nâng thân lão từ từ hạ xuống an toàn. Lão vừa vui mừng, vừa kinh dị. Trong lòng tin chắc thế nào cũng có cao nhân giúp đỡ, nên vội vã đưa mắt nhìn ra tứ hướng, mới hay nơi mình đứng, phía sau là vách núi xuôi, đằng trước là một khoảng đất hoang rộng lớn. Cách chỗ lão mấy trượng, có một cụ già râu tóc bạc phơ, tay trở sáu ngón, đang đứng nhìn lão mỉm cười...

Văn Đồng hỏi :

- Người này có lẽ Bạch Y Quái Tẩu mà Khương Trạch tiên bối bảo đã bị giết chết nơi Bắc Thiên Sơn cách đây mười năm chứ gì?

Diệu Thủ Phương Sóc gật đầu tiếp :

- Không cần nghi ngờ, lão hủ cũng đoán biết người này chính là ân nhân

vừa cứu mình, nên bước đến lạy tạ, đồng thời theo ông ta về nơi ẩn cư. Một ngôi nhà cất bằng tre núi, kế bên một cái khe nước chảy trong veo...

Khương Trạch lên tiếng :

- Đoan Mộc huynh có hỏi qua tên họ của ông ta chẳng?

Diệu Thủ Phương Sóc lắc đầu :

- Nói ra thật hổ thẹn, tại hạ ở với ông ta được hai ngày trời, nhưng ông ta không hề hỏi qua tên họ của tại hạ, trái lại mỗi khi định hỏi danh tánh của ông ta, thì đều bị ông ta tìm cớ nói lãng ra hết!

Cát Thanh Sương từ nãy giờ im lặng, đột nhiên “hừ” lên một tiếng, nói :

- Người chẳng có nhân tính, ắt là kẻ đại gian!

Diệu Thủ Phương Sóc đưa mắt nhìn nàng, như thán phục nói :

- Cô nương nói rất đúng, tiếc vì lúc ấy lão hủ chưa nghĩ đến. Sau này, lúc lão hủ sắp sửa kiêu từ, ông ta mới hỏi lý do đến Khuyển Ngưu sơn của lão hủ!

Khương Trạch bỗng nhiên cười lên :

- Đoan Mộc huynh có lẽ đem cả ruột gan phơi bày cho ông ta biết chứ gì?

Diệu Thủ Phương Sóc gật đầu :

- Lúc ấy tại hạ tưởng đứng trước các vị kỳ nhân của võ lâm, có dối cũng vô ích, nên đã đem nguyên do đến núi tìm linh dược, cùng sự tính toán giúp bạn phục thể nói rõ cho ông ta nghe. Sau cùng, cảm tạ Ơ cứu mạng, đồng thời xin biết danh tính của người... Nào ngờ sau khi nghe tại hạ tường thuật, ông ta không những không cho biết tên họ, còn thốt ra một câu thật khó hiểu...

- Câu gì thế?

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 23**  
Vết chân thủ phạm

Diệu Thủ Phương Sóc chậm rãi đáp :

- Sau khi ông ta nghe tại hạ kể rõ bồng thờ dài thốt “Giữa chúng ta, ân cừ khó phân, song...”. Ông ta nói đến đây, như có điều gì không tiện nên nín bật, lập tức thúc hồi tại hạ ra đi!

Thanh Sương lên tiếng :

- Lời nói ấy có gì mà khó giải, thiết nghĩ ông ta sớm đã sát hại cả nhà Bích Lịch Tử Đơn Phi nên nghe tiền bối nói thế, mới thốt ra câu “Ân cừ khó phân” đấy chứ gì!

Văn Đồng mỉm cười nói :

- Cô nương đoán thế rất hữu lý, nhưng tại hạ nhận thấy trong ấy sợ còn có điều khác nữa cũng nên!

Thanh Sương hừ một tiếng, tỏ ra tức giận rồi phụng mặt không thèm nói nữa.

Văn Đồng vẫn cười tiếp :

- Nếu y là hung thủ đã sát hại cả nhà Đơn Phi, võ công của y lại cao hơn Đoan Mộc lão trượng, tại sao ông ta không giết phút lão trượng để em miện?

Thanh Sương như không nhin được, cãi :

- Đoan Mộc lão trượng có biết ông ta là hung thủ đâu, cần chi phải giết để diệt khẩu?

Văn Đồng cười nói :

- Kẻ gian tà lúc nào chẳng sợ người ngay, ông ta đề phòng có ngày Đoan Mộc lão trượng sẽ khám phá ra chân tướng và sẽ tìm đến báo thù?

Thanh Sương tức bực hỏi gằn :

- Nói vậy thì tất cả những người trong trang này không phải do Bạch Y Quái Tẩu giết rồi?

Văn Đồng nghiêm nghị nói :

- Không! Những người này đều chết dưới tay của Bạch Y Quái Tẩu, không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng chính kẻ chủ mưu không phải là người mà Đoan Mộc lão trượng đã gặp. Ông ta đã ẩn cư một nơi rất là bí mật, biết chừng đâu cũng đang tránh sự bức hại của kẻ chủ mưu, đồng thời đem lời nói của ông ta ra suy xét, thì cái chết của cả nhà Đơn Phi đối với ông ta rất có liên hệ, nhưng quyết không phải là chánh hung thủ.

Thanh Sương “ừ” một tiếng gật gù :

- Cứ cho là hữu lý đi, nhưng Khương lão tiên bối đã nhận ra đốm đen trên những bộ xương vẫn là độc môn kỳ công của Bạch Y Quái Tẩu và Bạch Y Quái Tẩu đã chết trên Bắc Thiên Sơn cách đây mười năm. Đoan Mộc lão trượng lại gặp ông ta nơi Khuyển Ngưu sơn cách đây có bốn năm, sự việc như thế lại giải thích làm sao?

Văn Đồng chậm rãi nói :

- Những điều nghi vấn, tại hạ tin rằng tìm gặp cụ già mà Đoan Mộc lão trượng đã gặp, thì chẳng khó...

Vừa nói đến đây, bỗng chàng im bặt, cười lên một tiếng, vận dụng chân lực, phóng mình ra khỏi phòng...

Cử chỉ quá ư đột ngột, khiến cho Khương Trạch và mọi người đứng nhìn sửng sốt.

Văn Đồng ra khỏi căn phòng, tung mình một cái đã nhảy vọt lên cao ba trượng, rơi mình trên nóc nhà, nhìn quanh tứ phía, quả thấy một bóng đen thấp thoáng nơi hướng Đông rồi mất dạng.

Chàng khẽ mỉm cười, thân hình lại như điện xẹt, chớp mắt đã đến nơi gian nhà hướng Đông, bỗng tung mình lên cao, nhắm hướng một cây cổ thụ phóng tới.

Người chưa đến, chương đã phát ra, một kinh phong mạnh như bão táp ào ạt bắn vào.

Ầm!

Một tiếng nổ long trời lở đất, thân cây cổ thụ to bằng người ôm, thế mà bị luồng chương phong cũng phải gãy đôi tức khắc.

Trong đám lá rậm của cây cổ thụ, bỗng vụt bay ra một bóng người, cầm đầu tẩu thoát.

Văn Đồng cười lên một tiếng lạnh lùng, nhún chân một cái, thân hình đã vượt qua khỏi bóng đen, trầm giọng quát :

- Đứng lại!

Bóng đen ấy lúc này núp trên đọt cây đã bị chưởng lực của Văn Đồng đánh cho thất đảm, giờ lại thấy khinh công của đối phương lợi hại, biết rằng không còn hy vọng chạy thoát nữa, chỉ còn một nước giả đồ bướng bỉnh, đứng lại lớn tiếng hỏi :

- Tại sao tôn giá lại chặn đường đi của lão phu!

Văn Đồng mỉm cười đưa mắt dò xét kẻ ấy từ trên xuống dưới...

Người ấy thân thể cân bằng, gương mặt lạnh lùng, đôi mắt xanh lè, mình mặc áo quần đẹp đẽ, lưng đeo trường kiếm, tuổi độ năm mươi.

Văn Đồng xem xét một hồi, thầm nghĩ :

- “Với tướng mạo cùng lối ăn mặc của kẻ này, đích là hầu tước của bọn Thiên Huỳnh giáo chẳng sai. Nhưng trang viên đã hoang vắng từ lâu, hẳn đến đây để làm gì?”

Nghĩ thế, chàng lạnh lùng quát hỏi :

- Người chỉ cần nói rõ mục đích đến đây để làm gì, ta sẽ để cho người đi ngay!

Gương mặt lạnh lùng của cụ già bỗng nở một nụ cười xảo trá, lớn tiếng nói :

- Bốn tước không tin rằng người có thể ngăn được ta!

Lời vừa dứt, thì song chưởng cũng đã tung ra, vận dụng mười thành công lực, nhằm vào ngực Văn Đồng đánh tới.

Đúng lúc ấy, bỗng cũng có một tiềm lực mạnh mẽ từ phía bên phải Văn Đồng đánh lén vào.

Kỳ thật, với thần sắc trên gương mặt của cụ già, Văn Đồng sớm đã hoài nghi có điều mờ ám, giờ lại cảm thấy có hai kinh lực đồng lúc phát ra từ hai hướng khác nhau, nên chàng vận dụng thần công hộ thể, mặc cho chưởng phong của đối phương đánh nhằm, tay mặt chàng liền đưa lên dùng chỉ búng ra...

Hai luồng chỉ phong nhằm ngay hai hướng bắn tới, lập tức bóng người lăn lộn, tiếng hét thảm thiết...

Văn Đồng đứng yên tại chỗ, uy dũng như thiên thần, còn người của Thiên Huỳnh giáo phía trước mặt mày nhăn nhó, ngã ngời xuống đất hình như đau đớn.

Riêng kẻ đánh lén chàng nơi phía tay mặt cũng là một hầu tước trong Thiên Huỳnh giáo, thân hình bị văng xa mấy trượng, miệng học máu tươi, chết ngay tại chỗ.

Cụ già trước mặt, không hiểu tại sao đối phương lại tha mạng cho mình, nhưng với thần kỳ công lực vừa rồi khiến cho ông phải sợ sệt khôn cùng.

Văn Đồng mắt lộ hung quang, nhìn chăm vào kẻ ấy, trầm giọng quát :

- Nếu ta không có việc muốn hỏi đến người, với hành vi của người vừa rồi có lẽ cũng phải chết như đồng bọn của người vậy, còn không mau nói thật ra người đến đây với mục đích gì?

Người của Thiên Huỳnh giáo đôi mắt sụp xuống, chậm rãi nói :

- Nếu lão phu không nói ra thì sao?

Vừa nói ông ta cố ý đưa hai tay lên ngực, tay phải lần lần mò vào trong áo...

Văn Đồng giả vờ không hề hay biết, lạnh lùng nói :

- Đâu có phải do người muốn được!

Trong lúc Văn Đồng vừa nói ra, bỗng thấy hào quang sáng lóe, một mớ độc châm nhỏ như sợi tóc vụt một cái đã bắn vào người chàng.

Thì ra, biết không còn hy vọng thoát thân, nên hầu tước của Thiên Huỳnh giáo mới dùng Phong Vy độc châm ám hại đối phương để hòng thoát nạn.

Mắt nhìn độc châm sắp ghim vào áo của Văn Đồng, bỗng thấy màu xanh lam khê động, tất cả số độc châm đã rớt cả xuống đất, thành vô hiệu lực.

Hầu Tước Thiên Huỳnh giáo thấy thế toàn thân run lấy bầy, bỗng nghe Văn Đồng “hừ” một tiếng lạnh lùng :

- Đó là tự người muốn lấy, chớ trách ta vậy!

Lời dứt, thì năm ngón tay mặt của chàng đã đưa ra, phất vào hư không một cái!

Đối phương lập tức cảm thấy toàn thân tê buốt, công lực mất đi, người không cựa quậy được, đồng thời cảm thấy ngũ tạng hình như có một luồng hơi nóng như thiêu như đốt, phút chốc mình đổ mồ hôi, châu thân khó chịu

vô kể.

Văn Đồng nhìn y, lạnh lùng gằn giọng :

- Thế nào, người đã chịu nói chưa?

Hầu Tước Thiên Huỳnh giáo vẫn bậm môi nói :

- Người bức ta như thế, chi bằng giết ta đi còn tốt hơn!

Văn Đồng cười nhạt :

- Đâu có việc dễ dàng như thế, người vừa ném khố ấy chỉ là mới khởi đầu, sau còn cách khác hơn nữa, vậy có ngoan ngoãn nói ra không?

Cụ già vẫn gan dạ, thà chịu đau đớn, một mực không khai, đôi mắt nhắm nghiền, không hề đếm xỉa.

Văn Đồng thấy vậy tức giận quát :

- Được! Xem người chịu đựng đến mức nào!

Lập tức vung tay điểm vào Tam Điêu, Dương Quan, Hôn Môn tam đại yếu huyệt của đối phương.

Kẻ ấy tam công bị đoạt, lục hồn bất tồn.

Phải hiểu một khi con người đã bị tam công bị đoạt, lục hồn bất tồn rồi, dù cho một ngọn gió thoáng lướt qua, cũng cảm thấy trong người như bị ngàn mũi kim chích vậy.

Văn Đồng điểm vào ba nơi yếu huyệt của đối phương, miệng vẫn cười nhạt, tay khẽ phất ra khiến cho kẻ ấy đau đớn vô kể.

Một lát lâu, ông ta từ từ tỉnh lại, lòng nghĩ không thể chịu đựng được nữa, giọng yếu ớt nói :

- Sau khi lão phu nói thật ra, xin cho lão phu chết được yên thân!

Lời vừa dứt, thì ông ta đột nhiên rống lên một tiếng thảm thiết, đôi mắt trợn trừng, chết ngay lập tức.

Văn Đồng rút lên một tiếng, tung mình nhảy vọt lên cao, rồi hướng về phía ngoài trang đuổi tới, miệng quát :

- Đứng lại!

Khương Trạch sợ Văn Đồng có điều gì sơ thất, nên cũng tung mình theo sau.

Còn lại bọn Cát Thanh Sương bốn người, từ từ bước đến xác chết của thuộc hạ Thiên Huỳnh giáo xem xét, thì thấy nơi Thái Dương huyệt của ông ta bị

một chiếc lá cây ghim sâu vào, đủ rõ đã bị người ta dùng môn nội gia thủ pháp Phi Hoa Tích Diệp để sát hại, ai nấy không khỏi rùng mình.

Công lực của kẻ ám toán cao đến bậc này, Văn Đồng đơn thân truy kích sợ e bất lợi, nên Diêu Thủ Phương Sóc vội nói :

- Chúng ta mau đuổi theo tiếp ứng!

Lời vừa dứt, thì đã thấy Văn Đồng cùng Khương Trạch quay trở về, mọi người đưa mắt ra dấu hỏi, Khương Trạch mặc nhiên lắc đầu thất vọng.

Văn Đồng nhíu mày lên tiếng :

- Kẻ tẩu thoát này đã ra tay giết chết Hầu Tước của Thiên Huynh giáo, dụng ý có lẽ sợ tiết lộ cơ mật ra ngoài...

Bỗng nghe Tào Khôn nói :

- Xem vậy người này ít nhất phải là chức Vương trong Thiên Huynh giáo chứ chẳng nhỏ!

Văn Đồng gật đầu :

- Đúng vậy, người này hơi giống một trong ba vị Vương Tước mà chúng ta đã từng gặp!

Diêu Thủ Phương Sóc kinh ngạc hỏi :

- Sao? Thiếu hiệp đã từng gặp hãn với bọn Thiên Huynh giáo?

Văn Đồng nghe hỏi, đem việc gặp qua bọn Thiên Huynh giáo kể cho ông ta nghe qua một lượt, đoạn tiếp :

- Thật ra tại hạ cùng họ không hề có gì xích mích, nhưng chẳng hiểu sao bọn họ lại cứ đeo theo bên người tại hạ... Ủa!

Bỗng chàng im bặt, đưa mắt nhìn về ông ta ngạc nhiên hỏi :

- Xem thái độ của lão trượng, hình như đối với bọn Thiên Huynh giáo hiểu rất rõ ràng chẳng?

Diêu Thủ Phương Sóc đáp :

- Đâu có! Chẳng qua là cơ hội ngẫu hợp, lão phu dò biết được đôi chút đấy thôi!

- Lão trượng có biết Giáo hoàng của họ là ai chẳng?

- Hồ then thật, thiếu hiệp mới hỏi câu đầu, đã khiến cho lão hủ bí rồi!

- Vậy Giáo đình của Thiên Huynh giáo thiết lập ở nơi nào, lão trượng có được biết chẳng?



- Ha! Câu hỏi thứ hai của thiếu hiệp lão cũng xin chịu!

Văn Đồng nhú mày hỏi tiếp :

- Vậy thì cơ cấu tổ chức của Thiên Huỳnh giáo, lão trượng có biết chẳng?

Diệu Thủ Phương Sóc cười ha hả nói :

- Vậy lão phu mới có thể trả lời được chứ!

- Thế nào?

Diệu Thủ Phương Sóc tăng hăng hai cái, đoạn chậm rãi nói :

- Thiên Huỳnh giáo từ Giáo hoàng trở xuống, có Thương Long, Chu Tín, Bạch Hồ, Huyền Võ bốn vị Tước Vương...

Thanh Sương bỗng nhiên xen lời hỏi :

- Võ công của bốn vị Tước Vương này ra thế nào?

- Nghe nói võ công của bốn vị Vương này tương đương với Côn Luân song tiên!

Văn Đồng hỏi :

- Lai lịch của bốn vị Vương này, lão trượng có bước được chẳng?

Diệu Thủ Phương Sóc lắc đầu nói :

- Lão hủ đoán rằng có lẽ khi nhập giáo hội, họ đã sửa đổi diện mạo cả. Vì vậy nên lâu nay, gặp qua những bộ hạp trong giáo ấy, thấy đã không quen biết một người!

Ông ta ngưng giây lát, thấy mọi người không lên tiếng hỏi, liền tiếp :

- Dưới bốn vị Vương, có hai mươi tám vị Hầu Tước, đặt theo tên của hai mươi tám vì sao trên trời...

Thanh Sương lại hỏi :

- Võ công của hai mươi tám vị Hầu Tước này như thế nào?

Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn đứng bên xen lời :

- Hình như hơn lão độ nửa vế!

Diệu Thủ Phương Sóc lại tiếp :

- Mỗi Hầu Tước thống lãnh tám vị tướng quan, xuống dưới nữa là Bài chủ cùng bọn hầu tốt!

Khương Trạch ngạc nhiên :

- Một tổ chức to lớn như thế, sao trước kia tại hạ không từng nghe nói? Và gần đây mới thấy hành tung của bọn họ!

- Lời nói của Khương huynh rất đúng, danh từ Thiên Huỳnh giáo gần đây mới công khai ra!

Văn Đồng nói :

- Nếu cứ để ý xét lại những cuộc chạm nhau giữa tại hạ công bộ Thiên Huỳnh giáo, hình như họ cứ đến trước một bước vậy...

Diệu Thủ Phương Sóc như hiểu ra nói :

- Không đúng! Thiếu hiệp nên sửa lại câu này, mọi hành động của Thiên Huỳnh giáo đều nhằm vào Chu Tước Hoàn cùng những người có liên quan đến nó. Như thế mới thích hợp hơn!

Văn Đồng gật đầu đồng ý :

- Lời nói của lão trượng không sai, hành động của họ chính là một mặt theo dõi Chu Tước Hoàn, mặt khác tìm cách giết trừ những kẻ nào muốn nhúng tay vào vụ Chu Tước Hoàn!

Thanh Sương xen lời :

- Nói vậy việc cả nhà Đơn Phi bị hại, đối với Thiên Huỳnh giáo cũng có điểm nghi ngờ?

Văn Đồng biết rõ nàng muốn nói câu này là cố ý muốn móc chàng, nên mỉm cười quay sang chuyện khác với Diệu Thủ Phương Sóc :

- Lão trượng kiến thức quảng bát, khiến ai cũng đều bội phục, tại hạ còn muốn thỉnh giáo một điều!

Thấy Văn Đồng không đề đếm xỉa đến lời mình, lại cố ý xoay sang chuyện khác, khiến nàng tức giận hừ lên một tiếng, quay mặt sang nơi khác.

Diệu Thủ Phương Sóc thấy thế cười thầm cho đôi trai gái mới lớn ấy, đáp :

- Thiếu hiệp có gì chỉ bảo?

Văn Đồng chậm rãi hỏi :

- Sáu năm trước đây, khi Hàn cư bị nạn, và võ lâm cũng nhiều nhiễu loạn, chỉ vì một món Chu Tước Hoàn mà ra, vậy Chu Tước Hoàn quý giá cách nào, lão trượng có biết được chăng?

Diệu Thủ Phương Sóc đáp :

- Nghe đồn trong Chu Tước Hoàn có giấu một bí quyết Luyện Khí Pháp Khuyết, đặt tên là Thái Thành Tiên Khuyết. Kẻ nào luyện tập theo khẩu khuyết này, một là trường sanh bất lão, thọ đồng trời đất, hai nữa luyện nên

Kim Cang Bất Hoại, thân sẽ trở thành nhân vật đệ nhất võ lâm...

Thanh Sương nãy giờ đứng phụng mặt, bỗng quay lại xen lời :

- Nhưng đến nay, vẫn chưa thấy có nhân vật nào đệ nhất võ lâm xuất hiện kia mà!

Diệu Thủ Phương Sóc thở dài buồn bã nói :

- Cô nương có nơi chưa hiểu! Chu Tước Hoàn vốn là một vật chẳng lành, theo lão hủ được biết, từ trước đến giờ hễ ai được nó vào tay thì kẻ ấy sẽ gặp họa tức khắc...

Văn Đồng bỗng sức nhớ đến cảnh thảm họa trước đây sáu năm của gia đình chàng, không khỏi buông tiếng thở dài buồn bã.

Diệu Thủ Phương Sóc thấy vậy không dám đề cập thêm, liền xoay lời sang chuyện khác :

- Theo sự phân tích của thiếu hiệp lúc nãy, thì sự hoạt động của Thiên Huỳnh giáo đều nhằm vào Chu Tước Hoàn cùng những người có quan hệ. Vậy đêm nay người của Thiên Huỳnh giáo có mặt nơi trang viên, là vì cái chết của chủ gia hay là theo dõi thiếu hiệp mà đến?

Văn Đồng cúi đầu suy nghĩ, đoạn nói :

- Hình như cả hai đều có. Nhưng...

Thanh Sương bật cười :

- Thì ra anh cũng dùng đến chữ “nhưng” sao? Vậy nhưng thế nào?

Văn Đồng trầm nghĩ :

- “Chỉ cần cô nương nói chuyện là được rồi, sợ là cô nương không thèm đếm xỉa gì đến tôi đấy chứ.”

Đoạn chàng vui vẻ cười nói :

- Nhưng tại hạ có điều hoài nghi là không biết sao mọi hành động của bọn Thiên Huỳnh giáo đều luôn luôn trước hơn tại hạ cả?... Ủa! Không xong! Chúng ta mau đi thôi!

Lời chàng vừa thốt ra, khiến mọi người thấy đều ngơ ngác.

Văn Đồng lại tiếp :

- Theo tại hạ đoán, lúc nãy Đoan Mộc lão trượng nói về việc Bạch Y Quái Tẩu có lẽ đã bị người của Thiên Huỳnh giáo rình nghe rồi. Chúng ta không nên chậm trễ nữa, lập tức đến ngay Khuyển Ngưu sơn. Nếu không cũng sẽ

bị người của Thiên Huỳnh giáo hốt trước đấy!

Mọi người nghe nói, mới nhớ ra việc ấy quả thật hệ trọng, liền thi triển khinh công, thâm đêm nhắm về hướng Tây đi mất.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 24**

Võ công nhiếp ma đầu

Một đoàn sáu người dọc theo Hoàng Ha đi về hướng Tây. Không mấy ngày đã đến Quy Đức phủ.

Hôm ấy vào một chiều hoàng hôn, khi mọi người xuyên qua cánh rừng sắp vào thị trấn, bỗng trong bụi cây một bóng người vụt ra, đứng ngay sừng sững giữa đường chặn lại.

Sự xuất hiện đột ngột của kẻ lạ khiến mọi người đều có cảm nghĩ là sắp có việc xảy ra, nên đều dừng chân cách xa người ấy mấy trượng.

Dưới ánh sáng mờ ảo của buổi chiều tà, thấy rõ người ấy đầu không có tóc, râu mọc lưa thưa, mình mặc áo vá trăm miếng, tuổi độ ngũ tuần, hình thù ốm yếu.

Trong bọn sáu người, chỉ có Diệu Thủ Phương Sóc biến đổi trầm giọng :

- Tôn giá có phải danh trấn giang hồ Bần Ma Lam Phong chăng?

Mọi người vừa nghe đến Bần Ma Lam Phong, một trong Hoàn Vũ tứ ma sắc mặt đều biến đổi.

Bần Ma Lam Phong không thèm ngó ngang đến Diệu Thủ Phương Sóc, mắt cứ chăm chú vào người Văn Đồng, cười lạnh lùng nói :

- Phải! Còn kia, người có phải là Vũ Văn Đồng mà gần đây giang hồ đã truyền tụng chăng?

Văn Đồng cười nhạt :

- Tại hạ chính là Vũ Văn Đồng, các hạ có gì chỉ giáo chăng?

Đôi mắt của Bần Ma bắt đầu lộ hung quang, mặt đầy sát khí quét qua mọi người một lượt, đoạn cười quái gở nói :

- Mau dân Chu Tước Hoàn ra đây cho ta!

Văn Đồng nghe nói, thoát đầu nhưng liền trấn tĩnh, cười nhạt :

- Các hạ chó ngông cuồng, đừng nói hiện tại hạ không có Chu Tước Hoàn, cho dù có đi nữa, liệu mấy lời lớn lối ấy, hừ... hừ!

Bần Ma liền trợn mắt, hét lớn :

- Thì ra người không muốn trao phải chăng?

Lời vừa dứt, song chưởng liền đánh ra, nhắm ngay ngực Văn Đồng đánh tới!

Văn Đồng khẽ hừ một tiếng, hữu chưởng đưa ra nghênh địch. Ngờ đâu Bần Ma vội vã thu tay, tả chưởng đưa về che ngực, lách sang bên, vung hữu chỉ điểm ngay Thiên Kê huyết của chàng.

Lối đánh này chẳng những nhanh nhẹn, đồng thời đích xác vô cùng. Chính là tuyệt chiêu một trong Nam Không thập bát thức mà Bần Ma nhờ đấy đã từng ngang dọc giang hồ.

Văn Đồng đánh ra một chưởng không trúng, biết đã lâm kế địch, thân hình khẽ lách sang bên né tránh, tiếp theo đó Truy Quanh Trục Điện thân pháp lanh lẹ như quỷ ảnh nhảy dăng xa địch thủ.

Nhưng...

Bần Ma không những không đuổi theo, còn nhảy ra sau ba thước đứng lại, ngửa mặt lên trời cười ngặt nghẽo. Tiếng cười lớn như đại hồng chung, chấn động cả khắp nơi, kéo dài không dứt, khiến cho mọi người nghe phải rộn rục không yên, đình tai nhức óc.

Văn Đồng biết đối phương đang thi thố nội gia công lực, nên cũng bắt đầu phát ra tiếng cười âm thanh trong trẻo lẫn át tiếng cười của Bần Ma, giải thoát được cảm giác khó chịu cho năm người trong bọn.

Trong phút chốc, hai đàng vô hình đã đấu qua một trận nội gia công lực. Kết quả Bần Ma ngầm hiểu đã thua đối phương nửa vế.

Vốn Bần Ma Lam Phong muốn tận dụng mấy mươi năm tinh lực, thi triển môn Bích Lịch thần công dồn vào tiếng cười để thị uy địch thủ. Không ngờ, đối phương lại dùng môn tuyệt truyền đã lâu uy lực ghê người của Vô Lực thần công đưa vào tiếng cười chống lại.

Ông ta ngạc nhiên đứng sững giây lát, mới lên tiếng lạnh lùng :

- Nhãi con quả có chút nghề, y theo thường lệ hể gặp Bần Ma Lam Phong này, tiền của chẳng những bị mất, mà mạng cũng không còn, nhưng hôm nay lão phu phá lệ, muốn cùng người thi thố võ công.

Văn Đồng nghe nói, đôi mày nhíu lại, trầm giọng :

- Các hạ nếu muốn chặn đường gây sự, tại hạ cũng chẳng sợ nào...

Bần Ma Lam Phong bỗng cười lên ha hả, chặn ngay lời nói của Văn Đồng :

- Lão phu lăn lộn giang hồ mấy mươi năm nay, chưa từng gặp qua địch thủ. Hôm nay, gặp được người, có thể nói là kẻ kình địch duy nhất của đời ta! Vì vậy mà ta phá lệ muốn cùng người thi triển nội công, nếu người còn hơn được nữa vế, lão phu này sẽ cuốn gói đi ngay!

Văn Đồng “hừ” lên một tiếng, đang định mở miệng, bỗng nghe Thanh Sương khúc khích cười, chàng liền nín bật lại, quay mắt nhìn sang nàng.

Thì ra lúc đồng hành đến nay, Cát Thanh Sương vẫn một mực trầm lặng, ít nói ít cười, khiến cho Văn Đồng cứ lo lắng nữa, sợ nàng buồn ý bỏ ra đi, giờ bỗng thấy nàng cười.

Chàng vui mừng khôn kể.

Thanh Sương đưa tay chỉ Bần Ma, vừa cười vừa nói :

- Tánh người cửa ư lặn thiên hạ, ta tưởng suốt đời cứ chịu làm cho quy nghèo đói thôi!

Bần Ma Lam Phong nghe nói trợn trừng đôi mắt gằn tiếng hỏi :

- Con nhãi ranh này thốt lời không nể già trẻ, lão phu ư lặn việc gì nào?

- Không phải sao? Chu Tước Hoàn cũng chẳng phải của người, người chặn đường đánh cướp, nếu hơn thì người bảo rằng sẽ lấy vật của người ta. Còn thua thì cuốn gói đi ngay, thử hỏi trên thế gian này sự việc đâu có dễ vậy?

Bần Ma ngửa mặt lên trời cười ngất :

- Thì ra người lại thông minh hơn lão phu rồi. Được! Lão phu xin nói lại lời ấy!

Đoạn ông ta đưa mắt sang Văn Đồng nghiêm nghị nói :

- Nhãi con nghe đây, nếu người hơn được lão phu nửa vế, lão phu không những cuốn gói đi ngay, đồng thời từ nay về sau quyết không dung thứ cho một người nào có ý định đoạt Chu Tước Hoàn của người, người thấy thế nào?

Nói đến đây, ông lại đưa mắt nhìn về Thanh Sương như ngầm hỏi ý.

Thanh Sương cười nói :

- Như vậy thì còn kể được!

Văn Đồng tỏ ra ngạo nhất :

- Chu Tước Hoàn thế nào đi nữa, vẫn là việc của tại hạ. Các hạ làm chi phải

bạn cho mệt. Giờ đây các hạ có tuyệt kỹ gì, cứ việc thi triển ra rồi rút đi cho nhanh!

Lời nói không khác nào bảo Bần Ma trước sau cũng phải thua, khiến ông ta trợn mắt quát lớn :

- Nhãi con xem rõ đây!

Lời vừa dứt thì hai vai liền thụp xuống, hai cẳng dậm xuống đất, đôi mắt lim dim, tụ khí đơn điền, hai tay từ từ đưa lên ngang ngực, nhắm vào một cây tùng lớn chậm rãi đánh ra...

Một tiếng sét rền trời đình tai nhức óc, nhưng lạ thay tứ bề không khí vẫn im lìm, cây cổ thụ không hề nhúc nhích, ngay cả một chiếc lá cũng chẳng rung động.

Sau khi đánh ra hai chiêu, Bần Ma liền thu tay lại, tỏ vẻ đắc ý, cười nói với Văn Đồng :

- Nhãi con, người xem chiêu của lão phu như thế nào?

Văn Đồng khẽ cười, nói :

- Với công phu Tiêu Cốt Tồn Bì của các hạ thực ra cũng được mấy phần hỏa hầu, hèn chi mới dám buông lời ngông cuồng như thế, nhưng đối với bốn thiếu gia thì vẫn còn kém quá xa!

Bần Ma Lam Phong nghe nói nổi giận, đôi mắt trợn ngược quát :

- Nhãi con, người chỉ cần làm cây cổ thụ khác như cây của lão phu, thì là người thắng đấy!

Văn Đồng mỉm cười :

- Tại hạ không nhỏ mọn như các hạ vậy đâu, chỉ đối phó có một cây cổ thụ!

- Cha chả! Nhãi con, người tưởng dùng lời nói mà chọc tức ta được sao?

Văn Đồng vẫn cười điềm nhiên :

- Mời các hạ tùy ý lựa đủ mười ba cây cổ tùng!

Bần Ma nghe nói sừng sờ, nhưng liền cười lớn nói :

- Được! Lão phu cũng đợi xem, xem người làm trò ảo thuật gì đây!

Đoạn ông dùng tay chỉ mười ba cây tùng cao lớn.

Với lời lẽ đề nghị của Văn Đồng vừa rồi, không những Bần Ma lòng đầy nghi ngờ, ngay cả Khuông Trạch mọi người cũng phân vân khó hiểu. Vì mười ba cây tùng lớn Bần Ma vừa chỉ định vị trí chẳng ở một nơi, cứ xen



kẻ vào những cây tùng khác, xem còn muốn không xiết nữa, bảo sao Văn Đồng có thể thi triển được?

Văn Đồng thấy thế, mặt vẫn điềm nhiên cười nói :

- Xin các hạ xem rõ đây!

Bần Ma cười nhạt nói :

- Lão phu sớm đã xem đây, nhãi con cứ việc thi triển được rồi...

Chữ “rồi” của ông ta vừa thốt ra, bỗng thấy trước mặt hoa lên, không khỏi giật mình, nín im không nói nữa, chú mục nhìn kỹ...

Nhưng thấy Văn Đồng vẫn đứng yên một chỗ, nụ cười trên mặt chưa tắt, tà áo cứ phất phơ theo chiều gió thổi.

Đôi mắt Bần Ma Lam Phong cứ đăm đăm nhìn về Văn Đồng, đợi một lát lâu vẫn thấy chàng đứng yên bất động, liền cười nhạt nói :

- Nhãi con, ngươi còn đợi gì nữa?

Văn Đồng mỉm cười :

- Tại hạ đã thi triển xong, chẳng lẽ các hạ chẳng nhìn thấy sao?

Lời nói vừa thốt ra, không những Bần Ma tỏ ra ngỡ ngàng, ngay cả Khương Trạch mọi người cũng phải sửng sờ...

Bần Ma bán tính bán nghi, hừ lên một tiếng, tay mặt đự alên dùng lối Linh Không Điểm Chỉ. Vụt một cái, một đường chỉ phong bắn ra...

Cây cổ tùng mà ông ta đã chỉ định lúc nãy bị chỉ phong của ông ta xuyên thủng một lỗ, lập tức mặc cửa trong lòng cây theo ngọn gió thổi bay xa xối xã...

Mặt của Bần Ma biến sắc, liền hồi điểm ra mười hai chỉ nữa, đều nhắm các cây tùng lớn mà lúc nãy ông ta chỉ định, mười hai thân cây ấy đều bị xuyên lỗ như trên.

Tức thì... mặc cửa từ trong thân cây tuôn ra bay theo chiều gió, mù mịt cả một vùng trời.

Bần Ma Lam Phong thấy vậy thần sắc tiu ngầu, đưa mắt nhìn Văn Đồng hừ một tiếng, rồi dậm chân tung mình bay đi mất.

Sau khi hình bóng của Bần Ma Lam Phong khuất vào rừng rậm, trừ Cát Thanh Sương vẫn tỏ ra điềm nhiên vô sự, kỳ dư Khương Trạch mọi người đều lộ vẻ vừa kinh dị vừa bội phục, đồng thời đưa mắt nhìn về Văn Đồng.

Thì ra, ngoài mặt thấy như chàng không hề động thủ, nhưng thực tế chàng đã thi triển môn Đoạt Hồn thập tam thức, tuyệt kỹ thần công, ngay cả Bàn Ma cũng không hề thấy chàng ra tay bằng cách nào, nói chi là kẻ khác?

Diệu Thủ Phương Sóc lúc ấy mới đến gần lên tiếng :

- Lão ma đầu này đã mười năm không thấy xuất hiện giang hồ, không ngờ nơi đây lại gặp. Xem công lực của lão ta, hình như tiến bộ không ít!

Văn Đồng gật đầu nói :

- Nếu luận về công lực, thì ma đầu này không thua gì tại hạ. Hoàn Vũ tứ ma, tại hạ đã may mắn gặp được ba người, đem ra sao sánh thì võ công của Bàn Ma cao hơn cả, còn lại Nhứt Ma sợ se cũng chẳng hơn gì ông ta đâu...?

Chàng vừa nói đến đây, bỗng nghe có tiếng lạnh lùng xen vào :

- Con ranh buông lời cầu thả. Lam lão nhi tuy công lực mỗi ngày một tiến, nhưng đối với lão phu thì chưa bằng một!

Văn Đồng nghe nói, đôi mày nhíu lại, mắt nhìn vào rừng tùng lớn tiếng :

- Người là ai? Dám...

Chàng vừa nói đến đây, bỗng nghe từ xa vẳng lại giọng nói của Bàn Ma Lam Phong :

- Vương Phổ lão nhi! Chúng ta đã mười mấy năm không gặp mặt, chẳng lẽ trong những năm ấy người chỉ học được cách nói xấu sau lưng người sao?

Lời nói chứng tỏ ông đang nói với kẻ nấp trong rừng.

Quả nhiên, người bị gọi là Vương Phổ lão nhi hừ lên một tiếng lạnh lùng tiếp lời nói :

- Lam lão nhi, người còn mặt mũi để nói chuyện với ta sao?

Lời nói của Bàn Ma vẫn từ xa vọng lại, hình như tức giận nói :

- Nếu người không sợ, dám ra mặt cho ta xem chẳng?

Người trong rừng cười lớn :

- Lam lão nhi, muốn khiêu chiến với ta sao?

- Đúng thế, Lam lão đang muốn xem người mấy năm nay đã luyện được tuyệt chiêu gì.

Trước mặt không xa là ngọn tuyết phong, chúng ta đến đây nào!

Lời vừa dứt, đã thấy trong cánh rừng tùng xa xa có một bóng người xuất hiện tung mình phi nhanh.

Tiếp theo là một bóng màu vàng nhạt, từ trong rừng sâu vụt ra, lớn tiếng nói :

- Lam lão nhi, chớ có nông cuồng, Vương Phổ Côn này chạy đua với người trước đã!

Lời nói còn văng vẳng mà bóng người đã khuất dạng từ lâu.

Diệu Thủ Phương Sóc đưa mắt nhìn sững về phía xa xăm, miệng lẩm bẩm :

- Vương Phổ Côn! Chẳng lẽ là Hoàn Vũ tứ ma Vương Phổ Côn ấy sao?

Khương Trạch xen lời :

- Vương Phổ Côn có phải là một trong Tứ ma ngoại hiệu Ý Ma chẳng?

Diệu Thủ Phương Sóc gật đầu :

- Chính y!

Cát Thanh Sương nói :

- Xem thần sắc của nhị vị, hình như sự xuất hiện của tên Ý Ma có vẻ nghiêm trọng vậy?

Khương Trạch thở dài nói :

- Trong Hoàn Vũ tứ ma, võ công của Ý Ma Vương Phổ Côn cao hơn cả, đồng thời kỳ quái lạ thường. Võ học của người này xuất xứ từ phái Yoga của Tây Vực, lâu nay ít hay bước chân vào chốn Trung Nguyên. Hôm nay xuất hiện nơi đây, nguyên do có lẽ không đơn giản đâu, vì vậy...

Văn Đồng cười nhạt nói :

- Mặc hử, ma đầu này có lẽ cũng vì Chu Tước Hoàn mà đến chứ gì?

Thanh Sương bĩu môi :

- Lấy gì mà dám nhứt định như thế?

Văn Đồng khẽ cười :

- Mấy hôm nay hễ chúng ta đi đến đâu cũng đều có người rình rập chung quanh, mà những người này thì thấy đều có liên quan đến Chu Tước Hoàn cả, có lẽ chư vị cũng đã thấy chứ?

Mỗi người nghe nói ngẫm nghĩ giây lâu, rồi đồng gật đầu.

Văn Đồng tiếp :

- Xem lúc này, Bần Ma cứ một mực bảo Chu Tước Hoàn trong người tại hạ, vậy thì có lẽ trên giang hồ gần đây đã phao ra một tin đồn...

Mọi người đồng thanh hỏi :

- Tin đồn gì?

Văn Đồng chậm rãi :

- Theo tại hạ đoán thì tin đồn là Chu Tước Hoàn đã bị tại hạ lấy được!

Diệu Thủ Phương Sóc lên tiếng hỏi :

- Nếu sự ước đoán của thiếu hiệp là có thực, thì ai đã đưa ra tin đồn ấy, mục đích của họ là gì?

Văn Đồng nói :

- Đó là việc chúng ta phải tìm hiểu vậy!

Khương Trạch như đã nghĩ ra, đôi mắt sáng lên, liền nói :

- Theo ngụ ý của lão hủ, người đưa ra tin đồn ấy mục đích chính là khiến cho ai nấy đều dồn mắt vào Chưởng môn nhân, đánh lạc mục đích tìm tòi của họ...

Diệu Thủ Phương Sóc lại cũng lên tiếng :

- Xem vậy người đưa ra tin thất thiệt này tức là người đã đoạt được Chu Tước Hoàn rồi đấy!

Tứ Linh bang chủ Dịch Thành nói :

- Ngu kiến của lão hủ, y là người mà sáu năm trước đây đã ném lửa đốt trang nơi Cửu Hoa sơn vậy!

Khương Trạch gật đầu :

- Sở kiến của nhị vị hợp với sự phán đoán của ngu đệ lắm!

Văn Đồng mỉm cười :

- Tiền bối còn có lời đoán nào chính xác hơn chăng?

Khương Trạch cũng cười theo :

- Ngụ ý của lão hủ, Chưởng môn nhân chớ cười. Vì trên giang hồ gần đây, thanh uy của Chưởng môn nhân truyền đi rất xa, nên đã khiến cho kẻ ấy sợ sệt, vì vậy mà họ muốn dùng kế một đá ném hai chim đấy!

Văn Đồng gật đầu tán đồng, đoạn quay sang Thanh Sương cười nói :

- Tại hạ cũng căn cứ vào đấy, mà dám chắc rằng Y Ma Vương Phổ Côn cũng vì Chu Tước Hoàn mà đến!

Thanh Sương cười nói :

- Nói vậy, lão ma đầu ấy cũng bị người ta gạt nữa sao?

Lời nàng vừa dứt, bỗng nghe một tràng cười ha hả tiếp theo :

- Ai bảo là không bị gạt?

Một bóng người áo vàng, theo lời nói hạ mình xuống đất, nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, khiến cho Văn Đồng trông thấy cũng không khỏi thầm phục khinh công thân pháp của kẻ vừa đến, lập tức đưa mắt nhìn lên.

Thì ra người này mình mặc áo vải màu vàng, vừa mập mạp, vừa trắng trẻo dễ mến.

Y là ai? Không ai biết cả. Nên cả bọn sáu người cứ đứng yên lặng không nói một lời.

Cụ già trắng mập nhìn mọi người cười híp mắt nói :

- Sao các vị không phải đang bàn đến lão phu sao, giờ gặng nhau lại không nói năng gì cả?

Đôi mắt Thanh Sương xoe tròn gọi :

- Người là Vương Phổ Côn?

Cụ già trắng mập vừa cười vừa gật đầu :

- Đúng thế, lão phu chính là Vương Phổ Côn!

Mọi người nghe nói đều có cảm tưởng “tại sao tên ma đầu tiếng tăm giang hồ lại là người dễ thân như vậy”, thấy mặt ông ta cứ nở nụ cười tươi Phật Di Lạc, khiến ai nấy cũng phải cười theo.

Vương Phổ Côn thấy thế, càng cười càng thêm nồng nàn, khiến cho mọi người cũng phải cười theo như thế.

Bỗng Văn Đồng như tự cảnh giác, không khỏi giật mình, vội vã khi nấp đơn điền, lớn tiếng quát :

- Các hạ đến đây với mục đích muốn gì?

Nhờ tiếng quát của chàng như đã làm tỉnh lại thần trí của mọi người đang cười nghiêng ngửa.

Vương Phổ Côn bỗng cười lên ha hả nói :

- Nhãi con! Người quả thật có ý!

Bỗng gương mặt ông ta trở nên nghiêm nghị tiếp :

- Nếu không phải Lam lão nhi đến trước một bước, ta đã bị mất mặt rồi! Đòi ta chỉ biết lừa gạt kẻ khác, không ngờ hôm nay lại bị mắc lừa. Lão phu đành thất tín với Lam lão nhi đi tìm tên ấy thanh toán trước đã!

Lời vừa dứt, ông ta cũng đã tung mình ra đi, giữa không trung ông còn nói

vội lại :

- Nhãi con nghe đây, ngày nào người được Chu Tước Toàn vào tay, thì ngày ấy ta sẽ đến tìm người đấy!

Tiếng nói càng lúc càng xa, đến khi dứt câu thì hình bóng của y đã biến mất trong sương đêm rừng thẳm.

Sự đến lần đi quá đột ngột của tên ma đầu Vương Phổ Côn này, khiến cho Văn Đồng đứng sững một hồi, bỗng đâu chàng như nghĩ ra điều gì, vội vã phát tay nói với mọi người :

- Chúng ta rượt theo!

Truy Quang Trục Điện khinh công lập tức đem ra sử dụng, nhắm về hướng Vương Phổ Côn đuổi theo.

Khương Trạch mọi người cũng hối hả theo sau.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 25**  
Tây Vực kỳ học

Trời đêm đen như mực, tứ bề vắng lặng như tờ. Trên con đường lộ từ Quy Đức phủ đến Khai Phong có hai bóng đen một trước một sau cách nhau độ nửa dặm như hai làn khói phi nhanh.

Bóng đen phía trước chính là Hoàn Vũ tứ ma Vương Phổ Côn. Còn bóng theo sau không ai khác hơn Vũ Văn Đồng.

Sở dĩ Văn Đồng rượt theo Vương Phổ Côn bén gót, vì ông ta trước khi đi có thốt rằng tìm cho được kẻ gạt ông để thanh toán. Vậy thì, kẻ lừa gạt ông là ai? Chính chàng là người cần biết hơn Vương Phổ Côn nữa là khác!

Nhưng một mặt bởi khinh công của ông ta không kém chàng bao nhiêu, mặt khác chàng sợ nếu theo quá gần e Ý Ma phát giác được sẽ hoài nghi, thành thử cứ để cách khoảng nửa dặm đường như vậy.

Thời gian cũng lướt qua nhanh, chóng chẳng bao lâu canh ba vừa hết. Thành Khai Phong cũng đã xuất hiện trước mắt.

Văn Đồng phân vân tự nhủ :

- “Lẽ nào kẻ phao ra tin đồn lại ở ngang nhiên nơi đô thị lớn này?”

Đang lúc nghĩ ngợi thì Vương Phổ Côn đã chạy đến bên thành, chỉ thấy ông ta nhún mình một cái, thân hình liền tung cao mấy trượng, rồi nhẹ nhàng lướt vào bên trong.

Văn Đồng thấy thế, vội vã chạy nhanh đến nơi, lúc chàng vừa hạ chân xuống đầu thành đã thấy phía bên trái mấy trượng xa có một bóng đen vụt cái mất dạng. Không còn chần chờ nữa, chàng liền tung mình đuổi theo.

Nhưng hình bóng của Vương Phổ Côn đã ẩn đâu không thấy nữa mà đường vắng lặng như tờ. Nhà nhà đều đắm chìm trong giấc ngủ.

Theo tình thế trước mắt, Văn Đồng không khỏi cảnh giác, chàng biết vào nhà nào để tìm ông ta?

Chàng dậm chân phóng nhẹ lên nóc một ngôi nhà, đảo mắt xung quanh để hy vọng có một điểm gì khả nghi phát hiện, thì bỗng một ngôi nhà lớn cách

chàng chẳng bao xa, đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng cả trong nhà ngoài sân như tờ ban ngày. Tiếng người ồn ào, bóng qua lại nhộn nhịp như bận rộn việc gì vừa xảy ra.

Đôi mắt Văn Đồng sáng lên, thân hình nhẹ nhàng như một làn khói phi nhanh đến nơi căn nhà ấy, ẩn mình trên một cây cao nhìn thẳng vào bên trong.

Khi chàng vừa ngồi yên đầu đấy, thì tiếng ồn ào cũng đã im bật. Trong đại thính ngồi chật ních những người sắc phục, diện mạo khác nhau, kẻ nào kẻ nấy vẻ mặt nghiêm trang, cung tay lễ độ hướng vào người trên ghế cao. Người ngồi trên ghế cao ấy không ai khác hơn là Y Ma Vương Phổ Côn.

Đây là nơi nào? Không phải Vương Phổ Côn bảo đi tìm người thanh toán sao? Sao lại ngồi trên ghế chủ tọa thế?

Dù cho Văn Đồng thông minh tuyệt đỉnh đi chăng nữa, cũng cảm thấy khó xử cho được sự việc này.

Y Ma Vương Phổ Côn mỉm cười gật đầu đáp lễ lại mọi người, lúc bấy giờ họ mới dám buông tay xuống.

Bỗng thấy một cụ già ngồi ở đầu hàng từ từ đứng dậy cung tay nói với Vương Phổ Côn :

- Tiền bối thế ngoại cao nhân, có gì sai biểu văn bối chẳng dám trái lời!

Wương Phổ Côn đưa mắt liếc qua ông ta một cái, đoạn lạnh lùng nói :

- Còn một tiền bối họ Phương, sao không thấy mặt nơi đây?

Cụ già nghe hỏi ngạc nhiên, nhưng liền cười nói :

- Phương Chí vốn là Tân nhiệm đường chủ của bốn bang, chức còn kém nên không dám cho đến đây gặp mặt. Tiền bối có gì căn dặn lão bối có thể chuyển lời được rồi!

Wương Phổ Côn sầm ngay nét mặt, lớn tiếng :

- Ta thù ghét việc lời thối, mau đi gọi tên tiền bối họ Phương ấy đi!

Lão vâng dạ liên hồi, lập tức quay ra sau nói với một đại hán.

- Mời Phương đường chủ đến đại thính ngay lập tức!

Vị đại hán lãnh mạng lui ra, không bao lâu đã thấy một người theo cửa hông bước vào đại thính. Người này tuy quay lưng ra phía ngoài, nhưng với đầu tóc bạc, chiếc áo xám, khiến cho Văn Đồng vừa thấy không khỏi ngạc



nhien, vì hình như đã từng gặp qua nơi đâu rồi.

Người này vừa bước vào thính đường, đến trước mặt cụ già cúi đầu thi lễ nói :

- Bang chủ truyền gọi thuộc hạ, chẳng hiểu có việc chi sai khiến?

Văn Đồng vừa nghe tiếng nói của người này, lại càng tỏ ra sững sốt thâm nhủ :

- “Giọng nói này hình như ta cũng đã nghe qua, người ấy là ai kia?”

Trong lúc suy nghĩ thì người này đã quay sang Ý Ma Vương Phổ Côn thi lễ :

- Phương Chí tham kiến lão tiền bối! Kính cẩn chờ nghe giáo dụ!

Vương Phổ Côn cười lên ha hả nói :

- Các hạ chớ có khách sáo! Nên nhớ lão phu một đời chưa bị ai lừa gạt qua, hai tép môi của người quả thật cao minh, lão phu bội phục vô cùng!

Phương Chí nghe nói, như đã hiểu ra vội lên tiếng :

- Lão tiền bối vốn là Nhứt đại tôn sư của võ lâm ngày nay, Phương mỗ là người gì mà dám để cho lão tiền bối khen tặng như thế?

Ý Ma mỉm cười nói :

- Có lẽ người cũng đã tự biết lấy rồi? Nhưng tại sao người lại chẳng biết cái hậu quả sau khi ta biết đã bị lừa gạt?

Phương Chí vội vã biện bạch :

- Lão tiền bối bảo rằng Phương mỗ có điều dối gạt, nhưng chẳng hiểu điều gì? Càng chẳng hiểu lấy chi làm bằng vậy?

Vương Phổ Côn liền bật lên tiếng cười :

- Với sự thông minh tài trí của người, chẳng lẽ còn đợi lão phu đưa ra bằng cớ sao?

Vừa nói đôi mắt ông ta vừa trợn trừng, luồng nhãn quang sáng chói khiến ai nhìn thấy cũng cảm như toàn thân mỗi mảy lông muốn ngủ.

Lạ thay, đôi mắt của Phương Chí vừa chạm vào luồng nhãn quang của ông ta, như bị một sức lực vô hình thu hút, họ Phương cứ ngồi sững sờ miệng lẩm bẩm :

- Vâng! Vâng! sự thật khỏi cần bằng chứng gì cả!

Giờ đây, nụ cười trên gương mặt của Vương Phổ Côn càng lúc càng nồng,

âm thanh như rõ như mờ nói :

- Tại sao người lại cho lão phu biết Chu Tước Hoàn hiện ở trong người của Vũ Văn Đồng?

Lời này vừa thốt ra, khiến cho Văn Đồng đang núp trên cây thiếu điều nhảy nhóm.

Tiếp theo là giọng nói của Phương Chí tựa như mất thần :

- Ta cũng chẳng phải chỉ cho một mình người biết!

Vương Phổ Côn “à” lên một tiếng, hỏi tiếp :

- Nói vậy Bàn Ma Lam Phong có lẽ cũng do người nói chứ gì?

Phương Chí gật gù :

- Đúng thế!

Âm thanh của Vương Phổ Côn càng thêm ôn dịu :

- Tại sao người lại làm thế?

Bấy giờ, Văn Đồng mới hiểu ra Vương Phổ Côn đang dùng môn kỳ học nơi Tây Vực gọi là Chế Tâm đại pháp khống chế tâm thần của Phương Chí để dò hỏi khẩu cung, vì vậy nên chàng lại lắng tai nghe rõ.

Phương Chí như mơ màng trả lời :

- Đâu phải do ta muốn làm thế!

- Không phải người thì là ai?

- Hẳn!

Vương Phổ Côn biết nhãn lực của mình đã có phần yếu bớt, nên tập trung tinh thần, tận dụng thêm lên, đôi mắt liền sáng hơn lúc nãy, mặt vẫn cười nói :

- Hẳn ở đâu?

- Không biết!

- Người làm cách nào để gặp được hẳn?

- Ở đâu cũng có thể gặp được hẳn!

- Hẳn là người thế nào?

- Không biết!

- Tại sao hẳn lại bảo người làm thế?

- Không biết!

- Nói láo! Tại sao người lại nghe lời của hẳn?

- Bởi vì...

Phương Chí thốt được hai tiếng “bởi vì”, bỗng mặt người nhú lại, hai tay ôm ngang ngực im lặng không nói nữa.

Vương Phổ Côn thấy thế cũng tỏ vẻ kinh dị, liền ngưng ngay nụ cười, nhìn chăm chăm vào mặt Phương Chí quát lớn :

- Bởi vì sao? Nói mau!

Bỗng Phương Chí ủa lên một tiếng, người ngã nhào xuống đất, lăn qua lăn lại hình như đau khổ lắm.

Văn Đồng kinh ngạc chú mục nhìn vào thì ra người được gọi là Phương Chí tức là tên đã bội phải Tứ Linh bang Phương Văn Thiên, nhưng không hiểu giờ ông ta đang làm trò gì?

Vương Phổ Côn quát lên một tiếng, tay mặt đưa ra, lập tức điểm ngay Thần Khuyết, Vân Môn, Song Môn và Thiên Cừ bốn nơi trọng huyết.

Phương Văn Thiên nhờ thế mới không còn lăn lộn nữa, thần sắc cũng từ từ dịu lại.

Vương Phổ Côn giờ quay sang cụ già lớn tiếng hỏi :

- Lai lịch của hãn thế nào? Nói mau!

Cụ già như bị việc quá đột ngột không biết gì cả, nghe hỏi trong lòng thất kinh, miệng cứ ú ớ :

- Không... không... biết được...

Vương Phổ Côn biến sắc, đứng phắt dậy, bỗng nghe có tiếng vọng lên :

- Lai lịch của hãn, ta sẽ hiểu rõ!

Một bóng người áo lam theo tiếng nói hạ mình ngay đại thính.

Mấy mươi cặp mắt đều tập trung vào, thấy người mới đến là một thiếu niên tuấn tú, đi đứng hiên ngang. Vương Phổ Côn buông tiếng cười ha hả, nhìn chăm chăm vào thiếu niên nói :

- Có lẽ người đến đây đã lâu thì phải?

Thiếu niên áo lam mỉm cười nói :

- Chỉ sau các hạ một bước ấy thôi!

Lúc ấy, bỗng nghe trong đám người có tiếng kinh ngạc thốt :

- Y!

- Chính tiểu tử này đó!

Vâng, thiếu niên áo lam chính là Vũ Văn Đồng đã ẩn mình trên cây tự bấy giờ.

Chàng đưa mắt lạnh lùng quét nhìn mọi người một lượt, đoạn hừ một tiếng nói với Phổ Côn :

- Kẻ này giả danh là Phương Chí, nhưng tên thật là Phương Văn Thiên, Phó bang chủ của Tứ Linh bang, mà gần đây đã âm mưu bội phản bị khai trừ! Lời nói chưa dứt, mọi người trong thính đều nhộn lên.

Cụ già lập tức rời khỏi chỗ ngồi, đi đến trước mặt Văn Thiên quát lớn :

- Phương đường chủ, lời ấy có thật chẳng?

Văn Thiên như đã vô lực, chỉ khẽ gật đầu.

Cụ già mặt mày biến sắc, đôi mắt trợn tròn quát :

- Đồ chuột to gan, ngươi qua mặt bốn bang với mục đích gì? Nói mau!

Bỗng nhiên... Văn Thiên rống lên một tiếng, người đứng phắt dậy, đôi mắt mất thần, mặt mày trông rất dễ sợ, miệng cứ ú ớ lớn tiếng :

- Thuốc giải... thuốc giải... mau lấy... ái cha...

Một tiếng réo lên thảm khốc, người ông ta lại lảo nhào xuống đất, không còn cựa quậy được nữa.

Biến cố xảy ra quá bất ngờ, khiến cho mọi người có mặt thảy đều ngạc nhiên.

Ỗ Ma Vương Phổ Côn càng thêm kinh dị chẳng ít. Vì lúc này, thấy Văn Thiên lảo lộn, ông liền hoài nghi trong người đối phương đã bị trúng độc, nên liền thi triển độc môn thủ pháp, điểm vào bốn nơi đại huyệt hầu ngăn cản độc tính có thể bộc phát, ngờ đâu chất độc lại quá mạnh mẽ như vậy!

Ỗ Ma liền đến lật ngửa người Phương Văn Thiên ra xem, thấy nơi mũi nạn nhân có một giòng máu đen từ từ rịn ra. Phổ Côn giật mình biến sắc rồi như hiểu ra cười lên ha hả nói :

- Khá khen cho lão già này, thì ra là trò xiệc của người vậy!

Vừa nói, ông ta đưa mắt nhìn Văn Đồng một cái, đoạn khẽ nhún chân, người như một làn khói nhạt nhẹ lướt nhanh ra ngoài thính đi mất.

Với câu nói mơ hồ, hành động đột ngột của lão ma đầu, khiến cho Văn Đồng đánh một giấu hỏi, bỗng như chàng đã tìm ra câu đáp, liền quay người lại, đang định đuổi theo...

Thì cụ già tung mình nhảy ra cản lại trầm giọng nói :

- Bằng hữu xin dừng bước!

Văn Đồng ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì thế?

Cụ già liền nghiêm nét mặt đáp :

- Lúc này thuộc hạ của lão phu bấm báo tôn giá cũng bốn bang đã có mắc qua một món nợ, vì vậy nên định lưu lại để thanh toán cho xong.

Văn Đồng nghe nói, đưa mắt lạnh lùng nhìn cụ già từ trên xuống dưới, lắc đầu nói:

- Tại hạ cùng các hạ chưa từng quen nhau, vậy thì làm sao mà mắc nợ được.

Nói đến đây, chàng liền trầm giọng quát :

- Mau dang ra, kéo trở ngại mất đại sự của ta!

Lời chàng vừa dứt, bỗng trong đám đông có một cụ già lùn ốm bước ra, chỉ vào mặt chàng nói :

- Tôn giá chẳng lẽ quên việc xảy ra noi sông Hớn Thủy rồi sao?

Văn Đồng hừ một tiếng, chú mục vào cụ già lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai?

Cụ già lên tiếng đáp :

- Lão phu Trịnh Vũ chấp chương Ngân Hán bang Bang chủ!

Văn Đồng “à” lên một tiếng, như nhớ ra nói :

- Thì ra việc đục thuyền ấy mà! Được! Quý Bang chủ muốn thanh toán bằng cách nào đây?

Cụ già lùn ốm tướng dẫu Văn Đồng cũng như lúc gặp trên đò, võ công tầm thường thôi nên liền xốc đến lớn tiếng :

- Lại đây để bốn đường chủ dạy người một bài học, rồi sẽ cho người đi!

Văn Đồng bật cười nói :

- Tưởng gì chức vị đường chủ nhỏ như thế mà cũng dám làm tàng. Xem vậy thì bốn thiếu gia dạy cho người một bài học mới được!

Nói dứt lời, chàng từ từ đi xuống bậc cấp.

Cụ già lùn ốm bị Văn Đồng nói cho câu ấy, tức lộn ruột. Đâu thể chờ đợi được nữa, mặc dù Văn Đồng chưa dừng bước, ông ta đã quát lớn, tung

mình nhảy vào, song chưởng một lượt đánh ra với chiêu Trống Chiêu Đồng Ứng...

Văn Đồng cười nhạt một tiếng, đứng yên không nhúc nhích, đợi cho chưởng lực đối phương sắp chạm vào thân, tay áo chàng khẽ phất ra cùng với tiếng quát :

- Cút đi!

Lập tức cụ già lùn ốm cảm thấy như chưởng bị chạm vào một miếng thép rất cứng, đồng thời một tiềm lực mạnh mẽ đẩy ngược trở lại. Ông ta chỉ đành “hự” một tiếng, người đã bị bắn tung ra xa.

Ông ta vừa thất kinh, vội vận dụng đại lực Thiên Cân Trụy trầm mình đứng xuống, lớn tiếng quát tháo :

- Bốn tọa thí mạng cùng người!

Lời vừa dứt, thì thân người cũng như điện xẹt nhảy đến phía Văn Đồng, tay đưa vào áo lấy ra vật gì rồi tung mạnh lên cao.

Vút! Vút!...

Một loạt tiếng kêu vang dậy. Cả nền trời như muôn vạn vì sao lốm đốm sáng, bao trùm cả một trượng vuông, nhằm ngay đầu Văn Đồng rớt xuống. Thì ra cụ già này được thiên hạ tặng cho danh hiệu là Tán Hoa Thủ, chuyên luyện độc môn ám khí Cửu Tuyệt Tinh Vong. Chất độc nếu chạm vào người, lập tức chết ngay. Lâu nay ít hề sử dụng đến, bây giờ đột nhiên giở ra, khiến cho Ngân Hán bang chủ Trịnh Vũ muốn bảo ngưng cũng không còn kịp. Ông liền nhanh nhẹn nhảy ra, hai luồng tay áo phất mạnh định đánh tan mớ Cửu Tuyệt Tinh Vong ấy đi...

Nào ngờ, luồng tay áo ông mới đưa ra, đã nghe một tiếng quát tháo :

- Đồ chuột muốn chết!

Một ánh màu lam xẹt ngang, ám khí cũng theo đấy mà biết đi đâu mất. Tiếp theo là một tiếng kêu thảm khốc. Cụ già lùn ốm đã ngã lăn xuống đất không bò dậy được nữa.

Nhưng Văn Đồng hình như vẫn đứng yên một chỗ không hề di động, miệng vẫn mỉm nụ cười.

Sự việc đã xảy ra quá súc tượng tượng, Trịnh Vũ tưởng đâu mắt mình bị hoa, vội vàng hạ người xuống đất, xem kỹ lại.

Quả nhiên, sự thật đã diễn ra trước mắt, khiến cho ông ta không khỏi sửng sốt.

Với võ công tuyệt chún này, bang chúng trong Ngân Hán bang ai nấy đều đứng trơ như trời trồng, mồ hôi đầm ướt.

Văn Đồng từ từ quay sang Trịnh Vũ cười nói :

- Niệm tình người còn chút đạo nghĩa, nên tha cho người một chuyến!

Chàng ngừng giây lát, đôi mắt bỗng lộ hung quang :

- Từ nay về sau, nếu người cai quản thuộc hạ không nghiêm, chớ trách tại hạ sao không nể nhé!

Trịnh Vũ liền trấn tĩnh ngay, ôn tồn nói :

- Tôn giá công lực siêu phàm, lão phu mười phần bội phục, nhưng chưa đến nỗi phải để cho tôn giá nhọc lòng dạy bảo!

Văn Đồng lạnh lùng quát :

- Vậy người muốn gì?

Trịnh Vũ chẳng nói chẳng rằng, phất tay một cái, lập tức bốn bên bóng người lố nhố, ngoài sân thính, trên mái nhà, đâu đâu cũng đầy các thuộc hạ tay cầm binh đao ám khí.

Văn Đồng điềm nhiên cười nói :

- Quý Bang chủ hành động như thế này, e không biết tự lượng chẳng?

Trịnh Vũ trầm giọng :

- Ngân Hán bang thà chịu bại trận, quyết không để cho tôn giá ung dung ra đi được!

Văn Đồng giận dữ nói :

- Được! Tại hạ sẽ cho quý bang nếm mùi bại trận, xem sao?

Trịnh Vũ cũng tỏ ra phần nộ, bước đến một bước lớn tiếng :

- Tôn giá xin cho biết danh tánh trước khi ra tay!

Văn Đồng với giọng lạnh lùng :

- Tại hạ Vũ Văn Đồng!

- Vũ Văn Đồng?

Lập tức bốn bên phát lên một tiếng kêu kinh ngạc. Trịnh Vũ liền chấp tay lại nói :

- Tốt, lão phu xin lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của Vũ Văn chương môn

nhân!

Lão vừa dứt, bỗng nghe từ xa có tiếng nói vọng lại :

- Trịnh bang chủ xin chậm ra tay!

Lập tức có mấy bóng người nhanh như điện xẹt đến nơi, khiến cho bang chúng đang canh giữ chung quanh một phen nhiễu động...



**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 26**

Bách Độc ngũ uẩn

Tiếng nói vừa dứt thì năm bóng người đã hạ mình xuống đất. Quần hùng thấy đều chăm chú vào năm người.

Văn Đồng vừa trông thấy đã nhận ngay chính là Khương Trạch mọi người. Ngân Hán bang Bang chủ Trịnh Vũ nhìn thấy trong đám người ấy có bạn ông là Thiết Chỉ Thần Chưởng Dịch Thành trong đó. Dịch Thành không khỏi vui mừng, đang vội vã bước lên cung ta cười nói :

- Tại hạ cùng mấy người bạn trên đường theo dõi Hoàn Vũ tứ ma Vương Phổ lão quái mà đến đây! Chẳng hiểu Trịnh huynh vì việc gì mà xung đột với vị Chưởng môn nhân thế?

Trịnh Vũ nghe nói ngạc nhiên, nhìn quanh mọi người một lượt, đặng hỏi :

- Chưởng môn nhân của Dịch huynh là ai thế?

Dịch Thành nghe hỏi, mỉm cười đoạn đem việc Phương Văn Thiên bội phản, Văn Đồng ra tay trợ giúp nên mới khỏi bị rủi ro, và Khương Trạch khuyên can thành thử đã tình nguyện đem hết sức thừa giúp đỡ Văn Đồng trùng trấn Thiết Cốc môn thấy đều nói rõ.

Trịnh Vũ nghe xong, không khỏi nhú mày đưa mắt nhìn qua Khương Trạch bốn người, đoạn đem việc Đường chủ Ngô Tĩnh trước đây mấy tháng cùng Văn Đồng có xảy ra xích mích trên sông Hớn Thủy, đồng thời còn kể việc xảy ra đêm nay.

Dịch Thành nghe qua tự sự, suy nghĩ giây lát, liền nghiêm ngay nét mặt nói :

- Theo lời Trịnh huynh vừa nói, việc nơi sông Hớn Thủy thấy rõ Ngô đường chủ của quý bang đã ỷ thế hiếp người, còn việc đêm nay tại hạ dám bảo đảm Vũ chưởng môn nhân không có lòng muốn đã thương là gì...

Lời chưa nói dứt, bỗng nghe bước chân người khua động, từ bên ngoài một chàng đại hán vội vã chạy vào.

Dịch Thành thấy việc hình như khác lạ, nên liền im ngay không nói nữa, ai

nấy đều đưa mắt chăm chú vào tên hán tử ấy.

Chàng ta chạy đến trước mặt Trịnh Vũ, lấy ngay trong người ra hai miếng xương đầu lâu người đỏ như máu, hai tay kính cẩn dâng lên, hơi thở hỗn hển nói :

- Thuộc hạ tiếp được vật này, không hiểu là gì, kính cẩn trình lên Bang chủ! Trịnh Vũ vừa thấy hai miếng xương đầu người, mặt liền biến sắc, khoát tay ra hiệu cho đại hán im lại, đoạn tiếp lấy hai miếng xương ấy xem qua một lượt, thần sắc dần dần trấn tĩnh lại, quay sang Dịch Thành nói :

- Theo lời Dịch huynh, vậy thì sự việc giữa Vũ Văn thiếu hiệp cùng bốn bang có thể để lại hôm khác sẽ nói. Vì đêm nay...

Vừa nói đến đây, lại nghe tiếng chân người lão đảo chạy vào, cắt đứt lời nói của ông ta.

Mọi người đưa mắt nhìn ra, lại thấy một hán tử áo lam, đầu tóc rối bù, hơi hải chạy vào.

Trịnh Vũ thấy thế, thần sắc lại biến đổi, vội vàng lên tiếng hỏi :

- Tân đà chủ! Người sao thế?

Hán tử áo lam gượng đến còn cách Trịnh Vũ mấy bước, liền ngã lảo xuống đất, mặt mày nhợt nhạt, hơi thở gấp rút, gắng gượng nói :

- Bang chủ! Bách Độc môn... ái...

Ông ta đột nhiên rống lên một tiếng đau đớn, toàn thân như mềm nhũn, miệng tuy cứ mở ra, song không phát thành tiếng.

Kinh Ngư đường Đường chủ đứng bên Trịnh Vũ thấy thế, thét lên một tiếng uất ức, tung mình nhảy ra, định đưa tay điểm vào Chương Môn cùng Thái Ất hai nơi yếu huyệt của hán tử áo lam...

Trịnh Vũ thất kinh vội vàng gọi lại :

- Ngừng tay! Không được đụng vào!

Kinh Ngư đường Đường chủ nghe Bang chủ gọi thế, liền tỉnh ngộ ngay, lập tức dừng tay đứng lại.

Lại nghe hán tử áo lam kêu lên một tiếng đau đớn nữa, máu đen nơi thất khiếu cứ rịn ra, thân hình rùng mạnh một cái tắt thở chết ngay.

Đôi mắt oán giận của Trịnh Vũ bất giác nhỏ ra hai giọt nham đầu thương, ông thở ra buột miệng :

- Không ngờ bọn chúng lại đến chóng như thế!

Đoạn ông quay ra sau quát lớn :

- Tần đường chủ, lập tức truyền lệnh cho đệ tử các nơi phải khẩn cấp phòng bị...

Bỗng nghe ngoài thính có tiếng cười ha hả phát ra, tiếp theo với giọng khàn khàn nói :

- Khỏi cần!

Lời vừa dứt thì năm bóng người nhanh như điện chớp từ ngoài phi vào, hạ người ngay trước mặt Trịnh Vũ chỉ cách nhau độ tám thước.

Người dẫn đầu đứng giữa, mình cao bảy thước, da bọc lấy xương, mặc chiếc áo xám rộng phùng phình, chân đi giày cỏ. Bên mặt hai người là một trung niên hán tử cùng một đầu đà, mình cao không đầy ba thước. Hai kẻ bên trái là một trung niên nho sĩ, cùng một cụ già râu hàm quai nón, gương mặt năm người đều khác nhau, nhưng thần thái thì lạnh lùng khôn kể.

Khương Trạch mọi người thấy Trịnh Vũ là Bang chủ của một bang, vậy mà đối với sự có mặt của năm người này tỏ ra giật mình sợ hãi, đủ rõ họ đến đây không phải là một việc thường, nên đều tập trung tinh thần, lặng yên đứng chờ xem động tĩnh.

Chỉ có một mình Văn Đồng vẫn chấp tay sau lưng đứng ngược mắt nhìn trời, tỏ ra hình như không có gì trước mắt.

Sau một hồi lâu, Trịnh Vũ như lấy lại sự bình tĩnh, chấp tay nói với bọn năm người :

- Trịnh mỗ lâu nay từng ngưỡng mộ đến đại danh của Ngũ Uẩn Bách Độc môn! Hôm nay gặp nhau quả thật danh bất hư truyền. Chẳng hiểu năm vị giá lâm đến bí bang có đều chi chỉ giáo?

Thì ra ngũ quái khách này vốn là môn hạ của Nhị Hải Cung Bách Độc môn, thiên hạ thường gọi là Bách Độc ngũ uẩn.

Người đứng giữa tên là Kim Uẩn Tiêu Phong. Còn bốn người kia là Mộc Uẩn Kê Di, Hoa Uẩn Phùng Túy, Thủy Uẩn Lê Thi cùng Thổ Uẩn Can Hàng. Ngũ uẩn này lâu nay hoành hành nơi phía Nam biên cương, ít khi bước chân vào Trung Nguyên. Vì vậy nên kiến thức quảng bát như Khương Trạch, Phương Sóc cũng chỉ nghe tên chứ chưa hề thấy mặt.

Kim Uẩn nghe Trịnh Vũ nói thế, liền buông tiếng cười ha hả nói :

- Năm ngoái, Trịnh bang chủ khi dạo qua Nhị Hải, vô cớ đã thương đến bốn môn đệ tử. Lúc ấy, bởi năm người tôi đang phụng mạng đi Vô Lượng sơn bái kiến Chương môn sư tôn, nên không kịp đến tìm Bang chủ lãnh giáo. Đêm nay... ha ha... tưởng Trịnh bang chủ chớ nên từ chối vậy...

Trịnh Vũ nghe nói, đôi mày nhíu lại, mỉm cười :

- Các vị giá lâm bỉ bang, thì ra chỉ vì việc nơi Nhị Hải năm ngoái, nhưng các vị đến đây có hơi sớm, đồng thời bỉ bang Tân đà chủ có tội tình gì, mời Tiêu lão đại trả lời cho Trịnh mỗ nghe thử!

Kim Uẩn Tiêu Phong cười nhạt :

- Năm ngoái, người cùng bốn môn tuy có hẹn đến ngày Trung Thu, nhưng năm anh em chúng ta hề muốn lúc nào là làm lúc nấy, đâu cần chi những lời nói ấy. Còn vị Tân đà chủ của các người đã biết Truy Mạng Huyết Thiệp của bốn môn mà còn cố tình làm khó dễ, đâu thể trách chúng ta ra tay răn dạy...

Trịnh Vũ không đợi cho Kim Uẩn nói hết đã ngửa mặt lên trời cười lớn nói :

- À! Thuộc hạ của Trịnh mỗ không biết lễ nghi, đa tạ sự chỉ giáo của chư vị!

Đoạn ông quay sang bảo Tần Tân :

- Tần đường chủ truyền lệnh cho anh em dọn yến tiệc lên để đãi khách!

Hỏa Uẩn Phùng Túy cười lên một tiếng, đoạn lạnh lùng nói :

- Trịnh bang chủ chớ nên mệt nhọc. Hiện giờ, trời cũng gần sáng, tốt hơn đưa mạng mau lên để chúng ta còn đi!

Ha ha ha... Phó bang chủ Tư Đồ Văn đứng bên buông lên tiếng cười quái dị :

- Dân ngoài biên cương quả thật vô tri vô lễ, còn dám đến Trung Nguyên ra mắt nữa sao? Thật là trò cười!

Hỏa Uẩn Phùng Túy trợn mắt nhìn Tư Đồ Văn, trầm giọng quát lớn :

- Tư Đồ tiểu tặc, nếu người không thể nói rõ lý đó, lão sẽ cho người cốt thành tro bụi ngay cả làm ma cũng không được nữa!

Đồ Văn cười nhạt nói :

- Các người nếu chính thức đầu thiệp bái sơn, bỉ Bang chủ tự nhiên phải thiệp lễ tiếp đãi, các người lại từ chối, còn buông lời ngông cuồng không phải là vô lễ sao? Bước vào giang hồ mà chẳng hiểu chút gì của giang hồ cả, không phải là bất trí còn gì?

Kim Uẩn Tiêu Phong hừ một tiếng lạnh lùng xen lời :

- Nói vậy chúng ta cần phải nhờ Tư Đồ phó bang chủ chỉ giáo trước đã!

Tư Đồ Văn lạnh lùng nói :

- Đâu dám, bốn Phó bang chủ cũng đang muốn lãnh giáo vài chiêu kỳ công tuyệt học của Bách Độc môn xem sao!

Kim Uẩn Tiêu Phong cười ha hả :

- Được, được! Quý Phó bang chủ nếu có lòng ấy, anh em chúng tôi xin chiều theo vậy.

Lời vừa dứt, hai bên đã bắt đầu tiến lên.

Trịnh Vũ bỗng vói tay cản lại :

- Khoan đã! Trịnh mỗ còn có một việc muốn hỏi!

Kim Uẩn Tiêu Phong sa sầm ngay nét mặt :

- Việc gì nữa?

Trịnh Vũ điềm nhiên nói :

- Năm trước Trịnh mỗ vô ý đả thương đệ tử của quý môn đó là tình thế bất đắc dĩ, nhưng với nguyên nhân xảy ra việc này cũng do mười hai đệ tử của bỉ bang đến Nhị Hải hái thuốc, bị quý phái giết chết mà ra. Tưởng quý Tán lệnh chủ ắt cũng hiểu biết điều ấy chứ?

Kim Uẩn Tiêu Phong cười khinh :

- Anh em chúng tôi chỉ biết đến quý bang theo lời đã ước, ngoài ra không hiểu gì cả!

Trịnh Vũ giận hỏi :

- Chẳng lẽ quý Tán lệnh chủ không đến sao?

Kim Uẩn Tiêu Phong lạnh lùng :

- Khi nào quý Bang chủ thắng được anh em chúng ta, Tán lệnh chủ tự nhiên có mặt để thanh toán vậy!

Trịnh Vũ quá tức, bật lên tiếng cười gằn :

- Được, chừ vị từ xa đến tức là khách, vậy đêm nay thắng phụ như thế nào,

xin cho biết cao kiến?

Kim Uẩn cười ha hả :

- Quý Bang chủ khách sao làm chi như thế?

Đoạn ông quay sang nói với bốn người trong bọn :

- Chúng ta dùng Ngũ Hành Bách Tuyệt trận để nhờ Trịnh bang chủ chỉ giáo vậy!

Lời dứt thì Thổ Uẩn Can Hàng đã lập tức xoay chiếc túi da trâu đeo trước ngực, bước tới ba bước đứng yên bất động.

Tiếp theo là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa Tứ uẩn đồng lúc chia ra thành năm phương vị theo lối Ngũ Hành dàn trận đứng chờ.

Kim Uẩn Tiêu Phong dùng cây trường kiếm màu vàng. Mộc Uẩn sử dụng cây sáo gỗ.

Hỏa Uẩn dùng chiếc bình sắt. Còn Thủy Uẩn thì cầm cây cần dài màu đen.

Năm người dàn trận xong xuôi, Thổ Uẩn liền phát ra tiếng cười ngạo nghễ, lên giọng nói :

- Chỉ cần kẻ nào vào đây đi một vòng mà không bị thương tích, thì năm anh em chúng tôi sẽ dùng hai tay dâng đầu tức khắc!

Lời nói ngông cuồng tự kiêu ấy khiến cho bọn Khương Trạch mọi người là kẻ ngoại cuộc nghe thấy cũng phải tức giận. Văn Đồng “hừ” lên một tiếng lạnh lùng.

Riêng về Trịnh Vũ đã biết Ngũ Hành Bách Độc trận hung hiểm khó lường, lâu nay chưa từng nghe ai vào mà còn sống ra được. Vì vậy nên cũng có danh từ là Tử Vong trận.

Không ngờ Ngũ uẩn vừa đến đã dụng ngay trận này. Văng trán ông ta cứ nhú động, tim hồi hộp đập. Nhưng vì là Bang chủ của một bang, đâu chịu tỏ ra yếu ớt, ông cười nói :

- Các vị đã coi trọng bỉ bang nên mới dùng tuyệt học trấn sơn của quý môn đem ra phô diễn, Trịnh mỗ tình nguyện kiến thức một phen!

Lời ông vừa dứt, bỗng nhiên phía sau có bóng người vụt tới, lên tiếng nói :

- Ngũ Hành trận nhỏ như thế này, cần chi Bang chủ phải ra tay, để bốn tọa đẹp cho!

Trịnh Vũ xem thấy thì ra là Kinh Ngư đường Tần Tân, ông liền khẽ lắc đầu :

- Trận này hiểm độc lắm đấy, Tần đường chủ nên cẩn thận mới được!

Tần Tân cung thân đáp :

- Đa tạ Bang chủ đã lo lắng, bốn tọa xin nghe theo lời căn dặn!

Lời dứt thì ông ta đã quay người đưa tay ra sau rút lấy cây quạt sắt trên phất da trâu to có thể che được nửa thân người. Ngày thường đối địch, ông ta ít hay dùng đến, hôm nay vì biết tình thế hiểm nguy nên chẳng dám sơ hở.

Hai tay ông vừa rung động, chân khẽ dậm đã lướt đến trước trận đấu, lập tức sử dụng chiêu Kim Hồng Quán Nhật đánh ngay vào mặt Mộc Uẩn.

Mộc Uẩn thấy quạt chưa đến mà kinh phong đã áo đảo mạnh vô cùng, trong lòng không khỏi rúng sợ, vội vã lách mình né tránh. Thuận đà quét cây sáo gỗ vào hông họ Tần, luồng gió phát ra tiếng kêu vi vút.

Tần Tân lạnh lùng hừ lên một tiếng, hai chân nhóm lên, cung thân né tránh, rồi xẹt một cái trả ngay chiêu Khổng Tước Khai Vĩ, chiếc quạt xòe ra, kinh phong từng lớp một bắn vào Mộc Uẩn.

Hỏa Uẩn Phùng Túy lệ làng phóng mình đến bên cạnh Tần Tân. Chiếc lọ sắt cầm nơi tay đánh ra một thức Hoành Tảo Thiên Quân thế tợ lôi đình, nhằm ngay eo của đối phương đánh tới.

Tần Tân nhảy dang né tránh, liền trả ngay thế Dạ Chiến Bát Phương, gió cuộn ào ào, tung ra tứ phía.

Phùng Túy biết đối phương đã trúng kế, khẽ cười một tiếng, hai tay nâng chiếc lọ sắt lên, lập tức một ngọn lửa đỏ phun ra nhằm ngay đối phương ập tới...

Tần Tân quát lên một tiếng, Thiết Cốt Phiến từ chiêu Dạ Chiến Bát Phương hóa ra thành Phong Vân Tế Hội, tận dụng nội gia kinh khí đập vào ngọn lửa đang phun tới.

Lạ thay, ngọn lửa từ đỏ hóa thành xanh và khi gặp ngọn gió của đối phương liền tắt phụp. Tiếp theo là tiếng cười đắc chí của Hỏa Uẩn Phùng Túy.

Tần Tân trong lòng nghi ngại, không biết điều gì, thì một lùm khói trắng xông lên nức mùi, đầu óc choáng váng, trước ngực ran đau, chỉ còn rống lên một tiếng, liền nhào ngay xuống đất mê man.

Trong bọn Ngân Hán bang lại vụt ra hai người, nhảy thẳng vào Ngũ Hành Bách Tuyệt trận.

Kim Uẩn Tiêu Phong cười lên ha hả :

- Muốn chết thì vào thêm mấy đũa nữa chẳng ngại!

Tiếng cười vừa dứt thì Kim, Mộc, Hỏa Tam uẩn lệ làng đóng ngay cửa trận lại, vây lấy hai người vào chính giữa.

Hai người của Ngân Hán bang, một là Phó bang chủ Tư Đồ Văn, người kia là Thiên Nga đường chủ Từ Phi. Hai người lẽ ra định cứu Tần Tân ra khỏi trận trước, rồi sẽ thiết kế công trận, không ngờ chân vừa chấm đất đã bị dồn ngay vào giữa, thành thử không còn cách nào để cứu Tần đường chủ nữa.

Tư Đồ Văn liền lớn tiếng nói :

- Từ đường chủ, chúng ta kiến thức Ngũ Hành độc trận trước cũng tốt vậy!

Lời dứt thì tay mặt đưa ra với thế Khai Thiên Bích Địa đánh ngay vào Kim Uẩn Tiêu Phong.

Tư Đồ Văn có tiếng là Thiết Chương Kim Đan, nên chương lực đâu phải tầm thường, chỉ thấy đẩy ra một cái, lập tức cuồng phong nổi dậy cát bụi tung bay.

Kim Uẩn Tiêu Phong thét lên một tiếng. Thân hình lách sang một tí, lưỡi trường kiếm vung lên, chớp lóe như điện xẹt nhắm ngay vai mặt của Đồ Văn xả xuống.

Đồ Văn cười nhạt một tiếng, nhích vai né tránh đoạn vung chỉ định điểm vào lưỡi kiếm vàng...

Bỗng nghe Trịnh Vũ bên ngoài vội vã kêu lên :

- Lưỡi kiếm có chất độc, không được đụng vào...

Nhưng thế tiến của Đồ Văn quá ư mau lẹ, đợi khi nghe lời nhắc nhở thì ngón tay đã chạm phải sóng lưỡi rồi. Ông ta liền cảm thấy một hơi lạnh buốt xương, đầu ngón tay tê cứng, chất lạnh tê ấy dần dần chuyển lên bả vai, ông ta sợ hãi vô cùng.

Lẹ như chớp, mũi kiếm ấy lại chém tiếp một đường. Đồ Văn vừa vận khí tụ phong lấy mấy nơi yếu huyệt để phòng ngừa độc khí lan ra, vừa vội vã lách mình né tránh thế công của đối thủ.

Bỗng nghe một tiếng kêu thảm khốc bên tai, Thiên Nga đường chủ Từ Phi



đã bị Mộc Uẩn dùng sáo gỗ thổi ra một chất độc khiến cho đầu óc choáng váng, kế tiếp là lọ sắt của Hỏa Uẩn đánh nhằm vào hông, ngã ngay xuống đất tức thì.

Tiêu Phong đắc ý cười lên như sấm, vun vút chém nhanh ba đường kiếm, bức cho Đồ Văn phải một phen lúng túng.

Bên ngoài, Ngân Hán bang chủ Trịnh Vũ nhìn thấy các tay cao thủ của mình đều bị hại, trong lòng nóng như lửa đốt, hai tay nắm chặt, đôi mắt đỏ ngầu nhìn đăm đăm vào trận, chỉ còn đợi Đồ Văn nếu một khi bị bất trắc, ông liền nhào vô can thiệp.

Khương Trạch là người lão luyện giang hồ, liền nhận biết ngay chất độc của bọn Ngũ uẩn quyết không thể dùng võ công mà giải quyết được, suy nghĩ giây lâu, ông bèn từ từ đến bên Văn Đồng kề tai khẽ nói...

Trong lúc ấy, chất độc trong người Phó bang chủ Tư Đồ Văn đã từ từ lan ra, tuy ông đã bế mấy huyệt đạo, nhưng vẫn vô hiệu quả, tay chân bắt đầu yếu ớt, thể đánh bắt đầu chậm chạp.

Kim Uẩn Tiêu Phong đôi mắt sành đời vừa thấy đã biết ngay kẻ địch đã đến hồi kết liễu, nên cười ha hả nói :

- Niệm tình người là Phó bang chủ, vậy để cho người chết một cách dễ coi! Lời dứt, thì đường kiếm đã nhằm vào hông Đồ Văn chém xả tới...

Đồ Văn thấy thế mà không còn tránh được nữa, chỉ đành cắn răng vận dụng bình sanh công lực dồn vào song chưởng thí mạng đánh ra...

Đây là lối ngọc đá chọi nhau, hai đàng kẻ bại người thương, quyết không tránh khỏi.

Nhưng Ngũ uẩn thuộc về hàng cao thủ, đâu phải chẳng biết chưởng lực của Đồ Văn vừa đánh ra. Hỏa Uẩn với Mộc Uẩn đã hợp nhau chống cự.

Mạng sống của Tư Đồ Văn trong thế chỉ mảnh treo chuông, bỗng nghe một tiếng quát lớn :

- Ngừng tay!

Tiếp theo là một tiếng rít vang tai, một bóng người áo xám cùng một bóng người áo lam nhanh như điện xẹt, tung ngay vào giữa trận.

Bóng người áo lam đi sau mà đến trước, vượt qua bóng áo xám, tà áo khẽ phất nhẹ trên không, lập tức đẩy bóng người áo xám trở ra ngoài vòng trận.

Không người áo lam chân vừa chấm đất đã chụp ngay Đồ Văn lia ra khỏi trận...

Động tác quá ư mau lẹ khiến cho Kim, Mộc, Hỏa Tam uẩn tập trung thể đánh nhằm vào Đồ Văn, nhưng giờ lại là bóng người áo lam hoàn toàn chịu thể...

Bùng! Bùng! Bùng!

Ba tiếng đồng vang lên, bóng người áo lam vẫn đứng yên bất động, trái lại đối phương thấy đều lão đảo lùi sau mấy bước.

Bóng người áo lam bị đẩy dội ra chính là Ngân Hán bang chủ Trịnh Vũ. Ông ta nhìn thấy người áo lam ấy chính là Vũ Văn Đồng, trong lòng đã yên dạ, bỗng thấy thân hình của Đồ Văn bay bổng trên không, vội vã đưa tay ra chụp lấy.

Bầu không khí bắt đầu nghiêm trọng. Ánh trăng mờ đã nghiêng hẳn phía Tây, tứ bề im lặng như tờ.

Ngũ uẩn đã biết chạm phải tay kinh địch chưa từng gặp qua, sắc mặt ngạo nghễ đã biến mất, ai nấy giữ chặt lấy phương vị của mình, mắt chăm chăm nhìn vào địch thủ.

Đôi mắt của Văn Đồng lạnh lùng như băng tuyết quét nhìn năm người một lượt, trầm giọng nói :

- Với hành vi cố ý đả thương người, đáng lẽ không thể tha thứ được, nhưng niệm tình Trịnh bang chủ có lòng hòa giải, nên cung chẳng làm khó các người!

Nói đến đây hai luồng nhân quang của chàng như phát ra điện sáng nhìn vào Kim Uẩn Tiêu Phong gần từng tiếng một :

- Mau đưa thuốc giải độc ra đây!

Tiêu Phong nghe nói liền biến sắc, vội đưa mắt trao đổi với bốn đồng đảng, đoạn tăng hắng một tiếng, chậm rãi nói :

- Các hạ xen vào can thiệp, xin cho biết sư môn lai lịch, đừng anh em chúng tôi có bề chiêm ngưỡng tuyệt môn!

Văn Đồng hừ lên một tiếng, sầm nét mặt nói :

- Chớ có lời thôi! Mau đưa thuốc giải ra ta sẽ tha cho các người được sống!

Tiêu Phong cười nham hiểm :

- Nếu anh em chúng tôi không ưng thuận, các hạ lại làm gì?

Văn Đồng ngửa mặt sang nơi khác, lạnh lùng nói :

- Chỉ sợ không tùy ý theo các người được chứ!

Chàng vừa nói hết câu, Bách Độc ngũ uẩn đã lạnh lẽo di động, biến đổi trăn trở thành những ngôi vị khác...

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 27**

Nhị Hải lão quý

Kim Uẩn Tiêu Phong hai tay cầm trường kiếm đứng ngay trước mặt Văn Đồng.

Mộc Uẩn hai tay cầm tiêu đang định đưa lên miệng thổi.

Phùng Túy giơ cao lọ sắt, chúc miệng xuống đất.

Thủy Uẩn đưa tay ngang ngực.

Thổ Uẩn thì đưa tay vào túi da, định bốc những mũi độc châm tung ra.

Văn Đồng đứng sững như núi đưa mắt quét nhìn đối phương, lớn giọng quát :

- Thế nào? Các người lại định động thủ sao?

Lời chàng vừa dứt thì Ngũ uẩn đã hè nhau ra tay, bóng khói tròn, khói độc cuồn cuộn tỏa ra một vùng, siết lấy Văn Đồng không còn nơi hở.

Văn Đồng khê rống lên một tiếng, hai tà áo rộng phất ra, thân hình như múa máy trong đám bụi mù của chất độc.

Ngũ uẩn cảm thấy như có hàng trăm bóng người áo lam trước mặt. Một luồng tiềm lực mạnh như bài sơn đảo hải từ trên éo xuống.

Lập tức... năm thân mình lẫn lộn không ngớt, những tiếng hự vang lên, khói độc cũng đều tung bay tứ phía, phút chốc không còn thấy tăm thấy dạng.

Tiếng im gió lặng, bầu trời lại quang đãng. Mọi người mở mắt ra nhìn thấy Văn Đồng vẫn đứng y chỗ cũ, thần uy凛冽. Còn Bách Độc ngũ uẩn thấy đều nằm lăn xuống đất không hề cử động.

Mấy trăm bang chúng của Ngân Hán bang người nào người nấy cứ đứng há mồm ra nhìn sững, trong óc họ thiếu niên áo lam ấy là kẻ phi phạm xuất thế.

Ngay cả Bang chủ Trịnh Vũ đã từng lịch duyệt giang hồ lâu năm các trận lớn nhỏ đều thấy qua, nhưng chưa từng thấy môn thần công cái thế Vạn độc bất xâm ấy. Ông ta tỏ ra vừa kinh dị vừa kính phục, lật đặt tiến lên định nghiêng mình thi lễ.

Văn Đồng liền khoát tay ngăn cản, mỉm cười nói :

- Khách quý còn đang nằm trên mái chái Tây, Trịnh bang chủ sao lại thất lễ đến thế?

Trịnh Vũ nghe nói ngơ ngác, nhưng ông như hiểu ra, lập tức quay sang hướng Tây cung tay lớn tiếng nói :

- Trên mái nhà gió lạnh sương sa, Tân lĩnh chủ sao không xuống để gặp mặt?

Ha ha ha.

Một tràng cười sang sảng chấn động cả không gian, cái nhà nơi chái Tây tối đen một màu, bỗng nhiên có một bóng hình vụt lên cao như con đại điều rồi lộn người giữa không gian, một thân người nhẹ nhàng đặt chân xuống ngay sân đấu.

Tiếng cười vừa dứt, người đã hiện ra, mọi người đưa mắt nhìn xem. Thì ra là một cụ già mi dài, đầu sói, mình mặc áo màu huyền, ốm tong teo như que củi.

Người này chính là Bách Độc môn Nhị Hải lão quỷ Tán Linh hùng cứ nơi chốn biên cương về hướng Nam.

Sau khi hạ chân xuống đất xong ông ta bèn đưa mắt nhìn bọn Ngũ uẩn đang nằm dưới đất rồi như không thèm đếm xỉa gì đến Trịnh Vũ, đưa tay chỉ ngay người Văn Đồng nghiêng rằng nói :

- Nhãi con lớn mật, cả gan dám can thiệp vào những việc thị phị, đả thương môn hạ của ta, có lẽ người không còn muốn sống nữa thì phải?

Văn Đồng cười nhạt nói :

- Có phải các hạ là “Lão quỷ” chăng?

Tán Linh khẽ cười một tiếng nói :

- Nhãi con đã biết uy danh của bốn Lĩnh chủ, còn không ngoan ngoãn chịu chết?

Văn Đồng thản nhiên nói :

- Các hạ nếu còn dương danh múa vuốt, bốn thiếu gia sẽ đưa người về trời ngay lập tức!

Tán Linh dùng dùng nổi giận, tay mặt vung ra, xuống chưởng đánh vào người đối phương.

Văn Đồng hừ một tiếng lạnh lùng, tay mặt khẽ phất ra.

Hai tiềm lực chạm nhau, đánh “bùng” một tiếng như sét rền, cuồng phong tung bay tứ phía Tán Linh lão đảo lùi sau ba bước, mặt tái mét như đồng, đôi mắt trợn trừng nhìn chăm chặp vào Văn Đồng, cơ hồ không tin trước mắt là sự thật.

Văn Đồng vẫn đứng yên một chỗ, thần thái bình tĩnh như chẳng có việc gì, miệng vẫn mỉm cười nói :

- Thế nào, có muốn thử nữa chẳng?

Tán Linh giận đến tóc râu dựng ngược, mặt hiện sát khí, chẳng nói chẳng rằng âm thầm vận dụng chân lực chuẩn bị ra tay...

Văn Đồng giả vờ không hay biết, miệng vẫn tiếp :

- Tại hạ cùng Bách Độc môn các người không thù không oán, Ngũ uẩn bị thương là tự chuốc lấy, còn việc xích mích giữa quý môn với Trịnh bang chủ, sai lầm vẫn ở nơi các người.

Nếu giờ chịu đưa thuốc giải độc ra, tại hạ sẽ không câu chấp, ai nấy đều giảng hòa.

Tán Linh buông lên tiếng cười nham hiểm, giả vờ chẳng nghe thấy, tay mặt từ từ đưa lên ngang ngực, rồi mạnh mẽ đẩy ra.

Trịnh Vũ đứng bên nhìn thấy, không khỏi thất kinh la lớn :

- Bách Độc Quỷ Trảo!

Lời của Trịnh bang chủ vừa thốt ra, bàn tay của Tán Linh cũng đã đưa tới, năm ngón tay lẹ làng chụp vào đối phương.

Văn Đồng bức tức nhú mày, trầm giọng quát :

- Đồ chẳng biết phải quấy gì cả!

Vừa quát chàng vừa vung chưởng đánh ra, vận dụng Lưỡng Nghi chân khí tập trung toàn lực.

Lập tức năm luồng độc khí nơi đầu năm ngón tay của Tán Linh bị Lưỡng Nghi chân khí của đối phương hóa giải một cách vô hình vô bóng, đồng thời một tiềm lực mạnh mẽ vô cùng từ từ trấn áp vào ngực Lão quỷ, khiến ông ta thất sắc vội vã nhảy dang ra sau mấy trượng né tránh.

Cũng may ông ta đã ứng biến mau lẹ, vậy mà cũng bị chấn động của luồng tiềm lực, mặt mày đỏ bừng, máu trong ngực trào lên, chân khí hình như sắp

bị tàn mác.

Phải biết Văn Đồng không phải giết không được Lão quỷ, chỉ sợ một khi bị thất thủ, ông ta liều mạng tung độc khí ra làm mọi người chung quanh phải bị họa lây, nên chàng mới dùng bảy thành Âm Nhu cùng ba thành Dương Cang đánh ra để cho Lão quỷ có thể thoát thân một cách êm đẹp.

Văn Đồng đợi cho độc khí của đối phương tàn mác cả mới ngưng tay lớn tiếng :

- Thất phu vô trí, nếu không mau trao thuốc giải độc ra, ta sẽ giết người lập tức!

Tán Linh tuy đã khiếp sợ công lực tuyệt kỳ của đối phương, nhưng đã xưng hùng nơi chốn Nam Cương, đâu chịu công khai tỏ ra yếu ớt, nên cũng lên tiếng :

- Bốn Linh chủ đã bị thất bại, đương nhiên sẽ làm y theo lời người, nhưng các hạ đã nhúng tay can thiệp, vậy thì Đoan Ngọ sang năm dám đến Vô Lượng sơn để thanh toán mỗi nợ này chăng?

Văn Đồng cười nhạt :

- Được! Lúc ấy tại hạ sẽ đến Vô Lượng sơn xem có phải là long đàm hồ huyết gì chăng!

Tán Linh hừ lên một tiếng, lấy trong người ra một chiếc lọ ngọc, trút bước hường thuốc màu vàng giơ tay lên nói :

- Tiếp lấy thuốc giải!

Liền bắn sang người của Văn Đồng.

Văn Đồng mỉm cười đưa tay tiếp lấy ba viên thuốc trao cho Trịnh Vũ, đợi cho hạ thuộc của Ngân Hán bang uống thuốc xong, thần sắc trở lại như thường, chàng mới yên dạ búng mười ngón tay một cái, thì triển cái thể thần công linh không giải huyết cho bọn Ngũ uẩn đang nằm dưới đất.

Bọn Ngũ uẩn như người bệnh nặng mới bớt, lom khom đứng dậy, đôi mắt oán hờn nhìn vào người Văn Đồng.

Văn Đồng trầm giọng nói :

- Các người khỏi cần giả vờ oan tức, nên nhớ rằng các người đã bị Dương Cang Càn Sát của ta đả thương, trong nội mười hôm trở về đến biên thù tìm một hang động cửa âm vào đây điều dưỡng thời gian ba tháng, mới hy

vọng sống sót được, nếu không thì sợ các người không thể sống sang năm đợi ta đến thu dẹp đấy!

Tán Linh mặt mày biến sắc, vừa cười vừa nói :

- Các hạ chớ có ngông cuồng, món nợ này bốn Lệnh chủ sẽ có cách lấy lại vừa vốn vừa lời!

Văn Đồng lớn tiếng quát :

- Nhớ đấy! Sự gây hấn giữa Bách Độc môn cùng Ngân Hán bang đã do ta ra mặt phân xử rồi. Từ nay về sau, Bách Độc môn nếu còn động đến một cây cỏ của Ngân Hán bang, chớ trách ta dùng thủ đoạn độc ác để đối phó nhé! Cút mau!

Lão quý Tán Linh dùng đôi mắt giận dữ đăm đăm nhìn chàng, giây lát mới lên tiếng nói :

- Được! Đoan Ngọ sang năm, chỉ cần các hạ không thất tín, bằng không Ngân Hán bang sẽ không chừa lại một tắc cỏ!

Nói dứt liền quay sang bọn Ngũ uẩn quát :

- Đi!

Tà áo khê phất, người đã tung lên cao đi mất.

Bọn Ngũ uẩn như gà rù, cố gắng đề khi tung mình theo sau Lão quý.

Ánh trăng đã tắt, vầng thái dương cũng đã ló đàn nơi mõm núi Đông, gió sớm dịu dàng thổi, đầu óc ai nấy đã bắt đầu vui vẻ.

Trịnh Vũ vội vã đến trước mặt Văn Đồng cung thân kính cẩn lên tiếng :

- Đại đức không thể thốt lời cảm tạ được. Từ nay về sau, nếu thiếu hiệp có gì sai khiến, Trịnh mỗ cùng anh em bỉ bang nguyện dù có đạp lửa năm gai cũng không dám chối từ.

Văn Đồng vội vàng trả lễ, đỡ ngay Trịnh Vũ đứng dậy, khiêm tốn nói :

- Trừ ác giúp thiện, vẫn là công việc của mọi người, tại hạ chẳng qua ra tay chút đỉnh, đâu dám nhận lời quá đáng của Trịnh bang chủ vừa rồi.

Trịnh Vũ nghiêm nghị nói :

- Chúng ta là người võ lâm, lúc nào ân oán cũng phân minh. Được người giúp cho một bát nước cũng phải kiếm cách trả ơn thay, huống hồ thiếu hiệp không những cứu vãn được sự tồn vong của bỉ bang, đồng thời các việc oán cừu của Trịnh mỗ trước kia cũng đều trút vào người thiếu hiệp



cả...

Dịch Thành không đợi Trịnh Vũ nói dứt, đứng bên xen lời :

- Trịnh huynh đã có thành ý như vậy, Vũ Văn thiếu hiệp cũng chẳng nên khách sáo làm chi!

Nói đến đây, bỗng ông đưa tay sờ bụng cười nói :

- Trịnh huynh, tốt hơn khoan nói gì đã, nên hiểu giờ đây việc khẩn cầu cấp nhất là gì không?

Trịnh Vũ nghe nói liền cười ha hả :

- Nếu Dịch huynh không nhắc, đệ cũng quên mất, thật thất kính quá đổi!

Đoạn truyền lệnh cho bang chúng lập tức bày yến tiệc nơi đại thính.

Chẳng mấy chốc, giữa đại thính đã được bày ra bữa tiệc linh đình.

Trịnh Vũ lần lượt mời khách vào bàn. Qua một trận dùng sức, giờ ai nấy đều cảm thấy bụng đã đói, thấy rượu thịt ngon lành, mọi người thẳng tay ăn một bụng no say.

Bữa yến tiệc vui vẻ kéo dài mãi đến hừng đông mới tan. Vũ Văn Đồng cũng đồng bọn vội vã cáo lui lên đường.

Ra khỏi thành Khai Phong, thuận trời còn sớm, người đi thừa thớt, cả bọn đua nhau thi triển khinh công, thẳng đường Khuyển Ngưu sơn tiến bước.

Cho đến trưa, mọi người mới đến Hạnh Gia Trấn, một thị trấn nhỏ thuộc vùng phố cận Khuyển Ngưu sơn.

Thị trấn cận sơn này rất vắng lạnh, cả thị trấn chỉ vồn vện có một tửu điểm nhỏ và cũng rất thưa thớt người vắng lai. Ba bốn tên điểm tiểu nhị đều ngồi khoanh tay nhàn nhã.

Bọn Văn Đồng vừa bước vào cửa, liền nghe có tiếng bảo lớn :

- Thượng khách đến!

Tiếng hô ấy làm cho mấy tên điểm tiểu nhị đang ngồi gật gù giật mình đứng dậy, vội vã chạy ra tiếp rước. Tên điểm tiểu nhị cao lớn trong đám bước đến trước dẫn đường đưa bọn Văn Đồng lên thẳng trên lầu.

Mộc Tư ngay từ lúc lên lầu đưa mắt quét ngang một vòng, khẽ nhú mày, đoạn làm ngơ đi thẳng lên trên.

Văn Đồng kêu thức ăn xong, điểm tiểu nhị vâng dạ lui xuống lầu. Phương Sóc mới dùng tay chấm nước tra viết mau lên bàn :

“Tửu điểm này có nhiều điều đáng nghi, nên cẩn thận đề phòng thì hơn.”

Mọi người nhìn nhau hội ý. Bỗng dưới lầu một giọng nói khàn khàn phát ra :

- Thế nào, các người sợ ta ăn không trả tiền phải không?

Tiếp theo nghe tiếng bước chân “lốc cốc” nơi cầu thang, hai người bước thẳng lên lầu.

Đi trước là một hành khất áo vá trăm miếng, đầu chít khăn, mặt đầy đặn. Phía sau là một trung niên thư sinh, ngũ quan tuấn tú, mình mặc chiếc áo rách, đầu đội khăn, chân mang giày cũ, tay phất chiếc quạt chỉ còn mấy cọng nang đen lay láy.

Hai người vừa lên đến lầu, tiến ngay đến chiếc bàn kê gần cửa kéo ghế ngồi mạnh xuống.

Lão hành khất đập tay xuống bàn, đưa mắt nhìn tên tiểu nhị đang hăm hăm tiến theo sau, cười bảo :

- Tiểu nhị, mỗi hàng đã đến cửa, chớ có làm bộ nhăn nhó khó coi lắm, mau đem rượu thịt lên đây, không lẽ người sợ chúng ta chết ngay không thu được tiền hay sao chớ?

Tên tiểu nhị nghe nói, sắc mặt liên tiếp biến đổi mấy lần, gượng cười đáp :

- Lão đại nhân nói vậy chứ tiểu nhân này đâu dám!

Lão hành khất ha hả cười :

- Vậy mới phải chứ, mau đem rượu thịt lên đây!

Tiểu nhị vâng dạ luôn miệng, đoạn quay lưng vội vàng xuống lầu. Chẳng mấy chốc, rượu thịt bưng lên ngổn ngang, phân ra dọn nơi bàn Văn Đồng và lão hành khất.

Lại thêm mấy tiếng “lốc cốc” khua động nơi cầu thang, ba người lại lên đến. Dẫn đầu là một lão già mặc áo bào trắng, theo sau là hai đại hán tướng mạo quái dị.

Cả ba tiến đến chiếc bàn đối diện với lão hành khất, kéo ghế diềm nhiên ngồi. Tiểu nhị không đợi bọn họ kêu, vội vã đem rượu thịt bày dọn đàng hoàng.

Lão già áo trắng bưng ly rượu lên nhìn qua, đoạn đưa lên miệng uống một hơi đến cạn, gật gù khen :

- Ngon thật!

Tên đại hán ngồi bên cạnh bỗng nói nhỏ :

- Sơn khê tửu điểm, lão ca nên cẩn thận đề phòng kẻ trong rượu có độc!

Lão già cười :

- Không sao, ngu huynh tự tin đôi mắt của ngu huynh lắm, đệ cứ yên lòng ăn uống no say đi!

Nói đoạn lại nâng ly uống ngon lành. Hai tên đại hán cũng theo đó uống cạn hai ly.

Một tên đang cầm đĩa định gắp thịt, bỗng tên kia cản lại :

- Rượu tuy an toàn, song thịt biết có gì không?

Lão già nghe nói, đưa mắt nhìn kỹ vào mấy món ăn, lại hít vào hai hơi dài, ha hả cười bảo với hai tên đại hán :

- Lão đệ cứ yên tâm mà ăn đi!

Nói đoạn đưa đĩa gắp lấy mấy miếng đưa vào miệng. Ba người thi nhau ăn uống ngon lành.

Bọn Văn Đồng thấy họ vậy, tuy sự nghi ngờ trong bụng đã tiêu tan, song vẫn chưa ai dám động đến rượu thịt.

Bỗng nghe trung niên thư sinh ngồi nơi bàn lão hành khất lắc đầu nói :

- Diệu thật! Diệu thật! Chánh là anh hùng cùng xem như nhau có khác, mỹ tửu đã không có độc vậy đây mời một ly!

Lời vừa dứt, ly rượu trước mặt trung niên thư sinh bỗng bay rụt lên, nhắm ngay về hướng lão già áo trắng đang ngồi.

Lão già nghe nói, lạnh lùng đưa mắt nhìn qua trung niên thư sinh, thấy ly rượu bay đến, khẽ phất tay, một luồng tiềm lực cuộn cuộn đẩy ra. Chiếc ly rượu bay đến trước mặt ông xoay một vòng, bỗng vung cao ba thước và như hết thế, đột nhiên nghiêng qua một bên, rượu trong ly bắn tung ra ngoài.

Lão già áo trắng nhất thời không kịp đề phòng, nên bị rượu tưới ướt cả đầu lẫn mặt.

Trong lòng không khỏi giật mình, tung người nhảy ra khỏi chỗ cất giọng quát :

- Khá khen cho tên cùng toán kia không biết sống chết, phen này lão gia

quyết cho người một trận để người biết lợi hại của lão gia!

Tay mặt phất ra, năm ngón tay như điện chớp chụp vào bả vai trung niên thư sinh.

Trung niên thư sinh vừa thấy năm ngón tay của đối phương kề đến mình, thành linh khẽ nhún cánh vai, thân người y nhiên không động đậy tí nào, song lạ thay năm ngón tay chỉ vờ giữa không.

Hai tên đại hán nãy giờ ngồi im, bỗng quát to một tiếng, cả hai phân nhau hai bên công thẳng đến người trung niên thư sinh.

Chỉ nghe một tiếng “đùng”, ly chén trên bàn nhào đổ tứ tung.

Trung niên thư sinh đã nhanh nhẹn lách qua chỗ ngồi khác, đột nhiên đưa đũa gắp hai miếng đùi gà vung mạnh với thân pháp linh diệu, diệu bộ đùa giỡn.

Bỗng nghe “lách tách” mấy tiếng, lão già áo trắng cùng với hai tên đại hán thối lui mấy bước, đồng thời bước tiếng “đùng! đùng! đùng!” tiếp theo, nền lầu ván lay động mạnh, ba thân người nối tiếp nhau ngã nằm không cựa quậy.

Lão già áo trắng miệng ngậm trăm miếng đùi gà, hai đại hán mỗi người một trứng vịt mặn nhét chặt vào miệng.

Văn Đồng không khỏi thầm khen thân pháp linh diệu của trung niên thư sinh. Song chàng không hiểu sao thương thế của ba người ấy ngó qua thấy chẳng có gì mà lại nằm im không nhúc nhích được?

Trung niên thư sinh điềm nhiên đứng dậy, chỉ vào ba người đang nằm cười khẩy nói :

- Tưởng Bách Độc môn lợi hại lắm chứ, không ngờ nay mới biết bọn người cũng chỉ là chiếc bóng thôi. Lão phu đem những vật người định hại người trả lại cho người đấy!

Lão hành khất cũng đứng dậy cười bảo với ba người đang nằm :

- Các người chớ có sợ và cũng đừng làm bộ chết như vậy, biết dùng độc tất có thuốc giải, vậy người tự một mình giải lấy, lão phu cam thất lễ vậy!

Nói đoạn cùng trung niên thư sinh chậm rãi bước xuống lầu.

Khương Trạch vội vàng đứng dậy bước nhanh đến trước gọi :

- Nhị vị xin dừng bước!

Lão hành khất nghe gọi liền ngoảnh đầu lại dòm, bỗng nhe răng cười bảo :

- Tưởng ai chứ sớm biết là anh thì chúng tôi khỏi phải nhọc công lo xa, giờ tôi và anh đều có việc cần, hôm khác sẽ gặp nhau vậy!

Và đột nhiên nghiêm sắc mặt :

- Rượu và thịt nơi bàn các anh đều đã bị bọn Bách Độc môn bỏ thuốc độc, đồ của chúng tôi cũng bị như nhau, song không ngờ đối tượng hạ độc của bọn họ lại là anh, xem vậy hôm nay các anh chỉ còn cách hứng gió đỡ dạ mà thôi!

Nói đoạn, lại ha hả cười rồi vội vàng kéo tay trung niên thư sinh xuống lầu.

Khương Trạch lắc đầu, quay về bàn. Văn Đồng nóng nảy hỏi :

- Hai người ấy là ai vậy?

Khương Trạch đáp :

- Lão hành khất là Quán Hoành. Còn trung niên thư sinh danh gọi là Nhi Trọng.

Dịch Thành rất đổi kinh ngạc, buột miệng hỏi :

- Có phải Khất Tiên và Nho Thánh trong Võ lâm Tam lão không?

Khương Trạch gật đầu :

- Chính họ, song đã ba mươi năm chẳng thấy họ xuất hiện trên chốn giang hồ, nay chẳng hiểu vì cớ gì mà cả hai lại đồng xuất hiện một lượt.

Văn Đồng nhíu mày :

- Thôi mặc họ, giờ rượu thịt đã bị đầu độc, tốt hơn chúng ta nên rời khỏi nơi đây cho rồi.

Nói đoạn đứng dậy dùng chân đá lật ngựa tên thuộc hạ Bách Độc môn lên :

- Các người hành động như vậy cũng đáng tội chết. Song có giết bọn người cũng chỉ nhóp tay thôi, người hãy về báo với Lão quý ráng đợi đến sang năm, ta sẽ tìm đến hạch tội!

Dứt lời, bèn cùng với Khương Trạch, Dịch Thành mấy người rời khỏi Hạnh Gia trấn, nhắm Khuyển Ngưu sơn thẳng bước.

Mãi đến hoàng hôn, mọi người mới bắt đầu tiến sâu vào rừng. Phương Sóc đi trước dẫn đường, do con đường bí mật mà năm xưa Bạch Y Quái Tẩu đưa ông ta mà tiến thẳng vào cốc.

Bỗng thấy trước mặt xuất hiện mấy luồng khói xanh, thỉnh thoảng lại nghe

“tích tách” yếu ớt.

Mọi người lấy làm lạ, dè dặt đề phòng, thi triển khinh công, phóng nhanh vào rừng.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 28**

**Bí cốc kinh biến**

Tiến sâu vào rừng, mọi người đã bắt đầu ngửi thấy mùi khen khét của đồ vật bị thiêu cháy. Tất cả đều là những nhân vật đầy kinh nghiệm trên giang hồ, lập tức họ đoán ngay trước mặt sự gì đã xảy ra rồi, bất giác tất cả đều gia nhanh bước chân...

Trong nháy mắt đã qua khỏi cụm rừng già, bỗng cả bọn cùng Văn Đồng đều dừng bước đứng khựng lại. Bởi vì cảnh tượng trước mặt trông thực lại còn quá xa sức tưởng tượng của mọi người nhiều.

Chỉ thấy ngôi nhà kiến trúc toàn bằng tre gần khe nước mà Diêu Thủ Phương Sóc từng thuật lại, giờ đã thành một đồng tro tàn.

Hoa viên chung quanh nhà đã bị tàn phá thành bình địa. Mấy xác người cụt tay gãy chân nằm ngổn ngang trên mặt đất. Tứ phía tuyệt nhiên không một tiếng động nào.

Văn Đồng xem xét một hồi, thân người khẽ nhún phi thẳng vào giữa đám tro tàn của ngôi nhà trúc bị cháy, rút nhanh Thái Ất bảo kiếm ra vạch tro tìm kiếm khắp nơi.

Khương Trạch cùng mấy người cũng phân nhau ra, nào người dùng binh khí, nào người dùng cây gậy bươi xới một hồi.

Kết quả họ tìm ra ba xác chết bị cháy đen, song vô phương định đoạt có phải Bạch Y Quái Tẩu bị chết trong số đó hay không?

Nhìn cảnh tượng trước mặt, nơi đây đã bị tai biến chi trong khoảng khắc và cách đây cũng chẳng bao lâu, bởi vì những xác chết vẫn còn nóng...

Song, ai đã thiêu hủy và tàn phá nơi đây?

Bạch Y Quái Tẩu còn sống hay đã chết?

Đó là những câu hỏi mà mọi người đang suy nghĩ.

Vấn đề thứ nhất mà họ đã tìm ra chút ít manh mối là những xác chết toàn là người của Thiên Huỳnh giáo.

Hiển nhiên là Thiên Huỳnh giáo lại đến trước hơn bọn họ và hủy diệt manh

mỗi đi. Vũ Văn Đồng không khỏi tức giận, hừ một tiếng, phất tay ra lệnh cho mọi người phân nhau tiến vào giữa u cốc lục soát.

Lần lục soát này phát hiện trong cốc còn có ba lối đi bí mật khác ăn thông ra khỏi cốc.

Văn Đồng tính toán một hồi, đoạn bảo Khương Trạch và Dịch Thành, Diêu Thủ Phương Sóc và Triệu Khôn phân nhau lục soát đường chính giữa và hẻm gặp tại Ty Quan biên cảnh Thiểm Tây.

Mọi người vâng mạng thi triển khinh công phân nhau ba hướng.

Văn Đồng cùng Thanh Sương cũng thi triển khinh công phóng thẳng vào rừng.

Thanh Sương rất thông minh, làm gì lại không biết Văn Đồng phân phát như vậy là cố ý tạo cơ hội cùng nàng đi chung. Nàng từ khi bị Văn Đồng cởi áo để trị vết thương đến nay, trong lòng cũng đã in sâu hình bóng của chàng, vì vậy việc đi chung với chàng, nàng chẳng có chút gì phản đối.

Lại thêm, nàng biết rằng phụ thân cũng vì Chu Tước Hoàn mà thất tung, giờ muốn theo đuổi Chu Tước Hoàn, tất không thể thiếu được sự giúp sức của Văn Đồng.

Hai người đi sát bên nhau, chẳng mấy chốc đã qua đến đoạn rừng bên kia. Trước mắt xuất hiện một vách đá chọc trời.

Văn Đồng dừng bước, đưa mắt nhìn chăm chăm vào một lỗ hổng trên vách đá.

Thanh Sương cũng chú mục nhìn, chỉ thấy hang đá rộng vừa một người chui qua, cách mặt đất khoảng bốn năm trượng. Miệng hang rong rêu phủ đầy, nếu chẳng phải cặp mắt sắc bén cùng với tính tò mò thì không dễ gì thấy được.

Nàng nhìn kỹ một hồi, đoạn bước đến gần Văn Đồng nhỏ nhẹ hỏi :

- Vũ huynh hoài nghi hang đá ấy là miệng đường bí mật đó phải không?

Văn Đồng ngoảnh đầu lại cười đáp :

- Phải, cô nương có bằng lòng cùng tại hạ vào đấy xem không?

Thanh Sương mỉm cười gật đầu :

- Tiểu muội xin vâng lệnh!

Văn Đồng vui mừng cười bảo :



- Tại hạ xin đi trước mở đường.

Dứt lời, hai vạt tay áo khẽ phất nhẹ, thân người đã tung lên không, chỉ trong nháy mắt đã khuất dạng trong hang đá. Ngâm vận chân khí hộ thân, đôi mắt vận sức nhìn thẳng vào trong.

Chỉ thấy phía trong cửa hang một màu tối đen như mực, từng luồng hàn âm khí từ trong thổi ra lạnh buốt, khiến chàng không khỏi cảm thấy rùng mình. Đứng im đợi một hồi, thấy chẳng có gì khác lạ, mới quay người réo Thanh Sương lên.

Thanh Sương lên đến nơi, nhìn vào, cũng không khỏi cảm thấy rùng mình, bất giác nhú mày hỏi :

- Bên trong tối om như vậy, Vũ huynh có mang vật gì có thể chiếu sáng không?

Văn Đồng cười đáp :

- Hai thanh bảo kiếm của cô nương và tại hạ đã dư dùng rồi, cần gì phải có vật chiếu sáng.

Thanh Sương mỉm cười gật đầu như sức nhớ, vội đưa tay rút nhẹ thanh bảo kiếm ra.

Chỉ thấy một luồng sáng xanh chói mắt, thân kiếm phát ra khí lạnh chống lại hơi gió từ trong thổi ra.

Văn Đồng lần đầu tiên mới thấy linh hiệu của thanh bảo kiếm của Thanh Sương, vừa thấy đã buột miệng khen :

- Kiếm quý thật, cô nương có thể cho tại hạ mượn xem không?

Thanh Sương trao kiếm, cười bảo :

- Có gì đâu mà Vũ huynh quá khen vậy!

Văn Đồng tiếp thanh kiếm vào tay, đưa mắt tỉ mỉ xem, thấy thanh kiếm dài khoảng ba thước tám tấc, thân kiếm khắc hai hình nhật nguyệt. Mặt nhật có mười hai đạo quang sáng, mặt nguyệt hình lưỡi liềm, hai móc trở về phía sóng, mặt kiếm sáng hoắc, rõ là thần kiếm cổ xưa.

- Không ngờ thần vật đã mất tung trên ngàn năm, nay cô nương lại được nó, thật đáng mừng!

Thanh Sương vờ giả dờ không biết, đỡ lời nói :

- Thanh kiếm này do gia sư tặng lại, nên chưa hiểu lai lịch của nó, nghe Vũ

huynh nói như vậy, có lẽ đã biết rõ lai lịch, dám xin chỉ dạy cho vài điều để tường!

Văn Đồng nghĩ bụng :

- “Thanh kiếm này là vật của cô, có lý nào lại chưa biết lai lịch, lời của cô rõ ràng là muốn thử ta rồi!”

Đoạn cười lớn :

- Chẳng dám, tại hạ nếu nói không đúng xin cô nương chớ cười!

Thanh Sương mỉm cười :

- Xin Vũ huynh cứ nói!

- Thanh kiếm này đã sáu ngàn năm trước Ưu thị dùng Cát Thiên Lư Sơn đồng rèn thành, cho nên tên gọi là Cát Thiên Lư kiếm. Có thể nói là thủy tổ của loại kiếm và cũng là cổ kim đệ nhất thần kiếm.

Thanh Sương lại hỏi :

- Vừa rồi Vũ huynh bảo thanh kiếm mất tích hơn ngàn năm, chẳng biết hơn ngàn năm trước đây vị nào là chủ cuối cùng của nó? Vũ huynh có thể cho biết được không?

- Hán Hiến Đế bình định được ba năm, Tôn Kiên Phi dùng thanh kiếm này thống lãnh binh lính công thành Châu, bị Lưu Biểu đánh bại. Tôn Kiên bị chết trong loạn quân, thanh kiếm cũng chẳng thấy xuất hiện từ đó. Trên một ngàn năm nay không thấy ai dùng đến, nếu tại hạ đoán không lầm thì lệnh sư được thanh kiếm trong thời gian cũng không lâu lắm thì phải?

Thanh Sương gật đầu khen :

- Kiến thức của Vũ huynh thật sâu rộng, khó có người bì kịp!

Văn Đồng nghe nói, trong lòng mừng rỡ khôn cùng, tiếp theo cũng rút thanh Thái Ất bảo kiếm ra, cất bước thẳng đến trước bảo :

- Cô nương thận trọng chung quanh, kéo bị rắn độc tấn công bất thành lành!

Thanh Sương “dạ” một tiếng, đưa thanh Cát Thiên Lư kiếm thủ ngang ngực, dò dẫm bước theo sau.

Một trước một sau, hai đạo kiếm quang dày dặt chiếu sáng ngót một vùng mấy trượng, kiếm khi đi đến đâu, rắn rít đều khiếp hồn chạy trốn xa cả.

Hai người bắt đầu an lòng, bước chân gia thêm tốc độ. Đi được một hồi lâu, con đường chật hẹp lúc đầu, đột nhiên rộng dần, cả hai đã lần đến giữa một

lòng hố sâu, hai bên vách đá cao vút.

Văn Đồng và Thanh Sương tra bảo kiếm vào bao, phóng mắt nhìn tứ phía, song chẳng có gì đáng nghi cả.

Văn Đồng nhắm phương hướng một hồi, đoạn cùng Thanh Sương đi dọc theo vách đá hướng về phía Tây.

Màn đêm phai dần, lòng hố càng lúc càng rộng thêm, hai bên vách đá cao vút đã khuất xa trong màn tối, nhường lại trước mặt một cụm cây cổ thạch kỳ dị.

Mỗi cây cổ thạch đều có một hình thù khác biệt. Dưới ánh sáng lờ mờ, xa xa trông như một đám ác quỷ và mãnh thú đang nhe nanh múa vuốt xăm xăm vồ lấy những kẻ đi ngang qua.

Hai người lấy hơi thi triển khinh công...

Bỗng Văn Đồng đưa tay ra hiệu bảo Thanh Sương dừng bước, cả hai nép mình sau một khối đá lớn, lắng tai nghe ngóng.

Thanh Sương công lực tuy không bằng Văn Đồng, song nàng chú thần lắng tai một hồi, quả nhiên từ xa truyền lại một luồng hơi gió khe khẽ của tào áo phát phơ.

Âm thanh rất khẽ, tốc độ lại mau, hiển nhiên kẻ ấy hẳn là võ lâm đệ nhất lứa cao thủ chứ chẳng vừa.

Bỗng Thanh Sương đưa tay đẩy vào Văn Đồng, đoạn cất bước đuổi theo...

Văn Đồng nhanh lẹ chụp lấy bàn tay của nàng, lắc đầu ra dấu bảo ngồi im.

Vừa lúc ấy, tiếng động đột nhiên tắt hẳn, tựa là kẻ đang phi thân đã phát hiện ra điều gì nên dừng bước.

Tiếp theo một tràng cười khanh khách quái gờ trời dậy...

Tiếng cười như vượn hú vang gầm trong đêm vắng, chấn động cả một vùng thung lũng hoang lạnh, chứng tỏ kẻ phát ra tiếng cười nội lực thâm hậu vô song và trong giọng cười ngậm chứa đầy vẻ đắc ý. Không cần thấy cũng đoán được ngay hai kẻ phi thân, nguyên do phải dừng bước.

Văn Đồng thử lúc tiếng cười vang dội, đã kéo nhanh Thanh Sương chạy luồn sau mấy khối đá, nhanh như điện chớp tiến ngay đến hướng phát ra tiếng cười.

Tiếng cười đột nhiên im bật, hai người cũng đã ẩn thân vào một khối đá lớn

cách mục tiêu khoảng ba trượng.

Chỉ nghe một giọng nói lạnh lạnh hỏi :

- Các hạ là ai? Vì cố gì mà chặn lối đi của bốn tước?

Văn Đồng và Thanh Sương vừa nghe, trong lòng không khỏi mừng thầm. Kẻ phát ra tiếng hỏi chắc hẳn là nhân vật gì trong Thiên Huỳnh giáo chứ chẳng sai.

Lại một tràng cười phát ra, tiếp theo một giọng nói khàn khàn trời dậy :

- Rất tiếc lão phu đến chậm một bước mới để cho các người hành động yên thắm rồi bỏ chạy, nhưng chạy hay không, tông tích của lão già Bạch Y đã có thể hỏi hai người được rồi!

Văn Đồng cùng Thanh Sương nấp sau khối đá nghe nói nửa mừng nửa kinh.

Mừng là vì Bạch Y Quái Tẩu vẫn còn sống mà chỉ lọt vào tay bọn Thiên Huỳnh giáo.

Kinh là nhân vật đang chặn hai tên Hầu Tước của Thiên Huỳnh giáo mục đích cũng vì Bạch Y Quái Tẩu mà lại. Như vậy kẻ này là ai?

Bỗng nghe ha hả hai tiếng, giọng nói lạnh lùng lại phát ra :

- Các hạ là ai? Phải biết kiếm của bốn tước chưa bao giờ giết những bọn vô danh!

Một giọng cười lạnh lùng và vẫn với giọng nói khàn khàn :

- Đôi mắt của hai người chưa phải đui mà đứng trước Kim Thân Thần Tượng của lão phu, không lẽ còn chưa nhận ra sao?

Với giọng nói ấy, Văn Đồng cùng Thanh Sương càng nghe càng thấy quen tai, hai người lập tức nghĩ đến kẻ ấy là ai rồi.

Đồng thời, bỗng nghe một tiếng “ồ” kinh sợ, tiếp theo giọng run run :

- Ông... ông... là Cùng...

- Chẳng sao cả, lão phu vốn là Khổ Ma, các người cứ gọi vậy được rồi!

Giọng lạnh lùng lớn lối khi nãy đã biến thành giọng cung kính nói :

- Nãy giờ tại hạ không biết được là lão tiền bối, nên có điều xúc phạm, xin lão tiền bối miềm chấp...

- Thôi! Thôi! Chớ lảm lời, giờ hai người hãy đem thủ bốn dăng đây, cùng bọn người tọa lạc nơi nào, lão chủ của người là ai, vì sao mà bắt Bạch Y lão

quái? Mọi việc đều hãy nói thật ra thì lão phu mới để cho toàn thân!

Lời vừa ngưng, hai tên thuộc hạ Thiên Huỳnh giáo chưa kịp trả lời, đột nhiên nghe một tràng ha hả cười lớn rạch tan không khí truyền đến, giữa không có tiếng người nói :

- Chưa được lão phu cho phép, Cùng Quý ở đâu mà dám lớn lối thế kia?

Tiếng nói vừa dứt, người cũng đã rơi ngay vào giữa trận.

Văn Đồng nghe giọng nói của người vừa đến đúng là Ý Ma Vương Phổ Côn, nên vội vàng kéo Thanh Sương nép sát vào, kề miệng vào tai nàng bảo nhỏ :

- Cứ để mặc cho hai lão ma đầu ấy chọi nhau, chúng ta nán ngồi im đây xem một trận cho vui mắt!

Thanh Sương bị chàng kéo lại, trống ngực đã rộn rịp đập, lại thêm giọng nói âm ấm bên tai, bất giác mặt nàng đỏ ửng, đôi mắt long lanh quay sang liếc nhanh chàng một cái rồi ngồi im sát mình chàng.

Văn Đồng lần đầu cũng thấy rộn ràng lên, tim chàng đập mạnh, đầu chàng như ngây ngây, trong khoảng khắc đã như chìm đắm trong cảnh quên thực tại.

Song, một tiếng cười quái gở phát ra, lập tức thức tỉnh chàng, chỉ nghe giọng giận dữ của Khổ Ma thét vang :

- Vương Phổ lão nhi, người còn mặt mũi nào mà đến gặp ta nữa chứ?

Lại nghe tiếng cười ha hả thản nhiên của Ý Ma Vương Phổ Côn :

- Khổ Ma, người chớ la lối, lần trước đã để người tổn công đợi chờ, lần này thì ta tự động đến đây xem người ra sao?

Khổ Ma tức tối quát :

- Người đến đây làm gì?

- Ủa! Chẳng phải người đã cố tìm ta để so tài cao thấp sao?

Khổ Ma cười khẩy đáp :

- Hôm nay ta không rảnh, hãy để ngày khác vậy...

Đột nhiên quát lớn một tiếng :

- Không được động!

Theo tiếng quát, Khổ Ma Lam Phong tựa như đã đổi vị trí khác.

Văn Đồng, Thanh Sương hai người vội vàng nép sát người, nhè nhẹ ló đầu

ra nhìn, nhờ khuất bóng khối đá nên cả hai có thể quan sát được tất cả mà không sợ bị phát giác đến.

Khố Ma Lam Phong và Ý Ma Vương Phổ Côn hai người đứng đối diện cách nhau khoảng một trượng. Bên cạnh hai người, hai tên bạn hoa phục đứng trân trân như hai pho tượng gỗ.

Khố Ma Lam Phong chỉ hai tên hoa phục, nghiêng rằng nói :

- Hai người có cứng đầu đến đâu, lão phu cũng quyết hỏi cho ra. Hừ! Không cho các người nếm chút mùi khố...

Vương Phổ Côn ngắt lời, cười nói :

- Thật lớn lối! Lam lão nhi, người có bức tức gì cũng không nên đem trút lên đầu hai tên hậu bối ấy được!

Lam Phong tức giận quát :

- Người chớ chen vào việc của ta, đợi ta trị hai tên này xong rồi sẽ đến lượt người chứ chẳng muộn đâu!

Ý Ma Vương Phổ Côn nghe xong liền ha hả cười bảo :

- Được, được! Người muốn trị bọn nó thì cứ việc động thủ đi, cho đến bọn nó có thốt điều gì không phải thì ta cũng cứ việc như không nghe thấy thì xong!

Lam Phong lạnh lùng hừ một tiếng :

- Cần gì đến người!

Nói đoạn, hướng tay về phía hai tên hoa phục diêu phong liên tiếp điểm mấy hời, miệng quát lớn :

- Huyệt đạo của hai người đã giải rồi đấy, nếu không thật tình trả lời thì chớ trách ta!

Ngưng một lát, lại đổi giọng hỏi :

- Sào huyệt của người nơi nào?

Hồi lâu, chẳng thấy hai tên hoa phục trả lời.

Văn Đồng và Thanh Sương không khỏi ngẫm phục sự cứng đầu của họ, song đến lúc đưa mắt quay sang nhìn hai người, bất giác không khỏi bụm miệng cười thầm.

Chỉ thấy hai tên hoa phục y nhiên đứng trợn mắt há miệng, chứng tỏ các huyệt đạo bị điểm vẫn chưa được giải.

Khổ Ma Lam Phong chỉ trong khoảnh khắc đã hiểu ngay sự việc, đôi mắt giận dữ lập tức quay sang trừng Ý Ma một cái, giương tay điểm ra lần nữa. Chỉ phong rạch không khí sào sào rít lên, nhanh như điện chớp hướng ngay vào Huyền Cơ, Âm Giao mấy huyết đạo chính trên người hai tên hoa phục. Chỉ trong nháy mắt, hai tên hoa phục đồng rên khê một tiếng, thân người run rẩy há hốc miệng gọi :

- Lão tiền bối...

Lời vừa thốt đến đây, đột nhiên đôi môi đóng kín lại, thân người y nhiên đứng trơ như trời trồng, không cựa quậy nhúc nhích gì được.

Văn Đồng không khỏi cười thầm, chẳng biết hai Lão quỷ nghĩ sao mà lại đem hai tên hoa phục ra làm vật hy sinh để đôi bên tỷ lượng công phu với nhau.

Thì ra vừa rồi huyết đạo của hai tên hoa phục vừa được Cùng Quỷ dùng thuật Giao Không Chỉ Lực giải hết ra, không ngờ lập tức lại bị Ý Ma ngăn lại.

Một qua một lại, huyết đạo của hai người thoát mở thoát đóng, trong nội tạng bị chân lực nội gia giao nhau đau đến toát mồ hôi lạnh mà không nói không rằng gì được.

Khổ Ma bị hành động khiêu khích của Ý Ma chống lại, giận đến xanh mặt, quát lớn một tiếng, đôi tay giương ra, ngón trỏ tả hữu búng mạnh một cái... Hai luồng chỉ phong ngăm kèm theo tiếng reo réo bắn thẳng vào đại huyết Hoa Cái của hai tên hoa phục.

Ý Ma sầm nét mặt, song thủ đột nhiên giơ lên, búng tay điểm vào đại huyết Thân Trụ sau lưng hai tên hoa phục.

Chỉ nghe nơi cuống họng hai tên hoa phục phát ra mấy tiếng ú ừ như muốn nói điều gì, nhưng nói không ra tiếng, gương mặt hốc hác lúc đỏ lúc trắng, mồ hôi trán túa ra như mưa.

Khổ Ý Song Ma thần sắc càng lúc càng thêm nghiêm trọng. Mấy ngón tay của đôi bên vẫn chỉ thẳng đến trước, kinh phong không ngớt phát ra tiếng rít rít khiến người nghe bắt rợn người.

Nội gia chân lực của hai lão quỷ nhất thời đều tập trung cả vào người hai tên hoa phục để tranh tài cao thấp.

Văn Đồng hiểu rằng chỉ nội một bên nào công lực trội hơn, tức khắc hai tên  
hoa phục sẽ toi mạng oan uổng ngay lập tức.



**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 29**

Bão táp mưa sa

Văn Đồng nghĩ đến đây, bất giác cảm thấy nóng lòng, ngay lúc có ý định tìm cách cứu hai tên hoa phục...

Bỗng nghe Ý Ma họ Vương ha hả cười nói :

- Khổ Ma, chúng ta nếu tiếp tục tỉ thí, hai tên kia sẽ không chịu nổi, vậy chúng ta hãy đổi cách khác đi!

Nói đoạn, không đợi Cùng Quỷ Lam Phong đồng ý hay không, đột nhiên thu chiêu trở về.

Lam Phong không dè họ Vương nói dứt làm ngay, nếu chẳng phải công lực thâm hậu, kinh đạo thu phát mau lẹ, thì chỉ lực suất tí đã xuyên qua ngực hai tên hoa phục rồi.

Lam Phong nhanh nhẹn làn chỉ phong giảm đi xong, thuận tay điểm lại huyết đạo trên người hai tên hoa phục, lớn tiếng quát :

- Vương lão nhi, người hãy nếm thử Bích Lịch thần công của lão phu xem! Tiếng quát vừa dứt, lưng khẽ khòm xuống, song cước lấy thế đứng vững, đôi mắt lúc nhắm lúc mở, khí nạp đan điền, vận công vào hai vai, đột nhiên chiêu tâm đẩy ra...

Nhưng song chiêu của ông ta cứ từ từ nhắm vào hai kẻ Thiên Huỳnh giáo linh không công tới.

Văn Đồng cũng Thanh Sương đã từng biết qua sự lợi hại của Bích Lịch thần công của Khổ Ma Lam Phong. Trước kia, ông ta dùng cây cổ thụ để thi triển, giờ đây không dè ông lại dùng hai kẻ thuộc hạ của Thiên Huỳnh giáo làm trò thi thố. Nếu Ý Ma Vương Phổ Côn mà kém một vế, tức thì hai tên này phải chịu mang trọng thương ngay.

Thấy chiêu phong của Khổ Ma âm âm như sấm dội sắp chạm đến người hai tên bù nhìn, không ngờ đằng này Vương Phổ Côn không ra tay, lại còn đợi cho đến mức nguy cấp, vội lách mình sang bên né tránh, miệng cười hi hí nói :

- Thần công của Khổ Ma quả nhiên lợi hại, tha thứ cho ta vô phương chống đỡ!

Khổ Ma nào để đối phương muốn chơi xỏ mình, muốn mượn tay mình để giết hại hai thuộc hạ của Thiên Huỳnh giáo, chưởng phong ồ ạt sắp chạm vào người, ông liền lật ngửa hai tay ra để phân tán luồng chưởng lực cực mạnh ấy...

Nhưng dù vậy, hai nạn nhân tuy khỏi bị cảnh thịt nát xương tan, song thân hình như hai quả bóng, bay bổng ra xa ngoài ba trượng, miệng hộc máu tươi, mê man bất tỉnh.

Phổ Côn giả vờ đứng lại than dài :

- Khổ Ma làm chi mà ác vậy...

Khổ Ma tức đến lộn ruột, lớn tiếng quát :

- Đồ gian tặc, có giỏi cứ đem công phu thật ra thi thố với ta!

Phổ Côn thản nhiên cười nói :

- Khổ Ma người chớ vội, muốn lãnh giáo công phu của ta cũng chẳng khó gì, song đến hồi chịu không nổi nữa thì đừng có than van đấy nhé?

Nói dứt, ông liền ngồi phịch xuống đất, hai tay để ngang hông, miệng mỉm cười nhìn về Khổ Ma.

Khổ Ma Lam Phong cũng hừ một tiếng, ngồi ngay xuống đất, trừng mắt nhìn đối phương.

Văn Đồng nhìn thấy hai tên ma đầu làm thế, xem không phải họ muốn thi thố công phu Phật gia thiên định, cũng chẳng phải dùng nội lực tương tranh, chàng muốn xuất hiện ra để đuổi họ đi, nhưng lại tiếc, để xem họ muốn làm trò gì cho biết, nên nhẫn nại chú mục vào hai người.

Thanh Sương cũng ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, khẽ khẽ vào tai Văn Đồng hỏi :

- Vũ huynh, anh có hiểu hai tên ma đầu này đang định bày trò gì không?

Vừa nói đến đây, bỗng nghe trên không trung ba tiếng sấm vang dữ dội.

Thanh Sương cùng Văn Đồng hai người đưa mắt nhìn lên, thấy vầng trời vẫn không mây, sao giăng lổm đổm, trăng chiếu sáng ngời, thế mà sấm đâu lại vang rền như vậy?

Đang lúc ngạc nhiên, bên tai lại nghe tiếng gió thổi vù vù, càng lúc càng

găng. Tuy quần áo của hai người không hề bị lay động, song họ có cảm giác như đang trong cơn bão táp...

Văn Đồng đưa mắt nhìn ra, vẫn thấy Khổ Ma miệng khẽ mỉm cười mắt trừng nhìn về Ý Ma, khiến chàng không thể tìm ra nguyên do của tiếng sấm gió do đâu mà ra cả.

Chưa thôi, tiếng mưa đã bắt đầu rĩ rã chạm vào lá kêu xào xạc. Văn Đồng vội vã thụt đầu vào tránh. Trong lúc ấy, Thanh Sương cũng sợ ướt áo, thân hình nàng cũng ngã ngửa vào trong, vô tình cả chiếc thân mềm mại dịu dàng ấy đã nằm lọt cả vào lòng Văn Đồng.

Tiếng mưa càng lúc càng tới tấp, tiếng gió thổi ào ào, tiếng sấm rền vang tai, tạo thành một cảnh mưa cuồng gió loạn. Văn Đồng cùng Thanh Sương cứ tưởng tượng mình đang bị lâm vào cảnh ấy.

Song, trăng vẫn sáng, đất vẫn khô, cảnh vật thực tại cũng âm thanh bên tai phản lại nhau. Tuy Văn Đồng đã biết là do Ý Ma dùng thuật Thôi Miên khiến cho đôi phương phải tưởng tượng như thế, nhưng khó bề tìm hiểu ông ta đã sử dụng bằng cách nào.

Chàng từ từ cúi đầu xuống, định nói cho Thanh Sương biết đấy chẳng qua là tà thuật của Ý Ma thôi, song vừa lúc ấy tiếng mưa gió lại từ từ nhỏ dần rồi im bật.

Theo sau là tiếng chim thánh thót kêu, tạo như cảnh tượng mưa vừa ráo nước, muôn chim ca hát vang lừng.

Vừa lúc ấy, trên trời vàng trắng bị đám mây che phủ, tạo nên màn đêm càng thêm mờ ảo. Ý Ma lại bắt đầu trỗi lên tiếng nhạc du dương, có sức ru hồn cả muôn vật.

Văn Đồng nào phải chẳng biết cách giả tạo ấy, nhưng rồi cũng phải chìm đắm trong cơn mê muội, đôi mắt chàng dần dần nhìn xuống, thân hình ngọc ngà của Thanh Sương đang nằm gọn trong lòng chàng, giờ chàng thấy nàng nhu có sức thu hút, miệng nàng mỉm cười, mặt nàng như sẵn sàng chờ đợi sự âu yếm của tình nhân.

Bất giác chàng cảm thấy trống ngực đập mạnh, tâm thần lâng lâng trên nửa tầng mây, cái cảm giác thần tiên đồng một hoàn cảnh đã cởi trăn nàng chữa thương lần đầu tiên trong thạch động trước kia.

Ngày thường Văn Đồng cùng Thanh Sương hai đảng cùng có ý thương yêu nhau thăm thiết, song bên ngoài vẫn giữ theo mức lễ nghi, nam nữ không được tự do gần gũi nhau quá lắm. Giờ đây bốn mắt vừa chạm nhau, bên tai tiếng nhạc thúc giục, thấy đều bộc lộ tận cùng lòng yêu thương thăm thiết tự lâu nay, thân hình Thanh Sương từ từ áp chặt vào, hai bàn tay Văn Đồng cũng dần dần khép lại...

Tiếng nhịp của con tim càng lúc càng rộn rục, đôi trai gái đương xuân bắt đầu cảm nghĩ đến sự lạc thú nhất của đời người. Mặt họ đỏ dần, môi họ mấp má, mùi thơm tho trong người cô thiếu nữ đồng trinh bắt đầu thoảng phất càng tạo cho Văn Đồng như chìm đắm trong ý tưởng mê mê...

Riêng về Khổ Ma thoát đầu ông ta còn ngồi im chịu đựng sự thi thố của đối phương, song càng lúc càng đưa ông vào giai đoạn quyết liệt. Ông biết nếu còn kéo dài thêm nữa, không khéo sẽ bị đối phương lợi dụng khiến cho tư tưởng tàn phế, trở thành kẻ điên loạn, vì vậy nên liền tụ khí đan điền, hét to một tiếng tung mình đứng dậy.

Tiếng hét của Khổ Ma cũng là hồi chuông thức tỉnh Văn Đồng với Thanh Sương đang trong vòng say đắm, chàng và nàng mở mắt nhìn nhau, không hiểu là thẹn thùng hay là vui sướng.

Văn Đồng không còn chần chờ nữa, vội vã khí nạp đan điền, ngược mắt lên trời rít một tiếng dài thanh thoát, đồng thời nắm chặt bàn tay ngọc của người yêu, ung dung bước ra...

Tiếng nhạc mê hồn của Ý Ma lập tức im bật. Khổ Ma cũng ngồi phịch cười đất như người say mới tỉnh, ông ta thở ra một hơi nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn thấy Thanh Sương cùng Văn Đồng, ông liền đứng dậy lắc đầu cười thiếu nảo :

- Lại là người...

Đoạn ông quay lại chỉ vào mặt Vương Phổ Côn đang đứng trước mỉm cười, quát tháo :

- Vương Phổ lão nhi, sông không đổi, núi chẳng dời, đêm nay kể như người hơn ta một vẽ, món nợ này một ngày gần đây ta sẽ tìm người để thanh toán. Lời dứt thì người cũng đã tung bay, phút chốc đã mất danh trong đêm tối.

Văn Đồng không ngờ Khổ Ma lại chịu ra đi một cách êm thấm như thế,

chàng đứng nhìn theo sững sờ.

Ỗ Ma Vương Phổ Côn thấy vậy từ từ bước đến, cung tay thi lễ cười nói :

- Lão phu đang định trời bản tình ca cho các hạ được toại hưởng, không ngờ Khổ Ma đã ngu dốt, nửa đường phá rối, mong các hạ tha lỗi cho.

Lời nói vừa thốt ra khiến cho Văn Đồng cũng Thanh Sương hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, bỗng nhiên trên mặt hai người tỏ ra e thẹn, đỏ bừng.

Vương Phổ Côn thấy vậy lại mỉm cười tiếp :

- Lão phu tâm pháp vô linh, cũng chẳng nên lưu lại làm gì, hẹn sau này sẽ gặp lại.

Nói dứt, không đợi Văn Đồng có phản ứng gì, tay ông khẽ rung động, vụt một cái nhanh như điện chớp, người đã lẫn lộn trong đám rừng già.

Văn Đồng khẽ siết chặt bàn tay mịn màng của Thanh Sương, đôi mắt lim dim, đối với sự ra đi của Ỗ Ma chàng hình như không thèm đếm xỉa tới...

Hai luồng máu nóng như truyền cảm cho nhau, họ đứng im lìm không hề nhúc nhích, vũ trụ trong lúc ấy cũng như ngưng xoay chuyển, vạn vật chung quanh hình như chẳng có.

Thời gian trôi qua chẳng biết bao lâu, bỗng một tiếng rên rỉ khẽ phát ra, liền đáng tan bầu không khí tĩnh mịch dịu dàng.

Thanh Sương như sức nhớ ra, nhẹ nhàng rút tay về, chỉ hai tên Thiên Huỳnh giáo đang nằm dưới đất nói :

- Hai kẻ này chưa chết, sao ta lại không tiếp tục những câu tra hỏi của Khổ Ma đã bỏ dở?

Văn Đồng mỉm cười, gật đầu đồng ý. Đoạn quay mình đến trước mặt hai người, ngồi xuống xem xét một hồi cười nói :

- Hai người này tuy chưa chết, song cũng chẳng sống được bao lâu, ta nên đưa chúng về cực lạc vậy!

Nói dứt, chàng đưa mắt liếc sang Thanh Sương như ra ý.

Thanh Sương ngậm hiếu lên tiếng :

- Anh không nghe bảo cứu mạng một người bằng xây chín cảnh chùa sao? Hai người này tuy bán thân cho Thiên Huỳnh giáo, song xem họ cũng chẳng phải là người đại gian đại ác, hỏi thử nếu họ chịu khai thật cho chúng ta biết thì anh cũng nên làm phước cứu giùm họ sống vậy!

Thì ra, Văn Đồng đã bị một lần nỡ Hàn Dương Bích Lịch Tử, chàng biết có dùng hình luật tra khảo bọn này cũng chẳng chịu khai, nên giờ chàng sửa đổi phương pháp, dùng lời lẽ để thuyết phục họ mới xong.

Quả nhiên sau khi lời nói của Thanh Sương vừa dứt, hai nạn nhân lại càng rên la hơn nữa. Văn Đồng lấy cân lật ngửa họ ra lạnh lùng nói :

- Hai người đã bị lũ ma đầu đùa giỡn một hồi, giờ nội phủ thấy đều liệt vị, trên đời chỉ còn có ta cứu khỏi mà thôi. Vậy thì các người định chết hay là muốn cứu?

Tuy miệng không thể nói ra lời, song ánh mắt của hai người đều tỏ vẻ khẩn khoản một cách đáng thương hại.

Văn Đồng gật đầu nói :

- Được, nếu các người không muốn chết, thì phải nhận lời nói thật cho ta!

Hai nạn nhân tỏ ra ưng chịu. Văn Đồng mới bắt đầu đỡ họ ngồi dậy, hai bàn tay áp vào Linh Đài huyệt của hai người, ngầm vận Lưỡng Nghi chân khí, luồng âm dương từ từ truyền sang nội thể của nạn nhân.

Thời gian độ một tuần trà trôi qua, Văn Đồng mới thở ra một tiếng, thu chưởng đứng dậy, lạnh lùng nói :

- Tánh mạng của các người giờ đã qua hồi nguy hiểm, chỉ cần điều dưỡng giây lát là hồi phục ngay!

Hai tên Thiên Huỳnh giáo nghe lời nhắm mắt điều dưỡng. Quả nhiên họ cảm thấy trong người đã khá đi rất nhiều, không khỏi tỏ ra cảm kích đồng thanh nói :

- Tánh mạng của chúng tôi đều do các hạ ban cho, vậy các hạ muốn hỏi điều gì, nếu biết, chúng tôi trả lời ngay!

Giờ Văn Đồng mới có thì giờ xem xét hình dạng của hai người. Một người tuổi trạc trung niên, mặt mày trắng trẻo. Còn người kia là cụ già gầy ốm, da mặt vàng vọt. Nét mặt chàng bắt đầu nghiêm nghị lên tiếng :

- Hai người tên họ gì? Trước khi gia nhập Thiên Huỳnh giáo, các người đã từng sống vào nghề chi?

Chàng trung niên mặt trắng đáp :

- Tại hạ Lâm Phiếm, còn người kia là Thạch Vi nhậm chức Đoan Mộc Hầu trong Thiên Huỳnh giáo. Còn việc lai lịch trước kia, xin cách hạ tha thứ cho

không thể nói ra.

Văn Đồng cười nhạt tiếp :

- Giáo hoàng của các người tên gì, là người như thế nào?

Lâm Phiếm, Thạch Vi hai người đồng thanh đáp :

- Chúng tôi tuy liệt vào chức Tước Hầu, nhưng lâu nay chưa từng thấy qua mặt mũi của Giáo hoàng, còn tên họ của người, liệt vào điều cấm không cho ai biết cả!

Văn Đồng tỏ ra hơi thất vọng hỏi :

- Thiên Huynh giáo đã tổ chức được bao lâu rồi?

Lâm Phiếm đáp :

- Độ chừng năm mấy hai năm...

- Giáo dinh đóng tại nơi nào?

- Trong Bạch Hồi cốc trên núi Như Lai.

- Sự tổ chức trong giáo phái thế nào? Cả thầy có bao nhiêu giáo đồ?

Lâm Phiếm cùng Thạch Vi hai người đưa mắt nhìn nhau, vẫn do Lâm Phiếm thay lời đáp:

- Dưới chân Giáo hoàng gồm có Huyền Vũ, Chu Tích, Thương Long, Bạch Hổ bốn vị Vương. Và mỗi vị Vương có bảy Tước Hầu, hai mươi tám vị tướng quân, còn dưới nữa là giáo đồ, sĩ số bao nhiêu không được rõ.

Văn Đồng nghe kể nhớ lại lời của Diệu Thủ Phương Sóc trước kia cũng đúng như vậy, biết là họ không nói dối nên gật đầu hỏi tiếp :

- Theo hành động của Thiên Huynh giáo gần đây, đều muốn gây lên một sự liên quan với vụ Chu Tước Hoàn, không hiểu thế nào?

Lâm Phiếm lắc đầu :

- Trừ bốn vị Vương gia ra, chúng tôi chỉ biết phụng mệnh để hành sự, chứ không phép hiểu rõ nguyên nhân điều ấy!

Văn Đồng ngẫm nghĩ giây lâu, hỏi :

- Chuyển này phá hủy nơi ẩn cư của Bạch Y Quái Tẩu là do ai chỉ huy? Hiện giờ ông ta đã bị đem đi nơi nào rồi?

Lâm Phiếm đáp :

- Chúng tôi do Thương Long Vương thống lãnh, Bạch Y Quái Tẩu đã được đem về giáo dinh.

- Bắt ông ta về giáo dinh để là gì?
- Không được biết!
- Trong bọn các người, ai đã lãnh nhiệm vụ đưa Bạch Y Quái Tẩu đi, do đường nào?

Lâm Phiếm đáp :

- Thương Long Vương thân hành đem người đi, do con đường bí mật phía bên mặt U cốc.

Văn Đồng nghe nói, tự biết sức của Diệu Thủ Phương Sóc cùng Tào Khôn không thể nào đuổi theo kịp họ, nên không thém hỏi nữa, chàng đưa mắt nhìn hai người nghiêm nghị :

- Các người đã biết Thiên Huỳnh giáo là một tổ chức không tốt, vậy sớm nên hối cải, theo con đường chính mà đi!

Nói dứt, chàng liền nắm tay Thanh Sương thi triển khinh công thanh pháp, phi nhanh ra ngoài cốc.

Mặt trời ló dạng, một ngày tươi đẹp bắt đầu.

Một đêm rùng Văn Đồng cùng Thanh Sương phi nhanh như tên xẹt, đến khi trời hừng sáng họ đã đến thành Bạch Hổ. Cũng may trong thành chỉ có một lữ điểm duy nhất, nên chẳng khó mấy họ đã tìm gặp Khương Trạch và Dịch Thành, còn Tào Khôn, Phương Sóc không thấy đâu cả.

Sau khi trao đổi, mới hay Khương, Dịch hai người cũng vừa đến nơi, sự việc nơi Khuyển Ngưu sơn đêm qua không thu được kết quả gì cả.

Văn Đồng đoán hiểu có lẽ Diệu Thủ Phương Sóc với Tào Khôn đã phát giác ra tung tích của địch phương nên đuổi theo đến giờ chừa về. Chàng cũng hiểu võ công của hai người, quyết không phải là đối thủ của bọn Thiên Huỳnh giáo, nên nghĩ ngại giây lát, dùng qua điểm tâm, liền dắt Khương Trạch ba người lên đường đuổi theo.

Buổi Chiều hôm ấy, mọi người đã đến giòng thượng lưu của sông Hồn Thủy, bắt? đầu vào đại phập Đại Ba Sơn.

Văn Đồng và Thanh Sương cùng sánh vai nhau vừa đi vừa chuyện trò, bỗng nhiên phía trước không bao xa, có một bóng người phi nhanh lướt tới...



**Quỳnh Mai**  
**THIẾT CỐC MÔN**  
**Hồi 30**

Linh Quy kỳ trận

Văn Đồng cùng Thanh Sương đang sánh vai nhau chỉ chỗ những lớp khối núi tươi cười, bỗng thấy trước mặt có một bóng người vụt tới, xem lại mới hay là Phương Sóc.

Mọi người lập tức dừng bước, thấy Tào Khôn lúc nãy cùng đi với Phương Sóc, sao giờ không trở về, ai nấy đều lo ngại Văn Đồng nhú mày đang định lên tiếng hỏi thì Phương Sóc đã vội vã nói :

- Lão phu cùng Tào huynh đã phát giác ra điểm khả nghi xin các vị mau đi theo lão.

Lời vừa dứt ông ta đã quay người trở lại nhằm về hướng Tây tiến bước.

Đoàn người như năm làn khói, lẹ làng dọc theo bờ sông thẳng tới, một tiếng hồ trôi qua họ đã đến nơi độ khẩu.

Tuy mang danh là độ khẩu, nhưng thực tế hoang vắng đến nỗi một chiếc đò cũng tìm không thấy, bên kia sông rừng rúi trùng trùng, không thấy một ngôi nhà lá hoặc một bóng tiều phu nào cả.

Phương Sóc dừng ngay nơi bờ vắng, với tay chặt một nhánh cây to bằng chiếc gậy, đoạn dụng lực lia ra giữa sông ông ta vận dụng chân khí tung mình nhảy ra giữa giòng, chân vừa chạm vào nhánh cây ông lại mượn sức vụt sang bờ bên kia.

Tiếp theo là Văn Đồng, chàng khẽ rút lên một tiếng hai vai lay động đã tung mình bay lên trên cao bảy trượng, giữa không trung bỗng chàng uốn thân một cái giở thế “Nhất Vĩ Độ Giang” trong “Vân Long Cửu Hiệp” thân pháp nhẹ nhàng như cánh chim bay, lướt qua con sông hai ba mươi trượng bề ngang.

Khương Trạch ba người cũng lần lượt thi triển độc môn tuyệt học thân pháp sang sông.

Phương Sóc đợi cho mọi người đã qua hết, liền phóng mình nhảy đến chân đồi, quan sát giây lâu, quanh trở lại ngoắc tay ra hiệu đoạn tiếp tục hướng

về phía nam chạy tới.

Văn Đồng bốn người biết ngay Phương Sóc đã phát giác ám hiệu của Tào Khôn để lại lập tức tung mình theo sau.

Vầng trăng tròn từ từ nhô lên mòm núi...

Văn Đồng và mọi người cứ cắm đầu đi mãi, không bao lâu đã vượt qua mười mấy dặm đường đến dưới chân một ngọn núi lớn.

Đột nhiên Phương Sóc đang chạy phía trước bỗng dừng chân lại, ông ta đưa mắt nhìn về phiến đá lớn bên đường, như đang xem xét một việc gì.

Văn Đồng và mọi người thấy thế cũng dừng lại, lần theo ánh mắt của Phương Sóc xem đi, thấy phiến đá ấy chỉ đen mỗi một màu hình dáng tựa Linh Quy, phía bên mặt mai rùa có khắc một lưỡi trường kiếm chìa mũi về hướng trái.

Dấu hiệu này mọi người dọc đường đã từng thấy qua mấy lượt, vì thế nên hiểu ngay là của Tào khôn để lại, rồi cũng do Phương Sóc lãnh đạo lần theo hướng trái tiến bước.

Đi được ngoài dặm nữa, bỗng thấy trước mặt có một phiến đá nằm ngang chặn đường, hình thù to nhỏ, đều một rập với phiến đá hình linh qui phía trước mọi người chẳng hẹn mà đều dừng lại đưa mắt tìm kiếm dấu hiệu.

Bỗng nghe Phương Sóc thất thanh nói :

- Không xong rồi!

Khương Trạch cười :

- Lão già này việc gì mà hoảng hốt lên thế?

- Lúc này tại hạ không để ý đến phiến đá lớn giống hình Linh Quy thì ra chúng ta đã đi lạc vào rừng “Linh Quy” rồi...

- Chẳng lẽ nơi đây có gì nguy hiểm sao?

Phương Sóc chậm rãi giải thích :

- KHương huynh có điều chưa biết, bởi vì nơi đây có một dị nhân tà đạo tánh tình quái gở, từng lập cấm địa không cho kẻ ngoài được bước chân vào “Rừng Linh Quy” này, bằng không...

Dịch Thành như nhớ ra điều gì, à lên một tiếng xen lời :

- Phương Sóc huynh có phải nói về vị “Thần Quân” Đồng Trường Công chăng?

trước đây mười năm vốn chấp chương xuyên Bang Bài giáo, xưng hùng cả một phương trời.

Phương Sóc gật đầu :

- Chính là y!

Văn Đồng lên tiếng hỏi :

- Lão trượng đối với người ấy hình như tỏ ra quá kính nể, chẳng lẽ võ công của ông ta lại cao hơn “Hoàn Vũ tứ ma” sao?

Phương Sóc lắc đầu nói :

- Không phải thế, nếu luận về võ công hay quyền chương thì trong này chúng ta bất cứ một người nào cũng có thể hơn ông ta cả, ngặt vì trong rừng “Linh Quy” này ông ta có thiết một trận pháp vô cùng lợi hại...

Văn Đồng không đợi cho Phương Sóc nói hết, liền hừ một tiếng khó chịu :

- Bàng môn tà đảo, có gì mà đáng sợ nếu là trận pháp không ngoài kỳ môn, thuần giáp cửu cung, bát quái ấy thôi chúng ta cứ tiến vào xem sao cho biết.

Nói dứt chàng liền tung mình lên cao, xẹt một cái nhanh như điện chớp bay ra phía sau phiến đá ấy đến khi mọi người đều xông vào cả rồi lập tức từ từ bề khói giăng mù mịt, cách xa độ một thước đã không phân rõ cảnh vật rồi, ai nấy đều tỏ ra lo ngại.

Lúc này ở bên kia phiến đá, mọi người không thấy cò gì khác lạ cả thế mà phút chốc đã như vậy có lẽ Thần quân đã sử dụng tà pháp.

Năm người đứng xúm lại thương nghị giây lâu, sau cùng vẫn quyết định do Phương Sóc dẫn đường tiến tới.

Phương Sóc lãnh trách nhiệm xong đưa mắt nhìn xem tình thế, phân định phương Vị, suy nghĩ giây lâu ông mới hiểu ra đây là một kỳ môn trận thế từ đời thượng cổ, ông khẽ lên tiếng nói :

- Quý vị cứ theo sát sau lưng lão.

Ông lần bước đi về hướng Đông Nam kế tiếp là Văn Đồng, Thanh Sương, Khương Trạch, Dịch Vũ nối đuôi theo.

Phương Sóc đi được mười bước, liền quay sang trái bảy bước, sang mặt ba bước, mới bắt đầu hướng về chánh Tây đi thẳng, sương khói mịt mù cứ như thế mòn đường tiến tới.

Phượng Sóc cứ theo kỳ môn trận đồ, quay sang bên trái rồi lại sang phải đi một hồi được khá lâu mà chẳng thấy có gì cản trở, trong lòng không khỏi mừng thầm tự nhủ :

- “Nếu cứ thuận lợi như thế này có lẽ không bao lâu nữa sẽ ra được ngoài trận...”

Ngờ đâu! Đang lúc mừng thầm thì bỗng nghe tiếng Dich Thành đi sau hết tỏ vẻ ngạc nhiên, ai nấy thấy đều đứng lại Phượng Sóc đưa mắt kinh ngạc nhìn về sau, thấy sắc mặt của Dich Thành lộ vẻ ngơ ngác ngác cứ chăm chăm nhìn về đám khói mù phía trái. Ông ta lên tiếng hỏi :

- Dich huynh, đã thấy những gì thế?

Dich Thành thu ánh mắt lại đáp :

- Lúc nãy thấy trong đám khói mù hình như có bóng người qua lại, nhưng thoáng một cái lại không thấy đâu cả.

Văn Đồng hừ lên một tiếng nói :

- Đây là môn ảo thuật của bàng môn tà đạo, chúng muốn khiến cho ta phải thất đảm bởi ảo cảnh vô thực, nếu ta sợ hãi sẽ bị bại ngay.

Lời chàng vừa dứt thì bỗng trong đám khói mù phát ra một tràng cười rùng rợn.

Văn Đồng nhú mày tức giận tiến lên một bước đưa ngay tả chưởng nhắm ngay nơi vừa phát ra tiếng cười ấy đánh tới.

“Vù” một tiếng chưởng phong phát ra như nước vỡ bờ, thổi tung đám mây mù cuộn cuộn nhưng phút chốc lại trở về nguyên trạng, vẫn mịt mù tứ phía Ha ha ha...trong đám mây mù trước mặt lại một tràng cười quái dị phát ra.

Văn Đồng thấy chưởng lực của mình đánh ra mạnh mẽ khôn cùng thế mà như đá chìm đáy bể, tuyệt không có một phản ứng gì cả tiếng cười vẫn phát y nơi cũ, lòng chàng không kém sững sờ thầm bảo :

- “Ta sẽ xem cho biết tà môn là thế nào!”

Lòng đã quyết, chàng liền tuốt ngay bảo kiếm cầm tay, ánh sáng lòe ra tứ phía bỗng tay chàng rung động, Thái Ất thần kiếm đã vun vút múa nhanh nhắm ngay nơi phát ra tiếng cười chém tới.

Đang lúc bức tức, nên chàng không ngần ngại sử dụng chiêu “Vạn Nguyên Qui Tông” trong pho “Vô Cực kiếm pháp” bỗng nghe “xẹt” một tiếng lưỡi

kiếm đã chém xả vào nửa thân cây tre, một đường khói màu tía từ trong lòng tre phun thẳng lên cao.

Văn Đồng tưởng rằng thi triển chiêu “Vạn Nguyên Qui Tông” nếu không hạ được đối phương cũng khiến cho đối phương bị mang thương tích, nào ngờ sự việc quái dị lại xảy ra, chàng ngơ ngác cùng cực.

Vì luồng khói màu tía ấy sau khi hòa lẫn trong không khí, lại bao trùm quang cả mọi người, một mùi thơm hắt vào nơi mũi.

Phương Sóc thất kinh gọi lớn :

- Trong khói có độc!

Văn Đồng nghe nói giật mình, bỗng thấy phía sau có một bàn tay mềm mại đưa ra nắm ngay cổ tay chàng, vội vã quay đầu lại xem chàng phát giác ngay Thanh Sương đang dùng cặp mắt lo lắng nhìn chàng chăm chú, bàn tay ngà ngọc vẫn giữ chặt cổ tay chàng chưa buông, lòng rạo rức không thể tả được một niềm an ủi...

Lúc ấy Khương Trạch mọi người đã vận công bế huyệt, một mặt phát chưởng đánh ra để xua đuổi làn khói vây chung quanh họ.

Nhưng làn khói ấy như có một sức lực cực mạnh tuy bị chưởng phong đánh vệt ra hai bên, nhưng không vì thế mà tiêu tan mất dạng trái lại khi chưởng phong qua rồi, lại ập tới phủ quanh người họ ngay.

Cửu Cốc thấy thế bức tức, khề hừ một tiếng vận dụng “Lưỡng Nghi chân khí” tựu trung vào tả chưởng đưa ra quét từ trái sang phải...

Lập tức làn khói như bị sức hút của Văn Đồng dồn vào một nơi, tay chàng từ từ đưa lên làn khói cũng bay bỗng theo lên bỗng nghe chàng quát tháo một tiếng, song chưởng đẩy ra “Cương Dương Càn Sát”

Bùng! một tiếng vang dội trên không làn khói lập tức tan ra theo luồng gió cuốn bay mất dạng.

Văn Đồng xử dụng cái thể thần công, tuy đã đánh tan được khí độc nhưng trong lòng vẫn phân vân khó hiểu, chàng đã thu tay lại rồi mà đôi mắt vẫn nhìn đăm đăm về nơi phát ra tiếng cười quái dị.

Phương Sóc thấy vậy cười nói :

- Có phải thiếu hiệp cảm thấy kỳ lạ sao kẻ phát ra tiếng cười có thể tránh được chưởng lẫn kiếm của thiếu hiệp chăng?

Văn Đồng gượng cười gật đầu.

Phương Sóc giảng giải :

- Kỳ thực đó chẳng qua là tà pháp “Dụng Vật Thế Ảnh” của Bài giáo thôi...

Thanh Sương xen lời hỏi :

- Thuật “Dụng Vật Thế Ảnh” là thế nào?

- Thuật này khiến cho đối phương không để ý sẽ bị hít hơi độc vào người mà chết.

Mọi người nghe nói “à” lên một tiếng như đã hiểu rõ, song trong lòng không khỏi hú vía, nếu không nhờ thần công cái thế của Văn Đồng thì giờ đây có lẽ họ còn bị làm khới độc bao vây chưa giải được.

Bỗng nghe một tiếng rít long trời lở đất tiếng rít vừa dứt thì khói mù cũng đã tan đi, cảnh vật chung quanh trở lại rõ ràng, ánh trăng vẫn dịu dàng buông tỏa.

Mọi người ngơ ngác đưa mắt nhìn ra, ai nấy đều ngạc nhiên khôn kể.

Thì ra trước mắt họ chỉ cách có mấy trượng, một con sông rộng lớn giăng ngang, một chiếc thuyền lớn trang bày rực rỡ. Từ từ hướng về mọi người lướt tới.

Thuyền được phết màu kim tuyến, bốn mặt đều buông rèm, bốn ngọn đèn lưu ly minh đăng tỏa ánh sáng như ban ngày.

Trước mũi thuyền có bốn thiếu niên mặt mày tuấn tú, mình mặc áo màu tro, tay cầm pháp khí.

Văn Đồng mọi người đã nhận ra bốn lần sáng trong khói mù lúc nãy, có lẽ do đèn lưu ly trên thuyền tỏa ra, vì vậy nên họ lại còn nghi ngờ chiếc thuyền này chính thực, hay ảo ảnh, hay còn việc gì sắp biến hóa nữa chăng? Đợi cho chiếc thuyền còn cách bến chừng mấy trượng, đột nhiên tiếng pháo nổ vang, bốn thiếu niên áo xám trước mũi thuyền liền vệt sang hai bên, rèm châu lay động, hai thiếu niên áo lam tay cầm cờ tam giác màu vàng trong mũi bước ra.

Khi hai thiếu niên này đến trước mũi thuyền thì dừng lại, nhìn chăm chăm vào bọn Văn Đồng cất tiếng nói :

- Quý vị đến lời hẹn, gia sư bởi bận việc nên không thể ra nghinh đón, sợ e có điều thất lễ nên sai hai chúng tôi xin lỗi cùng các vị.

Mọi người nghe nói, ai nấy thấy đều ngạc nhiên.

Thanh Sương kể tai nói khẽ với Văn Đồng :

- Xem vậy, có lẽ chúng ta đã bị họ nhận lầm là người đến ước hội, chẳng hiểu chủ nhân trên chiếc thuyền này là ai?

Văn Đồng cười nói :

- Chỉ xem trận thề vừa rồi, cũng hiểu tất nhiên là “Thần Quân” Đồng TRường Công chứ còn ai nữa.

Trong lúc hai người đang suy đoán với nhau thì hai thiếu niên cầm cờ đã lui trở về đứng hầu bên cửa thuyền, đồng thời lúc ấy chiếc thuyền cũng đã cập bến.

Rèm châu lại một lần nữa lay động, từ trong bước ra bốn trung niên áo trắng, lưng đeo trường kiếm chỉnh tề, vai không động, chân không nhích bước, thế mà người họ đã di động một cách mau lẹ từ thuyền lên đến bến, đứng cách bọn Văn Đồng chỉ có trượng ngoài.

Theo sau là hai cụ già áo xanh, tay phải mỗi người đều cầm một cây trúc xanh, bóng loáng dài độ sáu thước.

Phương Sóc thấy thế, vội vã đến bên Văn Đồng dặn nhỏ :

- Vị Đồng Trường Công đêm nay có lẽ bận việc dẹp địch nên đã ra ngoài, đủ thấy bọn đến ước hội không phải là kẻ tầm thường đợi lúc ông ta hiện thân, thiếu hiệp nên tỏ rõ ý định đến đây để tránh khỏi sự ngộ nhận xảy ra.

Văn Đồng gật đầu hội ý, hai cụ già sau khi lên bờ xong chia nhau đứng phía sau bốn trung niên đầu đó yên chỗ thì từ dưới thuyền lại phi lên một người tuổi trạc năm mươi, mình mặc áo màu cam, chân đi giày thêu kim tuyến, bên hông giắt một lưỡi kiếm tre dài độ ba tấc.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 31**

Tuyệt Phách Lão Miêu

Tiếng pháo vừa được lệnh chấm dứt thì trên bờ bắt đầu trở lại một màn khói trắng thừa thốt, nhưng sát khí chứa đầy khiến cho đối phương phải khó chịu.

Văn Đồng đưa mắt lạnh lùng nhìn qua thái độ của họ, khé miệng khẽ nhếch một nụ cười khinh khi.

Cụ già mặc áo da cam từ từ giắt kiếm trở lại, lệ làng đưa mắt nhìn Văn Đồng năm người một cái đoạn cung tay nghiêm nghị hỏi :

- Quý vị có phải là bằng hữu đến giúp tay cho bọn “Miêu Cương tứ ác” chăng?

- Miêu Cương tứ ác?

Năm người nghe nói thấy đều sững sờ.

Văn Đồng điềm tĩnh gật đầu, tiến đến một bước lên giọng hỏi :

- Tôn giá có phải là Đồng Trường Công, chủ nhân nơi đây chăng?

Cụ già thấy Văn Đồng phủ nhận, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, liền đưa mắt nhìn chàng như dò xét nói :

- Đồng sư huynh hiện ở trên thuyền, tại hạ Tư Đồ Nhất Vũ. Xin hỏi các hạ quý tánh đại danh? Đến đây có điều chi chỉ giáo?

Văn Đồng đưa mắt liếc về phía thuyền hoa rồi đáp :

- Tại hạ Vũ Văn Đồng, vì có chút việc muốn gặp mặt lĩnh sư huynh.

“Vũ Văn Đồng” ba chữ vừa thốt ra khỏi miệng đối phương, ai nấy thấy đều biến sắc, suýt tí nữa thốt lên tiếng kêu thất thanh.

Thì ra mấy tháng gần đây, tên tuổi của Văn Đồng vang dội võ lâm, ai nấy thấy đều hay biết, không ngờ hôm nay đột nhiên lại xuất hiện trước mặt họ, mục đích chưa biết rõ, trong lúc cường địch sắp đến nơi, bảo họ không thất kinh sao được.

Tư Đồ Nhất Vũ vừa trấn tĩnh lại thần sắc, đang định mở lời, bỗng nghe trong thuyền có tiếng cười nói phát ra :



- Hoang Sơn cùng cốc, không dè lại được Vũ Văn Chưởng môn đến viếng, Đồng mỗ không thể ra xa nghinh đón, thất lễ vô cùng, Tư Đồ sư đệ sao không mau mời khách lên thuyền dùng trà.

Tư Đồ Nhất Vũ nghe nói, vội vã cung kính thưa :

- Tuân mạng!

Đoạn lách mình sang bên, cung tay mời Văn Đồng :

- Gia sư huynh có linh mời Vũ Văn Chưởng môn lên thuyền dùng trà.

Văn Đồng quay đầu nhìn về Khương Trạch mọi người rồi cung tay nói với Tư Đồ Nhất Vũ :

- Lịnh sư huynh đã khách sáo như vậy, tại hạ đâu dám từ chối vậy phiền Tư Đồ Lão Sư đi trước dẫn đường cho!

Tư Đồ Nhất Vũ cung kính gật đầu, đoạn cất bước lên thuyền.

Văn Đồng năm người theo sau Nhất Vũ, từ từ bước lên liền khi ấy trong mũi có một người đi ra nghênh đón.

Người này tóc râu đều bạc, thần thái xuất phàm, uy nghi lẫm lẫm, vừa trông thấy Văn Đồng đã vội vã cung tay cười nói :

- Lâu nay từng nghe than danh của các hạ truyền khắp bốn phương đêm nay gặp mặt, hân hạnh vô cùng xin cho Đồng mỗ biết thêm quý hữu đồng hành của các hạ, hầu tiện bề nghinh tiếp.

Văn Đồng một mặt trả lễ, một mặt giới thiệu Khương Trạch và mọi người... Đồng TRường Công nghe qua đều tỏ vẻ cung kính, mọi người đều vào thuyền ngồi đầu đó xong xuôi, trà thơm kế tiếp dâng lên, uống qua một tuần ông ta mới cung tay chậm rãi hỏi :

- Vũ Văn Chưởng Môn giá lâm đến đây không biết có điều gì chỉ giáo?

Văn Đồng bèn đem mục đích của chàng nói rõ, đồng thời cho biết khi đi ngang qua đây, thấy phía trước trên phiến đá hình rùa có dấu hiệu của Tào Khôn để lại nên mới mạo muội đăng môn bái viếng.

Trường Công nghe xong, mặt tỏ ra ngơ ngác rồi trầm giọng nói :

- Trước đây mười năm Đồng mỗ đã ẩn cư nơi này, trừ đệ tử bốn môn ra, thường ít qua lại với người ngoài...

Nói đến đây ông ta ngừng giây lâu để suy nghĩ, rồi mặt bỗng nghiêm nghị giọng quả quyết :

- Nếu quả có kẻ lạ vào rừng Linh Quy, thì Đồng mõ tại sao lại không biết được, bởi thế...

Lời nói ông còn chưa dứt thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng nói vọng vào :

- Trình bẩm ân sư, các bằng hữu Miêu Cương đã đến.

Trường Công lập tức im ngay, quay đầu ra ngoài thuyền trầm giọng :

- Lam Thương, truyền lệnh bày trận tương nghinh.

Lời vừa dứt ông ta cũng đã đứng dậy xin lỗi Văn Đồng :

- Xin quý vị ngồi đây giây lát, Đồng mõ có việc tạm thời thất lễ, giải quyết bọn chúng rồi sẽ...

Vừa nói đến đây, hình như bỗng nhớ ra điều gì, ông liền nín lại, móc trong người ra một tấm lưới nhỏ màu đen đưa lên cao vừa vẽ bùa vừa niệm thần chú, đoạn chụp lên một tách trà, ông thở phào một tiếng như làm xong công chuyện.

Với cư chỉ đột ngột của ông ta, khiến cho bọn Văn Đồng xem như một tuồng ảo thuật, không hiểu gì cả.

Thần Quân biết vậy nên mỉm cười giải thích :

- Lúc này truyền lệnh dàn trận, quên đi bọn Miêu Cương có một thứ ngải độc, có thể làm hại người một cách vô hình, đệ tử của bốn môn đã có ngửa trước còn quý vị thì chưa, nên vừa rồi lão dụng thuật “Dụng Hình Thế Vật” cả hồ này đã bị “Thanh Linh Thần Vồng” bao trùm, hầu ngăn ngừa sự bất trắc.

Thần Quân vừa nói đến đây, bỗng nghe trên bờ có giọng nói trầm vọng lại :

- Đồng lão nhi, trước khi người chưa ra lệnh, lão đã sớm thả “Kim Tầm Linh Ngại” ra rồi, miếng lưới rách của người lại còn ích gì nữa.

Thần Quân vừa nghe nói, nhưng chưa tin đưa mắt nhìn qua mặt của bọn Văn Đồng, bỗng ông ta biến sắc hậm hực nói :

- Đồng mõ đã chậm tay, khiến cho quý vị phải chịu khổ, Ôi!...

Ông vừa thốt ra tiếng thở dài, thì bị tiếng cười ngông cuồng ở trên bờ lấn át, tiếp theo là tiếng quát tháo :

- Đồng lão nhi, anh em ta đã y hẹn đến đây, sao người còn rúc đầu trong ấy chẳng chịu ra.

Thần Quân nghe nói nổi giận, sát khí hiện lên.

Văn Đồng tuy chưa biết sự gây hấn giữa Thần Quân cùng bọn Miêu Cương thế nào, nhưng với hành động thả ngải ám toán năm người chàng, trong bụng đã tức rồi, vừa nghe cười quái dị ấy, chàng liền nhận ra ngay chính là “Lang Thần” A Nguyên Chương, một trong “Miêu Cương tứ ác” đã từng vây đánh Tào Khôn trước kia.

Nhớ đến bọn A Nguyên Chương Văn Đồng càng thêm nổi giận không chần chờ gì nữa hừ lên một tiếng lạng lừng “vụt” một cái tung mình nhảy ra khỏi thuyền.

Khương Trạch bốn người thấy Văn Đồng đang giận dữ ra đi họ cũng ùn ùn đứng lên rời khỏi chỗ ngồi.

Thần Quân vừa rồi thấy Văn Đồng ra đi một cách đột ngột nên không kịp khuyên can giờ bọn Khương Trạch lại đi theo, ông vội vàng chặn ngay trước cửa nói :

- Các vị đã bị “Kim Tầm Độc Ngải” xâm nhập nội thể, tốt hơn chớ nên rời khỏi thuyền, để lão ra mời Vũ Văn chương môn về đồng thời lấy thuốc giải độc của bọn hản về cho.

Nói dứt, lệ làng quay mình phóng ra khỏi thuyền.

Trong bọn Khương Trạch bốn người trừ có Cát Thanh Sương lịch duyệt non nớt ra ai nấy thấy đều kiến văn rộng rãi, nên biết ngay sự lợi hại của giống ngải rừng. Nếu còn ở trong “Thanh Linh Thần Vong” thì còn hy vọng kéo dài sự nguy hiểm bằng như ra ngoại ắt ngải này sẽ được dịp bộc phát vì vậy nên họ nghe khuyên đành làm thỉnh ngồi lại trong thuyền chờ đợi.

Riêng về Thanh Sương thấy thần sắc của ba người cũng đã đoán ra mười phần nghiêm trọng, nhưng lòng nàng mãi lo lắng cho sự an nguy của Văn Đồng Văn Đồng đứng giữa bọn Bài giáo cùng Miêu Cương đôi mắt sáng như sao băng, từ từ quét nhìn mọi người một lượt.

Chàng thấy bên Miêu Cương cả thảy năm người đứng giữa là một lão già tóc bạc hình thù ốm yếu, mặt mày tái nhợt, đôi tròng mắt lõm sâu như đôi đồng tiền, nhưng thần nhãn uy nghi, đủ thấy công lực chẳng phải tầm thường.

Lang Thần A Nguyên Chương đứng kế bên trái của lão già ấy, tiếp theo là

một đại hán mập mạp, mặt mày hung dữ, đó chính là “Hổ Sát” trong “Tứ ác Miêu Cương”.

Bên mặt già “Xà Độc” Ly Đa, Kế nữa là “Hồ Tinh” Cổ Hóa.

Vừa thấy Văn Đồng xuất hiện, “Lang Thần” như nhớ lại nhục cũ, lửa giận nổi lên trừng mắt nhìn chàng một cái đoạn kễ tai lão già nói xầm xì mấy câu.

Lão già tóc bạc nghe xong, bỗng ngửa mặt lên trời cười? như ngông cuồng...

Văn Đồng nhú mày khó chịu, trầm giọng quát :

- Lão thất phu, người sắp chết đến nơi rồi mà người còn cười?

Lão già nghe nói ngưng bật, đưa mắt nhìn chàng nghiêng rằng :

- Vô tri tiểu tử, người mới là người chết đến nơi đây, chỉ cần chiếc trống bên hông “Hổ Sát” đánh lên ba tiếng thì “Kim Ngải” trong người của người nổi dậy cầu xé ngay.

Văn Đồng “hừ” lên một tiếng đang định trả lời bỗng nghe tiếng áo khua động, Thần Quân đã từ trên không hạ mình xuống, chàng đành dẫn lại cơn giận bước sang một bên nhường chỗ.

Thần Quân vừa hạ người xuống, liền nhận ra ngay lão già tóc bạc ấy chính là một trong “Miêu Cương nhị lão” còn sống sót lại được gọi là “Tuyệt Phách Ông” sự có mặt của Tuyệt Phách Ông khiến cho Thần Quân không khỏi giật mình, nhưng ngoài mặt ông vẫn giữ vẻ tự nhiên cung tay thi lễ nói :

- Tuyệt Ông lâu nay vắng mặt, không hiểu đêm nay ngọn gió nào khiến đại giá đến đây?

Tuyệt Phách Ông khẽ cười một tiếng nói :

- Đồng lão nhi chớ nên dùng những lời khách sáo như vậy, sự gây chiến giữa người cùng sư diệt ta, để lát nữa sẽ tính còn thằng tiểu tử kia đã đáng bại Lang Thần giờ đây cần nên giải quyết trước đã...

Thần Quân nghe nói liền chận lời nghiêm nghị :

- Vị Vũ Văn thiếu hiệp cùng bạn người vốn là quý khách của Đồng mỗ, mọi việc Đồng mỗ xin gánh chịu cả. Nếu Tuyệt Phách Ông có lòng đưa thuốc giải độc ra thì muốn sai việc gì Đồng mỗ cũng xin nghe theo.

Văn Đồng nào chịu để cho ông ta phải chịu lụy vì mình, nên quay sang Thần Quân nghiêm nghị :

- Đồng tiền bối chớ nên làm thế.

Đoạn chàng đưa mắt nhìn về Tuyết Phách Ông, nhú mày quát lớn :

- Lão thất phu! Thiếu gia cho người biết tay trước đã.

Lời dứt thì chưởng cũng đã vung ra, nhắm ngay Hồ Sát đánh tới.

Tuyết Phách Ông như đã biết trước nên vừa thấy đối phương động thủ. Ông cũng liền quát lớn một tiếng tung chưởng ra ngăn đỡ.

“Bùng” một tiếng long trời lở đất, cát bụi tung bay cuồn phong nổi dậy trong đám bụi mù Tuyết Phách Ông lão đảo dội sau ba bước sắc mặt tái xanh. Riêng về Văn Đồng đứng y bất động thần uy lẫm lẫm khiến cho ai nấy thấy đều kinh sợ.

Tuyết Phách Ông sau khi đứng vững lại xong, bỗng lại buột lên tiếng cười ha hả đưa tay chỉ mặt Văn Đồng nói :

- Tiểu tử! người nông cuồn dùng cả chân lực giờ đây chỉ cần một tiếng trống giục, cũng đủ đưa mạng người về cực lạc rồi, ha ha! Giờ cho dù người đập bể chiếc trống ấy được đi nữa, nhưng với tiếng động liệu người có còn thoát khỏi được không.

Nói dứt ông ta lại buông một tràng cười đắc ý.

Văn Đồng lặng lòng nói :

- Bốn thiếu gia đây dễ gì bị người dùng lời lẽ để uy hiếp!

- Uy hiếp? Ha ha ha!

Tuyết Phách Ông dùng tay chỉ về chiếc thuyền trầm giọng tiếp :

- Bốn người bạn của người đừng tưởng rằng có chiếc lưới rách của lão Đồng mà che chở được đâu, chỉ sau mười hai tiếng đồng hồ khỏi cần tiếng trống của lão phu thúc giục, họ vẫn phải bị ngải hành chết.

Văn Đồng nghe nói không khỏi kinh tâm đôi mắt giận dữ nhìn trừng về đối phương, đầu óc đang tính toán một cuộc đối phó.

Thần Quân đứng bên lên tiếng :

- Tuyết Phách Ông, nếu người không chịu đưa thuốc giải độc ra Đồng môn bất kể hậu quả thế nào cũng quyết liều mạng với người một phen.

- Hừ nếu lão phu không có gì chắc chắn thì đâu dại mang thân đến đây,

hiện giờ riêng người đã khó giữ rồi còn muốn đòi thuốc giải thay cho người khác. Thật là buồn cười.

- Được Đồng mõ xem thử người có điều gì mà gọi là chắc chắn cho biết.

Tuyết Phách Ông đưa mắt liếc sang bảy tay cao thủ của Bài giáo cười khinh khi :

- Người định dùng bảy tên vô dụng này để nhát ta sao?

Bảy cao thủ Bài giáo nghe nói sầm ngay nét mặt, tất cả đều tiến lên một bước đôi mắt phần nộ nhìn đăm đăm vào đối phương.

Thần Quân khẽ cười một tiếng :

- Đồng mõ thật là lôi thôi quên giới thiệu nhân vật của bốn giáo cùng Phách Ông...

Nói dứt ông đưa tay chỉ về Tư Đồ Nhất Vũ giới thiệu :

- Đây là Phó chủ giáo và cũng là tam sư đệ của Đồng mõ.

Rồi lại chỉ đến hai cụ già áo xanh với bốn trung niên áo trắng tiếp :

- Hai vị này là Hộ đàn pháp sư còn bốn vị kia là Tứ đại hộ pháp...

Giới thiệu xong ông ta lại mỉm cười tiếp.

Tuyết Phách Ông vừa nghe giới thiệu qua chức vị của bảy tay cao thủ trước mặt trong lòng không khỏi e dè tự nhủ “Không ngờ hôm nay Bài giáo đã xuất động toàn lực, nếu họ quyết liều mạng với ta thì sự thắng bại cũng khó nắm chắc được trong tay”, nghĩ thế nên ông liền quyết định kế hoạch đối phó xoay chiều lại giải quyết bọn Bài giáo trước đã.

Mưu mô đã định, ông ta cười nhạt nói :

- Đồng lão nhi, lâu nay từng nghe đồn người là nhân vật xuất sắc nhất trong Bài giáo trăm năm trở lại đây tưởng cũng tinh thông nhiều môn tuyệt kỹ lắm thì phải...

Thần Quân cười khiêm nhường :

- Đâu dám Tuyết Ông nói quá lời đấy thôi.

Bỗng Tuyết Phách Ông hừ một tiếng lạnh lùng, trầm ngay mặt lại nói với giọng khiêu khích :

- Lão phu có một vật mọn nếu người thắng được nó thì thuốc giải có thể thương lượng, người thấy thế nào?

Văn Đồng nghe nói tức giận đang định lên tiếng :

Thần Quân đã tiến lên hai bước cương quyết Đáp :

- Được, như vậy chúng ta quyết định như vậy, nếu ta may mắn được thắng thì thuốc giải lập tức trao ra.

Tuyết Phách Ông mỉm cười nham hiểm, từ trong người lấy ra một chiếc lọ ngọc trầm giọng nói :

- Đồng lão nhi chú ý lấy.

- Lời dứt ông ta liền mở nút lọ ngọc, hướng về phía Thần Quân giơ ra, bỗng nghe một tiếng rít khê một sợi chỉ đen từ trong lọ bay ra, nhắm đầu đối phương đáp tới.

Trong lúc Tuyết Phách Ông mở nắp lọ ngọc, thì đằng này Thần Quân cũng lấy trong người ra một vật, miêng niệm thần chú đoạn vung lên cao một màu xanh nhạt tỏa ra một vùng, kịp lúc đường chỉ đen của Miêu Cương phi đến.

Lẹ như chớp, đường chỉ đen vừa xuống đến đỉnh đầu Thần Quân còn cách một thước, bỗng nhiên như có một chướng ngại vật vô hình cản trở nên đường rít quá dị sợi chỉ đen lại quay đầu trở về, chui vào ngọc nằm im.

Thần Quân mình đầm mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt đôi mắt nhắm nghiền, bảy cao thủ của Bài giáo thấy vậy thất kinh vội vã tung mình đến nơi bảo vệ.

Tuyết Phách Ông đưa mắt nhìn vào trong lọ, rồi đập nút lại cười đắc y :

- “Bảo Mệnh Thần Hỏa” của Bài giáo chỉ có thể thôi, “Huyền Vũ giáo” của lão phu chẳng qua chỉ bị thương nhẹ Còn mạng người thì khó hòng thoát khỏi. Còn không mau thu hồi “Cửu Đỉnh đại pháp” người đã thi triển trong người Cổ sư diệt của ta ra.

Thần Quân giương tròng đôi mắt đáp :

- Nếu người không trao thuốc giải ra thì miễn nói chuyện.

Tuyết Phách Ông lạnh lùng :

- Như vậy cũng tốt, một mạng của sư diệt ta đổi lấy sáu mạng của các người thì đâu có lỗ.

Thần Quân giận dữ quát lớn :

- Nếu không trao thuốc giải ra, các người chờ hòng sống sót trở về.

Tuyết Phách Ông cười nham hiểm :

- Chưa chắc đâu!



Vừa nói, ông ta vừa đưa tay mặt lên ra hiệu, tức thì “Miêu Cương tứ ác” đồng thanh rít lên một tiếng quái dị, kẻ đưa tay áo, người giở hông chân, kẻ khom lưng bốn người làm bốn động tác khác nhau, bỗng thấy có bốn độc vật hình thù quái dị từ trong bốn người tuôn ra, lẹ như chớp nhắm ngay bảy cao thủ Bài giáo lao tới.

Văn Đồng nhìn thấy, không còn nhẫn nại được nữa thét to một tiếng, tung mình nhảy lên cao tay mặt tuốt “Thái Ất thần kiếm” ra. Ánh sáng chói lòa vun vút chém trong không trung.

Bỗng, bốn tiếng kêu thảm khốc nổi lên thịt máu tả tơi, bắn tung tứ phía Văn Đồng hạ người xuống đất, mắt đăm đăm nhìn về bọn họ hình như muốn ăn tươi nuốt sống.

Miêu Cương tứ ác không ngờ bốn con độc vật duy nhất của mình, chỉ trong phút chốc đã chết dưới thanh “Thái Ất thần kiếm” ủa đối phương, mặt ai nấy đều biến sắc Tuyết Phách Ông càng giận dữ hơn đột nhiên đưa tay ra đánh vào chiếc trống mang bên hông Hồ Sát kêu tung tung...

Bọn Bài giáo không khỏi thất kinh Văn Đồng vội vã vận dụng thần công hộ thể.

Sau khi giục mấy tiếng trống Tuyết Phách Ông đưa mắt nhìn về Văn Đồng cười đắc ý :

- Tiểu tử cho người biết... Ý...

Ông ta bỗng thốt lên một tiếng thất thanh, tiếng cười cũng im bật mồm há to không thốt được một lời.

Vì ông thấy thần sắc của Văn Đồng vẫn giữ vẻ tự nhiên như không hề bị gì cả, ông liền âm thầm dùng lối tâm pháp của bốn môn dò xem, mới hay “Kim Tầm Linh Ngải” trong người chàng đã bị tiêu diệt một cách vô hình, bảo sao ông không thất kinh cho được.

Lúc này, Văn Đồng cũng mới hiểu ra trong người chàng có thể cự độc, nên “Kim Tầm Linh Ngải” không hề làm hại chàng được nên không khỏi mừng thầm, lập tức bước lần tới phía địch quát lớn :

- Lão thất phu còn không mau trao thuốc giải ra.

Tuyết Phách Ông vừa kinh hãi vừa giận rít lên một tiếng ám hiệu, tức thì “Miêu Cương tứ ác” lẹ làng chuyển động nhanh như điện chớp phân ra



thành năm phương vị vây chặt lấy đối phương vào giữa, người nào người nấy tay múa chân tung, bỗng thấy có năm đường khói ngũ sắc từ trong người của năm tên ác miêu tủa ra trùm lấy người Văn Đồng mùi tanh hôi khó chịu vô cùng.

Bọn Bài giáo vừa thấy Miêu Cương tứ ác sử dụng “Tuyệt Độc chưởng” ra ai nấy đều thất kinh vội đỡ lấy Thần Quân sang bên né tránh.

Bỗng thấy trong làn khói ngũ sắc ấy chen lẫn một thứ ánh sáng chói mắt, một tràng cười vang lên rồi kể đến bốn tiếng kêu thảm khốc.

Làn khói bắt đầu nhạt dần tiếng la vang không còn nghe nữa, từ từ hiện rõ một thiếu niên đứng uy nghi lẫm liệt, trước bốn chiếc thây nằm sống sượng của “Miêu Cương tứ ác”. Thiếu niên ấy chính là Văn Đồng đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn về Tuyệt Phách Ông đứng cách chàng chỉ có một trượng nói :

- Nếu trao thốc giải ra thì tại hạ sẽ tha cho người sống sót trở về.

Tuyệt Phách Ông vẻ mặt hằm hằm đôi mắt trừng trừng nhìn về Văn Đồng, trong bụng như tính toán một điều gì bỗng ông ta quát to một tiếng. Vung chưởng đánh mạnh ra.

Văn Đồng khẽ mỉm cười định đưa tay ra đỡ, không ngờ...

Chưởng lực của Tuyệt Phách Ông vừa đánh ra nửa chừng liền hướng tầm xuống đất “ầm” một tiếng ông ta mượn thế tung mình lên cao lẹ như điện chớp nhảy vào khói mù lẫn tránh.

Văn Đồng tức giận thét lên một tiếng :

- Lão thất phu chạy đi đâu?

Đang định tung mình đuổi theo bỗng nghe Thần Quân lên tiếng cản :

- Vũ Văn chưởng môn xin dừng bước lão già ấy quyết chạy không thoát đâu.

Văn Đồng mới sức nhớ lại thì ra làn khói trắng ấy là đại trận của Bài giáo đã giăng hơn nửa lời lẽ của Thần Quân vừa nói tất nhiên ông ta sớm đã bố trí cẩn thận rồi, chàng liền yên dạ dừng chân.

Cùng lúc ấy phó chưởng môn Tư Đồ Nhất Vũ đã rút lên một tiếng ám hiệu, trúc kiếm chỉ lên trời huy động hai hộ đàn pháp sư lẹ như chớp tung thân vào trận đuổi theo.

Thần Quân mới từ từ quay mặt vào trận lớn tiếng :

- Tuyệt Phách Ông chỉ cần người trao hai thứ thuốc giải ra Đồng mỡ lập tức cho người đưa người ra khỏi trận, sau này là thù hay bạn tùy ý người thế nào cũng được.

Đợi một lát lâu bỗng nghe bên trong có tiếng hậm hực trả lời :

- Các người chớ vội đắc ý mỗi thù đêm nay lão phu thề quyết phải báo cho được.

Thần Quân đưa mắt nhìn vào trận chiến mặt lộ vẻ mừng, phút chốc nhị đại pháp sư từ trong trận mù nháy ra trình lên hai lọ ngọc nhỏ một vàng một xanh, ông ta xem xét giây lâu đoạn trút trong lọ vàng một viên bỏ vào miệng uống.

Sau khi căn dặn dẹp trận Thần Quân đưa Văn Đồng trở về thuyền hoa, lấy lọ thuốc xanh trao cho Khương Trạch bốn người uống để giải độc.

Văn Đồng thấy công việc đã xong, đồng thời cũng tin lời Thần Quân rằng tuyệt không có kẻ ngoài vào mà ông không biết, vậy thì Tào Khôn không có mặt trong vùng này, nên cùng Khương Trạch mọi người đứng dậy cáo từ.

Thần Quân biết khó giữ lại nên căn dặn Văn Đồng cất lọ thuốc xanh trong mình đề phòng có khi dụng đến đoạn cười nói :

- Đợi Đồng mỡ dùng thuật bói quẻ, xem hành tung của thuộc hạ Vũ Văn chương môn hiện giờ ở đâu, hầu đáp lại ơn đức giải vây ngày hôn nay.

Văn Đồng mừng rỡ khôn cùng, lại ngồi trở lại xuống chờ xem.

Thần Quân bảo đem ra ba đồng tiền ngồi ngay ngắn mặc niệm giây lâu rồi tung đồng tiền lên không rồi xuống sau khi xem xét, ông ta thấy kinh nói :

- Không xong rồi, quý thuộc hạ sợ đang gặp nguy hiểm nơi hướng Đông Nam, nếu gấp rút đi có lẽ...

Văn Đồng nóng ảy chận lời :

- Hướng Đông Nam là nơi nào?

Thần Quân đáp :

- Là một tuyệt cốc nơi ấy ít người lai vãng, địa thế bí mật...

Nói đến đây, ông liền lấy bút mực họa sơ một bản đồ trao cho Văn Đồng.

Vì đang nóng lòng giải nguy cho Tào Khôn, vừa tiếp bản đồ chàng liền

cảm tạ rồi dắt Khương Trạch mọi người ra đi, phút chốc đã rời khỏi rừng Linh Quy, theo sự chỉ dẫn của bản đồ tiến bước.

Dọc đường vượt qua mấy ngọn đồi hiểm trở xuyên qua mấy khe suối nguy nan mới đến nơi tuyệt cốc đã vẽ.

Năm người dừng bước lại, quan sát địa thế một hồi mới thấy nơi đây quả thật bí hiểm vô cùng, nếu không nhờ bản đồ thì họ không thể nào phát giác ra được.

Vì đã nghe Thần Quân cho biết Tào Khôn đang bị lâm nguy, nên họ không cần suy tính gì nữa Văn Đồng liền tung mình đi trước Khương Trạch tiếp theo rồi đến mọi người nhanh nhẹn xuyên qua hiểm cốc, đường đi quanh co khúc khuỷu, phải mất một khắc đồng hồ mọi người mới vượt qua khoảng đường ngoài mười dặm, trước mắt là một khu rừng rộng rãi, cây cối um tùm thì ra là một nơi đỉnh đầu tuyệt cốc này.

Dọc đường không thấy có gì khả nghi cả, mọi người đều trút hy vọng cuối cùng vào cụm rừng này không hề sợ những điều kỳ của võ lâm “Rừng rậm chớ vào” ai nấy đều đề khí đơn điền, tung mình như chim bay xuyên qua ba bốn mươi trượng nữa, bỗng nhiên trước mặt là một khoảng đất trống một ngôi cổ miếu nằm im lìm nơi chính giữa.

Văn Đồng mọi người liền tung mình nhẹ nhàng đến sát bên núp vào những thân cây đưa mắt dòm vào trong thì họ đều tỏ ra kinh ngạc.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 32**

Theo vết quái nhân

Thì ra bọn Văn Đồng vừa nhìn thấy giữa miếu có ba cây ma áo quần đẹp đẽ nằm chết sống sượng nơi ấy, ngoài ra chung quanh miếu im lặng như tờ, không một óng người.

Văn Đồng đưa mắt nhìn quanh một lượt đoạn tung mình nhảy đến bên ba chiếc cây ấy dò xét, Khương Trạch mọi người cũng lần lượt vào theo.

Sau khi khám xét một hồi mới hay bọn này chức vị Hầu tước trong Thông Thiên giáo, sắc phục hoa lệ, tay cầm trường kiếm đen lánh, song tuyệt nhiên không tìm ra một vết thương nào cả.

Trong khi ấy, Phương Sóc đã lẻ làng đi quanh miếu một vòng, đoạn hấp tấp chạy ra nói :

- Lạ thật, trong miếu không có một dấu vết gì khả nghi cả, không hiểu Tào huynh đã đi đâu rồi?

Văn Đồng hừ một tiếng, ngược đầu lên nói :

- Những chiếc cây này mới chết chẳng bao lâu, tiếc rằng chúng ta chỉ đến chậm một bước, không thì...

Lời chàng vừa dứt, bỗng nghe Khương Trạch thốt lên một tiếng kinh ngạc, chàng liền vội vã nhìn sang hỏi :

- Lão tiên bối kiến văn quảng bác, có lẽ đã phát giác ra điều gì rồi chăng?

Khương Trạch nghe hỏi, gương mặt tỏ ra như đang suy nghĩ lắm, miệng mấp má đang định mở lời thì đột nhiên...

Một tiếng rên khẽ từ sau rừng vọng đến, mọi người nghe được thảy đều giật mình, không hẹn mà ai nấy cũng nhanh như chớp phóng mình về phía phát ra tiếng rên ấy.

Văn Đồng thi triển “Truy Quang Trục Điện” tuyệt thế khinh công, vụt một cái đã đến trước mọi người, đến một đám sậy cao khuất đầu, khỏi cần tìm kiếm, đôi mày chàng bỗng nhiên lại.

Thì ra chàng đã thấy trong đám sậy ấy, Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn

đang nằm ngất lịm, trước ngực ông ta có vết máu rỉ ra, đầu tóc rối bù, áo quần xé rách, thoát trông cũng biết thương thế chẳng phải tầm thường.

Văn Đồng đâu dám chậm trễ, vội vã đến nơi bỗng ông ta lên, đem đến dưới một gốc cây tòng đặt nhẹ xuống, áp tay mặt vào Linh Đài huyệt.

Khương Trạch mọi người thấy thương thế của Tào Khôn quá trầm trọng, ai nấy đều lo lắng đồng trao mắt cho nhau rồi phân ra bốn bên canh phòng nghiêm ngặt.

Lúc bấy giờ Văn Đồng đã vận dụng “Vô Cực huyền công” hóa thành tiên thiên chân khí đưa hơi nóng từ từ nhập vào người Tào Khôn.

Cũng may thương thế của ông ta tuy nặng, nhưng nội phủ chưa bị liệt, kinh mạch chưa bị đứt, thành thử tiên thiên chân khí của Văn Đồng vừa đưa vào, có hiệu quả ngay tức khắc. Văn Đồng thấy thế không khỏi vui mừng, lập tức gia tăng khí lực, phút chốc Tào Khôn bỗng thở khi một tiếng, rùng mình một cái lập tức ứa ra búng máu đen, hai mắt từ từ mở ra.

Đôi mắt lơ lơ ấy đảo quanh tứ phía một lượt rồi như thần trí dần dần tỉnh lại, ông giương mắt nhìn lên thấy người vừa cứu mình không ai khác hơn là Vũ Văn thiếu hiệp, vừa xúc động vừa then thùng miệng lẩm bẩm :

- Thuộc hạ... thuộc hạ sao...

Vừa nói ông ta vừa gắng gượng định đứng dậy.

Văn Đồng đưa mắt tỏ ý lắc đầu như không muốn cho ông ta vội cử động.

Tào Khôn cũng biết không nên cử động sớm, ông ta cảm kích gật đầu nghe theo đoạn ngồi yên một chỗ, vận công điều dưỡng chẳng bao lâu nhờ chân khí của Văn Đồng trợ giúp, các kinh mạch từ từ lưu chuyển điều hòa.

Một khắc đồng hồ trôi qua Văn Đồng mới thở phào một tiếng, hữu chưởng chậm rãi rời khỏi Linh Đài Huyệt của Tào Khôn phải áo đứng dậy.

Tào Khôn cũng đứng dậy theo, chấp tay thi lễ với Văn Đồng nói :

- Chưởng Môn có ơn cứu mạng, thuộc hạ dù có thịt nát xương tan cũng khó thể báo đền ơn nghĩa này.

Văn Đồng khoát tay nói :

- Việc nhỏ mọn nói đến làm gì, tiền bối thuật lại những việc đã qua cho biết, còn việc “Bạch Y Quái Tẩu” hiện giờ thế nào rồi?

Khương Trạch mọi người giờ cũng đã bu xúm lại, đưa mắt lo lắng nhìn Tào

Khôn, im lặng chờ nghe ông ta kể.

Tào Khôn suy nghĩ giây lâu, bỗng nét mặt nghiêm nghị cung kính đáp :

- Từ khi thuộc hạ cùng Phương Sóc huynh phát giác ra Bạch Y Quái Tẩu đã bị bọn Thiên Huỳnh giáo bắt đi liền theo dõi tông tích lúc sắp đến Đại Ba Sơn bởi vì đường đi phức tạp nên đã đề nghị Phương Sóc huynh trở về hội họp với chưong môn, còn việc theo dõi do thuộc hạ đảm nhiệm, dọc đường thuộc hạ sẽ để lại ám hiệu dẫn đường...

Phương Sóc đột nhiên xen lời nói :

- Tào huynh đã theo dõi vào đến huyết cốc này, vậy sao ám hiệu ngoài kia không chỉ đúng hướng?

Tào Khôn kinh ngạc :

- Ám hiệu của tiểu đệ để lại, rõ ràng là chỉ vào hướng tuyệt cốc này, chẳng lẽ...

Văn Đồng vội vàng đưa tay ngăn lại nói :

- Việc đã qua rồi, còn nói làm gì nữa, xin tiền bối tiếp tục kể tiếp việc xảy ra sau này.

Tào Khôn cung thân vâng dạ đoạn nói tiếp :

- Bốn người của Thiên Huỳnh giáo...

Văn Đồng ý lên một tiếng, ngạc nhiên bỗng hỏi :

- Bốn người?

- Đúng vậy! Trong bốn người ấy, một Vương ba Hầu, không những võ công cao cường mà người nào người nấy giáo hoạt vô kể, trong mấy ngày nay họ toàn lẫn quần quanh núi Đại Ba Sơn này sau cùng mới lên vào tuyệt cốc...

Nói đến đây bỗng ông ta im lặng và thở ra một tiếng, mặt tỏ vẻ buồn bã tiếp :

- Tức thay thuộc hạ nhất thời không cẩn thận...

Văn Đồng đỡ lời :

- Chớ vội, xin tiền bối kể cho biết lý do của bọn Thiên Huỳnh giáo bắt Bạch Y Quái Tẩu để làm gì?

- Họ định đem Bạch Y Quái Tẩu đến đây để khảo vấn cho ra nơi ẩn cư của bọn “Tam Ảnh Ma Quân”.

Văn Đồng vội hỏi :

- Đã khảo vấn ra chưa?

Tào Khôn tỏ vẻ then thùng lắc đầu :

- Trong lúc bọn họ sắp dùng hình phạt để tra khảo, bởi thuộc hạ quá sợ ý nên bị họ phát giác, vì thế nên thuộc hạ đành ra mặt thí mạng với chúng. Không ngờ lúc thuộc hạ vừa nhảy ra bỗng từ xa xa có tiếng rít quái dị vọng lại khiến cho bọn Thiên Huỳnh giáo phải để tâm chăm chú vào tiếng ấy...

Tào Khôn bỗng nhiên lặng thinh, thần sắc tỏ ra sợ sệt giây lâu ông ta mới trấn tĩnh lại tiếp :

- Tiếng rít quái dị vừa nghe từ xa, nhưng khi dứt tiếng thì người cũng đã đến nơi, chỉ thấy bóng người như một đám mây hồng, lạnh lẽ, nhẹ nhàng xuất hiện ngay trước miếu...

Văn Đồng hỏi :

- Người ấy là ai? Tiền bối có nhìn ra lai lịch của người đó không?

Tào Khôn mặt mày đỏ bừng, ấp úng nói :

- Thuộc hạ tự then kiến văn nông cạn, chỉ thấy kẻ ấy hình thù quái gở, mặc áo màu đỏ như lửa, tuổi tác đã lớn, vừa hiện thân không đầy một hiệp, đã giết ngay ba tên Hầu Tước của Thiên Huỳnh giáo, cướp lấy Bạch Y Quái Tẩu tung mình ra đi khi lướt qua mặt thuộc hạ, thuộc hạ bỗng cảm thấy như bị một kiến lực áp đảo, liền hôn mê bất tỉnh ngay...

Mọi người nghe nói, thấy đều rùng mình lo sợ.

Văn Đồng cúi đầu suy nghĩ rồi trầm giọng nói :

- Chỉ một hiệp mà đã giết chết ba tên hầu tước của Thiên Huỳnh giáo, võ công thật cao thâm đáng sợ.

Nói đến đây bỗng chàng quay sang Khương Trạch hỏi :

- Hình như lúc này tiền bối có phát giác ra điều gì, không hiểu có liên quan gì đến người này không?

Khương Trạch này giờ cứ cúi đầu suy nghĩ, nghe hỏi ông ta chỉ ừ một tiếng, không trả lời câu hỏi của Văn Đồng, mà quay sang Tào Khôn lên tiếng :

- Tào huynh, huynh nên nhớ kỹ lại kẻ ấy có phải là một mục già tóc bạc, chột hết một mắt không?

Tào Khôn trố mắt ngạc nhiên, một lát nói :

- Đúng thế! Đúng thế! Kẻ ấy chính là một lão bà tóc bạc, chột một mắt.

Đôi mắt Khương Trạch như sáng lên hỏi tiếp :

- Có phải tay trái bà ta bị đứt đến cùi chỏ, tay phải bà ta cầm một cây “Song Đầu Xà Trượng” đen nhánh không?

Tào Khôn lớn tiếng :

- Đúng! Đúng! Khương huynh tả không sai chút nào, ba tên hầu tước của Thiên Huỳnh giáo đã bị bỏ mang dưới cây kỳ hình quái trượng của bà ta đấy.

Văn Đồng hừ lên một tiếng, quay qua hỏi Khương Trạch :

- Lão tiên bối đối với người này biết tường tận đến thế, chẳng hay bà ta là ai vậy?

Gương mặt Khương Trạch tỏ ra trầm trọng, chậm rãi đáp :

- Người này trước đây ba mươi năm, là nhân vật hắc đạo cao thủ tuyệt đỉnh, danh vang bốn bể võ công cao đến khó lường, từng độc thân độc mã qua lại giang hồ, hành sự độc ác chẳng ai bì, nghe đâu lúc thiếu thời bà ta đẹp lắm, sau bị người ta ám hại khiến cho mặt mày xấu tệ, từ ấy đến sau lòng bà biến đổi, đối với thiên hạ không chút cảm tình, ra tay giết người là niềm vui của bà tay đấy...

Nói đến đây bỗng ông thở ra tiếp :

- Mấy năm trước đây, lão phu vì có việc ra ngoài Hỷ Phong Khẩu, không ngờ vừa tới chân núi Yên Sơn đã gặp phải nữ ma đầu mà võ lâm từng khiếp sợ, lúc ấy lão phu rất tự phụ đối với võ công của mình, thế mà... ôi!

Ông ta lại thở dài cúi đầu suy nghĩ.

Thanh Sương không thể chờ được lấy làm lạ hỏi :

- Rồi sau sao hử tiền bối?

Mặt Khương Trạch đỏ bừng, tăng hắng một tiếng tiếp :

- Nếu cô nương không hỏi, lão phu chẳng dám nói ra lúc ấy lão phu với bà ta vì có chút bất đồng ý kiến, nên đã đấu thí với nhau, kết quả mới có một trăm hiệp, lão phu đã bị thua, đó là một điểm đáng buồn trong đời vầy vùng của lão.

Văn Đồng thấy Khương Trạch nói đã nửa ngày rồi mà rốt cuộc tên bà ta là



gì ông ta cũng chưa nói, chàng không tiện hỏi nữa nhúu mà nhìn sang Cát Thanh Sương.

Thanh Sương là cô gái thông minh, vừa thấy ngay ánh mắt của chàng đã hiểu ý ngay, nàng liền cười hỏi Khương Trạch :

- Lão tiền bối, tên của mụ già một mắt ấy là gì?

Khương Trạch như sức nhớ ra cười lớn :

- Lão phu thật là hồ đồ, nữ ma đầu ấy vợ Vu tên Phi Nga, người ta thường gọi “Xà Trượng Cửu Bà Độc Tâm Phụ”.

Thanh Sương nghe nói cười ngặt nghẽo :

- Chà! Ngoại hiệu của bà ta thật dễ sợ, song tên thì nghe đẹp lắm, tiếc thay dung nhan lại trái ngược.

Văn Đồng không khỏi cười thầm, giờ chàng thấy sự việc có thể nói là lượm lặt khá đầy đủ rồi nên không hỏi thêm nữa quay sang Tào Khôn nói :

- Tiền bối còn nhớ bà ta đã đi về hướng nào không? Cách đây độ bao lâu rồi?

Tào Khôn đáp :

- Yêu phụ ấy đi bằng con đường cốc này độ hai giờ đồng hồ trước đây.

Văn Đồng cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, đưa mắt quét nhìn mọi người một lượt đoạn lên tiếng nói :

- Theo lời của Khương tiền bối vừa nói thì ra Vu Phi Nga đã lâu năm không xuất hiện trên giang hồ, chuyến này đột ngột cướp lấy “Bạch Y Quái Tẩu” đem đi đủ thấy thấy mục đích của bà ta cũng không ngoài “Chu Tước Hoàn” vậy không thể chậm trễ, chúng ta nên rượt theo cho kịp.

Dịch Thành gật đầu tán đồng :

- Thiếu hiệp nói rất đúng, song theo ngu ý của lão phu thì chuyến này khỏi cần phân tán nữa, chúng ta cứ đi một lượt thì hơn.

- Lời nói của Dịch bang chủ có lý, vậy chúng ta nên đi ngay...

Bỗng Khương Trạch lên tiếng cản.

Đêm, thần sắc cũng vẫn chưa thấy gì mệt mỏi, nhưng khi nhìn đến Thanh Sương lòng chàng không khỏi tội nghiệp thay, nên liền dừng chân lại nói với Khương Trạch :

- Lão tiền bối, trời sắp sáng rồi, chúng ta nghỉ giây lát để xem xét đại thế

phương hướng rồi sẽ đi, tiền bối nghĩ sao?

Khương Trạch là người giàu kinh nghiệm, nhìn cử chỉ cùng lời nói của chàng, ông đã hiểu ngay ý chàng muốn gì rồi, bèn cười ha hả nói :

- Đúng thế! Lão phu cũng đang có ý định đó.

Văn Đồng bỗng cảm thấy mặt mày đỏ bừng cười nói :

- Như vậy thì xin làm phiên lão tiền bối!

Khương Trạch cười thông cảm, đoạn kéo tay Dịch Thành, hai người tung mình hướng về cụm rừng phía bên mặt đi tới.

Thanh Sương là một thiếu nữ thông minh àm sao không hiểu được ý muốn của Văn Đồng, giờ lại thấy Khương, Dịch hai người kiếm cách rời khỏi sự tình càng thêm rõ ràng hơn, tim nàng bỗng nhiên đập mạnh gương mặt ửng đỏ, tỏ vẻ thẹn thùng.

Văn Đồng từ từ đến bên nàng, vừa cười vừa bảo khẽ :

- Sương muội! Cần ngồi nghỉ một lát cho đỡ mệt.

Thanh Sương với đôi mắt đen lánh ngước lên nhìn Văn Đồng đầy tình tứ, nàng khẽ lẩm bẩm :

- Cám ơn anh, em chưa thấy mệt, còn anh có mệt không?

Văn Đồng bật cười :

- Nếu em không thấy mệt, thì anh hẳn nhiên cũng không mệt.

Thanh Sương bỗng như cảm thấy lúng túng, tay mân mê tà áo cúi đầu im lặng không nói tiếng nào.

Màn trời sáng dần... sáng dần... nhưng Văn Đồng cùng Thanh Sương cứ đứng im lìm không hề nhúc nhích...

Bỗng một tràng cười lớn phát ra, làm thức tỉnh cơn mộng đẹp của đôi tình nhân đang mê đắm.

Thì ra Khương Trạch cùng Dịch Thành đã đi dò xét khắp nơi xong rồi, giờ định trở về phục mạng.

Văn Đồng liền cười nói :

- Có lẽ nhị vị đã tìm thấy dấu vết của đối phương rồi?

Khương Trạch đưa tay chỉ về một ngọn núi cao nói :

- Vũ Phi Nga đã vượt qua con đường này, ra khỏi Đại Ba sơn xuyên qua Tích Dương lên hương Bắc quan ngoại, vậy chúng ta cứ đuổi theo đường

này thì gặp.

Văn Đồng gật đầu :

- Lão tiên bối lâu nay định việc như thần, vậy xin mời đi trước dẫn đường.

Khương Trạch cười vui vẻ, đoạn cùng Dịch Thành tung mình đi trước Văn Đồng với Cát Thanh Sương cũng cất bước theo sau.

Chẳng bao lâu, bốn người đã đến chân ngọn núi cao liền dừng bước đứng lại xem xét.

Thì ra ngang hông ngọn núi ấy bị hủng vào, hình như sâu lắm thì phải, bốn người đưa mắt trao đổi với nhau, rồi cùng nhau vượt lên đến ngang eo núi mới hay nói ấy là một con đường cốc hẹp, hiểm trở vô cùng.

Khương Trạch đứng nhìn giây lát bỗng nhú mày nói :

- Chúng ta cần phải xuyên qua cốc này mới có đường đi ra khỏi vùng núi, song...

Nói đến đây bỗng ông ta đưa mắt nhìn qua Văn Đồng im bật không nói nữa.

Văn Đồng hiểu ý cười :

- Cốc này tuy nguy hiểm thật, nhưng làm gì được ta nào lão tiên bối chớ ngại.

Khương Trạch cười ha hả :

- Đúng thế, lão phu xin đi trước dẫn đường.

Bốn người lại dè dặt bước vào vùng hiểm địa, cốc đạo khúc khiêu quanh co, hơi núi lạnh buốt khiến cho ai nấy phải vận dụng công lực hộ thể, mắt luôn luôn phòng bị chung quanh.

Vào độ mấy mươi trượng sâu, bỗng thấy dưới chân toàn là đá cục, lởm chồm khó đi lúc ấy bỗng thấy Khương Trạch bước đi chậm lại, đợi cho Văn Đồng tiến lên khẽ nói :

- Chường môn có nhìn thấy điểm gì khác lạ nơi đây không?

Văn Đồng gật đầu ứng tiếng :

- Cốc này có vẻ thanh tịnh lạ thường, tử khí dày đặc, một tiếng chim kêu, tiếng côn trùng cũng đều chẳng thấy, cây cỏ cũng không mọc nổi xem vậy... Chàng vừa nói đến đây... bỗng nghe đằng sau có tiếng kêu thất thanh của Cát Thanh Sương vọng tới.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 33**

Duyên gặp kỳ bảo

Ba người nghe gọi đều quay đầu lại nhìn, thấy Thanh Sương đang ngược đầu nhìn lên chóp núi, mặt tỏ ra kinh ngạc dị thường.

Văn Đồng vội vã đến nơi lo lắng hỏi :

- Sương muội! Việc gì thế?

Lời chưa dứt thì đã nghe tiếng quát lớn của Khương Trạch :

- Mau...

“Ầm! ầm!” tiếng nổ kinh thiên động địa đã lấn át tiếng kêu của Khương Trạch, rồi những tiếng ầm ầm kế tiếp, đá lớn từ trên đỉnh núi lăn ào ào xuống như mưa...

Sự việc xảy ra quá ư đột ngột, cũng may là bốn người đã phòng bị từ trước, vậy mà còn phải rồn óc kinh hồn, bỗng nghe Văn Đồng lớn tiếng nói :

- Ba người mau chạy đến trước kia tránh trước, đợi tôi lên trên ấy xem có việc gì cho biết.

Vừa nói người chàng đã phóng đi mất.

Núi vừa cao lại vừa hiểm trở, đá lại lặn không ngót, xem tình thế vô cùng nguy hiểm, Khương Trạch vội vã đưa tay ra cản lại :

- Chớ ông môn không thể...

Nhưng ông ta đã chậm mất rồi, thân người của Văn Đồng đã leo lên cao mấy trượng.

Thanh Sương cũng lo lắng vô cùng vội gọi to :

- Đồng ca...

Nhưng tiếng nàng vừa thốt ra đã bị tiếng đá lăn trấn át.

Văn Đồng một hơi tung mình lên cao năm trượng, đến khi chân vừa chấm đất chàng lại tung mình nhảy lên, thi triển “Long Vân Cửu Hiện” thân pháp, cứ thế mà tiến lên đỉnh núi.

Khương Trạch ba người đứng dưới nhìn Văn Đồng thi triển khinh công mà hơi ướt đầm áo, ai nấy thấy đều lo lắng cho sự an nguy của chàng đến nỗi

quên mất mình cũng sắp bị đá lăn trúng nhằm, đến khi trên đỉnh lại có một tiếng ầm vang dậy, mới khiến cho ba người sức tỉnh lại, Khương Trạch mặt biến sắc gọi lớn :

- Chạy mau!

Vừa nói ông vừa vung chưởng đánh ra, chống cự với những phiến đá đang rớt vào người.

Dịch Thành cũng chẳng dám chậm trễ, hai tay cũng liên hồi đánh ra, chưởng phong tựa bài sơn hải đảo, vù vù kháng đỡ miệng quát lớn :

- Cát cô nương chạy trước đi, lão phu sẽ cản hậu cho.

Thanh Sương tuy lòng đang lo lắng cho Văn Đồng nhưng thấy thần sắc của hai vị tiền bối tỏ ra quá khẩn trương, nên nàng cũng vội vã rút ngay “Cát Thiên Lư bảo kiếm” múa nhanh hộ thể theo sau Khương Trạch.

Tiếng vang trên núi mỗi lúc một to, đá càng lăn càng gấp, Văn Đồng một mực thi triển sư môn tuyệt học, đồng thời tận dụng công lực siêu phàm vượt người tung lên đỉnh núi.

Khi chàng vừa lên đến nơi, tiếng nổ lại từ từ thưa dần rồi im bặt, mặt trời bắt đầu sáng sủa, cây cối ngả nằm ngổn ngang khiến cho chàng không khỏi ngạc nhiên đứng trơ người ra nơi ấy.

Thoạt tiên chàng cứ tưởng rằng trên núi thế nào cũng có kẻ địch mai phục, nhưng giờ mới hay một khoảng đất rộng độ mười trượng vuông đã bị nứt ra thành những khe sâu không thấy đáy, nhưng chung quanh tuyệt nhiên không thấy một bóng người.

Chàng từ từ bước quanh một vòng xem xét, khi chàng đến cạnh một khe nứt, bỗng đôi mắt chàng chăm chú vào một vật sáng đang bị chôn lấp dưới đồng cát vụn, lần mò đến nơi bối lên, bỗng chàng reo mừng hớn hở, thì ra là một ngọc thủ tinh vi, một dị bảo mà chàng chưa từng thấy.

Đang đứng nhìn trân trân vào bảo vật, bỗng nghe tiếng cười của Khương Trạch phát ra phía sau, chàng quay đầu nhìn lại đã thấy ba người ấy đang phi nhanh đến nơi, vội vã bước lên hỏi :

- Các vị có sao không?

Thanh Sương nhìn Văn Đồng chau miện nói :

- Đợi lâu không thấy anh xuống, nhị vị tiền bối tưởng đâu anh đã gặp nạn

nên mới vội vã lên tìm.

Khương Trạch bỗng phá lên cười lớn :

- Không phải chỉ lão với Dịch huynh đâu, còn có người lo lắng hơn anh em lão phu nữa đấy.

Văn Đồng đưa mắt âu yếm nhìn Thanh Sương cười hỏi :

- Có phải thế không em?

Thanh Sương bẽn lẽn cúi đầu, thẹn thùng không nói, Văn Đồng từ từ đến bên nàng đặt chiếc ngọc thủ vừa lượm được trên tay nàng khẽ nói :

- Em xem vật này có đẹp không? Trời vừa tặng cho anh đấy!

Khương Trạch cùng Dịch Thành cũng xúm lại xem, Thanh Sương ngẩng lên cười hỏi :

- Đồng ca, vật này tên gọi là gì, có ích lợi gì không?

Văn Đồng nghe hỏi không hiểu trả lời làm sao khẽ tăng hắng một cái quay sang Khương Trạch :

- Tiền bối kiến văn quảng bác, có lẽ nhận ra bảo vật này chứ?

Khương Trạch nghe hỏi cũng cứng miệng cũng tăng hắng rồi quay sang nhìn Dịch Thành...

Dịch Thành lắc đầu nói :

- Khương huynh nếu hỏi đệ, cũng bằng hỏi đường thẳng mù thôi!

Bốn người đều bật cười lên vui vẻ, bỗng Thanh sương đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cho mọi người im lặng nàng như phát giác ra điều gì đột nhiên tung mình hướng về Đông Bắc chạy nhanh vừa kêu vọng lại :

- Đồng ca! rượt theo mau!

Văn Đồng mọi người kinh dị, cùng nhau tung mình đuổi theo.

Bốn bóng người dưới ánh mặt trời ban mai vụt nhanh như bốn lần khói đuổi theo chân địch, Văn Đồng thi triển “Truy Quang Trục Điện” thân pháp chớp mắt đã bỏ xa Khương, Dịch hai người, lướt nhanh đến gần Thanh Sương.

Bấy giờ, chàng mới phát giác ra trước Thanh Sương độ mười trượng, có một bóng người đang cắm đầu chạy nhanh, đến một khe cốc bỗng bóng ấy nhảy ào xuống dưới.

Tiếng quát của Thanh Sương vang lên :

- Lũ chuột đứng lại!

Lời vừa dứt thì nàng cũng đã tòng người nhảy theo xuống cốc.

Văn Đồng thấy thế thất kinh, vội tung mình nhảy tới gọi lớn :

- Sương muội! Không thể...

Lời chàng vừa đến đấy, bỗng nghe dưới cốc có tiếng kêu hoảng hốt vang dậy!

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 34**

Ngộ độc nơi tửu quán

Tiếng kêu hốt hoảng vừa đến lọt tai Văn Đồng, không khỏi khiến chàng giật mình lo sợ, vì chính tiếng đó do Thanh Sương phát ra.

Không cần suy tính hiểm nguy, hay tay chàng vừa lay động, người chàng đã giở thức “Long Phấn Cửu Truyền” tung mình lên cao lướt đến nơi Thanh Sương vừa rơi xuống.

Chàng nhìn thấy nàng đang đứng yên trên phiến đá lớn, không hiểu đang dò nghe tông địch? Hay đã bị đối phương điểm huyết? Thân hình Văn Đồng như cánh chim bằng đưa ngang hai tay ra từ từ rơi người xuống, đến lưng chừng chàng lại biến thế “Thâm Hải Tiềm Long” lộn người một cái đã rơi ngay đứng trước mặt Thanh Sương vội hỏi :

- Sương muội! không việc gì chứ?

Chỉ thấy Thanh Sương gật đầu, nhìn chàng mỉm cười bấy giờ lòng Văn Đồng mới nhẹ nhõm, chàng bước lần đến kế bên khẽ nói :

- Lúc này em đã phát giác ra điều gì?

Thanh Sương nghe hỏi, miệng bỗng chu lại giả vờ hờn giận nói :

- Còn hỏi nữa, suýt nữa đã bị người ta ám toán em rồi, nếu anh đến sớm một bước có đâu để cho họ tẩu thoát?

Văn Đồng thấy Thanh Sương tỏ vẻ giận mình, chàng lúng túng miệng cứ ú ớ :

- Việc ấy... việc ấy...

Thanh Sương thấy điệu bộ của chàng, không khỏi bật lên tiếng cười khúc khích nói :

- Thôi khỏi cần phải tìm lý do việc ấy... việc ấy... gì cả, họ đã đến kìa!

Lúc ấy quả nghe có tiếng áo bay, Văn Đồng như sức tỉnh song lặng thinh.

Khương Trạch cùng Dịch Thành vừa đến nơi, thấy điệu bộ của Văn Đồng như thế trong bụng cười thầm, Khương Trạch khẽ ho một tiếng quay sang hỏi Thanh Sương :



- Cô nương có trông thấy y phục cùng diện mạo của đối phương không?

Thanh Sương mỉm cười đáp :

- Văn bối thật bất tài, kẻ ấy thân pháp mau kỳ lạ lại thêm mặt bịt chiếc khăn, vì thế... song...

Nàng nói đến đây liền đưa mắt liếc sang Văn Đồng tiếp :

- Song căn cứ thân hình cùng với môn khinh công tuyệt diệu ấy, đối phương có thể là người của “Thiên Áo mê cung”.

Văn Đồng ở một tiếng xen lời hỏi :

- Tại sao em lại có thể nhận định một cách cương quyết như vậy?

Thanh Sương hừ một tiếng nói :

- Điểm thứ nhất, đối phương là một thiếu nữ...

Văn Đồng ngạc nhiên :

- Một thiếu nữ? Em có nhìn rõ không?

Thanh Sương cười nhạt :

- Thân hình nàng yếu diệu, thân pháp dịu dàng quyết không sai!

Văn Đồng bỗng sực nhớ đến việc nơi Cửu Hoa sơn trang khi gặp hai thiếu nữ môn hạ của Thiên Áo thần ni đã khiến cho Thanh Sương ghen hờn không ít, vì thế nên chàng không dám hỏi tiếp nữa.

Thanh Sương thấy chàng cứ đứng tần ngần ra đó, nàng nào hiểu chàng đang nghĩ gì nên tiếp :

- Hơn nữa lúc này họ đã thi triển một môn công phu hạ lưu để ám toán em, cũng chính là môn tuyệt học của Thiên Áo thần ni.

Văn Đồng giờ mới tin là nàng nói thật, chứ chẳng phải có ý mỉa mai chàng nên hừ một tiếng nói với Khương Trạch :

- Bọn “Thiên Áo mê cung” xuất hiện nơi đây không hiểu là ngẫu nhiên hay đã có sắp đặt sẵn, tiến bối đối với việc này có cao kiến gì không?

Khương Trạch suy nghĩ giây lâu đáp :

- Lão phu dám chắc bọn người “Thiên Áo mê cung” xuất hiện nơi đây không phải là ngẫu nhiên đâu, hơn nữa mục đích cũng đã thấy rõ...

Văn Đồng à một tiếng nhìn Khương Trạch tiếp lời :

- Tiền bối muốn nói là bọn họ cũng vì Bạch Y Quái Tẩu bị bắt cóc mà đến phải không?

Khương Trạch gật đầu :

- Đúng vậy, nhưng bọn họ lại đến trễ hơn chúng ta, nên chỉ còn cách theo dõi chúng ta mong thân được chút tin tức.

Văn Đồng gật đầu :

- Tiền bối đoán việc như thần, thật không sai chút nào.

Khương Trạch cười vui vẻ, bỗng nhiên nghiêm nét mặt nói :

- Kẻ này võ công mưu trí cao thâm, sợ e không thua Chưởng môn mấy, hôm nay y đã tẩu thoát có lẽ sau này sẽ xảy ra lắm nhiều chuyện.

Văn Đồng như không hiểu hỏi rõ :

- Tiền bối nói vậy là nghĩa gì?

Khương Trạch tỏ vẻ trầm trọng :

- Việc được bảo vật của Chưởng môn, sợ người này sẽ truyền khắp giang hồ sau này...

Văn Đồng cười ngạo nghễ, khoát tay chặn lấy lời Khương Trạch lớn tiếng :

- Tiền bối khỏi cần lo nghĩ điều ấy, nếu quả thật có những bọn tham lam hòng cướp của ấy, thì họ sẽ tự chuốc lấy họa vào thân thôi.

Nói đến đây chàng ngược mặt nhìn lên trời tiếp :

- Thì giờ không còn sớm đâu, chúng ta phải khởi hành rượt theo Vu Phi Nga ngay, nếu không rủi gặp việc rắc rối nữa thì hỏng mất.

Bốn người lại bắt đầu cất bước lên đường do Khương Trạch hướng dẫn, thuận theo đường cốc ra khỏi núi một mực phi hành. Dọc đườn họ không hề phát giác có điểm gì khả nghi, ngay cả tông tích của bọn Thiên Áo mê cung cũng không còn thấy xuất hiện.

Một buổi chiều hoàng hôn, bốn người đã đến Dương Tuyền Trấn cảnh dãy Thái Hành Sơn, nơi đây dân cư đông đúc, bán buôn thịnh vượng, khách qua đường tấp nập không ngừng. Bốn người chầm rãi bước vào thị trấn, bỗng đôi mắt Khương Trạch sáng hẳn lên, nhìn về Văn Đồng nói :

- Chưởng môn, Dương Tuyền trấn này không những là một thị trấn lớn của đỉnh đầu Hà Bắc, đồng thời còn có tiếng là sản xuất loại rượu “Miêu Nhân Bích” ngon nhất toàn quốc...

Văn Đồng mỉm cười như có ý thông cảm nói :

- Các tử điểm nơi đây xem rất đáng hoàng, nếu tiền bối hứng thú, chúng ta

vào uống ít lý cho nóng ruột.

Khương Trạch cười ha hả nói :

- Đúng thế! Đúng thế! Chúng ta cũng đã đến giờ dùng cơm rồi.

Vừa nói họ cũng vừa bước vào một quán rượu có vẻ thịnh soạn nhất dãy phố, quán rượu này rộng đến ba gian trên dưới hai tầng, bản hiệu đề ba chữ mạ vàng to tướng “Văn Hương các” trước cửa có hai tên đứng tiếp khách, vừa thấy bọn Văn Đồng bốn người, họ đã ôn tồn mời mọc. Xuyên qua tầng dưới ngồi chật lấy người, lên đến tầng trên Văn Đồng liền tìm một bàn kế cửa sổ ngồi xuống.

Đợi cho ai nấy ngồi xong xuôi, đám tiểu nhị mới trình tờ thực đơn lên.

Khương Trạch không coi đã khoát tay bảo :

- Khởi cần, cứ đem món nào ngon nhất lên đây đồng thời mang năm cân rượu “Miêu Nhân Bích” mau lên

Văn Đồng đưa mắt đảo quanh bốn phía thấy sự trăn thiết rất là đẹp đẽ, thực khách cũng được ba bốn mươi người, toàn là hạng thượng lưu khá giả.

Chẳng bao lâu, rượu thịt đã đem lên đầy đủ, bốn người bắt đầu cầm đũa, tuy thức ăn nơi đây không mấy gì ngon cho lắm, song mùi rượu bay thơm nức mũi, khiến cho ai nấy ngửi thấy cũng phải thém nhỏ rãi.

Khương Trạch là người đầu tiên xách bình rượu lên, rót vào mỗi người một ly đầy, con dư bao nhiêu trong bình ông liền ngửa cổ uống ừng ực, trông rất ngon lành.

Lốn uống này không những hai đếm tiểu nhị cứ đứng nhìn trân trân, mà tất cả thực khách trên lầu cũng phải chú ý đến.

Một hơi uống hết cả ba cân rượu, đoạn ông đặt bình xuống bàn vừa lấy vạt áo lau miệng vừa cười nói :

- Rượu ngon thật! Rượu ngon thật! Này cậu nhỏ mau đem thêm bình nữa lên đây, ợ! Đây... đây... cho người chút đỉnh để tiêu xài.

Ông liền đưa tay vào áo lấy ra một lượng bạc ném cho hai tên tiểu nhị, được tiền thưởng quá hậu, hai tên tiểu nhị vui mừng khôn xiết, cúi đầu tạ ơn lia lịa, đoạn một tên quay sang căn dặn :

- Lão nhị, mau ra kho rượu sau nhà lựa bình rượu “Văn Hương Qui” lâu năm nhất đem lên, để ta ở lại hù hạ mấy vị khách quan này cho.

Tên tiểu nhị vâng dạ lên hồi, đoạn đi nhanh xuống lầu ra sau kho rượu, chẳng mấy chốc đã thấy hân vừa thở hỗn hển hai tay vừa bưng bình rượu nặng mười cân khúm núm đặt lên bàn.

Tên tiểu nhị đứng hầu này giờ định ra tay đập bể mớ đất niêm phong nơi miệng hũ, bỗng nghe Văn Đồng trầm giọng nói :

- Khoan đã!

Hai tên tiểu nhị ngạc nhiên đưa mắt nhìn lên thấy nơi đầu bàn là một chàng thiếu niên đang đưa mắt lạnh lùng nhìn chằm chập vào mặt hai người khiến họ cảm thấy rùng mình sợ sệt.

Tên tiểu nhị đứng hầu khúm núm lên tiếng :

- Đại gia có gì sai khiến?

Văn Đồng không đếm xỉa đến câu trả lời ấy, đôi mắt nhìn chằm chập vào tên tiểu nhị vừa bưng rượu lên hỏi:

- Bình rượu này có phải đã niêm phong lâu năm rồi không?

Tên tiểu nhị nghe hỏi vội vã cười đáp :

- Đại gia cũng hiểu, bản hiệu Văn Hương các của chúng tôi vốn đã mấy chục năm nay, đâu dám lừa dối khách quan làm gì.

Đôi mắt Văn Đồng trợn ngược, chàng gần từng tiếng hỏi :

- Rượu đã niêm phong lâu năm tại sao lại có mùi thơm bay ra?

Tên tiểu nhị nghe nói cúi đầu xuống ngửi, quả thật có một mùi thơm từ trong hũ phát ra, khiến hân không khỏi đứng đờ người nín lặng, tên tiểu nhị đứng hầu này giờ thấy thế giả vờ quay sang hạch hỏi :

- Lão nhị, lúc người lấy rượu ra, có bất cẩn làm vỡ nắp không?

Tên tiểu nhị vừa lắc đầu vừa kêu trời, hân ta cãi lại :

- Không khi nào có việc ấy, Lưu Nhị này lâu nay làm việc cẩn thận, làm gì có thể đến nỗi phải vỡ nắp hũ được.

Lúc ấy bọn Khương Trạc ba người đã hiểu ý câu hỏi của Văn Đồng như vẫn ngồi ngoài xem xét, nhìn thấy dáng điệu lầu lầu sắc mặt của hai tên tiểu nhị này cũng không chỉ là hạng bất lương vậy thì có lẽ còn điều gì uẩn khúc bên trong.

Bỗng thấy Dịch Thành cười nói :

- Hai người chớ sợ sệt, hũ rượu đã lấy ra rồi ta không vì việc nhỏ mọn này

mày không trả tiền đâu, nhưng ta có vài lời muốn hỏi người phải nghĩ có kỹ và trả lời cho thật mới được.

Tên tiểu nhị nghe nói mừng hóm, chắp tay cười nói :

- Đa tạ lão gia có lòng, lão gia muốn hỏi gì, nếu biết con sẽ trả lời ngay.

Dịch Thành mỉm cười bắt đầu :

- Tốt! Từ đây xuống tới kho lấy rượu người phải đi qua mấy chặng đường?

- Dạ phải đi qua phòng ăn dưới lầu, đến hành lang rồi mới xuyên qua một sân rộng tới hậu viện, kho rượu nằm sau hậu viện ấy.

Dịch Thành khe khẽ gật đầu :

- Người bưng rượu đến đây dọc đường có ngừng nơi nào để nghỉ ngơi không?

Tên tiểu nhị vội vã nói :

- Lão gia xét cho, con đâu dám lười biếng như thế.

- Dọc đường có kẻ nào đi qua người người không?

Tên tiểu nhị khỏi cần suy nghĩ vội đáp :

- Dạ không!

- Vậy thì những khách trú ngụ nơi hậu viện, có kẻ nào ra vào không?

- Dạ không, những ông khách ấy đều dùng cơm trong phòng, cho nên...

Dịch Thành khoát tay ngăn lại trầm giọng hỏi :

- Được rồi, hiện giờ người trả lời một câu hỏi cuối cùng, lúc người bưng rượu lên đây, có từng xảy ra việc gì khác hơn lệ thường không?

Phía hiểu, lệ thường các tay tiểu nhị, người nào người nấy miệng lưỡi như chuông, việc gì rắc rối chút đỉnh đều biện bạch cho qua cả, nhưng hôm nay tên tiểu nhị thấy mấy người nầy sao đối với bình rượu xem quá quan trọng, linh tính biết ngay có điều gì không phải tầm thường, nên hắn ta đứng gãi đầu suy nghĩ giây lâu, đột nhiên ờ lên một tiếng nói :

- Có một việc rất nhỏ xảy ra, giờ con mới nhớ nhưng cũng thật lạ...

Đôi mắt Dịch Thành sáng lên vội hỏi :

- Việc gì? Nói ra ta nghe thử.

- Lúc vừa bước qua hậu viện, hay tay còn đang bưng chặt bình rượu nhưng không biết ao bình rượu lại vô cớ tuột xuống, suýt tí nữa tuột khỏi tay con rơi xuống đất...

Dịch Thành lại chận hỏi tiếp :

- Lúc ấy, người có trông thấy bóng người nào thấp thoáng gần đó không?

Tên tiểu nhị lắc đầu nói :

- Dạ không thấy ai cả, lúc ấy con tưởng bởi tay mình trơn nên mới như vậy, hơn nữa cũng chưa bị bể hủ rượu thành thử con cũng chẳng thèm để ý đến, lão gia nghĩ xem có phải là việc bất thường không?

Dịch Thành nghe xong, quay đầu nhìn sang Văn Đồng hỏi ý kiến, Văn Đồng chỉ hừ một tiếng đưa tay ra hiệu. Dịch Thành liền móc trong người ra nửa lạng bạc, trao cho tiểu nhị cười nói :

- Người đã nói thành thật, lão thưởng cho một nén bạc cất lấy mà tiêu.

Tên tiểu nhị mừng rỡ vô cùng, hai tay đưa ra tiếp lấy bạc miệng cảm ơn lia lịa.

Dịch Thành bỗng nghiêm ngay nét mặt, lấy tay chỉ về hủ rượu nói :

- Hủ rượu này người mau đem ra ngoài gò đào một cái lỗ chôn ngay xuống, đi mau.

Tên tiểu nhị tưởng đâu Dịch Thành trở mặt, không chịu dùng hủ rượu này, vội vàng cười nói :

- Lão gia không phải đã bỏ qua...

Văn Đồng liền trừng mắt lớn tiếng :

- Khỏi nói lời thôi, lát nữa cứ tính luôn tiền hủ rượu này là được rồi.

Hai tên tiểu nhị còn đứng trù trù ở đó chưa chịu đi, thấy vậy Dịch Thành liền gằn giọng :

- Người tưởng rằng hủ rượu này vẫn còn là rượu ngon sao?

Hai tên tiểu nhị nghe hỏi thế, cứ đưa mắt nhìn nhau không dám trả lời. Dịch Thành nghĩ :

- “Nếu không chứng minh cho chúng thấy, rồi chúng còn tiếc rẻ không đem đi chôn có phải người khác sẽ bị hại không?”

Ông liền vận dụng chân lực vào mười đầu ngón tay, lẹ làng bóp bể móng đất trét bên ngoài, mở nút ra rót rượu vào một chiếc ly, đưa lên nói với hai người tiểu nhị :

- Các người không tin phải không? Xem này!

Nói dứt ông ta liền đổ rượu xuống ván lầu bỗng nghe “xà” một tiếng, nơi

ấy tỏa lên một vùng khói xanh, tấm ván cũng đã bị xém đen một khoản. Giờ hai tên tiểu nhị mặt tái mét như chàm, miệng lẩm bẩm :

- Mẹ ơi! Rượu này còn uống được nữa sao?

Tên tiểu nhị không còn dám nói gì nữa, vội vã lấy nút đậy chặt hủ lại, hai tay bưng đi nhanh xuống lầu.

NGờ đâu vừa bước được ba bước, bỗng nghe hân ta thốt lên một tiếng đau đớn, thân hình lảo đảo rồi ngã lăn ra xuống đất.

Khương Trạch nhanh nhẹn tung mình nhảy đến, một tay đoạt lấy hủ rượu để khỏi vỡ, tay kia chụp vào bài môn huyết của tên tiểu nhị, bất giác ông lắc đầu thở dài, từ từ buông tay ra. Thân hình của tên tiểu nhị dần dựa mấy cái thất khiếu bắt đầu rịn máu đen, tắt thở lập tức.

Một tên tiểu nhị còn lại thấy thế, mặt mày tái như chàm kêu lên một tiếng sợ hãi đoạn cầm đầu chạy nhanh xuống lầu.

Lúc bấy giờ tất cả thực khách cũng đã ùn ùn bu quanh, kẻ bàn tán điều này, người nhỏ to việc kia.

Văn Đồng mọi người cứ lặng lẽ dò xét bỗng nhiên một giọng cười khê vọng vào tai, từ gần rồi từ xa dần đến biệt mất, Văn Đồng bốn người sắc mặt đều biến, chàng hự lên một tiếng tức giận, định tung mình đuổi theo, bỗng nghe Thanh Sương thốt lên một tiếng như phát giác ra điều gì, thân hình nàng lẹ như điện xẹt tung đến phía cửa sổ, đưa tay gỡ lấy tấm lụa trắng đang mắc nơi ấy.

Văn Đồng mọi người vừa nghe giọng của nàng thốt ra đều thất kinh vội vàng chạy đến phía ấy, ngờ đâu sắc mặt của Thanh Sương bỗng nhiên lại tái mét, hình như đang bị phải rắn độc cắn nhằm nàng vội vàng vả ném ngay tấm lụa ấy xuống đất, nhưng rồi nàng lại mê man bất tỉnh, khiến cho chàng lo sợ vô cùng.

Khương Trạch đưa mắt nhìn về tấm lụa trắng đoạn nói :

- Không sao, Cát cô nương vì bất cẩn trúng độc đấy thôi.

Câu nói đã thức tỉnh Văn Đồng chàng bất kể sự dòm ngó của nhiều người đang bu quanh, cũng chẳng hiềm việc nam nữ gần nhau, vội vã cắn lưỡi cho chảy một miệng máu, đoạn kề vào miệng Thanh Sương, vận dụng huyền công từ từ đẩy máu ấy vào cổ nàng.



Việc chữa trị đã một lần chàng cứu Thanh Sương thoát nạn rồi, giờ vừa áp dụng đã thấy hiệu quả ngay không bao lâu người nàng từ từ tỉnh lại.

Khi mở mắt ra, thấy người mình đang nằm gọn trong lòng Văn Đồng, mặt nàng hồng hồng thẹn thùng ửng đỏ, vội vàng đứng phắt dậy. Văn Đồng tuấn tay đỡ nàng lên rồi chàng cũng đứng lên theo, khẽ đưa tay ra phất một cái mảnh lụa như bị một sức hút vô hình. Bay vào tay chàng lập tức Văn Đồng dè dặt mở ra xem, bỗng thấy trên mảnh lụa có việc mấy hàng chữ ngoạch ngoặt như sau :

- *“Chớ có ngông cuồng, sẽ rứt lấy họa, hành trình đến núi Hỷ Phong lập tức đình chỉ ngay, kẻo không mất mạng lúc nào không biết”.*

Văn Đồng xem qua những câu hăm dọa này, miệng chàng bỗng nhếch một nụ cười cương quyết, tay mặt chàng phất ra một cái mảnh lụa như bị một kinh lực vô hình tan thành muôn mảnh theo luồng gió bay đi. Thanh Sương vì lỡ sơ ý suýt tí nữa bị bỏ mạng vì mảnh lụa độc đó, lòng nàng căm giận khôn cùng, nhưng thấy Văn Đồng còn tỏ vẻ phần nộ hơn, nàng liền cất tiếng an ủi an ủi :

- Đồng ca, chớ nên phiền giận làm gì với bọn tiểu quý ma đầu ấy cũng không làm gì chúng ta được đâu, vậy chúng ta cứ theo kế hoạch tiến hành xem thử ai chết ai sống cho biết.

Văn Đồng nghe nói, dẫn ngay cơn phần nộ nhìn nàng mỉm cười :

- Cao kiến của em thật là hữu lý, lũ chuột nhắt vừa cùng khăn áo toán em, ngu huynh nhất định sẽ cho họ nếm mùi lợi hại.

Nói đến đây chàng quay sang Khương Trạch cùng Dịch Thành tiếp :

- Việc này không nên chậm trễ, chúng lập tức đuổi theo trong đêm nay, không hiểu ý kiến của nhị vị thế nào?

Khương Dịch hai người cùng tán đồng, lúc ấy người chủ tiệm cũng đã lên đến nơi, chặn bốn người lại hỏi tự sự, Dịch Thành đại diện kể qua sơ lược sau cùng cảnh có rằng ân oán giang hồ kỳ nhất là làm rùm beng chàng không được báo quan, nếu không hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được, đoạn ông đưa tay vào áo lấy ra một trăm lượng bạc tặng cho lão hầu an táng nạn nhân. Người chủ tiệm cũng vốn là tay giang hồ lão luyện, hẳn nhiên đã hiểu được sự lợi hại ấy rồi nên vừa được tặng bạc, liền vội vã cảm



tạ không ngừng. Văn Đồng thấy mọi việc tạm xong, lập tức dẫn mọi người xuống lầu ra khỏi Dương Tuyền trấn, hướng về Hỷ Phong Khẩu luôn đêm tấn phát.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 35**  
**Xà Trượng Cửu Bà**

Bốn người ngày đêm đi mãi, đói ăn khát uống, ngay thảng qua đi. Vào một buổi chiều hoàng hôn hôm ấy, họ đã xuyên qua một bãi sa mạc vùng Lục Châu, đến một cụm rừng sâm uất bỗng thấy Khương Trạch dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn quanh tứ phía một hồi ông khẽ thở ra trầm giọng than :

- Ôi! Người đời như giấc mộng tuế nguyệt qua quá mau, không ngờ ba mươi năm sau lại trở đến vùng bị thất bại này!

Văn Đồng nhú mày cảm động, lên tiếng an ủi :

- Chúng ta là nhân vật võ lâm, từng vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần, hơn thua là việc thường tình tiền bối cần gì phải ghi nhớ cho thêm phiền muộn.

Khương Trạch nghe nói cười lên ha hả :

- Chưởng môn nói rất đúng lão phu có lòng cảm tạ.

Văn Đồng đưa mắt nhìn quanh một hồi đoạn cất tiếng hỏi :

- Lão tiền bối, nơi đây còn cách sào huyệt của Vu Phi Nga không hiểu còn bao xa nữa?

Khương Trạch đáp :

- Từ đây theo hướng chánh Bắc, vượt qua hai đồi nhỏ độ một tiếng đồng hồ có thể đến được “Âm Sát môn” trọng địa của mục già ấy.

Văn Đồng vui mừng :

- Nói vậy thì chúng ta có thể nghỉ ngơi đây giây lát rồi sẽ cất bước cũng không muộn.

Thanh Sương nghe nói hiểu ngay ý chàng muốn lo lắng cho mình, nên đưa mắt liếc nhìn Văn Đồng mỉm cười như biết ơn.

Khương Trạch cùng Dịch Thành lại không biết ý ấy, đều vui vẻ tán đồng.

Một khắc đồng hồ trôi qua ai nấy đều khỏe khoắn Khương Trạch lại đi trước dẫn đường ba người theo sau tiến bước.

Khương Trạch tuy đã từng đi qua nơi đây, song đã cách xa ba mươi năm trước, thành thử lắm lúc có hơi sợ lạc, vừa đi ông vừa để ý nhìn lại những

dấu vết cũ để phân định phương hướng.

Đột nhiên ông ta dừng bước lại, đưa mắt nhìn về ngôi núi cách xa độ mười mấy trượng, thì ra giữa ngôi núi ấy tự nhiên có một hòn đá trắng rất lớn trôi lơ lửng, hình thù như con dả nhân.

Văn Đồng thấy thần thái của Khương Trạch như thế, chàng cũng dừng bước lại khẽ hỏi :

- Lão tiên bối, đây là nơi nào?

Khương Trạch chậm rãi đáp :

- Ngọn núi ấy gọi là Linh Giả Phong, sau lưng là một rừng dâu, qua rừng dâu ấy tức là “Lạc Hồn Gián” kể đến tức là sào huyệt của Vu Phi Nga.

Thanh Sương vụt hỏi :

- “Lạc Hồn Gián”? Có phải là một nơi địa thế hiểm nguy không?

Khương Trạch lắc đầu :

- “Lạc Hồn Gián” không phải là nơi phần đất nguy hiểm, nơi ấy rộng cũng chỉ có bốn năm trượng thôi, nhưng Vu Phi Nga đã từng ra điều cấm chỉ phạm nhân vật võ lâm nếu chưa được bà ta cho phép vào tất sẽ bị giết ngay lập tức...

Văn Đồng khẽ hừ một tiếng nói :

- Thật lời lẽ quá ngông cuồng, tại hạ sẽ xem thử bà ta có tài cán gì cho biết.

Lời dứt người chàng đã tung mình phi nhanh nhắm về Linh Giả Phong tiến tới.

Khương Trạch vội vã lướt nhanh dẫn đường chẳng bao lâu bốn người đã ra đến sau núi, đưa mắt nhìn về xa quả thấy một đám rừng dâu tỏa mùi thơm bay nức mũi.

Thanh Sương cứ ngửng mũi lên hít mạnh mấy cái đoạn quay sang Khương Trạch nói :

- Mùi gì mà thơm thế Khương tiên bối?

Khương Trạch cười đáp :

- Đây là mùi thơm của trái dâu đặc biệt.

- Trái dâu?

- Vâng! Nơi xa mạc Lục Châu này thổ sản đặc biệt nhất chính là trái dâu, ăn vào không những khiến cho ta khỏi khát nước đồng thời lại bổ ích cho

tình thần nữa!

Thanh Sương nghe nói trái dâu ấy có nhiều công hiệu, nàng liền định đi hái trái tặng cho Văn Đồng ăn đỡ khát, nên liền tung mình lên cao vừa phi thân vừa cười nói :

- Tôi đi hái mấy trái đến tặng cho các vị ăn nhé!

Lời dứt thì người nàng cũng đã phóng nhanh vào rừng mất dạng.

Khương Trạch vội gọi :

- Cát cô nương! Không thể...

Nhưng đâu còn kịp nữa người nàng đã chen vào rừng mất dạng.

Lúc bấy giờ trời đã dần dần tối đứng ngoài khó nhìn thấy được trong đám rừng dâu, Khương Trạch biết không còn kêu réo được nữa vội vã tung mình đuổi theo.

Ba người vừa chạy đến ven rừng bỗng nghe tiếng của Thanh Sương từ trong ấy phát ra lẫn với những tiếng cười nhạt.

Văn Đồng giật mình, vội vã thi triển “Truy Quang Trục Điện” thân pháp nhanh như sao xẹt xuyên người vào cánh rừng rậm, khi mắt chàng đã phát giác ra lòng chàng mới hơn yên lại.

Chàng thấy mặt Thanh Sương tỏ ra sắc giận, tay giữ bảo kiếm đứng ngay chính giữa.

Chung quanh nàng có sáu người y phục quái dị đang bao vây.

Văn Đồng tạm thời không lộ diện đứng bên trong đưa mắt dò xét sáu người bên địch thì ra bên họ có ba nam ba nữ, những người đàn ông mặt mày xấu xí khôn cùng, trái lại những nàng thiếu nữ lại đẹp tuyệt trần, tay người nào người nấy cầm một môn binh khí hình thù quái gở, sắc phục thì biểu hiện cho phái tà môn.

Văn Đồng xem xét kỹ lưỡng rồi quay sang Khương Trạch khẽ hỏi :

- Sáu quái nhân này có phải là môn hạ của Vu Phi Nga không?

Khương Trạch gật đầu, đang định trả lời...

Thì cùng lúc ấy bọn sáu người đã từ từ tiến bước, xiết chặt vòng vây.

Thanh sương hét lên một tiếng thanh “Cát Thiên Lư kiếm” lập tức tuốt ra, ánh sáng chói lòa, hàn khí buốt lạnh.

Mắt nàng chăm chăm nhìn về bọn địch lớn tiếng quát :

- Các người là ai? nếu không dừng bước cô nương không khách sáo đâu?

Sáu quái nhân tỏ ra không hề đếm xỉa, vẫn từ từ tiến bước.

Khương Trạch không muốn chưa gặp mặt Vu Phi Nga mà đã gây hấn với bọn môn hạ, như vậy đối với việc đòi lại “Bạch Y Quái Tẩu” Sẽ gặp nhiều trở ngại, nên ông đã phát ra tiếng cười ha hả ung dung cất bước đi ra lên tiếng nói :

- Lão phu ba mươi năm mới bước chân trở lại đây, thấy cảnh vật như cũ lòng thật vui mừng không hiểu cổ nhân hiện giờ ở nơi đâu?

Sáu người nam nữ đang định gây chiến với Thanh Sương nghe tiếng cười nói của Khương Trạch, không khỏi giật mình vội vã đứng lại đưa mắt nhìn ra.

Liền thấy hai già một trẻ thần thái uy nghiêm hiên ngang bước đến.

Ánh mắt của hai đấng vừa chạm nhau, sáu người nam nữ kia không khỏi kinh dị, đồng thời cảm thấy rung mình vì sáu luồng nhân quang của đối phương tỏa ra một ánh sáng khiếp ngời, đủ thấy họ không phải là những người tầm thường.

Kẻ cầm đầu của sáu người này, vốn là một trung niên đại hán mắt của mũi lộ, trông dáng thô kệch, sau khi trấn tĩnh lại tin thần, hăn ta liền trầm giọng quát :

- Các người đến thật hay, khỏi phí thời gian ta phải tìm kiếm mười mấy mạng người giờ đổi lấy bốn mạng, kể cũng đỡ hơn không.

Văn Đồng mọi người nghe nói ngạc nhiên nhưng rồi họ biết ngay có lẽ đối phương vừa bị xảy ra việc gì đây nên mới nhận lầm mình là kẻ địch của họ Khương Trạch cười lớn nói với tên đại hán :

- Lời của bằng hữu vừa nói ra, thật khiến cho lão phu không hiểu gì cả, cái gì gọi là bốn mạng đền bằng mười mấy mạng?

Trung niên đại hán nghe hỏi nhú mày nghĩ ngợi đoạn hăn ta thét lớn :

- Các người tự đến đây giết người giờ phải đền mạng, lão thất phu chó hòng qua mặt thái gia...

Khương Trạch nghiêm ngay nét mặt, chặn lời hỏi :

- Các người có phải là môn hạ của Vu Phi Nga không?

Đại hán nghe nói tỏ ra bất mãn quát :

- Lão thất phu dám gọi thanh uy của gia sư ta, đáng liệt tội chết!

Khương Trạch vẫn điềm nhiên chậm rãi hỏi tiếp :

- Hiện giờ người ở đâu?

Đại hán cười như khinh khi :

- Các người có tài qua được nơi đây ta sẽ đưa đến gặp, bằng không đừng òng sông sót trở về.

Khương Trạch mỉm cười :

- Cậu bạn chớ khá nông cuồng, cho dù mục Phi Nga gặp lão phu đi nữa cũng chưa dám thốt ra những lời nói ấy. Còn chẳng mau đi trình báo cho bà ta hay.

Lời lẽ của bậc tiền bối Khương Trạch vừa thốt ra, khiến cho trung niên đại hán phân vân, tách ngạo nghề cũng không còn, giọng ôn tồn hỏi :

- Tên người là gì? Muốn gặp Chương môn có việc gì?

Khương Trạch giờ lại trở mặt nạt :

- Danh uy của lão phu các người không xứng hỏi tới, gặp Chương môn các người cứ việc bảo người bạn cũ trước đây ba mươi năm đến thăm.

Đại hán nghe nói thế, trong lòng lại càng khó xử tự nhủ

- “Chương môn sư tôn vừa đi xa về, vừa rồi đã phát giác mấy nơi khá nghi, kẻ đó địch thủ âm thầm ám toán mười mấy mạng người của ta. Trong lúc chưa tìm được tông địch thì bốn người này lại xuất hiện khiến ta không khỏi không nghi ngờ được. Nhưng... nếu họ chính là bạn của sư tôn, thì cũng chớ khá vô lễ...”

Đang suy nghĩ, chưa kịp quyết định bỗng thấy xa xa có một làn sáng bắn tung lên trời, khắp nơi đều tỏ sáng hắt ta không khỏi biến sắc.

Tiếp theo, một tiếng còi vang lên chấn động khắp cả núi rừng.

Đại hán liền tức đến cực độ, quát lớn :

- Không ngờ các người lại dùng thủ đoạn hạ lưu đến thế ngoài mặt giả vờ đến cửa viếng thăm, song đã lén lút cho người đột kích hừ như vậy cũng khá đấy chứ...

Cùng lúc ấy một hán tử đứng kế bên xen lời lên tiếng :

- Đẳng sư huynh lôi thôi với bọn họ làm gì, giết bọn chúng trước đã rồi mới nói chuyện sau!

Lời vừa dứt, hắn ta cũng lẹ làng xông vào đánh Khương Trạch.

Năm người kia thấy vậy cũng nhất tề tiến lên công đánh bọn Văn Đồng mọi người.

Sáu tên nam nữ này vốn là đệ tử đích truyền của Vu Phi Nga, võ công đã đến mức cao thâm, hơn nữa đang cơn phẫn nộ đánh tới, uy thế dũng mãnh vô cùng, nhanh nhẹn tuyệt luân, sáu ngọn binh đao múa ra tới tấp như một trận mưa lớn gió to.

Văn Đồng sớm đã bực bội không muốn lời thôi với bọn chúng nữa, giờ thấy họ đều ra tay công kích, đôi mày chàng nhú lại mặt lạnh như tiền, khẽ hừ một tiếng hai tay phất lên quát :

- Cút đi!

Khương Trạch vội vã gọi :

- Chưởng môn nên nhẹ tay!

Lời nói chưa dứt đã nghe đối phương đồng thanh rống lên tiếng kêu thảm khốc, sáu ngọn binh đao đã vượt khỏi tay bắn lên không trung, kẻ nào kẻ nấy người lão đảo thối lui.

Trận công đến cũng mau, đi cũng mau, sáu tên nam nữ đối phương đều dùng tay trái ôm lấy tay mặt tỏ ra đau đớn vô cùng, ngồi phịch xuống đất không còn cử động.

Khương Trạch thấy thế lên tiếng nói :

- Bốn Chưởng môn có lòng khoan hậu, nên không nỡ giết các người mau nói ra sự tôn của các người hiện giờ ở đâu?

Giờ đây bọn người đối phương đã tản vía đối với thủ pháp của Văn Đồng, không những lâu nay chưa từng thấy, ngay cả nghe cũng không được nghe qua, nghe Khương Trạch nói vậy tên đại hán suy nghĩ một hồi rồi ngược đầu lên đáp :

- Chúng tôi đã kém hơn người, đâu còn nói gì được nữa, nếu các người cứ một mực muốn gặp gia sư, có lẽ hiểu tánh người như thế nào rồi rủi sau này có việc gì, chớ trách chúng tôi đấy.

Văn Đồng cười nhạt :

- Chớ nói lời thôi, giờ các người có nói hay không?

Trung niên đại hán gật đầu oán hận, Văn Đồng thấy vậy khẽ phất tay ra một

luồng gió thoảng qua sáu người lập tức giải ngay các huyết đạo vừ bị điểm, bọn chúng liền đứng dậy tên đại hán ra lệnh :

- Chúng ta đi thôi!

Lời dứt, sáu người bắt đầu cất bước tung bay hướng về cánh rừng phía Bắc. Văn Đồng mọi người cùng theo sau bén gót, chẳng bao lâu đã ra khỏi rừng dâu trước mắt là một con đường hẹp chừng bốn trượng, hai bên núi dựng thẳng đứng, giữa đường có một tấm bia đá khắc ba chữ cực lớn “Lạc Hồn Gián” bên cạnh lại có thêm hai lời cảnh cáo: “Nếu vào cấm địa, gián đây lạc hồn”.

Văn Đồng đọc xong mỉm cười, tay mặt phất ra một cái tiếp theo là một tiếng “âm” vang dội, bia đá nặng độ nghìn cân thế mà bị đánh bể tan tành. Sáu tên thuộc hạ của Vu Phi Nga, ai nấy thấy đều biến sắc nhưng đâu dám tỏ ra phản ứng gì, chỉ đành nghiêng răng cắn hận.

Mọi người sau khi vượt qua khỏi “Lạc Hồn Gián” dọc đường bỗng thấy một ánh sáng bắn tung lên trời, tỏa ra màu sắc sáng lạng nhờ thế mà được thấy đâu đâu cũng có bóng người nhấp nhô, hình như đang canh giữ căn mật quanh vùng núi, kể đến một trang viện xây cất nguy nga đã hiện ra trước mắt.

Khi mọi người đến còn cách xa mười trượng, bỗng nghe có giọng cười quái dị từ trong trang viện phát ra, âm thanh vang dội như đại hồng chung khiến cho người nghe cảm thấy tâm thần chấn động.

Văn Đồng mọi người lập tức dừng bước lại, đưa mắt nhìn vào.

Cánh cửa lớn nơi trang viên từ từ mở rộng, hai hàng đệ tử mười nam mười nữ lần bước ra, bên nam hình thù xấu xí còn bên nữ thì là tuyệt sắc giai nhân, đi đầu vốn là một bà lão lớn tuổi đầu tóc bạc phơ, một tay một mắt, tay cầm xà trượng.

Văn Đồng mọi người trông thấy hiểu ngay bà lão này không ai xa lạ chính là nữ ma đầu danh chấn giang hồ “Xà Trượng Cửu Bà Độc Tâm Phụ” Vu Phi Nga.

Nét mặt của nữ ma đầu lạnh lùng dễ sợ, quét nhìn Văn Đồng mọi người một lượt sau cùng ngưng ngay nơi mặt Khương Trạch, một tràng cười quái dị lại phát ra nói :



- Ta tưởng là ai đã ăn gan cọp mà lại dám đến đây gây sự, không ngờ lại là lão già này.

Tiếng cười nói vừa đến đây bỗng nét mặt bà trở nên nghiêm nghị quát lớn :

- Lão quỷ đến đây có việc gì, mau nói thật ra già này còn niệm tình đưa người trở về.

Khương Trạch cười lớn nói :

- Thiên hạ đồn người càng già tính tình càng biến đổi, quả thật không sai bằng hữu lâu ngày đến thăm, người không những không tiếp đãi trọng thể vừa gặp mặt lại còn nổi nóng ra rồi!...

Vu Phi Nga dẫn xà trượng xuống đất đánh bốp một cái quát lớn :

- Chớ nói lời thôi, lão quỷ mau nói ra mục đích đến đây nếu không thì đừng trách già này độc ác.

Khương Trạch giờ mới nghiêm nghị nét mặt nói :

- Lão phu chỉ có công đưa bốn Chương môn đến đây thương lượng với người một việc.

Vu Phi Nga nghe nói giật mình kinh ngạc hỏi :

- Người lại còn có Chương môn nữa sao? Là ai?

Văn Đồng từ từ lên tiếng cung tay nói :

- Tại hạ Vũ Văn Đồng.

Vu Phi Nga vừa nghe ba tiếng Vũ Văn Đồng, trong lòng không khỏi dè dặt nói :

- Người là người vừa nhiệm chức Chương môn của “Thiết Cốc môn”?

Văn Đồng khẽ gật đầu, Khương Trạch đứng bên xen lời nói :

- Đúng vậy, chính là bốn Chương môn nhân.

Vu Phi Nga như nghĩ ra điều gì, đôi mắt nhìn về Khương Trạch cười lớn nói :

- Thì ra người định nhờ người chủ mới này đến đây để thanh toán món nợ cũ của chúng ta sao?

Khương Trạch nghe nói thế, mặt liền tỏ vẻ nổi giận nạt lớn :

- Món nợ cũ giữa chúng ta trước sau gì cũng phải tính, nhưng lão phu đâu phải là hạng người nhờ cậy kẻ khác. Mụ già chớ nóng nảy chờ nghe lời nói của Chương môn ta đã rồi sẽ biết.

Vu Phi Nga lại một lần nữa buông tiếng cười ngông cuồng, đưa mắt nhìn về Văn Đồng nói :

- Nhãi con! Người có điều gì muốn cầu đến bà lão?

Văn Đồng lạnh lùng đáp :

- Người đã cướp đi một người nơi Đại Ba sơn, bốn thiếu gia ra lệnh người phải giao ra ngay lập tức!

Vu Phi Nga ngửa mặt cười nói :

- Lời lẽ khá ngông cuồng, liệu người lấy gì để bắt buộc ta giao người?

- Lấy tuyệt học võ công để buộc người!

- Tuyệt học võ công? Ha ha ha!

Vu Phi Nga lại cười một tràng dài, đoạn ngưng lại nghiêm giọng nói :

- Nhãi con! Nếu người có bản lĩnh chịu đựng được mười hiệp của già này mà không bại, ta sẽ giao người cho người đem đi, bằng không thì chờ hòng sống sót một mạng.

Văn Đồng khẽ cười :

- Bốn thiếu gia dám đánh cá với người chỉ trong ba hiệp người đã bị thất thủ rồi.

Vu Phi Nga nghe thế mặt giận đến tái mét, nên hiểu bà ta tung hoành giang hồ đã mấy mươi năm nay chưa từng gặp qua địch thủ, hôm nay ra giá cho Văn Đồng mười hiệp đủ thấy bà ta đã xem trọng đối phương rồi, không ngờ Văn Đồng lựa giảm còn lại ba hiệp, bảo sao bà ta không tức cho được?

Bà ta bỗng cười nham hiểm nói :

- Nhãi con có chí khí, già sẽ cho người được toại nguyện, nhưng không hiểu sau ba hiệp người không thắng được thì làm sao đây?

- Nếu trong ba hiệp bốn thiếu gia bị thua, bốn chúng ta giết hay làm gì thì tùy ý bà, còn nếu như người thua thì không được hối hận đấy.

Vu Phi Nga lớn tiếng :

- Được, nhãi con muốn chết thì chớ trách già nhé!

Lời dứt bà đã ra lệnh cho môn hạ thoái lui ra sau, xà trượng đưa ngang hông quát :

- Nhãi con ra tay đi!

Văn Đồng đối với nữ ma đầu này cũng không dám khinh thường, nên đưa

tay vào bảo kiếm, rặng một cái rút khỏi bao, “Thái Ất thần kiếm” hàn khí lạnh người, ánh sáng chói mắt.

Lập tức luồng quang tuyến nhanh nhẹn vút lên không trung một cái theo thế “Phi Bao Lưu Truyền” đâm thẳng vào ngực Vu Phi Nga.

Nữ ma đầu đã từng lịch duyệt võ công chừng trăm năm, đối với tuyệt học của các môn phái giang hồ đều am hiểu, nhưng giờ đây với thế công của Văn Đồng bà không hề nghe thấy. Trong lòng bắt đầu kinh dị liên vung xà trượng múa nhanh, đón nghinh đường kiếm của đối phương.

Văn Đồng bỗng cảm thấy một kinh lực của xà trượng mạnh mẽ vô cùng, chặn ngay lối tiến của chàng, không khỏi thầm phục công lực thâm hậu của nữ ma đầu quả thật lợi hại.

Chàng liên tục khí, thân đứng vững như núi, Thái Ất thần kiếm vẫn tung bay vun vút y như thế cũ đâm vào ngực bà ta.

Vu Phi Nga chống đỡ được một chiêu nhưng vẫn thấy Văn Đồng dụng theo thế cũ tưởng rằng chàng có ý khinh khi nên như một tiếng giận dữ xà trượng với thế “Độc Long Xuất Động” vèo một cái quất ngang hông chàng. Bỗng nghe “Tang” một tiếng chát chúa, hai món binh khí chạm nhau, lửa bay tung tóe, hai đảng đều bị chấn động dội lùi sau một bước.

Sau một cuộc động độ, Văn Đồng đã hiểu thực lực của địch thủ, chỉ còn cách sử dụng chiêu “Vạn Nguyên Qui Tôn” trong pho “Vô Cực kiếm pháp” mới thắng nổi, đã quyết định xong chàng liền đứng rũ tay xuống, không hề cử động âm thầm điều công tụ khí...

Nữ ma đầu bị Văn Đồng chạm cho một kiếm dội lui ra sau, cánh tay cảm thấy tê buốt, cũng đứng yên vận công điều dưỡng.

Văn Đồng hanh công chớp nhoáng, chân khí toàn thân đã dồn cả vào cả cánh tay mặt “Thái Ất thần kiếm” bắt đầu lay động, ánh kiếm vun vút như bay kinh phong ồ ồ thổi tới nhằm ngay đối phương tới tấp công vào.

Vu Phi Nga nằm mộng cũng không ngờ đối phương nhỏ tuổi như thế, mà lại có công lực tuyệt thế kinh hồn, cảm thấy ánh sáng chói lòa trước mắt kiếm khí lạnh buốt đến xương, tự hiểu không thể nào hóa giải được chiêu này, nên vội tụt trung chân khí thân hình như điện chớp vút một cái bay lên...

Bồng nghe một tiếng “rẹt” khô khan chiếc áo ngoài của bà ta đã bị mũi kiếm rạch đứt một đường khá dài, vừa may khỏi bị chạm thương vào da thịt.

Vu Phi Nga nhảy lui ra sau hai trượng, nhìn thấy Văn Đồng không đuổi theo nữa, trong lòng mới trấn tĩnh lại mồ hôi trán đã ướt đầm dề, cúi đầu nhìn xuống làn kiếm trước ngực bất giác buông tiếng thở dài nói :

- Nhãi con! Đi theo lão thân!

Văn Đồng gấn kiếm vào bao, đoạn cung tay lễ độ nói :

- Đa tạ tiền bối đã nương tay.

Vu Phi Nga chẳng nói chẳng rằng, liền quay người đi vào trong trang viên, Văn Đồng bốn người cùng tiếp nối theo sau, khi mọi người vừa xuyên qua hành lang, bỗng thấy một môn hạ đệ tử sắc mặt tái met, hốt hải từ phía sau chạy đến vội vã nói :

- Bẩm sư tôn, sau phòng nhốt người đã xảy ra...

Văn Đồng mọi người nghe nói, mặt mày liền biến sắc, Vu Phi nga tiến lên một bước quát hỏi :

- Đã xảy ra việc gì?

Tên đệ tử ấy sợ sệt đáp :

- Người áo trắng ấy đã chết rồi, sư huynh canh giữ cũng...

Vu Phi Nga không đợi nghe hết, rống lên một tiếng như điên cuồng tung mình phi nhanh ra sau hậu viện.

Văn Đồng mọi người cũng không chậm trễ, tung mình đi theo bèn gót.

Chẳng bao lâu, mọi người đã đến gian phòng bí mật nhốt người ấy, thì thấy cánh cửa mở tung, một cụ già mặc đồ trắng nằm sóng sượt dưới đất không hề nhúc nhích nữa.

Vu Phi Nga liên tiếp bị thất bại trong lòng không khỏi tức tối, dậm chân quát lớn :

- Thật tức chết ta được!

Bồng nghe “bát” một tiếng, cây xà trượng của lão bà đã bẻ gãy làm đôi, lia mạnh xuống đất.

Văn Đồng bình tĩnh tiến đến gần, lấy tay đỡ người “Bạch Y Quái Tẩu” lên xem xét.

Khương Trạch đưa mắt ra hiệu cho Thanh Sương cùng Dịch Thành, ba người chia ra ba bên đứng phòng ngừa kẻ địch thừa cơ đánh lén Văn Đồng trong lúc ấy, bỗng lại một việc kỳ lạ xảy ra.

Kỳ thực lúc Văn Đồng áp sát vào ngực Bạch Y Quái Tẩu, bỗng thấy đôi mắt của ông ta khẽ lay động rồi từ từ mở ra...

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 36**  
Công Tâm chương

Một việc lạ mà khó ai có thể tin được, lại đột nhiên hiện ra trước mắt Văn Đồng cũng chẳng khác gì mọi người, trông lòng kinh ngạc vô cùng, nhưng ngoài mặt tỏ vẻ thản nhiên cứ đỡ Bạch Y Quái Tẩu trên tay chờ xem sự biến chuyển.

Vu Phi Nga cứ đứng một bên mặt điểm một nụ cười khinh khi khó hiểu. Bây giờ đôi mắt của Bạch Y Quái Tẩu dần dần sáng tỏ, gương mặt tuy vẫn nhợt nhạt, song hai môi khẽ rung động hình như muốn nói gì.

Văn Đồng thấy thế mừng rỡ, vội vã kề tai vào miệng ông ta chỉ nghe Bạch Y Quái Tẩu thốt ra những lời đứt đoạn :

- Người... thật độc... sử dụng... Ngọc... Nhụy... Trả...

Ông ta chỉ nói có bấy nhiêu rồi như cố gắng thốt thêm nữa, song không phát ra thành tiếng được.

Văn Đồng tỏ ra nóng nảy vô cùng bỗng mắt chàng nhìn xuống thấy thân hình mình sát vào ngực ông quá, có lẽ vì thế mà ông ta không nói tiếp được chẳng? Chàng vội vã hở mình ra xa nào ngờ khi người chàng rời khi người ông ta bỗng nghe Bạch Y Quái Tẩu thở khì một tiếng, đôi mắt từ từ nhắm lại, toàn thân không còn cử động được nữa!

Vừa rồi việc chết trở lại sống, sống rồi lại chết rất là quái dị khiến cho mọi người chung quanh đều đứng ngẩn ngơ không ai hiểu lý do gì cả. Trong đám mọi người chỉ có nữ ma đầu Vu Phi Nga hình như đã hiểu ra nguyên do vụ này, trong lúc mọi người đang trầm tư suy nghĩ moi óc tìm hiểu việc kỳ lạ này thì ba ta bỗng cười lên như đắc thắng, rồi thân hình khẽ nhún mạnh một cái đã nhảy tới bên người Văn Đồng, nắm ngón tay tay lẹ như điện chớp chụp ngay vào ngực đối phương.

Khương Trạch tuy cũng đang nghĩ ngợi về vụ kỳ lạ của Bạch Y Quái Tẩu, song ông ta đã cảnh giác trước rồi vừa thấy ma đầu tung mình toan ra tay, ông đã phát ra một chương miệng quát :

- Chưởng môn cần thận!

Lời ông ta vừa thốt ra, Văn Đồng cũng vừa kịp phát giác khỏi cần quay đầu lại, tay trái chàng đưa ra sau đánh mạnh.

Vu Phi Nga thấy sự việc không thuận tiện đang thế tung thân nhảy đến phía Văn Đồng, giữa đường bà liền chuyển mình một cái sử dụng “Nhật Hạc Xung Thiên” bay lên cao ba trượng tránh khỏi hai luồng chưởng lực của hai bên đang đánh dồn tới. Thân hình bà vừa hạ xuống đất cách xa trượng ngoài, mặt bà liền sầm lại gần giọng hỏi :

- Nhị vị sao vô cớ lại đánh lén lão thân?

Văn Đồng tức giận đang định trả lời thì Khương Trạch đã nghiêm nghị quát lớn :

- Nữ ma đầu, hôm nay nếu người không chịu dàn xếp cho xong, lão phu không tha đâu!

Vu Phi Nga đưa mắt nhìn Khương Trạch nói :

- Lão quỷ muốn đánh lộn, già này lúc nào cũng sẵn sàng chờ song vừa rồi già này vẫn có lòng tốt, ngờ đâu hai người ngu dốt không hiểu.

Văn Đồng liền đứng phắt dậy thét lớn :

- Im mồm, người muốn gì cứ dùng lời nói không được động thủ lén lút như vậy.

Vu Phi Nga mỉm cười tỏ vẻ khinh khi :

- Buồn cười cho người trong mình có báu vật mà không biết sử dụng, mỗi giây sắp được phăng ra cũng chỉ vì người mà thành uổng công.

Văn Đồng khề hừ một tiếng nói :

- Người nói năng nên cẩn thận một tí!

Vu Phi Nga thấy sắc mặt của Văn Đồng đang tỏ ra giận dữ, hầm hầm sát khí nhưng bà bà ngang nhiên nói tiếp :

- Các người có biết tại sao Bạch Y Quái Tẩu chết rồi lại sống không? Rồi nguyên nhân gì lại chết đi?

Bà ta đưa mắt quét nhìn mọi người một lượt, rồi lại cười tiếp :

- Nội tạng của Bạch Y Quái Tẩu đã bị đánh nát, chết mất đi rồi nhưng nhờ trong mình người có một vật thiên địa kỳ trân, gọi là “Địa Phế Hàn Ngọc”.

Thanh Sương bỗng nhiên xen lời hỏi :

- “Địa Phế Hàn Ngọc” là vật gì thế?

Vu Phi Nga cười ha hả nói :

- “Địa Phế Hàn Ngọc” vốn là một linh vật do trời đất tạo thành, nó chôn vùi dưới lòng đất sâu qua mấy trăm năm, âm dương kết hợp đến khi đã linh nghiệm liền từ từ trời lên mặt đất, ngày bảo vật trời đến mặt đất cũng là ngày mà nơi vùng đất ấy bị lay chuyển dữ dội, nó vốn do một phiến đá tạo ra, nên trong xanh như ngọc...

Thanh Sương nghe đến đây không khỏi “à” lên một tiếng lẩm bẩm “Thì ra là vật ấy!”

Nàng đưa đôi mắt đen láy nhìn vào người Văn Đồng.

Văn Đồng thành thật móc trong người ra hình ngọc thủ hỏi Vu Phi Nga :

- Người vừa nói có phải là vật này không?

Vu Phi Nga dương ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm vào bảo vật một hồi, đoạn gật đầu :

- Đúng thế, chính là vật này công hiệu có thể khởi tử hồi sinh, hóa giả trăm độc hơn nữa nó là một vật hấp thụ khí âm dương của trời đất tạo thành nên còn có thể thu hút được ngũ kim.

Lúc này tên Bạch Y Quái Tẩu này bị chết không bao lâu, nên vừa gặp được bảo vật trong người đã cứu ý hồi sinh trở lại...

Thanh Sương nghe nói đến đây, vội vã lên tiếng thúc giục Văn Đồng :

- Đồng ca, mau đem “Địa Phế Hàn Ngọc” làm thử lại xem!

Vu Phi Nga hừ một tiếng nói :

- Giờ mới đem ra thì đâu còn hiệu nghiệm gì nữa.

Văn Đồng lạnh lùng hỏi :

- Tại sao?

Vu Phi Nga cười nhạt :

- Y đã bị sự ngu dại của người mà chết đi rồi giờ đây thân thể đã lạnh dù cho Diêm Vương có bơi sỗ cũng không thể sống lại được nữa.

Khương Trạch giận dữ mắng :

- Nói bậy rõ ràng lúc này người định ra tay ám toán Chương môn của ta...

Vu Phi Nga hừ một tiếng, mắt trợn trừng nói :

- Vu Phi Nga này là hạng người chuyên môn đánh lén sao?



Khương Trạch cười nhạt :

- Cha chả, đến ngày hôm nay lão phu mới biết người sao?

Vu Phi Nga có vẻ tức giận, mặt lộ hung quang nghiêng răng nói :

- Già này nếu không nể mặt chủ nhân người thì với lời nói vừa rồi, già sẽ giết người tức thì.

- Lão phu không tin người có thể làm được như thế.

Vu Phi Nga mỉm cười tỏ vẻ khinh thường, rồi không đếm xỉa gì đến ông ta nữa quay sang Văn Đồng nói tiếp câu chuyện :

- Lúc này... người không hiểu sở dĩ nhờ bảo vật này mà đã cứu sống lại Bạch Y Quái Tẩu nên đến lúc y hấp hối người lại đang mình xa ra, bảo vật không thể tiếp nối được hơi thở của y nên phải chết ngay lập tức, lúc ấy nếu già này lên tiếng thì sợ e bị chậm trễ nên mới buộc phải đường đột ra tay, như vậy định lấy bảo vật cứu lại mạng sống của y, ngờ đâu các người lại quá ngu dại đành phải hỏng việc.

Văn Đồng lạnh lùng nói :

- Câu chuyện của người trước thì còn có lý nhưng đoạn sau thì khó có thể tin được.

Vu Phi Nga cười nhạt :

- Nếu người không tin, thì già này cũng không còn biết nói sao nữa.

Văn Đồng cũng chẳng vừa mỉm cười soi bói :

- TA biết người có ý muốn đoạt bảo vật nhưng niềm tình người ra tay chưa được nên ta cũng không cố chấp làm gì.

Nói dứt không cần đếm xỉa đến Vu Phi Nga có phản ứng hay không, chàng liền cất ngay “Địa Phế Hàn Ngọc” vào người quay sang Khương Trạch hỏi :

- Lúc này những lời nói của Bạch Y Quái Tẩu tiền bối có nghe rõ không?

Khương Trạch gật đầu, Văn Đồng tiếp :

- Tiền bối có biết tiếng “người” của Bạch Y Quái Tẩu là muốn ám chỉ ai không? Còn hai chữ “Ngọc Nhụy” giải thích thế nào?

Khương Trạch nghe hỏi, đưa mắt liếc sang Vu Phi Nga im lặng không trả lời.

Vu Phi Nga đâu phải không hiểu, liền cười khinh nói :

- Lão quý đừng làm bộ làm tịch, cho dù người có đoán đúng lời nói ấy đi nữa già này cũng không thèm phổng tay trên đầu.

Văn Đồng “hừ” một tiếng nói :

- Cho dù người có muốn đi nữa cũng không dám làm!

Đoạn quay sang Khương Trạch tiếp :

- Tiền bối nếu quả biết được cú việc nói ra.

Khương Trạch khẽ tăng hắng một cái, ôn tồn nói :

- Theo lời lẽ của ông ta chữ “người” tức ám chỉ kẻ đã ra tay hạ độc thủ, vì vậy chúng ta cứ khám xét thi thể của y xem chết bằng cách nào, tất sẽ tìm ra hung thủ không khó mấy.

Văn Đồng nghe thế tiếp lời :

- Lúc này tại hạ xem xét, thấy trước ngực ông ta như bị cháy xém đồng thời còn in rõ một dấu ngón tay với công phu này, hình như...

Chàng vừa nói đến đây, bỗng Khương Trạch cũng Vu Phi Nga đồng thanh buột miệng kêu :

- Công Tâm chương!

Mặt của Vu Phi Nga giờ càng tỏ ra kinh dị lạ thường mắt bà ta cứ đăm đăm nhìn về Khương Trạch, miệng không ngớt thốt ra tiếng cười quái dị.

Văn Đồng đưa mắt nhìn tròng Vu Phi Nga một cái đoạn quay sang Khương Trạch hỏi :

- Đúng thế, nạn nhân đã bị “Công Tâm chương” sát hạ, đối với lai lịch của môn tuyệt học công phu này có lẽ tiền bối cũng hiểu rõ đôi chút chứ?

Khương Trạch đang định lên tiếng thì Vu Phi Nga bỗng lạnh lùng xen lời :

- Lão quý này đâu phải chỉ biết đôi chút lai lịch ngay cả lão cũng đã luyện qua tà môn công phu này.

Lời bà ta vừa thốt ra khiến cho Văn Đồng, Thanh Sương cùng Dịch Thành ba người đều ngơ ngác khôn cùng thấy đều đưa mắt nhìn về ông ta.

Khương Trạch mỉm cười nói :

- Đúng vậy, nhưng gần trăm năm nay trong võ lâm luyện thành kỳ môn tuyệt học này, trừ lão phu ra vẫn còn hai người nữa...

Văn Đồng ba người đồng thanh lên tiếng hỏi :

- Hai người ấy là ai?

Khương Trạch nghiêm ngay sắc mặt cung kính nói :

- Người thứ nhất vốn là tiên sư của lão phu.

Văn Đồng ba người nghe nói thần sắc bỗng nghiêm ngay lại.

Vu Phi Nga thì dùng giọng mũi hừ một tiếng lạnh lùng.

Khương Trạch đưa đôi mắt phẫn nộ nhìn trừng bà ta một cái, đoạn tiếp :

- Còn người thứ hai vốn là một người độc ác vô cùng người đó là “Tam Ảnh Ma Quân”.

Vu Phi Nga đứng bên lại hừ lên một tiếng nói :

- Tam Ảnh Ma Quân cũng biết môn công phu này sao? vậy mà già này chưa được nghe qua.

Khương Trạch cười lạnh lùng :

- Người là hạng ếch ngồi đáy giếng, dĩ nhiên kiến thức chỉ có hạn.

Văn Đồng hấy vấn đề của Bạch Y Quái Tẩu đã được giải quyết, nhưng theo tình hình thế này không phải bị đứt đoạn rồi sao? Vì giờ đây phải tìm cho được Tam Ảnh Ma Quân, còn phải qua một đoạn khó nhọc nữa nghĩ đến đây bỗng chàng cảm thấy phiền phức vô cùng.

Khương Trạch sau khi đưa mắt nhìn trừng Vu Phi Nga một lúc lại tiếp tục lên tiếng :

- Còn hai tiếng “Ngọc Nhụy” của nạn nhân thốt ra không hiểu là tên người hay tên địa phương lão phu ngu dốt chưa thể tìm ra được.

Nói đến đây ông qua sang Dịch Thành :

- Dịch huynh có cao kiến gì đối với việc này không?

Dịch Thành nghe hỏi lắc đầu.

Thanh Sương trông thấy Vu Phi Nga cứ tỏ ra vui vẻ trong lúc mình đang bận lòng, nàng liền nói với Văn Đồng :

- Đồng ca sự việc đã rõ ràng rồi nếu tìm hiểu được sự bí mật của hai chữ “Ngọc Nhụy” tất Tam Ảnh Ma Quân cũng phải lòi ra, chúng ta còn lưu lại nơi đây làm gì nữa?

Văn Đồng nói :

- Lời nói của em rất có lý.

Đoạn chàng quay sang Vu Phi Nga nghiêm giọng :

- Lão Cửu Bà! Từ nay về sau nếu người còn nhúng ta vào việc “Chu Tước

Hoàn” nữa thì đừng trách bốn thiếu gia đoạn tình nhé.

Vu Phi Nga hoành hành giang hồ mấy mươi năm chưa từng gặp qua địch thủ thế mà đêm nay lại bị mất mặt quá, có thể nói là điều đại nhục đối với bà đã tức giờ nghe Văn Đồng nói thế lại càng tức thêm, mắt bà trợn trừng lớn tiếng quát :

- Nhãi con! Chớ vội ngông cuồng món nợ này sớm muộn gì ta cũng phải thanh toán đồng thời lũ chuột nhắt đã đánh lén môn hạ ta cũng không chừa một ai.

Văn Đồng ngang nhiên nói :

- Khi nào người muốn gỡ món nợ đêm nay bốn thiếu gia sẵn sàng chờ đợi, còn như định giết lũ chuột nhắt nào đó không dính dấp gì đến bốn thiếu gia cả.

Khương Trạch đứng bên xen lời :

- Lão Cửu Bà! Lão phu vì đêm nay có việc nên món nợ giữa chúng ta lúc khác sẽ thanh toán.

Độn ông quay sang Văn Đồng cung thân nói :

- Chường môn xin khởi giá.

Vu Phi Nga tức giận đến tràn hông, nhưng biết tình thế không cho phép bà nổi nóng đành phải hậm hực trong lòng.

Khương Trạch vốn giàu kinh nghiệm nhìn trong ánh mắt nữ ma đầu, ông ta như cảm tưởng có điều gì khác lạ, tự bảo nên dè dặt mới được vừa theo sau Văn Đồng ra khỏi Trang Viên, mắt ông vừa để ý động tĩnh chung quanh.

Nền trời mây đen đã giăng đầy gió thổi rì rào, lá rơi lả chả, đêm thu nơi đất Bắc khiến cho ai nấy đều có cảm nghĩ buồn tẻ cõi lòng.

Văn Đồng mọi người bắt đầu thi triển khinh công, ngược theo chiều gió chạy được ba dặm ngoài bỗng Khương Trạch ở phía sau vụt lên trước năm chéo áo chàng kéo lại.

Văn Đồng ngạc nhiên quay đầu lại thấy ông ta ra hiệu chỉ về hướng trái rồi quay người nhắm theo hướng ấy im lặng cất bước phi nhanh.

Hướng trái là một đồi thấp toàn cỏ mọc không phải chính đạo, cũng không có đường mòn thoát đầu Văn Đồng ngơ ngác không hiểu gì cả, nhưng rồi đoán được ý của ông ta ngay nhìn về Dịch Thành, Thanh Sương vẫy tay

một cái lập tức cất bước theo sau Khương Trạch.

Vượt qua hai mô đất, bỗng Khương Trạch lại quay người về hướng trái đi mau.

Văn Đồng thấy thế ngẫm nghĩ :

- “Nếu đi như vậy thì không phải đi trở về trang viên của Vu Phi Nga sao?”

Nhưng nghĩ kỹ lại thì không đúng mặc dù hướng đi về trang viên, song đã lệch sang bên độ hai dặm có lẽ vòng quanh để ra phía sau.

Đang lúc đưa mắt quan sát Khương Trạch đột nhiên dừng bước lại hai tay nhắm về một bụi rậm cách xa hai trượng búng mạnh. Chỉ phong vừa đến nơi liền nghe hai tiếng “hự” khô khan, tiếp theo là tiếng lá cây rung động rồi im lìm.

Khương Trạch lại tiếp tục cất bước Văn Đồng và mọi người thấy thế đoán hiểu những kẻ đang núp trong bụi kia đã bị ông ta điểm huyết nhưng không biết là người của ai, giờ họ không tiện hỏi ra cứ im lặng cầm đầu theo sau.

Dọc đường Khương Trạch có lúc chạy mau như điện chớp, lại có lúc đi chậm như rùa bò, thỉnh thoảng sử dụng chỉ phong điểm huyết những kẻ trong bong tối. Ngôi trang viên của nữ ma đầu đã dần dần lùi về sau lưng họ... rồi khuất dạng.

Văn Đồng suy tính biết nơi đây cách trang viên có đến bốn năm dặm và hướng đi của Khương Trạch cũng bắt đầu trực chỉ mau dần.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, họ đã đi ra ngoài mười trượng, địa thế bắt đầu khó khăn trước mắt là những đồi núi trùng điệp.

Khương Trạch vẫn cầm đầu tiến bước, hình như không có ý dừng chân Văn Đồng không thể nhẫn nại được nữa vụt một cái đến bên người ông ta khẽ cất tiếng hỏi :

- T tại sao tiền bối lại đi vòng ra ngã sau làm gì?

Khương Trạch đáp nhỏ :

- Lão phu đột nhiên sợ hãi kẻ đã hạ sát môn hạ nữ ma đầu giết chết Bạch Y Quái Tẩu, thế nào cũng phải vòng theo ngã sau mà thoát vì vậy nên ta gấp rút đuổi theo, may ra tìm được một chút manh mối gì không?

Thanh Sương chạy phía sau nghe nói không hiểu, cất tiếng hỏi :

- Vậy những kẻ núp dọc đường bị tiền bối chế ngự là ai?

- Toàn là những trạm canh ngầm của nữ ma đầu lão phu sợ bị bà ta biết được hành tung của chúng ta, cho nên...

Vừa nói đến đây mọi người đã đi vào một đường cốc hẹp, đột nhiên “vù” một tiếng, một luồng kinh phong cực mạnh từ sau lưng phiến đá lớn phía bên trái đánh tới nhằm ngay vào người Khương Trạch. Khương Trạch đang mở miệng giải thích lập tức im ngay lại, đơn chưởng đưa ra chống đỡ miện quát lớn :

- Kẻ nào dám cả gan ám toán lão phu?

Nói dứt thì chưởng phong của ông ta cũng đã đánh ra, tứ bề cát bay, đá chạy.

Sau lưng phiến đá một tiếng “hự” khô khan một bóng đen từ nơi ấy lao đảo lăn ra...

Văn Đồng và mọi người thấy Khương Trạch bị đánh lén, đều dừng bước lại, vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Nào ngờ phía bên phải của con đường cốc, một loạt ám khí vun vút bay ra, nhằm vào mọi người bắn tới.

Văn Đồng rít lên một tiếng, tà áo vội phất ra lập tức đánh tan ngay những ám khí vô hình ấy, tiếp theo thân hình chàng tung lên trên cao chỉ phong linh không búng xuống, chung quanh một trượng đều bị gió cuốn ào ào, bỗng nghe mấy tiếng kêu thảm khốc vang lên, ba bóng người áo đen lại nằm lăn ra đất. Văn Đồng hạ người xuống đến bên Khương Trạch cũng trong lúc ấy, ông ta doینگ kẻ vừa bắn lén vào một chỗ một tiếng quát to như trời gầm :

- Đi!

Thiết chưởng vung ra đánh mạnh vào ngay đối phương, một tiếng kêu thảm khốc, máu nơi miệng trào ra kẻ ấy đã ngã lăn ra đất chết ngay.

Mọi người nhìn thấy kẻ này cùng ba tên vừa chết khi nãy thấy đều sững sốt.

**Quỳnh Mai**  
**THIẾT CỐC MÔN**  
**Hồi 37**

Người đẹp cung trang

Thì ra bốn người này đều mặc đồ đen, trên mặc bôi phấn ngũ sắc, hình thù như ma quái khó thể nhận ra gương mặt thật của họ.

Văn Đồng bỗng sực nhớ đến những quái nhân mà chàng đã gặp nơi núi Vu Sơn cùng Khương Trạch, hình thù của họ y hệt như những người này, không khỏi buột miệng kêu lên :

- Đây không phải là người của “Thiên Áo mê cung” sao?

Đôi mày Khương Trạch nhíu lại, im lặng gật đầu.

Thanh Sương như không hiểu, hỏi :

- Những người của “Thiên Áo mê cung” không phải là đàn bà cả sao, giờ lại...

Văn Đồng nhìn nàng mỉm cười giải thích :

- Những người đàn ông này vốn là phần tử bên ngoài của “Thiên Áo mê cung” họ là cao thủ của các môn phái, bán thân đầu cáo vào...

Vừa nói đến đây, bỗng thấy Khương Trạch vỗ đùi cười vui vẻ nói :

- Đúng rồi, lời nói của Chương môn nhắc lão phu nhớ lại, có lẽ lão ma đầu ấy sớm đã cấu kết với “Thiên Áo mê cung”!

Văn Đồng vội hỏi :

- Tiền bối có phải bảo Tam Ảnh Ma Quân ấy không?

Khương Trạch gật đầu :

- Đúng thế, những người này mai phục nơi đây có lẽ giúp cho Tam Ảnh Ma Quân cản hậu...

Thanh Sương hỏi :

- Với võ công của Tam Ảnh Ma Quân còn cần phải nhờ kẻ giúp sức nữa sao?

Khương Trạch nói :

- Không biết chừng họ đã gặp phải việc gì xảy ra, chúng ta chớ nên chậm trễ mau rượt theo xem thế nào.

Lời dứt thì ông ta đã tung mình ra đi, cứ theo đường cốc hẹp ấy tiến bước. Văn Đồng mọi người lâu nay đã biết Khương Trạch tính toán như thần, đầu còn chậm trễ liền cất bước theo sau.

Bốn người đã xuyên qua đường cốc hẹp thấy không có việc gì đáng khả nghi, trong lòng có hơi ngạc nhiên, nhưng chân vẫn tiếp tục bước. Vầng trăng đã lên đến ngang đầu, xé tan bầu không khí yên tĩnh của đêm trường, vang dội vào tai mọi người.

Bốn người vội vã dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn tứ phía chỉ thấy trăng vẫn mờ, gió vẫn thổi tiếng rít vẫn oang oang nơi chín tầng mây, song khó thể phân định được phương hướng đã phát ra tiếng ấy.

Văn Đồng bỗng sụp đôi mắt lim dim tựa như lão tăng nhập định, chàng đang sử dụng phương pháp “Nhiếp Ảnh Truyền Thanh” nghe ngóng động tĩnh trong vòng mười dặm, giây lâu mắt chàng lại mở ra khẽ nói :

- Mọi người đi theo tại hạ!

Lời dứt thì người chàng cũng đã tung bay, hướng về một ngọn cờ phong lướt tới.

Khương Trạch ba người biết Văn Đồng đã tìm ra nơi phát âm thanh vừa rồi, thành thử vừa nghe nói đã tung mình theo sủa ngay. Bốn người nhanh nhẹn lướt đến dưới chân đồi, đã thấy trước mắt xuất hiện một cánh rừng cây cao bóng rậm.

Văn Đồng ra dấu cho ba người nên để tâm cẩn thận đoạn chui người vào cánh rừng đen tối, lần bước tiến lên càng vào sâu càng đen như mực đến đôi đưa năm ngón tay ra cũng không nhìn thấy. Bốn người vẫn lần bước trong sự sợ sệt, e dè không bao lâu bỗng thấy phía trước độ mười trượng một vùng đất trống sáng sủa, đôi thời lại nghe tiếng nói quái dị vọng ra.

Đến cạnh rừng ai nấy tìm một góc cây to để núp, đưa mắt nhìn ra, bỗng họ đều ngạc nhiên không ít.

Thì ra trên khoảng đất trống ấy, một nam một nữ đứng im lặng cách nhau trượng ngoài, cụ gì mặt trắng như ngọc, râu mọc năm chòm mặc áo bào xanh tay cầm cây bạch ngọc như ý.

Văn Đồng vừa nhìn thấy người ấy, liền nhớ ngay là “Thương Long Vương” của “Thiên Huỳnh giáo” đã từng thống lãnh thuộc hạ đến Cửu Hoa sơn



trang giăng lưới bủa vây bọn cao thủ hòng đoạt Chu Tước Hoàn.

Trước mặt Thương Long Vương là một người đàn bà da trắng hơn tuyết, dung mạo tuyệt trần mình mặc áo màu trắng cung trang, thanh nhã thoát trần, uy nghi đẹp đẽ. Người đẹp cung trang này Văn Đồng chưa từng gặp qua.

Hai người cứ đứng yên không hề nhúc nhích mắt chăm chú nhìn nhau như hai mô hình bằng đá.

Nhưng Văn Đồng mọi người đều là kẻ võ học cao thâm vừa trông thấy đã biết ngay họ đang dùng tâm pháp tuyệt cao vận dụng công lực để phòng đối phương bất thần công kích. Vì lối tương tranh của các hạng cao thủ chỉ cần cử động một cái họ liền biết ngay ai thắng ai bại.

Trong lúc Văn Đồng đang chú mục nhìn xem, bỗng nghe bên tai có tiếng Khương Trạch khẽ hỏi :

- Chưởng môn, người đàn bà này có phải là “Thiên Áo thần ni” không?

Văn Đồng khẽ đáp :

- Không phải, nhưng theo cách ăn mặc của người này có thể là cao thủ của “Thiên Áo mê cung”.

Hai người đang trao đổi nhau thì bên ngoài hai người cũng đã bắt đầu vào thế ác liệt.

Nụ cười trên gương mặt của người đẹp cung trang bỗng nhiên tắt hẳn, đôi môi mím chặt, tay mặt từ từ giơ lên ngang hông, năm ngón tay trắng như ngọc lộ ra ngoài vạt áo.

Trong lúc ấy sắc mặt củ Thương Long Vương cũng bắt đầu đỏ bừng, tay mặt ông ta cũng đưa lên ngang ngực, cây bạch ngọc như ý từ từ chìa ra.

Bỗng một tiếng quát khàn khàn...

Một tiếng kêu thảm thiết...

Thân hình của Thương Long Vương nhanh như điện xẹt, tay ông vừa rung động cây bạch ngọc như ý đã bắt đầu tủa ra những đốm sáng như sao băng, nhắm vào đối phương bay tới...

Tà áo trắng của người đẹp cung trang tung bay theo chiều gió nggười nhẹ nhàng bay bổng lên không trung lập tức một luồng chỉ phong vô cùng mạnh mẽ, vụt một cái xẹt ra. Một âm thanh vang dội những đốm sao trong

bạch ngọc như ý của Thương Long Vương liền bị chỉ phong của đối phương hóa giải, đồng thời còn xuyên vào “Thần Phong đại huyết” trước ngực ông ta.

Thương Long Vương thấy thế giật mình vì ông ta đã nhận ra lai lịch của đường chỉ phong đối phương vừa sử dụng, không dám chần chờ trượt chân sang bên nằm thước né tránh.

Người đẹp cung trang miệng khẽ mỉm cười, liền thu tay lại vẫn đứng y chỗ cũ.

Thương Long Vương vừa đứng vững lại, thần sắc tỏ ra kinh ngạc nhìn đắm đắm vào người đẹp cung trang lên tiếng hỏi :

- Người...n gười là ai? Sao lại biết được môn “Nguyên Cực Huyết Chi”?

Người đẹp cung trang thoát đầu tỏ ra ngạc nhiên, nhưng rồi lại nở nụ cười duyên dáng nói :

- Chỉ cần người thắng được ta một chiêu nữa thì tự nhiên ta sẽ nói cho người biết.

Thương Long Vương nghe nói mặt bỗng đỏ bừng, trầm giọng nói :

- Được! Người tiếp lão phu chiêu này thử xem!

Lời vừa dứt, tay ông vừa đưa bạch ngọc như ý ra, vận dụng công lực mấy mươi năm, bỗng nghe “bát” một tiếng nơi đáy của cây bạch ngọc đã bể ra muôn mảnh hóa thành một trận mưa đá, nhanh nhẹn mạnh mẽ bắn tung vào người nàng.

Với môn tuyệt học hản hữu này, ông ta đã vận dụng đến xuất thần nhập hóa ngay cả Văn Đồng đang núp trong bóng tối cũng phải thầm kính nể.

Người đẹp cung trang tuy võ công cao cường thật, nhưng một là nàng không dè Thanh Long Vương lại sử dụng sát thủ hai là bị uy thế của môn kỳ công trấn áp nên liền vội vã tung mình dang ra tránh khỏi vùng tỏa của đối phương.

Nào ngờ...

Người nàng vừa di động, bỗng nghe tiếng cười ha hả của Thương Long Vương vang lên :

- Xin lỗi nhé!

Vừa cười, thân hình ông vừa tung cao lên năm sáu trượng như cánh chim

bằng nhanh như chớp hướng về phía tây bay mất. Người đẹp cung trang giờ mới biết đối phương cố ý dùng lối công để thoái tránh, thoát sự cản trở của nàng, nhưng khi định đuổi theo thì tông tích của địch phương đã mất hút từ lâu. Nàng tức tối định cất bước ra đi, nào ngờ bên cụm rừng phía mặt nơi nàng đứng đột nhiên có tiếng quát đình tai :

- Đứng lại!

Một bóng người áo lam nhanh như điện chớp tung ra cản đường.

Người đẹp cung trang nghe tiếng dừng bước, ngược mắt lên nhìn thấy trước mặt mình là một thiếu niên anh tuấn, đang trừng mắt phẫn nộ tuy nàng không biết Văn Đồng là ai, song với lối khinh công thân pháp phản quang cùng khí độ, nàng liền biết ngay thiếu niên này chẳng phải là kẻ tầm thường, trong đầu liền suy tính miệng mỉm cười nói :

- Có phải người định đón chào ta không?

Văn Đồng không ngờ nàng ta lại có thể cười hỏi vui vẻ thế, trong lòng không khỏi ngạc nhiên sắc mặt nghiêm nghị :

- Đúng thế!

Người đẹp cung trang cười duyên dáng, cất giọng trong trẻo hỏi :

- Có việc gì không? Chào người đâu cần phải dùng lời lẽ cùng thái độ thô lỗ như thế!

Văn Đồng bị nàng giễu cợt, cười chẳng được khóc cũng không được, chàng liền trầm giọng :

- Tại hạ có việc muốn thỉnh giáo cô nương.

Chàng vừa nói thì Khương Trạch, Thanh Sương cùng Dịch Thành ba người cũng ở ven rừng từ từ đi ra.

Người đẹp cung trang vừa liếc mắt, trong lòng không khỏi e dè tự nhủ :

- “Tại sao đến bấy nhiêu người mà ta không hề hay biết?”

Tuy sợ sệt nhưng nàng vẫn nhìn sang Văn Đồng cười nói :

- Việc gì người nói ra xem, miễn là ta biết sẽ trả lời ngay.

Thanh Sương vừa đến thấy điệu bộ lơ lửng của nàng ta liền nhú mày xen lời :

- Hừ! Chỉ sợ khi nói ra rồi, người lại không dám trả lời thôi!

Người đẹp cung trang đưa mắt liếc sang Thanh Sương, vẫn giọng tươi cười

:

- Cô em nhỏ, sao lại biết ta không dám trả lời?

Thanh Sương “hừ” một tiếng đang định trả lời, Văn Đồng đứng bên hỏi :

- Cô nương có phải là cao thủ của “Thiên Áo mê cung” không?

Trên mặt của người đẹp cung trang bỗng thoáng qua một sự kinh ngạc, đôi mắt nhìn qua bốn người một lượt nữa, giây lâu nàng khẽ mỉm cười nói :

- Người hỏi vậy để làm gì?

Văn Đồng nghiêm nghị :

- Mặc ta, tốt hơn người nên trả lời thật những câu ta hỏi.

Người đẹp cung trang lại cười :

- Chuyện gì mà phải hung dữ như thế!

Thanh Sương thấy nàng nói chuyện với Văn Đồng cố ý đùa giỡn, trong lòng không khỏi giận, liếc mắt quay sang chàng nói :

- Đồng ca, để em hỏi y cho.

Nói dứt không đợi Văn Đồng có đồng ý hay không nàng đã nhìn vào người đẹp cung trang lên tiếng :

- TA hỏi người “Tam Ảnh Ma Quân” có phải đã cấu kết với “Thiên Áo mê cung” không?

Người đẹp cung trang nghe hỏi, không khỏi giật mình nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói :

- Cô em nhỏ, Tam Ảnh Ma Quân là ai thế?

Thanh Sương liền sầm ngay nét mặt lạnh lùng nói :

- Người đóng kịch kể cũng tài, hừ nhưng lòng người ta đã hiểu.

Người đẹp cung trang vẫn tươi cười hỏi :

- Cô em nhỏ, ta không hiểu rõ ý của câu nói đó.

Thanh Sương cười nhạt :

- Rành rành “Tam Ảnh Ma Quân” đã cùng “Thiên Áo mê cung” cấu kết với nhau, vậy mà người lại giả vờ ngờ ngạc vậy chứ người của “Thiên Áo mê cung” bố trí dọc theo đường cốc hẹp để làm gì?

Người đẹp cung trang không ngờ đối phương lại có thể hỏi ra câu ấy, nét mặt thoáng qua một màng sát khí, nhưng miệng vẫn không tắt nụ cười, tay mặt khẽ đưa lên vén mái tóc xòa, nói :

- Cô em nhỏ, cô cứ hỏi dồn như thế không sợ có phần quá đáng sao?

Vừa nói, bỗng thấy bóng trắng xét qua, người nàng đã đến ngay trước mặt Thanh Sương, lẹ như điện chớp làn tay áo khẽ nhằm vào ngực đối phương phát tới.

Thế đánh quá sức mau lẹ, đến khi Thanh Sương kịp phát giác, thì bàn tay ngọc của đối phương cũng sắp chạm vào người, kinh hồn hoảng vía, nàng vội nhún người một cái lập tức lùi sau tránh né.

Người đẹp cung trang lại khẽ cười một tiếng, cổ tay vừa lay động, tà áo trắng lại một lần nữa nhanh nhẹ phát vào “Thương Khúc huyết” của Thanh Sương.

Thanh Sương vừa chồm chân xuống đất đã bị đối phương công tới, không còn tránh né kịp nữa, tay mặt vội đưa lên định cố cự.

Người đẹp cung trang khẽ hừ một tiếng nói :

- Người tự tìm lấy đường chết, chớ tránh ta nhé.

Tay này liền thụp xuống, lẹ làng chụp vào cổ tay Thanh Sương, kéo mạnh một cái chân phải đưa ra định hất mạnh vào chân nàng té hồng.

Với lối hạ thủ mau lẹ, Thanh Sương chỉ còn chờ lãnh đủ mà thôi người nàng đã bị ngã sấp vào kẻ địch, chân sắp bị hồng thì Văn Đồng lẹ làng lướt tới, hai tay khẽ phát ra...

Người đẹp cung trang bỗng cảm thấy như có một áp lực vô hình cuộn cuộn tung vào ngực, đồng thời chân trái đang giữ thế cũng sắp bị hất văng. Sợ hãi khôn cùng nàng vội vãi buông tay ra, chân mặt hạ xuống lấy thế, nhún mình lùi sau. Cùng một lúc nàng buông tay Thanh Sương ra, thì luồng áp lực vô hình trước ngực cũng lập tức mất dạng, như thế càng khiến cho nàng thêm phân vân khó hiểu, kẻ âm thầm ra tay đánh mình sao lại không có ý đả thương mình.

Văn Đồng mặc cho nàng ta đứng tần ngần nơi ấy, chàng đến bên Thanh Sương ôn tồn nói :

- Em Sương, em lui ra nghỉ ngơi để anh đối phó cho!

Thanh Sương mặt thẹn đỏ, đưa mắt trông người đẹp cung trang một cái, đoạn lui về đứng bên cạnh Khương Trạch.

Văn Đồng bắt đầu nhìn về người đẹp cung trang lớn tiếng nói :

- Mặc cho người có cầu kết với “Tam Ảnh Ma Quân” hay không ta không cần biết tới, giờ ta muốn cô nương dắt chúng ta đến “Thiên Áo mê cung” một chuyến.

Người đẹp cung trang nghe nói bỗng bật lên tiếng cười khanh khách :

- Người tự nghĩ xem, lời yêu cầu ấy có quá đáng hay không?

Đôi mày Văn Đồng nhíu lại :

- Nếu cô nương thấy bất tiện, cố thể cho biết qua các đường bí mật vào cung cũng được.

Người đẹp cung trang lại đưa mắt nhìn Khương Trạch mọi người một lượt, đoạn khẽ cười nói :

- Người tưởng ta có thể nói cho người biết sao?

Văn Đồng cười nhạt :

- Điều đó không thể do ý người muốn hay không mà được.

Người đẹp cung trang nghe nói, bỗng khẽ đưa tay che miệng cười khúc khích đồng thời năm luồng chỉ phong từ năm đầu ngón tay của nàng bắn ra.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 38**

Hong Bang Ky Hiep

Chỉ pháp của người đẹp cung trang cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ thấy năm luồng kinh phong xẹt ngay vào ngực Văn Đồng.

Văn Đồng khẽ cười một tiếng, chân khẽ nhích động thân hình đã lùi sau ngoài trượng giọng lạnh lùng nói :

- Nếu cô nương vẫn không chịu nói, thì tại hạ chỉ đành thất lễ thôi.

Người đẹp cung trang cười khanh khách :

- Quả có chút nghề mọn, trách sao không ngưng cuồng đến thế.

Nói dứt nàng đã lướt người đến trước vung chưởng công ra ba đường.

Văn Đồng khẽ “hừ” một tiếng liền sử dụng “Truy Quang Trục Điện” thân pháp, tránh né ba chưởng của đối phương tay mặt chàng nhẹ nhàng phất ra một tiềm lực vô hình cuốn cuộn thổi tới.

Người đẹp cung trang đánh ra ba chưởng bị hụt, bỗng cảm thấy một luồng gió mạnh áp tới, uy lực tợn sơn băng, nàng sợ hãi vội lui ra sau năm bước.

Sắc mặt bắt đầu tái nhợt, sát khí dần dần hiện lên, đôi vạt áo tới tấp phất ra, hàn phong nổi dậy nhắm vào các yếu huyệt trên người Văn Đồng công tới.

Người đẹp cung trang bỗng nhiên nhíu mày, mặt hầm hầm sát khí tay nàng liền thu lại, tung mình nhảy về sau năm thước.

Hành động ấy khiến cho Văn Đồng phân vân khó hiểu, thầm nhủ :

- “Thế công của đối phương tuy yếu hơn ta, nhưng cũng chưa đến nỗi bị bại, tại sao vô cớ lại nhảy lùi ra sau?”

Chàng bắt đầu dè dặt, thu tay đứng yên một chỗ không đuổi theo.

Người đẹp cung trang thấy đối phương tỏ ra dè dặt, nàng bỗng cất tiếng cười khanh khách nói :

- Nội gia chưởng lực khá cao thâm, tiếp ta thêm một chưởng nữa xem nào?

Lời dứt thì người nàng cũng đã đến trước mặt Văn Đồng, tay mặt đưa ra hai ngón xoay một vòng tròn hư không, tả chưởng đồng một lúc tung ra, thế đánh không những mau lẹ như điện chớp đồng thời chưởng lực của nàng

bao hàm một tuyệt môn ít khi sử dụng.

Văn Đồng nào hay biết, đợi cho chưởng phong của địch sắp đến nơi. Chàng liền tung chưởng đánh mạnh ra hai chưởng vừa chạm nhau bỗng cảm thấy trong người ớn lạnh, không khỏi giật mình đang định vận công hồ thế, thì bỗng đối phương đã thủ chưởng lùi lại trên gương mặt nàng ta lập tức biến thành một màu tái nhợt.

Thanh Sương cùng Dịch Thành thấy thế cho rằng đối phương đã bị chưởng lực của Văn Đồng đánh thương, hai người vội vã xông ra định chụp lấy hai tay của nàng giữ lại.

Người đẹp cung trang vừa đưa mắt liếc nhìn đã buông tiếng cười khanh khách, hai luồng tay áo khẽ lay động người nàng vụt một cái đã bay lên trên không, khiến cho Thanh Sương cùng Dịch Thành hai người phải một phen chụp hụt.

Văn Đồng ngỡ rằng đối phương muốn bỏ chạy nên không cần suy nghĩ, vội vã tung mình bay theo lên.

Bỗng nghe Thanh Sương thất kinh gọi lớn :

- Đồng ca cẩn thận, coi chừng ám khí đấy.

Quả nhiên một đốm sáng như ngân tinh đã từ trong lòng bàn tay người đẹp cung trang vụt ra, nhắm vào thân hình của Văn Đồng đang lơ lửng trên không bắn tới.

Văn Đồng vội vàng đưa ngay hữu chưởng đánh mạnh vào ngân tinh.

“Bốp” một tiếng khẽ vang lên, đốm sáng của đối phương đã bị thế đánh của Văn Đồng bể tan ra muôn mảnh.

Nhưng lạ thay ngân tinh là một đốm sáng nhỏ không đầy quả trứng thế mà vừa bị bể khói trong ấy đã tung ra mù mịt bụi quanh tứ phía có hơn mười trượng, khiến cho ai nấy không còn trông thấy được cảnh vật bên ngoài.

Trong lúc hai đảng không còn thấy nhu được nữa, bỗng nghe giọng cười khanh khách của người đẹp cung trang phát ra :

- Công lực của người cao hơn ta thật, nhưng vừa rồi người đã bị chưởng lực Hàn Âm của ta xâm nhập vào nội thể nếu không sớm vận công đẩy hàn độc ấy ra, chỉ mười hai tiếng đồng hồ nữa thôi thì hàn độc sẽ xâm nhập vào nội phủ, toàn thân tê cóng mà chết ngay.



Văn Đồng nghe nói tức giận quát :

- Trong khi ta chưa chết thì người cũng đừng hòng thoát khỏi nơi đây.

Lời chàng vừa dứt, bỗng thấy khói tung cuồn cuộn. Khương Trạch ba người đang định mạo hiểm xông vào trợ chiến, bỗng thấy gió càng mạnh Văn Đồng trong đám khói nường theo chiều gió vụt bay ra.

Mọi người vừa trông thấy không khỏi hoảng sợ, mặt Văn Đồng có phần mệt mỏi chàng đứng yên một chỗ, đôi mắt nhắm nghiền tựa lão tăng đang nhập định.

Thanh Sương thấy thế giật mình, vội vàng chạy đến bên nước mắt tuôn trào hốt hải gọi :

- Đồng ca, anh bị thiếu nữ ấy đã thương rồi chẳng?

Văn Đồng từ từ mở mắt, thấy vẻ mặt Thanh Sương lo lắng cho mình mắt còn ướt lệ lòng chàng không khỏi vui mừng, liền mỉm cười an ủi :

- Sương muội, anh tuy nhất thời bất cẩn bị chương âm hàn xâm nhập vào người nhưng không sao, lát nữa hành công điều dưỡng thì khỏi ngay, giờ cần nhất là đừng để cho nàng ta tẩu thoát...

- Đồng ca, tuy nói vậy thật những cũng phải lo trước thì hơn giờ hàn độc chưa ăn nhập vào anh mau vận công điều dưỡng, còn việc gì cũng để khi khỏi rồi sẽ hay.

Khương Trạch đứng bên cũng xen lời nói :

- Việc này không thể để lâu được, Chương môn nên nghe lời Cát cô nương thì hơn.

Văn Đồng đưa mắt nhìn về Thanh Sương ra vẻ biết ơn, mỉm cười nói :

- Hàn độc này công phạt cũng không mau lắm, trong vòng vài tiếng đồng hồ không sao đâu, vừa rồi anh dùng lối “Nhiếp Ảnh Truyền Thanh” dò biết được thiếu nữ ấy đã chạy về hướng Tây Bắc, vậy chúng ta nên đuổi theo ngay.

Lời dứt không đợi phản ứng của mọi người chàng liền tung mình ra đi, nhanh như đường tên xẹt.

Khương Trạch ba người cũng không biết nói sao, liền tung người chạy theo bèn gót. Trên đường vắng nơi miền sơn dã, bốn bóng người vun vút phi nhanh hướng về phía Tây Bắc tiến tới. Hai tiếng đồng hồ trôi qua, họ đã

đến chân Ngũ Long sơn, song cũng không tìm ra được tông tích người đẹp cung trang đầu cả. Dưới ánh trăng mờ nhạt cảnh vật chung quanh phản ánh dáng mơ hồ. Bỗng Văn Đồng dừng chân lại đưa tay chỉ lên trên ngọn núi tỏ vẻ ngạc nhiên nói :

- Xem kìa! Vật gì ấy.

Khương Trạch và ba người đưa mắt nhìn lên bỗng ai nấy thấy đều thất kinh gọi :

- Hồng Đăng!

Thì ra trên đồi núi vắng vẻ cảnh đêm tàn, lơ lửng theo chiều gió thổi một chiếc lồng đen đồ ả ả hiện hiện.

Sau khi xem xét kỹ càng, Văn Đồng lên tiếng nói :

- Ai đã đem đèn lồng treo trên ngọn cây cổ thụ? Điều này có hơi khác lạ, chúng ta đến xem thử họa may tìm được vết tích gì không biết chừng!

Nói dứt, chàng liền cất bước leo lên Khương Trạch và ba người cũng cảm thấy việc này có vẻ bất thường thật, nên cũng theo sau chàng.

Đường núi lởm chởm khó đi thật song đối với bọn họ đâu có nghĩa lý gì, chỉ trong khoảng khắc đã lên đến nơi chiếc đèn lồng.

Đôi mắt của Văn Đồng quả thật lợi hại đến còn cách xa mấy mươi trượng chàng đã phát giác trên chiếc đèn lồng ấy có đề một chữ “Ngọc”.

Đến khi mọi người đã tới dưới gốc cây, bỗng nghe Dịch Thành thật thanh gọi lớn :

- Ý!

Văn Đồng cùng Thanh Sương ngơ ngác quay sang nhìn Dịch Thành hỏi :

- Gì thế?

Dịch Thành từ từ thu ánh mắt đang nhìn chiếc đèn lồng về đoạn chậm rãi đọc :

- Vân Lý Thành Đô, Song Phụng Múa, Tuyết Rơi Cung Hậu, Một Chiếc Đèn.

Văn Đồng cùng Thanh Sương cứ nhìn trân trân về ông ta không hiểu gì những lời vừa rồi cả. Dịch Thành thấy họ cứ đứng lặng thinh mới nhớ ra hai câu ấy phạm người dưới bốn mươi khó mà hiểu được, bất giác bật cười nói :

- Hai câu này không phải là thơ cũng không phải phú nhưng nó bao hàm một ý nghĩa lịch sử mà trước đây ba mươi năm đã chấn động giang hồ “Vân Lý Thành Đô” cùng “Tuyết Rơi Cung Hậu” là hai chỗ có một phong cảnh đẹp tuyệt trần, người đời ai cũng muốn đến xem cho thoải mái còn “Song Phụng Múa” với một chiếc đèn là đại biểu cho ba người thanh niên cao thủ đương thời lúc bấy giờ.

Thanh Sương cười nói :

- Vậy thì chiếc đèn này có lẽ là một trong ba chàng thanh niên lúc ấy đã treo?

- Cô nương đoán không sai.

Thanh Sương nói :

- Sự tích quá khứ của võ lâm, nếu Dịch Thành Bang chủ không lấy làm phiền phức xin kể ra cho mọi người nghe thử?

Dịch Thành đáp :

- Lúc ấy lão phu còn đang học võ trong sư môn, nên không có duyên gặp gỡ ba vị thanh niên cao thủ ấy, chỉ nghe nói “Song Phụng” là hai nàng ái nữ của “Nhất Hoàng” lúc bấy giờ võ lâm ai cũng đều tôn kính, người chị tên Mộ Dung Huệ, người em gọi là Mộ Dung Lan, còn chủ nhân củ chiếc đèn hồng này vốn họ Thái Sử tên Ngọc, là đứa con yêu quý nhất của “Kim Quan Sơn Chủ”...

Vừa kể đến đây bỗng nghe xa xa có tiếng vắng vắng vọng lại :

- Hiếm có, hiếm có người trong trần thế hiện nay lại có kẻ nhớ đến lai lịch lão phu, có lẽ người cũng là một vị anh hùng, vậy lão phu hôm nay phá lệ tiếp kiến các bằng hữu một chuyến.

Bỗng từ xa xa một chiếc đèn lồng nhanh nhẹn phi đến, hình như có người điều khiển vậy, khi đến còn cách mọi người chừng sáu thước thì bỗng dừng lại rồi quay đầu chạy về đường cũ. Thoạt đầu mọi người còn đứng nhìn ngơ ngác, bỗng Văn Đồng như hiểu ra “hừ” một tiếng mọi người đồng cất bước đuổi theo.

Một khắc trôi qua mọi người ước lượng chạy đã được ngoài hai dặm thì bỗng nhiên chiếc đèn lồng đứng lại, bốn người không hẹn cùng dừng bước theo. Cùng lúc ấy từ xa có tiếng nói vọng lại :

- Theo đường mòn mà đi, gặp con rạch tứ đã đến.

Văn Đồng nhìn chung quanh tứ phía thấy phía tả quả có con đường nhỏ xuyên vào cụm núi, liền lần theo con đường ấy bước nhanh. Dưới ánh trăng mờ ảo chung quanh toàn là rừng núi hoang vu, vừa đi mọi người vừa để mắt ngắm xem bỗng nghe Văn Đồng khẽ nói :

- Cảnh vật nơi đây thật là thanh nhã hèn cho y tìm đến nơi đây ẩn dật kể cũng thích hợp.

Trước mặt không xa là một con sông chắn ngang, giòng sông nước chảy cuộn cuộn sâu độ năm sáu trăm trượng. Hai bên bờ cách nhau khá xa, mọi người đến nơi đều dừng bước đứng lại đưa mắt nhìn sang bên kia. Kế theo giòng sông là một khoảnh đất rộng độ mấy mẫu tây, trúc mọc xanh um chim kêu thánh thót, trong lùm tre xanh ẩn hiện một ngôi nhà lá ba gian đèn đuốc sáng choang, chứng tỏ vị võ lâm kỳ sĩ đang chờ đợi tiếp khách.

Thanh Sương đứng nhìn giây lâu bỗng cất tiếng nói :

- Giòng sông này vừa sâu vừa rộng, chúng ta làm sao mà qua đây?

Văn Đồng lên tiếng tiếp lời :

- Y có thể dùng thuật phi hành qua sông, thì chúng ta cũng có làm như vậy.

Dịch Thành đứng bên xem xét một hồi, đoạn chậm rãi nói :

- Con người dù cho khinh công có cao đến đâu cũng khó mà qua được, trừ phi họ đã luyện được môn “Linh Không Phi Nhíp” tuyệt thế kỳ học hoặc...

Bỗng nghe từ xa có tiếng cười vọng lại nói :

- Trong lùm cỏ bên bờ sông, có đồ để giúp các người qua sông.

Khoảng cách trăm trượng không thấy một bóng người đủ rõ kẻ này đã dùng lối “Thiên Lý Truyền Âm” phát tiếng, song với môn thần công này muốn luyện tập cho thành ít nhất cũng phải mất đến ba mươi năm mới xong.

Bốn người theo lời chỉ bảo, quả nhiên thấy trong bụi cỏ rậm có mấy miếng gạch mỏng to độ bàn tay. Dịch Thành nhặt bốn miếng trao ra cho mỗi người một miếng, rồi cười ha hả nói :

- Đã mấy mươi năm lão phu không hề sử dụng môn “Thạch Phiến Độ Giang” hôm nay được dịp dùng lại không hiểu ra thế nào.

Khương Trạch cười xen lời :

- Dịch huynh thật khéo khiêm nhường, với con sông như vậy mà đâu kể gì

với huynh.

Thanh Sương giục :

- Chúng ta sang bên ấy thôi, kéo để họ chờ lâu sẽ phiền phức.

Văn Đồng tán thành :

- Vậy văn bối xin miễn phép đi trước.

Nói dứt, chàng khom mình lấy một phiến đá cầm tay tụ khí ném mạnh trên mặt nước, phiến đá vừa tung ra thì người chàng cũng đã nhẹ nhàng bay bổng lên cao đoạn hạ chân trên mặt phiến đá lướt nhanh sang giòng nước. Kế tiếp là Thanh Sương, Khương Trạch rồi đến Dịch Thành bốn người đã sang cả rồi họ mới chỉnh tề quần áo từ từ hướng về ngôi nhà lá đi tới. Khi Văn Đồng và mọi người vừa bước chân lên đến bậc thềm thì hai cánh cửa cũng tự động mở ra, một cụ già thần thái phi phàm, tóc râu bạc trắng đang đứng bên cửa chờ đợi. Dịch Thành vừa thấy vội bước đến trước cung tay thi lễ nói :

- Chúng tôi đến khuấy rầy tiên bối đang tịnh tu, dám mong rộng lượng bao dung.

Cụ già này chính là nhân vật đã chấn động giang hồ ba mươi năm trước đây, “Hồng Đăng” Thái Sử Ngọc, nghe nói liền đưa tay vuốt râu cười hiền từ :

- Lão phu đã ẩn cư nơi đây trên ba mươi năm rồi, sớm đã bị người quên lãng cũng chưa từng một ai bước chân qua đây, hôm nay chư vị đã đến đây chúng ta cũng là người hữu duyên.

Nói dứt ông đưa tay tỏ ý mời khách vào tung, bốn người liền cung thân đáp lễ, rồi lần lượt theo sau vào khách sảnh. Những vật dụng trong gian nhà này toàn dùng bằng tre gỗ bên trái là một cái kệ chứa toàn sách quý, bên mặt treo đầy các kiểu đèn lồng to có, nhỏ có theo lối trong cung điện.

Văn Đồng vừa bước chân vào trong bỗng đôi mắt chàng bị một bức họa treo trên vách thu hút, chàng liền dừng bước lại đứng ngắm một cách sững sờ. Thanh Sương đi kế bên Văn Đồng thấy thái độ của chàng như thế, biết ngay thế nào cũng có việc gì khác lạ nên cũng đưa mắt nhìn theo thì ra trên bức tranh họa hình một thiếu nữ đẹp tuyệt trần.

Yêu nhiều ghen lắm, nàng thấy thế lòng không khỏi cảm thấy tức bực, mặt

mày biến đổi.

Thái độ của đôi thiếu niên nam nữ vừa rồi đã lọt vào mắt Thái Sử Ngọc, ông ta bước đến mỉm cười nói :

- Có phải nhị vị cảm thấy sự trưng bày trong nhà này hơi sơ sài chẳng?

Văn Đồng nghe hỏi giật mình vội quay lại, mặt đỏ bừng lên tiếng nói :

- Không dám! Không dám! văn bối vì nhất thời sơ ý nhận lầm nên có điều thất lễ mong lão tiền bối tha lỗi cho.

Thái Sử Ngọc mặt mỉm cười mời khách ngồi một mặt vẫn tươi cười nói :

- Tiểu huynh đệ có điều gì phân vân, có thể nói cho lão phu biết được không?

Văn Đồng sau khi ngồi vào chỗ, một lần nữa nhìn sang bức họa nói :

- Nếu lão tiền bối có thể tha thứ cho sự mạo muội thì văn bối mới dám hỏi.

Thái Sử Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn về Văn Đồng rồi lại tươi cười nói :

- Tiểu huynh đệ cứ việc hỏi, lão phu nếu biết sẽ trả lời ngay.

Văn Đồng bắt đầu nghiêm nghị lên tiếng :

- Bức tranh đằng kia có lẽ đã họa trước đây trên ba mươi năm?

Thái Sử Ngọc ra vẻ kinh ngạc hỏi lại :

- Chẳng lẽ tiểu huynh đệ đã gặp qua người trong tranh?

Văn Đồng lặng thinh đưa mắt nhìn kỹ thiếu nữ trong bức họa thầm nhủ :

- “Hình dáng của thiếu nữ này với Thiên Áo mê cung Cung chủ chính là một, tuy đã cách nhau ba mươi năm và giờ người đã quá tứ tuần. Nhưng một người có được nội công thâm hậu thì nhan sắc cũng trẻ đi phần nào, ta quyết không nhầm được”.

Nghĩ thế nên chàng từ từ đáp :

- Văn bối đã gặp người dung nhan y hệt như thiếu nữ trong tranh này...

Thái Sử Ngọc nghe nói lập tức tỏ ra xúc động vô cùng, khẽ thở dài than :

- Đã hơn ba mươi năm qua, không ngờ vừa nhắc đến người lòng lão quá ư cảm xúc, khiến cho các vị phải cười cho.

Đoạn ông ta quay sang Văn Đồng hỏi :

- Tiểu huynh đệ đã gặp nàng tại đâu?

Thái độ cùng giọng nói của ông chứng tỏ đối với cô gái trong tranh này vẫn

còn yêu thương luyện nhớ, vẻ mặt như khẩn khoản chờ đợi Văn Đồng cho biết tin tức của cố nhân. Thanh Sương cũng đưa mắt đắm đắm nhìn Văn Đồng chờ đợi.

Văn Đồng trầm ngâm giây lát đoạn chậm rãi kể rõ việc đã gặp qua Thiên Áo mê cung Cung chủ như thế nào, song chàng dấu không kể đến đoạn thiếu nữ tình chàng.

Thanh Sương vừa nghe kể xong, gương mặt từ vẻ ghen tuông bỗng trở lại tươi tắn cũng may cử chỉ biến đổi này không hề bị ai để ý cả. Thái Sử Ngọc nghe kể xong ngược mặt nhìn lên trần nhà, giây lâu không thốt ra lời nào bầu không khí lúc ấy im lìm đến không nghe một tiếng động khẽ, ai nấy đều chờ đợi câu trả lời của ông ta, thời gian lặng lẽ trôi qua một hồi lâu Thái Sử Ngọc mới khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Đúng là nàng, không dè tính tình nàng đã thay đổi đến thế, dùng danh từ Thiên Áo để xưng hiệu khai tông lập phái, nhưng lỗi ấy đã do ai gây nên?

Văn Đồng rất muốn hiểu rõ thân thế của Thiên Áo Thần Phi, nên hỏi :

- Lão tiên bối có thể kể rõ cho văn bối biết được không?

Sử Ngọc đáp :

- Nếu các vị muốn biết thân thế của nàng, lão phu xin kể ra vậy.

Đôi mắt của ông ta bắt đầu mơ màng, hình ảnh ba mươi năm trước đây dần dần hiện ra trong ký ức với giọng chậm rãi nói :

- Nàng! Chính là người mà lúc này chư vị đã nhắc qua, viên ngọc quý của “Nhất Hoàng” Mộ Dung Huyệt vị nữ hiệp danh chấn giang hồ này không những võ công cực kỳ cao thâm, tính tình lại nhu mì, nhan sắc đẹp như tiên nga vì thế nên hiệp sĩ võ lâm say mê nàng có thể nói còn nhiều hơn cá ở dưới nước, nhưng lòng của người thiếu nữ khả ái kia chỉ thương mến có một người. Mà người ấy lại là đệ tử đích truyền của thân phụ nàng.

Mọi người nghe nói đến đây, liền nhóm dậy đồng thanh hỏi :

- Người ấy là ai?

- Người được điểm phúc ấy họ Lý Tôn tên Nhu...

Văn Đồng ngạc nhiên lên tiếng :

- Chính là ân sư của tại hạ!

Thái Sử Ngọc kinh dị không kém hỏi :

- Tiểu huynh đệ là đệ tử của Lý Tôn huynh sao?

Văn Đồng cung kính đáp :

- Sáu năm trước đây, văn bối đã bái ân sư để được làm môn đệ.

Thái Sử Ngọc tiếp tục nói :

- Lý Tôn huynh người tuy tài ba tuyệt thế, song tuổi sắp trung niên lại nữa người cảm lấy ân dạy dỗ của sư phụ nên hàng ngày đối với chị em Mộ Dung xem như em ruột một nhà, thành thử những cử chỉ tỏ tình thân mật của Mộ Dung Huyệt đối với ông ta. Cứ tưởng rằng chẳng qua là một người em gái vậy thôi...

Nhưng nàng có ngờ đâu người anh bà con của nàng thầm thương trộm nhớ đã lâu, một hôm nàng về bên ngoại dùng cơm người anh ấy không còn dấu diếm nữa liền tỏ thật lòng yêu đối với nàng, ôi! Không dè đã bị nàng cự tuyệt. Thanh Sương như đã đoán hiểu đôi phần về người anh ấy, bỗng nhiên lên tiếng hỏi :

- Không hiểu người biểu huynh của nàng là ai?

Thái Sử Ngọc ôn tồn đáp :

- Người ấy chính là lão phu, lúc ấy lão phu cứ nghĩ ngại và ganh tức không đâu. “Ai đã chiếm được quả tim của nàng?” sau khi lão phu đã dò biết là Lý Tôn huynh, liền đưa giấy ước hẹn với người đến một nơi thanh vắng để tỷ thí võ công thoát đầu Lý Tôn huynh tỏ ra không vui và đã mấy lần từ chối, sau bị lão phu dồn ép quá nên mới chịu nhận lời.

Văn Đồng hỏi :

- Chỉ hai người thôi, ngoài ra không còn ai nữa?

- Không có người thứ ba nhưng sau khi kịch chiến được nửa tiếng đồng hồ, lão phu bị lệnh sư dùng một chiêu tuyệt kỹ đánh bại, không vì thế mà tức giận, lệnh sư bèn đến an ủi và hỏi nguyên do của cuộc đấu này.

Văn Đồng nóng lòng hỏi :

- Lão tiền bối có cho gia sư biết không?

Thái Sử Ngọc gật đầu nói :

- Hẳn nhiên phải cho biết đồng thời còn thề khi nào lão phu nghĩ ra cách phá giải thế đó, sẽ cùng lệnh sư đấu một lần nữa nào ngờ chiêu thức tuyệt kỹ ấy mãi đến ba mươi mấy năm nay lão phu mới tìm ra được.



Nói đến đây, đôi mắt mờ màng của ông lại hướng về chiếc đèn lồng đang treo trên vách tiếp :

- Trước hai năm, khi lão phu định đến đây ẩn cư vào một buổi tối trời bỗng nhiên lão phu tiếp được chiếc đèn kia, trên đèn có phủ một tờ giấy cho biết đèn ấy do tay của Mộ Dung Huyệt làm ra tặng cho lão phu, coi như tạ lòng thương mến của lão đối với nàng.

Mọi người giờ mới hiểu rõ vì đâu mà vị tiến võ lâm lại quý mến chiếc đèn lồng là thế.

Lúc ấy Văn Đồng như sực nhớ ra điều gì vội lên tiếng hỏi :

- Mộ Dung tiền bối trừ cái danh hiệu là Thiên Áo Thân Phi ra còn...

Thái Sử Ngọc chận lời tiếp :

- Danh hiệu Thiên Áo Thân Phi là sau khi lão phu ẩn cư rồi mới đặt ra, còn trước kia giang hồ thường tặng cho nàng là “Ngọc Nhụy Hương Phi”.

Văn Đồng không khỏi thốt lên một tiếng mừng rỡ thầm nhủ :

- “Thật là may mắn, một sự việc quá bí mật thế mà hôm nay khỏi mất công phu đã khám phá ra...”

Lúc chàng xuống núi ân sư có từng trao cho chàng một chiếc cấm nang căn dặn, khi nào gặp được người đàn bà gọi là “Ngọc Nhụy Hương Phi” thì mới có thể mở ra xem. Thời gian chàng cứ lo lắng không hiểu có gặp được người chẳng, nào dè đêm nay lại được biết sự thế ra thế...

Đang lúc nghĩ ngợi bỗng nghe Thái Sử Ngọc lại cười nói :

- Tiểu huynh đệ là đệ tử của Lý Tôn huynh lão phu có lời mạo muội chẳng hiểu có nên nói ra không?

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 39**  
Thiên Tào Bắc Đẩu

Văn Đồng tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối có điều chi muốn chỉ giáo?

Thái Sử Ngọc cười nhạt nói :

- Thời gian đã hơn ba mươi năm, có lẽ thần công của Lý Tôn huynh đã đến mức siêu phàm nhập hoá, tiếc rằng lão hủ cùng lệnh sư đã thề không còn tái xuất giang hồ nữa, nên việc so sánh tài nghệ cũng không còn cơ hội, cháu là đệ tử được nhất của ông ta, có lẽ tuyệt nghệ của Lý Tôn huynh đã truyền cả cho cháu. Đêm nay, cháu có thể thay thế cho lệnh sư thi thố vài chiêu cũng có thể cho lão vơi phần mong mỏi.

Văn Đồng nghe nói, thất kinh :

- Lão tiền bối cùng gia sư thân như ruột thịt, văn bối đâu dám vô lễ như thế!

Thái Sử Ngọc nói :

- Đây chẳng qua là mượn tay của cháu để chứng mức tiến của lão hủ với lệnh sư đấy thôi!

Văn Đồng trầm ngâm giây lâu, nói :

- Võ công của lão tiền bối đã đến mức siêu phàm nhập thánh, văn bối là kẻ võ lâm mạt học, đâu bì được phân nửa.

Thái Sử Ngọc cười nhạt nói :

- Nếu cháu còn chối từ, lão sẽ xem là cháu khinh lão đấy!

Văn Đồng không còn lý do gì từ khước nữa, đành phải nhận lời cung kính nói :

- Lão tiền bối đã nói như vậy, văn bối đành tuân theo thôi!

Thái Sử Ngọc thấy thái độ của Văn Đồng vừa cứng rắn, vừa nhu mì, lễ độ, nhã nhặn, buột miệng khen :

- Cháu quả là rồng phụng trong đám người, sau này ắt có thể mở mang cho võ lâm, lãnh tụ quần chúng được.

Văn Đồng nghe thế vội khiêm tốn :

- Văn bối đâu xứng như lời tiền bối quá khen!

Hai người vừa nói vừa từ từ đứng dậy đi ra trước sân.

Đến nơi, Văn Đồng cung kính nói :

- Xin tiền bối chỉ điểm phải đấu bằng cách nào?

- Lão hủ định lãnh giáo chương pháp của cháu đã!

- Xin tuân theo ý muốn của tiền bối, xin mời ra tay vậy!

Nói dứt, chàng di người về hướng dưới gió để tỏ ra kính trọng đối phương, đoạn đứng im chờ đợi.

Thái Sử Ngọc khẽ mỉm cười, hai chân không hề nhúc nhích, song chương đã bắt đầu lay động, lẹ như chớp đánh ra ba chiêu nhắm ngay ba nơi yếu huyệt vai, ngực cổ của Văn Đồng bắn tới ba chiêu tung lần lượt phát ra song đến nơi cùng một lúc. Văn Đồng đã phòng bị sẵn, trầm vai ngả người với động tác nhẹ nhàng, đã tránh né được ba chương công của lão tiền bối, rồi thừa thế, song chương vung ra liên tiếp, sử dụng năm chiêu thức.

Với năm chiêu chàng vừa sử dụng, vốn là tuyệt kỹ trong Thập Bát Thủ Kim Cang, chiêu thức huyền ảo vô song, kinh lực cực mạnh.

Thái Sử Ngọc vẫn tươi cười, người vẫn đứng y một chỗ, thân hình như cành dương liễu trước gió, hai tay phất phơ đưa ra, lập tức hóa giải các thế công của đối phương, đồng thời còn trả lại thêm ba chương. Ba chiêu này, ông ta đã sử dụng đến chương pháp uy trấn giang hồ Vạn Tượng Ảo Ảnh khiến cho địch thủ thấy như hư hư thực thực, không biết đường nào tránh né cả. Văn Đồng thấy thế thất kinh, vội vàng thi triển Truy Quan Trục Diện, thân pháp nhanh nhẹn tránh né ba chương của ông ta, song chương chàng cũng thừa thế đánh ra ba chiêu Nhậm Ý Tung Hoàn, Đại Thiên Ảo Cảnh cùng Lương Châu Sa Giới trong Thập Bát Thủ Kim Cang. Thấm thoát đánh qua trả lại mười mấy hiệp mà hai người vẫn chưa ai chịu thua, Khương Trạch là vị lão tiền bối cao thủ võ lâm đương thời, thế mà nhìn xem hai người đấu nhau cũng phải tỏ ra khâm phục vô cùng. Văn Đồng bỗng rít lên một tiếng, tung mình nhảy vọt lên cao, trong chớp mắt liền công hai mươi mấy chương, một lối đánh vô cùng dục mắt khiến cho Thái Sử Ngọc kinh dị vô cùng, ông ta khẽ cười một tiếng, chân vội bước nhanh, thân hình như

bướm bướm xuyên hoa, hai ay quay cuồng để chống trả lại địch thủ.

Hai người lại đấu với nhau được hai mươi mấy hiệp, cũng vẫn chẳng phân thắng bại, bỗng thấy lão tiền bối tung mình nháy ra, tươi cười nói :

- Thân pháp của tiểu huynh đệ thật là linh diệu! Chương pháp lại kỳ ảo! Nếu là ba mươi năm trước thì lão phu đã sớm bị thua rồi!

Nói đến đây, ông ta lặng thinh đưa mắt nhìn Văn Đồng thêm một lượt rồi nói tiếp :

- Sau cùng lão hủ muốn lãnh giáo tiểu huynh đệ môn tuyệt thế kỳ công!

Trong lòng Văn Đồng giờ cũng khâm phục vị lão tiền bối vô cùng, thật không thẹn với danh hiệu Nhất Hồng Đăng đã từng vang danh trong giới võ lâm đệ nhất cao thủ.

Vừa nghe ông ta đề nghị thế, chàng liền kính cẩn hỏi :

- Tiền bối sai khiến điều gì, vãn bối xin tuân theo vậy!

Thái Sử Ngọc vui vẻ nói :

- Tưởng lệnh sư đã truyền đạt cho cháu môn kỳ học Đoạt Hồn thập tam thức, còn lão hủ cũng mới sáng chế ra Hồng Đăng thập tam thức, nên lão phu muốn dùng hai độc môn võ học này ra so sánh một phen.

Văn Đồng không ngờ cuối cùng đối phương lại đòi hỏi chiêu thức tuyệt học của sư môn nên chàng do dự không biết nói sao. Phải hiểu, từ khi luyện thành Đoạt Hồn thập tam thức đến giờ, chàng chỉ sử dụng có hai lượt, mỗi khi sử dụng đều bị vào hoàn cảnh bất đắc dĩ cả, nếu không, chàng không hề dám thi thố môn tuyệt học này. Hôm nay, đối phương mở lời đòi hỏi hẳn ông cũng có thể hóa giải rồi, nếu để thất thủ một chiêu hay nửa thức, có phải làm mất uy danh của sư môn chẳng, bằng không thi thố có thể bảo toàn được ông ta vậy. Nghĩ thế nên chàng định tìm cách khiêm nhường :

- Vãn bối tuy được ân sư truyền cho độc môn kỳ học, tiếc rằng thiên tư quá kém, rui có bề gì, xin tiền bối nhệ tay cho!

Thanh Sương lâu nay từng ở bên Văn Đồng nhưng chưa thấy lúc nào chàng lại khiêm tốn như hôm nay vậy, không khỏi ngạc nhiên, cứ đưa mắt đăm đăm nhìn chàng.

Thái Sử Ngọc bỗng cười lớn, nói :

- Tiểu huynh đệ chớ quá khiêm nhường. Lý Tôn huynh được một người đệ

tử như cháu, lão hủ cũng hâm mộ vô cùng, thì giờ không còn nhiều, vậy cháu ra tay đi.

Văn Đồng nghiêm ngay sắc mặt, từ từ đến nơi vị trí dưới gió đứng lại, hai tay ngồi xuống, đôi mắt chăm chú nhìn vào đối phương không hề chớp nháy. Thái Sử Ngọc cũng mỉm cười, chân đứng chữ đinh, hai tay chấp ngang ngực, mặt tỏ ra uy phong凛凛.

Hai người cứ đứng ghìm với nhau im lặng, không hề cử động, thời gian nặng nề trôi qua.

Khương Trạch ba người cảm thấy hồi hộp vô kể, không hiểu họ đang làm gì đây?

Bỗng đôi mắt ba người như bị hoa lên, một luồng gió nhẹ thoảng qua... Đến khi gió lặng, ba người định thần nhìn qua, vẫn thấy cảnh vật y nguyên như cũ. Văn Đồng cùng Thái Sử Ngọc vẫn đứng im lặng này giờ, chỉ có khác là đôi mắt của hai người dường như đã mất dần ánh sáng, tỏ ra một sắc thái mới mẻ lạ lùng.

Một hồi lâu, Thái Sử Ngọc bỗng cười lên ha hả nói :

- Qua trận đấu hôm nay, lão phu mới rõ, sao không thể nào tranh với mặt trắng được. Lệnh sư võ công cái thế, cói thế nói rằng kim cổ đệ nhất kỳ nhân.

Khương Trạch ba người cứ đứng ngẩn ngơ không biết gì cả. Thật ra chỉ có mình Văn Đồng mới biết được thôi, theo thần sắc mà suy luận, có thể nói Thái Sử Ngọc hơn chàng nửa vế. Nhưng với thâm niên tu luyện, hơn nữa dùng trò để luận thầy nên ông ta mới cho chàng là thắng, thành thử mới thốt lời khen tặng như thế.

Văn Đồng cũng khiêm tốn nói :

- Văn bối tuy chưa được mục kích thần dũng của tiền bối trước kia nhưng mỗi khi gia sư nhắc đến lão tiền bối, đều khen tặng chẳng cùng.

Thái Sử Ngọc cười :

- Lệnh sư có lòng khen tặng, lão phu cảm kích vô cùng.

Vừa nói mọi người vừa đi vào trong nhà ngồi lại dùng trà, bỗng nhiên Thái Sử Ngọc khẽ cười một tiếng, đưa tay chụp lấy chiếc tách tung mạnh ra cửa sổ. Với cử chỉ bất ngờ ấy khiến cho lâu nay Văn Đồng từng tự phụ thính

tai, thế mà cũng phải ngơ ngáo không hiểu gì cả, đủ thấy võ công của người trong bóng tối cao siêu dường nào. Nào ngờ sau khi chiếc ly được ném qua cửa sổ, bầu không khí im lặng vẫn hoàn im lặng, không nghe một chút động tĩnh gì. Thái Sử Ngọc nhú mày khó chịu đang định lên tiếng hỏi, thì xa xa đã có tiếng cười vọng lại nói :

- Ba mươi năm không gặp, ngờ đâu khí độ vẫn nóng nảy như thế, không sợ bạn bè cười cho sao?

Thái Sử Ngọc nghe nói, mặt liền biến sắc, đoạn cười lên ha hả :

- Kẻ núp bên ngoài có phải là Thần Sơn Phong nhị huynh chăng?

Lại nghe tiếng bên ngoài cửa sổ vừa cười vừa nói :

- Lão nhị đang đợi bên kia sông, Phong Thanh này đến để cho hay, mong Thái Sử Ngọc huynh chờ để anh em chờ lâu nhé!

Thái Sử Ngọc lập tức trấn tĩnh lại ngay, lập tức nói :

- Phong Đại huynh! Xin đợi tại hạ giây lát!

Lời vừa dứt thì người ông cũng đã bay bổng lên cao, lướt nhanh ra ngoài cửa đi mất.

Văn Đồng đưa mắt ra hiệu cho ba người rồi cũng tung mình ra đi.

Khương Trạch cùng ba người thấy tình như vậy, cũng chẳng còn ngồi lại làm gì, lần lượt kéo ra ngoài cửa hướn về bờ sông cất bước.

Xa xa dưới ánh trăng mờ, họ trông thấy Thái Sử Ngọc và Văn Đồng như hai bóng hạc kề nhau bay vun vút đến bên bờ sông đưa mắt nhìn sang bên thì ra đối phương kéo đến rất đông, bóng người lố nhố, kiếm quang lấp lánh dễ sợ.

Trước mặt Thái Sử Ngọc và Văn Đồng độ mấy thước, có hai cụ già gầy ốm đứng song song, mặt mũi áo quần hai người đều giống nhau cả, sau lưng họ có mấy chục tên hán tử, kiếm lăm le cầm tay hình như sẵn sàng chiến đấu, mọi người im lặng giây lâu, bỗng cụ già đứng bên tả cười nhạt nói :

- Món nợ cũ của chúng ta không ngờ thấm thát cũng được ba mươi mấy năm rồi, giờ đây cũng nên thanh toán đi vậy!

Thái Sử Ngọc nghe nói, cười lớn :

- Mộng cũ như nước trôi đi, lão còn biết làm bạn với một ngọn đèn nơi vùng rừng núi hoang vu này, ân oán ngày xưa tưởng đã hơn ba mươi năm

hóa thành mây khói, không ngờ nhị huynh lại ghi chặt trong lòng.

Đôi mắt iều hâu của cụ già trợn ngược, lạnh lùng nói :

- Thái Sử Ngọc huynh nói sao dễ nghe thật! Hừ! Anh lão bị huynh đánh bại một chiêu, khiến cho ba mươi năm nay cắm đầu trong thâm cốc không lộ mặt giang hồ, món nợ này nếu không thanh toán xong, sợ khi chết không yên dạ được.

Phải hiểu, hai cụ già này ba mươi năm trước từng làm Minh chủ của hắc đạo, xưng bá giang hồ, không ngờ gặp Thái Sử Ngọc đấu cho một trận thảm bại. Họ xấu hổ không dám xuất hiện giang hồ nữa. Quyết dày công khổ luyện ba mươi năm trời, hôm nay đến đây quyết trả thù cho được, nào dễ gì chịu nghe lời giải thích của đối phương? Văn Đồng trông thấy sắc mặt họ cứ hầm hầm háo chiến, liền đứng bên xen lời, nói :

- Nếu các vị quyết để đây để rửa nhục, tại hạ nguyện thay mặt Thái Sử Ngọc lão tiền bối để hầu hai vị vậy!

Thần Sơn Bằng Phong Thanh nét mặt ngạo nghễ nhìn Văn Đồng, đoạn buông giọng khinh khi nói :

- Nhãi con! Người đâu có xứng động thủ với lão phu!

Văn Đồng khẽ mỉm cười :

- Nếu nhị vị luận về tuổi tác, tại hạ hẳn kém xa, nhưng nói về võ công thì phải xem sư môn của kẻ ấy, đồng thời bản lĩnh của hồ thế nào? Xứng hay không xứng? Cứ dùng miệng nói đâu ăn nhằm gì, cần phải ra tay mới biết được chứ?

Phong Thanh nghe nói, ngạc nhiên, không dè thằng nhỏ tuổi chưa đầy hai mươi mà lời lẽ cứng cỏi vậy, nên hừ một tiếng lạnh lùng, cất giọng hỏi :

- Nhãi con! Sư phụ của người là ai?

Văn Đồng bình tĩnh đáp :

- Tại hạ muốn bảo tồn uy danh cho sư môn, nên trước khi chưa phân thắng bại xin miễn đáp vậy!

Phong Thanh giận dữ quát lớn :

- Nhãi con! Quả người muốn chết?

Tiếng quát vừa dứt, ông định vung chưởng lên đánh lão nhị, Phong Thị đột nhiên bước lên cản lại, quay sang Văn Đồng cười nham hiểm nói :

- Nhãi con! Tuy người nông cuồng vô lễ song chưa đến tội phải chết.

Nói đến đây, ông đưa mắt liếc sang lão đại Phong Thanh tỏ ý, đoạn tiếp :

- Lão phu cho người một cơ hội, nếu có bản lĩnh phá được kỳ trận của lão, không những tha tội cho người mà từ đây, món nợ cũ của anh em lão với Thái Sử Ngọc cũng huỷ bỏ, không hề đến tầm thù nữa.

Thái Sử Ngọc còn lạ gì tánh tình của hai người, nếu không chắc chắn mười phần thắng lợi thì đâu dễ gì thốt ra những lời lẽ dễ dãi như thế. Kỳ trận trong thiên hạ, ông đã thấy qua không ít, song hôm nay, với bốn mươi chín người bố thành trận pháp, ông chưa hề nghe qua, vì thế không khỏi lo lắng cho Văn Đồng liền lên tiếng nói :

- Nhị huynh nếu không dung nạp lời hoà giải của tại hạ, thì tại hạ tình nguyện phá trận cho, song chẳng hiểu điều kiện đưa ra vừa rồi vẫn còn hiệu nghiệm chăng?

Phong Thị khẽch mép mỉm cười tin tưởng :

- Hẳn nhiên hiệu nghiệm, vậy hai vị, ai muốn vào trận?

Văn Đồng bỗng quay sang Thái Sử Ngọc, nghiêm nghị nói :

- Lão tiền bối có thể nhường cho văn bối được chăng?

Thái Sử Ngọc cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát đoạn cười nói :

- Cháu đã có ý muốn thế, lão phu chỉ có một lời căn dặn.

Văn Đồng đứng lặng thinh tỏ vẻ cung kính chờ nghe, Thái Sử Ngọc tiếp :

- Pháp trận có phép, địch chưa động ta không động, địch đã động ta động trước, hư trung hữu thực, thực trung hữu hư, nếu cháu hiểu được điều này, dù cho phá trận không được cũng chưa đến nỗi phải thất bại.

Nói đến đây, bỗng ông lại dùng lối Tuyên Âm Nhập Bí tiếp :

- Lúc động thủ, tốt hơn cháu nên cho họ có cơ hội sửa sai, dùng thiện cảm để hóa giải thù oán.

Văn Đồng cũng mỉm cười nói :

- Lão tiền bối đã có lòng, văn bối xin tuân mạng.

Đoạn chàng quay người hướng về đối phương đi tới. Phong Thanh ngửa mặt cười dài một hồi, đột nhiên cùng Phong Thị xẹt nhanh chia làm tả hữu hai bên trấn giữ. Văn Đồng dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn vào trận thế xem xét, thấy bốn mươi chín chàng hán tử phân ra bảy đội, mỗi đội bảy



người đứng không có quy luật, nhưng trong sự loạn xạ ấy hình như lại liên lạc lẫn nhau rất chặt chẽ, trong lòng không khỏi nghĩ thầm : trận pháp này có lẽ biến hóa tinh kỳ, uy thế lớn lắm, nếu không hiểu rõ cách thức phá giải thì dù võ công có tuyệt thế đến đâu, cũng khó có thể xông ra khỏi trận được.

Đang lúc trầm tư, bỗng nghe Phong Thanh lạnh lùng nói :

- Nhãi con! Sao người lại đó không tiến nữa?

Văn Đồng nghe nói có hơi tức giận khẽ cười một tiếng, bỗng nhún chân một cái như điện xẹt trung vào giữa trận. Chưa đến nơi, hữu chưởng chàng đã mãnh mẽ phách ra, kinh phong như bão táp nhằm vào đội đứng trước mặt đánh tới. Bảy hán tử bị chàng xuất chưởng tấn công vội vã vùng kiếm chống đỡ.

Bùng... bảy đường kiếm liên thủ tuy ohá giải được chưởng phong, cùng dịch phương song với kinh lực quá ư mạnh mẽ, khiến cho ai nấy cũng cảm thấy tê buốt cả tay.

Văn Đồng chân chưa dừng lại, tả chưởng đã đưa lên che ngực, hữu chưởng tới tấp công ra, khiến cho bảy tên hán tử phải lách người né tránh, dạt hẳn đường đi.

Chàng lại xông qua đội thứ hai, hẽ cười một tiếng, song chưởng đánh nhau. Nhưng không ngờ, bảy hán tử vừa bị chàng lướt qua, tung bảy mũi kiếm lẹ như chớp nhằm yếu huyệt sau lưng chàng đâm tới, lối đánh kỳ ảo tuyệt luân, nhân huyệt lại chính xác.

Văn Đồng nghe gió dễ phân vị, liền tự khí đơn điền, dừng ngay thế tiến thụp người ngồi xuống, song chưởng nhất tề đánh trả lại. Tránh chiêu, xuất thủ mau lẹ vô cùng, nhưng bảy hán tử như đoán trước lại càng mau lẹ hơn chàng, liền thu kiếm lại nhảy sang một bên tránh né. Cùng trong lúc ấy, trận pháp bắt đầu chuyển động, bóng người nhấp nhô, ánh kiếm chói loà, bảy mũi kiếm khác đã từ bên mặt nhanh nện công vào Văn Đồng. Văn Đồng chẳng dám chậm chạp, trượt chân sang bên, lách vai né tránh, không cần quay đầu nhìn lại, thuận tay phát ra một chưởng, tuy vậy kinh lực cũng mạnh mẽ khiếp người.

Chưởng phong của Văn Đồng bị đánh hụt, lòng chàng không khỏi lo lắng

nghĩ thầm :

- “Bốn mươi chín người này thay phiên công kích, không dễ hờ tay, hơn nữa trung hữu thực, thực trung hữu hư, họ không thể công khai đấu nhau, như vậy nếu không bị thương dưới lăng kiếm của họ, thời gian kéo dài, cũng phải mệt mà chết thôi.”

Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng nghe bên ngoài có tiếng rít inh tai, tiếp theo là trận thế bắt đầu nhanh nhẹn, bóng người cuồn cuộn, kiếm thế uy mãnh tiềm lực xung quanh bắt đầu tới tấp đánh vào người chàng, trong lòng không khỏi sợ sệt, vội giở truy quang trực diện thân pháp tránh thế công, hai tay lại sử dụng tuyệt chiêu Thập Bát Thủ Kim Cang, thủ liên hồi đánh ra kháng cự lại kinh phong ồ ạt bên ngoài.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 40**

Biến thù thành bạn

Với sự chống trả mãnh liệt của Văn Đồng, tuy ng8n chặn được thế công của đối phương trong nhất thời, nhưng vì không rõ về thế trận thành thử lại càng bị đưa sâu vào giữa trận. Bỗng lại một tiếng rít vang lên, trận thế lại le làng biến thức, từ từ chậm lại rồi đứng yên, họ đã bao vây bên ngoài thành một hàng rào kiếm kiên cố. Tên nào tên ấy đôi mắt cần chăm chăm, lăm le chờ đợi. Trận thế càng lặng yên, bầu không khí giăng co lại càng gia tăng gấp bội. Văn Đồng đưa mắt ngạc nhiên nhìn tứ phía một hồi, chàng không hiểu tại sao bọn họ bỗng nhiên lại như thế, chẳng bao lâu sau, một tiếng rít dài lại vang lên, tiếng rít chưa dứt thì Văn Đồng đột nhiên cảm thấy trước mắt như hoa lên, một mảng ánh sáng chói lòa khó chịu. Sự biến hóa đột ngột này dù cho Văn Đồng có thông minh đến đâu cũng không tìm ra câu giải đáp, lòng lại lo lắng thêm phần nào: họ dựng lối ảo ảnh công, ta giờ làm sao biết đâu hư đâu thực để chống trả?

Trong lúc phân vân, chàng lại nghe văng vẳng tiếng cười nói của Phong Thanh :

- Nhãi con! Mau khoan tay chịu trời đi! Lão phu sẽ lượng thứ giảm tội cho!

Văn Đồng không khỏi tức giận, cười lên ngông cuồng :

- Ta không tin kiếm trận nhỏ như thế này có thể vây được ta!

Phong Thanh cười nhạt nói :

- Giờ đôi mắt khó phân thử xem người làm sao ứng phó được?

Văn Đồng nghe nói bỗng như sực tỉnh, thâm nhủ :

- “Đúng đấy. Ta cứ nóng giận như thế nào có ích gì, địch trong bóng tối, ta ở ngoài ánh sáng, nếu hông tìm phá vây thì dù võ công cái thế cũng chẳng có ích gì.”

Đột nhiên lời dặn của Thái Sử Ngọc trước khi chàng vào trận giờ vụt ra trong óc: “Dùng tĩnh chế động, dùng chậm chế mau, dùng bất biến chế

phục vạn biến, giờ đây mắt thịt khó phân, ta dùng tai để thế mắt xem thử thế nào?”

Phong Thanh đứng ngoài, thấy Văn Đồng cứ im lìm không động tĩnh tựa như lão tăng nhập định vậy, không đếm xỉa gì bên ngoài, ông ta liền nổi giận, lập tức rút lên một tiếng hiệu lệnh. Bốn mươi chín tên hán tử vừa nghe có lệnh, liền điều động ngay, bóng người xoay vần như chong chóng, kiếm thế vun vút công ra, vòng vây từ từ siết chặt lại. Mặt cho bên ngoài càng lúc càng gây căng, Văn Đồng vẫn đứng yên bất động, sắc mặt điềm nhiên lắng tai nghe ngóng.

Bỗng bảy mũi kiếm xông ra chém xả vào người, chàng không hề bối rối, vội vã nhích mình một cái để tránh đường công của đối phương rồi trở lại đúng về vị trí cũ.

Thì ra, dần dần chàng đã biết được một ít nguyên nhân trong ấy, tuy rằng bốn mươi chín người hợp thành kiếm trận, song mỗi khi công chỉ có bảy người liên thủ mà thôi, nên uy thế đặc biệt hùng mạnh. Bên ngoài thấy họ đi đứng một cách vô trật tự, nhưng mỗi khi ra tay công địch, bảy người ấy đều có thứ tự, đồng thời mỗi lần đánh của đối phương luôn hư nhiều thật ít. Có khi chàng vừa xuất chiêu đánh ra, họ vội vàng thu kiếm rút lui. Kết luận là trận pháp này thoát tiên dùng cách đánh tiêu hao sinh lực địch, chỉ đến khi kết quả rồi mới bắt đầu hạ thủ.

Biết thế nên giờ hễ khi bảy tay kiếm đâm ra, Văn Đồng cũng giả vờ như dùng hai thành công lực chống đối, rồi tung mình né tránh chứ không tận sức như lúc đầu.

Vô hình chàng đã thực hành ngay khẩu quyết hư hư thực thực, địch chưa động, ta bất động, địch đã động, ta động trước để chế ngự trận pháp này.

Đối phương đáng lẽ định dùng hư để tiêu hao sinh lực địch, không ngờ Văn Đồng đã thấu rõ nội tình, lại một tiếng rút vang lên, trận pháp bắt đầu cải hư vi thực, kiếm khí ào ạt đánh ra, uy lực khiếp người.

Văn Đồng thấy thế thất kinh, vội vàng cung chiêu chống đỡ, hức lùi đám người đang xa, mở mắt ra thì những luồng kiếm quang chói mắt khi nãy không còn nữa, nhưng xung quanh, gió táp ào ào khiến cho chàng có cảm tưởng như đang đứng trong lòng chảo của cơn bão lớn. Văn Đồng lập tức

vận công hộ thể, một mặt thi triển Thập Bát Kim Cang Thủ đánh ra. Tuy như vậy chàng đã đứng vào uy thế bức lùi chung quanh, nhưng sức lực cũng tiêu hao chẳng ít.

Bọn hán tử thấy có công hiệu lại càng làm già, nửa tiếng đồng hồ trôi qua, trán của Văn Đồng bắt đầu rịn mồ hôi hột, nhưng kinh nghiệm đã cho chàng thu thập chẳng ít.

Chàng ngẫm nhận ra, trong bảy đội, có một đội này giờ không hề giao đấu với chàng một lần hơn nữa sự di chuyển của họ đều theo hai chiều phải trái chứ không khi nào lướt đến phía trước. Chàng không khỏi cười thầm, lẩm nhẩm :

- Đây không phải là Thiên Tào Bắc Đẩu trận là gì, bảy người này chính là trụ cột của toàn trận vậy.

Mưu cơ đã định, trận thế đã hiểu, giờ chàng trở lại dùng thế hư thực, thực hư để phá địch. Một tiếng rít thánh thót từ trong miệng Văn Đồng phát ra, tiếp theo thân hình bà bay vụt lên ba trượng rưỡi, đoạn xoay mình một cái, đầu liền cắm xuống phát chưởng đánh về phía mặt, ba đội kiếm khách thấy vậy, vội vã đến chống cự, hai mươi một mũi kiếm sáng chói vun nát xông lên, nào ngờ, Văn Đồng đã đoán trước, lách mình một cái, thân hình đã rơi về phía tả. Cử chỉ quá đột ngột, bọn họ nào kịp trở tay thì “vù” một cái chàng đã phát chưởng đánh ngay vào bảy người trụ cột đang đứng ngay đấy.

Bảy tên đại hán không dè nên chống cự không còn kịp, vội rời khỏi ngôi vị, lướt sang Thiên Tào vị.

Văn Đồng chiếm được Bắc Đẩu vị, không giám chần chờ, vội vàng song chưởng đánh mạnh ra, nhắm vào Thiên Tào vị công tới.

Bảy người này chân chưa đứng vững đã bị đối phương tấn công, lo lắng chuyển sang Trung Ương vị. Trong khi bảy người này dời đổi ngôi vị, không ai chỉ huy cũng bắt đầu biến loạn.

Văn Đồng thấy có kết quả, trong lòng không khỏi mừng thầm, tận dụng toàn lực liên hồi tung ra sáu chưởng, uy mãnh tơi tơi bằng nước cuộn. Trong lúc trận thế biến loạn, bỗng thấy kinh phong bắn tới, mấy tiếng kêu thảm khốc vang lên, khoảng khắc, trận thế không còn duy trì thứ tự được

nữa.

Văn Đồng buông tiếng thở dài, lập tức tung mình nhảy ra trước mặt anh em Phong Thị, cung tay nói :

- Tại hạ may mắn ra khỏi kỳ trận của nhị vị vậy ân oán giữa nhị vị và Thái Sử Ngọc lão tiền bối không còn nữa, biến thù thành bạn, có phải vậy chăng?

Đột nhiên anh em Phong Thị buông tiếng thở dài nói :

- Tre già măng mọc, lời ấy thật chẳng sai, anh em lão đã khổ công ba mươi năm, trút bao tâm huyết để luyện thành Thiên Tào Bắc Đẩu kiếm trận, tưởng rằng chuyến này tái xuất giang hồ sẽ xưng bá võ lâm, nào ngờ... ôi...

Thái Sử Ngọc mỉm cười lên tiếng :

- Nhị huynh có biết vị tiểu huynh đệ này là ai chăng?

Phong Thanh tỏ vẻ phân vân hỏi :

- Xin giới thiệu cho biết?

Thái Sử Ngọc vuốt râu tươi cười, chậm rãi đáp :

- Vị tiểu huynh đệ này họ Vũ Văn, tên Đông hiện đang chấp chương đời thứ ba của Thiết Cốc môn.

Ngưng giây lát nhìn về vẻ mặt ngạc nhiên của anh em Phong Thị, đoạn tiếp :

- Nếu nói danh tánh của sư phụ vị tiểu huynh đệ này ra càng khiến cho nhị huynh ngỡ ngác chẳng ít nữa. Mấy mươi năm trước đây từng nghe danh Vũ Nội Song Tuyết Lý Tôn huynh, tức là sư tôn của vị tiểu huynh đệ này vậy.

Lời nói vừa thốt ra quả khiến cho hai vị Minh chủ hắc đạo từng hùng bá giang hồ trước đây ba mươi năm phải há hốc mồm kinh hoàng rất lâu, Phong Thanh bật cười ha hả nói :

- Nói vậy, đêm nay anh em lão dù có bị thua đi chăng nữa cũng không hề hối tiếc, Lý Tôn ân uynh võ học vô song, huyền công thần diệu, ra tay không người đối địch, hơn nữa Vũ Văn lão đệ là đệ tử duy nhất của ông ta.

Văn Đồng không ngờ hai người này lại quen biết với sư phụ mình, nên liền cung kính thân thi lễ nói :

- Văn bối theo học sư phụ tuy được sáu năm, song chưa từng được nghe ân

sư kể chuyện lúc trước, thành thử hôm nay mạo phạm nhị vị lão tiến bối, dám mong thứ lỗi cho.

Thái Sử Ngọc đứng bên bồng cười xen lời :

- Nhị huynh học những lời lẽ khách sáo ấy tự bao giờ thế? Nếu cứ thế này thì biết chừng nào cho xong? Nếu không chê tẻ xá của tại hạ, xin mời quá gót đến đây dùng trà.

Phong Thị cười lên ha hả nói :

- Ba mươi năm sống trong đời ẩn dật, có thể nói Thái Sử huynh sướng hơn anh em tại hạ nhiều, bảo xá thế nào cũng phải viếng, nhưng phải có một điều là phải có rượu thịt để tiếp khách, không biết Thái Sử Ngọc huynh lo được việc ấy không?

Thái Sử Ngọc cười vui vẻ :

- Kẻ ác đã đến nhà, lão không phá sản thì đâu được đi! Hôm nay mặc cho các người ăn đến nứt bụng thì thôi!

Tiếng cười của bốn người vừa phát ra thì bốn thân hình cũng đã tung bay nhanh như gió, sau khi qua sông, hợp với bọn Khương Trạch rồi hướng về ngôi nhà lá phi nhanh.

Bốn mươi chín tên hán tử đợi cho bọn họ đi rồi mới ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Trong căn nhà lá lúc bấy giờ, tiếng vui cười vọng ra không ngớt. Ánh trăng dần dần hạ xuống đồi tây, tiếng gà rừng thỉnh thoảng gáy, mặt trời chậm rãi sáng lên, một ngày mới lại bắt đầu, đến khi mặt trời rọi chiếu thì buổi tiệc cũng vừa xong. Bỗng nghe Phong Thị quay sang nói với Văn Đồng :

- Bốn mươi chín môn hạ của lão hủ đều được rèn luyện từ nhỏ đến giờ, hôm nay anh em lão hủ được Thái Sử Ngọc huynh mời ở lại chung sống cho vui cuộc đời ẩn sĩ, xét thấy bốn mươi chín kẻ ấy tuổi còn trung niên, không thể ẩn cư với anh em lão được, hơn nữa Vũ Văn lão đệ mới phục hồi môn phái, cần phải dùng người giúp sức, lão hủ định cho chúng theo hầu lão đệ, chẳng hiểu ý như thế nào?

Không đợi Văn Đồng hưởng ứng, Thái Sử Ngọc vội vã xen lời :

- Việc phục môn của tiểu huynh đệ còn nhiều khó khăn, nay được những người này sai khiến, tưởng cũng chớ nên cố chấp làm gì.

Văn Đồng vui vẻ cảm tạ rồi cáo từ mọi người ra đi.

Thái Sử Ngọc cùng anh em Phong Thị vội đứng dậy đưa ra tới bờ sông. Phong Thanh liền đem ý mình cho bọn môn hộ rõ.

Bốn mươi chín tên hán tử một mặt tôn sùng ân mệnh, một mặt ngưỡng phục thần công khí độ của Văn Đồng, nên sau khi nghe lời tuyên bố của Phong Thanh, thấy đều dùng lễ thuộc hạ bí kiến Văn Đồng. Văn Đồng quay sang Thái Sử Ngọc ba người kính cẩn tạ ơn, rồi tung mình nhảy qua bờ sông, cùng mọi người cất bước lên đường đi vào quan nội.

Vừa vào đến ranh giới Trung Nguyên, Văn Đồng liền bảo Dịch Thành viết một phong thư, gọi bốn mươi chín người này tạm trú tại Tứ Linh bang chờ đợi. Bốn người lại bắt đầu về phía Hà Nam, thẳng tới Phong Cảnh nơi đất Bắc không giống miền Giang Nam, các con đường đều là đất đỏ, người cũng ít đông.

Vào một buổi chiều mùa đông, bốn người đến thị trấn cách xa Khai Phong còn bảy mươi dặm, liền tìm vào một tửu lầu ăn uống.

Tửu bảo ân cần mời mọc đến trên lầu, Văn Đồng liền tìm một nơi kế bên cửa sổ ngó ra đường lộ, sau khi điểm vài món ăn, chàng hỏi Thanh Sương điểm thêm mấy món nữa.

Thanh Sương, Khương Trạch, Dịch Thành mỗi người điểm thêm một món. Bấy giờ là lúc thực khách đang đông nên phải chờ đợi một hồi lâu mới có, nên bốn người cứ nhắm rượu đợi chờ. Bỗng Thanh Sương “ý” lên một tiếng ngạc nhiên, đưa tay chỉ xuống đường.



**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 41**

Vườn hoang diệt ác

Khương Trạch, Dịch Thành, hai người ngạc nhiên lộ đầu ra cửa sổ nhìn xuống, thấy trên đường cái có một nho sinh công tử, tuổi trạc trung niên, mặt đẹp như con gái, đang hướng về quán rượu đi tới. Bỗng nghe Văn Đồng hừ một tiếng, lạnh lùng nói :

- Lại gặp yêu ma vô sỉ nơi đây!

Thì ra chàng thanh niên đẹp trai ấy là một trong Hoàn Vũ tứ ma, thiên hạ gán cho cái tên Tích Hoa công tử.

Khương Trạch đột nhiên lên tiếng :

- Tên ma đầu này hoang dâm vô độ, hôm nay xuất hiện nơi tiểu trấn này, quả nhiên lại gây tang tóc cho phường nữ lưu không ít.

Thanh Sương mỉm cười quay sang Văn Đồng nói :

- Hạng người ấy thường gieo hoạ cho dân chúng, vậy còn để cho hắn trên đời này làm gì nữa?

Văn Đồng kề tai Khương Trạch khẽ nói :

- Tội hắn đã tày trời không thể tha thứ được, nhưng nơi đây người nhiều không tiện!

Văn bối sẽ ra vườn hoang ngoài trấn chờ các người.

Nói dứt, chàng liền đứng dậy ra đi. Khương Trạch đã hiểu ý đưa mắt ra dấu cho Thanh Sương và Dịch Thành. Phổ ký dưới lầu đã cất giọng ân cần mời mọc :

- Công tử! Mời lên lầu có nơi mát mẻ!

Bỗng nghe giọng nói sang sảng tiếp theo :

- Bốn công tử còn phải có việc phải làm! Các người hãy dọn rượu thịt lên ngay lập tức!

Kể đến tiếng chân bước, chẳng bao lâu Tích Hoa công tử đã đến nơi, đôi mắt quét nhìn bốn bề một lượt rồi dừng lại nơi bàn chỗ Khương Trạch ba người, ánh mắt như đăm đũa nhìn chăm chú vào mặt Thanh Sương. Thái

độ ấy đối với Thanh Sương, nếu như mọi ngày thì nàng đã tỏ ra phẫn nộ, đứng dậy dạy cho kẻ vô lễ một bài học rồi, nhưng hôm nay lại khác, không những không tức giận, trái lại còn liếc mắt mím cười và ra vẻ then thùng cúi mặt.

Tích Hoa công tử vốn là con quỷ háo sắc, vừa thấy cử chỉ của Thanh Sương như thế, lòng không khỏi rộn rục, từ từ bước đến trước mặt nghiêng đầu chào, mím cười nói :

- Hữu duyên thiên lý năng tương hội, vô duyên đối diện bất tương phùng, bốn công tử rất may má? được quen biết cô nương tại đây, thật là tam sanh hữu hạnh vậy!

Thanh Sương giả vờ đưa mắt háy chàng ta một cái, đôi mắt lóng lánh đẹp để làm sao, khiến cho Tích Hoa công tử phải ngây ngất cả người, với giọng trong trẻo nàng nói :

- Ê! Người với ta vốn chẳng quen biết, có sao lại buông lời nói bậy như thế, không sợ người ta cười dày mặt cho sao?

Tích Hoa công tử đã bị sắc đẹp của Thanh Sương làm cho mê mết, vừa nghe nàng nói thế, cười lên hi hi nói :

- Cô nương nói thế sai rồi, phạm hủ trước thì lạ sau quen...

Thanh Sương cười trách khéo :

- Đồ không biết xấu!

Tích Hoa công tử không hề để ý lại, cười nói :

- Cô nương đẹp tựa thiên nga, sao không tìm những gì vui thú để hưởng thụ?

Nói đến đây bỗng chàng đưa mắt nhìn sang Khương Trạch và Dịch Thành quát :

- Bốn công tử muốn cùng người đẹp ngồi chung một bàn, hai người sao không chịu tránh sang một bên?

Mặc cho hăn ta nói gì thì nói, Khương Trạch và Dịch Thành, hai người cứ giả vờ cầm đầu nhắm rượu, không nghe không thấy, Tích Hoa công tử tức giận cười gằn một tiếng nói:

- Thật là đồ chó chết!

Nói dứt thì ngón tay chàng ta còn quơ lên không trung một làn chỉ phong

vừa mạnh, vừa nhanh, nhắm ngay vào Phong Tri tử huyết nằm bên cạnh mép tai của Khương Trạch bắn tới. Khương Trạch đã thấy sớm, đôi đũa cầm tay giả vờ rớt xuống đất, rồi cúi mình xuống lượm, vô hình đã tránh khỏi chỉ phong lợi hại của đối phương.

Cùng lúc ấy, ly rượu trên tay Dịch Thành đã vun vút nhắm vào ngực Tích Hoa công tử ném tới.

Thực khách trên lầu lúc bấy giờ, những người nhát gan đã lần lượt rời ghế xuống lầu.

Đợi cho ly rượu đến ngực còn độ hai tấc, Tích Hoa công tử như hình vô ý, tay mặt vừa đưa lên đến nơi, hai ngón tay nhẹ nhàng chìa ra cặp lấy chiếc ly đang lao nhanh vun vút, đoạn chàng ta đưa mắt nhìn hai người một lần nữa, cười gằn :

- Chỉ có bấy nhiêu ấy vậy mà cũng ra mặt kháng cự với bốn công tử, thật không biết chết sống!

Nói dứt, chàng quay sang nhìn mặt Thanh Sương mỉm cười ôn tồn, tiếp :

- Nếu cô nương chịu đi theo bốn công tử tìm một nơi thanh vắng hóng gió thưởng nguyệt thì bốn công tử có thể tha thứ tội bất kính cho hai lão già này!

Nói dứt, chàng thuật tay năm vai Thanh Sương kéo dậy. Thanh Sương vùng mạnh một cái giả vờ chu mỏ trac? khéo :

- Kéo đẩy như thế ấy xem làm sao được?

Đoạn nàng lại mỉm cười dịu giọng :

- Cô nương có một nơi rất hợp tình, sợ người không dám đi chẳng?

Tích Hoa công tử vui mừng cười nói :

- Nếu được chết dưới hoa, làm quỷ cũng sung sướng, cô nương đã có nơi hợp tình sao chẳng nói sớm ra?

Thanh Sương liếc mắt đưa tình rồi giả vờ then thùng từ từ bước đến bên cửa sổ, khẽ nhún mình một cái xuyên qua bên ngoài đi mất. Tích Hoa công tử đâu thèm đếm xỉa đến mọi người đang ăn uống, vờ thấy người đẹp đi, chàng cũng phất áo vạt như điện xẹt theo sau bén gót.

Khương Trạch, Dịch Thành, hai người đợi cho Tích Hoa công tử đi xa rồi, miện nhếch một nụ cười đắc thắng, đoạn móc trong túi ra một lượng bạc

đặt trên bàn trà tiền rượu, rồi cũng tung mình ra cửa sổ theo sau.

Thực khách trên lầu chứng kiến sự việc vừa diễn ra, ai nấy hết thảy đều ngơ ngác nhìn nhau, một lát sau tiếng bàn tán ồn ào lại ầm lên trong bàn ăn.

Bên ngoài thị trấn độ mờ mịt đường, có một hoa viên rộng lớn, nhưng vì lâu năm không ai chăm sóc thành thử cỏ mọc bù lu, nhện giăng tứ phía, biến thành một vùng đất hoang phế ít ai qua lại.

Đêm sắp đến, gió thu phả phất thoảng qua, những chiếc lá khô rơi rụng, những đàn dế buong tiếng rì rả đây đó. Trong đêm tối, hai bóng người nhanh như điện chớp, hướng về khu rừng hoang ấy tiến tới, chớp mắt đã đến nơi, bỗng nghe giọng nói vui vẻ phát ra :

- Cô nương thực biết lựa nơi, cửa vắng vẻ, vừa ngoạn mục!

Bỗng thấy bóng người trước mắt dừng lại nơi một ngôi đình hoang vắng, quay người lại cười nhạt nói :

- Nếu người ưng ý nơi đây, vậy chết cũng chôn thân nơi đây nhé!

Thì ra hai bóng ấy là Thanh Sương cùng Sắc Ma Tích Hoa công tử, Tích Hoa công tử nghe nàng nói cười hí mắt :

- Sống người đẹp chăm sóc, chết lại được đích thân chôn thân, còn gì hân hạnh cho bằng nữa!

Lời vừa dứt bỗng thấy Khương Trạch cùng Dịch Thành hai người cũng đã đến nơi, đứng bên Cát Thanh Sương. Sau khi đứng yên, Khương Trạch bỗng phát lên tiếng cười ha hả nói :

- Tôn giả tuy được liệt vào Hoàn Vũ tứ ma, song hành vi không bằng một tên tiểu tặc, hôm nay cũng vì háo sắc mà dẫn thân vào bẫy.

Tích Hoa công tử nghe Khương Trạch nói thế, bỗng ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ, điên cuồng.

Thanh Sương nhìn thấy giọng cười đáng ghét ấy, liền sầm ngay nét mặt lạnh lùng quát :

- Ác ma vô vô sỉ, chết đến nơi mà còn cười gì thế?

Tích Hoa công tử đưa mắt cười một lượt, vẫn xem thường :

- Liệu sức của ba người lấy mạng của bổng công tử này chăng? Ha... ha...

Khương Trạch khẽ cười nói :

- Tốt! Lão phu cũng chống mắt người có bản lãnh thông thiên triệt địa gì mà dám buông lời lớn lối thế?

Lời vừa dứt thì người ông ta cũng đã tung cao, song chưởng mạnh mẽ tung ra. Tích Hoa công tử điềm nhiên mỉm cười, hữu chưởng khẽ phất ra một luồng nhu phong bắn ngay vào người Khương Trạch. Chỉ thấy chưởng lực của ông ta vừa đưa ra người không lùi, trái lại còn tiến lên, miệng quát lớn :

- Lão già! Bốn công tử đưa người về tây phương trước đã!

Vừa nói, tay trái vừa xoè hai ngón nhanh như điện chớp điểm vào hai mắt của Khương Trạch.

Khương Trạch vừa đánh ra một chiêu đã bị đối phương hoá giải một cách vô hình, trong lòng đã phẫn dè dặt, không ngờ thừa lúc ấy, Sắc Ma lại sử dụng chi lực móc mắt quá ư mau lẹ khiến ông hốt hoảng vội vàng tung mình nhảy sang ba bước, song chưởng đưa lên, múa nhanh hộ thể. Tích Hoa công tử thấy thế công của mình bị hụt, đơn cước đạp mạnh, người khẽ nhích theo sát Khương Trạch, hữu chưởng vung ra đánh xuyên vào luồng chưởng phong của ông ta.

Bốp! Bốp! Hai tiếng nổ inh tai, Tích Hoa công tử rơi người xuống đất, miệng mỉm cười.

Khương Trạch bị chưởng phong chấn động, người lão đảo lùi sau hai bước mới đứng vững lại, ông tức giận lắm, ngầm vận Ngũ Uẩn thần công nhảy xổ vào đánh liên hồi tám chưởng.

Phải hiểu, Ngũ Uẩn thần công vốn là môn tuyệt kỹ của ông, bất đắc dĩ lắm mới đem sử dụng, uy lực dũng mãnh tuyệt luân, kinh phong nổi dậy ào ào. Tích Hoa công tử thấy vậy cũng không khỏi linh tâm, lệ làng rút tập quạt ra nghênh địch.

Bỗng nghe vù vù mấy tiếng, kinh phong cuồn cuộn nổi lên, cát bay, đá chạy, cây cối ngã tung.

Trong cơn gió mịt mù, bỗng tiếng cười của Tích Hoa công tử từ trong phát lên :

- Ta biết lão già này là ai rồi! Thì ra Võ lâm Tam lão Chu Cát lão nhị đây!

Dịch Thành cùng Khương Trạch bây giờ mới biết ra Khương Trạch vốn là nhân vật uy chấn giang hồ Võ lâm Tam lão Thiên Thủ Long Thần Long

Chu Cát Phát, họ đều tỏ ngạc nhiên vô cùng. Không hẹn mà đều đưa mắt nhìn về ông ta đang chiến đấu.

Gương mặt chính của Thiên Thủ Thần Long Chu Cát Phát, trừ Tam lão: Khất Tiên, Quán Hăng cùng Nhu Trạch Di Trung ra, trên giang hồ, có thể nói rằng không ai thấy ông ta cả, không ngờ hôm nay Tích Hoa công tử lại nhận ra Khương Trạch là Chu Cát Phát, thực tế, ông ta cũng chẳng tài gì, chỉ nhìn thần công của đối phương mà đoán ra thôi.

Khương Trạch vừa bị đối phương nhận ra thân phận của mình, trong lòng không khỏi kinh dị. Cao thủ đấu nhau, hơn thua chỉ nội đường tơ kẽ tóc, giờ, ông ta phân tán tinh thần, chủ yếu để bị sơ hở. Thừa cơ hội ấy, Tích Hoa công tử liền vung quạt, sử dụng chiêu Du Phong ký nhụy, điểm ngay vào mi tâm huyết, cùng lúc ấy, tả chưởng lại đánh vào hông dưới của Khương Trạch.

Khương Trạch trong lúc sơ thất, bị đường quạt của đối phương sắp điểm vào mi tâm, thế công quá mau lẹ, muốn tránh né cũng không kịp, một đời võ lâm kỳ hiệp, không ngờ lại sắp bị thương bởi tay Tích Hoa công tử...

May thay trong lúc ấy bỗng nghe một tiếng thánh thót quát lên, bóng người xẹt ngang, ánh kiếm chớp lao vùn vụt chém xả vào lưng công tử.

Tích Hoa công tử nếu không thu tay, ắt sẽ bị chết dưới đường kiếm đột ngột này.

Không hề sợ sệt, chàng ta thu chiêu lách mình sang trái, chiếc quạt bên tay bỗng vụt ra sau theo thế Hồng Hiện Thiên Ngoại. Với chiêu thức này, dù cho đối phương chém nhằm đâu cũng bị đường quạt gạt trúng cả.

“Rèng” một tiếng động khô khan, một luồng kiếm quang xông lên trên không, cây kiếm của đối phương bị chân ra khỏi tay, bay lên trời.

Tích Hoa công tử liền lướt đến trước buông tiếng cười chế diễu :

- Không ngờ cô nương đối với bốn công tử lại hạ sát thủ như thế ấy, khiến cho bốn công tử thất vọng vô cùng.

Trường kiếm của Thanh Sương đã bị Tích Hoa công tử đánh bắn ra xa, trong lòng không khỏi sợ sệt, đến khi thấy chàng lướt tới trước mặt, nhú mày quát lớn :

- Yêu tinh vô sỉ! Hôm nay, cô nương không buông tha người đâu!

Nói dứt, tà áo liền tung bay, cánh tay áo liền tung ra, nhắm vào mặt Tích Hoa công tử đánh tới. Trong lúc hoảng sợ, cấp kỳ ứng biến, nàng đã quên rằng kẻ đối phương là nhân vật quá lợi hại, một trong Hoàn Vũ tứ ma.

Tích Hoa công tử khẽ cườn một tiếng, cây quạt đánh xẹt ra, chống nghênh chưởng phong của đối thủ. Thanh Sương không đợi cho chiếc quạt đến nơi, vội vàng thu chưởng lại, trầm người xuống. Rồi vụt một cái, đưa chân dí vào Hợp Dương huyết của Tích Hoa công tử.

Trong lúc ấy. Dịch Thành cũng đã nhảy tới, phong chưởng ồ ạt đánh vào phía trái của đối phương. Hai chân của Tích Hoa công tử khẽ nhún, thân người đã bay sang mấy thước, tránh sự công kích của hai người, đoạn lạnh lùng nói :

- Các người thiện dùng xa luân chiến thuật, nhưng tiếc rằng hôm nay lại gặp bốn công tử đây, có lẽ mạng của các người cũng đã tận vậy!

Lời chàng vừa dứt, bỗng nghe sau lưng có tiếng nói lạnh lùng phát ra :

- Loài yêu tinh vô sỉ! Đêm nay, đời tàn chính là người đấy!

Tích Hoa công tử nghe nói không khỏi giật mình, thầm nhủ: kẻ nào võ công lại cao đến thế? Đã đến sau lưng mà ta không hề hay biết? Chàng liền quay lại nhìn, khi bốn mắt vừa chạm nhau bỗng chàng không khỏi kinh ngạc. Kẻ đến đã ngang nhiên đứng cách chàng mấy thước chính là Văn Đồng này giờ chờ đợi nơi đây vậy. Sự hiện diện của Văn Đồng khiến cho Tích Hoa công tử e dè chẳng ít, trong giây phút, chàng cứ đứng lạng thình. Thanh Sương đưa mắt nhìn về Văn Đồng như thầm trách chàng sao đến giờ mới chịu ra mặt.

Trong lúc ấy, Khương Trạch đến lượm cây kiếm trao lại Thanh Sương, đoạn đưa mắt cho Dịch Thành đoạn tung mình ra phía trái bên khúm rừng ẩn núp.

Dịch Thành cũng đã hiểu ý, lập tức nhảy sang phía bên mặt. Tích Hoa công tử tuy trong lòng cảm thấy lo lắng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ, điềm nhiên, lạnh lùng nói :

- Tiểu tử! Trước kia tha cho người một lần, không dè đêm nay người lại tự nạp mình, bốn công tử phải thanh toán với người mới được.

Văn Đồng nghe nói khẽ cười :

- Da mặt của các hạ thật là dày, nhưng tiếc là đã tìm sai đối tượng, tại hạ không dợ những kẻ chuyên dùng lời nói khoét, nếu hôm nay người muốn tìm cách thoát thân, cũng bằng đưa đến chỗ chết cho chóng thôi!

Tích Hoa công tử mặc cho đối phương nói khích gì thì nói, thần sắc vẫn tự nhiên, đợi Văn Đồng nói xong, chàng ta mới lạnh lùng nói :

- Tiểu tử ngông cuồng, thật người tự tin cần được bốn công tử ra đi hay sao?

- Không tin thì người cứ thử xem nào!

Trong lúc nói chuyện, Tích Hoa công tử đã ngấm vận công lực, đợi khi Văn Đồng nói vừa dứt, gã đã tận dụng mười phần công lực, song chưởng đánh vào ngực đối phương.

Văn Đồng cũng chẳng kém nào, sớm đã đề phòng sẵn, vừa thấy kinh lực đối phương tung ra, song chưởng đã ngấm vận lưỡng nghi chân khí chống đỡ. Hai luồng chưởng lực vừa chạm nhau, Tích Hoa công tử đã cảm thấy toàn thân lạnh buốt, chân lực do hãn phát ra, đã tiêu tan như đá chìm đáy biển, không còn thấy hình dạng nữa.

Trong lúc sợ hãi, bỗng một áp lực nặng lại ồ ạt trấn tới, khiến phải lùi sau mấy bước tránh né, nhưng kinh lực vẫn đuổi theo, đến khi chôn lực vừa chấm dứt thì thân người cũng phải lao đảo mấy lượt, một bóng màu lam xẹt ngang, Văn Đồng đã tiến lên mấy bước, cười nói :

- Người có muốn phát thử một chưởng nữa xem chẳng?

Tích Hoa công tử mặt giận hầm hầm, lớn tiếng quát tháo :

- Tiểu tử được tác muôn thước, thật người chẳng hiểu trời cao đất rộng gì cả.

Đôi mắt Văn Đồng bắt đầu lộ hung quang, chàng trầm giọng quát :

- Im mồm! Nếu còn buông lời khoác lác nữa, thì đừng trách sao ta độc ác đấy nhé!

Tích Hoa công tử bị thần uy của đối phương làm cho khiếp sợ, hãn đứng tần ngần giây lâu mới cất tiếng nói :

- Tiểu tử! Người ngăn cản bốn công tử với mục đích gì?

Văn Đồng lạnh lùng đáp :

- Cho người hai con đường tùy người lựa chọn!



Tích Hoa công tử trấn tĩnh lại tinh thần, giả vờ không thân thiết lắm hỏi :

- Người thử nói ra cho bốn công tử nghe thử nào?

Văn Đồng đã hiểu tim đen của đối phương nên cười thâm, đôi mắt nhìn đăm đăm vào gã, nói :

- Niệm tình người thành danh không phải dễ dàng, nên chỉ cần quỳ xuống tuyên thệ từ nay làm người lương thiện thì ta sẽ tha người khỏi chết!

Tích Hoa công tử nghe nói, mặt tái nhợt như đồng.

Văn Đồng không đếm xỉa, vẫn tiếp :

- Năm chiêu phân sống chết, nếu người tiếp được của ta ba chiêu cũng có thể khỏi chết vậy!

Tích Hoa công tử nghiêng răng trèo treo, cười lạnh lùng nói :

- Bốn công tử đã thành danh mấy mươi năm nay, chưa từng thấy ai ngông cuồng như người vậy, tiểu tử mau nạp mạng đây!

Lời vừa dứt, cánh quạt nơi tay mặt liền sử dụng chiêu Ngũ Phụng Triều Dương đánh vào ngực, vai, còn tay trái tận dụng mười thành công lực phát ngay vào yếu huyệt nơi bụng đối thủ.

Văn Đồng trượt chân một cái, người đã lẹ làng nhảy sang ba thước tránh né, chân mặt vừa chấm đất, liền dụng lực búng mạnh về phía trước, miệng quát lớn :

- Tiếp chiêu thứ nhất của ta đây!

Lời vừa dứt thì hữu chưởng cũng đã sử dụng chiêu Thần Lư Trọng Bế từ từ đẩy ra.

Tích Hoa công tử không dám chần chờ, tay trái thu về, tay mặt đưa ra nghênh chưởng.

Bùng, hai luồng chưởng lực chạm nhau, gió cuốn cuộn thổi tung tứ phía.

Văn Đồng vẫn đứng yên một chỗ, ngạo nghễ nhếch mép cười, còn Tích Hoa công tử thân hình lại lay chuyển, mặt mày tái nhợt.

Thế chưởng vừa rồi chứng tỏ Tích Hoa công tử bị sút kém nửa vế.

Văn Đồng cười lên một tiếng, hai tay chắp vào ngực, đôi mắt đăm đăm.

Tích Hoa công tử vừa trông thấy không khỏi giật mình. Vì như ông ta được liệt vào hạng cao thủ đệ nhất đẳng, nào lạ gì với chiêu thức Văn Đồng sắp đánh ra vô cùng lợi hại, nên liền cất quạt vào tay áo, tụ khí hai vai, hư

chường đợi chờ.

Nụ cười trên gương mặt Văn Đồng bỗng tắt hẳn, song chường từ từ đẩy ra, xem bộ tậ dụng hết sức lực. Tích Hoa công tử vừa thấy đã hiểu ngay, không dám chống đỡ, lệ làng lách người sang trái né tránh.

Bỗng nghe Văn Đồng lại buông lên một tiếng cười lớn, thân hình lệ như điện chớp đến nơi.

Tích Hoa công tử không dám chậm chạp nữa, vội vàng đưa song chường ra nghênh, chống với thế Tuyệt Âm ma công.

Bùng, một tiếng nổ lại vang lên dữ dội, chấn động cả tứ bề, cây cỏ chung quanh bị ngã lăn như trận bão tố.

Bỗng nghe tiếng cười nham hiểm của Tích Hoa công tử lại vang lên, tiếp theo là bóng người vụt cao như tên bắn, phình chường linh phong phát ra, nhằm ngay đầu Thanh Sương đứng cách đấy một trượng đánh tới. Kinh phong ào ạt, khí lạnh bức người, khiến cho ai nấy đều lo lắng cho tính mạng của Thanh Sương, thì bỗng nghe một tiếng kêu thảm khốc vang lên, một thân người đầm đầy máu me bỗng bay bổng ra xa.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 42**

Truy Mạng Thần Đà

Cát Thanh Sương đang chăm chú nhìn vào trận đấu giữa Văn Đồng và Tích Hoa công tử, bỗng thấy một bóng người xẹt nhanh như điện chớp phóng về phía mình đâm xả tới. Với biến cố đột ngột như thế, muốn tránh né cũng không kịp, trong giờ phút hiểm nguy này...

Bỗng mắt nàng như hoa lên, tiếp theo là tiếng nổ bùng trên không trung phát ra, một tiếng kêu thảm khốc vang dội. Thân người lơ lửng trên không trung bỗng dầm đầy máu me, rồi nương theo chiều gió lướt đi mất dạng.

Cùng lúc ấy, trên trời rơi xuống một mớ vật vụn, xem kỹ mới hay là cây quạt ngà tượng của Tích Hoa công tử đã bị bể nát. Cách người Thanh Sương độ bốn thước ngoài, một bóng người nhẹ nhàng rơi xuống.

Người ấy đã dùng cái thể thần công đánh nát cái quạt của Tích Hoa công tử và cũng là người luôn bảo vệ người đẹp Thanh Sương. Chính là Vũ Văn Đồng vậy.

Đôi mày của Văn Đồng nhíu lại tỏ ra khó chịu, chàng hậm hực nói :

- Ma đầu này thật xảo quyệt, không kể đến danh dự gì cả, đã thoát thân một cách hèn nhát!

Thanh Sương đưa mắt nhìn Văn Đồng tỏ vẻ trách móc nói :

- Cũng tại anh không ra tay sớm chứ ai? Khiến người ta sợ đến chết thôi! Rốt cuộc rồi cũng để hắc tẩu thoát!

Văn Đồng chỉ đứng mỉm cười, Khương Trạch đứng bên xen lời nói :

- Cát cô nương! Cô tưởng rằng ma đầu này dễ diệt lắm sao? Đừng nói chi là Chương môn nhân, đến như Côn Luân cũng khó mà diệt nổi đấy! Lúc này, lão hủ không khéo cũng đã bị thương dưới tay hắc rồi!

Thanh Sương ngạc nhiên nói :

- Lão tiền bối! Người...

Khương Trạch vội cười tiếp :

- Cô nương có vẻ tưởng rằng lão hủ khiêm nhường phải chăng?

Ông ngừng giấy lát, không đợi Thanh Sương lên tiếng, đã tiếp :

- Hoàn Vũ tứ ma, mỗi người võ công đều khác nhau, trong bốn người khó mà phân biệt được ai cao ai thấp, lão ăn mày bạn lão cũng bị bại dưới tay của Khổ Ma Lam Phong vậy!

Thì ra Võ lâm Tam lão Thất Tiên Quần Hào cũng từng bị bại dưới tay của Khổ Ma, vậy thì võ công của Hoàn Vũ tứ ma có thể nói là ít ai bì kịp.

Thanh Sương nghe nói khẽ mỉm cười :

- Lão tiên bối! Người tưởng thật? Văn bối không biết sự lợi hại của họ sao? Văn bối chỉ giận anh ấy tại sao lại chậm ra mặt thế thôi!

Văn Đồng mỉm cười vui vẻ :

- Ngu huynh thật cũng có điều chẳng phải, nhưng việc ấy chẳng phải cố ý, tại ngu huynh đánh giá tên ma đầu ấy hơi thấp vậy thôi!

Dịch Thành giờ mới cất tiếng nói :

- Hôm nay hãn bị thương kể cũng không nhẹ, sợ trong nửa năm cũng chưa khôi phục lại được.

Sau khi trò chuyện qua lại một hồi, thấy trời đã tối, mọi người liền quyết định đi luôn đến Khai Phong trấn, sẽ ăn uống nghỉ ngơi. Trống vừa điểm canh một thì bốn người cũng đã đến Khai Phong trấn. Văn Đồng vừa đến nơi Tổng đàn của Ngân Hán bang thì thấy Bang chủ Trịnh Vũ đang đưa một người khách đi ra, người ấy tướng mạo uy nghi, râu dài chấm ngực.

Ra đến đại môn, cụ già bèn chắp hai tay, vái chào nói :

- Xin mời Trịnh huynh nhún chút thời giờ đến bĩ cư một chuyến!

Người ấy đi rồi, Văn Đồng cùng mọi người cũng đã bước đến cửa, Trịnh Vũ vừa thấy bốn người liền vui cười vung tay thi lễ :

- Chư vị đã giáng lâm bĩ bang, tha thứ cho lão hủ đã chậm trễ nghênh tiếp!

Văn Đồng cung tay trả lễ nói :

- Tại hạ bỗng nhiên đang đêm đến làm phiền Bang chủ, phải nói là mong Bang chủ tha thứ mới phải chứ!

Trịnh Vũ nghiêm trang nói :

- Ngân Hán bang được các vị giáng lâm, cảm thấy vinh hạnh khôn siết, lại nữa, nếu trước kia không được thiếu hiệp ra tay trợ giúp thì đã sớm tan rã rồi, còn đâu được đến hôm nay, thiếu hiệp khách sáo thế, không khỏi khiến

cho lão hủ mắc tội sao?

Dịch Thành vốn cùng Trịnh Vũ là bạn thân giao, thấy hai người mãi cứ khách sáo, liền cười lên ha hả nói :

- Trịnh huynh! Chiều giờ chúng tôi chưa ăn cơm cả đấy! Những lối khách sáo để lát nữa nói cũng chẳng muộn.

Trịnh Vũ cười lớn :

- Thật lão có lỗi, vừa thấy hai vị, lòng mừng khôn tả siết, nên quên mất việc cơm nước.

Nói dứt, ông ta đưa tay mời khách rồi cùng bốn người vào nhà, xuyên qua đại thính, đi hết một dãy hành lang mới đến một ngôi đình có hoa tươi đẹp đẽ, nơi ấy đã có sẵn mười mấy người đứng chờ. Thì ra Văn Đồng bốn người vừa đến nơi, sớm đã có người chạy vào phi báo, nên Tứ đường chủ cùng hết thảy các Chấp sự Đoàn chủ cùng tụ tập, do Kinh Ngư đường chủ Tần Tân lãnh đạo, ra đón nghênh.

Văn Đồng vừa thấy mọi người đứng trước rất đông, vội vã tiến gần mấy bước chấp tay thi lễ nói :

- Chúng tôi đêm khuya đến quấy rầy đã áy náy trong lòng, giờ các vị còn thịnh tình tiếp đãi, tại hạ đâu dám nhận lãnh.

Trần Tân vội chấp hai tay trả lễ nói :

- Thiếu hiệp chuyển trước ra đi vội vã, anh em bỉ bang ai cũng trông mong có cơ hội gặp lại thiếu hiệp. Đêm nay được báo thiếu hiệp giáng lâm, ai nấy đều vui mừng khôn siết, trách rằng không được ra xa nghênh đón, còn nói chi đến chuyện phiền phức, nếu thiếu hiệp còn khách sáo, thật khiến cho anh em áy náy trong lòng.

Trịnh Vũ đứng bên lên tiếng hỏi :

- Tần đường chủ! Rượu tiệc đã chuẩn bị xong chưa?

Tần Tân thưa :

- Đã xong cả rồi!

Trịnh Vũ liền mời Văn Đồng và bốn người bước lên thanh cấp bước lên đại thính, nơi ấy đã dọn sẵn hai bàn tiệc.

Trịnh Vũ và bốn vị Đường chủ mời Văn Đồng và mọi người ngồi vào bàn tiệc nề hướng tây, còn bên bàn phía đông dành cho các Chấp sự Đoàn chủ.

Qua được ba tuần rượu, Trịnh Vũ mới chậm rãi đưa tay chỉ về phía bàn tiệc bên đông cười nói :

- Vũ Văn thiếu hiệp! Những người này đều là đệ tử của bí bang, vì lần trước chưa được thấy uy nghi của thiếu hiệp giáng lâm, họ đã cùng nhau để báỉ kiến, đồng thời thay mặt toàn bang đệ tử tỏ lòng tri ân với thiếu hiệp.

Ông ta ngừng giây lát đoạn bưng ly rượu lên tay tiếp :

- Đại ân, lão hủ không thể dùng lời cảm tạ được, thiếu hiệp nếu cần muốn giúp gì, cứ việc nói một tiếng, lão hủ cùng toàn bang đệ tử, tuy võ nghệ chẳng hơn ai, nhưng cũng quyết hy sinh để đền đáp.

Nói dứt, ông nâng ly rượu uống cạn rồi ngồi xuống.

Các Chấp sự Đoàn chủ cùng bốn vị Đường chủ cũng đứng dậy, hai tay nâng ky hướng về Văn Đồng rồi uống cạn ly.

Văn Đồng đứng trước những người có bầu nhiệt huyết như thế, trong lòng tỏ ra cảm động vô cùng, chàng đứng lên nâng ly uống cạn, đoạn ôn tồn nói :

- Trịnh bang chủ cùng chư vị có thịnh tình như thế, tại hạ quyết ghi sâu vào lòng, sau này có việc gì cần giúp đỡ, sẽ nhờ các vị ra tay!

Trịnh Vũ cười ha hả rồi đưa tay chỉ về bàn bên kia giới thiệu từng người cho Văn Đồng biết mặt, thì hợp toàn là các tay cao thủ trên các con sông lớn, cùng những đường lộ xung quanh Khai Phong ba tỉnh.

Văn Đồng không ngớt buông lời ngưỡng mộ, rồi cùng giới thiệu Cát Thanh Sương, Khương Trạch cùng Dịch Thành cho mọi người biết.

Mọi người trong thính vừa nghe nói cụ già đỏ mặt ngồi bên Văn Đồng cốt là võ lâm tam lão Thiện Thủ Thần Long Chu Cát Phát thì ai nấy đều nháo động, gương mặt ốt ra kinh dị lạ lùng. Họ không ngạc nhiên sao được, vì Võ lâm Tam lão uy chấn giang hồ mấy mươi năm, hơn nữa là Chu Cát Phát, hoá thân muôn vạn, lâu nay chưa từng ai biết được gương mặt chính của ông ta, hôm nay may mắn được mục kích vị kỳ nhân võ lâm, hỏi sao họ chẳng kính ngưỡng.

Trịnh Vũ biết nhiều về lịch duyệt giang hồ, nên càng tỏ vẻ cung kính hơn, đứng dậy trang nghiêm nói :

- Chu Cát đại hiệp vang danh bốn bể, uy chấn vũ nội, mấy mươi năm thần

long thấy đuôi chẳng thấy đầu,Trịnh Vũ này sớm đã có ý bá kiến, đêm nay không ngờ lại được biết phong uy, kể cũng may mắn lắm, dám mong Chu Cát đại hiệp tha thứ cho Trịnh Vũ này có điều chi thất lễ.

Chu Cát Phát Khương Trạch liền cười lớn nói :

- Lão hủ chẳng qua chỉ được hư danh ấy thôi, Trịnh bang chủ xin xớ nên khách sáo quá!

Trịnh Vũ cười :

- Nếu đại hiệp có lòng lượng thứ, Trịnh Vũ này xin tuân mạng vạy!

Rồi lập tức đích thân rót đầy rượu cho mọi người rồi cùng nhau cạn chén.

Giờ đây Văn Đồng mới bắt đầu cảm thấy quái lạ, tại sao chàng ước hẹn với Phương Sóc cùng Tào Khôn đến Ngâm Hán bang để gặp mặt, tính ra thì đáng lẽ họ đến đây sớm rồi, nếu ần đi đâu, ắt họ sẽ để lời nhắn nhủ, thế mà hôm nay tại sao chẳng thấy, mà ngay cả Trịnh Vũ cũng không hề nhắc đến, hay là trên đường đi đến Khai Phong, họ đã gặp điều gì xảy ra chẳng?...

Đang suy nghĩ bỗng nghe Trịnh Vũ cười hỏi :

- Thiếu hiệp hôm nay đến đây có điều gì cần kíp hay chẳng?

Câu hỏi của Trịnh Vũ càng chứng minh Tào Khôn cùng Phương Sóc chưa từng đến qua Khai Phong này ví thế Văn Đồng đem việc theo đuổi Bạch Y Quái Tẩu ra đến quan ngoại, vì Tào Khôn bị thương nên để Phương Sóc ở lại chăm sóc, đồng thời ngóng tin biên động của võ lâm và hẹn đến đây gặp mặt nhất nhất kể ra.

Trịnh Vũ ngạc nhiên nói :

- Lạ thật, nếu tính theo hành trình thì gặp việc gì cũng đến đây rồi!

Ông cúi đầu suy nghĩ giây lâu tiếp :

- Bỉ bang từ khi bị họa đến giờ, đã tăng cường thêm việc phòng bị, kể cận Khai Phong độ trăm cây số trở lại, thủy đều dưới sự giám thị của bỉ bang. Hai người bước chân vào địa hạt Khai Phong sao không hề nghe tin báo về...

Bỗng trong lúc ấy, một đại hán mặc áo xanh từ ngoài hồi hả chạy vào, đến trước mặt Kinh Ngư đường chủ Tần Tân nói nhỏ mấy câu, kể thấy Tần Tân lập tức chuyển cáo với Trịnh Vũ, Trịnh Vũ nhíu mày, đoạn phát tay cho tên đại hán lui ra. Thanh Sương nhìn thấy tỏ vẻ khó chịu, liền đưa mắt liếc sang

Văn Đồng, Văn Đồng cũng tỏ ra ngạc nhiên, nhưng không tiện lên tiếng hỏi.

Trong lúc ấy, trước thính có tiếng hét to tựa sấm rền, nét mặt của Trịnh Vũ biến hẳn, nhưng lập tức trấn tĩnh lại ngay, quay sang Tần Tân nói :

- Tần đường chủ, người ra ngoài thay mặt bốn tọa tiếp rước kẻ ấy, bảo rằng bốn tọa có việc không thể gặp mặt.

Tần Tân đứng dậy cáo lỗi với Văn Đồng mọi người, rồi bước ra khỏi thính. Dịch Thành như không còn nín được nữa, lên tiếng nói :

- Trịnh huynh! Nếu có việc gì cần kíp, cứ việc tự tiện, anh em tại hạ có thể tự ăn uống được rồi.

Trịnh Vũ biết Dịch Thành có lẽ hiểu lầm nên vội vã nói :

- Việc này nói ra thật e thẹn...

Vừa nói đến đây, lại bị tiếng hét lớn bên ngoài làm đứt đoạn :

- Thật là to gan, Trịnh bang chủ, quý khách trong ấy là hạng người nào mà tam lão gia không thể gặp?

Văn Đồng và bốn người nghe tiếng quát tháo, thấy đều ngơ ngác. Sắc mặt Trịnh Vũ lại biến đổi lên tiếng nói :

- Tôn đại hiệp sớm đã rời khỏi nơi đây rồi, tôn giá đến đây gây sự như thế có hơi quá đáng chăng? Tần đường chủ! Mau cùng bốn tọa đưa khách!

lời nói của Bang chủ vừa dứt, phía trước lại buông một tràng cười gào ghê.

Trịnh Vũ không thể gằn được cơn giận, lớn tiếng quát :

- Tôn giá đã đến đây gây sự, Trịnh mỗ phải thỉnh giáo một vài chiêu mới được.

- Nói thế mà nghe được sao?

Lời vừa đến đấy, bỗng thấy luồng gió lướt qua, chớp mắt đã xuất hiện một cụ già lưng gù tóc bạc.

Sau khi đưa mắt nhìn qua mọi người một lượt, cụ già lưng gù liền dừng lại nơi Văn Đồng và bốn người, cười ha hả nói :

- Võ lâm Tam lão vang danh giang hồ Chu Cát huynh còn nhận ra lão già này chăng?

Chu Cát Phát cũng cười lớn nói :



- Lão Tây nhị! Tại hạ cứ tưởng người đã về Tây Phương cực lạc rồi chứ. Đến đây, tại hạ sẽ giới thiệu mấy người bạn cho lão biết mặt.

Cụ già lưng gù đưa tay lên cản lại, nói :

- Khoan đã! Khoan đã! Việc giữa lão với chủ nhân nơi đây chưa giải quyết xong, để chút nữa cũng không muộn.

Văn Đồng dùng cùi chỏ khẽ ầy vào Thanh Sương mỉm cười.

Thanh Sương không hiểu Văn Đồng muốn tỏ ý gì, đưa mắt liếc qua cụ già một cái, cũng chẳng phát hiện ra khác lạ gì, đành lặng thinh ngồi yên.

Dịch Thành đưa mắt nhìn về quái hiệp giây lát, bỗng như nhớ ra điều gì, thăm nhủ :

- Người này không phải là Võ lâm Tam lão đồng danh chẳng? Quái hiệp Truy Mang Thần Đà Quan Nghê.

Chu Cát Phát vừa nghe Quan Nghê nói thế liền bật cười :

- Lão Tây nhị, tuổi đã sắp về Tây Phương rồi mà tính tình vẫn cứ như thế, tại hạ hỏi bạn, vậy chớ bạn đến đây gây sự với chủ nhân nơi này là nguyên do gì?

Quan Nghê đưa tay chỉ về Trịnh Vũ ra vẻ hậm hực nói :

- Vị Trịnh bang chủ bức hiếp lão Tây này vô cớ ra tay can thiệp khiến cho thằng họ Tôn thoát chạy mất, thử hỏi lão không đến tìm hấn còn tìm ai?

Chu Cát Phát cười hỏi :

- Lão Tây nhị, thằng họ Tôn là ai thế ?

Quan Nghê vẫn lấy tay chỉ về Trịnh Vũ nói :

- Hỏi hấn ấy?

Trịnh Vũ thấy thái độ của Chu Cát Phát nói chuyện với cụ già lưng gù, cũng đoán ra ông ta cũng chẳng phải nhân vật tầm thường, tưởng lại mấy ngày trước đây mà không khỏi rùng mình.

Thì ra, ba hôm trước, vào một một sáng, Tôn Cao có đến thăm, bảo rằng sông Ngưu Bình, nơi ông ta ở gần đây có một vị quái khách bí một xuất hiện, khiến cho ông ta ăn ngủ chẳng yên, sau cùng ông tamới khám phá ra bí mật là nơi ông ta đang ở có một nhân vật võ lâm chi bảo ẩn dấu nơi đây, nhưng chung quanh vùng sống có mấy mươi dặm, nhất thời không tìm ra...

Sau khi biết được bí mật ấy, Tôn Cao cũng ra sức tìm kiếm, sau nửa tháng

trời mới tìm ra một chút manh mối, song một mình ông ta không dám mạo hiểm đi tìm vì võ công của quái khách ấy cao tuyệt. Với sức lực của ông ta, cho dù được bảo vệ vào tay, cũng bị quái khách cướp đoạt nên nhờ Ngân Hán bang ra sức giúp tay...

Bỗng nghe Quan Nghê hừ lên một tiếng, lạnh lùng nói :

- Chơi với bạn không chịu lựa, nghe lời bịa đặt, người như thế mà lãnh đạo một bang chúng, đáng tiếc thay...!

Trịnh Vũ trong lòng tuy chẳng mấy vui, song đầu đuôi chưa hiểu rõ, thành thử không dám nói ra. Chu Cát Phát lên tiếng hỏi :

- Lão Tây nhị vì sự diệt của người, ngay cả chức Chương môn cũng không tiếp nhận, dù thấy danh lợi không màng đến. Trịnh Vũ bang chủ kết bạn với hắn, sao bảo rằng không biết chọn?

Sau câu hỏi của Chu Cát Phát Khương Trạch, mọi người mới hiểu cụ già trước mắt là sư thúc còn lại trong phái Điểm Thương, không những võ công cao cường, tính tình còn cương nghị vô kể, bọn hắc đạo giang hồ một khi thấy ông ta còn sợ như cọp, không ngờ hôm nay đối với vị sư diệt của bốn môn lại nghiêm khắc đến thế, chắc có điều gì xảy ra rồi chăng?

Quan Nghê cười ha hả nói :

- Chu Cát huynh, lão rất hiểu lòng dạ của sư diệt lão, hành vi của hắn đâu qua mắt này, hèn chi giang hồ đều lầm tưởng hắn cũng phải. Bạn tưởng những lời của hắn với Trịnh bang chủ này là thật sao?

Câu hỏi này đưa ra, mọi người có mặt đều tỏ vẻ ngờ ngác.

Quan Nghê đột nhiên quay sang Trịnh Vũ hỏi :

- Trịnh bang chủ có biết hắn nói quái khách bí mật ấy là ai chăng?

Trịnh Vũ như chợt hiểu ra chợt đáp :

- Chẳng lẽ là tiền bối?

Quan Nghê cười nói :

- Trịnh bang chủ thật thông minh, song võ lâm chi bảo mà hắn nói ấy là có sự thật...

Chu Cát Phát nóng lòng hỏi :

- Lão Tây nhị có nói thì nói toạc ra đi chứ có úp úp mở mở hoài vậy.

Quan Nghê vẫn chậm rãi đáp :

- Vội gì chớ? Việc này nếu không từ đầu nói đi thì làm sao hiểu rõ được!

Ông ngừng giây lát, thấy mọi người ngồi im chờ nghe, nên tiếp :

- Bảo vật mà hần nói ấy vốn là bốn môn trấn sơn chi bảo, thằng họ Tôn lại đánh cắp đi dâng cho giáo hoàng của Thiên Huỳnh giáo, Chưởng môn sư diệt sau khi biết được việc này, vội vã đến Song Ngư Bình để tìm hần, ngờ đâu hần đi không thấy về, biệt vô âm tín.

Thanh Sương không thể nhịn được, lên tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ hần lại ra tay giết hại vị Chưởng môn sư đệ của hần sao?

Quan Nghệ đưa mắt nhìn Thanh Sương tiếp lời :

- Cô nương! Lão chỉ nói Chưởng môn sư diệt sau khi không thấy trở về, tin tức cũng bật luôn, chứ không bảo là đã bị họ sát hại. Lão tuy sớm đã không ngó đến sự việc của bốn môn nữa, nhưng nhận thấy việc này chẳng phải tầm thường, nên phải đích thân ra đi một chuyến, không dè đến Song Ngư Sơn mới hiểu thằng nghịch đồ đã dấu cáo vào Thiên Huỳnh giáo, còn tin tức của Chưởng môn sư diệt sống chết chưa tìm ra. Sau cùng lão lại nghe được một âm mưu của chúng, sai thằng nghịch đồ, lấy vật chí bảo của bốn môn làm mồi, thiết kế sát hại những tay hắc bạch cao thủ của võ lâm. Trịnh bang chủ là một trong những người ấy.

Trịnh Vũ nghe nói đến đây, không khỏi toát mồ hôi lạnh, giận dữ nói :

- Nếu không phải lão tiến bối đến đây cho biết, Trịnh Vũ này chắc đã mắc mưu của chúng rồi!

Quan Nghệ nói :

- Nếu lão không sợ Trịnh bang chủ xảy ra chuyện hiểu lầm, thì thằng nghịch đồ ấy sớm bị bắt rồi, giờ đây muốn ngăn chặn âm mưu của chúng cần phải thảo kế mới được!

Trịnh Vũ như hồi hận nói :

- Lão tiền bối có điều chi căn dặn, dù có nguy hiểm đến đâu, Trịnh Vũ này cũng không hề chối từ!

Đọc ông vội vàng kêu đem thêm chén đĩa. Quan Nghệ cũng chẳng cần khách sáo, ngồi bên Chu Cát Phác ăn uống. Giờ Chu Cát Phác mới giới thiệu mọi người cho Quan Nghệ biết, đến lượt Văn Đồng, ông ta không khỏi trở mắt ra nhìn vị thiếu niên nhỏ tuổi như thế. Vậy mà tiếng đồn khắp

cả giang hồ, giờ đây lại là Chương môn nhân của Thiết Cốc môn, sau khi ngắm nhìn giây lâu, ông cười ha hả nói :

- Thiếu hiệp thật là rồng phụng trong đám người, già này chức từng thấy qua người tuổi trẻ tài cao như thiếu hiệp vậy!

Văn Đồng vội vã khiêm tốn mấy lời, buổi tiệc lại bắt đầu vui cười nhộn nhịp. Sau cuộc bàn luận, họ liền quyết định hai điều để ứng phó. Tứ đường chủ của Ngân Hán bang cùng Quan Nghệ đi khắp nơi, công khai tố cáo âm mưu của Tôn Cao sắp thi hành. Dịch Thành ở lại giữ Khai Phong, đồng thời cùng Trịnh Vũ thăm dò tin tức của Phương Sóc, Tào Khôn hai người, nếu tìm được rồi thì lập tức đi thẳng đến Vu Sơn. Vì sào huyệt của Thiên Áo mê cung đóng tại Vu Sơn, nhưng không hiểu nơi nào, mọi người có mặt không ai biết cả, nên cần phải chờ Phương Sóc dẫn đường mới được. Canh tiệc dần dần tàn, đến khi trống điểm canh ba thì mọi người hết thấy đều đứng dậy.

Văn Đồng, Chu Cát Phác cùng Thanh Sương quyết định luôn đêm lên đường, để được sớm đến Vu Sơn. Trịnh Vũ biết không thể giữ lại được nên thống lãnh Tứ đường chủ cùng các vị Đàn chủ đưa ra đến ngoài đại môn chào biệt.

Văn Đồng và hai người cùng cất bước lên đường rời khỏi Khai Phong trấn, dọc theo đường ngang Võ Đang sơn để đến Vu Sơn tìm kiếm Thiên Áo Thần Phi, người tình cũ của sư phụ chàng.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 43**

Hỏa thiêu Võ Đang sơn

Trong đêm tối miền hoang vu rừng núi, những cơn gió thổi, tiếng lá rì rào, những giọng cú kêu rừng rợn thê lương.

Dưới ánh trăng non trong vùng núi đồi liên tiếp, bỗng người ta thấy ba bóng người chạy như bay dọc theo con đường mòn tiến tới. Đến một cụm núi, bỗng nhiên ba người dừng chân lại, tiếng người thiếu nữ thốt ra kinh dị đưa tay chỉ về phía Tây nói :

- Đồng ca! anh xem đằng kia có phải người ta đang đốt núi chẳng?

Thì ra ba người ấy chính là Văn Đồng, Thanh Sương cùng Chu Cát Phác.

Sau tiếng nói của Thanh Sương khiến Văn Đồng và Chu Cát Phác cũng tỏ vẻ lo lắng, hồi hộp, thầm nghĩ: nơi ấy vốn là ngọc núi của phái Võ Đang, sao lại có người nổi lửa? Nhìn xem giấy lát bỗng Chu Cát Phác kinh ngạc kêu lên :

- Nơi lửa cháy chính là kế cạnh Thượng Thanh quan rồi đấy! Nếu có người dám nổi lửa, sợ phái Võ Đang sắp có hiểm họa.

Văn Đồng trầm giọng nói :

- Chúng ta đã gặp việc, cần phải đến đây xem thử thế nào!

Thanh Sương cũng tỏ ra đồng ý, lập tức ba người thi triển khinh công, vụt như bay lướt tới.

Con đường gồ ghề hiểm trở, song gặp trường hợp thế này, họ không thể chần chờ được, cứ tung mình lướt nhanh.

Một khắc đồng hồ trôi qua, ba người đã đến chân núi, ngược mắt nhìn lên, thấy lửa càng lúc càng lan rộng, tình thế nguy ngập đến nơi.

Bỗng lúc ấy, bên trong bụi rậm có bốn vị đạo sĩ trung niên, cầm trường kiếm nhảy ra chặn đường quát lớn :

- Xin thí chủ dừng bước!

Văn Đồng nghe nói biết sắp có việc lôi thôi, cản trở thì giờ, nên liền đưa mắt ra hiệu.

Chẳng nói chẳng rằng, hừ lên một tiếng, ba bóng người liền tung lên trên không, lướt qua đầu bốn tên đạo sĩ, vượt qua nơi ngăn chặn, họ tiếp tục phi nhanh.

Đến khi bốn người đạo sĩ kịp phát giác đưa kiếm ra ngăn chặn thì họ đã chạy xa rồi mất dạng.

Thượng Thanh quan nằm giữa ngọn Thất Tinh Phong nguy nga hùng tráng, giờ đang bị một lùm khói đen bao phủ, lửa cháy ngập trời.

Tuy có mấy trăm đạo chúng ra sức dập lửa, song bị gió thổi mạnh, thế lửa càng lúc càng lan rộng thêm, ngôi Thanh Quan hùng vĩ là thế vậy mà sắp bị lửa cuốn thành tro.

Văn Đồng và hai người cưỡi đến nơi, chưa biết ắt giáp ra sao, liền tung mình ngồi lên cây cổ thụ đưa mắt nhìn ra.

Thấy trong sân Thanh Quan tự có mấy mươi đạo sĩ đang dùng Lưu Tinh kiếm trận vây khốn lấy hai cụ già tuổi độ bảy mươi, một mặc áo đỏ, một mặc áo xanh, hai đảng đang đấu nhau kịch liệt. Hai cụ già áo màu ấy tay cầm môm binh khí kỳ dị vun vút tung ra, ánh sáng chói mắt, mặc cho Lưu Tinh kiếm trận lợi hại đến đâu, đối với họ cũng không hề sợ sệt.

Thanh Sương khi còn học võ với sư phụ, thường nghe Thiên Sơn thần ni đề cập đến Lưu Tinh kiếm trận của phái Võ Đang cùng với La Hán trận của Thiếu Lâm phái lợi hại đồng nhau, có thể liệt vào một trong Tứ đại kỳ trận trong thiên hạ, vậy mà hôm nay lại để cho hai cụ già này xem chẳng ra gì, họ đối phó như đùa giỡn với trẻ nít, lòng nàng không khỏi sợ hãi thâm nhủ :

- “Hạng người có võ công tuyệt học như thế này, tại sao chưa từng nghe ân sư nói đến cà?...”

Nàng vừa nghĩ đến đây, bỗng nghe Chu Cát Phác tỏ vẻ kinh ngạc khẽ nói :

- Y! Hai lão quái này sao lại cùng bọn Võ Đang gây chuyện lên rồi?

Thanh Sương vội hỏi :

- Lão tiên bối nhận ra hai người ấy là ai sao?

Chu Cát Phác hai mắt vẫn chăm chăm theo dõi trận đấu, miệng nói :

- Không những nhận ra, trước đây ba mươi năm, lão hủ từng xung đột với họ nữa đấy!

Văn Đồng ngồi bên lên tiếng hỏi :

- Hai người này là ai thế?

- Ba mươi năm trước đây, họ tung hoành giang hồ, được nhân vật võ lâm tôn là Thủy Hỏa nhị tôn giả, lão đại Thủy Tôn Giả Tang Lương, lão nhị Hỏa Tôn Giả Tang Tân. Hai người này võ công kỳ ảo, đứng về một phái riêng biệt trong võ lâm, tính tình ngạo nghễ, bất phân chánh tà, nhưng lâu nay ít gây sự với nhân vật chính đạo, nhưng không hiểu tại sao đêm nay lại ném lửa đốt Thượng Thanh quan này...?

Vừa nói đến đây, bỗng nghe tiếng cười của Hỏa Tôn Giả vang lên :

- Trận thế tầm thường như thế này cũng đem ra sử dụng, nếu hai ta không phải có ý đùa giỡn thì đã sớm đưa các người về địa phủ rồi!

Lời nói vô hình đã chọc tức bọn đạo sĩ, tiếng hét lập tức vang lên, kiếm quang vun vút đánh nhau. Song Thủy Hỏa nhị tôn giả không hề nao núng. Họ là nhân vật võ công cao cường, đối phó nhất mực ngoài xa nhìn vào tựa hình họ đang đùa giỡn.

Trong lúc ấy, trên tam cấp, một cụ già mặc áo đơn bào thần sắc nghiêm trang từ từ bước xuống lớn tiếng nói :

- Nhị vị vô cớ hỏa thiêu Võ Đang sơn, toàn thể đạo chúng của phái cùng nhị vị liều chết đến cùng.

Thì ra người này chính là vị Võ Đang trưởng môn nhân Huyền Phong chân nhân.

Huyền Phong chân nhân tuy thấy đối phương đã dùng độc môn hỏa khí Âm Lâm Lô Hỏa Đan đốt cháy Thượng Thanh quan, song lời lẽ vẫn giữ mức độ bình tĩnh, thật không thẹn là nhất phái Trưởng môn.

Bỗng nghe Thủy Tôn Giả từ trong trận buông tiếng cười sang sảng nói :

- Lão mũi trâu! Chúng ta muốn đốt thì đốt, cần gì đến nguyên do hay nguyên cớ?

Huyền Phong chân nhân đôi mắt trợn trừng trầm giọng nói :

- Thái độ trước mặt không người của nhị vị, bản đạo đành phải ra tay vậy!

Nói dứt thì ông ta nhanh như điện chớp tung vào giữa trận, vung tay một cái, lưỡi kiếm đã hóa chiêu Bích Đế Song Liên, phân ra hai bên, đâm vào hai lão già, kiếm thức nửa hư nửa thực, nhanh nhẹn cực kỳ.

Đồng thời Lưu Tinh kiểm trận thấy Chưởng môn nhân đã có mặt, uy lực cũng gia tăng gấp bội. Lập tức, ánh kiếm sáng chói tứ bề, kinh phong ào ạt từ bên ngoài đẩy vào. Nhưng một tiếng cười quái dị phát ra, bóng người vừa xẹt, mũi liềm của Huyền Phong chân nhân đã đâm trong không khí, Thủy Hỏa nhị tôn giả đã vụt đầu mất dạng, đồng thời tiếng kêu la thảm khốc vang lên, tiếp theo là mấy bóng người văng xa khỏi trận xa mấy trượng, nằm im không cử động. Huyền Phong chân nhân nhìn thấy đệ tử bị giết một cách thảm thiết như vậy, đôi mắt đỏ ngầu, tóc râu dựng ngược lớn tiếng quát :

- Kẻ nào đã thương môn hạ của ta, tức là thù địch, lúc nào bả đạo còn thờ ba tý hơi, hai người đừng hòng rời khỏi Võ Đang này!

Thủy Hỏa nhị tôn giả lại cười lên quái dị, song chưởng vừa vung ra, lập tức lại có mấy đệ tử Võ Đang nữa toi mạng. Võ công của hai bên hơn thua nhau quá xa, hai người lại thâm hiểu trận pháp, tuy đã có Chưởng môn nhân đích thân điều khiển, nhưng cũng không chống cự lại nổi, kiểm trận có lẽ chẳng bao nữa sẽ bị tan rã ngay.

Văn Đồng đang núp trên cây thấy vậy, khẽ nói với Thanh Sương :

- Lưu Tinh kiểm trận của phái Võ Đang chẳng bao lâu nữa sẽ bị tan rã, chúng ta đành ngồi xem chẳng cứu sao? Hiền muội đứng một bên lược trận xem, anh đấu với hai lão quái vật ấy cho!

Thanh Sương tỏ ra ngoan ngoãn nghe theo, nhìn chàng mỉm cười gật đầu.

Văn Đồng rút lên một tiếng thánh thót, tung mình nhảy từ trên cao vào trận thế, vận dụng Lưỡng Nghi chân khí vào song chưởng nhắm vào đầu Thủy Hỏa nhị tôn giả đánh xuống.

Thủy Hỏa nhị tôn giả đang hăng say ra tay giết chóc, bỗng thấy một bóng người từ trên cao nhanh như chớp hạ xuống, đồng thời còn vung chưởng đánh ra, tưởng rằng là cao thủ của phái Võ Đang đến cứu viện.

Thủy Hỏa nhị tôn giả không giám chần chờ vội lách người sang một bên né tránh đồng thời bốn chưởng phát ra, lạnh nóng hai luồng kinh lực mạnh như bài sơn đảo hải tuôn ra nghênh lấy chưởng phong của Văn Đồng. Khi chưởng lực của hai đàng chạm nhau, Thủy Hỏa nhị tôn giả đã biết ngay gặp phải kinh địch, vì thế đánh như bài sơn đảo hải của hai ông bị hóa giải ngay



mất tung mất dạng, hơn thế nữa, kinh lực của đối phương lại dồn ép vào người Nhị lão.

Thủy Hỏa nhị tôn giả thất kinh hồn vía, thết lên một tiếng đồng tung người nhảy ra phía sau, đưa mắt nhìn lên thì lại thấy trong trận lại có một trang thiếu niên áo vải, thần thái uy nghi đứng cách nhau mấy thước.

Lúc ấy, Lưu Tinh kiểm trận cũng ngưng hoạt động. Hỏa Tôn Giả trợn trừng đôi mắt, bước đến trước mặt Văn Đồng cười nói :

- Nhãi con! Người với Huyền Phong là như thế nào?

Đủ thấy, họ tưởng chàng là đệ tử của phái Võ Đang, nhưng vì võ công quá lợi hại nên liệt vào hạng đồng trang với Huyền Phong đạo trưởng. Đôi mắt Văn Đồng cũng tỏa ánh sáng ngời, cười nhạt nói :

- Tôn giá vô cớ hỏa thiêu Võ Đang khiến cho những danh lam thắng cảnh bị tiêu diệt, thiên hạ anh hùng biết được đâu dễ chịu bỏ qua, nay bốn thiếu gia thấy hơi trái mắt, nên mới ra tay trừng phạt trước đây!

Thủy Tôn Giả nghe nói mỉm cười, đoạn cất giọng lạnh lùng :

- Nếu người không phải đồng đảng của bọn đạo sĩ ấy, tội gì phải dẫn thân vào đây để rước lấy họa chết chóc vào người...

Văn Đồng cười gằn :

- Liệu hai người chưa xứng nói câu ấy!

Thủy Tôn Giả lại cười nham hiểm nói :

- Con nít có phải! Biết được chút ít nghề mọn đã buông lời ngông cuồng, có lẽ không còn muốn sống là phải!

Lời dứt thì chưởng cũng đánh ra, một kinh lực lạnh như băng tuyết ào ạt xông vào người Văn Đồng.

Văn Đồng buông tiếng cười khê, chân bước sang bên, hữu chưởng phất nhẹ một cái.

Hai luồng chưởng phong gặp nhau giữa đường, chỉ nghe một tiếng động khô khan, gió tủa ra tứ phía, khiến ai nấy đều cảm thấy lạnh buốt người.

Chưởng vừa rồi tuy chưa phân ai thắng bại nhưng lòng Thủy Tôn Giả không khỏi kinh dị bội phần.

Vì chưởng vừa rồi của ông ta đã sử dụng sáu thành chân lực nhưng chỉ thấy đối phương khê phất nhẹ tay ra tựa hình không hề ra sức.

Văn Đồng đưa mắt nhìn sang Thủy Tôn Giả như dò xét, đoạn quay người lại nói với Chương môn phái Võ Đang Huyền Phong chân nhân :

- Đạo trưởng có phải là Chương giáo chân nhân của Võ Đang phái chăng?

Huyền Phong chân nhân cúi đầu trả lễ, mỉm cười đáp :

- Bần đạo Huyền Phong, thiếu hiệp cao tánh đại danh có thể cho biết được chăng?

Văn Đồng ôn tồn nói :

- Tại hạ Vũ Văn Đồng.

Ba chữ Vũ Văn Đồng vừa lọt vào tai mọi người, ai nấy đều giật mình, Huyền Phong chân nhân “à” lên một tiếng nói :

- Thì ra là Chương môn nhân Thiết Cốc môn Vũ Văn đại hiệp. Bần đạo có điều chi thất lễ, dám mong lượng tình tha thứ!

Chu Cát Phác, đứng im ngoài trận này giờ, lên tiếng nói :

- Huyền Phong đạo trưởng còn nhớ bạn cố nhân chăng?

Huyền Phong đạo trưởng tỏ vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn ra đằng xa dưới gốc cây cổ thụ thì thấy có hai người đứng tự bao giờ.

Thiếu nữ phong hoa tuyệt sắc, đẹp tựa tiên nga, còn một cụ già mặt đỏ, thần thái uy nghi.

Huyền Phong chân nhân vừa trông thấy là nhận ra ngay người mặt đỏ là bạn chí giao của mình, Võ lâm Tam lão Thiên Thủ Thần Long Chu Cát Phác cố nhân vừa gặp lại, không khỏi vui mừng cười ha hả nói :

- Chu Cát huynh! Nhiều năm không gặp, phong độ vẫn như xưa! Bần đạo...

Chu Cát Phác liền cắt đứt lời nói của ông ta :

- Đã là bạn cũ chí giao, tại hạ tạm mượn quyền đề nghị đạo huynh nên gấp rút cứu cấp các đệ tử bị thương, còn nhị vị cao nhân quái khách này, giao cho chúng tôi tiếp lấy!

Huyền Phong chân nhân nghĩ :

- “Theo tình hình trước mặt, không còn dùng lối khách sáo được nữa, võ công của Văn Đồng với Chu Cát Phác, đối với hai lão ma đầu, dư sức đương đầu. Giờ cứu lửa lần cứu người là điều cần kíp không thể trễ”.

Nên liền theo lời giải tán trận thế, một mặt lo cứu chữa đệ tử bị thương, một mặt lo đốc thúc người chữa lửa.

Khi Huyền Phong chân nhân giải tán trận thế xong, bỗng nghe hai tiếng cười quái gở, tiếp theo là hai bóng người mặt xanh mặt đỏ tung mình lên không như hai đám mây, một vùng hỏa nhiệt chường, một vùng thủy băng chường, kình phong ồ ạt tuôn ra, nhắm vào đầu Chu Cát Phác và Thanh Sương đang đứng dưới gốc cây đánh xuống.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 44**

Thủy Hỏa nhị tôn

Chu Cát Phác sớm đã đề phòng tới sự ra tay đột ngột của đối phương, nên vừa thấy bóng người sắp đến, đã sử dụng Ngũ Uẩn thần công, tận dụng mười hai thành công lực vào song chưởng phát ra, chống đỡ hai luồng kinh phong của đối phương.

Thanh Sương không phải là tay lão luyện giang hồ, nên không phòng bị trước, đợi đến khi phát giác thì tránh né không còn kịp, nguy cơ chỉ còn đường tơ kẽ tóc. Thì bỗng trước mắt, một bóng lam xẹt qua, tiếp theo hai tiếng bùng vang dội, gió cuồn cuộn tung ra tứ bề.

Giây lâu, gió im cát lặng, Thanh Sương cũng đã trấn tĩnh lại tinh thần, đưa mắt nhìn ra đã thấy Văn Đồng đứng chỉ cách xa nàng có bốn thước, thần khí ổn định, miệng khẽ mỉm cười.

Sắc mặt của Chu Cát Phác thì lại trịnh trọng và đã rời khỏi vị trí cũ.

Trước mặt hai người độ chừng mấy thước, Thủy Hỏa nhị tôn giả đang đứng im lìm, mặt mày đỏ kè, đôi mắt nhắm nghiền, lát lâu, sắc mặt của hai người mới trở lại bình thường.

Thì ra, khi hai người linh không phát chưởng, đã bị Văn Đồng cùng Chu Cát Phác hợp kích đánh dội, khiến cho hai vai của nhị lão đau đến điếng người, khí huyết lộn ngược, đến khi hạ người xuống đất, họ vội vận dụng chân lực chữa thương, nhắm mắt điều dưỡng.

Văn Đồng đợi cho hai người bình phục xong mới cất tiếng nói :

- Các người là nhân vật hữu danh trên giang hồ đã lâu năm, không ngờ lại biết giờ trò đánh lén. Hơn nữa, với lối vô cớ đả thương đệ tử phái Võ Đang, ném lửa đốt Thượng Thanh quan, xét ra không thể tha thứ được...

Thanh Sương đứng bên lên tiếng :

- Đồng ca! Đối với chúng nói chi cho vô ích, mau bảo chúng nói rõ nguyên do nào đến đây ném lửa đốt núi vậy!

Thủy Tôn Giả nghe nói, buông tiếng cười ha hả :

- Anh em lão phu bình sinh hành sự, muốn gì thì làm lấy, nếu ai dám cản trở thì phải chịu chết lây!

Đôi mắt Văn Đồng nhú lại, mắt lộ sát khí, lớn tiếng quát :

- Lão thất phu! Nếu không trả lời đàng hoàng câu hỏi của bốn thiếu gia thì hai cánh tay ngươi sẽ đứt lìa khỏi thân thể đấy!

Thủy Tôn Giả lại cười lên, đoạn trầm giọng quát :

- Tiểu tử! Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám đứng trước mặt lão phu buông lời khoác lác?

Thanh Sương đứng bên xen lời :

- Lão mặt dày rõ ràng võ công không bằng người ta mà còn buông lời lớn lối, không sợ gió đêm thổi đứt cả lưỡi hai người sao?

Văn Đồng cất giọng trầm trầm nói :

- Xem ra các người chưa chịu phục, nhưng nếu đấu từng người một thì các người lại không giám, đêm nay thiếu gia thế nào cũng phải cho các người phục mới được, vậy hai người cứ việc đồng lượt tiến lên đi!

Lời nói đã đánh trúng vào tim đen của họ. Thật vậy, nếu hai người đồng lượt ra tay mới hòng thắng nổi cường địch trước mắt, nên vừa nghe nói, liền buông tiếng cười quái dị đồng thanh :

- Tiểu tử, có lẽ ngươi không còn muốn sống đấy mà!

Lời vừa dứt thì hai người cùng đồng lượt tiến lên, rồi hai bóng người, một xanh một đỏ, quay cuồng lấy quanh người Văn Đồng.

Văn Đồng vẫn xem như chẳng có việc gì, vẫn đứng yên tại chỗ.

Hai bóng người quay cuồng càng lúc càng nhanh, dần dần thần sắc của Văn Đồng cũng bắt đầu trịnh trọng.

Chu Cát Phác cùng Thanh Sương đứng bên lược trận, đã thấy thân pháp quay cuồng của Thủy Hỏa nhị tôn giả không những mau lẹ tuyệt luân mà còn kỳ ảo vô cùng, chừng như lúc nào cũng chực chờ công địch.

Văn Đồng đứng giữa, vận dụng công lực vào toàn thân, bình tĩnh chờ đợi.

Bỗng tiếng nói của Chu Cát Phác kêu lên thất thanh :

- Chưởng môn nhân lưu ý!

Lời nói vừa dứt thì quả nhiên hai bóng người một đỏ một xanh đang xoay quanh như chong chóng bỗng phân một trên một dưới, đồng lượt phát

chưởng đánh vào đầu vào chân của Văn Đồng.

Thủy Tôn Giả tận dụng chưởng lực hàn băng đánh vào đả địch thủ lạnh buốt thấu xương.

Còn Hỏa Tôn Giả thì cúi sát người xuống đất, tận dụng kỳ nhiệt chưởng đánh vào chân. Hai luồng nóng lạnh còn cách người Văn Đồng độ ba tấc, bỗng nghe tiếng rít khê vang, đôi mắt hai Tôn giả bỗng thấy hoa lên, bóng người của Văn Đồng bỗng biến đâu mất dạng.

Thanh Sương đang ngơ ngác không hiểu bóng người Văn Đồng biến đâu, kể theo thấy Nhị Tôn Giả tẩu thoát, lòng không khỏi phân vân thì bên tai bỗng nghe tiếng nói của Văn Đồng phát ra :

- Hôm nay không để ý, suýt bị hai lão ấy đả thương rồi!

Thanh Sương vội quay đầu lại, thì ra Văn Đồng đã đứng bên nàng từ lúc nào, mặt vẫn mỉm cười, tay đang cầm Phật thủ Địa Thế Hàn Ngọc.

Nàng biết ngay chàng đã dùng vật Thiên Tài Địa Bảo để đánh bại đối thủ, song không hiểu vừa rồi chàng dùng thân pháp gì mà thần diệu tuyệt luân như thế, nên cất giọng trong trẻo hỏi :

- Đồng ca! Anh vừa sử dụng thân pháp gì thế?

Văn Đồng chậm rãi cất bảo vật vào người, đoạn mỉm cười đáp :

- Đoạt Hồn thập tam thức!

Bỗng nghe có tiếng người lên tiếng tiếp theo :

- Đa tạ Vũ Văn đại hiệp đã trượng nghĩa ra tay, bảo toàn được Võ Đang mấy trăm năm cứ địa, bản đạoxin được thay mặt toàn bộ phái đệ tử thăm tạ ơn này!

Lúc bấy giờ, ngọn lửa trên Thượng Thanh quan đã dập tắt hẳn, nhưng hư hại và tổn thất rất nhiều.

Văn Đồng vội quay đầu lại đã thấy Huyền Phong chân nhân cùng bốn đạo sĩ từ từ bước đến, chàng vội vàng cung tay trả lễ đáp :

- Việc nhỏ mọn ấy! Xin chân nhân chớ quá lời!

Nhưng chàng nhìn thấy trên gương mặt của Huyền Phong chân nhân lại tỏ vẻ lo lắng, không khỏi ngạc nhiên đưa mắt liếc sang Chu Cát Phác, Chu Cát Phác hiểu chàng muốn nhờ mình lên tiếng hỏi xem, nên đến trước mặt Huyền Phong chân nhân nói :

- Đạo huynh! Chúng ta đều là bạn thâm giao, vậy đạo huynh có điều gì lo lắng cứ nói ra nghe thử!

Huyền Phong chân nhân đưa mắt nhìn về Văn Đồng rồi trầm ngâm giây lâu mới cất tiếng nói :

- Vũ Văn đại hiệp đã dùng thần công cái thế đánh lui được cường địch, cứu họa cho bốn phái, nhưng cũng vì thế mà đã gây thù với bọn họ, khiến cho bản đạo áy náy chẳng yên!

Chu Cát Phác nghe nói liền cười ha hả :

- Đạo huynh sao lại đề cao chí khí của họ thế? Những hạng người như anh em lão già thấy thì Chương môn nhân đâu xem ra gì!

Huyền Phong chân nhân chậm rãi nói :

- Nếu chỉ có hai người ấy thôi thì bản đạo đâu có lo âu làm gì, sự là những người đứng sau lưng họ ấy chứ!

Thanh Sương nghe nói vội hỏi :

- Đạo trưởng có biết kẻ ấy là ai chẳng?

Huyền Phong đạo trưởng đáp :

- Thiên Huynh giáo!

Lời ông ta vừa thốt ra không khỏi khiến cho Thanh Sương buột miệng cười nghiêng ngửa.

Chu Cát Phác cũng ha hả cười theo.

Huyền Phong chân nhân chẳng hiểu gì cả, đưa mắt ngơ ngác nhìn hai người.

Lát lâu, Thanh Sương mới dừng lại ôn tồn nói :

- Bọn Thiên Huynh giáo không bao lâu nữa sẽ làm ma dưới tay của Vũ Văn chương môn nhân rồi!

Văn Đồng dùng tay vỗ nhẹ vào vai Thanh Sương khẽ nói :

- Sương muội! Em...

Thanh Sương lại cười lên khanh khách :

- Sao? Chẳng lẽ em nói sai à?

Huyền Phong chân nhân như chưa hiểu, đưa mắt nhìn về Chu Cát Phác.

Thanh Sương thấy sắc diện của Huyền Phong chân nhân như thế, mặc cho Văn Đồng đứng bên, nàng liền đem việc mấy lần đụng độ với Thiên Huynh

giáo kể cho mọi người nghe.

Huyền Phong chân nhân nghe xong không khỏi đem lòng khâm phục.

Văn Đồng thấy sự việc đã xong xuôi, quay sang nói với Chu Cát Phác :

- Tiền bối! Chúng ta đi thôi!

Huyền Phong chân nhân vừa nghe Văn Đồng định đi, như sực tỉnh, vội vã mời chàng ở lại, hầu được tiếp đãi.

Văn Đồng một là đang nóng lòng đến Vu Sơn, hai là Thượng Thanh quan vừa bị lửa cháy nên để cho họ rảnh thì giờ thu xếp công việc, không muốn làm rộn, thành thử xin kiếu từ hẹn để khi khác.



**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 45**

Khúc nhạc mê hồn

Trên con đường mòn của vùng núi Vu Sơn, có ba bóng người chạy nhanh như điện chớp tiến về phía thung lũng, đó là Văn Đồng, Thanh Sương cùng Chu Cát Phác vậy.

Bỗng nghe Chu Cát Phác nói :

- Chưởng môn nhân! Chúng ta đã vào vùng cấm địa của Thiên Áo mê cung rồi, sao lại không thấy có người ra ngăn cản kia?

Nào ngờ tiếng nói vừa dứt, bỗng nghe có tiếng cười lạnh lạnh vọng lại, kể đến có hai bóng người mặc y phục màu xanh vun vút bay đến. thân hình còn ở trên không đã nghe tiếng nói trong trẻo thốt ra :

- Các vị đã đến rồi!

Ba người nghe nói, vội dừng bước lại thì đã thấy hai nàng thiếu nữ mặt xinh như hoa, nhẹ nhàng hạ xuống đứng trước mặt họ độ ba thước ngoài. Văn Đồng vội chuyển đến Thiên Áo mê cung này, trừ việc Tam Ảnh Ma Quân ra, còn phải làm tròn nhiệm vụ của sư phụ đã giao phó. Vì trước đây mấy hôm, chàng được Nhất Hồng Đăng kể cho biết Cung chủ Thiên Áo mê cung, Thiên Áo Thần Phi, chính là người mà sư phụ chàng muốn tìm, Ngọc Nhụy Hương Phi vậy.

Trong lúc đi đường, chàng đã mở chiếc cấm nang của ân sư ra xem và biết rõ mọi sự, trong lòng không khỏi vừa lo lắng vừa mừng rỡ.

Lo là vì trách nhiệm quá nặng nề, không biết có thành công không?

Mừng vì nếu may mắn hoàn thành được nhiệm vụ, có thể nói, đáp được phần nào ân đức của sư phụ vậy.

Vì thế nên khi bước chân đến Vu Sơn, thái độ của chàng tỏ ra cung kính, gương mặt nghiêm trang, vừa thấy bóng người xuất hiện trước mặt, chàng liền dừng bước lại không tiến tới nữa.

Sau khi đã nhận ra hai thiếu nữ đứng trước mặt vốn là hai nàng đã một lần đưa chàng vào Mê cung trước kia, nên vội vã cung tay tươi cười nói :

- Phiên hai vị cô nương thông báo cho một lời rằng, môn hạ đệ tử đời thứ ba của Đế Thành xin cầu kiến Cung chủ.

Hai thiếu nữ nghe nói, bốn mắt lóng lánh như ánh mắt mùa thu xoe tròn nhìn Văn Đồng giây lâu, bỗng thiếu nữ nhỏ tuổi hơn bùm miệng cười khanh khách nói :

- Bạch phu nhân bảo người là quý khách của bà ta nên đặc biệt sai chị em thiệp ra nghinh đón, giờ đây người lại bảo muốn gặp Cung chủ, thật thiệp chẳng hiểu phải làm thế nào đây?

Văn Đồng nghe nói sững sờ, thầm nghĩ: Bạch Phu nhân là ai? Ta chưa hề biết mặt, tại sao lại bảo là quý khách của người?

Thiếu nữ trọng tuổi hơn thấy Văn Đồng cứ đứng thừ người ra, liền lên tiếng nói :

- Thôi! Thời gian không còn nhiều nữa! Xin tướng công theo chị em thiệp đến gặp Bạch Phu nhân trước đã!

Văn Đồng chưa kịp trả lời đã thấy thiếu nữ tuổi trẻ lấy tay húc cô bạn cười tùm tùm :

- Chị! Nếu vị tướng công này muốn đi gặp Cung chủ thì chúng ta dắt người đi vậy!

Lời vừa dứt, tay áo khẽ phất nhẹ, thân hình như chim vàng oanh xuyên qua cành liễu nhắm vào cánh rừng bay đi.

Văn Đồng đứng trầm ngâm giây lát, đoạn đưa mắt ra hiệu cho Chu Cát Phác cùng Thanh Sương, rồi cùng tung người lên không, hình như rờn vào mây xanh, lượn nhẹ mấy vòng. Chẳng bao lâu, chàng đã không thấy hình bóng của hai thiếu nữ đi vào trong một đường sơn cốc, không thể chậm chạp nữa vội giở lăng không phi bộ rượt theo.

Thanh Sương cùng Chu Cát Phác cũng chẳng dám chần chờ, liền sử dụng khinh công lướt nhanh theo Văn Đồng. Phút chốc, Văn Đồng ba người đã vượt đến nơi sơn cốc thì thấy hai thiếu nữ đứng trước một thạch động chờ đợi.

Thiếu nữ nhỏ tuổi vừa thấy Văn Đồng ba người đến nơi, liền đưa bàn tay thẳng như ngọc ra ngoắc Văn Đồng và gọi :

- Ê! Các người mau đến đây vậy!

Văn Đồng do dự đáp :

- Chúng tôi tạm thời đứng bên ngoài chờ đợi, dám phiền nhị vị cô nương vào trong bẩm trước cho!

Thiếu nữ trọng tuổi cười lên khanh khách :

- Nơi đây mới chỉ là Triều Vân Tiên Phủ, cửa thứ nhất mà thôi! Thiên Áo mê cung còn cách đây xa lắm!

Nói dứt, tiếng cười trong trẻo lại vang lên, hai bóng dáng mỹ miều từ từ khuất dần trong thạch động. Văn Đồng ba người không còn cần chờ, theo sau đi lần vào trong, đường càng vào càng tối om như mực, Văn Đồng liền nhắc Thanh Sương cùng Chu Cát Phác ngấm vận thần công hộ thể dè dặt tiến từng bước một.

Trong thạch động, mặc dù quanh co khúc khuỷu, song bằng phẳng dễ đi, lại im lìm lại không có một tiếng khê động. Khi đi sâu vào bên trong độ mấy mươi trượng lại có ánh sáng rọi vào, đến nơi mới biết đây là một vùng thung lũng thiên nhiên, cảnh vật đẹp đẽ, vừa trông thấy, mọi người không khỏi buột miệng kêu lên :

- Thật như động thiên tiên phúc mỹ cảnh trong trần gian!

Khoảng đất rộng lớn, cỏ hoa tươi đẹp, xa xa lại có hồ nước trong veo đứng nhìn thấu đáy. Trên những vách núi, vầng mây trắng buông rủ đó đây. Trước mặt, một quan tự nguy nga hùng vĩ được xây cất bằng đá cẩm thạch, những trụ cột được điêu khắc loan bay phụng múa trông như cảnh vẽ trong tranh. Với lối xây cất quy mô lại đem đặt ở trong hang cốc hẻo lánh này, chủ nhân nếu không phải là một kỳ nhân dị sỹ thì là một người điên đại nhất trên đời. Nhưng lạ một điều là tại sao lại không thấy một bóng người nào cả. Ba người vừa đi vừa ngấm nhìn tứ phía, chẳng bao lâu đã thấy có một miếng đá lớn dựng sừng sững bên đường, trên mặt đá khắc chữ Triều Vân Tiên Phủ, nên cạnh phiến đá ấy, có bốn cô thiếu nữ ăn mặc lối cung trang, nhưng hai thiếu đường lúc này lại chẳng thấy đâu cả.

Khi ba người vừa đến gần thì một trong bốn thiếu nữ ấy cất giọng trong trẻo nói :

- Tỳ nữ chúng tôi đợi chờ cung nghinh công tử!

Lời dứt, mặc cho ba người có phản ứng hay không, bốn thiếu nữ cung trang

đã quay gót đi vào.

Văn Đồng thấy thế cũng đành lặng thinh, đưa mắt ra hiệu rồi ba người cất bước theo sau. Hai bên đường, những cây cao bóng mát, thỉnh thoảng lại có ngôi đình nghỉ chân, nhưng đi này giờ cũng chẳng thấy bóng người lai vãng.

Một khắc đồng hồ qua, họ đã đưa Văn Đồng ba người đến một ngôi nhà to lớn, trên cửa để bốn chữ mạ vàng to tướng Thiên Áo mê cung. Mê cung? Theo sự tưởng tượng của Văn Đồng, Mê cung phải là một cung điện của nỏ lu bù, nguy nga phức tạp, ngờ đâu ngôi nhà trước mắt chẳng qua xây cất lộn lạo thôi chứ chẳng có điểm gì đặc biệt cả, vậy mà lại bảo Mê cung là gì?

Khi bốn thiếu nữ vừa bước lên tầng cấp, thì hai cánh cửa to lớn cũng đã kèn kẹt mở ra. Một mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất, khiến cho ai đến ngửi lấy cũng tựa hình mê say.

Ba người vừa theo bốn thiếu nữ bước vào trong mấy bước, bỗng nghe sau lưng có tiếng khê động, vội vã quay đầu nhìn lại thì hai cánh cửa lớn lúc này đã đóng chặt y như cũ rồi.

Lại một sự ngạc nhiên nữa xảy ra, trong khoảnh khắc ba người quay đầu, bốn thiếu nữ cung trang không hiểu đã biến đi đâu mất tăm, mất dạng tự lúc nào. Văn Đồng đành định cất tiếng gọi lớn thì nền đá dưới chân mọi người từ từ chuyển động và hạ dần xuống dưới đất sâu.

Tình cảnh này khiến Văn Đồng không khỏi vừa kinh dị vừa giận dữ, hình ảnh trước đây mấy tháng bị lạc vào Mê cung dần dần hiện lên trước mắt. Thì ra cũng vì muốn hoàn thành sứ mạng của sư phụ, nên chàng mới dùng lễ để gặp Mê cung chủ nhân, không ngờ chủ nhân chưa gặp được đã bị trúng kế của bọn thâm đồ trong cung rồi.

Nghĩ thế, chàng đưa mắt nhìn về Thanh Sương, Chu Cát Phác hai người, nhưng thấy thần sắc của họ tỏ ra thản nhiên như thường, hình như những biến động trước mắt không ngoài sự tưởng tượng của họ vậy.

Đột nhiên sự chuyển động dưới chân vừa im bật thì trước mắt lại hiện ra cảnh vật khác lạ nữa, một căn phòng rộng lớn, xung quanh có bức tường cao đồ sộ nhưng tuyệt nhiên không có một cửa ra vào. Ánh sáng nơi đây

được sử dụng bằng chất lân tinh, không thấy một cây đèn đuốc mà tứ bề vẫn sáng như ban ngày.

Bốn bức tường được chạm trổ những bức hình long phụng nổi, linh động như cảnh thật.

Trong khi Văn Đồng cùng Chu Cát Phác đang lo kế thoát thân thì Thanh Sương hình như vui mắt với những bức hình điêu khắc tuyệt mỹ ấy. Nàng đến bên hình một con phụng đang nháy múa thò tay vuốt lên mình, rồi vuốt lần xuống đuôi, đến khi tay nàng chạm đến ba móng chân nó thì bỗng nhiên phía bên vách trái có tiếng kèn kẹt phát ra, Văn Đồng thấy thế kinh hoảng gọi lớn :

- Sương muội! Rút tay về nhanh!

Thanh Sương nghe thấy tiếng quát của Văn Đồng, nàng mới hiểu ngay là đang dẫn thân trong vùng nguy hiểm, vội vàng rút tay lại, đôi má đỏ bừng.

Tiếng kèn kẹt sau lưng cũng liền im bặt, ba người đồng quay đầu lại nhìn nơi ấy thì bỗng nhiên vách đá hở ra một kẽ rộng độ thân người.

Cùng lúc ấy, tiếng âm nhạc du dương từ bên trong cũng phảng phất vọng ra.

Âm thanh réo rắc quái dị, khiến cho người nghe có cảm tưởng nửa mơ nửa thực, khí huyết trong người bắt đầu rộn rức, mặt mày đỏ bừng ngửa ngáy không tả.

Sự phản ứng trong nội thể của Thanh Sương lại càng mau nhạy, tứ chi nàng bủn rủn, đôi má đỏ hây, sắc mặt ngượng ngùng, đôi mắt như tỏa ra một sự thèm khát về tình dục của người thiếu nữ dậy thì, rồi thân mình mềm mại ấy từ từ ngã sập vào lòng của Văn Đồng.

Văn Đồng đưa tay đỡ lấy thân ngà ngọc, nhìn thấy mắt nàng đã lim dim, má, tai nàng đều ửng đỏ hơi thở dồn dập.

Bất giác khiến chàng thiếu niên cường tráng đứng trước tình cảnh mê man náy cũng cảm thấy một sự bông bột trong cõi lòng, thân hình nàng nằm gọn trong lòng chàng, mùi thơm của người trinh nữ phảng phất ra, càng gia tăng sự mê mị khoái cảm.

Đột nhiên, chẳng biết sao, Thanh Sương đang nằm trọn trong mình chàng bỗng rùng mình một cái, khiến cho tâm hồn chàng sắp bị mê loạn, liền cảnh

tỉnh ngay. Chàng vội tỉnh tâm an thần, khí nạp đơn điền, tận lực rít lên thánh thót.

Âm thanh du dương của tiếng nhạc vọng ra cũng âm bật.

Thanh Sương như mơ vừa tỉnh, đôi mắt mở ra, thấy sự tình trước mắt không khỏi thẹn thùng, vội vàng rời khỏi lòng Văn Đồng đứng dang ra.

Khịch một tiếng khê phát lên.

Thì ra Chu Cát Phác đang đứng một bên bỗng ngã người xuống như say ngủ.

Được một lúc lâu ông ta mới thở phào một tiếng, từ từ đứng dậy lắc đầu cười thiếu nảo :

- Tiếng nhạc du dương thật là lợi hại!

Văn Đồng cũng cùng một ý nghĩ đó, nên chẳng nói chẳng rằng, trầm ngâm giây lâu, bỗng chàng hít một hơi dài, dùng nội lực phát ra tiếng nói :

- Văn bối Vũ Văn Đồng đến đây xin cầu kiến Mộ Dung tiền bối!

Lời nói chàng có thể vang xa đến một dặm, đồng thời chàng lại kêu tên thật của Thiên Áo Thần Phi ra, tưởng rằng làm như thế sẽ có người ra mặt tiếp rước.

Nào ngờ đợi mãi một lúc lâu vẫn im hơi bất tiếng, không thấy một bóng người.

Thanh Sương vừa rồi bị tiếng nhạc làm mê hồn thất trí, trong lòng còn đang tức thẹn, giờ thấy Văn Đồng còn dùng lời lẽ để cầu kiến, nên đã tức giận buông tiếng cười nhạt nói :

- Chúng ta cứ xông vào đường này trước đã rồi mới nói chuyện sau!

Văn Đồng đáng lẽ không muốn làm thế, nhưng giờ đây tiến cũng chẳng được, thối cũng chẳng xong, đứng vào hoàn cảnh này chỉ có vậy chứ chẳng làm gì được nữa, nên quay sang Chu Cát Phác hỏi dò ý kiến :

- Lão tiền bối nhận thấy thế nào?

Chu Cát Phác đáp :

- Lời nói của Cát cô nương không phải là vô lý, chỉ cần chúng ta nên cẩn thận là được.

Thanh Sương nghe ông ta nói thế, đã chen người vào con đường nhỏ, bước vào trong.

Văn Đồng thấy Thanh Sương mạo hiểm đi trước, vội vã gọi lại :

- Thanh Sương muội! Đợi tí đã!

Nói dứt, chàng liền lướt người vào đi trước.

Thì ra đây là một cầu thang bằng đá trắng dẫn xuống đất sân.

Văn Đồng khẽ nắm lấy vạt áo của Thanh Sương nói nhỏ :

- Sương muội theo sau ngu huynh! Cần thận đề phòng đấy nhé!

Thanh Sương nhìn chàng mỉm cười, cái cười biết ơn lẫn tình tứ khiến cho Văn Đồng vừa bỗng thấy, tỏ vẻ ngẩn ngơ không chớp mắt.

Thanh Sương thấy thái độ của chàng như vậy, không khỏi sợ sệt gọi :

- Đồng ca! Anh...

Văn Đồng như sức tỉnh, mặt thẹn đỏ, vội vàng quay lại từ từ tiến bước, đi chẳng bao lâu, lại bước vào một căn phòng. Cánh cửa phía sau lưng lại đóng phập xuống chắn ngang lối ra.

Ba người lại một phen kinh hoàng, bỗng trong lúc ấy, một mùi thơm phảng phất lại xông lên, trong căn thạch thất không có cửa ra vào, tự nhiên chẳng hiểu từ lúc nào có một thiếu nữ vận áo trắng đã hiện thân đứng trước mặt.

Đang lúc lo lắng sợ sệt, bỗng thấy có người xông vào thạch thất, ai nấy đều kinh dị vì nơi đây cửa đóng kín thế, vậy người ấy vào bằng lối nào. Ngay cả người lịch duyệt giang hồ như Chu Cát Phát cũng chịu, không thể tìm ra sự huyền ảo trong ấy.

Văn Đồng đưa mắt nhìn về nàng thiếu nữ áo trắng vừa xuất hiện, khiến chàng càng thêm ngạc nhiên kêu lên thất thanh.

Thì ra thiếu nữ đang đứng trước mặt ba người, chẳng ai xa lạ chính là Thượng Quan Lan, người đã giả dạng thiếu niên đẹp trai đưa Văn Đồng đến gặp Yến Sơn đại hiệp, chính là đồ đệ của Nam Hải Vô Ưu thần ni, đã bỏ bà ta chạy về đào cáo làm môn hạ của Thiện Áo Thần Phi.

Trên gương mặt trắng đẹp của Thượng Quan Lan, hình như đã điểm một chút gì tiêu tụy, đôi mắt nàng hình như oán nhìn về Văn Đồng, đoạn quay mặt vào sao vách đá nói :

- Di Bạch! Bọn họ đều là bạn của Lan nhi cả đấy!

Thanh Sương đã nhận ra Thượng Quan Lan, chính là một trong hai nàng đã đứng cùng Văn Đồng trên Cửu Hoa sơn trang, trong lòng không khỏi ghen

tức bực bội, vừa nghe Thượng Quan Lan nói thế, nàng liền sầm ngay mặt lại nói :

- Ai là bạn của người! Hừ..

Thượng Quan Lan nghe nói tỏ ra ngơ ngác, buông tiếng thở dài, giây lâu, nàng ôn tồn nói :

- Trong Thiên Áo mê cung có thất ngục lục điện, cơ quan huyền diệu, không phải như hạng tầm thường đã thấy trên thế gian này đâu, ba vị...

Thanh Sương liền cắt lời :

- Ai sợ thứ tà ma ngoại đạo này! Hừ! Cần chi người phải lo lắng cho uổng công.

Lời nàng vừa đến đây, bỗng nghe sau vách đá có tiếng vọng ra :

- Cô em nhỏ làm gì mà nóng giận đến thế?

Vừa nói thì bóng người ấy như một u linh hiện ra đứng bên cạnh Thượng Quan Lan.

Văn Đồng thấy thế kinh hồn, chàng tưởng rằng như đang trong cơn mê ảo, vì vách đá dày là thế, lại chẳng có kẽ hở nào, thế mà người này lại có thể xuyên qua. Trên giang hồ ngày nay, với môn võ công xuyên bích, chàng chưa hề nghe thấy.

Đang lúc phân vân thì bỗng nghe tiếng cười trong trẻo của người ấy bỗng cất lên :

- Lan nhi! Hình như cô em nhỏ này không có sự xuất hiện của con đấy!

Thanh Sương giờ đã nhận ra kẻ vừa đến ấy là ai, bất giác buột miệng kêu lên :

- Người!

Thì ra bóng người vừa xuất hiện chính là Người đẹp cung trang đã cùng đấu với Văn Đồng nơi quan ngoại.

Người đẹp cung trang đưa mắt nhìn về Thanh Sương một cái. Mím cười nói :

- Trí nhớ của cô em khá đấy!

Ngưng giây lát, nàng lại nhìn về Chu Cát Phát rồi quay sang Văn Đồng cười hỏi :

- Thiết Cốc chương môn nhân, hôm nay giá lâm bĩ cung, không biết có gì



dạy bảo cho chẳng?

Văn Đồng tuy biết này giờ sự việc xảy ra đều do nàng ta gây nên cả, nhưng ráng gằn cơn giận, nghiêm trang nói :

- Tại hạ đến quý cung này vốn nhân danh đệ tử của Đế Thánh cầu kiến Mộ Dung tiên bối, dám phiền phu nhân thay lời thông báo cho.

Người đẹp cung trang nghe nói ngạc nhiên, mắt nhìn Văn Đồng, hình như sự việc không thể tưởng tượng được có thể xảy ra như vậy, im lặng giây lâu, nàng cất tiếng hỏi :

- Tại sao người lại biết tên tộc của Thần Phi là Mộ Dung tiên bối? Ai đã nói cho người vậy?

Văn Đồng ôn tồn nói :

- Việc biết được Thần Phi tức là Mộ Dung tiên bối, tại hạ chẳng qua gần đây may mắn được nghe một người kể lại.

Đoạn chàng đem việc gặp gỡ Nhất Hồng Đăng Thái Sử Ngọc nhất nhất kể rõ.

Khi Văn Đồng kể đến gặp Thái Sử Ngọc nơi Ngũ Long Sơn thì sắc mặt của Người đẹp cung trang tỏ ra xúc động vô cùng, nhưng cố gượng che dấu không để mọi người thấy.

Đợi khi Văn Đồng nói dứt, sự xúc động của nàng cũng đã lắng dịu lại, suy nghĩ giây lát, nàng mở lời hỏi :

- Người tự bảo là đệ tử đời thứ ba của Đế Thánh, có lẽ là đồ đệ của Lý Tôn Như chẳng?

- Vãn bối chính là môn hạ đệ tử của người!

Chàng vì thấy đối phương vờ thốt lời ra, có thể kêu đúng tên họ của ân sư, nên đã hiểu thế nào nàng cũng đồng bối với người, nên lập tức sửa đổi lời lẽ, để tránh khỏi sự thất lễ sau này. Người đẹp cung trang từ từ nói :

- Hôm nay người đến đây vì phụng mạng sư phụ hay vì việc riêng của cá nhân người muốn gặp Thần Phi?

Văn Đồng nghiêm chỉnh đáp :

- Vãn bối đến đây cầu kiến Mộ Dung tiên bối vốn để đưa một lá thư của gia sư cho người, đồng thời gia sư trước kia...

Người đẹp cung trang nghe đến đây vội vàng khoát tay ra dấu cho chàng

ngừng lại, thái độ của nàng giờ đây đối đãi với ba người cũng than mặt hẳn đi, quay sang Thượng Quan Lan bảo :

- Lan Nhi, con đưa ba người này đến Khách Uyển nghỉ ngơi!

Đoạn nàng đưa mắt nhìn Văn Đồng cười nhu mì nói :

- Ta sẽ đi gặp Thần Phi đem lời của người bẩm lại...

Văn Đồng cung tay tạ lễ :

- Cảm phiền tiên bối giúp hộ!

Người đẹp cung trang cũng cúi đầu tạ lễ rồi quay người ra đi, hướng về phía vách đá vụt một cái mất dạng.

Giờ đây Văn Đồng mới để ý nhìn rõ, thì ra trong vách đá có đặt cơ quan, nên mới nhìn tưởng đâu như Nội Công Xuyên Bích vậy, trong bện không khỏi cười thầm. Đợi cho nàng ta đi rồi, Thượng Quan Lan mới dắt ba người hướng về một cách đá khác, khẽ nhấn nút dưới chân, vách lập tức nứt ra, bỗng người chui qua đấy.

Sau lưng vách đá, tuy tối đen như mực không nhìn thấy cảnh vật xung quanh, song họ cảm thấy nấc thanh từ từ cao lên, có lẽ sắp đi lên trên mặt đất bằng vậy.

Quả thật, qua mấy lượt quanh co, bỗng thấy trước mắt từ từ sáng tỏ, ánh trăng đêm lại xuất hiện, gió mát thổi vào mặt khiến cho ai nấy đều cảm thấy tinh thần sảng khoái hẳn lên.

Thì ra trước mắt là một hoa viên rộng lớn, trăm hoa đua nở, có giả sơn, có hồ sen, suối chảy, một cảnh vật đẹp như tranh vẽ.

Thượng Quan Lan cứ im lặng dẫn đường, đưa mọi người hướng về vườn hoa ấy, đi thẳng vào trong sân.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 46**

Tìm hiểu thân thế

Thượng Quan Lan đưa Văn Đồng và ba người xuyên qua hoa viên đến sau một ngôi núi giả, bỗng nàng cất tiếng nói :

- Đã đến Khách Uyển rồi!

Dưới ánh trăng đêm, trong vườn sen đầy rẫy những hoa lá, được dựng lên một ngôi nhà thanh lịch, ấy là Khách Uyển vậy. Chu Cát Phát trông thấy chột buột miệng khen :

- Thật là trần gian tiên cảnh!

Thượng Quan Lan đưa ba người vào tịnh xá rồi nói :

- Các vị cử ở đây nghỉ ngơi, có điều cho sơ thất xin miễn chấp cho.

Văn Đồng đưa mặt nhìn qua thấy cách trình bày đâu đấy sáng sủa thanh lịch, nên nói :

- Nơi ở như thế này còn đâu bằng nữa mà bảo là sơ thất, cô nương thật quá khiêm nhường đấy thôi!

Thượng Quan Lan mỉm cười vui vẻ :

- Chư vị có cần dùng việc gì xin cứ dặn tiểu muội, chớ khách sáo nhé!

Thanh Sương đứng bên lạnh lùng xen lời :

- Đa tạ thịnh ý! Chúng tôi là khách của quý cung, đâu dám làm phiền nhiều đến thế!

Thượng Quan Lan mặc cho Thanh Sương nói sao thì nói, nàng giả vờ không biết, đôi mắt nhìn về Văn Đồng mỉm cười, nhưng trong ánh mắt bao hàm một sự u buồn khó tả.

Sự buồn bã trong lòng nàng, Văn Đồng nào phải chẳng hiểu, nhưng đối với tình cảnh của chàng liệu biết làm sao đây? Chỉ đành im lặng với thiếu nữ trước mặt mà mình mang ơn, thật là khó xử.

Chu Cát Phát đứng bên trông thấy ba người, trong lòng không khỏi thở dài thầm nhủ: Thượng Quan Lan đối với nhân vật giang hồ lâu nay đã từng có tiếng là độc như rắn, không ngờ bên ngoài thì lạnh lùng mà trong lòng thì

niệt tình như thế. Giờ nàng đem lòng yêu mến Văn Đồng, tính tình lâu nay cũng sửa đổi hẳn. Còn một điều rất lạ là tại sao Thanh Sương cứ muốn khó dễ cho nàng, thế mà nàng cũng nhẫn nhịn được? Hay là... cụ già lịch duyệt giờ như hiểu ra, đúng rồi, có lẽ nàng biết Văn Đồng rất thương yêu Thanh Sương, khiến nàng không thể náo tranh giành lại được vì thế nàng mới mềm yếu nhẫn nhịn để mong cảm hoá được đối phương. Trên tình trường, nếu muốn đạt đến thành công, dù cho khổ sở đến đâu nàng cũng làm được. Bốn người cứ đứng im lặng giây lâu, không ai nói được một lời nào, Văn Đồng bỗng như nghĩ ra được điều gì, hỏi :

- Mộ Dung lão tiên bối không hiểu ở cách đây có xa chăng?

Thượng Quan Lan nói :

- Tịnh thất của gia sư ở về hướng đông hoa viên này, nếu người muốn tiếp kiến thì...

Nàng vừa nói đến đây thì bên ngoài cửa có tiếng cười trong trẻo tiếp theo nói :

- Sư tỷ, ân sư vừa nghe dì Bạch kể chuyện xong, lật tức sai tiểu muội đến đây mời Vũ Văn đại ca đến gặp mặt.

Lời nói vừa dứt thì bóng hồng cũng đã bước vào trong cửa, thì ra một thiếu nữ mặt mũi khôi ngô, đôi mắt sáng như sao, mặt áo lụa hồng dịu dàng bước đến trước mặt mọi người.

Thanh Sương và Chu Cát Phát chưa từng gặp mặt thiếu nữ này nên vừa nghe nàng gọi Văn Đồng là đại ca, không khỏi tỏ vẻ ngạc nhiên.

Riêng Văn Đồng tuy đã nhận ra thiếu nữ, tức người đã cùng chàng tỷ thí trên Cửu Hoa sơn trang, tên gọi Mộ Dung Uyển Mỹ, song chàng không hiểu tại sao đối phương lại gọi mình là đại ca.

Đang lúc phân vân, chàng cung tay tạ lễ :

- Tại hạ đã làm phiền đến cô nương!

Ngờ đâu Uyển Mỹ vừa nghe nói liền bật cười :

- Đại ca thật sao ấy... Từ nay về sau, đã là người một nhà còn khách sáo làm gì?

Văn Đồng nghe nói giật mình thầm nghĩ:

- “Cô nương này có lẽ hiểu lầm ta đã yêu sư tỷ của y chăng? Nên hôm nay

thấy đến đây tưởng là định cầu hôn, nên mới dùng tiếng người nhà vậy.”

Nhưng rồi chàng lại cười thầm tự nhủ có lẽ không phải thế, hay là trong lúc dì Bạch cùng Mộ Dung lão tiên bối nói chuyện, nàng có mặt nơi tịnh thất, nên mới nghe tự sự và muốn tỏ vẻ thân mật nên nàng mới dùng tiếng người nhà chăng?

Bỗng nghe Uyển Mỹ quay sang Thượng Quan Lan dặn :

- Sư tỷ! Chị ở đây tiếp khách, còn em đưa Vũ Văn đại ca đến yết kiến ân sư!

Văn Đồng nghe nói liền quay sang Thanh Sương dặn :

- Sương muội cùng lão tiên bối ở đây chờ, ngu huynh đi một lát sẽ về ngay!  
Đoạn chàng quay sang Thượng Quan Lan bái tạ rồi cùng Mộ Dung Uyển Mỹ ra đi.

Hai người ra đi chẳng bao lâu, đến một ngôi nhà hướng đông hoa viên, Uyển Mỹ liền quay lại mỉm cười tươi, vui nói :

- Đại ca cứ tự tiện đi vào, ân sư đang chờ trong ấy!

Nói dứt nàng cúi chào rồi cáo từ.

Văn Đồng đưa mắt nhìn vào, thấy sau một đám trúc xanh, có một ngôi nhà lưng dựa núi, yên tĩnh lạ thường. Văn Đồng đứng nhìn bóng dáng của Uyển Mỹ vừa khuất dạng, chàng mới từ từ cất bước đi vào ngôi tịnh thất.

Bước chân đến thềm, trong lúc chàng đang do dự, định đưa tay gõ cửa, bỗng nghe bên trong có tiếng nói vọng ra :

- Cứ vào!

Văn Đồng chỉnh tề y phục, khẽ đẩy cửa ra, từ từ bước vào. Trong tịnh thất không có trang trí một vật gì, ghế bàn cũng không, chỉ có một chiếc giường nệm hoa đặt chính giữa sát vách, trên giường, một Cung trang thiếu phụ đang ngồi chễm chệ, ngưỡng mặt uy nghi, tướng mạo phi phàm. Đôi mắt thiếu phụ vẫn lim dim, thần sắc trang nghiêm, ngồi im lìm không hề cử động. Văn Đồng đi thẳng đến chiếc giường, liền quỳ thụp cuống đất, cúi đầu nói :

- Đệ tử bái kiến sư mẫu!

Đôi mắt của Cung trang thiếu phụ từ từ mở ra dịu dàng nói :

- Hải nhi! Tên con gọi là gì?

Lời lẽ thân mật, hình như mẹ hiền gọi đứa con yêu, khiến cho Văn Đồng bỗng nhớ đến mẹ, trong lòng xúc động, nước mắt ràn rụa trào ra, cúi đầu đáp :

- Đệ tử Vũ Văn Đồng!

Cung trang thiếu phụ cũng tỏ ra đồng tình nói :

(Thiếu hai Trang 208-209)

...tình lang, Cung trang thiếu phụ đã xúc động đến rơi lệ. Qua một hồi lâu, bà ta cố đè nén cơn cảm xúc, tiếp tục nói :

- Từ khi ta được Chu Tước Hoàn, sau hai năm đã khôi phục lại công lực, nhưng tiếc rằng sư phụ con không hề hay biết. Vì thế nên ta mới quyết tâm tìm kiếm người. Song đã mấy năm trời đi khắp đó đây cũng chẳng dò ra tin tức chỗ ở của người...

Bà lại ngưng giây lát như ôn lại những kỷ niệm đẹp đẽ của tuổi xanh, đoạn lại thở dài tiếp :

- Sư phụ của con thật có tài, bước chân vào chốn giang hồ mới mười năm mà vang danh đây đó, nhưng cũng chỉ vì ta mà người đành bỏ tất cả, tìm vào thâm sơn cực khổ nghiên cứu phương pháp phục công, giờ thì người đã thành công, nhưng... tại sao lại không muốn cho ta gặp mặt vậy?

Văn Đồng thấy bà ta tỏ ra đau khổ, nên vội an ủi :

- Khi ân sư vào cốc, đã thốt ra lời thề, một ngày nào còn sống trên đời, quyết không tái xuất giang hồ nữa. Hơn nữa sư phụ cũng không biết sư mẫu hiện giờ ở đâu nên mới sai đệ tử thay người ra ngoài tìm kiếm đấy!

Cung trang thiếu phụ nghe thế, mỉm cười nói :

- Hài nhi! Việc này để sau sẽ nói! Giờ ta hỏi con! Nghe nói khi xuống núi, con liền chấp chưởng một môn phái lớn nào đó, có phải vậy chăng?

Văn Đồng cung thân đáp :

- Đệ tử vì muốn báo thù cho phụ mẫu, đồng thời muốn chấn chỉnh lại thanh danh nên đã tiếp chưởng Thiết Cốc ...

Chữ “Môn” chưa nói ra, thiếu phụ cung trang đã tỏ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Sao? Con là Chương môn nhân Thiết Cốc môn?

Văn Đồng cúi đầu :

- Vâng! Tiên chương môn nhân Triệu Chấn Cương tức là gia phụ!

Cung trang thiếu phụ như nhớ ra điều gì nói :

- Hai nhi! Tam thúc Vương Khôi của con cùng một người gọi là Hàn lão đại đều ở trong cung này, thân thể của con ta cũng đã nghe hai người ấy kể sơ qua rồi!

Văn Đồng vừa nghe được tin trên, như người tìm được vàng, chàng liền hỏi :

- Sư mẫu! Giờ con có thể gặp hai người ấy được không?

Cung trang thiếu phụ khẽ thở ra một tiếng, đưa tay vỗ nhẹ hai cái, không bao lâu, một thiếu nữ đã xô cửa bước vào.

Cung trang thiếu phụ căn dặn thiếu nữ rằng :

- Người đưa công tử đến Tu Võ điện gặp Huỳnh điện chủ và truyền rằng ta bảo Huỳnh điện chủ phải tiếp đãi công tử cho tử tế.

Đoạn quay sang Văn Đồng tiếp :

- Vương, Hàn, hai người đang là khách nơi Tu Võ điện. Con cứ việc nói cho Huỳnh điện chủ nghe, tức ông ta có thể tìm hai người ấy cho con gặp mặt.

Hai người đi về hướng mặt của hoa viên độ mười mấy trượng, đã đến một ngôi đại điện. Văn Đồng đưa mắt nhìn lên, thấy trên cửa có ba chữ mạ vàng to lớn “Tu Võ điện”.

Trong điện, đèn đuốc sáng trưng, song tuyệt nhiên im lặng chẳng thấy một bóng người.

Thiếu nữ đưa Văn Đồng đi thẳng vào thính đường, thì phía bên trái thính đường liền có một người chậm rãi bước ra.

Văn Đồng quay người lại cúi chào, nhìn thấy người ấy là một cụ già râu mọc ba chòm, đôi mắt long lanh như sao băng, ăn mặc theo lối nho sĩ. Cụ già đưa mắt nhìn Văn Đồng, đoạn quay sang thiếu nữ cung tay hỏi :

- Cô nương quá bước đến bí điện chắc Thần Phi có điều gì căn dặn?

Thiếu nữ cung tay trả lễ nói :

- Huỳnh điện chủ, vị Vũ Văn công tử này có việc đến viếng, chủ nhân căn dặn Điện chủ nên tiếp rước tử tế!

Cụ già mới vội vã quay sang Văn Đồng cung tay thì lễ nói :

- Lão hủ có điều chi thất lễ mong công tử lượng thứ cho!

Văn Đồng trả lễ, khiêm tốn nói :

- Lão trượng không trách văn bối đang đèn quấy rầy...

vừa nói đến đây, bỗng nghe thiếu nữ đứng bên cười khúc khích nói :

- Nhị vị thật buồn cười...

Bỗng như nàng cảm thấy có điều thất lễ nên vội nín lại, nhìn Văn Đồng cười nói :

- Xin công tử cùng Điện chủ cứ tự nhiên nói chuyện, tỳ nữ xin cáo từ vậy!

Nói dứt, nàng quay người ra đi, cụ già nhìn theo mỉm cười nói :

- Xin cô nương miễn chấp lão hủ không thể tiễn đưa!

Thiếu nữ quay đầu lại cười, rồi từ từ rời khỏi điện. Cụ già đợi cho thiếu nữ đi rồi mới quay sang Văn Đồng ôn tồn hỏi :

- Công tử đến bị điện, không hiểu có điều chi dạy bảo?

Văn Đồng khiêm tốn :

- Dạy bảo thì không dám, văn bối hôm nay đến làm phiền lão trượng thì có!

Cụ già cười ha hả nói :

- Đâu có! Đâu có! Công tử nếu không chê, mời đến thư phòng của lão hủ nói chuyện vậy!

Văn Đồng vui vẻ gật đầu :

- Cung kính không bằng tuân mệnh, vậy xin phiền lão trượng dẫn.

Cụ già lại cười ha hả, rồi quay người hướng về phía khi nãy đi vào, qua dãy hành lang, đã đưa Văn Đồng vào một thư phòng đẹp đẽ, trên gác chứa đủ loại sách, bàn ghế đều trưng bày rất mực chu đáo.

Hai người vừa ngồi xuống đã có một đồng tử bưng trà lên dâng.

Uống được vài tuần, cụ già mới lên tiếng hỏi :

- Trước giờ chưa thấy qua công tử, có phải công tử vào cung chuyển này là lần đầu tiên chăng?

Văn Đồng mỉm cười gật đầu :

- Thần Phi tuy là sư mẫu của văn bối, nhưng gần đây văn bối mới được biết người là Thiên Áo ma cung chủ nhân.

Cụ già “à” một tiếng như hiểu rõ, Văn Đồng lại tiếp tục nói :

- Văn bối đang đem đến viếng, chỉ mong tiên bối chỉ giáo cho một điều!

Cụ già vui vẻ :



- Xin công tử cho biết!

- Văn bối có hai vị thân thích, vừa nghe sư mẫu cho biết hai vị đang là khách nơi quý điện, văn bối mới đến đây nhờ lão trượng cho gặp mặt.

Cụ già cười nói :

- Đường Tâm viện của bí điện hiện giờ đang có năm người khách, không hiểu công tử muốn tìm hai vị khách ấy, thượng tách đại danh?

Văn Đồng nói :

- Nhị vị thân thích của văn bối, một gọi là Vương Khôi, còn một vị là Hàn Đồng.

Cụ già lẩm bẩm đọc đi đọc lại mấy lần, hình như Đường Tâm viện không có hai người này.

Văn Đồng thấy thế bỗng như sực tỉnh nói :

- À! Văn bối nhớ rồi! Lúc này sư mẫu bảo quý viện có hai vị gọi là Hàn lão đại ấy!

Cụ già nghe nói, quay sang cậu đồng tử căn dặn :

- Con đến Đường Tâm viện mời Hàn gia và Vương gia đến đây!

Đồng tử cúi đầu vâng lệnh, quay người ra đi.

Được một lát lâu, bỗng nghe ngoài cửa có người lên tiếng nói :

- Huỳnh điện chủ sai gọi anh em tại hạ có phải định tại hạ đánh một ván cờ chẳng?

Vừa nói, bên ngoài cửa có người bước vào.

Văn Đồng đưa mắt nhìn ra, trong lòng không khỏi xúc động, trông ngực đập thành thịch, không còn e ngại gì cả, vội vã đứng lên, đến trước mặt hai người quỳ mọp xuống đất.

Thì ra hai người ấy chính là Vương Khôi và Hàn Đồng.

Vương, Hàn hai người vừa bước vào phòng, bỗng thấy có người đến trước mặt quỳ xuống, khiến họ không khỏi ngạc nhiên, nhìn kỹ thấy kẻ đang quỳ là một thiếu niên anh tuấn, mình mặc áo lam, gương mặt không quen.

Văn Đồng trông thấy hai người nhìn mình một cách ngỡ ngàng, hiểu ngay mình biến đổi rất nhiều mới khiến cho họ nhìn không ra, nên liền nén cơn xúc động, cất tiếng gọi :

- Tam thúc, Hàn đại thúc, nhị vị không nhận ra Đồng nhi đây sao?

Hàn Đồng nghe nói như đang mơ chợt tỉnh, buột miệng gọi lớn :

- Cậu Đồng đây sao? Cậu...

Ông liền bước đến đỡ chàng đứng dậy.

Vương Khôi cũng đã nhận ra, vội đến nắm lấy vai Văn Đồng xúc cảm :

- Cháu Đồng! Mấy năm không gặp... cháu... đã biến đổi thành người lớn rồi!

Văn Đồng nhìn thấy hai người tóc râu cũng đã lốm đốm bạc, người đã già hẳn đi nhiều.

Sa tai nạn, tưởng đã kẻ chết người lạc, nay được gặp nhau, thử hỏi còn gì vui vẻ cho bằng? Vì thế mà nước mắt của Văn Đồng cứ trào ra lai láng.

Hai vị kỳ hiệp giang hồ, tung hoành võ lâm, tiếng tăm lừng lẫy, thế mà đứng trước tình cảnh này, cũng phải bi lụy, cứ im lặn đứng nhìn vào Văn Đồng.

Giờ lâu, Văn Đồng bỗng cảm thấy giật mình, linh tính cho chàng biết sắp nghe phải những cuộc thương tâm kế tiếp, nên liền cất tiếng hỏi :

- Tam thúc! Hàn đại thúc! Cha mẹ cháu...

Vừa hỏi đến đây, bỗng thấy toàn thân Vương Khôi như run rẩy, hàn Đồng cũng xúc động vô cùng, chàng liền hoài nghi ngay tiếp :

- Song thân có lẽ...

Vương Khôi bỗng trầm giọng nói :

- Cháu Đồng! Cháu...

Hàn Đồng đứng bên vội tiếp lời :

- Tam sư gia! Việc này...

Vương Khôi nhú mày cất tiếng nói :

- Việc này sớm muộn gì cũng phải cho biết, chi bằng sớm cho biết cũng vậy!

Hàn Đồng đứng lặng thinh không nói lên lời.

Vương Khôi liền rút trong người ra một miếng vải lụa đã bạc màu đưa cho Văn Đồng nói :

- Đồng tể! Cháu xem vật này trước đã!

Văn Đồng tiếp lấy mở ra xem, thì thấy trên tấm lụa trắng có những hàng chữ li ti, chàng mới xem được mấy dòng, gương mặt bỗng biến tái nhợt,

trong tim như bị trăm ngàn mũi dao đâm, đến khi xem hết thì mặt chàng như không còn giọt máu, thân hình lão đảo, đột nhiên phun ra một búng máu tươi, choáng váng, ngã lăn bất tỉnh.

Vương Khôi vội vàng đỡ chàng vào lòng, khẽ than :

- Đứa nhỏ này...

Cụ già cũng khẽ thở ra thương hại, đoạn im lặng bước ra khỏi thư phòng.

Hàn Đồng đưa mắt nhìn theo, cụ già đi xa rồi mới khẽ cất tiếng :

- Cậu đồng bởi đột nhiên được biết nhị gia vốn là cha mẹ ruột của cậu, còn đại gia là kẻ thù giết cha, nên không dẫn được nỗi thương tâm, chỉ vì...

Lúc ấy, Văn Đồng đã được Vương Khôi xoa bóp nên đã tỉnh lại.

Vương Khôi thở dài nói :

- Ghi lại trên tấm lụa ấy, đoạn đầu là bút tự của ông ngoại cháu, còn đoạn sau là mẹ cháu đã căn tya máu viết lên...

Ông ngưng giây lát như để nén lại sự cảm xúc rồi tiếp :

- Khi ân sư đang lâm trọng bệnh nằm trên giường, bỗng đã bắt gặp những âm mưu của đại sư huynh, mới hiểu nguyên do mất tích của nhị vị huynh, lúc ấy ân sư đã bất lực, không thể nào đối phó với đại sư huynh được nữa, thành thử mới ghi những lời ấy lại cho tấu, tức là mẹ cháu...

Văn Đồng càng nghe, nước mắt càng ràn rụa, lòng càng đau đớn, thì Vương Khôi lại tiếp :

- Khi sư tẩu biết được việc ấy rồi, nguyện cùng chết theo ân sư để xuống cửu tuyền. Ân sư ra vẻ hờn giận trách sư tẩu vô tri và buộc chị ấy phải nhẫn nhục sống để bảo vệ cháu cho thành người, hầu không ai có thể mưu hại cháu được...

Nói đến đây, ông như không thể tiếp được nữa, nước mắt trào ra, liền quay sang Hàn Đồng nói :

- Lão Hàn! Xin kể tiếp cho cháu Đồng nghe đi!

- Sáu năm trước đây khi Cửu Hoa sơn trang bị thiêu rụi, trước đây một ngày mẹ cậu đã cho biết trước là đại họa sắp đến nên vào phòng cán ngón tay lấy máu để viết tiếp vào tấm lụa này để cho cậu rõ sự tình bi đát mà mẹ cậu đã chịu đựng trong mười mấy năm qua, đoạn gọi tôi đến trao tấm lụa này bảo tạm cất kỹ bức lụa này đến khi nào cậu nên người rồi mới cho hay,

mẹ cậu còn cản dận không nên cho cậu học võ vì sợ sau này cậu sẽ bước vào đường ân oán của võ lâm, nhưng tôi vì bất lực mấy năm năm không theo hầu bên cậu được.

Văn Đồng bỗng lại rú lên một tiếng người lại mê man bất tỉnh.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 47**

Tình tuyệt vọng

Không biết thời gian được bao lâu, Văn Đồng mới từ từ tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy Vương Khôi với Hàn Đồng đang đứng bên cửa sổ, còn chàng thì đang nằm trong lòng Cát Thanh Sương, trong lúc ấy sự hỉ ái lẫn vui sướng tràn ngập trong lòng chàng, mắt chàng nhìn vào mặt Thanh Sương.

Thanh Sương trông thấy Văn Đồng đã tỉnh dậy, đưa mắt dịu hiền nhìn chàng vừa then thùng vừa vui sướng nàng kể lại việc vừa qua đã đưa đẩy nàng đến đây.

Lúc bấy giờ sắp đến canh hai, tỉnh ra thì Văn Đồng đã rời khỏi Khách Uyển được một tiếng đồng hồ rồi.

Trong phòng khách, sắc mặt của Cát Thanh Sương lo lắng sao chàng ra đi lâu thế.

Mắt nàng luôn nhìn ra ngoài cửa. Một tiếng động nàng cũng tưởng là chàng đã về.

Chu Cát Phác cũng dấu một tâm sự, đôi mày ông ta cứ nhíu lại hình như đang suy nghĩ, âu lo. Ông ta cứ chấp tay qua lại lại.

Thượng Quan Lan lúc bấy giờ cũng hơi ngạc nhiên không hiểu sao Văn Đồng đi đã lâu mà thấy chưa về.

Mặc dù ai cũng cùng một tâm trạng, lo lắng, nóng lòng, song không ai hề thốt ra một lời gọi đến việc ấy, bầu không khí lặng im trôi qua nặng nề, chậm chạp.

ánh trăng dần dần sáng tỏ, gió đêm thỉnh thoảng lướt qua, trong đầm lá hoa rung động tựa như trăm ngàn tiên nữ đang đùa giỡn với sóng nước.

Xa xa hai tiếng trống tàn canh khô khan vọng đến Văn Đồng đã ra đi hơn một tiếng mấy đồng hồ.

Thanh Sương không thể ngồi yên được nữa, liền chỗ ngồi từ từ đi ra phía ngoài cửa.

Bỗng thấy xa xa có một bóng người, từ từ hướng về nơi nàng đi đến.

Khi bóng người ấy đến gần Thanh Sương đã nhận ra chính là cô thiếu nữ vừa rồi đã đưa Văn Đồng ra đi, Mộ Dung Uyển Mỹ, lòng nàng không khỏi phân vân tự hỏi.

- “Sao Uyển Mỹ lại trở về một mình còn anh ta đi đâu?”.

Lúc ấy Chu Cát Phác cùng Thượng Quan Lan cũng bước ra. Thượng Quan Lan tiến đến trước lên tiếng hỏi.

Sư muội có phải em từ bên ân sư về đây chẳng?

Uyển Mỹ lắc đầu khẽ nói

- Em đưa Vũ Văn đại ca đến tịnh thất xong, em liền đến nơi gì Bạch vừa rồi thấy em Nguyễn dẫn Vũ Văn đại ca đi về hướng Tu Võ điện.

Thượng Quan Lan “à” lên một tiếng vỡ lẽ, nhưng vẫn hỏi :

Chàng đến Tu Võ điện có việc gì kia?

Uyển Mỹ đưa mắt liếc nhìn Thượng Quan Lan cười bí mật và hỏi :

- Sư tỷ chàng... Chàng là ai thế?

Thượng Quan Lan đưa mắt sang Uyển Mỹ, ngó một cái, mặt nàng lập tức ửng đỏ, nhưng đến khi mắt nàng nhìn sang Thanh Sương, không khỏi thốt ra tiếng thở dài buồn bã, nàng từ từ cúi đầu xuống lặng thinh.

Uyển Mỹ thấy thế ngơ ngác thầm nghĩ :

- “Có việc gì thế? Tại sao đang vui vẻ đột nhiên lại thở dài.”

Uyển Mỹ tuy là cô gái thông minh nhưng đối với sự phản ứng của Thượng Quan Lan vừa rồi nàng không thể nào biết được, vì nàng chưa từng thấy qua sự thân mật giữa Văn Đồng cùng Thanh Sương.

Lúc bấy giờ người nóng lòng nhất chính là Thanh Sương, đang đứng cách xa hai thiếu nữ độ một trượng, nàng không nghe rõ hai nàng đang nói gì, muốn mở miệng hỏi cũng khó lòng. Vì sợ Thượng Quan Lan nghe được sẽ cười cho, nên đành đứng lặng thinh đưa mắt nhìn sang Chu Cát Phác cầu cứu ông ta.

Chu Cát Phác vừa thấy ánh mắt của nàng, đã biết ý nên mỉm cười quay sang Uyển Mỹ, chắp tay thi lễ hỏi :

- Khi cô nương trở về đây dám hỏi bỉ Chương môn có gì cản dận chẳng.

Uyển Mỹ trả lễ đáp.

- Văn bối đưa Vũ Văn đến tịnh thất của ân sư xong, liền từ giã ra đi lúc ấy

chàng không có căn dặn gì cả.

Chu Cát Phác lại hỏi :

- Không hiểu bỉ Chương môn nhân hiện giờ còn ở nơi tịnh thất của Mộ Dung tiên bối chẳng?

- Vũ Văn đại ca vừa rời khỏi tịnh thất của ân sư, đến Tu Võ điện để tìm người gì đấy.

Chu Cát Phác nghe nói không khỏi ngạc nhiên nhủ thầm :

- “Tìm người? Chúng ta mới vào đây lần đầu tiên, người không quen, đất không thuộc, chàng đến Tu Võ điện để tìm ai kìa?”

Đang lúc suy nghĩ bỗng nghe Thanh Sương khẽ nói bên tai :

- Lão tiên bối, có lẽ Đồng ca đã dò ra tin tức của Tam Ảnh Ma Quân rồi, vậy chúng ta nên tìm cách đến Tu Võ điện thôi.

Chu Cát Phác đã hiểu rõ ý nghĩ của câu nói ấy, lập tức nghĩ một kế, liền quay sang Mộ Dung Uyển Mỹ nói :

- Lão hủ định đến Tu Võ điện để gặp Chương môn nhân, không hiểu có thể phiền cô nương dẫn đường cho được chẳng?

Uyển Mỹ đáp :

- Vũ Văn đại ca đến đây để tìm người có lẽ không lâu đâu, nhị vị nếu có việc, không thể đợi người ra rồi nói được sao.

Chu Cát Phác cùng Thanh Sương không ngờ Uyển Mỹ lại thốt ra lời cự tuyệt như thế, cả hai đều tỏ ra sửng sờ.

Thượng Quan Lan đứng bên thấy thái độ của hai người vội bước đến giải thích Tu Võ điện vốn là một trong những trọng địa của bốn cung, nếu ai chưa được sự đồng ý của gia sư, thì không được tự tiện vào đây, nếu nhị vị không có việc gì cần thiết đợi lát nữa Vũ Văn thiếu hiệp xong việc, vẫn bối cho người mời về ngay.

Chu Cát Phác giờ mới hiểu ra, “à” lên một tiếng mỉm cười nói :

- Như vậy thật là phiền nhị vị cô nương quá.

Thượng Quan Lan vội nói :

- Lão tiên bối chớ có khách sáo, việc này vẫn bối xin đảm trách cho, giờ đã khuya rồi, mong nhị vị nghỉ ngơi cho khỏe.

Nói dứt nài cùng Uyển Mỹ cung tay bái biệt, rồi quay người ra đi.

Đợi cho hai nàng đi xa rồi, Chu Cát Phác mới đưa mắt rảo nhìn xung quanh một lượt đoạn khẽ nói với Thanh Sương.

- Có lẽ hai nàng đến Tu Vô điện đấy, chúng ta có thể âm thầm theo dõi đằng sau. Cát cô nương đi về phía Đông của dãy giả sơn ấy, còn lão hủ đi về phía Tây, cứ lần theo họ, nhưng cẩn thận đừng để họ phát giác ra.

Nói dứt không thấy ông ta có động tác gì mà người đã nhẹ nhàng tung ra xa ngoài ba trượng.

Thanh Sương cũng chẳng dám trể nải, tà áo mỏng khẽ phất, người tựa như nàng tiên bay bổng lên không, lướt nhẹ đến trước dãy giả sơn nhìn xuống.

Thanh Sương đứng lặng im nghe ngóng giây lát, thấy không có động tĩnh, nàng mới rón bước lần theo những lùm cây rậm.

Dưới ánh trăng đêm nàng trông thấy Thượng Quan Lan cùng Uyển Mỹ như hai con bướm lướt nhẹ trên đường cỏ hướng về phía Tây của khu vườn.

Không để lỡ cơ hội nàng tiếp tục lần bước theo sau cách xa độ ngoài mười trượng.

Thì ra, quả đúng như sự ước đoán của Chu Cát Phác hai nàng đã đi đến Tu Vô điện, từ xa ngôi nhà cao lớn hùng vĩ đã dần dần xuất hiện ra trước mắt mọi người.

Thanh Sương chú mục về phía ấy, tuy đã về khuya, nhưng Tu Vô điện đèn, đuốc sáng trưng tựa ban ngày, song lại một điều là chẳng thấy một bóng người lai vãng, nàng phân vân không biết ngôi nhà ấy có phải là Tu Vô điện chẳng, vì còn cách quá xa hơn nữa tại sao lại im lìm phăng phắc thế. Đang lúc trầm ngâm nghĩ ngợi thì Thượng Quan Lan cùng Uyển Mỹ đã bước đến trước thềm ngôi nhà ấy, bỗng trong nhà có một bóng người xẹt ra, đi đến nơi chỗ hai nàng đứng cung tay nghinh tiếp.

Thượng Quan Lan, Uyển Mỹ hai người theo sau người ấy bước lần lên tầng cấp, đến trước cửa lớn bỗng ba người lại dừng chân nơi ấy nói chuyện một hồi.

Thanh Sương thấy tình hình như vậy trong lòng nàng càng thêm nóng nảy, thầm nghĩ nếu ba người cứ đứng đấy nói chuyện thì ta làm làm sao có thể lọt vào trong điện được, chỉ còn cách làm thế nào như họ đi khỏi nơi đây ta mới mong vào được.



- Nếu không cứ chờ cho họ tự động giải tán thì rủi Đồng ca có chuyện gì trong ấy có phải đã trễ mất chẳng, chàng đi đến giờ đã gần hai canh, ước gì Chu Cát lão tiên bối ở gần đâu đây, nhờ ông ta lừa họ đi nơi khác thì thật là tuyệt diệu.

Suy nghĩ đến đây Thanh Sương bỗng nghe phía bên trái cách xa độ ngoài mười trượng có một tiếng nổ vang tai, đột cây tùng to lớn vô cớ mà bị đứt tiện ngã lăn xuống đất.

Ba người đang nói chuyện nơi trước cửa điện không khỏi ngạc nhiên. Người nói chuyện cùng chị em Thượng Quan Lan này giờ, chính là Tu Vô điện Huỳnh điện chủ, ông ta đưa mắt nhìn về phía cây tùng giây lát, đôi mắt khê nhú lại lớn tiếng nói :

- Đang đêm sương lạnh, mời tôn giá hiện thân vào trong này nói chuyện.

Tiếng nói vang dậy như sấm rền chấn động cả bốn phương tứ hướng, những chiếc lá bị sức chấn động ấy thi nhau rớt xuống lộp độp. Thanh Sương tuy đứng cách họ quá xa, nhưng cũng cảm thấy đỉnh tai nhức óc, nhưng lạ thay, nơi cây cổ tùng bị gãy vừa rồi không thấy có một chút gì động tĩnh.

Huỳnh điện chủ trợn mắt, bỗng hai tay khê rung động thân hình đã bay bổng lên cao ngoài ba trượng, với thế “Long Phùng Cứu Tiêu” ông chuyển mình một cái như rồng lượn trên chín tầng mây vun vút, hướng về phía vừa xảy ra sự việc lướt tới.

Người chưa đến, song chưởng ông đã tụ hết bảy thành công lực với thức “Bãi Sơn Đảo Hải” mạnh mẽ tung ra, nhắm vào cây cổ tùng đánh tới.

Đột nhiên nơi cây cổ Tùng ấy bỗng phát ra một tiếng cười ha hả, kế theo là một bóng đen vọt lên cao, nhanh như điện chớp phi thân sang cây tùng khác cách nơi ấy mấy trượng.

Huỳnh điện chủ biết thế đánh vừa rồi tuy dữ dội song không thể nào đã thương được đối phương.

Nên khi thấy bóng đen đã nhảy vọt ra đi, ông liền tụ khí Đan điền, thu chưởng rơi người xuống đất, không chậm trễ lại dậm chân một cái, người như lặn tên bắn gấp rút đuổi theo bóng áo đen.

Cùng lúc ấy chị em Thượng Quan Lan cũng đã phân ra mỗi người mỗi phía, xông đến nơi xảy ra biến cố.

Nào ngờ bóng đen ấy không để cho kẻ rượt đến nơi thân hình vừa chạm đến đột cây lại đậm châm một cái người lại nhanh nhẹn chuyển sang cây khác rồi.

Thân pháp của bóng đen ấy mau lẹ cực kỳ, ba người trong Mê cung đâu thể bì kịp, nhưng lạ là bóng đen ấy không chịu đi xa, cứ cố chần chờ đợi cho ba người rượt tới mới chịu tung mình nhảy sang cây khác, cứ vừa rượt vừa đuổi như thế phút chốc đã rời xa Tu Võ điện gần mấy trượng.

Thanh Sương là kẻ bàng quang, ắt đã thấy rõ chủ đích của kẻ ấy, tuy nàng chưa dám quả quyết kẻ ấy chính là Chu Cát Phác.

Thời cơ không thể chần chờ nữa, nàng liền nương theo bóng tối qua những lùm cây, nhanh như chớp xông vào bên trong Tu Võ điện.

Vừa xông vào đại sảnh, nàng cảm thấy khác lạ không khỏi giật mình kinh hãi, vì nàng nghe Thượng Quan Lan bảo nơi đây là một trong những trọng địa của Mê cung, vậy mà sao im lặng như tờ, không hề có một động tĩnh gì cả, nàng liền lách mình vào trong xó tối nấp mình dò xét.

Nàng hiểu, vùng đất nơi giữa của Thiên Áo mê cung thực ra không người canh gác, ma cũng chẳng cần người canh gác làm gì. Đứng yên lặng giây lát, vẫn không có gì đáng nghi, nàng không còn dám chần chờ được nữa, rồi Thượng Quan Lan ba người một khi đã hiểu rõ kế điệu hồ ly sơn này rồi, họ quay về, không phải sợ việc càng thêm rắc rối sao, bởi thế nên quyết định dù có mạo hiểm đến đâu nàng cũng phải xông vào xem thử.

Vì mãi lo cho sự an nguy của Văn Đồng, mặt sợ bên ngoài hay biết nên nàng đi nhanh không hề sợ sệt.

Đang lúc xuyên qua dãy hành lang đang định quay về phía trái, nàng bỗng nghe có tiếng người nói chuyện vọng lại, tinh thần bỗng phấn chấn, nàng lập tức hướng về nơi tiếng nói dò tới.

Một dãy liền theo năm gian nhà trệt và nơi phát ra tiếng nói đó chính là ngôi cuối cùng, vừa đến nơi đã trông thấy hai người đang đứng dựa vào cửa sổ, còn Văn Đồng người nàng quan tâm nhất lại đang nằm trên chiếc trường kỉ mặt mành trắng nhợt, đôi mắt nhắm nghiền.

Thanh Sương vừa trông thấy vậy liền run bần bật, không còn chần chờ được nữa hai chân khễ nhún, thân hình như chiếc thoi xuyên qua cửa sổ

vào trong.

Vương Khôi cùng Hàn Đồng hai người, đột nhiên trông thấy có bóng thiếu nữ bay vào, tưởng rằng các vị cô nương trong cung nội, nên cũng chẳng ra tay ngăn trở làm gì.

Tim Thanh Sương đập mạnh nàng bất kể sự có mặt của Vương, Hàn hai người, liền đi thẳng tới chiếc trường kỷ, đôi mắt trào lệ nhìn Văn Đồng cất tiếng thảm thương.

- Phải... làm thế nào bây giờ?

Hàn Đồng đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn vào mặt Thanh Sương, nhưng miệng lại an ủi.

- Cô nương, cậu Đồng chẳng qua quá xúc động, bất tỉnh một lát sẽ tỉnh ngay.

Nói về Thượng Quan Lan trông thấy có người dám đột nhập vào Mê cung trận địa, trong lòng vừa kinh vừa giận, liền cùng Uyển Mỹ song song đuổi theo, nhưng kinh công của kẻ ấy trội hơn ba người họ quá xa thành thử cứ đuổi mà theo vô tình rời khỏi Tu Võ điện.

Kẻ lạ mặt lại có ý kinh thường đợi cho ba người đến nơi rồi mới chạy, sự việc khác khiến cho Thượng Quan Lan có ý nghi ngờ, bỗng nàng giật mình như hiểu ra điều gì, không báo cho Uyển Mỹ hay biết, lập tức quay mình, cắm đầu chạy nhanh về phía Tu Võ điện. Vừa đến nơi nàng thấy cánh cửa lớn khi này hé mở, giờ sao đóng kín lại, chứng tỏ có người xâm nhập vào rồi, giây phút tức giận nàng quyết định vào trong, bắt lấy kẻ gian trước đã, rồi sau sẽ về chịu tội với ân sư cũng được.

Vì trước kia nàng đã được phép vào qua Tu Võ điện mấy lần, nên đường đi nước bước trong này đều hiểu rõ thành thử không khó nhọc mấy, nàng đã đến thư phòng của Điện chủ.

Nhưng còn cách xa độ ba trượng, khi mắt nàng vừa trông thấy tình cảnh trong thư phòng thì chân nàng cũng dừng bước lại không nhúc nhích được nữa. Vì lúc ấy Văn Đồng đang nằm gọn trong lòng Cát Thanh Sương đôi mắt nhắm lại như vui sướng với người yêu. Còn Thanh Sương thì vẻ mặt luôn lo lắng, chăm sóc đến người chàng.

Với hình ảnh thân mật trước mắt, khiến cho Thượng Quan Lan càng thêm

đau tủi, con tim như bị bóp nát, nàng cảm thấy giờ đời nàng như một chiếc lá rụng dưới hồ thu, mặc cho sông nước đưa đi đâu cũng kệ.

Trong gian phòng ngủ của Thượng Quan Lan, dưới ánh đèn dầu leo lét, nàng tựa người trên chiếc ghế kê ngay đầu giường, đầu tóc rối bù, mặt mày tiều tụy, nước mắt không ngớt lăn tròn trên đôi gò má trắng xinh, ướt đầm cả cổ áo.

Lâu nay nàng chưa biết gì là phiền muộn rồi cuộc rồi cũng phải đau đớn vì tình, lòng nàng tràn trề một nỗi buồn tuyệt vọng.

Nước mắt đã cạn nhưng lòng vẫn nhói đau, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi thế mà đã biến một thiếu nữ gan dạ can trường thế ấy trở thành yếu đuối rụt rè.

Gió đêm thoảng qua cửa sổ, thổi vào những sợi tóc rối trên đầu, nàng đưa tay lau khô hai dòng lệ, khẽ thở dài ảo não, miệng lầm bầm than :

- Thượng Quan Lan! Từ nay về sau sống chuỗi ngày cô đơn buồn bã, người phải có gan dạ để tiếp nhận lấy nó. Ôi! Cũng chỉ vì yêu, người nên chịu đau khổ để hy sinh cho người yêu của người được sống hạnh phúc.

Nàng từ từ đứng lên đi đến bên cửa sổ, nhìn lên ánh trăng khuya, nàng có cảm tưởng như chị Hằng đang soi sáng thấu lòng nàng, chỉ có mình chị Hằng mới biết an ủi nàng, đồng tình nàng.

Lại một tiếng thở dài não ruột, nàng quay đầu lại, nhìn về phía căn phòng đã ấp ủ nàng mười mấy năm qua. Có lẽ đêm nay là đêm cuối cùng rồi sẽ vắng bóng nàng mãi mãi, lòng chua xót làm sao, nàng khẽ đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa sổ, đoạn tung người ra đi như trốn tránh một ai.

Vương Khôi sau khi nghe Thanh Sương kể xong không khỏi lo lắng :

- Cô nương mau đi ra ngoài nếu bị phát giác...

Lời nói chưa dứt, bỗng nghe bên ngoài có tiếng người vọng vào :

- Vương huynh, chỉ sợ hơi muộn rồi chẳng!

Lời vừa dứt đã thấy cánh cửa mở ra ba người từ từ bên ngoài bước vào.

Mộ Dung Uyển Mỹ đi trước, Huỳnh điện chủ cùng một cụ già mặc áo đỏ xám kề vai nhau đi sau, Thanh Sương vừa thấy cụ già ấy, không khỏi buột miệng khẽ kêu :

- Lão tiên bối, sao...

Huỳnh điện chủ như đã biết sự lo lắng của Thanh Sương nên cười ha hả nói :

- Cát cô nương, sư huynh đệ chúng tôi đã nhiều năm không gặp mặt, không ngờ gặp nhau lại bị sư huynh tôi dùng tuyệt học sư môn “Thuận a di na” thân pháp chọc cho chúng tôi rượt đến trời chết, đến khi nhìn biết tuyệt học ấy là của sư môn đã tuyệt truyền, chỉ có mình sư huynh đệ biết được thôi, thì lúc ấy cũng đã hiểu ra dụng ý của anh tôi rồi.

Uyển Mỹ đưa mắt nhìn qua mọi người một lượt, bỗng thốt lên một tiếng “ủa” ngạc nhiên hỏi.

Sư tử của tôi đâu rồi?

Bỗng nàng thấy Văn Đồng đang nằm gọn trong người của Thanh Sương, trong lòng như đã hiểu, “hừ” một tiếng giận dữ quay người đi ra lập tức.

Lúc bấy giờ Văn Đồng cũng đã tỉnh lại chàng từ từ ngồi dậy, nhưng tinh thần vẫn còn mệt mỏi. Thanh Sương kinh dị nhìn chàng dịu dàng hỏi :

- Đồng ca! Chàng có sao không?

Văn Đồng nhìn nàng mỉm cười, đoạn bước xuống trường kỷ không đếm xỉa gì đến những người xung quanh, chàng đi thẳng ra phía ngoài cửa mất dạng. Vương Khôi thấy thế nhíu mày, trầm giọng hỏi :

- Cháu Đồng cháu đi đâu đấy?

Văn Đồng nghe hỏi dừng bước lại quay đầu nhìn về Vương Khôi, miệng mấp máy song chàng không nói được một lời. Hàn Đồng thấy vậy sợ hãi lên tiếng :

- Cậu Đồng, cậu...

Bỗng thấy Văn Đồng tung mình một cái như muốn trốn lánh tất cả, lẹ làng ra đi mất hút.

Thanh Sương không khỏi giật mình, linh tính như báo cho nàng biết có điều gì không hay sắp xảy ra, đang định tung người đuổi theo sau nào ngờ Huỳnh điện chủ đưa tay ra chặn nói :

- Cô nương, hiện giờ có đuổi theo cũng chẳng ích gì, để cho công tử yên tĩnh một thời gian thì hay hơn.

Lòng nàng tuy không vừa ý, song nhìn thấy mọi người trong thư phòng đều chẳng có ai tỏ ý đuổi theo cả, nên cũng đành đứng lại nghe theo.

Văn Đồng đã bị bấy tình đến lần hai lần, người tuy đỡ hơn phần nào, nhưng sự việc xảy ra quá sức tưởng tượng của đời chàng, khiến cho tinh thần bị kích thích, suýt tí nữa phải điên lên, khi chàng chạy ra đến bên ngoài Tu Võ điện gió đêm phảng phất, thổi vào mặt, thần khí chàng nhờ thế mà tỉnh lại đôi phần. Bấy giờ, bỗng chàng nảy ra một ý nghĩ “Làm thế nào để xa lìa cái thế gian đáng hận này” vì thế nên chân chàng cứ đi đi mãi... không dừng bước.

Chàng cũng không hề biết đã đi được bao lâu rồi, nhưng cũng chẳng cần hiểu vượt qua những nơi nào trước mặt chàng, xa xa là một cánh rừng già thâm u hẻo lánh, chàng đã rời khỏi vùng đất của Mê cung.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 48**

Vô Danh lão nhân

Vùng thâm sơn hoang vắng, sương phủ mây che, song Văn Đồng đang phần uất, người như điên cuồng cứ đi mãi miết vào trong sâu, chàng còn muốn làm sao đi sâu hơn nữa để tránh khỏi nợ trần gian thế tục.

Vì người giết hại cha ruột chàng lại, chính là người trước kia đã có ơn nuôi dưỡng chàng mà chàng cứ đinh ninh là cha ruột.

Người luôn luôn gặp phải những sự việc trở trêu không thể tượng tưởng được, riêng chàng là nạn nhân lãnh cảnh tang thương.

Ân và oán, yêu và hận luôn đi đôi, khiến giờ đây chàng không biết phải xử trí làm sao?

Thời gian lại vô hình trôi qua, ánh trăng đã lên đến đỉnh đầu, Văn Đồng bỗng ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng nùng ai oán.

Nhưng không ngờ sau âm thanh của chàng, tiếp theo là một tiếng thở dài xuyên qua cánh rừng vọng vào mang tai chàng. Tiếng than đột ngột trong đêm trường vắng vẻ ấy, khiến Văn Đồng không khỏi giật mình, chàng đưa mắt nhìn về bốn phía, tứ bề vẫn im lặng như tờ, không thấy một bóng người. Trong rừng mướt trượng trở lại, dù cho một chiếc lá khẽ rơi, cũng không khỏi lọt qua mắt chàng, thế mà chàng đã cố tâm tìm xem vẫn chẳng thấy gì cả.

Nếu tiếng than ấy xuất phát từ một người đứng cách xa ngoài tầm mắt, thì công lực đã đến mức cao siêu thế gian hạn hữu vậy.

Đang lúc phân vân không hiểu có phải chàng đã nghe lầm chẳng thì tiếng thở ra ấy lại khẽ phát ra. Giờ chàng không còn hoài nghi nữa lệ làng tung mình nhảy lên đột cây cao nhìn ra quả thấy cách nơi chàng đứng và mười trượng trên chòm đồi cao, có một người đang đứng im lìm, tà áo phất phơ như hình lão tăng nhập định.

Thật kỳ lạ, mắt chàng vừa trông thấy người xuất hiện trên đồi cỏ ấy, mặc dù chưa biết kẻ ấy là nam hay nữ, nhưng trong lòng chàng đã xúc động vô

cùng, chàng có cảm tưởng như kẻ ấy đồng một hoàn cảnh như chàng, cũng bị trời xanh sắp đặt sự việc nào nề để rồi chán đời tìm cội thâm sơn thanh vắng làm bạn với trăng sao.

Ý nghĩ đồng tình khiến cho chàng không còn do dự được nữa, liền tung mình lên cao hướng về phía đồi núi lướt tới. Đến khi chàng đã thấy rõ người mà có lẽ rằng đồng hoàn cảnh với mình thì ngạc nhiên đã đến với chàng, chàng dừng bước lại sững sờ nhìn vào người ấy.

Thì ra đứng trước mặt cách chàng mấy bước là một vị tăng nhân trung niên, gương mặt đầy đặn, mi dài mũi thẳng, mình khoác áo cà sa màu vàng nhợt, cổ mang một xâu chuỗi bồ đề trông hình dáng có vẻ dễ thân đáng kính.

Dưới ánh trăng thanh vị cao tăng nghiêm trang ấy vẫn đứng yên như pho tượng đã. Văn Đồng từ lòng mừng khắp khởi, đã biến thành một nỗi thất vọng vô biên, chàng cứ đứng nhìn sững sờ giây lâu không thốt được nên lời. Hai người đứng đối diện nhau, không ai mở lời nói với nhau cả, thời gian trôi qua rồi lại trôi qua Sau cùng Văn Đồng cũng không thể chịu được nữa, giọng buồn rầu hỏi :

- Đại sư vừa rồi dùng “Phạn âm tam thanh” trong giới Thiền môn để tương triêu, không hiểu có việc gì chẳng?

Thì ra trong lúc đứng yên này giờ Văn Đồng đã nhớ ra hai tiếng thờ dài ấy, nếu là tăng nhân tức đã sử dụng môn “Phạn âm tam thanh” của phật chứ chẳng phải lối thờ ra tầm thường vậy.

Môn tuyệt học trong cửa thiền này, võ lâm lâu nay vẫn tuyệt truyền, nên đã tặng là thần công đệ nhất đẳng, sở dĩ Văn Đồng đoán ra cũng nhờ sư phụ chàng kể lại đó thôi, chứ từ khi chàng ra đời đến giờ, chưa từng gặp ai biết sử dụng cả. Trung niên tăng nhân đâu thể để được một thiếu niên còn nhỏ tuổi đang đứng trước mặt mình đã nhận được môn thần công này, lại còn nói rõ tên của môn thần công ấy nữa, vừa nghe đôi mắt của tăng nhân mở ra, hai luồng nhãn quang sáng chói, nhìn vào mặt Văn Đồng một cách nghi ngờ, thật lâu đôi nhãn quang ấy từ từ dịu lại, đoạn mỉm cười nói :

- Thí chủ tuổi nhỏ tài cao, thật hiếm có trên đời, sau này có thể vì xã tắc phò nguy cứu khổ nhưng không hiểu tại sao này giờ lại chạy rong vào thâm sơn một cách liêu lĩnh, và thốt ra tiếng rít uất ức trong lòng.



Vừa nói đến đấy, bỗng nghe có tiếng cười lạnh lạnh như chim hót vang dội khắp chín tầng mây, tiếp theo là tiếng nói :

- Bụi trần nhơ nhớp, phiền não quá nhiều như ta đây thành thoi cùng gió trăng, tiêu điều tự tại.

Lời vừa dứt đã thấy một vị đạo trưởng dung mạo phương phi, tóc râu đều bạc trên không nhẹ nhàng xuống, đứng sát bên người trung niên tăng nhân.

Văn Đồng đứng nhìn một tăng một đạo, im lặng không nói một lời. Vị đạo nhân vừa đưa tay vuốt râu vừa nhìn Văn Đồng mỉm cười, đoạn quay sang trung niên tăng nhân nói :

- Giả hòa thượng, hôm nay ma quỷ đã đến bên người, người có gì sắp đặt chăng?

Trung niên tăng nhân nghe nói ngạc nhiên tròn xoe đôi mắt nhìn đạo sĩ. Đạo sĩ thấy thế bật cười ha hả nói :

- Giả?hòa thượng, chớ nên nhìn trừng vào ta làm gì, đã hưởng sáu năm thanh tịnh, giờ cũng nên vận dụng thần kinh tí chớ.

Trung niên tăng nhân cười nhạt :

- Giờ đã thanh tịnh không nhiễm lấy trần phàm, ma đâu lại có thể xuất hiện được, kẻ xuất gia không nên nói dối, vậy đạo sĩ bảo ma đến bên người cũng không hề hay biết...

Trung niên tăng nhân cười nói :

- Lão đạo sĩ, dù người có nói khoác hay nói gì đi nữa bản tăng này xin rửa tai để chờ nghe cho biết.

Đạo sĩ đưa mắt nhìn sang Văn Đồng một cái, đoạn nói :

- Đại pháp bất truyền lục nhĩ, việc này không thể cho người thứ ba nghe được.

Nói dứt ông bật cười một tràng dài, đoạn dùng lối “Truyền âm nhập bí” nội gia thượng thặng công phu nói với trung niên tăng nhân :

- Giả hòa thượng, con của sư huynh người Triệu Chấn Cương, nghe nói đã chấp chưởng ngôi vị Chương môn nhân, của Thiết Cốc môn rồi đấy.

Trung niên tăng nhân bỗng “à” lên một tiếng rồi cũng thi triển lối truyền âm nhập mật nói :

- Lão đạo sĩ, tin tức này người nghe từ đâu đấy?

Đạo sĩ nhếch mép cười nhạt rồi vẫn dùng lối truyền âm nhập mật đáp :

- Việc này xin lượng thứ cho tôi không thể nói được, song tin tức bảo đảm trăm phần trăm thật.

Trung niên tăng nhân cười lớn :

- Lão đạo sĩ, dù cho tin tức có chính xác hay không đi nữa đối với ta nào có quan hệ gì? Đủ thấy “Ma giáo bọn người” bốn chữ ấy không những khoắc lác, lại còn vô nghĩa nữa.

Thần sắc đạo sĩ vẫn như cũ, nghe nói chỉ mỉm cười, vẫn dùng lối truyền âm nhập mật nói :

- Người chớ nên đặc ý, có biết nhãi con đứng trước mặt là con của Triệu Chấn Cương sư huynh người chăng?

Trung niên tăng nhân vẫn như không có gì tỏ ra xúc động đáp :

- Ta xem người thật là lắm chuyện thôi, cho dầu nhãi con ấy là con của Triệu Chấn Cương thật đi nữa, đối với hòa thượng này có can hệ gì.

Đạo sĩ nghe nói buông tiếng cười ha hả :

- Giả hòa thượng, người có biết nhãi con tuy là con của Triệu Chấn Cương, song lại lấy họ của người chăng?

Trung niên tăng nhân nghe nói đôi mày liền nhíu lại, lòng ông đang phảng lảng bỗng giao động nên sóng gió. Ông ta im lặng đưa mắt nhìn vào mặt Văn Đồng một hồi rồi đôi mày từ từ nhíu lại, suy nghĩ giây lâu, vẫn dùng lối truyền âm nói với đạo sĩ :

- Việc này cũng có thể nhìn nhầm người lắm chứ?

Đạo sĩ đưa mắt nhìn tăng nhân, miệng nở một nụ cười bí mật, đoạn quay người sang Văn Đồng lên tiếng hỏi :

- Thí chủ có phải Vũ Văn đại hiệp, tân Chương môn của Thiết Cốc môn mà gần đây giang hồ đã đồn đãi đó không?

Văn Đồng không khỏi ngạc nhiên, thầm nhủ :

- “Tại sao vị này lại nhận ra ta kìa?”

Chàng đưa mắt nhìn lên thấy ông ta đang nhìn mình mỉm cười, vội vàng cung tay thi lễ nói :

- Tại hạ chính là Vũ Văn Đồng, đạo trưởng cùng vị đại sư này không hiểu xưng hô thế nào?

Đạo sĩ mỉm cười đáp :

- Bần đạo Tri Phi, còn vị hòa thượng này tức Huệ Trí đại sư, chủ trì Tích Vân tự ở bên trái ngôi núi này.

Ông ngừng giây lát, đôi mắt đưa sang nhìn Huệ Trí đại sư một đoạn tiếp :

- Bần đạo đã mười mấy năm nay ít qua lại giang hồ, lúc ấy lĩnh tôn Triệu đại hiệp...

Lời nói vừa đến đây, bỗng nghe Văn Đồng trầm giọng lớn tiếng :

- Im... xin nhị vị tha thứ cho tại hạ thất lễ vậy!

Dứt lời thì người chàng cũng tỏ ra xúc động vô cùng. Chàng quay người lại cất bước ra đi.

Huệ Trí đại sư đột nhiên cất tiếng :

- Xin thí chủ tạm dừng bước lại.

Văn Đồng tuy dừng bước, nhưng đầu vẫn không quay lại lạnh lùng nói :

- Đại sư nếu không có việc gì cần yếu, tốt hơn chớ nên mở lời.

Huệ Trí đại sư trầm giọng niệm câu phật hiệu đoạn lên tiếng :

- Thí chủ xin chớ nóng nảy, bần tăng có một người bạn cũ vốn với lĩnh tôn Triệu đại hiệp cùng...

Văn Đồng bỗng nhiên quay mặt lại quát lớn :

- Im miệng, Triệu Chấn Cương.

Nói đến đây hình như chàng không thể thốt thêm được một tiếng nào nữa vội vã quay người chạy như điên cuồng. Bỗng bóng người xẹt qua, trước mặt Văn Đồng cách độ năm trượng.

Huệ Trí đại sư đã đứng đấy mỉm cười. Văn Đồng thấy thế liền bước lại vừa kinh dị vừa giận giữ quát :

- Người...

Huệ Trí đại sư vẫn mỉm cười nói :

- Bần tăng chưa nói hết sao thí chủ lại rũ áo ra đi như thế?

Văn Đồng bực tức :

- Chẳng lẽ đại sư lại cưỡng ép tại hạ ở lại sao?

Huệ Trí đại sư nghiêm trang :

- Xin thí chủ chớ phần nộ, thật ra bần tăng không hiểu tại sao mỗi khi nói đến lĩnh tôn Triệu...

Lời nói của ông ta đến đây bỗng nhiên ngưng lại, không phải bị người ta cắt đứt, nhưng lúc ấy đôi mày của ông ta đã nhíu lại hẳn, hình như ông ta đang nghĩ ngợi điều gì và đang nghe ngóng điều gì. Tri Phi đạo nhân cũng đã phát giác ra, ngạc nhiên hỏi :

- Ai? Ai đã đến!

Nhưng đối với Văn Đồng, chàng hình như chưa hề phát giác ra điều gì cả. Đêm càng khuya, canh ba cũng sắp tàn. Bỗng xa xa vọng lại một tràng cười ha hả tiếp theo là một bóng người, phi nhanh như điện chớp, phút chốc đã đến trước mặt mọi người. Dưới ánh trăng trong, ba người đưa mắt trông ra, thấy kẻ đến ấy là một cụ già ngoài trăm tuổi nhưng thân hình vẫn còn vạm vỡ, da mặt hồng hào, mình mặc áo vải trắng.

Ba người nhìn vào vị khách vừa xuất hiện một hồi, nhưng người nào người nấy đều tỏ ra ngơ ngác vì không ai từng quen biết qua. Cụ già như không thèm đếm xỉa gì đến ba người cả, ông ta đi vòng xung quanh ba người một vòng, rồi về đứng lại chỗ cũ ngửa mặt lên trời lớn tiếng nói :

- Việc ấy nếu già này không xử thì ai đến xử cho?

Hình như ông ta đã đoán biết không ai có thể lên tiếng trong lúc này, nên đưa mắt nhìn về Huệ Trí đại sư cùng Tri Phi đạo trưởng, đoạn tiếp tục nói :

- Kẻ xuất gia tức là đã tuyệt thị phi, đoạn lục thức, không còn đếm xỉa gì về việc thế tục nữa, thế mà hai người trái ngược, vì thế, bảo sao ta chẳng ghét kẻ xuất gia.

Ông ngưng giây lát, lại đưa mắt nhìn về phía hai người tiếp :

- Mỗi bận khi già gặp hòa thượng hay đạo sĩ, bất luận quen hay lạ, cũng phải tiếp ta một chương cái đã, sau chương ấy chết hay sống còn xem thử đối phương có may mắn chăng.

Huệ Trí đại sư nghe nói liền mỉm cười. Tri Phi đạo trưởng lên tiếng nói :

- Nếu thí chủ bảo rất ghét những kẻ xuất gia, có lẽ bần đạo cùng vị đại hòa thượng này cũng không ngoài lệ ấy.

Cụ già quái gỡ liền cười lên ha hả :

- Đúng thế hai người cũng không ngoài lệ ấy.

Tri Phi đạo trưởng không hề nóng nảy, miệng mỉm cười cúi đầu nói :

- Chúng tôi chưa thỉnh giáo, thí chủ thượng tánh đại danh?

Cụ già cười lớn :

- Già này ngay cả sống bao nhiêu tuổi cũng không nhớ nữa, huống hồ chỉ là tên với họ, vì ta không tên không họ, nên thiên hạ thường gọi ta là Vô Danh lão nhân, ha ha... đạo sĩ này đột nhiên lại định hỏi tên họ, có lẽ muốn đánh lạc trí nhớ của ta vừa rồi chứ gì.

Ngừng giây lát ông, quay sang Văn Đồng nhẹ răng cười, ra dáng đùa giỡn nói :

- Già này tuổi đã cao đến thành tinh rồi, cháu có cảm thấy quái lạ không?

Mặc cho cụ già lên tiếng hỏi, Văn Đồng vẫn đứng ngơ ngác, hình như đứa trẻ vừa mở mắt cảm thấy việc gì cũng lạ lùng cả...

Tri Phi đạo trưởng bị cụ già đùa cho một hồi không hiểu lời nói vừa rồi là thật hay chơi, đôi mắt đã lộ vẻ bức tức, nhưng chẳng biết tại sao rốt cục ông cũng cố nén giận, mỉm cười nói :

- Nói thế thì chủ vẫn áp dụng điều lệ đã nói vừa rồi để hành sự.

Cụ già đáp :

- Việc ấy là hãn nhiên rồi, còn đợi phải nói nữa sao.

Tri Phi đạo trưởng vẫn mỉm cười :

- Vậy thì bản đạo xin lãnh giáo, thí chủ cứ việc ra tay đi.

Cụ già đưa mắt nhìn sang Huệ Trí đại sư đoạn chậm rãi nói :

- Hai người chuẩn bị nhanh đi.

Huệ Trí đại sư giờ lên mới tiếng :

- Theo ý của thí chủ, có phải muốn đồng một lúc ra tay cả hai người chăng?

Cụ già bỗng cười lên sang sảng :

- Đúng, đúng! Ý lão là thế ấy...

Huệ Trí đại sư đưa mắt liếc sang Tri Phi đạo nhân đoạn dùng truyền âm nhập bí nói :

- Này đạo sĩ, người này nếu không ngông cuồng, thì cũng là kẻ điên, nếu ra cứ để y đùa bỡn thì làm sao chịu được.

Tri Phi đạo trưởng cũng vội dùng lối truyền âm nhập bí đáp :

- Điên hay cuồng, lát nữa ra tay thì sẽ biết ngay, chúng ta cần chi phải nóng nảy trong lúc này.

Văn Đồng đáng lẽ muốn rời khỏi nơi đây khi này, nhưng giờ tính hiếu kì lại

nổi lên, chàng cứ đứng yên một bên để xem sao cho biết. Cụ già quái gở đưa đôi mắt nhìn về hai người như soi mói vào tim can, rồi bỗng cười lên ha hả nói :

- Hai người có lẽ tưởng đâu già này nếu không điên cũng là cuồng phải chăng, ta đã kêu các người chuẩn bị sau chẳng thấy chuẩn bị gì cả thế.

Đại sư cùng đạo trưởng nghe cụ già nói rõ trong ý nghĩ mình không khỏi giật mình ngạc nhiên thầm nhủ :

- “Xem vậy thì người này đâu phải là loạn trí...”

Cụ già lên tiếng đáp :

- Nếu luận về võ công của hai người, cũng là đệ nhất cao thủ võ lâm đương thời vậy, song nói đến mức siêu phàm nhập thánh thì hai người vẫn còn xa lắc, bởi thế nên già này mới bảo hai người chuẩn bị là vậy, không nên quá tự kiêu, và lời ta đã dứt, hai người cứ liệu lấy.

Lời nói đã khiến cho hai vị thế ngoại cao nhân vừa nghe nói đã phải sợ sệt, vội vã đưa mắt trao đổi cho nhau, rồi đồng thanh lên tiếng nói :

- Lòng tốt của thí chủ bần tăng, bần đạo xin cảm tạ, hơn nữa chết sống vẫn có số, vậy thí chủ cứ việc ra tay đi.

Cụ già nghiêm giọng :

- Một chương nhất định sống chết, vậy là qua đắt, mà nhị vị đã nhất quyết?

- Thế đã biết vậy, không còn cách nào hơn.

- Khá đấy... Ha ha ha!...

Tràng cười chưa dứt, cụ già đã từ từ đưa chương ngang ngực và chậm chậm đẩy ra...

Cuồng phong nổi dậy, tứ bề toàn tiếng ào ào của chương gió. Hòa thượng cùng đạo sĩ cảm thấy như không còn đứng vững được, mặc dù chân của hai người đã tận dụng nội lực bấm lún xuống đất sâu quá nửa thước.

Biết không thể duy trì được lâu, cả hai cùng hợp lực, bốn chương đồng thời đẩy mạnh ra, nhưng cảm thấy bao nhiêu chương lực của mình đều như rơi cả vào nơi vô hình vô thể, im tãm bất dạng, mà họ vẫn thấy cụ già đứng trơ trơ như pho tượng đồng, bất di bất dịch. Cả hai bắt đầu lo ngại và bối rối, vội thu chương về, định cùng liều thế thứ hai, thì bỗng cụ già ngửa mặt cười vang.

- Thôi, thế đủ rồi, có đánh thêm vài trăm chưởng cũng chẳng lung lay được lão đâu.

Và bỗng nghe bên tai có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, cụ già dùng lối truyền âm nhập bí thượng thừa tiếp :

- Lai lịch của lão phu, hòa thượng cứ về sau chùa giở cuốn lưu bút thì sẽ rõ, còn bây giờ đâu thân phận của hòa thượng không thể để cho nhãi con này biết được, hơn nữa vừa rồi nhãi con cũng đã biết rõ ân oán của đời nó, vậy hai người nên lập tức rời khỏi đây ngay!

Lời nói vừa dứt, bỗng hai người lại cảm thấy có một luồng gió nhẹ thoảng qua.

Tăng nhân cùng đạo sĩ vốn là hai kỳ hiệp võ lâm đương thời, nói về công lực có thể còn cao hơn Văn Đồng một bậc, thế mà luồng gió nhẹ ấy vừa đến người đã khiến cho mình họ rung động, người cứ lão đảo lùi về phía sau như mình bị ai xua đuổi.

Sau khi bị gió phong thổi đến, Huệ Trí đại sư như đoán ra cụ già ấy là ai rồi, nên lập tức chắp hai tay cung kính nói :

- Bần tăng xin nghe theo lời dặn của lão tiền bối, sau này nếu rảnh, mời tiền bối đến bỉ tự một chuyến, tiên sư có một...

Cụ già không để nói hết liền xua tay :

- Đi thôi!

Tri Phi đạo trưởng đưa mắt liếc nhìn Văn Đồng rồi khẽ nói với Huệ Trí đại sư :

- Già hòa thượng, nơi đây có lẽ không còn việc của hai chúng mình nữa, vậy ta đi thôi!

Huệ Trí đại sư liền chắp hai tay cung kính xá cụ già một cái, đoạn cùng đạo sĩ quay người ra đi.

Văn Đồng thấy thế vội vã cất bước chạy theo hai người.

Nhưng bóng trắng vừa thoáng qua, cụ già đã nhanh như hồn ma tung mình đến trước mặt chàng cản lại.

Văn Đồng liền dừng bước nhưng gọi lớn :

- Xin lão trượng tránh đường cho.

Cụ già bỗng ngửa mặt cười ha hả.

- Nhãi con chó nên hấp tấp làm gì, lão phu đang định chỉ cho người một con đường đi.

Văn Đồng nghe nói ngạc nhiên, mắt tròn tròn chăm cụ già, Nhưng giây lâu, cụ già vuốt râu mỉm cười nói :

- Nhãi con có lẽ đang phân vân tại sao lão phu lại biết tâm sự của người, có phải thế chẳng?

Văn Đồng đáp :

- Tại hạ khó tin rằng lão trượng có thể đọc được tâm sự của tại hạ.

Cụ già nghe nói bật cười lớn :

- Nhãi con, người tưởng lão phu buông lời nói khoét sao? Nói cho người đang buồn bực, tức tối vì thân thể, nên đang đem chạy như điên cuồng vào chốn thâm sơn cùng cốc này để mong vơi bớt lòng phiền uất, có phải thế chẳng?

Văn Đồng nghe nói không khỏi giật mình đứng chờ người ra, chàng không hiểu đối phương là người hay là thần thánh, lại có thể một hơi nói rõ cả tâm sự của ta ra, hình như ông ta đã tận mắt chứng kiến vậy...

Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng lại nghe tiếng cụ già cười nói :

- Phàm hễ điều gì cũng phải ra xét cho tận gốc rễ như thế mới tránh khỏi được sự phiền não, giờ đây người không chịu đi truy xét sự việc, cứ cầm đầu rước lấy sự buồn có phải là ngu lắm không?

Đôi mày Văn Đồng nhíu lại, trầm giọng nói :

- Mấy lời của lão trượng vừa rồi, có phải định sỉ nhục tại hạ chẳng.

Cụ già đưa mắt nhìn Văn Đồng giây lát, rồi bỗng bật cười ha hả tiếp :

- Cứ cho là lão phu đã lỡ lời đi, nhưng lệnh tôn chưa chết, lệnh đường lại khỏe mạnh...

Những lời bất thần này khiến cho Văn Đồng xúc động toàn thân đến run rẩy, vội vã hỏi :

- Những lời của lão trượng nói có thật?

Cụ già vẫn mỉm cười nghiêm giọng :

- Lời nói của lão phu không bao giờ ngoa.

Văn Đồng vui mừng đến tột độ, đôi giòng lệ nóng bất giác tuôn trào, chàng liền đưa tay ra chụp lấy tay cụ già, lòng đầy cảm xúc hỏi :



- Lão trưởng có biết gia phụ, gia mẫu hiện giờ ở đâu chẳng?

Cụ già lắc đầu, Văn Đồng thấy thế, liền đứng đờ ra như chết, đôi tay nắm chặt lấy cụ già từ từ buông ra, lát lâu bỗng chàng kêu lên một tiếng đau khổ :

- Người... thì ra này giờ người chỉ đùa cợt thôi!

Cụ gia mỉm cười nhìn vào gương mặt trắng nhợt của Văn Đồng, nghiêm nghị :

- Lão phu đã đùa cợt với người lúc nào?

- Tại hạ hỏi nơi ở của song thân, tại sao người lại lắc đầu bảo rằng không biết?

Cụ gia cười ha hả :

- Lão già Lý Tôn cứ khen người là thông minh, nhưng ta xem người lại ngu đến tột bậc, lão phu bảo rằng không hiểu nơi toạ lạc của linh tôn, linh đường mà người lại tưởng lão phu đùa cợt.

Nhãi con, người không nghĩ kỹ thử xem. Khi này lão phu đã bảo rằng linh tôn, linh đường chưa chết, tức cũng như gián tiếp bảo rằng lão phu đã gặp qua họ hoặc đã biết nơi họ trú thân, sao người buộc miệng lão là đùa cợt.

Văn Đồng nghe nói mặt mày ửng đỏ chàng ấp úng rồi hỏi :

- Tin cha mẹ tại hạ chưa chết, không hiểu lão tiên bối đã nghe được nơi đâu vậy?

Cụ gia lại bật cười :

- Nhãi con còn nhớ lúc này không phải lão đã nói muốn chỉ cho người một con đường đi đấy sao?

Văn Đồng gật đầu.

Cụ gia tiếp :

- Nếu người gặp được một người thì người ấy sẽ cho người rõ nơi toạ lạc của linh tôn, linh đường ngay.

Văn Đồng mừng khắp khởi, liền lớn tiếng hỏi :

- Ai?

Cụ gia vẫn chậm rãi đáp :

- Tử Vong cốc chủ!

- Thừa tiên bối, Tử Vong cốc chủ là ai?

Đôi mắt Cụ gia như mơ màng nói :

- Trước đây bốn mươi năm, võ lâm Trung Nguyên bỗng xuất hiện một vị thiếu phụ bịt mặt, võ công của nàng không những cao tuyệt mà hành tung còn xuất quỷ nhập thần, vì thế nên các tay cao thủ của võ lâm Trung Nguyên thấy đều bị bại dưới tay nàng cả.

Ngưng giây lát, đột nhiên ông lại buông tiếng thở dài tiếp :

- Nhân vật bí mật danh vang bốn bể, chấn động võ lâm này bỗng nhiên mất tích không còn thấy nữa. Bởi trong võ lâm chưa ai được thấy qua gương mặt chính của nàng. Ta cũng chưa được biết qua tên họ, cứ nghe nàng tự xưng là “Tử Vong cốc chủ”, vì thế mà người trong võ lâm đều gọi nàng là “Tử Vong cốc chủ” cả, hiện giờ nàng chết sống thế nào, nhân vật võ lâm ngày nay chỉ có vài ba người biết được mà thôi!

Văn Đồng đưa mắt nhìn lên mặt cụ ông nói :

- Có phải lão tiền bối là một trong những người ấy chăng?

Cụ gia vuốt râu mỉm cười như đắc ý :

- Đúng thế, lão phu tức là một, bà ấy tự xưng là Tử Vong cốc chủ bởi vì nơi ở của bà ta là Tử Vong cốc, bốn mươi năm đột nhiên mất tích trên giang hồ bởi vì bà đã lui về ẩn giạt trong cốc Tử Vong ấy, không hề bước chân ra ngoài một bước.

Văn Đồng chận đầu :

- Lão tiền bối tưởng cũng đã biết Tử Vong cốc là ở đâu rồi chứ!

Cụ gia cười ha hả :

- Nếu lão phu không biết thì còn nói với nhãi con làm gì?

Văn Đồng vui mừng không kể xiết, hai tay nắm chặt lấy cánh tay gân guốc của cụ già.

Cụ gia từ từ nói :

- Cốc Tử Vong nằm về phía Tây dãy núi Lạc Sơn, địa thế vừa bí ẩn vừa hiểm nghèo, năm ấy nếu ta không được bản đồ của Tử Vong cốc chủ tặng cho, thì dù có tìm đến nơi cũng vô phương biết được đường vào tuyệt cốc ấy.

Vừa nói ông vừa móc trong người ra một tấm da dê đã cũ mềm trao cho Văn Đồng tiếp :

- Đây là thảo đồ chỉ đường vào cốc Tử Vong đấy, người cất đi mà dùng, giờ

ta đi thôi!

Tiếng nói vừa dứt thì người ông cũng đã bay bổng lên không, uốn mình một cái đã lướt mình đi mất dạng.

\* \* \* \* \*

Từ Vu Sơn đến vùng Lạc Sơn, cách xa đến mấy trăm dặm, cũng nhờ chặng đường này đều là vùng quê hẻo lánh, rừng núi hoang vu, ít kẻ qua lại, hơn nữa Văn Đồng lòng nòn như lửa đốt không màng ăn uống cứ mãi miết thi triển khinh công chạy nhanh, buổi trưa ngày thứ hai chàng đã đến nơi Cụ gia quái gở đã chỉ điểm, sơn cốc Tử Vong thật là một vùng thâm cốc bí ẩn, hiểm nguy, bốn bề núi cao vời vọi, không có đường ăn thông qua lại. Đến sát bên chân núi, chàng ngược mắt nhìn lên, thấy cảnh vật trước mắt khác hẳn đất Trung Nguyên.

Một khoảng đất trống trong vùng thung lũng độ ngoài trăm mẫu. Bây giờ là buổi trưa đúng giờ ngọ mặt trời chiếu gắt trên đỉnh đầu, thế mà sương mù vẫn che phủ một lớp trắng xoá, tựa hình như khuất lấp cảnh vật bên trong.

Văn Đồng, cực nhọc mất hết mấy tiếng đồng hồ mới leo đến núi, bởi đường vào cốc không có, đành phải bò lên đỉnh núi để lần xuống bên trong, lối đi toàn là những trụ đá to lớn cao ngất trời, nếu một kẻ công phu tầm thường thì đừng hòng qua khỏi nơi này được.

Khi lên là Văn Đồng đã mất hao rất nhiều sức lực, nhưng đến khi xuống lại còn khó khăn hơn nữa, vì dốc núi dựng ngược, không có chỗ dựa chân. Chàng đành phải dùng lối Du Long thuật, cùng Bích Hồ công liệu lĩnh phi người xuống đáy.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 49**

**Tử Vong cốc**

Thân chàng nhẹ nhàng rơi dần xuống. Xuyên qua lớp sương mù trắng xóa, một phút sau người chàng mới chạm chân đến mặt đất bằng.

Thì ra tròn núi rừng hẻo lánh này, thế mà lại có nơi kỳ hoa dị thảo, suối trong đá trắng, phong cảnh đẹp đẽ như bồng lai, thật không khác nào như cảnh tiên, không ai có thể tưởng tượng được.

Trước mặt chàng là cánh rừng cây xanh um bát ngát, sau khóm cây ấy ẩn hiện những toà lâu cung đình nguy nga đồ sộ.

Văn Đồng đưa mắt nhìn quanh tứ bề một hồi, chàng do dự giây lát, rồi đành đánh bạo cất bước tiến lên. Ngôi Uyển cung này được xây cất theo lối cổ xưa, những cột trụ cao lớn chụm quanh lại điêu rồng khắc phụng, chạm tro phật tiên, nhưng lạ một điều là sao chẳng thấy một bóng người, trong ngoài đều im phăng phắc.

Văn Đồng đứng bên ngoài đưa mắt nhìn vào trong lòng thăm nhủ :

- “Chẳng lẽ ta đã xâm nhập vào đến đây thế mà người trong cốc tuyệt nhiên không hay biết hay sao...”

Ý nghĩ ấy đã khiến cho chàng không tin những lời căn dặn của cụ già quái gở là sự thực.

Vì cụ già đã từng căn dặn đến hai ba lượt, nhất thiết chớ nên gây sự lôi thôi, nên cẩn thận và dè dặt cho lắm mới được, vì võ công của vị Cốc chủ này cao siêu đến khó thể lường được.

Nếu đem những lời căn dặn của cụ già và xem tình hình trước mắt thì có lẽ Cốc chủ đang im lặng chờ đợi cho con vật vào bẫy cũng nên.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Văn Đồng cứ đứng yên chờ đợi nhưng không thấy có gì động tĩnh cả, cũng không thấy một bóng người nào. Đang lúc phân vân nghĩ ngợi, bỗng theo tiếng gió vọng lại một âm thanh thánh thót, du dương. âm thanh ấy thật là quái lạ. Tiếng vang nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện, nghe lọt vào tai khiến cho người ta khó phân biệt được là tiếng đàn hay

tiếng sáo?

Văn Đồng suy tính giây lâu, sau cùng cất bước tiến lên, đi qua một cây cầu đá trắng, đến trước đại môn của Uyển cung. Lúc chân chàng vừa đặt lên tầng cấp đầu tiên, thì hai cánh cửa lớn cũng tự động từ từ mở ra. Chàng giật mình kinh hãi vội vàng trượt người sang bên ba thước để tránh tầm thẳng của bên trong, tay trái đưa lên bộ ngực, tay phải chắn bị chống đỡ nếu kẻ địch bất hình linh đánh ra, đôi mắt cứ đăm đăm nhìn thẳng vào bên trong.

Những sợ sệt cùng đề phòng của Văn Đồng vừa rồi chỉ hoài công thôi, vì bên trong cung vẫn im lặng như tờ, không có chút gì khả nghi cả. Ngay cả âm thanh quái dị vừa rồi cũng chẳng còn nghe thấy. Chàng nhú mày tỏ ra khó chịu, hai chân bắt đầu vận lực, hữ chưởng vẫn sẵn sàng đề phong, tung mình nhảy vào trong cung. Khi người chàng đã lọt vào trong, bỗng người thấy một mùi hương thơm ngào ngạt thoảng bay qua mũi.

Sự cấu tạo bên trong của toà Uyển Cung thật là vĩ đại, những phiến đá trắng to được dùng xây cất, lại còn điêu khắc những hình ảnh tiên thần khiến cho ai vào trong ấy cũng cảm thấy như mình đã thoát tục, tách rời với thế giới trần gian.

Nhưng sự lạnh lẽo tĩnh mịch bây giờ không khiến ho Văn Đồng trở nên hoài nghi sợ sệt, chàng cử tượng tưởng rằng trong cung này đâu đâu cũng đều là cơ quan nguy hiểm cả.

Gió vẫn hiu hiu, mùi thơm vẫn phảng phất vào mũi, Văn Đồng đứng giữa cung điện như cộp xuống vườn ngơ ngác không hiểu phải tiến vào lối nào cho đúng, mắt vẫn quét nhìn chug quanh để tìm một con đường theo ý muốn...

Thời gian trôi qua khá lâu, bỗng âm thanh vắng vắng lúc nãy lại đưa vào tai chàng.

Không thể chần chờ nữa, chàng cố lần bước theo hướng phát ra âm thanh ấy đi tới, càng lúc chàng càng nghe rõ, thì ra là một điệu nhạc vui tươi, khiến cho người nghe có cảm tưởng như tinh thần được phấn chấn ngay.

Chàng xuyên qua hai dãy hành lang đến một ngôi giả sơn đồ sộ thì một cung điện đẹp đẽ lại hiện ra trước mắt.

Trước điện toàn lát bằng đá hoa cương hai bên của lớn lại đặt hai con nai

bằng đông đen to lớn. Giờ đây chàng mới hiểu ra tiếng nhạc vừa rồi tức từ trong cung điện phát ra, nhưng vì cửa đóng kín mít thành thử mới nghe ít rõ đấy thôi.

Văn Đồng nghĩ ngợi giây lâu, đang quyết định tiến lên gõ cửa, thì đột nhiên tiếng nhạc ấy cũng im bật.

Tiếp theo là một tiếng “kẹt” vang lên, hai cánh cửa điện bỗng nhiên mở lớn, từ bên trong một thiếu nữ từ từ đi ra. Thiếu nữ này mặt đẹp, da trắng mịn màng, nhưng có một nỗi lạnh lùng như băng sương.

Nàng từ từ đi đến trước thềm, đưa mắt nhìn vào Văn Đồng, đôi mày liễu khẽ nhú, giọng lạnh lùng nàng hỏi :

- Người có thể vào được Tử Vong cốc này, hẳn phải có người ngoài chỉ điểm, vậy mau nói người ấy là ai?

Văn Đồng cũng nhú mày tỏ vẻ khó chịu, lên tiếng hỏi lại :

- Cô nương đang hỏi ai thế?

Thiếu nữ tròn xoe đôi mắt lạnh lùng đáp :

- Nơi đây chỉ có một mình người, nếu không phải hỏi người còn hỏi ai nữa?

Văn Đồng bỗng nhiên khẽ cười nói :

- Tại hạ không phải là kẻ tội tở của cô nương mà cô nương lại dùng những lời lẽ như tra hỏi phạm nhân, khiến cho tại hạ không thể đáp được.

Thiếu nữ đột nhiên mỉm cười hỏi :

- Người có biết những điều cấm, luật trong cốc này không?

Lạ thay gương mặt lạnh như tiền của nàng thế mà khi mỉm cười lại đẹp như hoa mẫu đơn chớm nở, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải mê say.

Gương mặt thiếu nữ đang tươi như hoa ấy, đột nhiên lại sa sầm lại, lạnh nói :

- Người có phải là kẻ điếc tai chăng?

Văn Đồng đang ngỡ ngàng với sắc đẹp tuyệt phàm của thiếu nữ, bỗng nghe nàng lên tiếng hỏi như người say mới tỉnh, vội vàng ứng tiếng :

- Việc gì thế?

-Thiếu nữ tỏ ra khó hiểu đối với chàng trai đang đứng trước mặt mình, nhưng vẫn lạnh lùng tiếp :

- Mấy trăm năm nay, không hề có một người dám tự tiện vào cốc này để

thám thính, người có biết là nguyên do nào chẳng?

Văn Đồng nghe hỏi cứng miệng không biết trả lời làm sao, thiếu nữ lại nhếch mép mỉm cười tiếp :

- Tại vì điều cấm luật của bốn Cốc, nhận vật cao thủ võ lâm hầu như ai cũng biết cả.

Văn Đồng cười nói :

- Điều cấm của quý cốc sự thực tại hạ không được biết, vậy mong cô nương chỉ điểm cho.

Thiếu nữ lạnh lùng nghiêm nghị :

- Phàm hễ ai dám tự động vào đây để thám thính, tội nặng thì xử tử, tội nhẹ thì phế võ công.

Văn Đồng “à” lên một tiếng như không thể ngờ được luật nghiêm như thế, nhưng rồi chàng cũng nghiêm nghị nói :

- Tại hạ mạo muội xâm nhập vào quý Cốc, thật ra...

Thiếu nữ không đợi cho chàng nói hết, liền lớn tiếng quát.

- Trên thế gian này chưa ai to gan như người, dám khinh thường vào điều cấm luật của bốn cốc, Lục Dung, Phi Yến, hai người ra bắt hộ người này cho ta.

Lời vừa dứt, đã thấy hai bóng người áo đỏ từ trong rừng cây sau lưng Văn Đồng bay ra.

Thân pháp của hai người này mau lẹ khôn tả.

Tay áo khẽ đưa lên, chỉ phong mạnh mẽ điểm ngay vào “Thân Trụ”, “Hương Khúc”, “Tam Tiêu” và “Thần Đường” bốn nơi yếu huyệt của Văn Đồng.

Văn Đồng đưa mắt nhìn ra sau, đã thấy ngay hai kẻ ấy vốn là hai thiếu nữ mặc áo lụa hồng đầu thắt bím không khỏi bật cười, thân hình tránh khỏi ngay chỉ phong của hai nàng, mạnh mẽ bắn tới.

Thấy đường công của mình bị thất thủ, hai nàng nhẹ nhàng nhảy xa đến nơi liên tiếp đánh vào người Văn Đồng.

Văn Đồng vì chuyển này đến là có ý muốn cầu cạnh người, nên không nỡ ra tay đả thương họ giờ lại thấy họ đuổi theo công nã, nên buông tiếng cười lớn, thân hình như hành vân lưu thủy nhảy qua nhảy lại né tránh.

Thiếu nữ đứng bên ngoài thấy thế cười nhạt một tiếng nói :

- Thì ra là kẻ ỷ mình có chút võ công ngạo nghễ xông vào nươì đây mà!

Trong lúc ấy trận đấu đã bắt đầu quyết liệt, hai thiếu nữ hồng y đã nhanh như chớp liên hồi công ra mười mấy chiêu, nhưng thân hình của Văn Đồng cứ bay qua lượn lại nhẹ nhàng như cánh bướm xuyên qua những luồng chưởng ảnh của đối phương.

Chiêu thức của hai thiếu nữ hồng y tuy kỳ diệu tuyệt luân, thân pháp lại mau lẹ không kể, nhưng với Văn Đồng chàng vẫn tỏ ra ung dung, tự tại, không hề tỏ ra sợ sệt hay hoang mang, thành thử đã đấu này giờ mà hai nàng vẫn không thể chạm vào vạt áo của chàng được. Thiếu nữ đứng ngoài đôi mày hơi nhíu lại trầm giọng quát :

- Ngừng tay!

Hai thiếu nữ áo hồng vội vàng thu chưởng tung mình nhảy lùi ra sau mười trượng, sắc mặt đỏ ửng như thẹn thùng. Bỗng bóng người liền xẹt qua, thiếu nữ đứng trên thềm điện đã tung mình nhẹ nhàng bay đến trước mặt Văn Đồng hạ xuống chậm rãi nói :

- Hèn chi người dám cả gan đột nhập vào trong cốc. Võ công quả nhiên chẳng phải tầm thường...

Nói đến đây bỗng nhiên nàng ngừng lại, đôi mắt mở to, gương mặt dịu hiền đã phủ lên một màn sương lạnh, giọng lạnh lùng tiếp :

- Người có thể đứng trong vòng mấy thước mà né tránh được sự hợp kích liên thủ của hai nàng, đủ rõ võ công đã đến mức tuyệt đỉnh, ta hôm nay...

Vừa nói đến đây, Văn Đồng liền chặn lời :

- Cô nương chớ có hiểu lầm, tại hạ không có ý muốn mạo phạm đến cấm luật, thật tình định cầu kiến quý Cốc chủ ấy thôi...

Thiếu nữ không đợi cho Văn Đồng nói dứt, nghiêm ngay nét mặt lạnh lùng :

- Người muốn định gặp gia sư cũng chẳng khó, chỉ cần chịu đựng được mười chiêu mà không bại, ta sẽ chịu thua, đồng thời đưa người đến bái kiến sư gia.

Văn Đồng nghe nói nhíu mày, suy nghĩ nếu không thế này thì dù có nói đến tối đi nữa cũng chưa chắc nàng đã chịu nghe. Vì thế, nên chàng cười nói :



- Cô nương có thể giữ đúng lời hứa ấy chẳng?

Thiếu nữ cười nhạt :

- Chớ nói lời thôi nữa!

Lời chưa dứt, cũng chẳng kịp thấy nàng cử động thế nào mà người đã tiến đến trước mặt Văn Đồng, bàn tay trắng như ngọc khẽ đưa ra, lẹ như một luồng điện chớp, một đạo chỉ phong nhắm vào tâm mi huyết của Văn Đồng bắn tới.

Chiêu thức nhanh nhẹn, nhận huyết đích sát thủ thấy chẳng phải tầm thường.

Văn Đồng sớm đã đề phòng nàng ta rồi, nên vừa thấy tà áo cử động, chàng đã vội vã nhảy lùi ra sau năm thước né tránh. Thiếu nữ đáng huyệt một chiêu đầu, đôi mày khẽ nhíu động, thân hình lạnh lẽo tung một cái đá đến sát tới người Văn Đồng, hai luồng tay áo khẽ múa ra, bên tả phát vào “Thiên Phủ” huyết bên hữu lại nhắm bắn vào “Khí Hải” tử huyết đánh tới.

Văn Đồng lại buông tiếng cười đại, lại một lần nữa trượt chân né tránh. Nhưng thiếu nữ nào dễ chịu thua, hai luồng tay áo vẫn lạnh lẽo phát ra, thân hình vẫn nhẹ nhàng lướt tới, vẫn nhắm vào “Thiên Phủ”, “Khí Hải” nhị huyết.

Thân hình Văn Đồng lại càng nhanh hơn, chàng tung mình né tránh ra sau, chiêu thức của thiếu nữ lại bị đánh vào hư không vô hiệu. Thiếu nữ hai lần tấn công vẫn không chạm được vào áo của Văn Đồng, trong lòng có hơi kinh sợ song tánh vốn tự kiêu, đôi mày dãn ngược cười nhạt một tiếng nói :

- Quả nhiên lợi hại!

Lời dứt thì người cũng đã đến nơi, trong chớp nhoáng nàng đã đánh ra sáu chiêu liên tiếp, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào các yếu huyết của đối phương.

Chân Văn Đồng vẫn đạp nhanh, thân hình vẫn lách tránh mau lẹ tựa hành vân lưu thủy, tránh luôn những đường công của đối phương.

Thiếu nữ bỗng khẽ cười một tiếng. Chân liền chuyển hướng, thân hình lập tức hóa thành mấy mươi chiếc bóng, chỉ, chưởng hỗn hợp công vào ngực đối phương. Trong một chiêu mà có thể đánh vào mười mấy đại yếu huyết

của Văn Đồng. Với lối võ công hiểm có này, tuy Văn Đồng là tay cao thủ tuyệt đỉnh đi nữa cũng phải kinh hồn không ít. Không dám khinh thường nữa, chàng lập tức sử dụng “Truy Quang Trục Điện” khinh công, tránh khỏi đường công hiểm hóc này, dù vậy trán chàng đã ướt đầm mồ hôi.

Chín chiêu đã vô hiệu, lời cam kết trong vòng mười chiêu chỉ còn chiêu cuối cùng này là định đoạt hơn thua, nếu thua chiêu cuối cùng mà thiếu nữ vẫn bất lực thì điều luật cấm mấy trăm năm nay đã ban ra sẽ bị Văn Đồng là người đầu tiên phá vỡ.

Vì thế nên khi chiêu vừa rồi vẫn vô hiệu quả, thiếu nữ liền nhảy lùi ra sau năm bước, mặt lộ vẻ trịnh trọng, đôi mắt đăm đăm nhìn đối phương như dò xét, như tìm kiếm một phương pháp làm thế nào để cho chiêu cuối cùng khỏi thất bại.

Văn Đồng trông thấy thái độ của đối phương như thế đã đoán ngay chiêu sắp tới sẽ lợi hại vô cùng, nên chẳng dám khinh thường, mắt luôn chú ý vào đối phương, đề phòng cẩn mật.

Chiêu cuối cùng quả thật quan trọng đối với hai bên nên họ cứ đứng yên giây lâu không hề nhúc nhích, bầu không khí nặng nề ngột ngạt bao trùm lấy họ.

Thời gian một phút một trôi qua...

Hai thiếu nữ áo hồng đứng bên ngoài mặt cũng tỏ ra kinh ngạc. Vì lâu nay họ cứ tưởng rằng vị tiểu thư của họ là thiên hạ vô song. Nào ngờ thiếu niên áo lam này võ công lại cao không thể đo lường được. Còn hơn tiểu thư của họ nữa là khác.

Bầu không khí đang lúc nặng nề ấy, bỗng nhiên từ bên trong cung điện. Một âm thanh êm dịu khẽ phảng phất vọng ra, phá tan ngay sự trịnh trọng nặng nề ấy.

Thiếu nữ vừa nghe được, mặt liền lộ sắc mừng, đôi nhãn quang liền rời khỏi người Văn Đồng, quay đầu nhìn về hướng cung điện.

Văn Đồng cũng không khỏi động tách hiếu kỳ, vội vã đưa mắt nhìn theo, thì không biết tự lúc nào, trên thềm cung điện đã xuất hiện một thiếu nữ tuyệt đẹp, độ tuổi hai mươi, mình mặc áo trắng. Cô gái kia vừa thấy Bạch y thiếu nữ đã xuất hiện vội vàng reo mừng gọi :

- Nhị sư tử... thì ra là chị.

- Bạch Y thiếu nữ khẽ nhếch miệng cười, nụ cười tươi như hoa đào chớm nở đoạn nàng dịu dàng hỏi :

- Tiểu sư muội, người ấy là ai thế?

Lời nói vừa trong trẻo, ánh mắt vừa dịu hiền hình như xem Văn Đồng là bạn chứ không phải là kẻ thù vậy. Văn Đồng vừa trông thấy ánh mắt long lanh ấy, như đá nam châm thu hút lấy con tim, một cảm giác kỳ lạ chưa từng có, bỗng nhiên hiện lên trong lòng chàng...

Thiếu nữ đứng trước mặt Văn Đồng tươi cười đáp :

- Hửn... là kẻ đã ỷ lại võ công, ngông cuồng, kiêu ngạo...

Tưởng rằng thiếu nữ Bạch Y nghe qua sẽ tỏ ra tức giận, nhưng trái lại, nàng vẫn vui vẻ mỉm cười, tà áo khẽ tung bay, thân hình nhẹ nhàng như tiên nga từ từ hạ trên không hạ xuống đến trước mặt Văn Đồng, đôi mắt mê hồn nhìn vào mặt chàng tươi cười nói :

- Các hạ có thể né tránh được chín chiêu công kích của tiểu sư muội, đủ thấy võ công cũng khá đấy. Nhưng các hạ chớ lầm tưởng mà định sai giá trị võ công của bốn môn, nếu không tiểu sư muội thiếu kinh nghiệm đối địch, thì các hạ chưa chắc đã ứng phó một cách dễ dàng vậy.

Nói đến đây nàng bỗng ngưng lại, gót ngọc tiến lên hai bước, đôi bàn tay nõn nà khẽ đưa lên vuốt lại mái tóc rồi cười tiếp :

- Tiểu sư muội đã có ước hẹn với các hạ trong vòng mười chiêu, vậy chiêu cuối cùng thiếp xin thay thế, chỉ cần các hạ tránh khỏi chiêu này, thì dù cho các hạ có muốn yêu cầu việc gì thiếp cũng ưng thuận cả.

Lời vừa dứt thì người nàng cũng đã lẹ làng tiến lên, tay mặt đưa đến ngang ngực, tay trái liền sử dụng môn “Phật Thủ Đạo Đàn” phát ngang vào người đối phương.

Văn Đồng khẽ cười một tiếng, chân khẽ nhún nhường theo thế chưởng của Bạch Y thiếu nữ đánh ra nhẹ nhàng bay bổng lên không.

Bạch Y thiếu nữ thấy thế vẫn mỉm cười, lẹ làng tiến lên một bước thừa lúc Văn Đồng chưa chấm dứt, tay mặt này giờ chờ sẵn ngang ngực, đã mạnh mẽ nhắm vào thân hình chàng lơ lửng trên không đánh ra.

Sự phối hợp của một chiêu hai thức thật là đẹp mắt, thời gian vù đúng, thủ

pháp mau lẹ khiến cho Văn Đồng thất kinh hồn vía, lúc ấy chưởng phong đã đến sát bên người, muốn tránh né cũng không còn kịp nữa, đành phải linh không phá chưởng, mượn lực dội người ra ngoài xa.

Nhưng bởi vì chàng dùng lực phát chưởng giữa linh không, nên khi thân hình vừa chạm đất, không tránh khỏi sự lảo đảo mất thăng bằng.

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**  
**Hồi 50**

Thiếu phụ áo vàng

Thiếu nữ bạch y nhìn vào gương mặt đỏ gay then thùng của Văn Đồng đoạn cười nói :

- Chớ nên ngạc nhiên, thiếp vẫn đưa tướng công đến yết kiến gia sư.

Thiếu nữ đứng bên nghe nói ngơ ngác buộc miệng gọi :

- Sư tỷ chị...

Nàng nói đến đây, Bạch Y thiếu nữ liền chặn lại tiếp :

- Ân sư sớm đã biết bên ngoài có khách đến nên đặc biệt sai chị ra nghinh đón đây.

Đoạn nàng quay sang Văn Đồng cung tay lễ phép nói :

- Vừa rồi quá dắc tội, mong Vũ Văn thiếu hiệp lượng thứ cho.

Văn Đồng nghe nói tỏ vẻ kinh ngạc, cũng vội vàng cung tay trả lễ nói :

- Tại hạ mạo muội xâm nhập vào đây, lĩnh sư không những không bắt tội mà còn cho diện kiến, cô nương nếu khách sáo như thế, khiến cho tại hạ hổ thẹn không biết nói sao.

Tuy chàng cảm thấy kỳ lạ, là không hiểu tại sao đối phương lại biết được tên họ của mình, nhưng đứng vào lễ độ nên chàng không tiện hỏi ra đành tạm thời dằn trong đáy lòng. Ngờ đâu thiếu nữ lại thông minh tuyệt vời, vừa nghe thấy cử chỉ của Văn Đồng đã đoán ra ngay chàng đang nghĩ gì, liền cười nói :

- Gia sư tiếp được thư của người bạn Vô Danh lão tiền bối nên mới biết là thiếu hiệp đã đến đây, đặc biệt sai tiểu muội ra nghinh đón khách quý.

Việc đã rõ ràng rồi, trong lòng Văn Đồng vừa kinh vừa mừng nên tươi cười nói :

- Thế thì phiền cô nương đưa đường cho tại hạ được vào yết kiến lĩnh sư vậy.

Thiếu nữ Bạch Y kề tai sang nói nhỏ với sư muội những gì không hiểu, chỉ thấy vị sư muội đột nhiên cười lên một tiếng, đoạn quay người dắt hai thiếu

nữ ra đi. Văn Đồng theo sau Bạch Y thiếu nữ bước lên tầng cấp. Khi vừa đến đại môn, bỗng thấy bên trong có một thiếu nữ mặc áo hồng bước ra cúi đầu chào nói :

- Cốc chủ sai tiểu tì truyền lệnh, bảo nhị vị tiểu thơ đưa Vũ Văn công tử đến lầu Đoạn Hà.

Văn Đồng thầm nghĩ :

“Danh từ thật là kỳ dị, lầu lại đặt tên là lầu Đoạn Hà, có lẽ lầu ấy cao lắm là phải”.

Bạch Y thiếu nữ cười vui vẻ nói :

- Vũ Văn huynh sanh trưởng nơi miền Giang Nam, nước trong núi đẹp, không hiểu đối với phong cảnh nơi đây có cảm tưởng gì chăng?

Văn Đồng cười nói :

- Cảnh vật nơi đây thật là thần tiên, núi cao nước biếc, cây cỏ xanh tươi, chẳng khác nào như cảnh bồng lai vậy, tại hạ đã mê say rồi đấy.

Thiếu nữ Bạch Y lại cười nói :

- Phong cảnh nơi Cốc này tuy có đẹp song làm sao bì được non nước miền Giang Nam. Tiểu muội lâu nay hằng mong ước đến đây xem chơi cho thoải lòng, tiếc vì lệnh của ân sư quá nghiêm nên mãi đến nay vẫn chưa được toại nguyện.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, đến trước một ngôi giả sơn, Bạch Y thiếu nữ bỗng dừng bước lại nói :

- Đi vào phía bên kia giả sơn tức đã đến lầu Đoạn Hà, vì lầu ấy là nơi tịnh tu của gia sư nếu ai không có lệnh triệu, tuyệt nhiên không thể vào được. Xin công tử cứ tự tiện đi vào, tha thứ cho tiểu muội không thể đưa theo nữa.

Nói dứt, nàng tươi cười cúi đầu, rồi quay người đi trở về đường cũ.

Văn Đồng đứng nhìn hình dáng mỹ miều của thiếu nữ Bạch Y từ từ xa dần, đến khi mất dạng chàng mới quay đầu trở lại theo con đường nàng vừa chỉ đi tới. Sau ngôi giả sơn, giữa một vườn hoa đẹp đẽ, đứng sừng sững một chiếc tháp năm tầng cao ngêu ngêu, tiếng âm nhạc phát ra. Văn Đồng dừng bước đứng ngược mặt nhìn lên, giây lâu chàng mới cất bước tiến lên tầng cấp. Trừ tiếng nhạc du dương ấy ra, tứ bề im lặng như tờ, khi chàng

bước chân vào đến bên trong thì tiếng nhạc cũng đột nhiên im bật. Chàng đưa mắt nhìn bốn phía vách một hồi rồi lại cất bước tiếp tục tiến lên. Văn Đồng suy tính giây lâu sau cùng cất bước tiến lên, đi qua một cây cây đá trắng, đến trước đại môn của Cung Uyển.

Lúc chân mặt chàng vừa đặt lên tầng cấp đầu tiên, thì hai cánh cửa lớn cũng từ từ mở ra.

Chàng giật mình kinh hãi vội vàng trượt người sang bên ba bước để tránh tầm thẳng của bên trong, tay trái đưa lên hộ ngực, tay phải chuẩn bị chống đỡ nếu kẻ địch bất thành linh đánh ra, đôi mắt cứ dăm dăm nhìn thẳng vào bên trong. Những sợ sệt cùng đề phòng của Văn Đồng vừa rồi chỉ hoài công thôi, vì trong cung vẫn im lặng như tờ, không có chút gì khả nghi cả, ngay cả âm thanh quái dị vừa rồi cũng chẳng còn nghe thấy. Khi chàng sắp lên đến tầng lầu thứ tư, thì đột nhiên có giọng nói trong trẻo từ trên đỉnh lầu vọng xuống :

- Có phải Đồng nhi chăng?

Văn Đồng nghe nói ngạc nhiên, dừng bước lại thầm nghĩ :

“Người này là ai? Sao lại gọi ta là Đồng nhi”.

Tiếng nói trong trẻo ấy lại phát ra :

- Sao không tiếp tục lên mau đi.

Văn Đồng nghe thế, vội vã chỉnh tề y phục, rồi cất bước tiến luôn lên đỉnh lầu.

Khách thỉnh trên đỉnh lầu, trừ nơi chính giữa đặt một cái lư hương đồng to lớn được chạm trổ ra, tuyệt nhiên không còn một vật gì nữa, sau chiếc lư ấy. Một thiếu phụ áo vàng đang ngồi chễm chệ lặng thinh. Khi Văn Đồng vừa trông thấy diện mạo của thiếu phụ áo vàng, lòng chàng bỗng xúc động, đôi mắt của chàng vì diện mạo của thiếu phụ áo vàng, giống người mẹ của chàng như đúc.

Chàng đang định lên tiếng kêu gọi, nhưng bỗng chàng lại phát giác ra chính giữa nơi hai chân mày của thiếu phụ áo vàng có mọc một hạt nút ruồi đỏ. Vì thế nên chàng mới cố gằn lại tiếng thốt im lặng chờ đợi. Văn Đồng càng nhìn càng thấy không thể lầm tưởng được nếu nơi mi tâm của người này không có hạt ruồi son thì có lẽ chàng đã cho ba ta là mẹ thật của chàng rồi.

Giây lâu, để cho sự xúc động trong lòng Văn Đồng được lắng dịu, thiếu phụ áo vàng mới bắt đầu mỉm cười, ôn tồn nói :

- Đồng nhi con có biết tại sao cụ già vô danh lại chỉ cho con đến đây tìm ta chăng?

Giọng nói ôn tồn, thái độ hiền dịu, không một cử chỉ gì mà không giống mẹ ruột của chàng cả. Văn Đồng đứng trước một thiếu phụ hình dáng, ngôn ngữ như in đúc với mẹ chàng, khiến chàng phân vân khó hiểu, không biết đối phương có quan hệ gì với chàng?

Đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng lại nghe tiếng nói của thiếu phụ áo vàng tiếp :

- Có phải con đang chú ý đến dung mạo của ta giống ai chăng?

Văn Đồng không khỏi giật mình, trong lòng xúc động khôn kể, bỗng người chàng run rẩy, đôi mắt đỏ ngầu đáp :

- Diện mạo của lão tiền bối giống mẹ hiền của văn bối như một.

Thiếu phụ áo vàng nhếch môi cười, chậm rãi nói :

- Cũng vì nguyên nhân đó, nên lão già ấy mới khiến cho con đến đây gặp ta.

Văn Đồng lại tỏ ra ngạc nhiên, hình như không hiểu gì cả thẳm nhủ :

“Người này vừa bảo là nguyên nhân ấy, không hiểu ý nghĩa của hai chữ nguyên nhân này là thế nào?”

Thiếu phụ lại nói :

- Vì lão già quái gở ấy biết, nếu có đem tin thật nói rõ ra, con cũng chẳng tin vào, nên lão mới có ý khiến con đến đây tìm ta, và do ta nói rõ những sự thật phũ phàng ấy cho con nghe.

Ngưng giây lâu, để bầu không khí trở lại bình thường, bỗng nhiên bà ta lại lên tiếng hỏi :

- Hà nhi, con biết ta là ai chăng?

Văn Đồng nghe nói, cảm xúc, vội ứng tiếng nói :

- Văn bối cũng đang muốn hỏi lão tiền bối xưng hô bằng cách nào?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Ta là dì của con.

Văn Đồng nghe nói ngơ ngác khôn cùng, cứ há hốc mồm ra giây lâu không



thốt được nên lời. Thiếu phụ áo vàng thở dài một tiếng giải thích :

- Việc này không thể trách con được, khi dì mới lên mười tuổi đã rời khỏi gia đình, hơn nữa, từ ấy đến nay cũng không từng về nhà, sợ ngay cả mẹ con cũng không ngờ lại có một người chị là ta nữa đây.

Thiếu phụ vừa nói, mắt mờ màng nhìn ra ngoài cửa sổ như hồi nhớ lại những chuyện đã qua. Văn Đồng ngồi yên đợi nghe.

Qua một phút. Thiếu phụ áo vàng lại tiếp :

- Mẹ con vời gì tuy chưa từng gặp nhau, nhưng dì biết là hai khuôn mặt giống in như đúc, nàng là một thiếu nữ tính tình nhu mì, nhan sắc xinh đẹp, nên so với nhị sư đệ Vũ Văn Bình thật xứng đôi vừa lứa, lại nữa lúc ấy phụ thân cũng nhìn nhận nhị sư đệ là chàng rể tương lai của giòng họ nhà ta...

Văn Đồng bỗng nhiên lên tiếng cắt đứt câu chuyện của thiếu phụ đang kể hỏi :

- Lão tiền bối, người vừa bảo là sau khi rời khỏi gia đình đến nay chưa từng về nhà, vậy những việc này sao người lại biết rõ thế?

Vì lòng Văn Đồng giờ vẫn còn chút nghi ngờ, thành thử vẫn gọi thiếu phụ áo vàng là lão tiền bối chứ không gọi bằng gì.

Thiếu phụ áo vàng cũng đoán biết thế nào Văn Đồng cũng hỏi thế, nên nên mỉm cười đáp :

- Hài nhi, những việc ấy đều do ngoại thúc tổ (ông chú) của con nói lại cho gì biết.

Văn Đồng như đoán ra điều gì, vội nói :

- Chẳng lẽ Vô danh lão nhân lại là ngoại thúc tổ sao?

Thiếu phụ khẽ gật đầu :

- Hài nhi, con cũng khá thông minh đấy.

Văn Đồng thở phào một tiếng thầm nghĩ :

“Hèn chi Vô danh Lão nhân đối với thân thế của ta lại biết rõ đến thế”

Thiếu phụ áo vàng lại thở dài nói tiếp :

- Không ngờ đại sư đệ Triệu Chấn Cương trong lòng bất chính, y biết nếu một khi mẹ con gả cho cha con rồi thì ngôi Chương môn của Thiết Cốc môn thế nào cũng không được vào tay y, nên lập tức bày mưu lập kế...

Văn Đồng nghe đến đây, trong lòng đau như dao cắt, nước mắt cứ cuồn

cuộn trào ra. Thiếu phụ áo vàng đưa mắt nhìn Văn Đồng giây lát lại bảo tiếp :

- Lúc ấy nhị sư đệ cùng mẹ cháu tuy yêu thương nhau lắm, nhưng vì lễ nghi thành thử vẫn dè dặt, một hôm hai người phụng mệnh sư phụ đi Đông Hải lo làm một việc, nửa đường bị bọn cao thủ của hắc đạo vây công. Nếu luận về võ công thì bọn ấy không phải là địch thủ của cha mẹ cháu, ác vì trong ấy có một thiếu phụ tên gọi “La Thủ Thiên Tử”, đột nhiên sử dụng “Mê Hồn Loạn Tính Hương” khiến cho hai người phải mê loạn, thật ra những hành động này đều do Triệu Chấn Cương bày ra cả.

Văn Đồng tuy đã biết cha mình bị Triệu Chấn Cương sát hại, nhưng đây mới là lần đầu tiên mà chàng đã biết được tường tận mọi việc.

Thiếu phụ áo vàng tiếp tục nói :

- Khi cha con tỉnh lại rồi, mới hay biết là đã cùng mẹ con chung đụng thể xác. Cha con đâu biết sự việc là do Triệu Chấn Cương bày ra mưu kế. Lúc ấy cha con chỉ tự trách mình, giận ghét lấy mình, và cảm thấy không phải với mẹ con, càng hồ thẹn đối với sư môn nữa, nhưng sự việc đã xảy ra rồi, trừ một việc chết để chuộc tội mà thôi... Chết! Cái ý niệm ấy đã in chặt trong lòng cha con vì không còn phương pháp nào khác hơn cả, nhưng trong lúc cha con sắp nhảy xuống sông để tự vẫn thì Triệu Chấn Cương lại đột nhiên xuất hiện, sử dụng “Thất Âm Tuyệt Huyết” thủ pháp để bức cha con phải làm theo ý của hắn sai khiến là phải tự tay chếp bức tuyệt mệnh thư do hắn thảo ra, xong rồi lại dùng độc thủ đánh cha con rớt từ trên núi cao xuống lòng biển cả.

Nghe đến đây, Văn Đồng hình như phần uất đến tột độ, không thể dẫn được nữa, toàn thân run rẩy. Thiếu phụ lại tiếp :

- Đồng nhi, cha con vẫn chưa chết. Người tuy bị đánh rơi xuống sông, nhưng may nhờ một vị cao tăng cứu khỏi và hiện giờ cha con đã qui y vào cửa Phật xả tóc làm tăng nhân.

Nghe được tin này Văn Đồng như kẻ chết trôi quơ được miếng ván, vui mừng khôn

kể, miệng chàng lắp bắp gọi :

- Cha! Hiện giờ người ở đâu?

Nhưng chàng chưa dám tỏ ra sự vui mừng ấy vì mẹ chàng hiện giờ mất, còn chưa biết...

Thiếu phụ áo vàng như đoán được ý nghĩ của chàng nên mỉm cười nói :

- Đồng nhi, dì sẽ cho con biết một việc nữa

Văn Đồng như linh tính thúc đẩy, chàng buột miệng nói :

- Có phải liên quan đến tin tức của mẹ cháu không?

Thiếu phụ vẫn mỉm cười :

- Phải, mẹ cháu hiện giờ đã quy y vào môn hạ của Nam Hải Vô Ưu thần ni.

Hôm nay, đối với Văn Đồng có thể nói là ngày đáng kỷ niệm nhất vì trong một ngày mà chàng đã biết được hai tin vui, bây giờ đây lòng chàng không còn kiềm chế được nữa, sự vui mừng đã lộ ra mặt. Nhưng, chàng vẫn tưởng mình đang nằm mộng, muốn chứng minh sự thật, chàng không ngần ngại lấy răng cắn vào môi, nhưng chàng thấy đau điếng, như vậy, không phải là mộng rồi, chàng xúc động cất tiếng hỏi :

- Dì... dì không phỉnh gạt Đồng nhi chứ?

Thiếu phụ áo vàng nhìn chàng thương hại nói :

- Hải nhi, tại sao dì lại gạt con làm gì?

Câu nói này như một ngọn gió mát thoáng qua, đánh tan cả sự gút mắc trong lòng Văn Đồng.

Thời gian dần dần trôi qua. Trong thâm cốc nơi miền rừng núi cũng bắt đầu mờ dần trong bóng tối. Văn Đồng được người hầu đưa đi ăn cơm. Sau bữa cơm, di cháu hai người lại ngồi đối diện nhau trên đỉnh lầu Đoạn Hà. Im lặng giây lâu, thiếu phụ áo vàng mỉm cười hỏi :

- Đồng nhi, Chu Tước Hoàn được nhân vật võ lâm cho là một trong tứ bảo. Và điều quý của nó là gì cháu có biết chăng?

Văn Đồng kinh ngạc đưa mắt nhìn bà ta đáp :

- Vì trong ấy có ghi môn Chí Cao Chí Thượng của Võ lâm tuyệt học.

Thiếu phụ áo vàng mỉm cười nói :

- Tuy võ công trong Chu Tước Hoàn uy lực tuyệt luân song chưa thể xưng là một môn võ học chí cao chí thượng.

Bà ngừng lại nơi đây, đưa tay áo lấy ra một chiếc túi vải màu vàng, mở lớp vải ấy ra bên trong là một cuốn sách màu vàng nhợt độ mấy trang mỏng, bà

trao cuốn sách ấy vào tay Văn Đồng mỉm cười nói :

- Cháu cứ xem cuốn bí kíp dùng tay chép này trước đã, rồi gì sẽ cho cháu biết tại sao võ học trong Chu Tước Hoàn không thể gọi là chí cao chí thượng.

Văn Đồng với tính hiếu kỳ, tiếp lấy tập sách ấy giở ra xem, thấy tổng cộng có bảy trang - từ trang một đến trang sáu chép toàn những cách thức chỉ dạy luyện tập võ học.

Còn trang cuối chỉ họa hình ba ông hòa thượng đứng chấp tay vậy thôi.

Văn Đồng xem hết thấy bảy trang ấy, liền từ từ gấp lại lắc đầu nói :

- Đồng nhi xem không hiểu gì cả.

Thiếu phụ áo vàng mỉm cười :

- Cuốn sách nhỏ này đã chép hết các môn tuyệt kỹ của võ lâm tứ bảo vào trong ấy.

Trang cuối cùng họa ba hình người đang đứng, không phải là võ học trong tứ bảo mà là tiêu biểu cho sự tinh hoa trong bí kíp này vậy, uy lực nó rất lớn không thể nào tưởng tượng được.

Văn Đồng thất kinh lên tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ là trong ba hình tượng tượng này sao?

Thiếu phụ áo vàng gật đầu.

- Đúng thế. Cuốn sách nhỏ này do bốn Cốc chủ đời thứ nhất thân dùng tay chép vào bí kíp ấy. Người không những học thức uyên bác, ngộ tính cao siêu, mấy trăm năm nay có thể nói chưa có một người nào là ngang hàng cả.

Ngưng lại giây lát, đưa mắt nhìn về phía Văn Đồng rồi chậm rãi tiếp :

- Khi ấy võ lâm tứ bảo vô tình gồm vào trong tay bà ta cả nhưng bà ta không lấy nó làm vật riêng tư, thành thử đem bốn vật quý nhất của võ lâm này phân phát cho bốn người trong võ lâm có tiếng là đạo đức cao trọng vọng nhất để cất giữ. Song bà ta cũng có phần lo xa, sau này bọn tà ma hưng thịnh, học được võ công tuyệt kỳ của tứ bảo rồi đem ra nhiều hại giang hồ. Vì thế bà ta đã mất bao công phu ghi chép lại các môn võ công của tứ bảo vào sách này cả, ngoài ra còn bỏ mười mấy năm công phu mới sáng chế được ba chiêu tuyệt kỹ dùng để diệt đạo trừ ma, ba chiêu ấy có thể

nói rằng chế ngự lại những môn học trong tứ bảo ấy. Trong di mạng của bà ta, quy định ba chiêu này truyền lại cho kẻ thừa kế bốn Cốc chủ với những kẻ sắp kế tiếp, không hạn định người ấy phải là đệ tử của bốn môn mà chỉ lấy tính, đức, thiên tư minh mẫn làm tiêu chuẩn.

Bà nói một hơi đến đây, bỗng đưa tay ra chỉ chiếc lư hương để giữa nhà tiếp :

- Yếu khuyết tâm pháp trong ba thức vi đạo trừ ma ấy được khắc vào nhụy bảy đóa hoa nở trên chiếc lư hương đồng, hôm nay gởi với thân phận Chưởng môn nhân đời thứ mười truyền lại cho cháu ba thức tuyệt học ấy để sau này thay dì ra giảng hồ vệ đạo trừ ma.

Văn Đồng nghe nói hoảng hốt đứng phắt dậy. Hai tay cầm lấy cuốn võ học bí kíp, cung kính dâng lên trước mặt thiếu phụ

- Thừa dì, việc này không thể được!

Thiếu phụ áo vàng nghiêm nghị :

- Chu Tước Hoàn từ ấy đến nay, đã thay đổi qua mấy lượt chủ, khó thể bảo đảm được không có người đã học nó để làm hại võ lâm, riêng dì thì mấy mươi năm nay không hề ra khỏi cốc, môn hạ đệ tử trong này cũng không tìm ra một người nào xứng đáng để đảm trách ba thức ấy. Đồng nhi! Dì biết cháu không có ý muốn giữ ngôi vị Cốc chủ này, nhưng trách nhiệm vệ đạo trừ ma. Chẳng lẽ cháu cũng chối từ luôn sao.

Văn Đồng nghe nói cúi đầu suy nghĩ giât lát, đoạn đáp :

- Thừa dì không phải Đồng nhi cố ý chối từ, nhưng dì nghĩ lại xem, quý cốc đệ nhất Cốc chủ đã có di mạng phàm hễ người được học qua ba chiêu thức này, trừ việc cứu khốn phò nguy ra còn phải thừa kế ngôi vị Cốc chủ nữa, vì thế nên Đồng nhi khó thể tuân mạng được, có lẽ cũng không trách cháu chứ?

Thiếu phụ áo vàng mỉm cười rồi lại nghiêm nghị nói :

- Khi một việc gì trong lúc thừa hành mà gặp phải khó khăn thì quyết không thể giữ y quy luật được. Cần phải tùy cơ ứng biến, dù cho có phải trái với qui luật chút đỉnh cũng chẳng sao. Hôm nay, tình hình như thế đấy, để vệ đạo trừ ma, vẫn cứu võ lâm sắp bị lâm nguy, dù cho có trái với di mệnh của tổ sư đôi chút tưởng người cũng không hề trách cứ vậy.

Văn Đồng nghe nói thế, cứ đứng sững một nơi không hề lên tiếng.

Thiếu phụ áo vàng đưa tay cầm bí kíp ra có ý bảo chàng phải tiếp nhận cuốn võ học tuyệt hảo này, đoạn lên tiếng nói :

- Với thiên tư minh mẫn của con, trong vòng mấy hôm có thể luyện được rồi. Đồng nhi chớ nên câu nệ nữa, ngồi về nơi cũ đi!

Văn Đồng không biết nói sao, chỉ đành y theo lời trở về nơi cũ ngồi xuống.

Thiếu phụ đưa tay chỉ về phía chiếc lư đồng nói :

- Trong bảy đóa hoa nở nơi lư đồng ấy tức là yếu khuyết tâm pháp của ba chiêu võ công, trước hết con có thể đến xem qua một lượt cho biết.

Văn Đồng đến gần lần lượt xem qua, thấy giữa các đóa hoa ấy, thay vì nhụy khắc đầy lấy những chữ li ti, đóa hoa thứ nhất viết rằng :

“Ta đã khổ công ba mươi năm nghiên cứu ra ba thức, tên gọi “Phá Vân công”. Phá Vân công tuy chỉ có ba thức nhưng đã đạt đến mức vô cực. Tịnh có thể chế ngự vạn vật, ngăn cản lôi đình, động có thể khiến cho trời long đất lở, núi đổ nước tuôn kẻ học được ba thức này, mong giữ lòng trung hậu dùng nó để vệ đạo trừ ma, tạo phước cho võ lâm giang hồ”.

Kỳ dư sáu đóa kia, có đóa chỉ năm sáu chữ, có đóa lại đến mấy mươi chữ.

Nếu đem ghép lại thì như một bài dịch kinh Phạn ngữ.

Được biết ý nghĩa trong bài này thì Phá Vân công tam thức, dùng tịnh để thủ, dùng động để công, nếu động tịnh hỗn hợp thì công thủ đều có. Văn Đồng xem qua một lượt, chàng nhắm mắt suy nghĩ giây lâu mới từ từ mở mắt ra.

Thiếu phụ áo vàng lên tiếng nói :

- Phá Vân công này tuy chỉ có tam thức nhưng bao gồm cả sự huyền diệu của trời đất, trong khi đấu với địch gặp phải địch mạnh ta lại mạnh hơn thành thử sau khi luyện được ba thức này rồi có thể nói rằng là thiên hạ vô địch.

Văn Đồng nói :

- Thưa dì, tuyệt học kỳ ảo như thế ấy vậy mà chỉ có thời gian luyện tập trong ba ngày đêm, Đồng nhi sợ khiến cho dì phải thất vọng vì cháu chẳng?

Thiếu phụ mỉm cười :

- Đồng nhi! Với thiên tư minh mẫn của cháu, ngộ tính hơn người, trong ba

ngày đêm luyện thành cũng chẳng khó. Nếu thời gian sau này càng thêm lâu thì ba thức ấy lại càng tinh thâm quảng bác.

Văn Đồng vội nói :

- Thừa dì, có phải dì nói đùa với cháu chăng?

Thiếu phụ áo vàng nghiêm nghị :

- Đồng một môn võ công, mà mỗi người lại hiểu biết một trình độ khác nhau, đó cũng do nơi thiên tư cùng ngộ tính mà định đoạt, riêng cháu, theo dì thấy là một kỳ tài luyện võ hiếm có trong đời này. Nếu càng về sau, không biết chừng Phá Vân công của bốn môn nhờ cháu mà đưa đến một bước nữa, khiến Phá Vân Tam thức chiếm cứ ngôi vị chí bảo vô thượng của võ lâm sau này.

Những lời nói ấy khiến cho Văn Đồng càng lo lắng thêm, một trách nhiệm nặng nề đột nhiên lại chất lên người chàng.

Trong thời gian ba ngày đêm trên đỉnh lầu Đoạn Hà, trừ giờ ăn cơm cùng nghỉ ngơi giây lát ra, Văn Đồng đã tập trung ý chí để học cho thuộc yếu khuyệt tam pháp của Phá Vân tam thức.

Ngày thứ nhất trên gác lầu im lặng như tờ, hai người ngồi yên như lão tăng nhập định, còn dưới gác lầu nơi của lớn do chị em bạch y thiếu nữ thay phiên nhau canh gác. Ngày thứ hai trên đỉnh lầu đã có tiếng người đàm luận, Và ngày thứ ba trên lầu trở nên im lặng cực kỳ.

Ba ngày đêm khó khăn ấy rồi cũng trôi qua một cách êm đẹp, bỗng nghe trên lầu có tiếng cười vui vẻ vang ra. Còn dưới lầu mặt mày ai nấy cũng tỏ vẻ vui mừng khôn kể.

Vì nếu trong ba ngày đêm này rủi có cường địch xâm nhập thì tính mạng Cốc chủ và Văn Đồng khó có thể bảo toàn được. Bởi thế nên thời gian nguy hiểm đã trôi qua, ai nấy đều thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Đến ngày thứ tư, Văn Đồng quỳ trước mặt thiếu phụ huỳnh y nghe những lời căn dặn rồi chàng kính cẩn lạy tạ từ giả ra đi.

Huỳnh y thiếu phụ đứng nhìn hình bóng của chàng trai áo lam từ từ mất dạng mà lòng không khỏi buồn man mác.

Gió thổi vù vù, tuyết rơi dày mặt đất, núi rừng đều bao phủ lấy một màu trắng.

Trên con đường mòn giáp ranh giới hai tỉnh Thanh, Tạng tuy thời tiết xấu như thế này, vậy mà các nhân vật võ lâm Trung Nguyên đã dầm mưa dãi gió, đi trong cơn tuyết đổ hướng về miền hoang vu đi tới.

Mục đích của họ hình như là phải đến cho được nơi Lan Nha Cung trên đỉnh Côn Luân.



**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 51**

Ngày hội Côn Luân

Hôm ấy, nơi Lan Như Cung trên đỉnh Côn Luân, đại môn được mở rộng trông ra náo nhiệt khác thường.

Hai chiếc bàn tiệc được đặt giữa nơi đại sảnh. Một bàn đã ngồi đủ sáu người còn bàn kia cũng có mặt sáu người nhưng còn chiếc ghế để trống chưa thấy kẻ đến. Mọi người cứ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa như đang trông đợi.

Người ta để ý thấy các vị cao thủ Chương môn của các chính phái Trung Nguyên thấy đều có mặt hôm nay. Bàn sáu người đã ngồi đủ là Nga Mi chương giáo Huyền Hạc chân nhân, Phổ Điền Thiếu Lâm cao tăng Tính Huệ Đại sư, Điểm Thương đệ nhất cao thủ Tôn Cao, Thái Cực Danh Tu Kính Hồ, Côn Luân nhị lão Thiết Kiếm lão nhân Triệu Đàm cùng Triệu Cổ Nguyệt.

Bàn phía bên kia là Nga Mi song tử hai vị trong Võ lâm Tam lão Như Thánh Di Trung cùng Khất Tiên Quán Hằng với lại Côn Luân song tiên. Mười hai vị cao thủ đương thời tuy trên mặt cười nói vui vẻ nhưng trong lòng ai nấy đều lo âu hồi hộp không hiểu lát nữa sự việc diễn biến lành dữ thế nào.

Trong lúc ấy bỗng bên ngoài có bốn vị môn hạ đệ tử của Côn Luân dẫn một cụ già thân hình vạm vỡ, mặt đỏ áo xám từ từ đi vào.

Mọi người vừa trông thấy kẻ ấy thấy đều rần đứng dậy, kẻ đến vừa vào đến trong điện, đã chấp tay xá mười hai vị cao thủ lên tiếng nói :

- Quý vị vẫn mạnh khỏe?

Khất Tiên Quán Hàn, một trong tam lão thấy kẻ vừa đến liền cười nói :

- Chu Cát lão nhi, quý Chương môn Vũ Văn thiếu hiệp sao chưa thấy đến?

Thì ra người ấy chính là Võ lâm Tam lão Thiên Thủ Thần Long Chu Cát Phác. Vừa nghe nói tỏ sừng sốt giãy lát mới trả lời :

- Bỉ Chương môn nhân quyết không thể nào thất hẹn đâu, hiện giờ chẳng

qua mới đến giờ Ngọ vậy mà.

Như Thánh Di Trung đứng bên tiếp lời hỏi :

- Chu Cát lão nhi. Một năm mấy không gặp mặt, bạn đã gởi thân vào môn hạ của Thiết Cốc môn, việc này lão cùng lão ăn mày cảm thấy có điều quái lạ, có thể rõ nguyên nhân cho biết chăng?

Chu Cát Phác chưa kịp lên tiếng đáp. Nam Cực lão nhân đã xen lời :

- Chu Cát huynh từ xa đến đây, vậy mời vào ngồi trước đã.

Chu Cát Phác mỉm cười cảm tạ, không khách sáo gì nữa, liền đến bên Như Thánh Di Trung ngồi xuống. Đợi cho mọi người đều lại xong xuôi Chu Cát Phác mới nói với Di Trung :

- Việc riêng của ba anh em chúng ta, đợi lát nữa xong việc rồi sẽ nói nhiều.

Đoạn ông quay sang mọi người nghiêm nghị nói :

- Khi bản Chưởng môn nhân đã đến đây rồi, lão hủ có lời căn dặn quý vị nên nhớ một việc. Nếu có điều gì quan hệ đến Triệu Chấn Cương xin chư vị tốt hơn chớ đề cập đến.

Mọi người nghe nói đều tỏ vẻ ngơ ngác. Đôi mắt như khó hiểu nhìn chăm chặp vào ông ta, một phút đồng hồ trôi qua. Nam Cực lão nhân như không nhị được mỉm cười hỏi :

- Chu Cát huynh có thể cho biết nguyên do của việc ấy không?

Chu Cát Phác đưa mắt liếc nhìn mọi người một lượt đoạn chậm rãi đáp :

- Nội tình trong ấy tại hạ cũng chỉ biết có hạn, nhưng tại hạ dám cho các vị biết một điều là bản Chưởng môn nhân cùng Triệu Chấn Cương tuyệt nhiên không có thân thích gì cả, trái lại còn có mối thù giết cha nữa là khác.

Tin này khiến cho mọi người ai nấy cũng tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng sau một giây, mặt họ tỏ ra có sắc vui.

Chu Cát Phác xem thấy như vậy, trong lòng không khỏi phân vân khó hiểu. Tuy việc chết sống của Triệu Chấn Cương Văn Đồng không thềm đếm đếm xia đến nữa, nhưng hoả thiêu Cửu Hoa sơn trang khiến cho mẹ con phân ly, hiện giờ mẹ chàng chết sống thế nào cũng chưa biết, việc này liệu chàng đâu dễ bỏ qua, thế mà họ vui vẻ là nghĩa làm sao?

Trong lúc ấy, bên ngoài có một đệ tử phái Côn Luân chạy vào báo. Thiết Cốc môn Chưởng môn nhân đã đến dưới chân núi.

Từ chân núi lên đến Lan Như Cung chỉ cách xa có mấy dặm đường. Với khinh công của Văn Đồng, chỉ trong phút chốc có thể đến nơi.

Côn Luân nhị lão được tin, đã rời khỏi ghế đứng lên chậm rãi đi đến bàn bên kia. Nam Cực lão nhân như đã biết ý nhìn hai người gật đầu, Nhị lão liền quay người về hướng cửa lớn đi ra.

Một khắc đồng hồ trôi qua, ngoài điện có tiếng chân bước dồn dập, ai nấy đều biết là Văn Đồng đã đến nên đều đứng dậy chờ đợi.

Trong lúc ấy, một thiếu niên anh tuấn, thần thái phi phàm, mình mặc áo lam đi giữa, Côn Luân nhị lão đi kề hai bên từ từ bước vào trong điện.

Chu Cát Phác liền tiến lên hai bước, cung tay thân chào vị thiếu niên nói :

- Chưởng môn nhân vẫn khỏe?

Văn Đồng đưa tay ra nắm lấy tay Chu Cát Phác mỉm cười hỏi lại

- Lão tiền bối khỏe!

Đoạn chàng chấp tay thi lễ quanh một lượt :

- Phiền chư vị đã chờ lâu.

Nga Mi chương giáo Huyền Hạc chân nhân cứ ngơ ngác nhìn về phía Văn Đồng thầm nghĩ :

“Tại sao hôm nay y lại vui vẻ nói năng nho nhã lễ độ, thật khác hẳn với trước nhiều lắm”

Nam Cực lão nhân đợi cho Văn Đồng vào bàn ngồi xong, tay liền nâng ly rượu tỏ ra thành khẩn nói :

- Vũ Văn thiếu hiệp đường xa đến đây lão hủ xin kính ly rượu này để lòng cảm tạ.

Văn Đồng cũng vội vàng nâng ly rượu trước mặt lên đáp lễ nói :

- Không dám, sau này còn cần đến sự chỉ giáo của lão tiền bối nhiều lắm.

Nam Cực lão nhân liền cười ha hả nói :

- Thiết Cốc môn từ nay về sau, dưới sự lãnh đạo của thiếu hiệp. Có thể nói ngày chấn hưng cũng chẳng còn bao lâu nữa.

Văn Đồng luôn luôn tỏ vẻ khiêm nhường, miệng cứ mỉm cười tươi vui. Như vậy thì không còn lầm nữa, hôm nay Văn Đồng tỏ ra rất ôn hòa khiêm tốn, không còn ngang tàng ngạo nghễ như trước kia. Nam Cực lão nhân sau khi nhăm với Văn Đồng một hớp rồi, ông lại quay sang mời mọi người cạn

chén. Rượu được ba tuần, Nam Cực lão nhân nghiêm trang cất tiếng :

- Chuyển này Côn Luân song tiên mời các vị đến đây mục đích là để giải quyết một vụ án sáu năm về trước...

Nói đến đây, ông đưa mắt quét nhìn mọi người một lượt đoạn tiếp :

- Sáu năm trước đây, Nga Mi chưông giáo, Thiếu Lâm Giám Viện cùng Điểm Thương Tôn đại hiệp mọi người giúp cho Yến Sơn đại hiệp Triệu Quỷ trả thù cho bạn và lấy lại quyền Chu Tước Hoàn nên đã đến Cửu Hoa sơn trang lý luận với “Càn Khôn Thủ” Triệu Chấn Cương, vì lời lẽ sao đây mà trở nên động thủ, kết quả bị kẻ gian thừa cơ đốt phá Cửu Hoa sơn trang thành bình địa, kẻ chết người thương chẳng biết bao nhiêu. Chỉ còn vợ chồng Triệu Chấn Cương cùng sư đệ Vương Khôi hiện giờ không biết hạ lạc nơi nào...

Nói đến đây ông đưa tay chỉ Vũ Văn Đồng giới thiệu :

- Vị Vũ Văn thiếu hiệp tức là người thừa kế của Triệu Chấn Cương...

Văn Đồng vội vã đứng dậy khoát tay ngăn lại nói :

- Lão tiên bối xin tạm ngưng giây lát. Tại hạ có một việc quan hệ để thanh minh.

Nam Cực lão nhân ngạc nhiên im lại đưa mắt nhìn về phía Văn Đồng tỏ ra khó hiểu hỏi :

- Thiếu hiệp có việc gì trọng yếu để thanh minh?

Nét mặt Văn Đồng nghiêm trang nhìn mọi người một lượt lớn tiếng nói :

- Triệu Chấn Cương không phải là thân phụ của tại hạ. Khi lão tiên bối có trần thuật xin dừng dùng tiếng ấy để xưng hô.

Lời vừa nói ra, mọi người có mặt trừ Chu Cát Phác ra không ai mà chẳng giật mình.

Nam Cực lão nhân ấp úng nói :

- Vũ Văn thiếu hiệp, việc này...

Văn Đồng tiếp :

- Nguyên nhân trong ấy, lát nữa tại hạ sẽ nói rõ ra cho chư vị rõ. Giờ xin lão tiên bối tiếp tục nói nốt.

Nam Cực lão nhân do dự giây lát đoạn tăng hắng một cái chậm rãi nói :

- Lúc ấy cũng nhờ phước trời nên Vũ Văn thiếu hiệp đã may mắn thoát nạn,

đồng thời gặp được một dị nhân truyền thụ cho tuyệt nghệ kinh người. Bởi thế nên những nhân vật của sáu đại môn phái đã lên Cửu Hoa sơn trang gây sự năm ấy, giờ đây vốn là kẻ đối tượng để cho Vũ Văn thiếu hiệp tìm kiếm phục thù...

Nói đến đây, ông liền đưa mắt chỉ sang Huyền Hạc chân nhân Chương môn phái Nga Mi tiếp :

- Buổi hội ngộ hôm nay nguyên nhân do Vũ Văn thiếu hiệp lên Nga Mi sơn tìm Huyền Hạc chân nhân để điều tra kẻ cầm đầu đã đốt sơn trại. Cũng may nhờ Côn Luân song tiên đến kịp sau khi ngẫm nghĩ sự tường thuật của đôi bên thấy trong ấy có điều phức tạp nên mới ra mặt làm kẻ điều hòa và buộc Huyền Hạc chân nhân trong nửa năm nữa phải cho người tìm kiếm cho ra nơi ở của Vương Khôi...

Huyền Hạc chân nhân bỗng nhiên niệm câu Phật hiệu, cắt đứt lời nói của Nam Cực lão nhân rồi từ từ đứng lên mặt như then thùng nói :

- Bần đạo thật bất tài, mãi đến hôm nay vẫn chưa tìm ra tin tức của Vương thí chủ, bần

đạo xin cam chịu tất cả những lỗi ấy.

Nam Cực lão nhân thở ra một tiếng khoát tay nói :

- Mọi việc phải quấy, đợi lão hủ kể xong, rồi nhờ các vị đưa ra ý kiến để giải quyết.

Huyền Hạc chân nhân cảm tạ ngồi xuống, Nam Cực lão nhân đưa mắt nhìn qua một lượt rồi trịnh trọng tiếp :

- Hôm nay tin tức của Vương Khôi đại hiệp vẫn chưa tìm thấy, Huyền Hạc chân nhân lại tự nhận mình có lỗi, hình như không còn tránh được...

Thiếu lâm tự Tĩnh Huệ đại sư niệm câu Phật hiệu, đoạn đứng dậy hỏi :

- Bần tăng dám đứng ra bảo đảm, Huyền Hạc đạo huynh không có tội lỗi gì cả...

Nam Cực lão nhân khoát tay nói :

- Đại sư là người trong cuộc. Xin chớ nóng tính!

Đoạn nghiêm nghị nói với mọi người có mặt :

- Vụ án này ai phải ai quấy, xin chủ vị suy nghĩ và cho biết ý kiến.

Trong lúc Nam Cực lão nhân đang nói chuyện thì Văn Đồng vẫn tỏ vẻ

khoan dung như không có vẻ gì gọi là tức giận cả, khiến cho Huyền Hạc chân nhân và mọi người trong cuộc ai nấy đều hồi hộp không biết vị thiếu niên này sao nay sắc thái lại thay đổi lắm thế, có lẽ chàng ta đã có một sự tính toán gì rồi chăng? Nam Cực lão nhân nói xong, đôi mắt từ từ quét nhìn mọi người một lượt rồi ngồi xuống ghế, bầu không khí từ phút ấy bắt đầu trầm lặng nặng nề.

Khất Tiên Quán Hằng đưa mắt nhìn sang Thiên Thủ Thần Long Chu Cát Phác cười nói :

- Lão nhi, người có ý kiến gì chăng?

Chu Cát Phác mỉm cười lắc đầu nói :

- Tại hạ đã là người của Thiết Cốc môn thì làm sao có quyền phát biểu.

Khất Tiên Quán Hằng cười nói :

- Hay đa! Người thối thác thật là khéo, chúng ta Võ lâm Tam lão lâu nay ý kiến vẫn là một, lát nữa ta cùng lão già kia bàn luận xong rồi chẳng lẽ người lại từ chối nữa sao?

Chu Cát Phác nghiêm giọng nói :

- Nhị huynh cứ lấy sự công bằng mà phán đoán được rồi.

Như Thánh Di Trung tăng hắng một cái đoạn từ từ đứng dậy nói :

- Di mỗ có mấy lời ngu ngốc không hiểu chư vị có muốn nghe chăng?

Mọi người đồng bàn đều lên tiếng nói :

- Xin lão tiên bối cứ cho biết cao kiến.

Văn Đồng vẫn ngồi im mỉm cười.

Như Thánh Di Trung cất tiếng :

- Ý kiến của Vũ Văn thiếu hiệp thế nào?

Văn Đồng vội cung tay đáp :

- Tiên bối có lời cứ nói văn bối xin cung kính chờ nghe!

Di Trung gật đầu quay sang mọi người nói :

- Di mỗ tuy đã lâu ít lai vắng giang hồ, song đối với hành vi của Thiết Cốc môn Chưởng môn nhân Triệu Chấn Cương, cũng đã nghe qua rất nhiều, vì thế nên mới có lời phán đoán. Cũng bởi vì hành vi thường ngày đó, mới khiến cho Nga Mi cùng năm đại môn phái kia vừa tiếp được phong thư, đã không nghi ngờ liền quả quyết là sự thật mới có việc xảy ra như vậy.

Nói đến đây ông ngừng giây lát, đưa mắt nhìn vào mặt Văn Đồng để dò xem.

Nhưng thấy chàng vẫn mỉm cười ngồi nghe, không có gì tỏ ra tức giận cả, trong lòng không khỏi lấy làm lạ nghĩ :

“Quái lạ này sao chàng ta lại thay đổi khác hẳn đến thế?”

Trầm ngâm giây lát ông tiếp :

- Giờ cứ tạm cho là Triệu Chấn Cường đại hiệp có tội đi nhưng môn hạ của họ đâu có dính líu gì, bởi thế nên Di mỗ suy luận, lúc ấy hành động của sáu đại môn phái không hề có ý làm hại những kẻ khác đâu..

Huyền Hạc chân nhân mọi người nghe nói đến đây, gương mặt lo lắng này giờ liền đổi vẻ vui tươi, lúc ấy tiếng nói của Di Trung lại tiếp :

- Cửu Hoa sơn trang vì lo ứng phó với sáu đại môn phái nên đã bị kẻ gian thừa cơ thiêu rụi, bị thương cùng chết chóc quá nhiều, khiến cho Vũ Văn thiếu hiệp phải bị cảnh đau lòng mẫu tử lìa nhau, hậu quả ấy thật ra sáu đại môn phái chịu hoàn toàn trách nhiệm truy cho ra, không được như thế rồi bỏ qua mọi việc.

Như Thánh Di Trung nói đến đây, bỗng nhiên ngừng lại sắc mặt nghiêm nghị nhìn về phía Huyền Hạc, Tuệ Tĩnh mọi người trầm giọng nói tiếp :

- Nhưng sáu năm nay các vị cứ đóng cửa thanh tu, không hề nghĩ đến việc tìm kiếm thủ phạm để đến nay không có lời lẽ gì để nói với Vũ Văn thiếu hiệp cả. Các vị thử nghĩ, có tội hay vô tội? Có lẽ chẳng cần Di mỗ trả lời!

Câu nói khiến cho Huyền Hạc chân nhân, Tĩnh Huệ đại sư cùng Tông Cao ba người vừa nghe xong thì mồ hôi lạnh đã toát đầm đìa, đưa mắt nhìn nhau chẳng nói chẳng rằng.

Phải biết năm ấy khi Cửu Hoa sơn trang bị cháy, người của sáu đại môn phái cũng thấy có điều khác lạ, nhưng mệnh ai nấy đều ra đi không hề can thiệp đến, hành vi đó đã mất đi bốn tính nghĩa hiệp của giang hồ rồi. Huống hồ chi là điều do họ gây nên, thành thử ai nấy đều cảm thấy then thừng khôn kể. Văn Đồng xem thấy sắc mặt của ba người, chàng vẫn mỉm cười không nói năng gì cả, hình như đang đợi việc gì...

Bầu không khí im lặng được giây phút, bỗng nghe Tĩnh Huệ đại sư niệm câu Phật hiệu từ từ đứng dậy chấp tay nói :



- Bần tăng mấy năm nay không nghĩ đến điều đó. Lời trách của Di thí chủ rất đúng, bần tăng cùng mấy bạn không dám cầu khoan dung, tội trạng do Vũ Văn thí chủ đưa ra vậy.

Nói dứt ông cúi đầu chào mọi người một cái rồi từ từ ngồi xuống, đôi mắt nhắm lại im lặng nghe. Huyền Hạc chân nhân cùng Tôn Cao cũng tỏ ra hối hận. Gương mặt trang nghiêm cúi đầu im lặng. Kỷ dư mọi người đều đưa mắt tập trung vào người Văn Đồng xem chàng phân xử thế nào. Vì căn cứ theo sự đồn đãi gần đây, tánh tình của vị thiếu niên trước mặt ương ngạnh vô cùng nếu đụng vào chàng ít có ai hy vọng sống sót, vậy thì hôm nay tánh mạng của ba vị Chưởng môn đại phái đây sẽ thế nào. Bầu không khí trong đại thính giờ đây nặng nề trầm trọng. Cơ hồ như tiếng thở của mọi người giờ đây đều nghe rõ cả. Văn Đồng vẫn mỉm cười từ từ cất tiếng nói :

- Tại hạ hôm nay đến đây dự hội, mục đích cùng nửa năm trước khác hẳn, hơn nữa vừa rồi được mắt thấy tai nghe mọi sự, chứng tỏ chánh nghĩa của võ lâm vẫn còn tồn tại, lòng người vẫn còn biết phải quấy. Tại hạ thật đã cảm thấy an ủi lắm rồi.

Ngưng giây lát, mắt chàng đưa sang nhìn Tĩnh Huệ đại sư, Huyền Hạc chân nhân cùng Tôn Cao ba người trầm giọng tiếp :

- Niệm tình ba vị đã biết lỗi, tại hạ không muốn chấp vẫn làm gì nữa. Ân oán sáu năm nay từ nay có thể hủy bỏ vậy.

Lời nói ấy vừa thốt ra, mọi người có mặt không ai mà chẳng mừng, hơn nữa là Tĩnh Huệ đại sư ba người càng xúc động, bất giác nước mắt trào ra, cảm thấy tự thẹn... Văn Đồng hai tay nâng ly lên nói với mọi người :

- Tâm nguyện của tại hạ đã đạt thành, kính ly rượu này mượn làm hoa dâng Phật, chúc các vị vạn sự khang an, sau này sẽ còn ngày gặp mặt.

Nói dứt chàng nâng ly uống cạn, chấp tay thi lễ rồi quay sang Thiên Thủ Thần Long Chu Cát Phác nói :

- Lão tiền bối chúng ta đi thôi!

Chu Cát Phác cung kính ứng lời, định đứng dậy cáo từ... Nam Cực lão nhân bỗng đưa tay ra cản lại cười nói :

- Vũ Văn thiếu hiệp xin tạm dừng bước, lão hủ có một điều muốn nói :

Văn Đồng nghe nói ngạc nhiên quay đầu lại cười hỏi :



- Không dám, lão tiền bối có điều chi muốn chỉ giáo?

Nam Cực lão nhân nói :

- Cuộc hội ngộ hôm nay kết quả thuận lợi như thế này cũng đều là do lòng khoan dung của thiếu hiệp, lão hủ xin đại diện cho Thiếu Lâm, Nga Mi, Điểm Thương Tam phái kính hạ thanh tình, đồng thời còn mong thiếu hiệp đem lòng bảo vệ chính nghĩa của võ lâm ra tay giúp cho một việc.

Văn Đồng nghiêm trang nói :

- Lão tiền bối có điều chi sai bảo? Chỉ cần tại hạ đủ năng lực, quyết chẳng dám chối từ.

Nam Cực lão nhân cảm tạ một tiếng, đôi mắt nhìn mọi người một lượt rồi chậm rãi nói :

- Trong năm nay, bọn Thiên Huỳnh giáo đã lộ diện quấy nhiễu nhiều giang hồ, ý muốn mưu đồ xưng bá võ lâm...

Đến đây giọng nói bỗng đột nhiên trầm lại :

- Theo lão được biết nửa năm vừa rồi trên giang hồ có ba môn phái cùng chư vị có tiếng võ lâm bị bọn họ sát hại, nếu đồng đạo chúng ta không chịu đoàn kết để đối phó, hậu quả có lẽ sẽ nguy tai!

Tin này vừa nói ra khiến cho mọi người có mặt đều xôn xao bàn luận.

Phải biết trong vòng nửa năm nay. Việc phục thù của Văn Đồng cùng sự quấy rối của Thiên Huỳnh giáo, là hai việc lớn nhất đã chấn động toàn võ lâm. Nhưng bởi vì các đại môn phái người nào cũng lo cho quyền lợi riêng tư của mình, không hề đếm xỉa đến việc của kẻ khác nên chưa có phản ứng gì cả. Có lẽ cùng nguyên do đó mà Thiên Huỳnh giáo mới có thể thi hành được âm mưu của họ. Hôm nay Nam Cực lão nhân đưa ra việc ấy với vẻ nghiêm trọng, để cho mọi người thấy rõ sự tai hại mà đoàn kết lại.

Riêng về Văn Đồng. Bọn Thiên Huỳnh giáo đối với chàng lại càng thù nghịch hơn.

Có thể nói hầu hết những quá trình tìm kiếm Chu Tước Hoàn của chàng, thấy đều bị bọn Thiên Huỳnh giáo tìm cách này cách nọ để cản trở, nguyên nhân ấy vì đâu mà ra, có thể nói là một nghi vấn hệ trọng mà chàng sắp bắt đầu điều tra ra lẽ. Nay nghe Nam Cực lão nhân đề nghị việc ấy. Chàng đâu còn từ chối được nữa. Nghĩ thế nên chàng liền đứng dậy

khẳng khái nói :

- Công Tôn lão tiên bối có lòng lo lắng cho sự an nguy của võ lâm, tại hạ nguyện làm vi cánh đồng tâm giúp sức.

Nam Cực lão nhân không dè Văn Đồng lại ứng thuận một cách vui vẻ như thế, nên ông mừng ra mặt thốt lời cảm tạ, rồi quay sang mọi người hỏi :

- Ý của các vị thế nào?

Đem so sánh võ công của mấy người có mặt hôm nay. Ai cũng tự hiểu Văn Đồng là trội hơn cả, thấy chàng đã ra mặt nhận lời trước. Vì thế nên ai nấy thấy đều đưa tay tán thành. Đợi cho mọi người im lặng trở lại xong. Văn Đồng mới bắt đầu lên tiếng nói :

- Tại hạ với bọn Thiên Huỳnh giáo đã mấy lần đụng độ với nhau. Tuy lần nào cũng thu được toàn thắng, song hành tung của họ quá bí mật, vì thế nên mãi đến nay cũng chưa tìm ra sào huyệt chính của họ, nếu chúng ta muốn ra tay tiêu diệt bọn ta giáo ấy. Cần phải thi hành thế nào còn mong Chư vị cho biết cao kiến.

Mọi người nghe hỏi, nhứt thời chưa biết trả lời làm sao, cứ đưa mắt nhìn nhau.

Thiên Thủ Thần Long Chu Cát Phác bỗng như nhớ ra một việc liền đứng lên cung thân nói với Văn Đồng :

- Thuộc hạ hình như trước kia có nghe Diệu Thủ Phương Sóc từng đề cập đến giáo đình của bọn Thiên Huỳnh giáo với Chưởng môn nhân rằng họ hiện ẩn trong vùng núi Di Lai.

Văn Đồng cũng như nhớ lại nói :

- Nếu không nhờ lão tiên bối nhắc lại tại hạ đã quên mất rồi. Song Phương Sóc tiên bối không hiểu hiện giờ đang ở nơi đâu.

Khất Tiên Quán Hăng bỗng cười xen lời :

- Thiếu hiệp vừa lúc nói người ấy có phải là “Diệu Thủ Phương Sóc” Đoạn Mộc lão nhi chăng?

Văn Đồng đáp :

- Vâng. Không hiểu lão tiên bối có biết hành tung của ông ta hiện giờ ở đâu không?

Khất Tiên Quán Hăng lắc đầu :

- Hành tung thần xuất quỷ nhập khó tìm ra được. Tốt hơn chúng ta tìm phương pháp khác vậy.

Nga Mi Phu Trần Tử niệm câu Phật hiệu nói :

- Bần đạo đã từng gặp qua một vị vương tước của Thiên Huynh giáo, vốn là nhân vật có tiếng võ lâm “Đinh Hồ Dật Tẩu” trước kia, võ công của người này chỉ tương đương với bần đạo mà thôi. Còn kỳ dư bọn hầu tước tướng quân v.v... đối với các vị không ăn nhằm gì cả.

Nam Cực lão nhân nói :

- Nói vậy cao kiến của đạo huynh thế nào?

Phù Trần Tử đáp :

- Theo ý kiến của bần đạo, chúng ta một lượt kéo đến núi Di Lai, ra công tìm kiếm ắt có thể tìm ra sào huyệt của họ không khó mấy, không hiểu ý chư vị thế nào?

Như Thánh Di Trung nói :

- Di Lai Sơn vùng đất rộng lớn, hơn nữa địch trong bóng tối ta ở ngoài sáng, nếu làm như thế, không phải đã lâm vào điều bách gia đại kỵ sao?

Khất Tiên Quán Hảng bỗng nhiên cười lên ha hả :

- Lão già này sao càng ngày lại càng nhỏ gan. Lời nói của lão mũi trâu rất hợp với ý ăn mày này, đi đi, chúng ta đến núi Di Lai một chuyến làm cho trời đất rung động. Khiến bọn rắn rít ấy ớn náu chẳng yên, không phải tự mò đầu ra sao...

Lời nói vừa đến đấy bỗng nghe một tràng cười ha hả rất lớn từ trên không trung vọng xuống. Tiếng cười như sấm vang, chấn động cả tứ bề, khiến cho mọi người có mặt ai nấy thấy đều sợ sệt đưa mắt nhìn nhau.

Tiếp theo tiếng cười kinh hồn ấy một bóng người lẹ như điện chớp đã hạ mình xuống trước cửa điện, hai chân vừa chạm đất, khiến cho nền gạch phải rung rinh, đủ thấy người này không những kinh công tuyệt diệu. Nội lực còn quá người.

Mọi người đưa mắt nhìn ra, thì thấy kẻ đến là một quái khách bịt mặt!

**Quỳnh Mai**  
**THIỆT CỐC MÔN**

**Hồi 52**

Chiêu hàng sứ giả

Quái khách bật mặt rảo mắt nhìn vào bên trong một lượt, đoạn từ từ bước vào giữa đại sảnh, mắt sáng như sao nhìn chăm chú vào mặt mọi người, đến lượt Khất Tiên Quân Hằng ông ta liền ngưng lại đấy cười lạnh lùng :

- Lão ăn mày, cho người có chút đỉnh công phu đi nữa, lại dám buông lời ngông cuồng như thế sao, nếu không phải lão phu có ý đến đây để chiêu hàng các người thì những câu nói vừa rồi. Có lẽ ba đời của người cũng không phải bị tiêu diệt cả đấy.

Khất Tiên Quân liền đứng phắt dậy hỏi :

- Tôn giá là ai?

Quái khách bật mặt lạnh lùng :

- Lão phu là ai sau này người ắt hiểu, giờ nghe lão phu ngoan ngoãn ngồi xuống mau.

Khất Tiên Quân Hàn là một nhân vật tiếng tăm giang hồ mấy mươi năm, chưa từng gặp ai dám khinh khi ra mặt như thế, lão ăn mày dù cho tính có dễ dãi đến đâu, nghe những lời nói ấy cũng phải tức giận, liền ngửa mặt lên trời cười như ngông cuồng nói :

- Tôn giá muốn lão ăn mày này ngoan ngoãn ngồi xuống, không phải chỉ dùng cái miệng mà sai khiến đâu, cần phải giở ít ngón cho già này sáng mắt mới được chứ!

Quái khách bật mặt vẫn lạnh lùng :

- Việc ấy nào có khó!

Cùng lúc ấy chủ nhân nơi đây là Nam Cực Tiên Ông đứng bên xen lời :

- Tôn giá đột nhiên đến đây tự bảo là chiêu hàng chúng tôi, lão hủ là chủ nhân nơi này, xin hỏi tôn giá là ai? Chiêu hàng chúng tôi về việc gì?

Quái khách bật mặt đưa mắt nhìn sang Nam Cực lão nhân hỏi :

- Người có phải là Công Tôn lão nhi chăng?

Với thái độ vô lễ của Quái khách bật mặt này, khiến cho quần hùng trong

điện ai nấy thấy đều tỏ ra phần nộ.

Nam Cực lão nhân giả vờ không để ý đến. Mặt vẫn điềm nhiên mỉm cười nói :

- Chính lão hủ!

Quái khách bịt mặt đưa đôi mắt như sao sáng quét nhìn mọi người một lượt rồi trầm giọng nói :

- Lão phu vốn là đặc sứ của Thiên Huỳnh giáo, mục đích đến đây là để chiêu hàng võ lâm các đại môn phái, nếu có ai dám kháng cự bốn giáo lập tức ra tay hạ sát, không chừa một người.

Lời chưa dứt Nhu Thánh Di Trung ngồi bên đã bật lên tiếng cười ha hả nói :

- Thì ra Tôn giá là cao thủ của Thiên Huỳnh giáo. Chúng tôi đang lo lắng sào huyệt của quý giáo đặt nơi núi Di Lai khó có thể tìm ra, có lẽ giờ đây phiến tôn giá đi trước dẫn đường vậy!

Quái khách bịt mặt “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Di Trung, có lẽ ngươi muốn ra mặt kháng cự chăng?

Di Trung lại cười lớn :

- Tôn giá thật là người khá thông minh!

Quái khách cười nhạt :

- Di Trung, ngươi can đảm thật đáng khen, đáng tiếc câu nói của ngươi đã vô tình khiến cho tên tuổi ngươi nội ngày mai đây đã phải mất biệt trên chốn giang hồ.

Di Trung nói :

- Tôn giá cần chi phải hống hách, Thiên Huỳnh giáo sắp bị tận diệt đến nơi...

Quái khách cắt đứt lời nói của Di Trung, cười gằn :

- Thật không biết sống chết.

Di Trung lập tức đứng dậy. Rồi khỏi chỗ ngồi bước ra trầm giọng nói :

- Vô tri thất phu, ta niệm ngươi là đồ sai dịch, nên không muốn làm khó dễ, ngờ đâu ngươi lại chẳng biết tự lượng, được tặc lại đòi thước, hôm nay ta sẽ xem ngươi có bản lĩnh gì mà dám buông lời ngông cuồng như thế?

Vừa nói ông ta vừa để hai tay lên ngực, chân đứng chữ đinh, tay trái hộ

tâm, tay mặt mạnh mẽ đánh ra. Quái khách “hừ” một tiếng lạnh lùng đứng yên không hề nhúc nhích, đợi cho thế chưởng của đối phương sắp chạm đến người, mới đưa tay phải nhẹ nhàng đẩy ra.

Di Trung thoát đầu sử dụng chiêu thức nửa hư, nửa thực giờ thấy đối phương lại có ý chống đỡ, khẽ cười lên một tiếng. Tà áo tung theo chiều gió biến hư thành thực vận dụng tám thành công lực mạnh mẽ đẩy ra.

Hai chưởng chạm nhau, gió tuôn ồ ạt, cát bụi tung bay, bỗng nghe Di Trung thất thanh gọi lớn :

- Vô Tướng thần công!

Người liền mau lẹ nhảy né sang bên, chân vừa chạm đất đã đảo mấy vòng. Bốn tiếng “Vô Tướng thần công” vừa thốt ra, khiến cho trong thính ai nấy đều kinh dị.

Quái Khách bịt mặt bỗng lại lạnh lùng cất tiếng nói :

- Lão phu cho các người kỳ hạn một tháng. Kẻ nào chịu hàng đến kỳ cứ tới Bách Hội cốc nơi núi Di Lai tự nhiên có người ra đây nghinh tiếp, bằng không thì hậu quả các người sẽ biết.

Nói dứt, liền buông tiếng cười sang sảng quay người ra đi. Quái Khách tuy thân pháp mau lẹ, bóng người áo lam còn lẹ hơn. Vừa ra đến trước sân rộng nơi điện tiền, thì bỗng áo lam đã như tên bắn vượt qua mặt. Quái Khách bịt mặt liền đứng dừng lại hừ một tiếng lạnh lùng. Bóng người áo lam cũng quay người trở lại cười lớn nói :

- Tôn giá xin tạm dừng chân, tại hạ còn một điều muốn thỉnh giáo.

Quái Khách với giọng lạnh lùng quát :

- Tiểu tử, trước hết người báo danh tánh lên đã.

Bóng người áo lam đáp :

- Tại hạ Vũ Văn Đồng, có lẽ tôn giá cũng nên cho biết tên họ đi chứ?

Mặt Quái Khách biến đổi mấy lượt, đoạn cười nham hiểm nói :

- Thì ra lâu nay người chuyên đối chọi với bốn giáo chúng ta, danh tính của ta không cần thiết phải cho các người biết.

Văn Đồng mỉm cười :

- Tôn giá không muốn cho biết danh tánh tại hạ cũng không dám cưỡng ép...

Quái Khách bịt mặt cắt đứt ngang câu nói của chàng :

- Tiểu tử người dám chặn đường đi của lão phu, chẳng lẽ chỉ để hỏi danh tánh thôi sao?

Văn Đồng nói :

- Đấy chẳng qua là thuận tiện hỏi thôi. Tại hạ còn một việc muốn thỉnh giáo.

- Việc gì?

Quần hùng trong điện giờ đây cũng đã rần rần kéo nhau ra ngoài sân đủ mặt.

Văn Đồng chậm rãi hỏi :

- Giáo hoàng của quý giáo là ai?

Quái Khách quay đầu ra sau nhìn qua mọi người một lượt rồi bỗng trừng mắt nhìn Văn Đồng cười khẩy :

- Nếu ta không muốn trả lời thì sao?

Văn Đồng cũng lạnh lùng :

- Nếu vậy thì Tôn giá đừng hòng đi khỏi nơi này.

Quái Khách bỗng bật cười :

- Tiểu tử, chỉ biết dùng mồm nói phách...

Văn Đồng lạnh lùng ngắt lời :

- Tôn giá nếu chẳng tin thì cứ việc thử xem.

Quái Khách tỏ ra khinh thường nói :

- Dũng khí cũng đáng khen, tiếc rằng không biết tự lượng.

Văn Đồng mỉm cười nói :

- Tôn giá lúc này sử dụng Vô Tướng thần công, tuy cũng cho là kinh tâm thể tục. Song chưa thể gọi là thiên hạ vô địch được.

Quái Khách buông giọng lạnh lùng :

- Vũ Văn tiểu nhi, nếu người cho rằng võ công của Đế Thành là vô địch, thì có lẽ người đã sai lầm nhiều lắm.

Văn Đồng nghe nói giật mình tự nghĩ :

“Sao đối phương lại biết ta là môn hạ của Đế Thánh...”

Đang lúc nghĩ ngợi thì Quái Khách lại hét lớn :

- Dang ra.

Lời vừa nói, tay vừa đưa ra, nhắm vào ngay mặt Văn Đồng mạnh mẽ đánh tới.

Chưởng pháp này tuy bề ngoài thấy chẳng ra gì, song bên trong lợi hại vô cùng, có thể giết người trong giây phút.

Văn Đồng cứ mỉm cười chân vừa cử động người đã nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau năm bước. Quái Khách liền thu ngay hữu chưởng lại, chân mặt khẽ nhấn một cái tung người đuổi theo, tả chưởng lại nhắm vào hông đối phương quét ngang.

Văn Đồng kêu lên một tiếng :

- Hay!

Hông chàng khẽ nghiêng sang bên với thức “Hành Vân Quá Nhân” lại di sang năm thước lách tránh kinh phong ào ạt của Quái Khách.

Cử động của chàng rất lanh lẹ, kinh phong đối phương vừa di qua thì người chàng cũng đã trở về đứng y chỗ cũ. Quái Khách cười khinh một tiếng nói :

- Tiểu tử, tránh trút không ra tay, ấy là tuyệt chiêu của môn Vô Đề Thanh sao?

Văn Đồng vẫn tỏ vẻ điềm nhiên cười nhạt nói :

- So võ công của người với ta, nếu cứ đấu thí mạng như thế này, sợ đến ngàn hiệp cũng chưa phân được thắng bại...

Quái Khách hừ lên một tiếng tỏ vẻ tức giận :

- Lão phu bảo người tránh đường, ai thèm thí võ với người đâu?

- Tôn giá muốn tại hạ dang đường, tại hạ lại yêu cầu tôn giá trả lời một câu hỏi, hai bên cũng cương quyết giữ y ý kiến, thì làm sao có thể nhượng bộ cho được, nếu cứ kéo dài thì thế cuộc khó thể nhượng bộ cho được. Hơn nữa thân phận của chúng ta đâu có thể làm được một việc kém suy nghĩ vậy.

Văn Đồng vừa rồi thi triển hai môn thân pháp, đã kiến cho Quái Khách có thể hơi nể nang, nên nghe nói thế liền hỏi :

- Vậy theo ý người phải thế nào?

Văn Đồng mỉm cười :

- Chúng ta không thể kéo dài như thế này cũng không thể làm sao cho đối phương chịu cam tâm nhượng bộ được, cho nên sự tranh chấp giữa chúng



ta cần phải tìm một phương pháp nhanh chóng, chúng ta là nhân vật hữu hạn trong vũ trụ thì dĩ nhiên, vậy có phương pháp khả dĩ nào để giải quyết cuộc tranh chấp này chăng?

Quái Khách nói :

- Được! Vậy thì người nói ra xem, cần phải hơn thua bằng cách nào?

Văn Đồng chậm rãi đáp :

- Chúng ta đã biết trong một ngàn hiệp chưa chắc đã phân hơn thua. Vậy chỉ còn cách đấu văn mới nhanh chóng được, chỉ hơn nhau một phân cũng có thể giải quyết được cuộc tranh chấp này

Quái Khách nóng nảy :

- Vậy mau nói ra xem đấu như thế nào?

- Ví dụ bảo gạch một vòng bốn thước ở dưới đất, kẻ thủ thì đứng trong vòng tròn ấy. Còn kẻ công thì giao hạn ba chiêu, nếu trong ba chiêu, có thể bức cho đối phương bước ra khỏi vòng thì là thắng, trái lại, nếu không khiến cho họ ra khỏi thì thua, và phải nghe theo những lời sai khiến của người thắng.

Quái Khách khoanh tay cười hỏi :

- Ai thủ ai công?

Văn Đồng đáp :

- Phương pháp này do tại hạ nghĩ ra, nên quyền lựa chọn tự nhiên thuộc về tôn giá rồi.

Quái Khách ngửa mặt lên trời cười ha hả một hồi nói :

- Tốt lắm, lão phu sẽ công cho.

Văn Đồng mỉm cười, bỗng thân mình quay tròn một cái, ngón chân bên mặt đã lẹ làng rạch xuống dưới nền đá xanh một vòng tròn sâu đến nửa phân, chung quanh rộng độ bốn thước. Với lối lưu cước khắc thạch tuyệt đỉnh công phu này, khiến cho quần hùng đứng trên thềm điện thấy đều thán phục. Sau khi vòng tròn được hoạch xong. Văn Đồng tươi cười bước đứng vào ngay chính giữa, quay sang Quái Khách nói :

- Xin tôn giá lưu ý, nội trong ba chiêu bất luận dùng quyền, cước, chưởng đều được cả chỉ cần làm thế nào cho tại hạ ra khỏi vòng tròn này thôi, tại hạ sẽ nghe theo lời sai khiến, không hề hối hận, còn nếu tôn...

Quái Khách ngắt lời :

- Tiểu tử chẳng lẽ lão phu lại hối hận sao?

- Vậy thì tốt, chúng ta một lời làm tin, xin tôn giá ra tay đi.

Nói dứt hai tay chàng chấp lên ngang ngực, mặt nghiêm nghị, đôi mắt lim dim tinh thần dồn hết về những cử động của đối phương. Quái Khách ngậm vận Vô Tướng thần công, toàn thân rung chuyển, chiếc khăn bịt mặt trên mặt không gió mà cứ cử động, đôi mắt trợn trừng nhìn chăm chú vào đối phương. Văn Đồng vẫn đứng chấp hai tay, miệng nhếch cười, tà áo bị gió tung bay tựa hình như lão tăng nhập định.

Bỗng nhiên, Quái Khách rống lên một tiếng song chưởng chậm chạp đưa ra, một luồng kinh phong lạnh như núi lở ào ạt bắn tới. Trong khi kinh lực của đối phương sắp chạm đến người Văn Đồng khẽ rung động hai vai, song chưởng đưa ra, hai đạo nhu phong trong lòng bàn tay tuôn ra, lập tức hóa giải Vô Tướng thần công của đối phương biến thành vô hình vô dạng. Quái Khách thấy chưởng lực của mình mạnh đến mức có thể phá núi vỡ đê, thế mà chỉ một luồng nhu phong của đối phương đã hóa giải được. Ông thốt lên một tiếng kinh dị, trong lòng không khỏi sợ sệt, suy nghĩ giây lâu, bỗng lại hừ một tiếng song chưởng lại mạnh mẽ đánh ra.

Văn Đồng nhíu mày khó hiểu, vẫn y theo thức cũ, song chưởng đưa ra, nhưng chuyển này hai bàn tay chàng khẽ đưa rung động. Vừa rồi hai bên tuy đều giở kỳ học tuyệt môn, song kết quả hình như không có gì cả, vì đều sử dụng nhu công. Lần này lại khác, hai luồng chưởng phong vừa chạm nhau phát ra những tiếng kêu vù vù quái dị. Âm thanh quái dị ấy phát ra, bỗng sắc mặt của Quái Khách lập tức biến đổi, liền tung mình nhảy ra sau mấy bước Văn Đồng tuy vẫn đứng yên tại chỗ, song nụ cười cũng đã tắt hẳn trên khuôn mặt.

Quái Khách bịt mặt lớn tiếng quát tháo :

- Vũ Văn Đồng, môn Phá Vân công” vừa rồi ngươi đã học được ở đâu?

Mọi người đứng trên thềm điện, vừa nghe thốt Phá Vân công” ba chữ ai nấy đều kinh ngạc không vừa Văn Đồng thấy đối phương nhận ra môn Phá Vân công của mình, cũng không khỏi sửng sốt khó hiểu, nhưng rồi lại mỉm cười nói :

- Tôn giá vẫn còn một chiêu nữa, nếu có thể khiến cho tại hạ ra khỏi vòng này, lúc ấy tự nhiên sẽ trả lời ngay.

Quái Khách giận dữ nói :

- Vũ Văn Đồng, lão phu có lòng tốt mới hỏi sao ngươi lại không muốn trả lời?

Văn Đồng không hề tỏ ra phản ứng, vẫn mỉm cười ôn tồn nói :

- Thắng bại chưa phân, xin tha thứ cho tại hạ không thể nghe theo được.

Văn Đồng, nếu ngươi không nói ra, sau này có điều gì lầm lỗi chớ nên hối hận nhé.

Văn Đồng vẫn cứng đầu :

- Tại hạ là kẻ ngu đần. Trước khi chưa phân thắng phụ quyết không thể nghe theo dù sau này có gì đi nữa cũng đành chịu vậy thôi.

Quái Khách cười nham hiểm nói :

- Văn Đồng, ngươi chớ khá ngông cuồng, chương thứ ba của lão phu đã phát ra, dù

cho ngươi có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Văn Đồng nghe nói cũng phải khiếp vía. Nhưng vẫn cười :

- Đa tạ lòng tốt của tôn giá.

Quái Khách đưa mắt đăm đăm nhìn vào Văn Đồng một lúc, như đã quyết định điều gì, khẽ cười lên một tiếng, bỗng lùi người ra sau năm thước chạy vòng quanh người Văn Đồng. Lúc ấy, hai tay Văn Đồng vẫn chấp và miệng vẫn mỉm cười, mắt lim dim như không để ý đến hành động bên ngoài. Quái Khách càng chạy càng nhanh, phút chốc đã được năm vòng, bỗng rít lên một tiếng thật to, song chương nhứt tề đẩy mạnh. Một tiếng quát lớn như sấm rền. Nơi chỗ Văn Đồng đứng đá bụi tung bay mù mịt, một bóng người như con đại bàng bay bỗng trên không trung. Trước sân hiện diện một lùm khói đen mù mịt dần dần lan rộng.

Bóng người ấy tung người lên không trung rơi người xuống thềm điện, mọi người mới hay bóng người ấy là Vũ Văn Đồng. Nhưng rồi lại nghe chàng hoảng hốt gọi lớn :

- Các vị mau vào trong điện vì khói ấy có chất độc.

Quần hùng nghe nói thất kinh, nhưng chưa kịp phát giác ngay, dần dần tuân

vào trong thỉnh.

Văn Đồng liền quay người lại, đứng chặn nơi đại môn để phòng kẻ địch thừa cơ đánh lén.

Đột nhiên mọi người thấy trong mình Văn Đồng có một làn quang tuyến màu xanh tuôn ra, luồng quang tuyến ấy càng xa càng rộng lớn.

Khói độc trước sân vừa gặp phải luồng ánh sáng xanh ấy liền tiêu tan lập tức, chỉ để lại những dấu vết khủng khiếp rợn người.

Thì ra cây cỏ quanh vùng đều bị lùm khói độc làm khô héo cả, dưới nền đất lại bề một lỗ khá to, còn Quái Khách bị mặt thì không còn thấy đâu nữa.

Đợi cho xong xuôi rồi. Quần hùng trong điện từ từ bước ra. Nam Cực lão nhân thấy tình hình trước mắt không khỏi thở ra nói :

- Hôm nay nếu không nhờ Vũ Văn thiếu hiệp tương cứu thì mạng sống của chúng tôi cũng chẳng khác nào như đám cỏ cây trước mắt này.

Khất Tiên Quân Hằng xen lời nói :

- Ăn mày này hôm nay mới được sáng mắt một phen. Vũ Văn thiếu hiệp, đây là môn võ công gì thế. Sao lại thần kỳ quá vậy?

- Văn Đồng mỉm cười, chưa vội trả lời đưa tay vào áo lấy cây phật thủ ra đưa cho mọi người xem rồi nói :

- Nếu tại hạ không có vật này trong mình, cũng khó thoát khỏi chất độc lợi hại ấy.

Quần hùng đều là kẻ lão luyện giang hồ, vừa trông thấy Văn Đồng đưa cây phật thủ ra, không khỏi buột miệng thất thanh :

- Phải... Địa Thế Hàn Ngọc chăng?

Vật quý được thọ thai trong sự âm dương khí của trời đất, bọn họ tuy lần đầu tiên thấy qua song lời truyền tụng đã có từ bấy lâu nay. Đồng thời hình dáng được tả cũng y hệt như vật trên tay Văn Đồng, bởi thế nên vừa thấy họ đã nhận biết ngay.

Văn Đồng mỉm cười đáp :

- Chính nó đấy.

Đôi mắt của Khất Tiên Quân Hằng nhìn chăm chú vào Địa Thế Hàn Ngọc, đoạn ông nhìn lên mặt Văn Đồng mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn thiếu hiệp, chớ cười người ăn mày là ngu muội, vậy chớ tại sao

thiếu hiệp lại biết được trong khói ấy có chất độc?

Văn Đồng đưa mắt nhìn Khất Tiên tươi cười đáp :

- Khi đối phương chạy quanh người tại hạ đã khiến tại hạ có ý nghi ngờ, nhưng không dè họ lại dùng thủ đoạn độc ác đến thế, nếu không đề phòng trước thì tại hạ đã bị nguy dưới thiên lôi đạn của hãn rồi, khi tại hạ tung mình lên cao, bỗng thấy tại sao cỏ cây đều bị khô héo, khi chạm phải khói nên liền biết ngay trong ấy thế nào cũng có một thứ độc mạnh lắm mới như vậy.

Chu Cát Phác đứng bên lên tiếng trả hỏi :

- Lúc này Chương môn nhân cố ý chặn đường, có phải muốn để chứng minh một sự việc chăng?

Mọi người đều đưa mắt nhìn sang Văn Đồng chờ đợi.

Văn Đồng mỉm cười gật đầu :

- Lão tiền bối thật không hổ là một trong Võ lâm Tam lão. Lúc này tại hạ cố ý chặn đường là muốn biết xem môn võ công lúc này hãn sử dụng với Nhu Thánh Di Trung tiền bối có phải thật là Vô Tướng thần công hay chăng?

Chu Cát Phác lại hỏi :

- Mục đích của Chương môn nhân muốn gì?

Văn Đồng chậm rãi lên tiếng :

- Lão tiền bối có còn nhớ qua mấy chặng đường trong lúc chúng ta đi tìm Chu Tước

Hoàn chăng? Ta đã từng bị bọn họ dùng đủ cách để cản trở.

Chu Cát Phác gật đầu đáp :

- Thừa nhớ!

Văn Đồng hỏi lại :

- Mục đích của họ muốn cản trở chúng ta để làm gì có biết không?

Chu Cát Phác đáp :

- Bọn họ có lẽ cũng đang muốn tìm Chu Tước Hoàn, nên được tin chúng ta cũng đang ra công tìm vật ấy, thành thử họ tìm cách cản trở mục đích không muốn cho một ai khác nhúng tay vào.

Văn Đồng gật đầu :

- Bọn họ đã tỏ ra tham chiếm cho được Chu Tước Hoàn thì hãn nhiên

không muốn cho ai khác nhúng tay vào. Nhưng có một điều khiến chúng ta không hiểu là tại sao người trong giáo phái lại biết được tuyệt học trong Chu Tước Hoàn vậy?

Mọi người ngơ ngác, in lặng nín nghe.

Chu Cát Phác cũng tỏ ra ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Vô Tướng thần công là kỳ học được ghi trong Chu Tước Hoàn sao?

Văn Đồng mỉm cười gật đầu :

- Đúng thế, Vô Tướng thần công xuất xứ trong Chu Tước Hoàn.

Chu Cát Phác lăm lăm :

- Quái lạ, kỳ nhân môn tuyệt học của Thiên Huỳnh giáo xuất xứ trong Chu Tước Hoàn, tại sao Chu Tước Hoàn lại rơi vào...

Nói vừa đến đây bỗng cảm thấy mình đã lỡ lời nên liền nín im lại.

Khất Tiên Quán Hằng cười lớn :

- Chu Cát Phác lão nhi. Có việc gì thì cứ nói ra, anh em đây như một nhà cả, chớ phải ấp mở như thế.

Chu Cát Phác tròn xoe đôi mắt lộn quanh mấy vòng rồi cứ mỉm cười lặng thinh.

Khất Tiên Quán Hằng phân vân :

- Sao? Lão nhi thật không muốn nói...

Văn Đồng đứng bên đỡ lời :

- Lão trượng chớ giận, việc này để tại hạ thật cho.

Đoạn chàng đem việc Chu Tước Hoàn hiện rơi vào trong tay Thiên Áo mê cung nói

cho mọi người nghe, nhưng mối quan hệ giữa Cung chủ là sư mẫu của chàng thì không hề nhắc đến.

Mọi người nghe xong ai nấy đều vỡ lẽ.

Văn Đồng tiếp :

- Việc này chỉ có một con đường giải thích là Chu Tước Hoàn trước kia thế nào cũng bị lọt qua tay của bọn Thiên Huỳnh giáo, nhưng những kẻ được học môn võ công trong ấy chỉ có hai người mà thôi.

Lời giải thích này khiến cho ai cũng đều ngơ ngác đưa mắt nhìn về Văn Đồng Văn Đồng hình như đã hiểu ý chờ đợi của mọi người. Nên lại mỉm

cười tiếp :

- Hai người ấy, một là Giáo hoàng của giáo ấy. Hai là người bịt mắt lúc nãy. Vì trong Thiên Huỳnh giáo bốn vị vương tước, tại hạ đã từng đấu qua, nhưng tuyệt nhiên không hề thấy họ sử dụng võ công trong Chu Tước Hoàn.

Nói đến đây chàng ngừng giây lát, đưa mắt nhìn qua mọi người cuối cùng ngừng lại nơi Nam Cực lão nhân trầm giọng nói :

- Hôm nay bọn họ đã ra mặt công khai khiêu chiến, vậy thì chúng ta cũng nên chuẩn bị chút đỉnh để thi hành việc tiêu diệt họ. Xin lão tiên bối đưa ra kế hoạch tỉ mỉ đặt chư vị có mặt ở đây rõ để thi hành.

Nam Cực lão nhân trầm ngâm giây lâu đoạn lên tiếng nói :

- Hôm nay Thiên Huỳnh giáo đã dám công khai tuyên chiến với các phái ắt họ cũng đã chuẩn bị trước rồi, chúng ta cần phải hành động kín đáo tí, hẹn trước mười tháng sau mọi người phải tập trung đủ mặt tại huyện Di Lai dưới chân núi ấy, rồi mới hướng về Bách Hội cốc để tiến lên, ngu kiến của lão hủ như thế, không hiểu các vị nghĩ sao?

Mọi người đều tỏ ra tán thành kế hoạch ấy, rồi họ bắt đầu ăn uống thân mật. Ngay hôm sau, ai nấy đều từ giã xuống núi và hẹn tháng sau sẽ gặp lại nơi huyện Di Lai.

\* \* \* \* \*

Văn Đồng cùng Nam Cực lão nhân thỉnh linh gặp trên đường đi một Quái Khách bịt mắt, hửn là ai? Mọi người còn đang ngạc nhiên thì hửn bảo :

- Không... hàng... thì... chết!

Nam Cực lão nhân cười lên ha hả :

- Anh em lão hủ đã dám đến Bách Hội cốc này, đủ rõ đâu phải hạng tham sống sợ chết, chỉ tiếc rằng hành vi của quý giáo lâu nay đã khiến cho trời đất phải oán giận...

Quái Khách bịt mắt cười nham hiểm quát :

- Im miệng, chết đã đến nơi còn dám buông lời nói bậy, lão phu sẽ siêu độ cho người trước đã.

Nam Cực lão nhân lại cười lớn, đang định mở lời bỗng nghe Văn Đồng lên tiếng nói :

- Xin lão tiên bối về chỗ, nhường cho văn bối lãnh giáo với vị cao thủ Thiên Huỳnh giáo một trận xem sao.

Lời vừa dứt, người chàng cũng đã tung mình bay ra, đôi mắt nhìn trừng trừng vào đối phương trầm giọng nói :

- Tại hạ muốn nhờ tôn giá siêu độ, siêu độ cho.

Quái Khách bịt mặt biến sắc, nhưng trấn tĩnh lại ngay lớn tiếng quát :

- Nhãi con chẳng lẽ không biết sợ chết hay sao mà đương đầu ra đấy?

Văn Đồng mỉm cười nói :

- Tại hạ không hề sợ chết, mời tôn giá cứ ra tay đi.

Vị Phó giáo hoàng của Thiên Huỳnh giáo. Quái Khách bịt mặt vừa nghe mấy lời thách của Văn Đồng, mặt đã hầm hầm nổi giận, khẽ rít lên một tiếng, người liền bay vọt lên không trung, lập tức, sử dụng chiêu “Chim Ưng Chộp Thỏ” mười đầu ngón tay tung ra, mười luồng chỉ phong ào ạt bắn xuống người Văn Đồng.

Văn Đồng không hề tránh né, song chưởng đưa lên dùng chiêu “Bạch Thổ Trừng Nguyệt” tuôn ra hai đạo kinh phong réo rắc xông lên, khiến cho thân hình của đối phương phải rút ngay xuống đất lao đảo lùi sau hai bước mới đứng vững lại.

Quái Khách bịt mặt mới có chiêu đầu đã bị thua sút, đôi mày nhíp lại, miệng phát ra những tiếng cười rùng rợn, vận dụng toàn lực dồn vào song chưởng từ từ đẩy về phía Văn Đồng.

Lạ thay trong hai lòng bàn tay như có một huyền quang chớp lách lẫn vào kinh lực ồ ạt bắn tới.

Văn Đồng vẫn đứng yên mỉm cười, hai tay chấp ngang trước ngực như thế đồng tử bái quan âm, đợi cho chưởng phong vừa đến nơi, chàng liền lật ngược bàn tay ra. Một luồng nhu phong nhẹ nhàng đẩy tới. Vừa hóa giải thế tiến của đối phương vừa công vào giữa ngực.

Quái Khách bịt mặt trông thấy giựt mình, liền tung mình nhảy sang bên một trượng, lập tức nơi chỗ chàng đứng cát bụi tung bay, một cái hố sâu rộng có trượng ngoài đã được vét lên.

Lối đánh kinh khủng này, khiến cho Tứ vương cùng hai mươi tám vị trong Thiên Huỳnh giáo thấy đều đổ mồ hôi hột.



Văn Đồng vẫn đứng yên tại chỗ, đôi mắt nhìn về Quái Khách bịt mặt lạnh lùng nói :

- Hay đấy! Không ngờ tôn giá trừ môn Vô Tướng thần công ra, lại còn học được “Minh Dương thần công” nữa kia.

Hai môn đại thần công này đều được ghi chép trong Chu Tước Hoàn, uy lực ghê gớm, cao thủ của các đại môn phái hôm nay, có mặt tại Bách Hội cốc này, bao gồm cả Côn Luân song tiên cũng không ai có thể chịu nổi một chiêu trong ấy. Văn Đồng nếu không nhờ học được Phá Vân Tam Thức trong Tử Vong Cốc để chế ngự Võ Lâm Tứ Bảo thì hôm nay cũng khó bề chịu đựng được môn kỳ tuyệt thần công này.

Lời của Văn Đồng vừa thốt ra, bỗng thấy Giáo hoàng của Thiên Huỳnh giáo từ từ bước ra. Vì mặt ông ta cũng được che một chiếc khăn nên khó trông rõ sắc diện được chỉ nghe ông ta cất giọng khàn khàn nói :

- Nhãi con! Người có thể tiếp được một chiêu của Phó giáo hoàng chắc cũng là kẻ hữu danh, sao không báo tên tuổi ra nghe chứ?

Văn Đồng cười lớn nói :

- Tại hạ cùng bốn vị vương tước của quý giáo đã từng gặp qua nhiều lần, có lẽ tên tuổi của tại hạ họ cũng đã nói qua, hôm nay khỏi cần tự giới thiệu nữa làm gì.

Giáo hoàng Thiên Huỳnh giáo đưa mắt nhìn về bốn vị Vương tước một lượt, rồi hình như nhớ ra lên tiếng nói :

- Thì ra người là nhãi con Vũ Văn Đồng?

Văn Đồng mỉm cười gật đầu.

Giáo hoàng Thiên Huỳnh giáo lạnh lùng nói :

- Tuổi nhỏ như vậy mà võ công đã đến mức ấy thật cũng hiếm. Song nếu người muốn ra mặt chống chọi với Thiên Huỳnh giáo thì thực không biết tự lượng chút nào.

Văn Đồng cười nhạt nói :

- Tại hạ xem quý Giáo chỉ nhờ có cái miệng nói khoác thôi, thực lực như thế mà cũng mộng tưởng làm bác chủ võ lâm, việc ấy mới chính là chẳng biết tự lượng đấy chứ.

Giáo hoàng Thiên Huỳnh giáo cười lạnh lùng :

- Nhãi con chết sắp đến nơi mà còn chưa tự biết.

Văn Đồng mỉm cười :

- Chớ vội đắc ý, hôm nay ai chết ai sống còn chưa biết được.

Thiên Huỳnh giáo lại cười lớn :

- Nhãi con, ngươi dùng vũ khí gì?

- Tại hạ lâu nay đấu nhau với người của quý giáo, vẫn không dùng một vật gì khác hơn là tay không, hôm nay đối với tôn giá cũng chẳng khác mấy.

Thiên Huỳnh giáo hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Văn Đồng ngươi thật quá ngông cuồng.

Đoạn ông quay về phía một thiếu niên anh tú trong bọn hai mươi tám hầu tước nói :

- Như Quang, đưa kiếm đây.

Chàng thiếu niên anh tuấn nghe lệnh, vội vã chạy ra, đến trước mặt Giáo hoàng quì xuống một gối hai tay kính cẩn giơ lên một thanh trường kiếm báu.

Giáo hoàng Thiên Huỳnh giáo tiếp lấy trường kiếm xong, thiếu niên cúi đầu thi lễ rồi quay người trở về đội ngũ.

Giáo hoàng rung thử lưỡi kiếm rồi thuận tay vung mạnh một đường, ánh kiếm sáng lòe lưỡi kiếm réo rắt trong không gian, kiếm khí toả ra một vùng khá lớn. Nhân vật bí mật này tuyệt nhiên siêu phàm, trong lúc vung tay vô tình đã thi thố một tràng kiếm thuật kinh người.

Trong lúc ấy, bỗng nghe tiếng cười của Thái Sử Thanh từ bên trong phát ra.

- Khá đấy, khá đấy, lão phu bất tài cũng nguyện lãnh giáo cùng quý Giáo hoàng vài chiêu tuyệt thế kiếm thuật.

Lời vừa dứt thì người ông cũng đã bay vọt ra đến nơi, tay cầm tập quạt cốt sắt dài độ thước rưỡi quay đầu sang Văn Đồng cười nói :

- Thiếu hiệp đứng lượt trận giùm cho lão hủ được chăng?

Văn Đồng tươi cười, lui ra sau ngoài một trượng.

Giáo hoàng cười nhạt nói :

- Thái Sử Thanh, thật ngươi không sợ chết sao?

Sử Thanh mỉm cười đáp :

- Lão phu đã gần trăm tuổi, việc sống chết đâu còn xem quan trọng đến

nữa.

Thiên Huỳnh giáo lại lạnh lùng :

- Nếu không sợ chết thì ta sẽ hoàn thành tâm nguyện cho người vậy.

Chỉ thấy thân hình ông lướt đến một tý lưỡi kiếm trong tay đã vun vút tung lên, kiếm quang sáng loè chói mắt, hơi lạnh toả ra buốt người, mũi kiếm nhanh như cắt nhằm vào các yếu huyệt nơi ngực đối phương đâm tới.

Sử Thanh thấy thế hoảng sợ khôn cùng đây là lần đầu tiên từ khi bước chân ra giang hồ mới gặp một địch thủ lợi hại như thế này. Chiếc kiếm trên tay liền dùng chiêu “Chỉ Lộ Văn Tiều” lách mình đánh vào cổ tay của đối phương.

Giáo hoàng hừ một tiếng lạnh lùng, tay kiếm lập tức thụp xuống quay ngược trở lại.

Tập thiết phiến của Sử Thanh chưa kịp rút lui trở lại, đường kiếm đã réo rất xả ngang, ông ta không khỏi hồn vía lên mây vội vã tung mình ra sau lách tránh, nhưng đã muộn, mũi kiếm đã quét ngang làm đứt hằn vạt áo dưới của ông phất phơ bay theo chiều gió rồi khỏi thân hình.

Phải biết võ công của Côn Luân song tiên đâu dễ gì vài chiêu mà hạ được. Thế mà hôm nay bị Thiên Huỳnh giáo thắng cuộc trong vòng chiêu rưỡi, khiến cho quần hùng dự hội ai nấy thấy đều thất kinh.

Giáo hoàng Thiên Huỳnh giáo vừa thắng được đối phương, nhưng không vì thế mà tiến lên đánh tiếp. Ông ta thu kiếm lui lại một bước cười gằn :

- Côn Luân song tiên chẳng qua là thế thôi.

Sử Thanh vừa giận, vừa kinh đang định tập trung toàn lực nhảy lên thi mạng bỗng thấy một bóng màu lam xẹt qua mặt. Văn Đồng đã lẹ như chớp tung đến trước mặt Giáo hoàng lạnh lùng nói :

- Thái Sử lão tiền bối võ công cái thế, các người là hạng bàng môn tà đạo đâu dễ bì được. Tại hạ tay không nguyện tiếp với người vài chiêu thử xem. Sử Thanh cũng biết mình không bằng đối thủ nên đành dẫn cơn nóng giận lui về đội ngũ.

Giáo hoàng quát lớn :

- Nhãi con, người muốn tìm chết.

Lời vừa dứt, thì trường kiếm nơi tay mặt vun vút đưa lên nhằm ngay vào

huyệt đạo của Văn Đồng điểm tới.

Văn Đồng khẽ nhú mào, hai tay chắp ngay vào ngực, đoạn từ từ lật ngược đây ra, nhu phong theo lòng bàn tay của chàng cuộn xông tới phá giải đường kiếm khí của đối phương trực chỉ công vào địch thủ.

Giáo hoàng hình như biết sự lợi hại của chiêu phong này vội vàng nhảy sang một trượng né tránh, rồi lập tức vùng kiếm hóa thành trăm đạo kiếm quang vun vút chém tới.

Côn Luân song tiên đứng ngoài thất kinh gọi lớn :

- Thiên La kiếm pháp.

Văn Đồng nghe nói không khỏi giật mình, hai tay liền rung động, thân hình lập tức bay lên với thế “Long Phấn Cửu Tuyền” Thiên Huỳnh giáo hoàng khẽ cười một tiếng chân tiến một bước, kiếm quang quay tít như chong chóng chặn ngang nơi xuống của Văn Đồng.

Văn Đồng đang lơ lửng trên không trung lập tức rút ngay cây Thái Ất kiếm trong người ra, thân hình sử dụng thế “Thần Long Qui Hải” đầu cắm xuống. Chân chống lên Thái Ất thần kiếm réo rắc nhằm ngay đầu Giáo hoàng chém xuống.

Chiêu kiếm “Vạn Lưu Qui Tông” vốn là môn võ lực kiếm pháp, nên uy lực khiếp người.

Trong khoảng mười mấy trượng trở lại không nơi né tránh.

Giáo hoàng đang bị trong vòng lưỡi kiếm của Văn Đồng sắc mặt ông ta tái nhợt, vội vã trượt chân ra sau, thân hình như kinh ngư đảo ngược, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi vòng cương tỏa.

Sự ứng biến mau lẹ, thân pháp diệu dàng thật không hổ là Giáo Chủ cả một giáo phái.

Văn Đồng chém xuống bị trật, người cũng tiếp theo hạ ngay xuống đất.

Giáo hoàng thoát thân ra rồi, đôi mắt lộ hung quang, lưỡi kiếm bên tay mặt liền đưa lên trời lớn tiếng ra lệnh.

- Bồ trận vây địch.

Lời nói vừa dứt thì bỗng nghe một tràng cười ha hả vọng lên, tiếp theo là một bóng người từ trên cao lẹ như điện chớp bay xuống.

Bóng người vừa đứng yên, mọi người mới hay đây là một tăng nhân trung

niên.

Người này chính là Dĩ hòa thượng mà Văn Đồng đã một lần gặp qua trong vùng núi Vu Sơn.

Giáo hoàng Thiên Huỳnh giáo vừa thấy vị tăng nhân xuất hiện, mặt liền biến sắc, bất giác thụt lùi ra sau một bước.

Tăng nhân đưa mắt nhìn sang Văn Đồng một cái, nụ cười trên mặt cũng bắt đầu tắt hần quay sang thủ lãnh Thiên Huỳnh giáo nghiêm giọng.

- Có lẽ thí chủ đã nhận ra bản tăng là ai chứ?

Giáo chủ trầm ngâm giây lát đoạn lạnh lùng nói :

- Lão phu làm gì biết được bọn hòa thượng các người.

Tăng nhân mỉm cười nói :

- Thí chủ tay mặt được che khăn, nhưng bản tăng vẫn nhìn ra được, Triệu thí chủ, người nói có đúng chẳng.

Giáo hoàng Thiên Huỳnh giáo toàn thân run rẩy lớn tiếng quát :

- Vũ Văn Bình...

Ba chữ ấy lọt vào tay Văn Đồng như hình sét đánh ngang tai, đầu chàng bỗng nhiên bị choáng váng và ngã lăn xuống đất mê man.

Không hiểu qua bao nhiêu thời gian, người chàng mới dần dần tỉnh lại, nhướng mắt nhìn lên, bên chàng giờ đây chỉ còn lại có người đang lo lắng dăm dăm nhìn chàng.

Trong lúc Văn Đồng chưa nhìn rõ hai kẻ bên mình là ai, đã nghe một giọng nói hiền từ khẽ phát ra :

- Hải nhi, mấy năm nay tội nghiệp cho con đã khổ qua nhiều.

Văn Đồng giương đôi mắt yếu ớt nhìn vào người phát ra tiếng nói, bỗng nhiên chàng lao người vào lòng kẻ ấy khóc nức nở.

- Mẹ!

- Hải nhi, đã lớn rồi, con khóc làm gì?

Thì ra hiện giờ nơi trận đấu trừ ba người họ ra không còn một ai khác nữa.

- Hải nhi! Cha con qui y vào cửa Phật nên đã ra đi rồi, sau này trách nhiệm chấn hưng lại Thiết Cốc môn đều giao cả cho con với Sương nhi cùng chung lo liệu, hiện giờ cũng sắp tối, mẹ phải đi ngay.

Thì ra người thứ ba ấy không phải là cha chàng mà chính là Cát Thanh

Sương, nàng thiếu nữ mà Văn Đồng đã đem lòng mến tự ban đầu gặp gỡ.  
Bóng chiều tà dần dần xuống, gió rừng bắt đầu vi vu thổi, ba bóng người  
dần dần rời khỏi Bách Hội cốc ra đi để lo nhiệm vụ thiêng liêng đã cắt đặt.

**HẾT**

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Minh Đường

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003